MERIDIANE

Filmul evenimentelor din Orientul Apropiat şi Mijlociu

Agresiunea americano-engleză din Orientul Mijlociu a stat, şi în săptămîna ce se încheie, pe primul plan al vieţii internaţionale. A fost o săptămînă bogată în evenimente, totuşi văduvită de acela care este cel mai aşteptat de popoare: întrunirea conferinţei la nivel inalt, propusă de Uniunea Sovietică. Cercurile conducătoare din S.U.A. şi Anglia au împiedicat convocarea ei, demonstrînd şi prin aceasta că au hotărît să continue agresiunea. Mai mult chiar, acţiunile ce le-au întreprins în ultima săptămînă vădesc intenţia lor clară de a prelungi şi a extinde această agresiune, atît de primejdioasă pentru pacea mondială.

LA 1 AUGUST a sosit un nou transport de trupe americane în Liban. Conform relatărilor agenţiei „Associated Press", acest nou transport a cuprins 1800 de ostaşi şi ofiţeri din divizia 24-a de infanterie staţionată în Germania Occidentală, echipaţi în vederea unei şederi mai îndelungate pe aceste meleaguri. Evenimentul a produs stupoare în întregul Liban, deoarece chiar în ajun fusese ales noul preşedinte al ţării în persoana generalului Fuad Şehab, şi tot în ajun Dulles declarase că trupele americane vor fi retrase din Liban de îndată ce guvernul libanez o va cere.

Concomitent cu aceste evenimente din Liban, s-au semnalat intense deplasări de trupe turceşti în direcţia frontierelor Turciei cu regiunea siriană a R.A.U. şi cu Irakul, iar Robert Murphy, subsecretarul de stat adjunct al S.U.A., „trimis special al preşedintelui Eisenhower", realiza la Tel Aviv o înţelegere cu mai marii guvernului israelian, în vederea unei intervenţii armate a Israelului în Iordania, în cazul că situaţia de aici „s-ar agrava".

Notele guvernului sovietic adresate Israelului şi Italiei atrăgeau, în aceeaşi zi, atenţia guvernelor celor două ţări asupra faptului că sprijinul acordat agresorilor denotă complicitate la acţiunile agresive ale acestora.

LA 2 AUGUST, numărul ţărilor care au recunoscut oficial Republica Irak a trecut de peste 50. Intre ele figurează şi Statele Unite ale Americii. Vestea a adus-o Murphy personal în capitala Irakului, unde a venit să tatoneze intenţiile noului guvern de la Bagdad. N-ar fi exclus ca cele aflate aici de „trimisul special" al lui Eisenhower să-l fi determinat pe regele Hussein al Iordaniei să recunoască (în sfîrşit, după mai bine de trei săptămîni) desfiinţarea federaţiei irako-iordaniene, denunţată de Irak încă în prima zi după răsturnarea monarhiei.

Intre timp, în Liban guvernul prooccidental a hotărît să întrerupă contactul cu grupul de observatori O.N.U. care şi prin al doilea raport al său a dezmînţit născocirile cu privire la amestecul R.A.U. în treburile interne ale Libanului. Concomitent, forţele agresoare americane ocupau toate posturile de pază situate dealungul frontierei libaneze cu regiunea siriană R.A.U. Iar agenţiile de presă anunţau că tot în aceeaşi zi ambasadorul S.U.A. în Liban R. McClintock, declara că forţele americane vor continua să ocupe Libanul, pentru „...a apăra viaţile şi bunurile americane" din această ţară...

LA 3 AUGUST s-a încheiat la Pekin întîlnirea dintre N. S. Hruşciov şi Mao Tze-dun. Eveniment de o deosebită importanţă internaţională, întîlnirea a prilejuit reafirmarea năzuinţei comune a celor două mari state socialiste de a nu şi precupeţi eforturile pentru rezolvarea primejdioasei crize din Orientul Mijlociu. Conducătorii U.R.S.S. şi R. P. Chineze au subliniat din nou necesitatea convocării urgente a unei conferinţe a şefilor de guverne şi a retragerii trupelor agresoare din Liban şi Iordania.

In aceeaşi zi sosea însă în Liban un nou transport de trupe americane. De data aceasta 2200 de soldaţi şi ofiţeri, echipaţi tot pentru o şedere îndelungată, plus 75 de tancuri. Astfel, numărul ocupanţilor americani ai Libanului a trecut de 17.000. (Avînd în vedere că în Liban se aflau înainte de agresiune circa 2500 de cetăţeni americani aceasta înseamnă că pentru „apărarea" fiecăruia din ei — ca să fim în ton cu mister McClintock revin vreo 7 militari înarmaţi pînă în dinţi). Odată cu acest nou transport s-a reîntors în Liban şi mister Murphy, cu scopul de „a linişti pe liderii politici libanezi, alarmaţi de noile debarcări de trupe". Probabil din motive similare afirma şi amiralul Holloway, comandantul forţelor militare americane din Orientul Mijlociu, că o parte din aceste forţe vor fi trimise probabil... în Iordania. Se vede că tronul regelui Hussein se clatină atît de rău, sub presiunea mişcării populare ce creşte în ciuda terorii sporite, încît nici baionetele engleze (deşi numărul lor s-a înmulţit binişor în zilele trecute) nu mai ajung pentru a-l sprijini.

Mînia împotriva clicii prooccidentale de trădători care au deschis porţile Libanului în faţa agresorilor americani clocoteşte şi în inimile femeilor libaneze. Multe din ele au pus mîna pe armă spre a participa la luptă în rîndurile forţelor populare.

LA 4 AUGUST, preşedintele nou ales al Libanului, Fuad Şehab, a adresat un apel poporului libanez, în care sublinia că unul din primele sale obiective este să obţină retragerea trupelor străine de pe teritoriul ţării, iar baza viitoarei sale politici externe va consta în relaţii de sinceritate şi prietenie cu ţările arabe surori. Pentru ca această politică să-şi găsească aplicare cît mai curînd, au început la Beirut, sub presiunea forţelor populare, tratative între principalii lideri politici ai Libanului în vederea demiterii actualului guvern prooccidental al lui Sami Solh. In faţa refuzului acestuia de a demisiona, trei miniştri ai guvernului său şi-au înaintat demisiile, spre a provoca o criză guvernamentală.

LA 5 AUGUST, criza guvernului libanez s-a produs şi cabinetul Solh s-a văzut nevoit să demisioneze.

In această zi atenţia opiniei publice a fost însă atrasă de un alt eveniment deosebit de important: mesajul lui N. S. Hruşciov adresat preşedintelui Eisenhower, prin care primul ministru al Uniunii Sovietice anunţa că în vederea luării cît mai grabnice a măsurilor necesare pentru curmarea agresiunii imperialiste în Orientul Arab, U.R.S.S. cere convocarea unei sesiuni extraordinare a Adunării Generale a O.N.U., care să discute retragerea trupelor S.U.A. din Liban şi a trupelor Angliei din Iordania. Accentuînd din nou asupra necesităţii convocării conferinţei la nivel înalt pe care a propus-o, N. S. Hruşciov a demascat în mesajul său ipocrizia cu care cercurile conducătoare americane (şi engleze) încearcă să ascundă adevăratul motiv al poziţiei lor obstrucţioniste în problema acestei conferinţe. Anume, intenţia lor de a continua şi a extinde în voie acţiunile agresive din Orientul Mijlociu.

LA 6 AUGUST întreaga opinie publică mondială salută mesajul lui N. S. Hruşciov, care a produs o profundă impresie în cercurile politice din toată lumea. Cercurile oficiale din Washington, Londra, Paris şi celelalte capitale ale occidentului au fost nevoite să aprobe în principiu propunerea sovietică privitoare la convocarea Adunării Generale a O.N.U.

In Liban sosesc însă în continuare trupe ale agresorilor americani, sfidînd mai departe cererea unanimă a popoarelor ca invadatorii să se retragă din Orientul Arab. Regele Hussein al Iordaniei pare să privească în schimb mai realist spre viitor. Îi este teamă şi se gîndeşte serios să abdice şi să părăsească ţara — anunţă agenţiile de presă.

LA 7 AUGUST s-a întrunit la New York Consiliul de Securitate, care a hotărît convocarea sesiunii extraordinare a Adunării Generale a O.N.U., în faţa căreia agresorii vor avea să dea socoteală pentru faptele lor. Popoarele aşteaptă ca acest înalt for internaţional să-şi aducă deplina sa contribuţie la curmarea agresiunii ce pune în mare primejdie pacea lumii întregi.

A. STANCIU

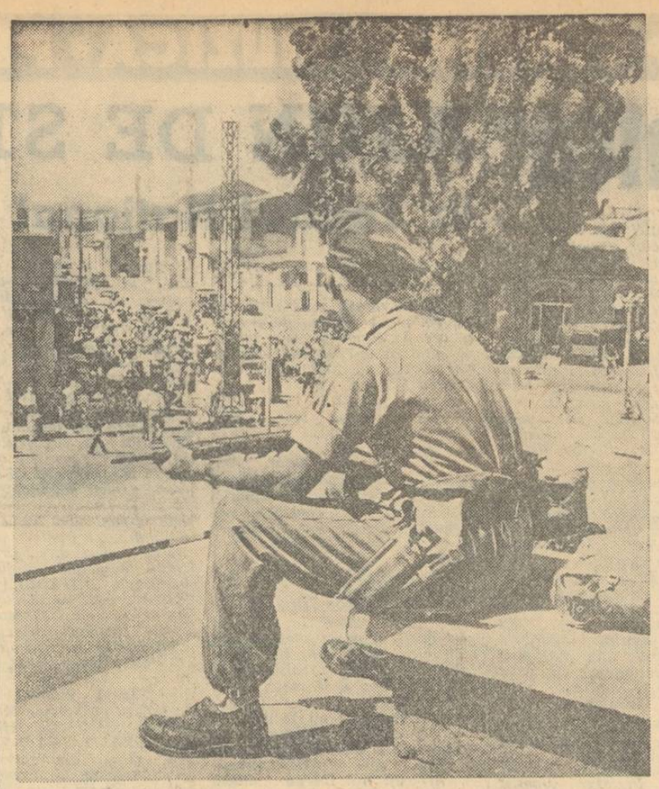

Priviţi la acest soldat britanic. El a fost adus pentru a înăbuşi voinţa de neatîrnare a poporului cipriot. Aşa înţeleg libertatea imperialiştii...

Arde pămîntul sub picioarele cotropitorilor. Ocupanţii englezi se distrează, fac băi de soare, dar le e teamă de răzbunarea poporului cipriot.

CIPRUL continuă să fie la ordinea zilei

Ciprul, perla Mediteranei estice, continuă să rămînă în actualitate. Colonialiştii englezi refuză să acorde populaţiei acestei insule libertatea şi manifestaţiile împotriva surgenţilor britanici, urmate de represiuni sîngeroase din partea acestora, cresc în amploare.

Colonialiştii englezi nu vor să renunţe la Cipru, deoarece el reprezintă pentru ei o excelentă bază militară îndreptată împotriva popoarelor arabe. Din Cipru au pornit, acum doi ani, forţele armate engleze agresiunea împotriva Egiptului. Şi tot din Cipru au pornit recent trupele de paraşutişti britanice care au debarcat în Iordania. E limpede în acest caz de ce englezii nu numai că refuză să părăsească insula dar aduc mereu noi întăriri. Astfel, în ultimele zile au fost aduşi în Cipru, cu avionul, încă 3000 de soldaţi.

Pentru a înăbuşi mişcarea de eliberare, în dimineaţa zilei de 2 august trupele engleze staţionate în insula Cipru au început una dintre cele mai mari „operaţii de curăţire" din acest an. După cum transmite agenţia „France Presse", sute de soldaţi din mai multe regimente britanice au înconjurat numeroase sate şi comune din estul insulei Cipru ca urmare a „atentatelor împotriva soldaţilor englezi" care s-au produs aici în ultimele zile. Pentru prima dată circulaţia pe şoseaua naţională Famagusta-Nicosia a fost complet întreruptă. Toţi bărbaţii între 16 şi 60 de ani au fost percheziţionaţi de soldaţii englezi. Autorităţile engleze au refuzat să dea orice fel de amănunte asupra acestor acţiuni.

Agenţia Reuter relatează că primarul oraşului Lyssi, cel mai mare din estul insulei Cipru, a comunicat prin telefon că întreaga populaţie a oraşului „este ţinută sub observaţie de trupele engleze". Soldaţii britanici au percheziţionat casă cu casă în căutarea armelor. Se anunţă că în urma acestor „operaţii de curăţire" numeroşi ciprioţi de origină greacă au fost arestaţi.

După date oficiale, în urma arestărilor în masă au fost întemniţate 2.200 de persoane.

In plus, ocupanţii britanici — aşa cum au procedat în India, Palestina şi alte ţări, — înrăjbesc populaţiile conlocuitoare (în Ciprul locuiesc aproximativ 80 la sută greci şi 20 la sută turci). De la 7 iunie cînd a izbucnit ultimul val de atacuri ale extremiştilor turci împotriva populaţiei greceşti, au fost ucise în total 127 persoane. Autorităţile britanice nu i-au nici o măsură pentru a stăvili acţiunile teroriste ale turcilor în Cipru.

Acţiunile colonialiştilor britanici în Cipru au stîrnit indignarea pînă şi a unor publicaţii engleze. Astfel, săptămînalul laburist „New Statesman" serie: „Cenzura, mitralierele şi lagărele de concentrare înconjurate de sîrmă ghimpată s-au transformat din nou în principalele instrumente ale politicii engleze în Cipru. Şi din nou comunitatea greacă are cel mai mult de suferit".

Săptămînalul „Tribune" arată „astăzi nu se mai poate nega că vorbele despre atitudinea imparţială faţă de cele două grupuri naţionale din Cipru este o farsă".

Situaţia din Cipru ca şi planurile britanice de „rezolvare" a problemei acestei insule (planuri care prevăd împărţirea insulei între greci şi turci şi menţinerea bazelor militare britanice) au stîrnit şi mai mult mînia poporului ciprioţ. La Atena arhiepiscopul Makarios (expulzat de britanici din Cipru) a declarat:

„Planul britanic cu privire la Cipru este inacceptabil şi el nu va fi aplicat atîta timp cît există populaţie greacă în insula Cipru.

Este inutil să se exercite presiuni asupra guvernului grec. Nici războiul rece şi nici cel cald, nici ameninţările stupide de a exclude Grecia din alianţa atlantică şi nici încercările de a se crea un climat de pesimism şi defetism nu vor reuşi să-i determine pe greci să înceteze lupta pentru libertatea Ciprului.

Răspunderea pentru incidentele sîngeroase care au loc în prezent în Cipru revine în întregime guvernului englez. Denunţăm genocidul în faţa întregii lumi şi cerem sprijinul vestului şi estului pentru a-l pune capăt".

Gh. IOSUB

Arhiepiscopul Makarios declară: „Răspunderea pentru incidentele sîngeroase care au loc în prezent în Cipru revine în întregime guvernului englez".

De ce au debarcat şi s-au retras trupele S. U. A. din CUBA?

(Urmare din pagina I-a)

dintelui Franklin Roosevelt, care anula o favoare dată anterior Statelor Unite de a-şi aduce trupe pe teritoriul Cubei în anumite împrejurări.

Acestea sînt faptele. Guvernul Statelor Unite pune forţele sale armate în slujba celor mai compromişi dictatori din America Latină şi Asia. Armatele S.U.A. se mîndresc cu treaba lipsită de glorie de a menţine la putere în Taivan pe Cian Kai-şi, în Coreea de sud pe Li Sin Man, în Vietnamul de sud pe Ngo Dinh Diem.

Cu puţin timp înainte, armatele au fost aduse în Liban. S.U.A. au încercat acum să intervină şi în Cuba şi, numai datorită largului protest al opiniei publice internaţionale, autorităţile americane au dat înapoi şi au fost nevoite să anunţe că îşi retrag trupele din Cuba.

La răspunsul dat de preşedintele Eisenhower lui N. S. Hruşciov în problema tratativelor la nivel înalt, conducătorul administraţiei americane vorbea cu emfază de dreptul „micilor naţiuni" de a-şi spune cuvîntul în treburile internaţionale. El vorbea de acest lucru pentru a justifica refuzul S.U.A. de a participa la o conferinţă a şefilor de guverne care să discute situaţia încordată din Orientul Arab. Această divagaţie a preşedintelui Eisenhower ne aminteşte că adeseori conducătorilor americani le place să vorbească mult despre „dreptatea divină", despre respectarea suveranităţii naţiunilor mici, despre închipuitele „agresiuni indirecte". Acţiunile din Liban şi Cuba, ca să amintim doar ultimele, arată însă în mod grăitor ce se ascunde în spatele acestor vorbării.

U. VĂLUREANU

— Oh, nu dragul meu, nu fi alarmist; oamenii aceştia ne sînt cu totul devotaţi...

(Desen reprodus din ziarul londonez „Daily Mail")

Şi-a greşit socotelile...

Dr. Fischer, arhiepiscop de Canterbury, şi-a capătat faima de neînvinţat de avocat în susţinerea bombelor nucleare. In mînia sa oarbă împotriva mişcării muncitoreşti, împotriva socialismului, războinicul prelat a emis în mod public ipoteza că „s-ar putea ca dumnezeu să fi predestinat omenirii să se autodistrugă cu bombe cu hidrogen".

Pentru a cîştiga noi partizani ai cursei înarmărilor nucleare şi ai războiului nuclear, dr. Fischer a organizat în mod special zilele trecute la Lambeth (Londra), o conferinţă a bisericii anglicane la care au participat peste 300 de episcopi şi arhiepiscopi englezi. Numai că rezultatele conferinţei au fost o cruntă deziluzie. In declaraţia adoptată se vorbeşte nu de „caracterul divin" al războiului nuclear ci de necesitatea păcii, de necesitatea luptei pentru destindere, pentru înţelegere între popoare. In ciuda împotrivirii disperate a d-rului Fischer, ca un vot de blam dat d-sale, participanţii la conferinţă au condamnat hotărît războiul şi au îndemnat la pace.

Cu simple bîte, tinerii greci se apără împotriva ocupanţilor înarmaţi pînă în dinţi şi a pogromiştilor din organizaţiile extremiste turceşti.

De pretutindeni

IN PRIMA jumătate a secolului al XVII-lea, insula Spitzbergen era o bază foarte căutată pentru pescuitul balenelor. In multe cazuri, vînătorii luau cu ei numai carnea acestor mamifere maritime, scheletele balenelor fiind abandonate pe malul apei. Astăzi, aceste schelete se găsesc la o bună distanţă de litoral. In special în partea sa sudică, ceea ce arată că insula s-a ridicat continuu din adîncul apelor.

O expediţie poloneză a cercetat de curînd acest fenomen şi a ajuns la concluzia că insula Spitzbergen se ridică în fiecare an cu cîte 2,5 centimetri din apă; motivul îl constituie faptul că stratul gheţarilor interiori se topeşte pe zi ce trece şi devine din ce în ce mai puţin apăsător pentru insulă.

●

UN APARAT fotografic neobişnuit a fost realizat de curînd de către Institutul de mecanică fină şi optică din Leningrad. Cu ajutorul său se pot obţine pînă la 200.000 imagini pe secundă, ceea ce permite redarea proceselor deosebit de repezi cu încetinitorul. Aparatul, care a fost construit pentru scopuri ştiinţifice, dă savanţilor posibilitatea să ajungă la originea anumitor fenomene, a căror observaţie se sustrăgea pînă acum ochiului omenesc, din cauza desfăşurării lor rapide în timp.

●

CEA MAI BĂTRÎNĂ florăreasă din lume se găseşte în piaţa centrală din Sofia. Ea se numeşte Tamara Procof şi numără nu mai puţin de 107 ani. De 90 de ani are standul cu flori în acelaşi loc şi cînd i s-a propus deunăzi să devină pensionara unui azil de bătrîni, ea a declarat că nu intenţionează încă să se lase de meserie.

●

LA FABRICA de încălţăminte „Svit" din Gottwaldov (R. Cehoslovacă) s-a dat de curînd în exploatare o secţie nouă, unde încălţămintea de piele este confecţionată prin presare. Feţele pantofilor sînt fixate de talpă cu ajutorul unui amestec special. „Montarea" unei perechi de pantofi durează aproximativ 4 minute, iar productivitatea a crescut cu 48,3 la sută.

●

PENTRU ca elevii săi să poată face „faţă"... în toate împrejurările vieţii, directorul unui colegiu englez a hotărît să organizeze cu ei... şedinţe de degustare a vinurilor şi diferitelor băuturi alcoolice. Ţinînd seamă de această hotărîre, este lesne de închipuit în ce atmosferă „veselă" se termină aceste şedinţe. Este şi acesta din „sistemele" de educare a tineretului în ţările capitaliste...

●

UZINA constructoare de maşini grele din Sverdlovsk, (Ural), una dintre întreprinderile uriaşe ridicate de puterea sovietică în primul plan cincinal, împlineşte 25 de ani. In momentul de faţă, trei sferturi din fonta produsă în U.R.S.S. şi patru cincimi din minereurile Uniunii Sovietice, sînt topite şi prelucrate de maşini purtînd marca acestei întreprinderi. 80 la sută din industria minieră sovietică este echipată cu excavatoare produse de această uzină, care furnizează şi 90 la sută din maşinile de foraj. Maşinile produse aci sînt exportate în numeroase ţări din lume.

●

INTR-UN SOVHOZ pentru creşterea păsărilor, din regiunea Leningrad, o găină a ouat un ou de 150 de grame. Fireşte că o astfel de greutate la un ou de găină a interesat pe zootehnicieni. (In mod obişnuit, un ou de găină cîntăreşte aproximativ 50 de grame).

Cu ajutorul unei pensete, s-a făcut un mic orificiu în coajă — din ou s-a scurs o cantitate de albuş. Deci oul nu avea gălbenuş. Dar oul cu pricina rămînea greu. Spre uimirea tuturor, în ou s-a găsit alt ou, de 62 de grame, avînd albuş şi gălbenuş. In fotografia alăturată, se poate vedea oul neobişnuit alături de un ou obişnuit.

●

O STATISTICA recentă arată că în Spania există 2.200 titluri de nobleţe şi numai 1.747 deţinători ai lor. Astfel, o ducesă este purtătoare a 44 titluri. Pentru completarea locurilor rămase „vacante", se recomandă deci un „import" de nobili.

●

O NOTIŢA plină de tîlc se găseşte în capul unei liste de bucate al unui restaurant din Londra: „Dacă vă face plăcere să vă stingeţi mucurile de ţigară în farfurie, noi sîntem gata să vă servim masa în scrumiere"...

●

URALUL este arsenalul industrial al Ţării Sovietice. Uralul dă a 12-a parte din producţia globală a industriei U.R.S.S. şi este sursa unor bogăţii fără număr. Aici au fost descoperite peste 12.000 de zăcăminte utile. Aproape că nu există element din tabloul lui Mendeleev care să nu poate fi găsit în Ural: metal şi cărbune, petrol şi cherestea, platină şi pietre nestemate etc, etc. In acelaşi timp, Uralul este şi un centru al gîndirii tehnice ştiinţifice creatoare. Dacă în trecut — în anii ţarismului — în acest ţinut nu exista nici un institut de învăţămînt superior, astăzi, într-o singură regiune din Ural (regiunea Sverdlovsc), funcţionează 13 institute de învăţămînt superior, în care învaţă 44.000 de studenţi.

Literatura „atomică"

Roland Barthès, un tînăr scriitor francez în căutare de idei și în intenția de a promova un anumit exhibiționism în literatură, a publicat nu de mult o serie de povestiri „atomice" în revista pariziană „Match", care și-a oferit entuziastă coloanele, în speranța de a-și reface o parte din prestigiul compromis de atîtea ori prin mistificarea adevărului. Cititorii revistei, obișnuiți de multă vreme cu asemenea farse literare, s-au dovedit mai puțin creduli, decît își imagina autorul năstrușnicelor povestiri atomice, bune de adormit copiii; și după ce emoția gratuită a redactorilor a trecut, uitarea s-a așternut peste numele lui Barthès...

Spre surprinderea autorului, ideia lui Barthès a făcut însă carieră prodigioasă peste ocean, în S.U.A., unde de îndată interese majore au decretat necesitatea imperioasă de a se dărui tineretului american o „literatură atomică" pe măsura aspirațiilor sale. Agențiile de publicitate și editorii de romane senzaționale, amăgiți de această nouă perspectivă, și-au rechemat de urgență colaboratorii pe care-i trimiseseră la plimbare cu o lună înainte, la gîndul că vor reuși să alunge spectrul crizei...

Milton Caniff, Chester Gould, Lester Velie, Alex Raymond, autori cu un voluminos cazier în domeniul fabricării comicsurilor destinate „educației" tineretului american, s-au așternut cu furie dracească pe lucru.

Cei patru s-au înțeles repede asupra trăsăturilor noului lor personaj. El trebuia să fie un cuceritor al înălțimilor asemenea lui Icar, un yankeu al spațiului atomic, fundamental deosebit de omul obișnuit, să fie mai mult aerian și mai puțin terestru, adică pilot pe avioane americane cu reacție, să săvîrșească piraterii pe placul generalilor săi, cu alte cuvinte să descindă direct din supermenii comicsurilor beliciste și din admiratorii „Rock and Roll"-ului și ai gumei de mestecat...

Pentru a da cititorilor iluzia autenticității, literații atomici au creat și un anume vocabular necesar atmosferei și situațiilor atomice. Eroii lor încearcă emoții și plăceri atomice (?)... sînt dominați de îngerințe atomice, săvîrșesc gesturi atomice, etc. Partenerii ai cultului vitezei, autorii acestei literaturi dovedesc mult cinism atomic atunci cînd purced la dezumanizarea eroului lor, ale cărui variante, unele mai năstrușnice decît altele, produc ilaritate. Omul rachetă, de pildă, reprezintă în imaginația bolnavă a autorilor lui un compromis între mărțieni și pămînteni, un robot mutilat de gîndire și simțuri. Pentru el gîndește în schimb generalul comandant, așa cum gîndea altădată führerul pentru soldatul german... „Iet-men"-ul se comportă ca un adevărat „super-aviator" american, el devorează spațiul cu 2.500 km pe oră și nu se simte bine decît în imensitatea spațială, de unde poate fotografia în voie așezările pămîntenilor destinate morții atomice.

Scriitorul Robert Iunck, scandalizat de apariția unei astfel de literaturi pentru tineret, a luat atitudine într-o broșură — „Strigoii aerului" — împotriva comicsurilor de război și a literaturii atomice, care pot avea influențe dintre cele mai nocive asupra educației tineretului american și bunelor relații ale țării sale cu străinătatea.

Dar totul ar fi fost o adevărată banalitate, servită în inveliș tehnicolor, dacă lucrurile s-ar fi oprit aici și dacă eroul atomic nu ar fi participat și la un autentic măcel atomic, aidoma celui de la Hiroșima în care au pierit zeci de mii de ființe omenești. Personajul creat de Milton Caniff, de pildă, se socotește un cavaler al erei atomice, un apărător al culorilor americane în întrecerea atomică ce se desfășoară undeva în spațiu și are drept scop să readucă la ordine insurgenții pămînteni aflați în afara frontierelor S.U.A. Rip Kirby, eroul „Aventurii atomice" a lui Caniff, nu se mai pasionează după aventura de dragul aventurii, asemenea eroilor tradiționali ai romanelor literaturii de acest gen din S.U.A., ci însensibil la durerile lumii, seamănă din înălțimile eterice, pretutindeni pe unde trece, moarte și cenușă...

Americanii care-și iubesc familia, căminul, doresc pacea și progresul omului pe pămînt, se vor dovedi mult mai tereștri decît autorii literaturii atomice și vor înțelege ce interese se ascund în spatele maculaturii atomice care a oferit ieri fiilor lor senzații tari, îi trimit astăzi să moară în Liban și poate mîine le va oferi moartea atomică... Bunul simț și datoria oamenilor de a veghea ca pacea lumii să nu fie întinată, vor învinge ereziile atomice proclamate cu atîta nerușinare de autorii acestei literaturi.

G. CUIBUȘ

AJUN DE STAGIUNE
la Teatrul Național I. L. Caragiale

(Urmare din pag. 1-a)

— Deocamdată speranța că mă voi putea elibera, fie și cîteva ore pe zi, pentru a o termina pînă la sfîrșitul lui septembrie. Dacă, nu, rămîne după turneul în U.R.S.S.

— Cînd plecați în turneu?

— La începutul lunii octombrie.

— Repertoriul?

— Scrisoarea pierdută", „Anii negri" (o nouă versiune a piesei „Pentru fericirea poporului"), „Revizorul„", „O chestiune personală", „Bădăranii", „Steaua fără nume", „Citadela sfărîmată".

— Pregătirea turneului ridică probleme deosebite?

— Fără îndoială. Direcția și secretariatul literar se preocupă să-l pună la punct pînă în cele mai mici detalii, dat fiind faptul că noi vom reprezenta la Chișinău, Kiev și Moscova prima scenă a țării.

— Ce pregătiri ați făcut?

— Am asigurat traducerea în limba rusă a tuturor pieselor românești pe care le vom reprezenta. Aceasta n-a fost o muncă ușoară pentru că, de pildă, traducerile la „Scrisoarea pierdută" și „Steaua fără nume", deși existente, necesitau rectificări substanțiale la replici...

— În ce scop?

— Nu numai la Moscova, ci probabil și în celelalte orașe ale turneului, se va face traducerea textului în cască, simultan cu rostirea lui pe scenă. Pentru a se putea asigura o perfectă sincronizare, traducerile au trebuit să fie alcătuite ținînd seama de lungimea replicilor.

— Cine participă la turneu?

— Artiștii ai poporului, toți artiștii emeriți, precum și cele mai strălucite elemente din teatru. În general s-ar putea spune că dacă adăugăm distribuției la „SCRISOAREA PIERDUTA" încă zece actori, rezultă distribuția celorlalte șase piese. Astfel, nivelul interpretării tuturor rolurilor va fi cel mai înalt pe care-l poate atinge prima noastră scenă. Roluri dintre cele mai mici și chiar figurația la „SCRISOAREA PIERDUTA", vor fi asigurate de artiști ai poporului și artiști emeriți. Dacă adăugăm faptul că la acest turneu va lua parte și artista poporului Lucia Sturdza Bulandra, ca invitată a noastră, întrucît, deși directoare a Teatrului Municipal, ea joacă rolul bunicii în „CITADELA SFARIMATA", poți să te convingi de faptul că vom reprezenta cu cinste teatrul românesc în fața unui public deosebit de exigent.

— Cei rămași acasă ce vor face?

— Două echipe vor juca în turneu pe scenele teatrelor din regiuni „OMUL CU MÎRȚOAGA" și „MORALITATEA D-NEI DULSKA", reluări din repertoriul stagiunii trecute. De asemenea, cinci echipe compuse din actori tineri vor merge în fabrici și uzine cu 5 piese într-un act care să nu depășească 45 de minute și un program artistic alcătuit din declamații și cîntece.

— Iar la întoarcere?

— La întoarcere ne așteaptă repertoriul stagiunii 1958 — 59. Cuprinde atît piesele originale pe care le pregătesc dramaturgii amintiți la începutul discuției noastre, reluări din stagiunea precedentă, precum și montări ale unor piese sovietice, din literatura dramatică a țărilor de democrație populară și din dramaturgia universală.

— Piesele originale vor fi gata pînă atunci?

— Sperăm că angajamentele dramaturgilor pe care teatrul se sprijină, vor fi îndeplinite întocmai și la timp. De altfel, trebuie să-ți spun că, de pildă, Francisc Munteanu a dat încă de pe acum o primă variantă a piesei sale „CERUL INCEPE LA ETAJUL III", care dezbate răspunderea comunistului față de o dramă omenească, oriunde s-ar afla el pe glob.

Cît privește dramaturgia sovietică, vom reprezenta o piesă care aparține fondului de aur al teatrului revoluționar: „TRAGEDIA OPTIMISTA" de Vișnevski. Reluăm de asemenea „DUȘMANII" de Gorki, și studiem eventualitatea invitării unui mare regizor sovietic (Zavadski sau Ohlopkov), pentru a pune în scenă „ARISTOCRAȚII". Am mai reținut „PLOȘNIȚA", de Maiakovski, în traducerea poetului Cicerone Theodorescu. Din dramaturgia universală vom juca: „DISCIPOLUL DIAVOLULUI" de G. B. Shaw și „GROAZA ȘI MIZERIILE IN CEL DE-AL TREILEA REICH" de Bertolt Brecht. Refacem „ROMEO ȘI JULIETTA".

— Reluări?

— În primul rînd toate piesele jucate ale lui Caragiale, cărora le vom adăuga premiera „NAPASTA". Astfel întregul său teatru va fi prezentat în această stagiune pe scena care-i poartă numele. Apoi: „ZIARIȘTII", „REȚETA FERICIRII", „ARBORELE GENEALOGIC", „OMUL CU MÎRȚOAGA", „IUDECATA FOCULUI", „OVIDIU" și APUS DE SOARE".

— Proiecte ale secretariatului literar?

— Chiar înainte de începutul stagiunii, secretariatul literar va adopta un nou stil de muncă. O mai directă legătură cu creația și autorii va fi stabilită, înlăturînd-se forme de conlucrare birocratică. De la 15 septembrie inaugurăm activitatea cenaclului Teatrului Național, în cadrul căruia, joi la ora 6, orice autor care a scris o piesă va putea veni să o citească.

Periodic se vor organiza deplasări în regiuni, cu scopul de a lua legătura cu toți acei autori care n-au posibilitatea să se deplaseze în Capitală pentru a-și citi piesele.

— La o activitate atît de bogată n-ar fi rău dacă ne-am gîndi și la... economii.

— În prezent inventariem zestrea de decoruri și recuzită a teatrului. Vrem ca majoritatea viitoarelor montări să folosească maximum de posibilități aflate la îndemîna noastră. Montările trebuie să rămînă artistice. Abuzul de velururi, mătăsuri, pietre prețioase, sînt dăunătoare unei concepții cu adevărat artistice.

— Regret că tovarășul Zaharia Stancu este ocupat. Cred că l-ar fi interesat pe cititori și cîteva amănunte... neteatrale.

— Anume ce?

— Despre romanul „Rădăcinile sînt amare".

— Cred că pot să-ți răspund eu: cînd este la teatru scrie, iar cînd a terminat de scris, în cepe munca de director... După cum se vede însă, romanul apare săptămînal în „GAZETA LITERARĂ" și, între altele fie zis, se anunță ca o carte importantă nu numai pentru opera sa de pînă acum, ci și pentru literatura noastră contemporană. Activitatea de director nu-l împiedică ci, dimpotrivă, se dovedește a-i stimula energia cu care începe în fiecare zi ambele activități.

...Întrucît și tovarășul Baranga își împarte timpul între munca de director artistic și cea de dramaturg, nu am mai insistat. Ceasul e mai necruțător cu dînsul decît cu mine. Și, nu mai puțin secretara, care-l aștepta cu atîtea treburi urgente, încît după o discuție atît de lungă despărțirea a trebuit să fie în mod fatal... urgentă!

Eugen ATANASIU

ECOURI

Cinematografice

● STUDIOUL „Lenfilm" a început filmările pentru noua producție cinematografică, filmul muzical în culori „Evghenii Oneghin". Specificul ecranului permite o mare apropiere a acțiunii de fundamentul poetic al poemului lui Pușkin. La realizarea filmului, își vor da contribuția soliști și orchestra Teatrului Mare din Moscova.

● Din cele 24 de filme ce se vor turna anul acesta în R. Cehoslovacă, 22 de filme sînt consacrate unor subiecte de actualitate. Un singur film va fi inspirat din timpul ocupației, intitulat „Atunci, de Crăciun", iar altul, cu subiect literar, și anume „Moralitatea doamnei Dulska", după piesa cu același nume a scriitoarei poloneze Gabriela Zapolska.

● CHARLES CHAPLIN, intenționează să realizeze o nouă variantă a filmului său mut „Circul". De asemenea, vrea să realizeze un film împotriva misticismului și o comedie despre divorț.

● STUDIOUL „Mosfilm", turnează un film intitulat „Ciobanul", după o povestire a lui Mihail Șolohov. Rolul principal îl deține S. Dvorețki, cunoscut din filmul „Poetul".

● PE ECRANELE din Tripoli și Beirut rulează filmul „Incotro?" realizat în regia libanezului George Nasr. Filmul relatează destinul unei familii libaneze. Capul familiei este nevoit să emigreze în Brazilia de unde se-ntoarce după ani de zile sărac. Regizorul Nasr atinge o problemă actuală a oamenilor simpli din Liban: lupta grea pentru existență. Critica arabă subliniază adevărul vieții care se degajă din acest film, calificîndu-l drept operă realistă.

● REGIZORUL cehoslovac Bohumil Vosahlik, va începe să lucreze la un film de scurt metraj despre teoria relativității a lui Albert Einștein, care va demonstra prin trucaj legătura dintre timp și mișcarea materiei.

● FESTIVALUL internațional al filmului de la Edinburg, are loc între 24 august și 14 septembrie.

● CUNOSCUTUL regizor sovietic Mihail Romm, lucrează la un nou film, intitulat „Poemul mării".

● IN COLABORARE cu cineaștii cehoslovaci, studiourile din Georgia vor începe curînd turnarea filmului „Dragostea învinge". Filmul înfățișează dragostea înfiripată între o doctoriță georgiană și un ofițer slovac, care s-au întîlnit în lupta comună împotriva cotropitorilor fasciști.

● DESERTUL Kara-Kum, din sudestul U.R.S.S., își cedează poziția una după alta. Pe cuprinsul său, oamenii au croit drum unui canal de 1.000 km. Nisipul se retrage pas cu pas, lăsînd locul plantațiilor de bumbac. În vîrful unei coline, se zărește o întreprindere industrială. Ea nu mai constituie o „minune" pentru aceste locuri, pentru că asemenea miracole au intrat în firescul vieții acestor meleaguri trezite la viață. Prin munca lor, locuitorii Kara-Kum-ului, au cucerit toate bogățiile țării „nisipurilor negre". Toate acestea sînt înfățișate printr-un material bogat cules la fața locului, în filmul „Învingătorii nisipurilor negre", documentar științific lucrat de un grup de cineaști sovietici, în colaborare cu cineaștii din R. D. Germană.

● **STUDIOUL bulgar de filme artistice din Sofia și studiourile „DEFA" din R. D. Germană au început realizarea unei coproducții. Este vorba de filmul „Stele", după romanul lui A. Wegenstein. Filmul oglindește soarta tragică a deținuților lagărului fascist al morții din Oswiecim (Auschwitz), lupta curajoasă a forțelor progresiste împotriva fascismului. La baza scenariului stau evenimente reale petrecute acum 14 ani. Regizorul filmului „Stele" este Konrad Wolf, autorul filmului „Lissy" premiat la festivalul filmului din 1957 la Karlovy Vary.**

● **LUCRATORII studioului de filme a R.P.D. Coreene și-au propus să realizeze anul acesta 13 filme artistice, 32 filme documentare și de popularizare a științei, 72 jurnale de actualități și să sincronizeze cinci filme.**

● **LA KALUGA au început filmările pentru filmul cu ecran lat „Omul de pe planeta Pămînt". Acest film este dedicat vieții și operei marelui savant rus în domeniul rachetelor, Constantin Țiolkovski.**

● **UN FILM sovietic este dedicat eroului din Războiul civil Ivan Cociubei și luptelor grele de la rîul Terec. Scenariul a fost scris de A. Perventev, după amintirile tovarășilor de luptă ai lui Cociubei.**

Literare

● **IN R. P. CHINEZA a apărut o culegere de 148 de articole, publicate în diferite perioade în ziare și reviste literare, intitulată „Pentru o orientare socialistă în literatură". Culegerea reflectă lupta ce se desfășoară pe tărîm literar împotriva elementelor de dreapta.**

● **COPIII sovietici se interesează de cele mai variate lucruri. De pildă, cum se explică aurora boreală? Cum a luat naștere planeta noastră? Care este structura avionului „TU-114"? — și altfel de întrebări la care ei așteaptă un răspuns. Enciclopedia pentru copii, în zece volume, care a început să fie editată în prezent de Academia de Științe pedagogice a R.S.F.S.R. are menirea să le satisfacă curiozitatea.**

● **INSTITUTUL pentru literatură cehoslovacă al Academiei de Științe a R. Cehoslovace, va începe în curînd publicarea operelor complete în 26 de volume ale lui Jan Hus, marele revoluționar și reformator ceh din Evul Mediu.**

● **LITERATURA belgiană se bucură de un mare interes în U.R.S.S. Cîteva cifre sînt în această privință edificatoare. „Thyl Ulenspiegel", de Charles de Coster, a fost editat de 43 ori într-un tiraj de 1.683.000 exemplare, iar operele lui E. Verhaeren în 200.000 exemplare. În tiraje importante au fost editate și operele scriitorilor N Doff, G. Eckhoud, F. Hellens și C. Lemonnier. În total tirajul operelor scriitorilor belgieni publicate în Uniunea Sovietică este de circa 2.500.0000 exemplare.**

Teatrale

● **LA CEL DE-AL 99-lea Festival Shakespeare care va avea loc la Stratford on Avon, a fost invitat și renumitul cîntăreț și artist Paul Robeson, un excelent interpret al rolurilor shakespeariene.**

● **IN SUDAN există cîteva colective dramatice și muzicale, profesioniste și semiprofesioniste. Cel mai vechi dintre aceste colective, trupa dramatică și muzicală din Sudan, activează de peste 20 de ani. Repertoriul teatrelor din Sudan este foarte variat. El cuprinde opere din dramaturgia clasică universală și ale autorilor contemporani. Numeroși tineri sudanezi învață în școlile de artă din Italia și Republica Arabă Unită.**

Vă prezentăm filmul

„TANA"

Primul film artistic produs de studiourile „ALBANIA NOUA", după nuvela cu același titlu de F. Gjata. Regia: K. Dhamo. Operatori: M. Kotși și S. Mușa. Interpreți: Tinka Kurti (Tana), Nain Frașeri (Ștefan), Kadri Roși (Lefter), Pjeter Kjoka (unchiul).

Tana este o tînără țărancă care a rămas orfană de tată și de mamă în urma războiului. Îi poartă de grijă unchiul său, singurul om pe care l-a iubit încă din copilărie. Dragostea pentru unchiul ei ocupă un mare loc în viața Tanei. Această tînără fată, simplă și muncitoare, a cîștigat o mare stimă în rîndul sătenilor. Prietenii ei sînt cîteodată geloși, dar îi vor întotdeauna binele. Copiii cătunului în care locuiește o adoră iar bătrînii visează să o aibă noră. În cooperativă munca sa este întotdeauna exemplară, chiar și zîarele au vorbit despre ea.

Într-o bună zi, Tana cunoaște pe Ștefan Gjoka și se îndrăgostește de el. Spirit încăpățînat și conservator, Ștefan se lasă influențat de concepțiile mamei lui asupra căsătoriei. El socotește o ofensă dorința Tanei de a se muta la ea în sat și-i cere ca, dimpotrivă, ea să vină după el. Această concepție și multe alte manifestări ale unei morale învechite sînt incompatibile cu transformările survenite în viața satului albanez care au schimbat radical felul de a gîndi al țăranilor. De aceea Tana nu cedează. Ea nu vrea să-și părăsească nici unchiul pe care-l iubea atît de mult, nici cooperativa pentru înflorirea căreia muncise cu sîrg. Totuși, Ștefan lăsîndu-se influențat mai departe de către mama

sa, nu va merge să locuiască în casa Tanei, cu toate că știe că în satul Tanei viața este mai bună și că acolo ei vor avea posibilitatea de a-și făuri un viitor fericit. La rîndul ei nici Tana nu vrea să părăsească pe cei care o socoteau ca propriul lor copil. Pentru ce să părăsească cooperativa? Pentru a se căsători cu un tînăr din alt sat, atunci cînd în propriul ei sat, Lefter Dhosi de-abia așteaptă s-o ia de nevastă? Această problemă o discută tot satul, atît bătrînii cît și tinerii. Unchiul Tanei împărtășește de asemenea părerea tuturor sătenilor. Tana va trebui să se căsătorească cu Lefter și unchiul ei, trecînd peste dorințele tinerei fete, îi acordă lui Lefter mîna Tanei.

Departe de iubitul ei, Tana suferă dar totuși se hotărăște să reziste. Ea nu va deveni niciodată soția unui om pentru care nu are afecțiune. Ea iubește un tînăr despre care este ferm convinsă că va da un sens bun vieții sale și alături de care, ea va putea să-și clădească un cămin trainic. În cursul diferitelor peripeții care se desfășoară în film, Tana se sprijină pe tinerii săteni și primește ajutorul comuniștilor. Pînă la urmă ea învinge vechile concepții și intrigile care țind s-o despartă de Ștefan. La rîndul său, Ștefan a reușit în sfîrșit să o convingă pe mama sa să părăsească cătunul și să vină să trăiască cu Tana, rămasă singură după moartea unchiului ei. Lefter Dhosi nevoind să se resemneze în fața dragostei celor doi îl rănește pe Ștefan cu un foc de revolver. Dar Tana este tot timpul în preajma iubitului ei și nimic nu-l va mai putea despărți vreodată.

Este Parisul americanizat?

Revista franceză „ARTS" a publicat o anchetă referitoare la faptul că Franța nu acceptă modul de viață american.

Ca răspuns la această anchetă, revista „ESQUIRE", care apare în S.U.A., încearcă să demonstreze că americanizarea Parisului e un lucru deja făcut. Pentru a dovedi acest lucru, autorii articolului dau o serie de exemple: „snakbar", „self-service", „coca-cola", „O. K.", „pin-up", sînt cuvinte intrate în îmbrățișarea comun al francezilor; străzile din Paris au ajuns tot atît de murdare ca cele din New-York; peste tot se dansează „rock-n-roll" și „boogie-woogie"; Franța nu mai poate spera să mai dea un Rabelais, un Voltaire sau un Hugo, pretinde „ESQUIRE".

În continuare, revista susține că un francez care vrea să cunoască pictura țării sale trebuie să se deplaseze pînă în Statele Unite; francezii au lansat moda „Bikini"; stațiile de benzină din Paris aparțin trustului american „Shell".

Viața familiară franceză a suferit de asemenea influența americană, ea fiind o reflectare a vieții familiare americane, susține revista: copiii mai mari au amante, cei mai mici psihiatri; toată lumea citește reader-s digest-uri; criminalitatea în rîndul minorilor francezi rivalizează cu cea din S.U.A.

În cele relatate de revista americană este desigur și o doză de adevăr: trupele americane aflate încă în Franța, filmele americane care inundă ecranele franceze, romanele polițiste, au o oarecare influență. Dar se înșeală atunci cînd cred că ele au pătruns sau măcar au atins poporul francez, clasa muncitoare, țărănimea, majoritatea intelectualității. „Reader-s digest-urile", rock-n-roll-ul și coca-cola, sînt într-adevăr vizibile și la Paris — ca de-altfel pretutindeni unde trupele S.U.A. au pus piciorul, dar de la acest fapt și pînă a se ajunge la pretenția că ele au putut înlocui scrierile lui Voltaire, Balzac, Anatole France, șansonetele lui Ives Montand, și vinul de Bordeaux e departe. Mult prea departe.

Desen apărut în „Esquire" și vrînd să ilustreze americanizarea Franței.

STUDIOURILE „MAXIM GORKI" DIN MOSCOVA

În aceste zile ale lunii august, studiourile „Maxim Gorki" din Moscova sărbătoresc cea de a 34-a aniversare.

Întemeiate la Moscova, în anul 1924, prin grija Partidului Comunist și a Guvernului Sovietic, studiourile au făcut cunoscuți, încă de la începutul activității lor, cineaști renumiți ca regizorii Lev Kuleșov, Iakov Protazanov, Iuri Jelabujski și Vladimir Gardin precum și operatorii Piotr Ermolov, Louis Forrestier și alții. Tot în acei ani s-a impus talentul marelui cineast Vsevolod Pudovkin. Filmul său „Mama", adaptat după romanul lui Maxim Gorki, alături după „Cuirasatul Potemkin", al lui Serghei Einsenstein, au adus glorie mondială tinerei cinematografii sovietice.

Către sfîrșitul deceniului al treilea, o pleiadă de tineri regizori talentați au sosit pe platourile studiourilor. Boris Barnet și Igor Savcenko au turnat primele lor filme. Savcenko a cunoscut consacrarea cu „Bogdan Hmelnițki" și „Taras Sevcenko". Operatori ca Anatoli Golovnia s-au perfecționat în arta filmului de vederi.

Anul 1931 marchează un mare eveniment: realizarea de către Nikolai Ekk a primului film vorbit sovietic, „Drumul vieții". În 1936 studiourile au devenit prima întreprindere cinematografică din lume destinată producției de filme pentru copii, luînd numele de „Soiuzdetfilm". În același timp, studiourile au continuat să producă filme pentru adulți. Printre acestea amintim: „Sverdlov" de Serghei Iutkevici și „Fără zestre" de Iakov Protazanov. Înainte de cel de al doilea război mondial, Mark Donskoi a realizat cunoscuta adaptare după trilogia autobiografică a lui Maxim Gorki. În timpul războiului, studiourile au produs o serie de filme de scurt metraj, ilustrînd lupta împotriva invadatorilor fasciști. Lupta poporului sovietic împotriva fascismului și-a aflat expresia în cîteva filme, printre care se numără: „Tînăra Gardă", în regia lui Serghei Gherasimov și „Alexandr Matrosov", realizat de Leonid Lukov.

Studiourile poartă numele lui Maxim Gorki începînd din anul 1948. Dintre filmele produse pe platourile studioului, „Învățătoarea din Satrii" de Mark Donskoi, „Pămîntul și oamenii" de Stanislav Rostoțki, „Soldatul Ivan Brovkin" de Ivan Lukinski, au reflectat între altele, viața și munca omului sovietic. Numărul filmelor produse de studiourile Gorki a crescut fără încetare. Deși cele mai vechi studiouri ale țării, ele posedă cadrele artistice cele mai tinere. Cu toate acestea, nici vîrstnicii nu au dezarmat. Succesul recent al filmului „Donul liniștit", realizat de Serghei Gherasimov, este o dovadă grăitoare.

Relațiile studioului cu cineaștii din alte țări se dezvoltă neîncetat. În 1949 Serghei Gherasimov a turnat împreună cu cineaștii chinezi filmul „China eliberată". Printre ultimele coproducții se numără „Frații" cu R. P. D. Coreeană, „O duminică extraordinară" cu R. Cehoslovacă și „Oleko Dundici" cu R.P.F. Iugoslavia. În acest an trei coproducții sînt prevăzute cu Cehoslovacia, cu Polonia și cu cineaștii din R.D.G. În afara acestei activități, studiourile Gorki dublează în rusește un număr important de filme străine. Peste 70 de filme au fost dublate în 1957. Numeroase filme sovietice sînt titrate în aproape toate limbile lumii. Multe filme realizate la studiourile Gorki au fost distinse cu premii atît în Uniunea Sovietică cît și la festivalurile internaționale.

Unii poeți fac poezii cu teme minore, intimiste.

Desen de S. NOVAC

CITITORII ÎNTREABĂ „MAGAZIN" RĂSPUNDE

DIANA VERON — **Sibiu:** Nu cunoaștem o parte din adresele solicitate. Cît privește actorii de film din R.P. Ungară, le puteți scrie pe adresa studiourilor cinematografice „Hunnia", din Budapesta. Actriței Ileana Iordache scrieți-i la Teatrul Național „I. L. Caragiale". Vă mulțumim pentru urările de succes în muncă și așteptăm noile dvs. întrebări.

MARIN MUSCALU — **Vasile Roaită:** Vă satisfacem cu plăcere numeroasele dvs. dorințe. Rita din filmul „Rita", este interpretată de tînăra I. Guibe; Charles din „Asasinatul din strada Dante" este interpretat de M. Kozakov; Katia din „Doi căpitani" — actrița O. Zobotkina; Sanda din „Nufărul roșu" — tînăra Ildiko Brayer; Mitia din „Povestea primei iubiri" — actorul Stolearov și Misa din „Stiletul" — actorul V. Șahmametiev

MICHI: Regretăm, dar nu cunoaștem adresa solicitată. Giorgio Salustri (nu Santris, cum scrie dvs.) din filmul italian **„Femeia zilei"**, a fost interpretat de Antonio Cifariello. În general corespondența se redactează în limba natală a autorului sau într-una din limbile internaționale: rusă, franceză, engleză.

STRITTER HELGA — Reșița: Din păcate nu cunoaștem adresa solicitată.

NELU — Tg. Mureș: Interpretul rolului Anghel din filmul bulgar „Dreptul la dragoste" este tînărul Tako Dacev. Estrella din filmul spaniol „Fedra" a fost interpretată de actrița Emma Penella, iar Radames din „Aida" de Luciano della Marra.

ACVARIUMUL DIN CONSTANȚA

Constanța — orașul spre care se îndreaptă în fiecare vară mii de oameni ai muncii pentru a-și petrece concediul, are numeroase locuri interesante. Pe lîngă plaja care, în bătaia soarelui pare poleită cu aur, pe lîngă bulevardele largi întesate cu lume, pe lîngă terasele cu coloanele de piatră, fîntînile țișnitoare și monumentele falezei, în această parte a vechiului Pont Euxin se găsesc vestigii ale unei istorii îndepărtate, ce sînt scoase la lumină și îngrijite cu deosebită grijă.

La toate acestea, în vechiul și totodată noul oraș al Constanței, s-a mai adăugat un adevărat monument: acvariumul „Prof. Borcea".

In contrast cu lumina orbitoare a zilelor de vară, și a culorii albe pe care o au pereții în exterior, în sala mare a acvariumului domnește o lumină blîndă, odihnitoare, care vine de la becurile ce luminează prin interior, bazinele cu pești. In ele trăiesc, „ca la ei acasă", pești din apa albastră a Mării Mediterane, ori care scaldă țărmurile Indoneziei, ale Sumatrei, pești ce se întîlnesc în rîurile țării noastre, ori în apele repezi și tulburi ale Amazonului.

Sînt nenumărați pești din peste 65 de specii și fiecare își are viața și curiozitățile lui. Sînt chiar unii pești ai apelor noastre, despre care am auzit poate vorbindu-se, dar ale căror particularități ne-au rămas necunoscute unora dintre noi. Fără îndoială că vizitînd acvariumul din Constanța, le veți cunoaște și veți fi surprinși de ele...

Să luăm la întîmplare cîteva exemplare din cele existente, în bazine. Veți întîlni deasupra unui bazin o placă de sticlă pe care e scris numele peștelui: „Cal de mare — Hippocompus hipocampus microcoronatus". Bine înțeles, că apoi veți privi în bazin prin sticla transparentă, groasă de cîțiva milimetri. Dar surpriza... In loc să vedeți pești cu forma lor obișnuită ca de fus, veți întîlni niște, să le spunem totuși, peștișori, mici și curioși ca formă și fel de înmulțire.

Stau vertical și au un cap ce aduce cu forma unui cap de cal în miniatură, ce pare lucrat de mîna unui meșter iscusit. Pe părți au două aripioare mici cu care înnoată. Coada — dacă poate fi numită astfel — foarte flexibilă, ajută peștișorii să se prindă, ca și maimuțele, de vegetația care se găsește în apă. Și pe cît de curioasă este forma, pe atît de curioasă este și înmulțirea lor.

Masculul are rolul cel mai important. Intocmai ca și „buzunarul" cangurului, „capul familiei" are un astfel de buzunar, în care viitoarea mamă își depune icrele și apoi... pleacă.

Unul din nenumărații vizitatori ai acvariumului privește cu interes peștii ce trăiesc în apele ce scaldă țărmurile Indoneziei și ale Braziliei.

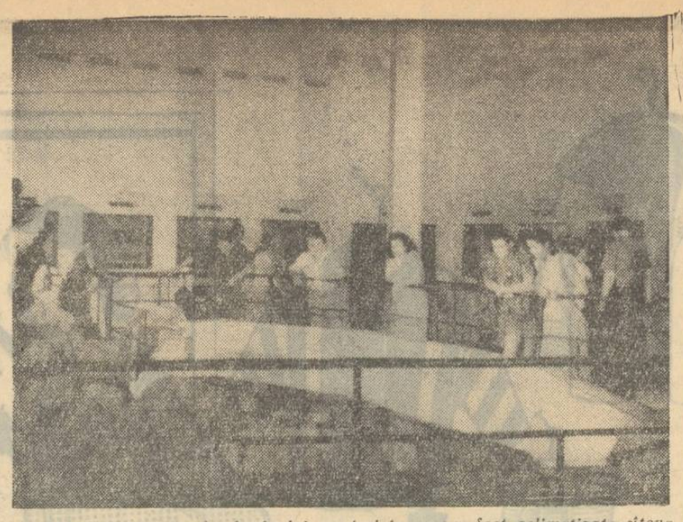

Vizitatorii în jurul bazinului central în care au fost aclimatizate cîteva specii de sturioni

Timp de trei săptămîni, icrele stau în „buzunarul" tatălui, după care ies peste 25 de peștișori puțin mai mari decît gămălia unui ac.

Un alt exemplar interesant ca formă este „pisica de mare". Ea se apropie de forma calcanului și are în coadă o țeapă ce provoacă răni greu vindecabile. Tot o astfel de țeapă, dar de data asta pe spate, o are un alt pește care trăiește în Marea Neagră și se numește „dragonul" sau, cum l-au botezat cercetătorii științifici, „Trachinus draco".

Se mai găsesc în această secție a peștilor ce trăiesc în apele țării noastre, cunoscuta specie de „crap" (Cyprinus carpio), sau „Angila", care se găsește foarte rar. Acest ultim pește trăiește în special prin Marea Mediterană. In perioada de înmulțire, femelele pleacă de pe coastele Europei tocmai în Marea Caraibelor, unde își depun icrele. Cercetătorii n-au putut stabili încă dacă femelele mai trăiesc după aceea ori nu. Este însă cert că ele nu mai revin pe coastele europene. Același drum spre Europa îl fac urmașii lor...

Am amintit despre cîteva curiozități ale peștilor ce trăiesc în apele țării noastre. Există în acvariumul din Constanța o secție a peștilor exotici, în care de asemenea formele interesante, curiozitățile și culorile lor abundă. Este greu să te pronunți care din specie este mai interesantă. Totuși, să ne oprim asupra cîtorva...

Ca o femeie învestmîntată în voaluri subțiri și transparente, „Carasius auratius" — sau cum i se mai spune de obicei — peștele cu coada de voal — adus tocmai din apele chineze, este de culoare roșie, ce contrastează în mod plăcut cu verdele algelor și al vegetației. In lumina becului din bazin, solzii lui, ca și ai celorlalți pești strălucesc în zeci de culori sidefii. Majoritatea lor, ca și acest peștișor cu coada de voal — o coadă lungă, transparentă, ce unduiește ca o pînză de mătase în bătaia unei adieri — sînt mici, foarte mici față de peștii ce se găsesc în apele noastre. O comparație ar fi edificatoare. De pildă, „haplochromis multicolor", ce se găsește în apele calde ale Egiptului, are o lungime de 7—8 cm. și nu trăiește mai mult de 5—6 ani. Asta, în timp ce în apele noastre, crapul poate atinge respectabila vîrstă de... 100 de ani.

Nu se cade să trec însă pe lîngă bazinul cu destulă vegetație în care trăiește, „haplochromis multicolor" fără să vă spun ceea ce este mai interesant despre el: înmulțirea. Inchipuiți-vă că după ce femela a depus în nisip icrele, le ia în gură unde le ține timp de 13 zile. In acest interval, mama, care se sacrifică pentru pui ei, nu mănîncă nimic. In a 14-a zi, din gura ei ies niște peștișori mici, cît un bob de linte. Ei roiesc pe lîngă mamă și dacă se apropie cumva vreo primejdie, mama deschide gura, iar ei... intră la adăpost. Acest refugiu este posibil doar pentru cîteva zile, atît timp cît peștișorii n-au crescut. Cînd încep să crească însă, se dă o adevărată luptă între ei.

Dar cu „haplochromis multicolor" aș putea spune că deabia începe seria peștilor exotici interesanți. La fel de interesant ca înmulțire și fel de viață, este și „Betta splendentz". Masculul acestei specii îngrijește icrele depuse de mamă și nu dă voie nimănui să se apropie de ele. Nici mama nu poate intra în acest timp în... grațiile tatălui. De asemenea, despre „Betta splendentz" se știe un lucru interesant: că nu pot sta împreună doi masculi, deoarece se luptă pînă cînd unul din ei cade răpus. Lupta acestor peștișori a devenit un punct de atracție în Indonezia și Siam.

Tot atît de interesanți și în aceeași măsură de frumoși sînt și peștișorii din speciile „Macropodus Opercularis" sau „Trycogaster leeri", ce trăiesc în apele Indoneziei și ale Sumatrei și — să nu vă mirați, dar așa este — respiră din aer. Dacă nu li se dă voie să iasă la suprafață din cînd în cînd, acești pești ar muri — culmea — înecați. Pe cît de paradoxal, pe atît de adevărat.

Victor THEODORU

Știința și VIAȚA

UN SANCTUAR AL ȘTIINȚEI

Un grup de savanți din Timișoara a realizat, în cadrul Laboratorului de Mașini Hidraulice al Institutului Politehnic, o serie de progrese neobișnuite în domeniul fenomenelor de cavitație.

Datorită acestor rezultate, țara noastră se află în rîndul întîi, pe plan mondial, în privința cercetărilor acestui sector al științei. Dar ce este cavitația?

Inainte de a vă explica acest lucru, e necesar să facem o sumară prezentare a conducătorului grupului de savanți, precum și a primei realizări românești în domeniul mașinilor hidraulice.

Pompa Bîrglăzan

In anul 1938, un tînăr inginer solicita direcției de atunci a Reșiței, introducerea fabricației pompelor hidraulice la noi în țară Neavînd încredere în el, voind poate să-l verifice, poate să-i descurajeze, conducerea Reșiței i-a comandat proiectul unei pompe pentru furnalul înalt. Deși o lucrare foarte dificilă, tînărul Bîrglăzan a prezentat două variante ale acestei pompe, din care una a și fost realizată, funcționînd pînă în prezent cu bune rezultate. Consilierii germani și belgieni de atunci ai Reșiței, neîncrezători decît în produsele din țările lor, au fost nevoiți să accepte un produs românesc, conceput și realizat în țară, care s-a dovedit și mai bun decît cele străine. Astăzi pompa Bîrglăzan este generalizată la toate furnalele înalte.

Primul pas în domeniul realizării de mașini hidraulice românești este continuat în anii noștri, de numeroși tineri entuziaști. In biroul decanului Facultății de Mecanică, respectiv al profesorului Bîrglăzan, se află aliniate într-un dulap lucrările de diplomă ale absolvenților, care în marea lor majoritate, — peste 90 la sută — sînt legate strîns de producție, de necesități imediate ale unor fabrici.

— Această turbină este lucrarea de diplomă a absolventilor Alexandru Bitanc și Gavriil Creța. Este folosită la uzinele din Reșița. Acest servomotor este lucrarea de diplomă a absolventului Octavian Turicu și constituie un sistem de reglare automată a turbinelor hidraulice care nu se făceau decît în străinătate. Profesorul ne arată multe asemenea lucrări de valoare. Să revenim la problema enunțată.

Cavitația

Apa, în transformarea ei în vapori și ulterior în revenirea la forma inițială, în cuprinsul mașinilor hidraulice, produce apariția unor presiuni mecanice de mii de kilograme pe milimetru pătrat. Această presiune, mănîncă fonta și apar găuri adică cavități. Fenomenul de cavitație este deci inamicul cel mai mare al tuturor instalațiilor hidraulice și în special al mașinilor hidraulice. Apariția acestui fenomen face ca mașina să fie scoasă din funcțiune în scurtă vreme. Vibrațiile puternice, randamentul scăzut, uzura pretimpurie, sînt toate efectele acestui fenomen.

Dornic să afle ce s-a rezolvat pe plan mondial în domeniul fenomenelor de cavitație, colectivul laboratorului s-a adresat celor 3 somități științifice care au obținut cele mai bune rezultate și anume: sovieticului Salnev japonezului Numaki și americanului Knap. S-au făcut schimburi de informație, iar rezultatul...

— Sîntem la același nivel.

Intre cei patru pereți ai laboratorului

Cei patru pereți sînt de fapt mai mulți, căci laboratorul „N. E. Jucovschi", are mai multe încăperi. Ultima a fost realizată în ultimii doi ani, iar în locul cîmpului dimprejurul clădirii, am fost asigurat că voi găsi la o vizită ulterioară, o nouă încăpere, sau mai multe chiar.

Am pus o întrebare cam... naivă.

— Laboratorul Dvs. este mai mare decît altele din țară?

La care ni s-a răspuns politicos:

— Laboratorul nostru este singurul din țară. Nici cehii, care sînt atît de avansați în domeniul industrial nu au un asemenea laborator, iar la Politehnica din Budapesta se relatează în cursuri despre unele realizări sau studii ale laboratorului nostru.

Am pătruns în incinta laboratorului, am admirat halele mari ca de uzină, halele răcoroase, curate, în mijlocul cărora tronează pompe și instalații vopsite în culori vii.

Dacă vom arăta că se află aci 25 stațiuni de încercări, fiecare din ea o uzină în miniatură, va fi lesne de înțeles de ce nu este posibilă descrierea amănunțită a fiecăreia. Numeroase probleme dificile din industrie, legate de turbine hidraulice, pompe, ventilatoare, regulatori, aparate de măsură hidraulice, au fost și sînt rezolvate aci, de un colectiv de specialiști temeinic pregătiți. Șase dintre ei sînt laureați ai Premiului de Stat.

Repetăm, Spațiul nu ne permite să înșirăm măcar sumar cele ce-am văzut în laborator. Vom aminti doar de turbinele tip Pelton, de 4.000 cai putere, realizate pentru uzinele Reșița, pentru prima oară în țară. Vom aminti de asemenea de turbinele de tip Kaplan de cîte 750 cai putere, care au înlocuit la Tg. Mureș vechile turbine distruse de hitleriști în retragere. Fără a se efectua alte construcții, datorită cercetătorilor timișoreni, s-a mărit puterea centralei electrice de la Tg. Mureș, de 2,5 ori, obținîndu-se 8.000.000 kWh pe an.

★

In încheierea vizitei am rugat pe profesorul doctor inginer Bîrglăzan, să comunice cititorilor noștri la ce lucrează în prezent și ce planuri de perspectivă are.

— Cele mai deosebite realizări le considerăm cercetările în legătură cu fenomenele de cavitație, precum și studiul turbinelor potrivit specificului țării noastre, studii în care am înfăptuit deja unele lucruri ieșite din comun. Aș putea exemplifica cu turbina Pelton, pe care am construit-o

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

Un „sentimental"

Cîndva, cu un şir de ani în urmă, dînsul ocupa într-o instituţie un post de desenator tehnic. Pe vremea aceea avea o soţie şi doi copii: unul, abia ieşit din scutece, celălalt abia deprinzînd să dibuie primele silabe ale primelor cuvinte, dintr-un univers cu care lua, tot pe dibuite, contact.

Soţ rău şi tată deopotrivă şi în general un mare iubitor de sine, neîmpovărat de o conştiinţă care să-i facă greutăţi în viaţă, ridicîndu-i probleme, răspunderi, obligaţii, şi-a părăsit familia, pentru o femeie despre care zicea dînsul că îi corespunde cu mult mai bine decît cea care era mama copiilor lui. Dînsul se pretindea un „SENTIMENTAL", cu majuscule; o dragoste de nestăvilit îl mîna spre cealaltă femeie şi omul — (dar greşim cînd îl numim astfel) — îşi striga „dreptul" la propria lui fericire. În numele acestui „drept", marele „sentimental" se absolvea de orice îndatoriri faţă de copiii săi, de orice răspundere. În jurul său s-au găsit şi alţii care tatăl unui al treilea copil, rezultat din această de a doua căsnicie.

După un alt an, marele sentimental a descoperit că de fapt nu îşi iubeşte a doua soţie şi, reflectînd mai bine, nici n-a iubit-o vreodată: a fost numai o iluzionare... iar el are nevoie să trăiască intens o dragoste puternică, pe care, bineînţeles, o şi găseşte.

Iată-l, însfîrşit, abandonînd şi acest de-al doilea cămin — şi cel de al treilea copil. La ora aceasta, omul lucrează mai departe tot ici şi colo, cîştigă, nu îşi refuză nimic din ceea ce face parte din confortul şi agrementul său; se distrează, se plimbă ferice, alături de a nu ştiu cîta „unica dragoste" a vieţii lui.

Ce se întîmplă cu cei trei copii ai lui — dacă au ce să mănînce, dacă au ce să îmbrace — nu se întreabă: sînt chestiuni prea prozaice care nu încap în preocupările unei fiinţe atît de poetice şi sentimentale ca a lui!

Intervenţiile repetate ale celor două foste soţii pentru a-l chema la răspundere au rămas fără rezultat: dînsul se prevalează de faptul că nu are un salariu fix pentru a le putea susţine că este lipsit total de venituri. Şi în cazul acesta, din ce, de unde, să le mai plătească pensie alimentară copiilor?

Cu această formulă foarte comodă de a se sustrage oricăror obligaţii materiale faţă de urmaşii săi, dînsul trăieşte fericit: conştiinţa, v-am spus de la început, nu-l... deranjează cu nici o tresărire; simţ de răspundere, scrupule morale — nu a avut şi nu are. Cu aceeaşi inconştienţă, dovedită pînă acum, va adăuga la numărul urmaşilor săi încă unul, doi, sau trei — cîte noi şi provizorii căminuri îşi va întemeia — şi cu acelaşi absent total simţ al responsabilităţii, îi va abandona — crezîndu-şi în continuare condiţiile şi circumstanţele atenuante pentru a se putea deroga, ca şi pînă acum, de la orice îndatoriri materiale — cele morale nici nu intră în discuţie! — faţă de copiii săi. Dar pentru a-şi crea aceste condiţii nu cumva dînsul găseşte prea multă îndulgenţă în jurul său? Un asemenea individ ar trebui să se izbească de un oprobiu atît de categoric, venit din partea celor care cunosc acest sector al vieţii lui particulare — încît să se simtă la un moment dat respins de societate — ostracizat. Aşa cum i se cuvine!

Sidonia DRAGUŞANU

— Ce te-ai împopoţonat aşa?
— Merg la concert la Ateneu şi nu vreau să trec neobservată

Desen de C. FLORIAN

să privească „sentimental" această problemă, care să-i înţeleagă pasiunea mistuitoare ce îl mînă spre cealaltă femeie — revelaţia vieţii lui! — şi să-i dea şi sprijinul pentru a obţine divorţul, acceptînd a-i servi drept martori care să stabilească faise şi circumstanţiale culpabilităţi ale soţiei. Astfel, dînsul a obţinut divorţul, cu obligaţia de a plăti cuvenita pensie alimentară pentru cei doi copii ai săi, în raport cu salariul său.

Dar, descurcăreţ din fire, a găsit repede soluţia practică de a se sustrage acestor obligaţii materiale — care i-ar fi stricat tihna şi confortul proaspetei legături amoroase, demisionînd din slujbă şi începînd de îndată să lucreze ici şi colo — neîncadrat — în calitate de desenator de titluri. Şi-a creat deci, alibiul, pentru a nu putea fi constrîns să plătească copiilor săi pensia alimentară stabilită prin hotărîre judecătorească şi putea acum, ferice, să-şi întemeieze un nou cămin cu femeia „vieţii sale". Ceea ce nici n-a întîrziat a face. După un an de zile era

Din carnetul unui pedagog

TATĂL, BĂIEŢII şi bicicleta...

12 MARTIE. — Azi am dat fratelui meu Sandu încă 100 de lei, pe care i-am primit de la tanti Florica de onomastica mea. În total, deci, pînă astăzi i-am dat lui Sandu suma de 320 lei.

23 MARTIE. — Am convenit cu Sandu să-i dau mingea mea de fotbal şi să i-o socotesc la valoarea de 60 lei. Aşa că, în total, i-am dat lui Sandu: 320 + 60 = 380.

18 APRILIE. — Astăzi trebuia să-i mai dau lui Sandu, după înţelegerea noastră, încă 100 lei. Cum n-am putut strînge decît 68 lei, s-a iscat în casă un asemenea scandal, încît tata a completat restul, adică în total 480 lei. Mai am să-i dau încă 120 lei.

22 APRILIE. — Ieri i-am dat lui...

...În clipa ceea m-am apropiat de banca lui Răducu, pe care-l urmăream de cîtva timp, atît în orele de curs, cît şi în recreaţii.

— Ce scrii acolo?

Cu gestul unui vinovat surprins asupra faptului, Răducu a închis capacul pupitrului, încercînd să pitească carneţelul sub ghiozdan. Evident, de data aceasta n-a mai izbutit. Şi...

...Şi a doua zi:

— Tovarăşe Georgescu, cunoşti acest carneţel?

— Da, tovarăşă profesoară, este al lui Răducu.

— Şi ce ai de spus?

— Nimic... nişte socoteli nevinovate, ca între copii.

— Nevinovate? Ca între copii? Dumneata priveşti lucrurile prea uşor. Cazul e serios, e chiar grav.

— Nu văd nici o gravitate. Să vă explic, tovarăşă profesoară. Băiatul meu mai mare, Sandu, vrea să-şi cumpere o bicicletă nouă. Cea veche, devenindu-i prea mică, i-o vinde fratelui lui mai mic, lui Răducu, elevul dvoastră. Asta-i tot; o nimica toată!

— Cum? Afaceri între fraţi, la vîrsta asta? Şi d-ta spui că-i o nimica toată? Ba, ceva mai mult, după cum rezultă din carneţelul cu însemnări, chiar dumneata, ca tată, ai încurajat, ai patronat această „tranzacţie".

— Exact, dar nu văd nimic rău.

— Ca părinte nu te gîndeşti că aceşti copii cresc într-o mentalitate negustorească, meschină; şi atunci cînd vor fi mari, relaţiile frăţeşti normale se vor transforma în relaţii de afaceri? Cînd unul dintre ei va fi poate într-o nevoie, celălalt îi va da ajutor numai... cu carneţel în regulă?!!

— Dar, ce vreţi? Sandu să-i dea bicicleta pe gratis?, sări tatăl, foarte contrariat. Şi la urma urmei, nu înţeleg de ce se amestecă şcoala în asemenea chestiuni strict familiare, care nu prezintă pentru dvoastră nici un interes.

— Ba ne interesează, tovarăşe Georgescu! Copiii de azi sînt cetăţenii de mîine. Şi dacă ai să te gîndeşti puţin, ai să-ţi revizuieşti, fără îndoială, atitudinea. Eşti părintele acestor copii şi răspunzi de educaţia lor, de legăturile dintre ei, de azi şi din viitor. Dacă nu eşti încă suficient de convins, poftim carneţelul înapoi, recitează-l şi meditează mai adînc. Eu aştept un răspuns din partea d-tale.

. . . . . .

Tatăl n-a mai venit cu răspunsul. Şi totuşi mi-a dat unul, concret, cel mai concret, căci, după cîteva zile, l-am văzut pe Răducu, în curtea şcolii, coborînd de pe bicicletă, vesel, radios.

— Bravo, Răducule, îl opresc. Ai completat suma şi ai primit bicicleta, cum scrie la carneţel!

— Nu, tovarăşă profesoară. Carneţelul s-a dus! L-a făcut tata bucăţi-bucăţele!

— Cum? Şi ai primit bicicleta fără nici un ban?

— Da. Tata a zis că aşa-i frumos între fraţi, să se ajute între ei şi să nu-şi vîndă unul altuia lucrurile pe bani.

— Ei, vezi, Răducule? Şi tu ţineai ascuns carneţelul şi te fereai de mine

— Da, tovarăşă profesoară; păcat că nu vi l-am arătat din prima zi, c-aş fi venit mai de mult cu bicicleta la şcoală!

Lili BERGEA

MEDICUL VĂ SFĂTUIEŞTE

M.S.F. — Boala de care suferiţi, — embrionul pulmonar, este produsă prin dilatarea exagerată a alveolelor pulmonare. Vă sfătuim să urmaţi întocmai indicaţiile medicului specialist internist de la policlinică.

MANDI KORBL: Nu vă jenaţi de a vă adresa medicului endocrinolog specialist de la policlinică. Ne este foarte greu să vă recomandăm un tratament de la distanţă.

E. B. — BUCUREŞTI: Vă recomandăm să vă adresaţi medicilor de la spitalul „Panduri" din Bucureşti care v-au operat. Aceştia sînt cei mai în măsură să vă recomande tratamentul higieno-dietetic şi medicamentos cel mai adecvat. Indiscutabil că veţi putea munci.

DUMITRESCU GH. GHEORGHE — Reg. Piteşti: După o dietă de 1—3 zile veţi introduce în alimentaţia dvs. iaurt, brînză de vaci, apoi carne, ouă puţin unt. După dispariţia simptomelor bolii puteţi mînca supe cu cereale bine fierte, compoturi trecute prin sită, piureuri de legume verzi şi apoi paste făinoase.

Veţi evita timp de 4—6 săptămîni zarzavaturile şi fructele bogate în celuloză, condimente, excesul de grăsimi şi băuturile reci. Vă recomandăm de asemenea o cură cu ape minerale (Borsec, Covasna).

SOCACIU IOAN — Simeria: Tratamentul pe care l-aţi început va trebui să fie continuat cu răbdare, sub supravegherea medicului dermatolog specialist. Vă recomandăm să mîncaţi puţine grăsimi, dulciuri, pîine. Credem că sînteţi de acord cu noi, că „leacurile băbeşti" de care pomeniţi în scrisoarea dvs. nu-şi au nici un rost. Ele pot agrava numai starea sănătăţii dvs.

M. C. — Bucureşti: Pentru a vă îngrăşa consumaţi dulciuri, făinoase, gemuri, fructe. De asemenea polivitaminele vă pot fi de folos.

Cereţi părerea unui medic dermatolog, deoarece fără examinarea bolnavului ne este greu să indicăm tratamentul.

HENRI PETRILA — Hunedoara: Insuficienţa cardiacă de care suferiţi poate fi tratată numai de către medicul internist. Starea dvs. generală pe care ne-o descrieţi ar putea fi legată de boala de mai sus. Vă rugăm să ne mai scrieţi.

Dr. B. PAUL

MODA

1.2. — Costum din doc, format din fustă şi jachetă dublată cu material în dungi. Gulerul şi manşetele sînt din acelaşi material cu dublura. Buzunarele sînt la fel cu cele de la fustă.

3. Jachetă tricotată, în două nuanţe: alb cu bleumarin, gri cu negru, etc.

4. — Bluză simplă şi uşor de spălat.

5. Rochie dintr-un material în dungi sau pepit, cu un mic joc de linii.

6.— În valiza cu care plecăm în concediu, fie la munte, fie la mare, să nu uităm pantalonul atît de practic pentru excursii, o fustă, fie în cute, fie plisată, pantofii sport, un fular.

Desene de Tantzi PFENNINGS

Curierul Laurei

CORNELIA—BACĂU. S-a căsătorit la vîrsta de 16 ani cu bărbatul pe care i l-a ales mama ei. A avut o căsnicie nefericită cu un soţ violent, brutal, agresiv şi beţiv. La vîrsta de 20 de ani, cu un copil în braţe, Cornelia s-a hotărît să divorţeze; a şi ajuns la a treia înfăţişare, dar din partea familiei ei sînt continue stăruinţe pentru a o decide să se împace cu tatăl copilului ei. Ea este decisă să nu cedeze acestor presiuni, convinsă fiind că revenind lîngă fostul ei soţ n-ar face decît să se nenorocească, nenorocindu-şi şi copilul.

Problema nu se opreşte aici! Cornelia ne scrie că, nu de multă vreme — în orice caz după ce a ajuns la divorţ — a cunoscut un alt bărbat, la rîndul lui recent divorţat, la care ţine din ce în ce mai mult, fără a i-o fi mărturisit pînă acum. Nici el nu s-a... „declarat" încă şi nici n-a făcut propuneri de căsătorie — ceea ce o nelinişteşte pe Cornelia. Îi e teamă să nu fie dezamăgită în speranţele ei.

Întreabă cum să procedeze pentru a afla care sînt sentimentele acestui om pentru ea.

...În general, sentimentele, cînd există, îşi găsesc singure limbajul lor de exprimare, de a se face comunicate, oricît de tăinuit ar fi ţinute de cel care le poartă. Există însă desigur primejdia falselor, greşitelor interpretări din partea celui care aşteaptă să i se răspundă sentimentelor lui: el poate confunda simpla manifestare de simpatie care i se acordă, de amiciţie, cu una de dragoste. Este bine a se evita printr-o chemare la luciditate asemenea confuzii care duc desigur la dezamăgiri.

În cazul de faţă îţi atrag atenţia Corneliei să nu se arate prea grăbită; cred că şi propriile ei sentimente ar ajunge să le cunoască mai bine dacă le-ar lăsa timpul să se coacă. Este foarte bine ca doi oameni să se cunoască bine — nu încetez a o repeta — înainte de a-şi lega viaţa unuia de a celuilalt.

La întrebarea pe care mi-o pune, va afla singură răspunsul, dacă va şti să-l aştepte înţelept, cu demnitate şi cu luciditate.

NAUSICA — TECUCI: Am primit prima d-tale scrisoare, care nu face decît să mi-o anunţe pe cea următoare. O aştept.

RITA — RĂDĂUŢI. Din fragedă tinereţe a fost îndrăgostită de un bărbat, cu care a ajuns mai tîrziu să-şi împartă viaţa timp de şase ani într-o legătură nelegitimă. Prin natura serviciului său, acest bărbat făcea dese deplasări — pe perioade mai lungi — în diferite oraşe. Dintr-o asemenea deplasare s-a „întors" într-o zi căsătorit cu o altă femeie, ceea ce nu l-a împiedicat însă să continue legătura cu Rita, care n-a încetat să-l iubească.

Rita nu vede o dificultate în a-l decide să divorţeze, pentru că el pretinde că e nefericit în această căsătorie. Dar se întreabă: mai poate avea încredere în el?

Faptul că a putut face pînă într-atît abstracţie de prezenţa d-tale în viaţa lui, încît la un moment dat şi-a rostuit-o pe a lui, fără să ţi se simtă îndatorat nici măcar cu o explicaţie, mi se pare destul de concludent şi în ceea ce priveşte seriozitatea şi caracterul acestui om şi în ceea ce priveşte calitatea sentimentelor lui faţă de d-ta.

Părerea mea este că nu merită să te lupţi pentru a-l obţine, divorţîndu-l. Nădăjduiesc că nu urmăreşti numai o satisfacţie a orgoliului d-tale propriu. Eu cred că din partea acestui om te mai aşteaptă multe suferinţe, dacă vei rămîne mai departe alături de el. Nu vrei să încerci să-ţi pui voinţa, demnitatea şi... chiar raţiunea în acţiune?

ANCA MARINESCU: D-ta eşti cea mai în măsură să-ţi cîntăreşti propriile sentimente şi să decizi în consecinţă. Ceea ce îţi recomand este să cauţi să te convingi dacă nu cumva iei drept dragoste adevărată numai o exaltare a imaginaţiei d-tale.

LAURA

CURS DE CROITORIE

Volubilă, Cristina Fulger era pornită pe mărturisiri:

— Să nu rîdeţi, dar pînă acum cîteva luni nu ştiam să fac măcar un tiv. Pentru orice reparaţie, cît de neînsemnată ar fi fost, trebuia să fug la croitoreasă sau la lingereasă. Mi-era şi ruşine de bărbatu-meu...

— Şi acum?

— Acum? — şi Cristina rîde cu toată gura — acum aş putea să înşir o listă întreagă de lucruri pe care mi le-am făcut singură: rochii, bluze, pijamale...

Discutam cu Cristina Fulger în holul Casei de cultură „Friedrich Schiller" din Capitală, în aşteptarea celorlalte eleve care, aidoma ei, se înscriseseră la cursul de croitorie al casei. Şi aşa, discutînd despre una sau alta, am prins ora cînd în camera, transformată pentru circumstanţă în atelier, s-au adunat cele cîteva eleve. Fiecare s-a aşezat la cîte o masă, a desfăcut pachetul adus de acasă scoţînd la iveală stofe şi imprimeuri, ace de cusut, aţă, foarfeci şi s-au apucat să lucreze. Împreună cu profesoara lor, Gabriela Armbruster, am trecut pe la masa fiecăreia. Acolo unde ochiul experimentat al profesoarei descoperea detaliul — o cusătură imperfectă sau o tăietură greşită, retuşînd pe loc defectul printr-o observaţie competentă — pe mine mă preocupa generalul. Aşa am reţinut că Elena Hiluhi îşi lucra un capot, Maria Viespe un „deux pieces", etc. Ca şi Cristina Fulger, elevele cu care am stat de vorbă s-au arătat încîntate de ajutorul pe care-l primesc în cadrul acestui curs de croitorie, iniţiat de Casa de cultură.

— Cursul durează patru luni — îmi spunea Maria Viespe, soţie de mecanic — dar cîte lucruri nu învăţăm aici. Sînt atît de mulţumită că m-am înscris! Ca să nu mai vorbesc de soţul meu, care e foarte bucuros că am nu numai o preocupare în timpul liber, dar şi o meserie utilă, folositoare

Cît o priveşte pe Elena Hiluhi, ea este studentă fără frecvenţă la facultatea de istoria artei. Asta n-o împiedică însă să înveţe şi croitoria, în deprinderea căreia dovedeşte certe aptitudini.

Am părăsit Casa de cultură „Friedrich Schiller" cu un sentiment de mulţumire pentru ceea ce am găsit acolo: activitate instructivă, desfăşurată în interesul oamenilor muncii.

L. MATEI

Colţul cosmeticianei

BĂILE DE SOARE

Sînt numeroase femeile care — dorind să se bronzeze cît mai repede — comit o serie de imprudenţe, mai mult sau mai puţin grave, dar de pe urma cărora pot avea multe neplăceri şi — uneori — chiar o vacanţă ratată.

Nu încercaţi să deveniţi bronzate din primele zile, spre a arăta la fel cu cei care fac băi de soare de una sau mai multe săptămîni. Vă veţi alege doar cu arsuri ale pielii, care pe lîngă faptul că sînt dureroase şi adesea vă pot da chiar febră, vă vor împiedica cel puţin cîteva zile de a mai face plajă. Întregul corp trebuie expus soarelui în mod progresiv, pentru ca pielea să se pigmenteze încetul cu încetul şi în acest fel, nici ea, nici sănătatea dvs. să nu aibă de suferit.

Staţi la soare cel mult 10 minute în prima zi. În cea de-a doua şi a treia măriţi durata expunerii cu încă 10 minute şi continuaţi în acest mod, astfel ca în a şasea sau a şaptea zi pielea să fie suficient de bronzată pentru a vă putea permite să faceţi o adevărată baie de soare, fără a risca arsuri. Obişnuiţi-vă să staţi întinse şi pe spate şi pe pînece, pentru a bronza corpul în mod egal şi uniform. Apăraţi pielea feţei şi a corpului, ungînd-o cu un produs anti-solar, folosit sub formă de cremă sau ulei. Produsele anti-solare filtrează razele solare, oprind pe cele vătămătoare şi lăsînd să treacă cele bune.

Dacă totuşi aţi depăşit timpul de stat la soare şi simţiţi oarecare usturime în vreo parte a corpului, retrageţi-vă imediat la umbră şi ştergeţi uşor locul înroşit cu un tampon de vată muiat în alcool.

Cele mai bune ore de plajă sînt: dimineaţa de la 7 la 11 şi după masă între 16 şi 18. Nu staţi la soare şi nu faceţi baie imediat după masa de prînz, deoarece puteţi face o gravă indigestie. Nu consumaţi băuturi alcoolice, beţi în schimb suc de fructe, apă minerală, ceai. Preferaţi meselor copioase şi cu mîncări grase, legumele, fructele.

Dacă vedeţi că tenul dvs. suferă, adică se congestionează, se usucă excesiv de mult, face pungi sub ochi sau capătă pete, este mai bine să renunţaţi la expunerea lui la soare. Apăraţi-l cu ajutorul cremei şi al unei pălării. Amintiţi-vă că nu toată lumea se bronzează la fel, că soarele nu priieşte oricărui ten şi că nu merită ca de dragul unei culori — ce e drept, frumoasă dar de scurtă durată — să căpătaţi pete ce se vor decolora foarte greu sau riduri care s-ar putea să nu mai dispară.

Sanda NOREANU

TORTUL DE CIOCOLATĂ

Povestire pentru cei mici

de Pascal RADULESCU

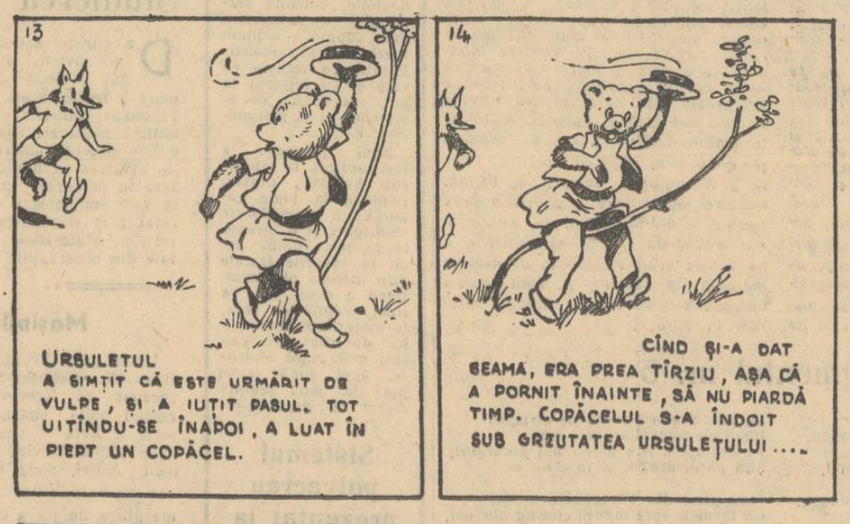

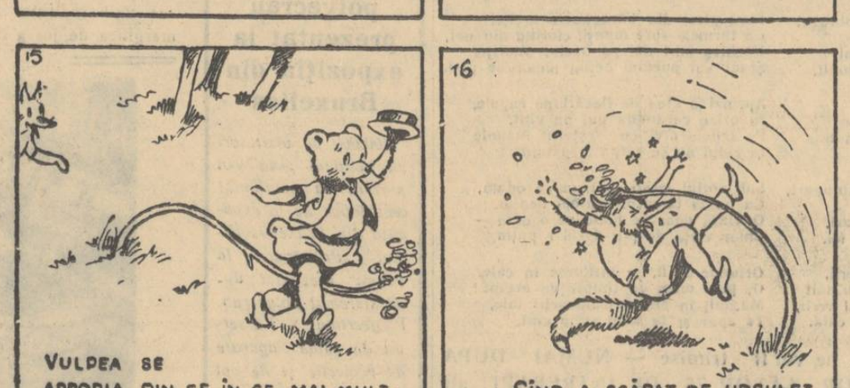

Practic

Curăţirea materialelor din fibre poliamidice

Materialele poliamidice se murdăresc foarte uşor cu uleiuri, grăsimi, praf. Cele mai multe pete se înlătură cu apă şi săpun. Impurităţile se pot îndepărta cel mai bine cu ajutorul unei serii întregi de solvenţi organici care nu dizolvă fibra, ca de exemplu: benzină, alcool, eter de petrol, săpun de benzină, tetraclorură de carbon, dicloretilenă, benzen, clorbenzen.

Cînd se urmăreşte scoaterea unei pete, trebuie avut în vedere că pe locul respectiv se pot forma inele sau margini (aureole) care se îndepărtează foarte greu. Pentru a preveni acest neajuns, se recomandă aşezarea unei hîrtii sugative curate (foiţă sau filtru) sub locul respectiv şi frecarea uşoară a locului pătat, cu o cîrpă curată, îmbibată cu solvent folosit pentru înlăturarea petei. Pata se freacă concentric, din exterior spre interior şi nici de cum prin mişcări drepte de du-te vino.

Avînd în vedere măsurile speciale, care trebuie să fie luate şi grija cu care se face curăţirea produselor din fibre poliamidice, e bine ca atunci cînd se dă la curăţătorie chimică un produs din aceste fibre, să se facă o menţiune specială. Acest lucru se impune cu atît mai mult cu cît unii solvenţi organici dizolvă sau atacă fibrele poliamidice.

Astfel de solvenţi organici care dizolvă fibrele poliamidice şi deci nu trebuiesc întrebuinţaţi la îndepărtarea petelor, ferindu-se materialele de orice contact cu ei, sînt următorii: cloroformul, fenolii, crezolii.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

11—17 AUGUST

— Ciăfăi cu dovlecei; rizoto cu sos de roşii; compot de mere.

— Ochiuri româneşti cu mămăligă; musaca de vinete; fructe.

— Supă de roşii (rece); rulade mici de carne cu sos de vin; tartă cu fructe.

— Sufleu de fasole verde; cotlete de berbec la tigaie; plăcintă cu mere.

— Ciorbă de zarzavat; ardei umpluţi cu orez; struguri

— Legume cu friganele; chiftele marinate; pepeni.

— Dovlecei prăjiţi; boboc de raţă pe varză; pere cu cremă de vanilie.

Cvas

(reţetă cerută)

Cvasul este o băutură răcoritoare, plăcută la gust şi uşor de făcut.

Cantităţi: 15 l apă, 800 gr. zahăr, 2 lămîi, 200 gr. stafide, 25 gr. drojdie, ½ linguriţă bicarbonat.

Se pun într-o oală sau în alt vas mare, zahărul, lămîile tăiate bucăţi şi stafidele. Se opăresc cu apă clocotită. Se acoperă vasul cu un servet. Cînd s-a răcorit apa cît suferă degetul, se pune drojdia muiată cu puţină apă şi ½ linguriţă de bicarbonat.

Se lasă să fermenteze 12 ore, apoi se strecoară printr-o pînză şi se toarnă în sticle, după ce s-a pus în fiecare două stafide. Se închid sticlele cu dop fiert, se leagă fiecare cu sfoară, ca să nu sară dopul şi se mai ţin două ore la cald (temperatura camerei). Se duc apoi în pivniţă, la rece. După 2—3 zile cvasul este bun de băut. Cantităţile de mai sus se pot reduce la jumătate.

Clătite cu dovlecei

Faceţi un aluat de clătite din două ouă, o ceaşcă de făină şi o ceaşcă cu lapte. Se curăţă un dovlecel mijlociu şi se rade prin răzătoarea cu găuri mari (să obţineţi cam 2—3 linguri de dovlecel ras). Se scurge uşor în mînă, şi se amestecă cu aluatul de clătite. Se adaugă o mînă bună de mărar tocat, şi se potriveşte de sare. Se fac în tigaie clătite, ca cele obişnuite, şi se prăjesc frumos pe o parte şi pe alta, la foc mijlociu, ca să fie bine pătrunse. Pe măsură ce sînt gata, se presară pe fiecare puţin caşcaval sau brînză telemea rasă, şi se împăturesc în patru.

Sanda MARIN

C. FLORIAN

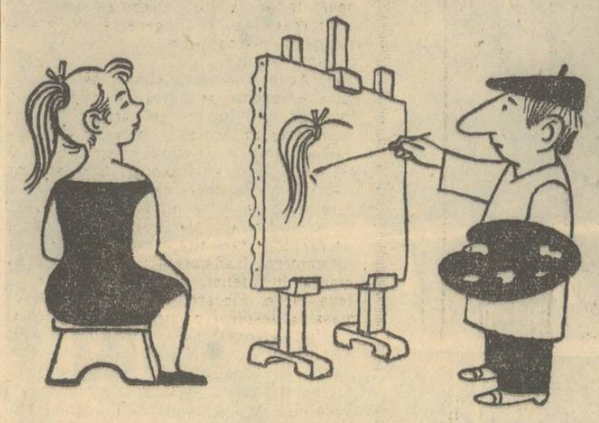

MODELUL: — Să știi că n-am să pot sta prea mult...

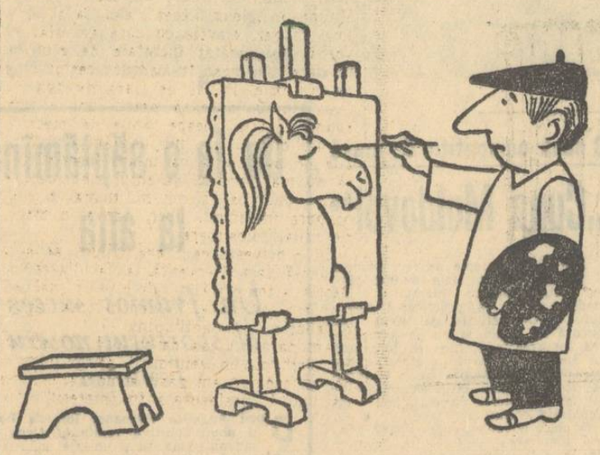

PICTORUL: — Se poate continua și din imaginație.

E. ARNO

— Iată-l, țineai musai să-l plimb cu tramvaiul...

S. AXELRAD

Unii pietoni nu respectă regulile de circulație și dau loc la accidente grave, chiar mortale

— Parcă ai vrut să-mi spui ceva, înainte de a trece strada?...

ST. MUNTEANU

INTRE PISICI: — Nu cred să fie supărat din cauza noastră...

S. NOVAC

— Am spus întotdeauna că șifonierele de la casele de odihnă sînt prea mici. Poftim, eu n-am nici unde să mă îmbrac...

B. ARTIN

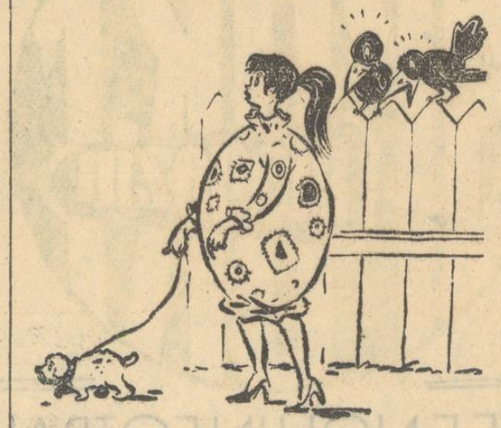

— Ce zici? O avea ceva sămînță bună în ea?...

FRED GHENĂDESCU

— Lucrarea asta e făcută toată de tatăl tău... — Nu chiar toată, l-am ajutat și eu...

PAVEL ILIEȘ

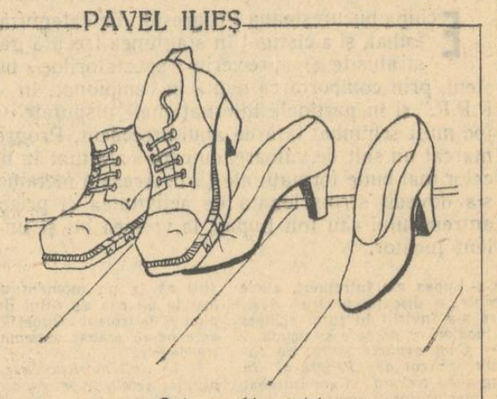

Puterea obișnuinței.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Pagini din noul roman românesc

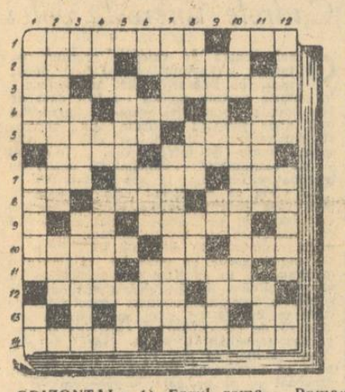

ORIZONTAL: 1) Eroul romanului „Pasărea furtunii" de Petru Dumitriu (2 cuv.) — Asociația sportivă „Politehnica" 2) Autorul romanelor „Starea de asediu", „Soluția patra" și „Regele Palaelibus" — Creatorul unui „Bărăgan" de neuitat. 3) Milimetru — Posesiv — Eroi ai operelor lui Marin Preda 4) Interjecție — Zăpadă — În orice roman 5) Academician, autor al romanelor „Descult" și „Rădăcinile sînt amare" — Roman. 6) Autorul broșurii „Temelia puternică a economiei sovietice" — Nou roman al tînărului scriitor Titus Popovici. 7) Conifer — Ceașcă de lut — Cel de triumf a fost scris de Aurel Baranga 8) Ruteniu — Tînăr filozof romîn (w=v) — ...Barbu, eroul povestirii „Desfășurarea" de Marin Preda. 9) Interjecție — „...robilor" primul roman al scriitorului V. Em. Galan. 10) Eroul romanului „Descult" de Zaharia Stancu, „care a străbătut lumea în sandale de aur". — Pronume — Între cal și călăreț. 11) „Orașul de pe Mureș" al lui Francisc Munteanu — Rămas fără apă 12) „La cea mai ...tensiune", roman de scriitorul de limbă maghiară Nagy Istvan — Haină 13) Nume de bărbat „—...om între oameni" de Camil Petrescu, romanul vieții și luptei lui Nicolae Bălcescu. 14) ...Filip, eroul romanului „Bărăgan" — A scris „Însemnările unui medic de plasă".

VERTICAL: 1) Cnezat romîn în Banat — În romanul său „Moromeții" descrie viața dramatică a unei familii de țărani în anii premergători celui de-al doilea război mondial — Pronume posesiv. 2) Autorul „Cronicii de familie". — Măsură de suprafață (pl) 3) În „Cronica de familie" — Roman de E. Voinici (neart.) — Puternic, tare (fig.) 4) Mihail ...unul din eroii romanului „Setea" de Titus Popovici — Nota scriitorului — Autorul romanelor „Anii minieî" și „Clocote" 5) Doctorul..., personaj din romanul „Eroica" de Laurențiu Fulga. — Calm. 6) În original — Pronume personal. — În „El Zorab"—Se odihnește 7) Pasăre de curte — Maestrul neîntrecut al literaturii românești, autor a numeroase romane și povestiri printre care la loc de frunte figurează „Mitrea Cocor" 8) Acela (pop) — Do bemol (la lăutari) — Crustaceu decapod. — Oală 9) Servitor — Cămăși înflorate — Înnegriți 10) Personaj feminin din „Setea", soția lui Mihai Moț — Specific realismului (fem. pl.) 11) Însemnări — Despre cel negru vorbește Cezar Petrescu într-unul din romanele sale 12) „Oțel și...", roman de Ion Călugăru — ...Petrescu, scriitor și publicist romîn, autorul romanului „Oameni de ieri, oameni de azi, oameni de mîine" — „Statuile... rîd niciodată".

roman de Francisc Munteanu.

Ștefan STOIANOVICI

Să compunem împreună

Introduceți în desenul alăturat numele (de familie) scriitorilor mai jos citați pentru a obține un joc cu o încrucișare perfectă.

Tudor Arghezi, Al. Andrițoiu, Maria Banuș, Aurel Baranga, Mihail Beniuc, Geo Bogza, Nina Cassian, Lucia Demetrius, Mihu Dragomir, Nicolae Labiș, Al. Mirodan, Francisc Munteanu, Cezar Petrescu, Titus Popovici, Marin Preda, Mihail Sadoveanu,

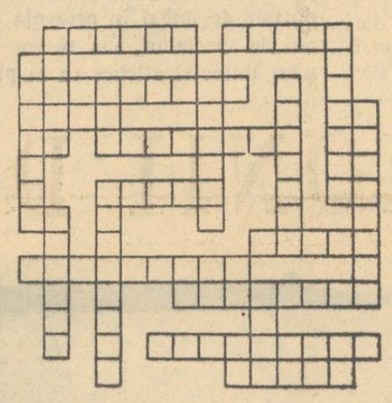

Zaharia Stancu, Andreas Sütö, Nicolae Tăutu, Ștefan Tita.

Sorina CHEFAR

ZOOLOGIE

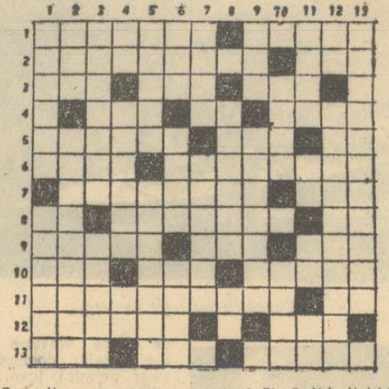

ORIZONTAL: 1) Chit — Bursuci 2) Urs comestibil — Pui de leu 3) Tatu Ciont — Tap — Zi 4) Orășel în Caucazia — Centimetru — Cută la un obiect de îmbrăcăminte 5) Gropile porcului — Tigru — Vorba pentru cîini 6) Islaz, pășune — Gaițe 7) Pește — Limpede 8) Liniște — Cuc — Lac sudanez 9) Orbete — Iepure la superlativ — Cămilă (Trece prin urechile acului!) 10) Oraș în Somalia — Riu în Asia Centrală — Fără soț 11) Reni — Pronume 12) Cal petrolifer! — Ultima divizionară 13) Liliacee — Deosebit — Sute de lei.

VERTICAL: 1) Asemeni cameleonilor, se schimbă după împrejurări — Baie 2) Sluga boului — Maimuțe 3) Cotofana lui Rossini (masc.) — Pescăruș 4) Rană — Elefanți — Cap de struț în pericol 5) Solid, lichid — Papagal 6) Balaur — Chit — Pinguin 7) Berbec mecanizat — Mobilat 8) Simbolul nebuniei — Armăsar 9) Amanet — Pui de cuc 10) Piatră prețioasă — Între 2 cocoși 11) Ca o căprioară (masc.) — Prepoziție — Alexandru Petrescu — Posesiv 12) Pe cal — Morse 13) Broască.

Nicolae CIOCÎLTEU

DULCE

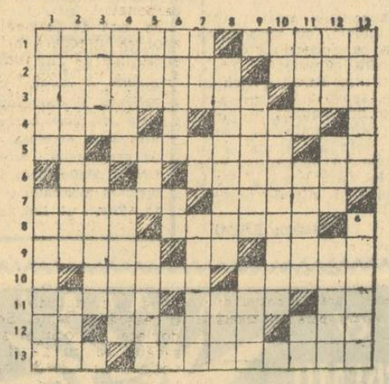

ORIZONTAL: 1) Sul cu dulceață — Disc de ciocolată; 2) Rece și dulce — Băutură dulce; 3) Își fac ochii dulci — Lună de miere — 4) Intră-n luna de miere — Odinioară, cetate azi oraș; 5) Cel mai prima cofetar — Mumie dulce — Miez de tort; 6)... și margini de tortă — Dedulcire periculoasă; 7) Vorbă dulce mult aduce — Somn dulce! 8) Comună în Ardeal — A coti; 9) Dulce din zahăr cu tahin — Peste — Haine avocățești; 10) Usturoită — S-a băgat și el fără nici un rost, aici; 11) A vorbi cam acru — Riu francez — Terbiu; 12) Interjecție birjerească — Chineș — Edgar Alan...; 13) Apă rece... — Te face să te lingi pe buze.

VERTICAL 1) Dulce mediteranian — Dulce care duce. 2) Dulce — Dulce cînd nu e mare; 3) Cere dulciuri — Idem; 4) Monoverb alăturat — Dulce și bătută. 5) Fiica lui Inacus — La urmă te poate servi și cu ceva dulce — Din neamul Asirilor. 6) Farfurioară dulce — Resturi de caiac — Sub apel 7) Nume feminin — Nota patru — Dulciurile la diabet; 8) Dulce la zahăr (pl.) — Întreg; 9) Combinări de-ale iodului — Specialiști în turtă dulce. 10) Poate fi și de zahăr — Băutură dulce servită la gheață. 11) Culce la dulce — Lapte de cuc — Bezea. 12) Dorotea cea răsfățată — Diviziuni de timp — Bastonaș de ciocolată; 13) Suflare dulce — Alifie dulce.

Liviu POPESCU

MONOVERB

(2—5)

Const. Anta

(Tomis = Tomis)

W. CLARA

CRIPTOGRAFIE

(3—4—2—4—4)

IDI ILI I

(D între 1; între i, 1; un, = Din trei în trei luni)

AL. RADIAN

Sanse mărite

SĂPTĂMÎNAL SE EXTRAG DIN URNĂ

9 NUMERE PENTRU CATEGORIILE I-VII ȘI PREMIILE SPECIALE ABC

3 NUMERE PENTRU PREMIILE SUPLIMENTARE Z X

LOTO CENTRAL

Start în turneul de șah prin corespondență organizat de „Magazin"

Componența primelor 11 grupe • Ce ne propun cititorii • În curînd încep turnee cu deschideri obligatorii • Amănunte despre jocul de șah prin corespondență

Așadar, miercuri e startul în primele turnee de șah prin corespondență organizate de revista „MAGAZIN". 77 de concurenți, împărțiți în 11 grupe, își vor trimite primele mutări, vor lega primele cunoștințe. Lupta de la distanță, pentru întîietatea șahistă, începe...

Inițiativa organizării acestor turnee se bucură de o caldă primire din partea cititorilor noștri amatori de șah. La redacție sosesc zilnic, din toate colțurile țării, scrisori și cărți poștale în care se exprimă satisfacția pentru inițierea acestor turnee și, bineînțeles, rugămintea de înscriere. Între cei înscriși sînt mulți jucători care au categoria I, II și III. Mulți sînt începători. Unii dintre participanți sînt elevi de 14—15 ani. Alții sînt virstnici (ceferistul Mihai Ștefănescu din Focșani ne scrie că are 55 de ani). S-au înscris și mai multe șahiste din Iași, Ploești etc. Din București am primit și două înscrieri mai deosebite: Gheorghiu Gabriel-tatăl și Gheorghiu Gabriel-fiul. Pentru a nu da loc la unele „incidente" de familie, reprezentanții familiei Gheorghiu au fost înscriși în grupe diferite! Ca o mărturie a răspîndirii șahului în mediul rural stau numeroasele cereri de înscriere primite de la țărani muncitori. „Aștept cu nerăbdare regulamentul și începerea concursului", ne-a scris tînărul țăran muncitor Trandaf Sorin, din comuna Cislău, care după cum ne-a informat are 20 de ani și joacă șah din anul 1950.

★

Mai mulți participanți, care n-au mai jucat șah prin corespondență, ne-au cerut amănunte asupra felului în care se desfășoară turneele de acest gen. Răspundem pe scurt, urmînd ca alte detalii să fie primite prin regulamentul care e trimis tuturor jucătorilor.

Grupele sînt compuse din șapte jucători. Fiecare participant joacă astfel cu ceilalți 6 parteneri, cîte două partide, una cu albul, alta cu negrul. Timpul de gîndire e fixat la trei zile pentru o mutare. La o mutare primită, bunăoară, la 15 august (data poștei), la care s-a răspuns în 17 august (data poștei) s-a consumat deci un timp de gîndire de două zile. Primul control se efectuează după 20 de mutări, pentru care se pot consuma maximum 60 de zile de gîndire. Următoarele controale se fac din zece în zece mutări. Pentru o mai bună urmărire a timpului de gîndire propunem participanților la turneele prin corespondență să-și noteze mutările fiecărei partide pe file de caiet împărțite în prealabil în următoarele rubrici:

ALB					NEGRU				
Data sosirii	Data expedierii	Timp la mutare	Timp cumulat	Mutarea	Mutarea	Data sosirii	Data expedierii	Timp la mutare	Timp cumulat
19 VIII	13 VIII 23 VIII	4	4	e2—e4 Cg1—f3	e7—e6 Cb8—c6	14 VIII 24 VIII	17 VIII 26 VIII	3 2	3 5

Pe măsură ce partidele se termină ele se trimit, de către amîndoi adversarii, redacției „MAGAZIN". Rezultatele, precum și cele mai bune partide, vor fi publicate în rubrica noastră de șah. PARTICIPANȚII PRIMELOR 11 GRUPE ÎNCEP JOCUL DE MIERCURI 13 AUGUST.

★

Scrisorile trimise de participanții la concurs cuprind și numeroase propuneri. Tovarășul Popovici Dumitru din Timișoara ne propune ca primii clasați în fiecare grupă să se întreacă între ei în grupe superioare, urmînd astfel să se ajungă la un cîștigător al turneelor „Magazin". Vom studia această sugestie. Un alt cititor — Klecner Adrian din București — ne propune tipărirea unor plicuri francate — ceea ce redacția nu poate însă face. Cărți poștale speciale pentru jocul prin corespondență — deși nu prea reușite — au fost tipărite în urmă cu doi ani. Din păcate nu se mai găsesc. Vom solicita Departamentului Poștei și Telecomunicațiilor din Ministerul Transporturilor să tipărească și alte cărți poștale șahiste.

Arătînd că joacă prin corespondență pentru a putea astfel studia mai bine teoria șahului, mai mulți jucători clasificați ne-au cerut să organizăm și turnee cu deschideri fixe. LE SATISFACEM DORINȚA ȘI ANUNȚĂM ORGANIZAREA PRIMELOR TURNEE AVÎND OBLIGATORIE DESCHIDEREA „SICILIANA" (1 e4 c5) la care de asemenea poate participa orice amator șahist. În sprijinul jucătorilor care vor participa la turneele cu deschideri obligatorii vom publica, în numerele viitoare, partide și articole teoretice.

Primim de asemenea în continuare înscrieri la turneele obișnuite.

Iată, mai jos, componența primelor 11 grupe de joc prin corespondență, urmînd ca în viitoarea rubrică să publicăm și alte grupe:

GRUPA 1: *Ing. C. Ștefaniu* (Buc.), *Petru Năstase* (Constanța), *Nicolae Manolescu* (Buzău), *Gheorghiu Gabriel*-tatăl (Buc.), *Valeriu Rotărescu* (Buc.) ing. *Cristev Liuben* (Buc.) și *I. Grossu* (Buc.).

GRUPA 2: *Ringhiopol Mircea* (Constanța), *Drangă Eugen* (Bîrlad), *Mosor Petre* (Tr. Severin), *Barbu Niculae* (Buc.), *Fruchter Clara* (Iași), *Ștefănescu Mihai* (Focșani) și *Stănăstiă Octavian* (Buc.).

GRUPA 3: *Milescu Mironel* (Buc.), *Bădăluță Ștefan* (Buc.) *Trandaf Sorin* (Cislău, reg. Ploești), *Nețulescu Adrian* (Tr. Măgurele), *Toma Corneliu* (Timișoara), *Lazaride Dan* -Gheorghe (București), *Gheorghiu Gabriel*-fiul (Buc.).

Grupa 4: *Cerchia Ioniță* (Buc) *Maftei Nicolae* (Buc.), *Găban Ioan* (Tr. Severin), *Chelemen Gh.* (Sîngeorgiu de Pădure), *Vasile Ionel* (Constanța) *Nămu Mircea* (Gherăești — reg. Ploești) și *Marin Iliescu* (Buc.).

GRUPA 5: *Miculescu Dumitru* (Buc.), *Crisaru Zellig* (Buc.), *Iorgulescu Gh.* (Buc.), *Miron Ioan* (Bicaz), *Weber Matei* (Timișoara), *Mihai Simionescu* (Brăila) și *Boltres Albert* (Craiova).

GRUPA 6: *Ismail Noman* (Constanța), *Emil Oprișan* (Buc.), *Klecner Adrian* (Buc.), *Gross Gh.* (Buc.), *Vlăsceanu Gh.* (Călimănești, reg. Pitești), *Munteanu Adrian* (Buc.), și *Nițulescu Lemard* (Turda).

GRUPA 7: Botezată Năstase (Sinaia), *Vidican Alexandru* (Beiuș), *Klein Klauss* (Sibiu), *Drug Vasile* (Mediaș) *Adrian Porcescu* (Craiova) *Vasile Constantin* (Constanța) și *Konnerth Edwin* (Tr. Măgurele).

GRUPA 8: Klang Ierome (București), *Nicolescu Gabriel* (Hîrșova), *Goia Traian* (Or. Stalin), *Botezatu Toma* (Sinaia), *Cuciuan Ioan* (Romînești, raion Zalău), *Crețu Dochița* (Pitești) și *Ismail Dumitru* (Cujmir).

GRUPA 9: Popovici Dumitru (Timișoara), *Perl Bernard* (Bîrlad) *Dragomir Gh.* (Tulgheș, raion Gheorghieni), *Utvinețu Iuliu* (Timișoara), *Radovici Ecaterina* (Ploești), *Buzu Iulian* (Roșiorii de Vede) și *Mușneteanu Victor* (Botoșani).

GRUPA 10: Dr. Ropceanu Mircea (Dărmănești), *Salner Doret* (București), *Maricuțoiu Gh.* (Roșiorii de Vede), prof. *D. Coca* (Hîrșeni, raion Făgăraș), *Mihai Slobu* (Iași), *Aurică Ungureanu* (Modoșa, raion Topliță) și *Zaharia M. Mircea* (București).

GRUPA 11: Liviu Ghionea (București), *Goldenberg Marius* (București), *Aurel Bordos* (Brad), *Vacariuc Paul Dragoș* (Sibiu), *Crăciun Constantin* (Vidra — regiunea București), *Mahscha I. Iulia* (Arad) și *Cohari Otto* (Cluj)

CONCURS LITERAR

Bon de participare nr. 3

FILATELIE

Jubileul poștei poloneze

Acum 400 de ani, la 18 octombrie 1558 regele Zygmunt August al Poloniei a însărcinat, printr-un act juridic special pe Prosper Prowana, curteanul său, să organizeze prima legătură poștală între Cracovia și Veneția.

În vederea acestei aniversări în R.P. Polonă s-a elaborat un program al manifestărilor jubiliare ce vor avea loc în cursul anului. Festivitățile principale vor fi organizate în luna octombrie. Printre altele, în Palatul Culturii și Științei se va deschide o mare expoziție cu tema „A 400-a aniversare a poștei poloneze". La expoziție vor fi invitate și statele străbătute în secolul al XVI lea de prima arteră poștală poloneză: Cehoslovacia, Austria și Italia.

Știați că...

...porcul spinos nu se poate îneca chiar dacă ar vrea s-o facă? Explicația: cavitatea fiecăruia dintre numeroasele sale ace este plină cu aer ceea ce menține animalul deasupra nivelului apei.

●

...antilopa este un animal de „pradă". Personalul parcurilor zoologice a observat nu odată că antilopele ucid și devoră vrăbii, porumbei și păsări care nimeresc în cuștile sau în țarcurile lor. Se presupune că antilopele sînt atrase de penajul păsărilor care conține substanțe ce contribuie la creșterea cornelor animalului.

●

...dicționarul chinez editat în anul 1600 este opera cea mai voluminoasă din lume? El numără 5020 volume a cîte 170 pagini fiecare.

●

...arheologia submarină este o știință nouă? Un grup de arheologi submarini sovietici a descoperit în apele Kerciului ruinele a două vechi orașe. Lucrările ulterioare vor ajuta fără îndoială să se lămurească secretul acestor localități dispărute.

CE SE ÎNTÎMPLĂ ÎNTR-UN AN?

— Soarele pierde 132 trilioane de tone din masa sa.

— Sistemul solar parcurge în spațiu 600 milioane de km.

— Cifra medie a furtunilor este de 16 milioane.

— Riurile revarsă în mări 30.000 km.³ de apă.

— Riurile depun în mări 15 km³ de nisip și argilă.

— Pe pămînt cad 400 000 km.³ de precipitații atmosferice.

— Se înregistrează 10.000 cutremure de pămînt.

— Au loc cinci eclipse de soare și trei de lună.

Probleme de perspicacitate

1) — Un elev ține în mînă în poziție verticală, strîns lipite unul de altul, un creion albastru și unul galben. Un centimetru (în lungime) din creionul albastru (socotind de la partea lui de jos) este murdar de vopsea. Elevul ține creionul galben nemișcat, iar pe cel albastru continuă să-l țină lipit cu partea murdară de cel galben. Îl coboară cu 1 centimetru, apoi îl aduce în poziția inițială, iar îl coboară cu 1 centimetru și îl aduce din nou în poziția inițială: el coboară de 10 ori și ridică de 10 ori creionul albastru (execută deci 20 de mișcări).

Dacă admitem că în acest timp vopseaua nu se usucă și nici nu se epuizează, să se calculeze lungimea creionului galben murdărită cu vopsea după mișcarea douăzecea.

Această problemă a fost compusă de matematicianul Leonid Mihailovici Ribakov în timp ce mergea spre casă, după o vînătoare reușită de rațe sălbatice. Ce i-a servit ca indiciu pentru compunerea problemei?

2) — Trei studenți au hotărît să cumpere o lampă electrică de masă. Fiecare a dat cîte 10 lei și plătind 30 lei pentru lampă, au plecat din magazin. Atunci responsabilul magazinului i-a amintit vînzătorului că prețul lămpii a scăzut la 25 lei și i-a trimis pe aceștia să-i ajungă pe studenți și să le dea restul de 5 lei. Vînzătorul i-a găsit pe studenți în fața unui chioșc cu înghețată. El a înapoiat fiecăruia cîte 1 leu, iar cu restul de 2 lei — cu consimțămîntul tuturor — a cumpărat înghețată pentru toți. Astfel, studenții au plătit în magazin $3 \times 9 = 27$ lei, împreună cu cei 2 lei cheltuiți pe înghețată, fac 29 lei. Unde este al treizecelea leu?

(Soluțiile problemelor în numărul viitor)

SPORT magazin

CE E NOU IN FOTBAL?

Echipa bucureşteană „Progresul" în preajma începerii noului campionat al categoriei A.

Echipa bucureşteană Progresul, din categoria A de fotbal, şi-a cîştigat în stagiunea trecută galoane strălucite şi aprecierile spectatorilor bucureşteni, prin comportarea avută în campionat, în „Cupa R.P.R." şi în partidele internaţionale disputate. Cu un joc mult schimbat faţă de anul precedent, Progresul a marcat un salt de valoare, cu care s-a situat la nivelul celor mai bune formaţii ale ţării. Această metamorfoză s-a dovedit strîns legată de activitatea şi priceperea antrenorului său Ion Lupaş, la vremea lui şi un excelent jucător.

Cu Lupaş am întreţinut, zilele trecute, o discuţie pentru dvs., care s-a învîrtit în jurul echipei şi jucătorilor de care se ocupă.

— *Cum explici saltul de valoare realizat de „Progresul" în stagiunea trecută?* l-am întrebat pe interlocutorul nostru.

— Saltul nostru de valoare s-a manifestat mai mult sub aspectul jocului ofensiv, ilustrat de altfel de cele 55 goluri marcate în trecutul campionat. El a fost un rezultat al cunoaşterii jucătorilor ce-i aveam la dispoziţie şi a punerii lor în valoare.

Am urmărit, mai întîi, jucătorii echipei în funcţie de cei mai buni adversari şi apoi am tras concluzii asupra randamentului fiecăruia în parte. Am încercat apoi să armonizez aceste concluzii, vorbind cu fiecare şi despre

Antrenorul I. Lupaş

fiecare jucător arătîndu-le defectele şi părţi bune, pentru a-i determina să se „valorifice" în funcţie de aceste observaţii. In sfîrşit, pe aceeaşi linie de preocupări, am urmărit să impun jucătorilor necesitatea de a juca pentru echipă. Cît de just a fost aceasta se poate constata din faptul că în decursul campionatului am susţinut numeroase partide fără titulari ca Soare, Ştirbei, Ozon, Mateianu, Dinulescu, şi randamentul normal al echipei nu s-a resimţit. Formaţia fiind îndrumată spre jocul de ansamblu şi preocuparea aceasta fiind prezentă în pregătirea tuturor jucătorilor, înlocuitorii s-au integrat perfect atunci cînd au fost folosiţi.

— *Care jucători ai echipei consideri că au făcut totuşi, salturi mai mari de valoare?*

— Patru dintre ei: 1) MINDRU, care, de la un portar oarecum timid şi neîncrezător în propriile lui forţe, a ajuns la un nivel la care se poate conta pe el în cele mai grele împrejurări, 2) OAIDA, cu progrese pe linia pregătirii fizice, care i-au permis citeva jocuri mai deosebite, 3) MATEIANU care, după un început mai dificil, a marcat accentuat trecerea de la un junior talentat la un jucător consacrat de categoria A şi, în sfîrşit 4) COJOCARU un jucător tînăr, ascultător, care prezintă unele perspective, pe măsură ce-şi va asigura cu seriozitate pregătirea fizică şi tehnică.

— *Cum explici unele fluctuaţii de formă ale echipei?*

— Intr-un singur fel. Pregătirea unui jucător se face de către antrenor pînă la un anumit nivel, socotit necesar jucătorului respectiv. Menţinerea acestui nivel este însă în funcţie de jucătorul în cauză, de seriozitatea şi conştiinciozitatea de care dă dovadă, de felul cum îşi organizează viaţa. Dacă preocuparea alunecă spre chefuri şi altele de genul acesta, pregătirea lui suferă şi se resfrînge asupra comportării întregii echipe. Aş vrea să menţionez aici că majoritatea jucătorilor echipei „Progresul" s-au conformat vieţii ce se cere unui adevărat sportiv. Cei care au crezut că altfel e mai bine, au tras consecinţele şi... au fost scoşi, în împrejurările respective, din formaţie.

— *Ce crezi că va aduce viitorul sezon echipei „Progresul"?*

— Un joc mai bun de ansamblu, grefat pe posibilităţile unei echipe în care media de vîrstă nu va trece de 24 de ani. Doresc să experimentez cu acest prilej unele observaţii făcute la campionatul mondial de fotbal din Suedia — nu noutăţi pentru jocul de fotbal, ci o interpretare mai nouă a noţiunilor legate de pregătirea tehnică, tactică şi fizică.

— *Pentru spectatori asta ce va însemna?*

— O echipă care-şi va continua ascensiunea ca valoare, atît pe plan intern cît şi internaţional.

— *Veleităţi pentru campionat şi „Cupa R.P.R."?*

— Pe măsura celor avute în ediţiile imediat precedente, unde ştiţi că la un moment dat am fost la un pas de titlul de campion şi de trofeul „Cupei R.P.R.", care ne-au scăpat oarecum printre degete.

— *In linii mari, care este explicaţia nereuşitelor respective?*

— Campionatul l-am pierdut pentru că în partida decisivă cu „Petrolul", la Ploeşti, doi dintre înaintaşii noştri, Oaidă şi Banciu, au prins cea mai slabă zi din tot campionatul. Ori, e limpede că fără atacanţi nu se poate cîştiga un joc. Cît priveşte „Cupa R.P.R.", ne-a fost fatală victoria la scor obţinută de echipa noastră în partida de campionat cu Ştiinţa Timişoara. Intîlnirea din Cupă — în finală — cu acelaşi adversar, la scurt interval de timp, a fost socotită de jucătorii noştri o simplă formalitate şi această concepţie neferică nu le-a putut fi scoasă din cap pînă cînd şi-au dat seama singuri de realitate. Atunci era însă prea tîrziu ca să se mai poată schimba ceva şi... Ştiinţa Timişoara a cîştigat invidiatul trofeu. Sperăm că anul acesta faptele se vor dovedi a fi altele.

— *Cum crezi că va juca echipa fără Ozon?*

— Cum a jucat şi în cursul anului trecut fără el, adică bine. Dispunem de o formaţie echilibrată şi asta e tăria ei.

— *Proiecte pentru întîlniri internaţionale?*

— Mai multe. Dintre ele ne preocupă mai mult un turneu în Extremul Orient, la iarnă, cu escale în India, Indonezia, Noua Zeelandă, Hong Kong, unde cred că echipa „Progresul" va fi un bun plenipotenţiar al fotbalului românesc...

Ne-am despărţit de Lupaş, pe care-l reclama primul antrenament al echipei, după o pauză de 10 zile ce aceasta a avut-o între cele două stagiuni. N-a fost deci, pentru echipă, propriu zis o întrerupere de activitate, ci un scurt popas de la care — dacă vreţi să daţi crezare lui Lupaş — ea va porni cu hotărîre spre noi succese, într-un campionat în care primul joc îl va susţine (la 24 august) cu un adversar de care o leagă proaspete şi diverse amintiri: Ştiinţa Timişoara.

B. BERCEANU

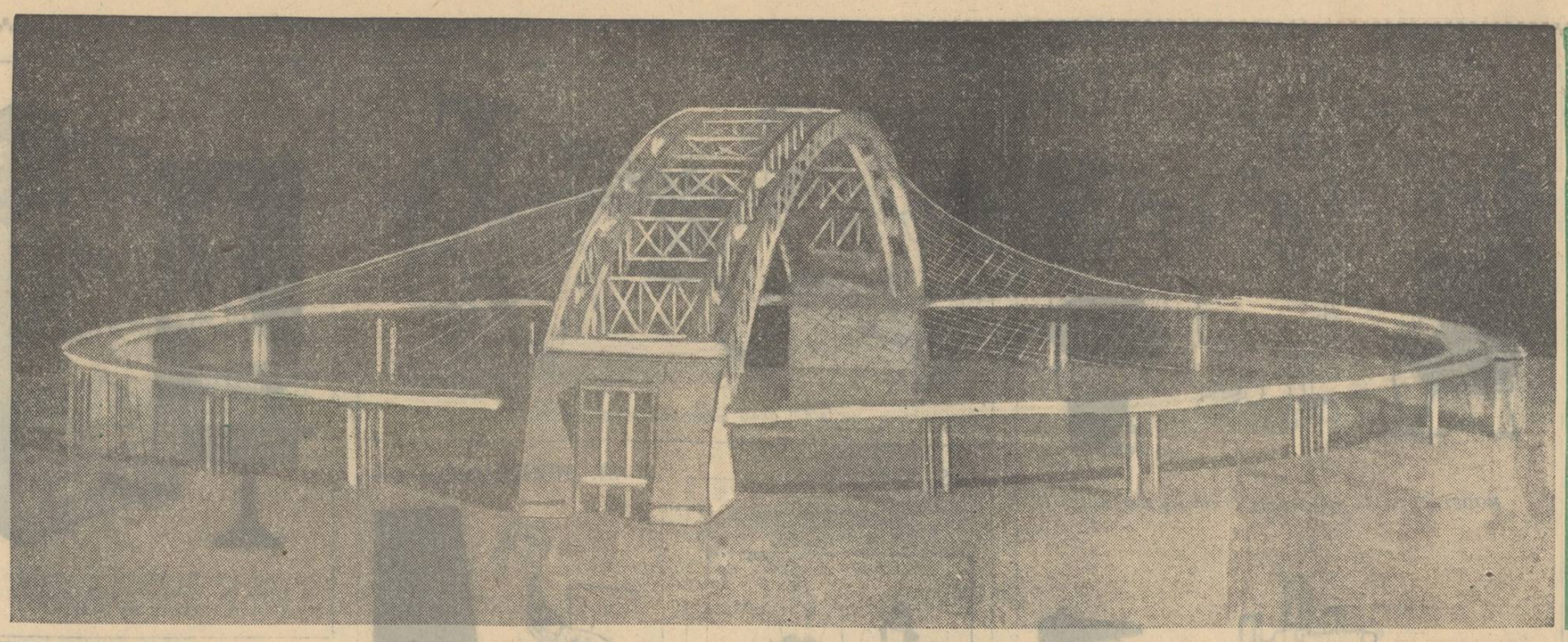

O întîlnire internaţională cere mai multă grijă

In Capitală a avut loc duminica trecută o interesantă întîlnire internaţională de gimnastică, R. P. Bulgaria—R. P. Română, cîştigată de sportivii bulgari cu scorul final de 540,30 la 532,90.

Invingătorii, ca şi învinşii, au arătat însuşiri frumoase, pe care s-au şi grefat efectele pregătirii ştiinţifice, ceea ce spectatorii reuniunii au apreciat, acordînd larg aplauzele lor, care au mers mai mult spre P. Miclăuş (R.P.R.), F. Milev (R.P.B.), Victoria Koţeva, Violeta Viceva şi Valentina Penceva (R.P.B.), Liga Filip şi Eleana Podoreanu (R.P.R.) etc.

Reuniunea, care a însemnat în ansamblu un succes, a avut însă şi un „punct negru", de proporţii mai mari. Programată iniţial pe Stadionul Tineretului, ea a fost mutată, pînă la sfîrşit, în sala Dinamo, unde s-a bucurat de „căldura" unei după amieze de august. Imaginaţi-vă concurenţii, nişte copii, ţinuţi în sală circa 5 ore, în timp ce alături, la numai cîţiva paşi, în plin aer liber, era pajiştea verde a stadionului Dinamo, pe care se juca partida internaţională de handbal Dinamo Bucureşti—Dinamo Berlin.

Dacă reuniunea de gimnastică n-a putut avea loc pe stadionul Tineretului, cum se hotărîse la început, pentru motive ce ar merita discutate, în schimb n-am înţeles — şi nici nu sîntem de acord — de ce n-a fost strămutată pe stadionul Dinamo, eventual chiar în cuplaj cu amintita partidă de handbal. Dacă s-ar fi procedat aşa, gimnaştilor li s-ar fi creat condiţii cu mult mai bune de concurs (decît în sală, în luna august!), iar spectatorii ar fi fost îmbiaţi în număr mai mare la o întîlnire care se cuvenea să aibă — şi avea — şi un rol propagandistic.

S-a procedat însă anapoda şi aceasta umbreşte puternic organizarea concursului care, din această pricină, a avut de suferit din toate punctele de vedere. Ceea ce, credem, se cuvine să se ia serios în seamă, fie măcar pentru viitoare preocupări similare.

UNIC IN LUME!

LA MOSCOVA SE VA CONSTRUI

UN URIAŞ STADION DE IARNĂ

275 metri lungime, 173 metri lărgime ● Se vor putea juca partide de fotbal şi se vor organiza concursuri atletice în plină iarnă ● Un acoperiş transparent care nu va depăşi greutatea de 10 tone

Este o puternică dorinţă a sportivilor moscoviţi, aceea de a avea un stadion în care să se poată continua şi în timpul iernii activitatea unor discipline sportive atît de populare ca atletismul sau ca fotbalul, în aceleaşi condiţii ca şi în sezonul de vară.

Un stadion de iarnă, acoperit deci, care să aibe condiţii de vizibilitate normale şi o capacitate de a cuprinde un număr de spectatori apropiată de a marelui stadion Dinamo — iată o sarcină care a pasionat pe avîntaţii arhitecţi sovietici.

S-au întocmit pînă acum 32 de proiecte, unul mai îndrăzneţ decît celălalt, din care urmează să se aleagă pe cel mai potrivit, construcţia acestui uriaş stadion — unic pe lume — urmînd să înceapă în anul 1959.

In macheta pe care o reproducem este unul din proiectele viitorului stadion de iarnă din Moscova. El ar urma să aibe 275 metri lungime, 173 metri lărgime. Nici o coloană de susţinere în mijloc. Acoperişul, care nu va trebui să depăşească 10 tone în greutate, va fi construit dintr-un material plastic uşor şi transparent. In felul acesta se vor putea desfăşura la lumina zilei — şi, firească, şi la lumina reflectoarelor — pe un gazon în toată regula, jocuri amicale sau oficiale de fotbal în prezenţa a zeci de mii de spectatori, sau se vor putea urmări întreceri atletice ca în plin sezon.

O nouă competiţie de masă

„Cupa Moldovei"

In ultima vreme se fac tot mai simţite rezultatele muncii pentru atragerea tineretului din mediul sătesc la practicarea sportului. Competiţiile de masă se bucură de la an la an de participarea lor crescîndă, ceea ce înseamnă că sportul — căruia partidul clasei muncitoare îi asigură baza materială necesară unei largi dezvoltări — stîrneşte interes în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării.

O nouă dovadă a preocupării pentru stimularea interesului tinerilor de la sate pentru practicarea regulată a sportului, o constituie înfiinţarea competiţiei de masă „Cupa Moldovei", a cărei primă ediţie va începe la 17 august. Participanţii la această nouă competiţie de masă — tineretul sătesc din regiunile Moldovei — îşi vor disputa şansele la următoarele discipline sportive: atletism, volei, gimnastică şi fotbal. La întreceri au dreptul de a participa toţi tinerii din mediul rural, începînd de la vîrsta de 14 ani.

Competiţia „Cupa Moldovei" se va desfăşura de-a lungul a cinci etape şi anume: etapa I-a pe colective: 17—31 august; etapa II-a, pe centre de comune: 7—14 septembrie; etapa III-a, pe raion: 21—28 septembrie; etapa IV-a, pe regiune: 5 octombrie. Ultima etapă, finala între cele trei regiuni (Iaşi, Bacău şi Suceava) se va desfăşura în zilele de 18—19 octombrie, în oraşul Iaşi.

Cîştigătorii diferitelor probe vor fi premiaţi cu materiale sportive şi diplome.

De la o săptămînă la alta

Un frumos succes al sportului nostru feminin

După Angelica Rozeanu, Iolanda Balaş, o nouă sportivă românică, Elena Băcăoanu, vine să-şi înscrie numele pe lista celor mai bune sportive din lume. Concurînd în cadrul campionatelor mondiale de paraşutism, care au avut loc săptămîna aceasta la Bratislava, Elena Băcăoanu a reuşit strălucita performanţă de a cuceri primul loc — şi titlul de campioană mondială — în proba de salt individual de la înălţimea de 2.500 metri cu deschiderea întîrziată a paraşutei, între 35—45 secunde. Alături de Elena Băcăoanu, altă reprezentantă a R.P.R., Elisabeta Popescu, s-a clasat pe locul 2 (medalia de argint), în proba de salt individual de la 1.000 m cu aterizare la punct fix.

Succesele celor două sportive române, constituie o nouă şi puternică afirmare a sportului feminin din Republica noastră Populară. Se traduc astfel în viaţă hotărîrile Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, care în cadrul directivelor pentru o cît mai largă dezvoltare în masă a sportului, a trasat sarcina atragerii spre viaţa sportivă şi a afirmării elementelor feminine de la oraşe şi sate.

Cadrele tinere la volei

O selecţionată de volei a oraşului Istanbul a susţinut, simbătă şi duminică, la Oraşul Stalin, două jocuri. In ambele partide replica I-a fost dată de selecţionata Capitalei, care a prezentat însă două formaţii distincte: una compusă din jucători rutinaţi, iar alta din elemente tinere. Şi într-un caz şi într-altul — vă reamintim — voleibaliştii noştri au terminat victorioşi, la ace aşi scor: 3—0.

Nu vrem să disociem cele două rezultate, care aparţin ambele voleiului nostru. Dar înclinăm să facem remarca cuvenită pe marginea succesului dobîndit de formaţia compusă din elemente tinere. Nu ca să tragem spuza pe turta lor, ci pentru o menţiune ce ni se pare indispensabilă. Ca să consolidăm şi să ducem mai departe succesele voleiului românesc reputaţia de care se bucură pe plan mondial, se cuvine să ne preocupăm de creşterea şi pregătirea temeinică a noilor cadre, de mărirea numărului lor. In această preocupare se încadrează măsura după care s-a procedat — şi pe care o apreciem — în dubla întîlnire cu reprezentativa Istanbulului. Sîntem convinşi că lucrurile nu se vor opri aici, că se va recidiva în materie (în forme poate mai variate). Am vrea însă să adăugăm la toate aceste a o recomandare: dacă cumva — în viitor — unele rezultate obţinute de echipe form te din elemente neconsacrate nu vor corespunde unor victorii, faptul în sine să nu ducă la o schimbare de atitudine. Pentru că atunci se va pierde mai mult decît un meci: o poziţie cîştigată şi anume una dintre cele mai importante.

De ce au lipsit?

Antrenorii de fotbal ai categoriilor A şi B au urmat recent un curs de perfecţionare — bine venit — la Oraşul Stalin. L-au frecventat 38 de antrenori din 50 de invitaţi, pentru că, se pare, unii... au preferat să-şi vadă de alte îndeletniciri. Mă rog, probabil că despre asta se va ţine seama cînd munca lor profesională va şchiopăta... Şi aici e vorba, printre alţii, de C. Humis, Czinczer, A. Teodorescu, Şt. Kovaci, etc.

Paralel cu acest curs, a funcţionat aici şi un curs de iniţiere, deschis foştilor jucători, care simt că îi trage inima spre meseria de antrenor. Aşa s-au prezentat 36 de foşti internaţionali şi jucători de prima categorie, dintre care am notat pe Al. Mari, Costică Marinescu, D. Pereţ, Şt. Bădin, Iosif Incze, A. Ferenczi, D. Pătraşcu, Pop Ghiţă etc. Geograficeşte repartizaţi, ei reprezintă aproape toate regiunile ţării, ceea ce e bine. Au lipsit, în schimb, reprezentanţi ai regiunilor Galaţi, Craiova, Piteşti şi Iaşi. Şi aceasta solicită o sub. liniere aparte.

In ansamblul fotbalului, aceste patru regiuni au în general un rol şters, cu mult sub ceea ce ar trebui să fie. Scăzutul nivel calitativ al fotbalului de aici se datoreşte, fără îndoială, lipsei de preocupare pentru creşterea unor jucători de valoare dintre tinerii respectivelor regiuni. Or, asta ni se pare în totală contradicţie cu tradiţia fotbalistică a acestor locuri, care la vreme, au dat fotbalului nostru o serie de jucători valoroşi.

Generalizînd, se cuvine să spunem, că tinerii aşteaptă de la foştii internaţionali şi jucători de prima categorie, în toate regiunile şi oraşele ţării, împărtăşirea experienţei şi cunoştinţelor dobîndite în cariera lor, bine înţeles, după prealabila improspătare necesară la cursuri de iniţiere, de genul celui amintit că a avut loc la Oraşul Stalin. Iată la ce n-au reflectat — pierzînd momentul — cei din Galaţi, Craiova, Piteşti şi Iaşi în cazul de faţă.

CAMPIONII DELTEI

(Urmare din pag. 1-a)

Acum, de curînd, sportivii sovietici au preluat şi sceptrul hegemoniei într-o ramură sportivă în care au dominat cu autoritate, timp de 100 de ani, americanii: întrecerile atletice.

In această ramură a sporturilor nautice, Uniunea Sovietică, Republica Populară Ungară, Republica Cehoslovacă şi — vorba englezului: ultima, dar nu cea din urmă — Republica Populară Română, sînt ţările care îşi împart titlurile de onoare la aproape toate concursurile internaţionale.

Despre progresul acestei discipline sportive în ţara noastră

Canoiştii au ieşit în larg...

Cu un genunchi proptit pe o pernă, cu o legătură puternică deasupra gleznei, canoistul vîsleşte din greu...

Antrenorul Radu Hufan

de cîteva vîslaşe privilegiate ale claselor dominante, putînd să-şi permită luxul de a avea ambarcaţiunile necesare) vorbesc aceste cîteva cifre: un participant (M. Anastasescu) la campionatele mondiale din 1952; 5 participanţi la campionatele mondiale din 1954; 7 participanţi (3 titluri olimpice cucerite) la jocurile olimpice din 1956 de la Melbourne; 22 participanţi la campionatele mondiale din august 1958.

La ora cînd apar aceste rînduri, 22 de canotori români se află deci în drum spre Praga, unde vor lua parte la desfăşurarea campionatelor mondiale de caiac-canoe. I-am vizitat, înainte de plecare, la frumoasa bază a U.C.F.S. de la Snagov, unde şi-au desăvîrşit pregătirile în vederea acestui mare eveniment sportiv. I-am urmărit la antrenamentul condus de antrenorul lor Radu Hufan, antrenorul care a cules cele mai mari satisfacţii pe care le poate spera un instructor. I-am văzut de aproape, i-am curioscut mai bine.

Iată-i pe cei doi campioni olimpici şi campioni europeni, maeştri emeriţi ai sportului Ismailciuc şi Alexe, fiii Deltei. Blonzi, spătoşi, mărunţei şi îndesaţi (Ismailciuc are 28 de ani, 68 de kilograme şi 1,64 m. înălţime, iar Alexe 23 de ani, 74 kg. şi 1,68 m. înălţime), campionii olimpici au forţa, îndemînarea, dîbăcia şi dîrzenia marilor campioni. Urmărim tenacitatea cu care, în poziţia atît de incomodă şi de grea a canoiştilor, luptă cu secundele, neliniştind cu vîslele lor luciul de oglindă al lacului. Mi-au mărturisit că într-o singură cursă pe 10.000 metri — una din specialităţile lor — pierd între 1½—2 kilograme din greutate.

— Avem o sarcină grea, acum la Praga, ne spune Ismailciuc. Avem de apărat prestigiul nostru de campioni olimpici şi europeni. Şi apoi, am vrea să completăm buchetul: să cucerim şi titlul de campioni mondiali la una din cele două probe la care luăm parte: 1.000 m. caiac dublu şi 10.000 m. caiac dublu.

— Adversarii?

— Ca în toate întîlnirile şi competiţiile internaţionale din ultimii ani la care am luat parte, sovieticii sînt cei mai redutabili. Sovieticii şi ungurii. In ultimul timp am auzit şi despre marile progrese ale cehilor. De asemenea, nu-i putem desconsidera pe canadieni şi pe francezi, care se pare că vor prezenta anul acesta echipagii valoroase.

L-am întîlnit în rîndurile lotului românesc de caiac-canoe şi pe dublul campion olimpic, maestrul emerit al sportului Leon Rotman. Se antrenează cu aceeaşi sîrguinţă ca orice concurent al „mondialelor", deşi el nu va concura la Praga. Proaspăt restabilit după o boală grea, Rotman nu este încă în plenitudinea resurselor sale fizice.

— Il va înlocui un element tînăr, alt fiu al Deltei, Igor Lipalit, — ne informează antrenorul Hufan.

Igor este al treilea frate Lipalit care păşeşte pe drumul campionilor Deltei. Lipalit cel mare este deja consacrat: a cucerit o medalie de bronz la campionatele europene. Timofei, mijlociul, nu e încă la fel de bun. Mezinul, Igor, l-a întrecut; are 18 ani şi va înlocui pe Rotman în probele de canoe simplu de la Praga.

— Sper că se va clasa printre primii şase, poate chiar al patrulea, al cincilea, — ne împărtăşeşte speranţa sa antrenorul Hufan.

Acum, sub ochii noştri, Igor luptă cu undele, cu tenacitatea barcagiilor care înfruntă Dunărea în contra cursului ei.

Serghei Filip, Tanara, Nichifor şi alţii — sportivi tineri, sportivi de tip nou, aduşi în notorietate de valul înoitor al transformărilor care au ajuns şi în îndepărtatele lor meleaguri, care au trezit la viaţă nouă şi Delta lor frumoasă şi atît de bogată.

Ştefan RADU

VARIETATI

Moartea unui automobilist

De cîteva săptămîni opinia publică sportivă italiană deplînge moartea ultimului mare campion de automobilism al Italiei. In timpul desfăşurării circuitului de la Reims, Luigi Musso s-a răsturnat cu automobilul său de curse şi a încetat din viaţă. De data aceasta presa burgheză, deobicei atît de servilă intereselor marilor industriaşi, nu a mai putut tăcea. In coloanele ziarelor italiene a revenit tot mai des întrebarea: pentru cine a murit Luigi Musso, la fel cum în ultimii ani şi-au pierdut viaţa zeci de campioni automobilişti din diferite ţări occidentale? *Pînă şi ultra reacţionarul „Osservatore Romano", organul oficial al Vaticanului, a fost silit să ia atitudine şi să scrie:* „Viaţa unui om este un preţ mult prea ridicat, nebunesc şi inuman faţă de interesele patronilor fabricilor de automobile".

Şi, totuşi, cei vizaţi s-au sinchisit prea puţin. „Cursele morţii" *cum sînt denumite în occident circuitele de automobilism, continuă. Chiar la acest preţ ridicat, nebunesc şi inuman al vieţii oamenilor de la volan.*

Pit Damen şi „Cursa Păcii"

Olandezul Pit Damen şi-a înscris anul acesta numele pe lista învingătorilor marii competiţii ciclistе „Cursa Păcii". Varşovia-Berlin-Praga, pe care a cîştigat-o la mare luptă cu alergătorul sovietic Bebenin. Cu această victorie, Pit Damen (obligat să încerce să-şi facă o meserie din ciclism), a ajuns în echipa Olanda Luxemburg, participantă în ediţia recent terminată a „Turului Franţei".

Comportarea lui Pit Damen în „Turul Franţei" a surprins pe specialişti deoarece, deşi debutant, el a terminat pe locul 11 al clasamentului general, înaintea unui pluton întreg de alergători profesionişti consacraţi. Vorbind despre cei ce ar putea fi consideraţi revelaţiile „Turului Franţei" din acest an, revista pariziană „Miroir Sprint" a scris despre el: „Olandezii ar putea să susţină candidatura robustului Damen, omul sfîrşitului etapelor, a cărui alură regulată degajă impresia unui echilibru rar. Dar acest Damen a cîştigat „Cursa Păcii", care, în viitor, poate să ne ofere şi alte elemente de valoare".

Competiţie de mare prestigiu internaţional, „Cursa Păcii" îşi consolidează fără încetare reputaţia în ţările cu tradiţie înaintată în ciclism, obligate să constate şi să ia act, an de an, de valoarea ridicată a alergătorilor ce se alinia şi concurează în această mare cursă rezervată amatorilor. Ei îi este rezervat viitorul...

Pensie de invaliditate

Care este soarta unui boxer profesionist în ţările occidentale? Ce viitor îl aşteaptă şi cum trăieşte după ce l-au părăsit puterile? Răspunsul a fost dat recent de ziarul *„Neues Deutschland"*, într-o notă închinată pugilistului vest german Conny Rux, fost campion al Europei la categoria semi grea.

„Bărbatul are astăzi 33 de ani. El s-a prezentat recent la o societate de asigurare din Berlinul occidental, pentru a se interesa despre drepturile pe care le are. In 1945 era ucenic într-o uzină constructoare de maşini. Dar nu a rămas acolo. Intr-o zi paşii l-au purtat într-un birou, de unde a ieşit după ce şi-a pus semnătura pe un contract care îl făcea boxer profesionist. Trebuie spus că proaspătul boxer profesionist şi-a luat „meseria" în serios şi credea că îl va duce la ceva. In 1952 el a devenit şi campion al Europei la categoria semi grea.

Dar visul a fost scurt. Rănile, loviturile şi celelalte accidente inevitabile au făcut ca puterile să-l părăsească şi interesul managerului pentru persoana sa să dispară. Intr-o zi el a putut fi găsit cîntăreţ într-un local din München. Nu avea voce şi a fost dat afară. A coborît încă o treaptă din viaţa lui. De data aceasta a îmbrăţişat meseria de luptător de catch. A fost rănit la un braţ şi a devenit un om sfîrşit.

Cum s-a mai spus, el are astăzi 33 de ani. Dar acum poartă în buzunar o cerere pentru acordarea unei pensii de invaliditate. Numele său? Bărbatul se numeşte Conny Rux. Cei vîrstnici îşi vor aminti de el, tinerii nu îl cunosc, iar copiii de azi nici nu vor auzi de el. La o vîrstă cînd alţii se bucură din plin de viaţă Conny Rux este un om distrus. El s-a îngropat în mocirla sportului profesionist şi a pierit acolo. Numele său este un avertisment pentru mulţi".

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 45 ★ Simbătă 16 august 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

In acest număr:

PAGINI GLORIOASE DIN ISTORIA CULTURII COREENE

Cum a fost realizat marele film sovietic „PE DONUL LINIȘTIT"

15 minute de gimnastică

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

SĂRBĂTOAREA TINERETII
Finalele Spartachiadei de vară a tineretului

VITRINA CU CĂRȚI

REBUS-MAGAZIN

SONDE NOI

Am pornit la drum din Pitești spre cea mai tînără așezare petroliferă a țării. După o bună bucată de vreme, nimic nu trăda încă apropierea locului căutat. Kilometru după kilometru, peisajul rămînea neschimbat. De o parte și de alta a drumului colbuit și plin de hîrtoape se rînduiau sate pierdute printre dealuri, livezi mari cu prune date în pîrg, tarlale întinse de porumb.

Dintr-un nor de praf a apărut în sfîrșit primul semn: un autocamion înainta greu, sub povara utilajului petrolifer ce-l transporta. Nu mai era deci mult de mers pînă la schelă. Turlele sondelor începeau de altfel să se și arate.

Locurile

Sondele ce se profilau mai înainte pe dealuri erau acum aproape de tot. Unele chiar pe marginea drumului. La o întrebare am oprit pentru o clipă în dreptul unei case țărănești. Era o casă arătoasă, cu pridvor, cu doi pruni mari în poartă. Două machete de sondă așezate la poartă în dreptul prunilor mi-au arătat că trebuie să fie vorba de vreun birou al schelei. Încolo, nici un semn. Firmă cu numele întreprinderii nu era.

La Băbeni peisajul arăta de acum altfel. Se vedea cît de colo că aici petroliștii s-au statornicit pentru multă vreme. Peisajul nu era schimbat numai prin prezența, sus pe dealuri a sondelor. S-a înjghebat o adevărată colonie. Oficial — deși nici aici oamenii n-au avut încă vreme să-și pună firma (poate nici nu s-au gîndit) — este vorba de Întreprinderea de foraj nr.

Tudor GHEORGHIU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

La sonda tineretului din schela Băbeni (regiunea Pitești)

Fotografia: Nicu VASILE

Fiul Delenilor

La intrarea în satul Deleni — Vaslui, pe o colină mai răsăritească, străjuiește un mormînt pe care florile nu se ofilesc niciodată. În amurg, flăcăii și fetele ce se întorc de la muncă nu uită niciodată să treacă pe la mormîntul eroului Delenilor și să presare flori proaspete la căpătîiul celui ce și-a dat viața în lupta contra fascismului. Inscripția de pe obelisc arată că acolo a căzut eroul soldat Ionașcu Nicolae din regimentul 2 Infanterie „Tudor Vladimirescu".

★

Era în august 1944. Nopțile erau luminate ca ziua de razele lunii. Doar greerii se încumetau să turbure din cînd în cînd liniștea a tot stăpînitoare.

Divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu" se împărtise de la Iași în două coloane. Coloana mobo gonea către Capitală, pentru a împiedica hoardele hitleriste să distrugă orașul, iar cea de a doua coloană ducea lupte cu grupurile de [illegible] ce scăpaseră din încercuirea de la Iași-Chișinău și care căutau căile de acces pentru a se retrage, pîrjolind și devastînd satele în drumul lor.

Dușmanii erau urmăriți îndeaproape de unitățile diviziei. Înainte de a intra în satul Deleni, din fostul județ Vaslui, am fost informat că pe colinele ce străjuiesc satul, fugarii hitleriști s-au organizat pentru a opri înaintarea coloanei diviziei.

Pregătirea de artilerie și primul atac nu au reușit să-i scoată pe hitleriști din adăposturi. Dar rezistența lor a fost de scurtă durată.

În fața poziției hitleriștilor se aflau și subunități din regimentul 2 Infanterie comandate de eroul de mai tîrziu, locotenent-colonel Buzoianu. Compania a 3-a a regimentului era supranumită „compania de lei", deoarece la fiecare atac dat asupra pozițiilor ocupate de hitleriști, ostașii luptau cu o vitejie și dîrzenie aidoma celor de la 32 Mircea în luptele de la Mărășești.

Printre soldații care abia așteptau semnalul atacului era și Ionașcu Nicolae. El a cerut comandantului să atace po-

Maior Ilie Șt. NICOLAE

● *(Continuare în pag. 2-a)*

GIGANTUL DE PE VOLGA

Corespondență specială de la Moscova, pentru „MAGAZIN"

Răsfoiesc broșura „Rusia în întunerec" de H. G. Wells, cunoscutul autor de romane fantastice. Scrisă în 1920 după întoarcerea scriitorului din Rusia sovietică, ea a fost reeditată recent la Moscova. Autorul, zguduit de ruina economică în care se găsea Rusia sovietică după 4 ani de război imperialist și în plin război civil, redă printre altele conținutul convorbirii sale cu Lenin. El scrie:

„Lenin, care ca un marxist autentic respinge pe toți „utopiștii", la urma urmii cade el însăși în utopie — utopia electrificării. El face tot ce îi stă în putință, pentru a putea ridica în Rusia mari centrale electrice, care să dea guberniilor întregi curent pentru iluminat, pentru transport și industrie... Poate oare fi imaginat un proiect mai îndrăzneț în această țară uriașă de șes acoperită cu păduri, populată de țărani analfabeți, lipsită de surse de energie hidraulică?"

Îndrăznețele visuri ale marelui Lenin, pe care oamenii sovietici și le-au însușit în întocmirea de planuri cincinale concrete, s-au dovedit mai reale decît scepticismul scriitorului englez. **„Comunismul este puterea sovietică, plus electrificarea întregii țări".** Aceste cuvinte înaripate ale lui Lenin, în care și-au sintetizat visurile și năzuințele milioane de oameni descătușați de lanțurile țarismului, nu mai par astăzi nimănui o utopie.

Hidrocentrala „Lenin" de la Kuibîșev a fost complet terminată și dată în exploatare. O nouă cumă în calea triumfului poporului sovietic spre comunism a fost cucerită.

Au trecut doar 7 ani de cînd, la chemarea partidului comunist și a guvernului sovietic, oamenii sovietici au făcut să se înfigă pentru prima oară colții cupelor de escavatoare în pămîntul pietros, la poalele munților Jiguli de pe Volga. 20 de ani le-au trebuit americanilor pentru a construi hidrocentrala „Grand Coolie", considerată pînă nu de mult cea mai mare din lume. Dar timpul nu se măsoară cu acele ceasornicului și nici cu filele rupte din calendar. De la convorbirea lui H. G. Wells cu V. I. Lenin nu au trecut nici 40 ani. Dar ce distanță istorică a fost parcursă de atunci de poporul sovietic! Cît de mult s-a transformat această țară „populată de țărani analfabeți, lipsită de surse de energie hidraulică".

Capacitatea tuturor hidrocentralelor existente în 1913 în Rusia nu depășea 16.000 kilovați. Cea mai mare hidrocentrală dinainte de Revoluția din Octombrie era acea din Hinducuș, în Turcmenia, care avea puterea instalată de 1300 kilovați și dacă la centrala de pe Nipru, ce a fost construită în cursul primului cincinal, lucrările terasiere erau executate în bună parte cu sapa și cu tîrnăcopul, cu targa și cu roaba, muncitorii calificîndu-se cu miile chiar în procesul de construcție, iar mecanizarea reprezentînd doar cîte 2,5 cai putere pe cap de muncitor, cu totul altfel au stat lucrurile în Kuibîșev. Mii și mii de muncitori bine calificați au muncit acolo cu escavatoare puternice, cu drage refulante moderne, cu macarale uriașe, cu mii și mii de autocamioane de mare tonaj. Iar mecanizarea pe cap de muncitor a fost de 7 ori mai mare.

Ridicată pe malul drept al Volgăi, pe locul unde malul fluviului, dînd în cursul său lîn de munții Jiguli, îi ocolește formînd un cot, impunătoarea clădire a hidrocentralei adăpostește pe cei 20 de roboți neobosiți — cele mai mari turbine electrice construite pînă acum, a căror forță uriașă de 2.100.000 Kw a și început să dea viață nenumăratelor mașini, să lumineze casele și străzile sutelor de orașe și sate. Fiecare din această turbină poate da de două ori mai mult curent decît

L. COTLEAR

(Continuare în pag. 5-a)

Vedere generală a hidrocentralei „Lenin" de pe Volga.

DELHI
OGLINDA INDIEI

În camera elegantă a hotelului „Ambasador" din Delhi am petrecut o noapte nu tocmai liniștită. Înainte de culcare, un lucru ciudat mi-a atras atenția. Cîteva șopîrle cenușii se cățărau nestingherite pe pereți, pe mobilă, fără să ocolească, bineînțeles așternutul. E lesne de înțeles repulsia ce ți-o provoacă un asemenea spectacol și oricît de copleșitoare ar fi oboseala drumului nu te poți gîndi la somn.

M-am abținut să dau alarma și am lăsat lumina aprinsă, urmărind jocul țîrîitoarelor care la vederea unei insecte făceau cîte un plonjon spectaculos. Făceam așa dar cunoștință cu primele ciudățenii ale Indiei.

Iată și unul din îmblînzitorii de șerpi. În sunetul unui instrument popular, șerpii se mlădie în tactul muzicii.

Străinului care poposește în India totul i se pare extraordinar, căci vede pretutindeni o aglomerare de contraste. În fond, fiecare lucru își are rațiunea lui. Cine ar fi bănuit să șopîrlele din camera hotelului fac parte din personalul auxiliar care vegheaza la odihna pasagerilor vînînd muștele și țînțarii. Toate acestea le-am aflat a doua zi de dimineață de la bătrînul chelner cu turban care mi-a adus dejunul, servit după obicei englezesc la ora 5 — banane, cafea și miere. Tot de la acest bătrîn smolit și foarte politicos am primit indicații interesante despre capitala Indiei: „Dacă cunoașteți Delhi-ul, mi-a spus el, atunci puteți considera că ați cunoscut întreaga Indie".

I-am primit cuvintele cu oarecari rezerve știind că vastitatea Indiei înseamnă în același timp și varietate, iar orașul se află în nord, avînd un climat mai temperat. Pe de altă parte, după unele cunoștințe de istorie, presupuneam că Delhi, fiind rupt de restul țării prin cucerirea lui de diferiți străini, a avut o dezvoltare deosebită.

Vizitînd însă orașul și mai apoi o parte a Indiei i-am dat dreptate bătrînului slujnic. Delhi este o capitală cum nu se poate mai reprezentativă pentru întreaga țară. Nicăieri ca aici nu se îmbină mai armonios darurile cu care a

Const. SÎRBU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

O STAȚIUNE LEGUMICOLĂ EXPERIMENTALĂ

Acolo unde apele riului Ialomița se întretaie cu șoseaua națională ce duce de la București la Ploești, se află Stațiunea experimentală legumicolă-Țigănești. Creată în anii regimului democrat-popular, această unitate de cercetări trebuie să dea răspunsuri la o serie de probleme legate de practica legumicolă din zona de silvo-stepă.

Terenurile stațiunii experimentale legumicole din Țigănești se întind de o parte și de alta a riului Ialomița, pe o suprafață de circa 300 ha. Aici lucrează zeci de cercetători din stațiune și din cadrul Secțiunii de legumicultură de la I.C.A.R. al Academiei R.P.R. Se fac peste 200 de experiențe. Multe din acestea au și rezolvat o parte din sarcinile producției. Astfel, la gospodăria de stat din Periș, la gospodăriile colective din Corbeanca și Lipia, precum și la întovărășirile agricole din Ciolpani și Țigănești, au fost introduse soiuri valoroase de legume din speciile tomate, ardei, vinete, morcov, varză, fasole, mazăre, salată, pătrunjel și spanac, stațiunea producînd o bună parte din sămînța selecționată. Mai pot fi amintite recomandările stațiunii privind folosirea ghivecelor nutritive în obținerea răsadurilor, introducerea schemelor de semănat și plantat pentru legumele de consum, în vederea mecanizării principalelor lucrări, aplicarea celor mai bune sisteme de irigare și de îngrășare suplimentară, etc.

Ne vom opri asupra unela dintre legumele din grupa solano-fructuoase și anume la tomate. Nelipsite aproape în consumul nostru zilnic din această perioadă, tomatele au o mare răspîndire, reprezentînd circa 17 la sută din totalul suprafeței cultivate cu legume. Fructele de tomate — căr-

Ing. V. N. CIAUȘU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

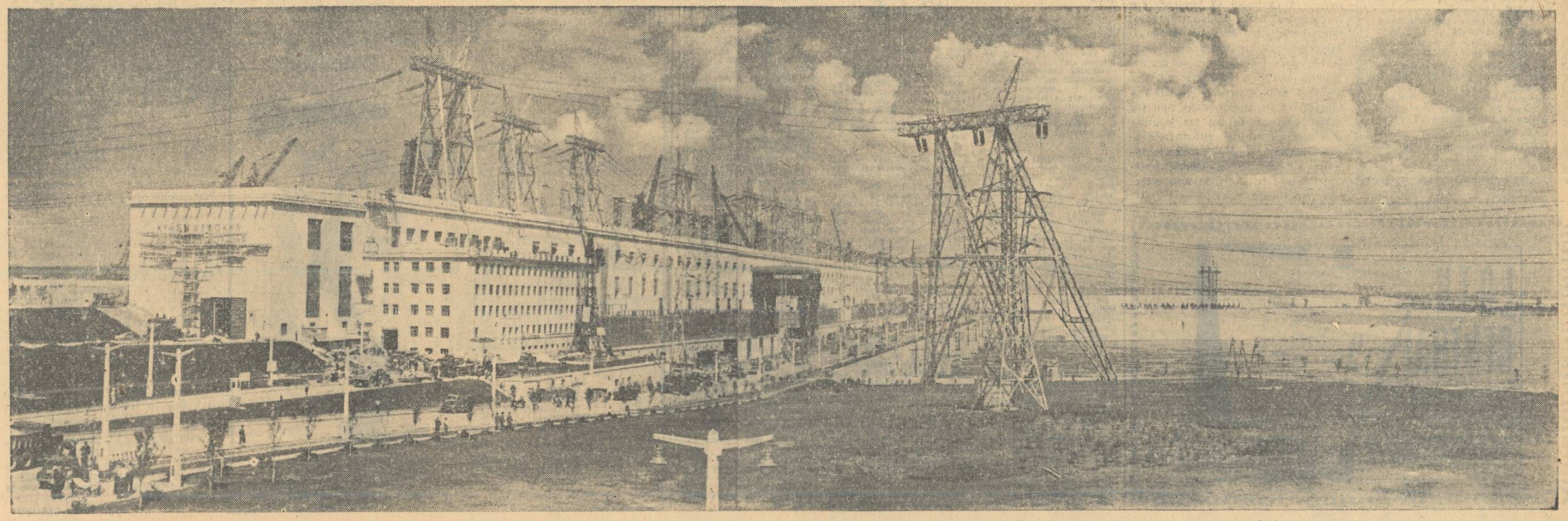

telefonul

Telefonul. Acest mic obiect de bachelită, pe care-l aveţi lîngă studio sau pe masa din cameră şi care de multe ori zbîrnîie tocmai cînd ţi-e somnul mai drag... Cîtă însemnătate are totuşi acest mijloc civilizat, modern, de comunicaţie, de cîte ori nu depinde de faptul de a avea sau nu la dispoziţie un telefon, salvarea vieţii unui om, sau a avutului obştesc.

Alo! Alo! Pompierii? Vă rog, repede. A explodat un aragaz, în bloc.

Cîteva minute mai tîrziu, însoţite de sunetul clopotelor de alarmă caracteristic, autocisternele pompierilor sosesc la locul incendiului şi curmă de la început pericolul care, fără ajutorul telefonului, ar fi putut deveni de proporţie catastrofală.

— Alo! Doctorul X? Un caz grav!

— Alo! Instituţia Y?

In problema discutată deunăzi la servici, un telefon dat la timp, rezolvă chestiuni de importanţă vitală. Ca să nu mai vorbim de eliminarea a nenumărate drumuri obositoare, costisitoare şi care se pot solda unele prin negăsirea celui căutat.

Bine, dar despre avantajele telefoanelor este convins fiecare. Şi fiecare desigur ar dori să aibă în casa sa un aparat micuţ, care să-l lege în fiecare moment cu orice punct din Capitală, cu orice oraş al ţării, cu orice comună din creierul munţilor sau de pe malul mării. In reportajul de faţă ne propunem să înfăţişăm cîteva aspecte din ceea ce posesorii aparatelor nu au cum să cunoască, deşi ei sînt în directă legătură cu procesele ce se petrec în clădirea impozantă din Calea Victoriei, şi în celelalte centrale.

★

Intrarea în centrala automată a telefoanelor se face într-un mod oarecum solemn. La uşă, portarul te obligă să-ţi scoţi pantofii şi să-ţi îmbraci o pereche de papuci. Inchipuiţi-vă ce curăţenie domneşte în această centrală, ştiut fiind că praful este cel mai mare duşman al contactelor în mişcare prin care se asigură legătura între doi abonaţi telefonici.

Eşti impresionat, cînd păşeşti pragul acestei imense săli cu sumedenie de organe şi fire, ce nu pot fi descrise aci şi de zgomotul sacadat produs de aceste mecanisme în continuă mişcare. Centrala automată nu este altceva decît un fel de robot uriaş care înlocuieşte prin mecanisme automate munca de stabilire a legăturilor între abonaţi. Numai că în loc de 1400 telefoniste în 24 ore, cît ar fi necesare pentru deservirea convorbirilor într-un sistem normal, aci lucrează doar 70 muncitori de întreţinere, care schimbă în permanenţă piesele uzate, curăţă şi ingrijesc întregul ansamblu de mecanisme.

Fiecare abonat, formînd numărul dorit, acţionează o serie de organe automate care se află în această sală. Pentru o grupă de 200 abonaţi sînt circa 22 căi de legătură. Deci, dacă dintr-o asemenea grupă 22 vorbesc simultan, restul aşteaptă.

Unul dintre organele cele mai importante şi mai ingenioase ale centralei telefonice automate este registrul.

Un adevărat creier electromecanic, care înregistrează numărul format, îl memorizează, aşteaptă găsirea unei căi libere şi comandă un întreg lanţ de maşini pentru găsirea abonatului dorit.

Am urmărit cîtva timp cum funcţionează un asemenea creier electromecanic. Inchipuiţi-vă un tablou mic, cu o serie de relee. In momentul angajării sale pentru stabilirea unei legături, se aprind beculeţele de semnalizare. Acestea rămîn aprinse în anumite etape de lucru ale registrului, indicînd în fiece moment — privind poziţia indicată de beculeţe — stadiul în care se găseşte formarea numărului de către abonat şi stabilirea legăturii de către maşinile automate.

— Vedeţi — îmi spune însoţitorul — abonatul nu ştie ce număr să formeze. A rămas pe gînduri.

In sfîrşit, abonatul formează 1, apoi din nou 1 şi... becul se stinge. Abonatul a renunţat. O pierdere de timp inutilă! A ţinut telefonul imobilizat şi prin el o întreagă serie de maşini automate, iar din cauza lui suferă alţi abonaţi care, probabil, aşteaptă tonul, bat în furcă nervoşi şi blestemă „Telefoanele" din cauză că nu primesc şi ei tonul. De ce am pomenit aceasta? Fiindcă pentru fiecare grupă de 10.000 abonaţi, există un număr fix de circuite care le deservesc legăturile. Dacă din grupa de 10.000 abonaţi, ocupă simultan organele respective un număr de abonaţi egal cu cel al maşinilor de deservire, alţi abonaţi, care deschid telefonul în acest timp, vor trebui să aştepte tonul. De aceea este foarte important ca formarea numărului să se facă cît mai repede din momentul venirii tonului, deci să fie cunoscut dinainte de cel care ridică receptorul prin consultarea prealabilă a cărţii de telefon, sau a serviciilor de informare a numerelor (03), fiindcă de îndată ce registrul şi-a îndeplinit rolul său în stabilirea automată a unei legături, el devine disponibil pentru alt abonat.

★

Centrala Dacia, una din cele cinci centrale din Capitală, a împlinit anul trecut 30 de ani de funcţionare. Problema stabilirii automate a legăturilor telefonice, nu este chiar atît de nouă. Ne propunem însă să înfăţişăm cîteva aspecte pe care, probabil, mulţi din cei ce formează numărul dorit, nu le cunosc, nu au de unde să le cunoască.

Dumneata, de pildă, ai ridicat receptorul. Releele de linii fac să pornească rotindu-se, o serie de organe, în căutarea unui registru liber. (Dacă nu-l găsesc, continuă să se rotească şi tonul nu vine). Cînd îl găsesc, se opresc şi angajează în legătură registrul respectiv, care semnalează abonatului că este gata să înregistreze cifrele numărului de telefon dorit, prin transmiterea tonului. Formezi apoi numărul, care se înregistrează în releele registrului, acesta le transformă conform bazei de numerotaţie şi începe să dirijeze o întreagă serie de maşini spre linia telefonului cu numărul dorit.

Şi acum, ca o curiozitate, putem spune că în una din sălile palatului telefoanelor există un aparat de măsură cu un cadran alb, pe care se plimbă un ac indicator ce lasă o dîră de cerneală pe o hîrtie specială. In felul acesta, la o anumită scară de proporţionalitate, se face suma tuturor convorbirilor care se efectuează prin centrală. Este, dacă vreţi, locul de înregistrare a evenimentelor importante ale oraşului, întrucît se poate spune că în afară de numărul constant de convorbiri obişnuite dintr-un centru aglomerat, există un număr de convorbiri provocat de anumite evenimente. Noaptea, acul se plimbă în jurul unei valori scăzute, înregistrîndu-se pe hîrtie numai mersul în gol al centralei, sau la o sarcină foarte redusă. Ziua, mişcările acului se intensifică, iar la anumite ore aglomerate sau în zilele cînd se dispută vreun meci important de fotbal, bunăoară, indicatorul trasează pe hîrtia înregistratoare vîrfuri de cca. 20 ori mai intense decît valoarea liniştită din timpul nopţii.

★

In noaptea de 30 august orele 24, în Bucureşti se va trece la sistemul de numerotaţie cu 6 cifre. Fiecare abonat telefonic va trebui să-şi procure din timp cartea nouă de telefon, pentru a şti exact noul număr al celor cu care doreşte să vorbească. Cel care, distrat, va forma 5 cifre, nu numai că va trebui să formeze din nou numărul dorit, dar va crea greutăţi şi celorlalţi abonaţi telefonici. Tehnicienii de întreţinere din centrala telefonică pot identifica pe cei neglijenţi, sau care repetă prea des greşeala, prin observarea vizuală a funcţionării registrelor, după cum s-a arătat mai sus. Ei pot lua legătura telefonică cu aceştia, atrăgîndu-le atenţia asupra modului corect de folosire a telefonului şi asupra consecinţelor la care se expun prin greşelile repetate. Folosirea corectă şi cu atenţie la formarea numerelor a aparatului telefonic este o grijă pe care fiecare abonat trebuie să o aibă, atît pentru propriul său avantaj, cît şi pentru posibilităţile de bună folosire în comun a dispozitivelor de deservire automată.

Sandu MANEA

ŞTIAŢI CĂ...

...corpul omenesc conţine atîta fosfor, încît această cantitate ar fi suficientă pentru aproape 750.000 de bețe de chibrit?

...şoarecii sînt cocheţi? Dacă sînt aşezaţi înaintea unei oglinzi, încep să se îngrijească înainte şi înapoi, ca apoi să înceapă să danseze.

...dintre toate păsările, condorul din America de Sud zboară cel mai sus? El poate atinge o înălţime de 7.000 de metri.

...telegrama este unul din cele mai importante mijloace de comunicaţie? Cele mai multe telegrame se expediază în U.R.S.S. — peste 200 milioane anual. Insă scrisorile îşi păstrează importanţa lor. Intr-un singur an, în U.R.S.S. se expediază 13 miliarde de scrisori.

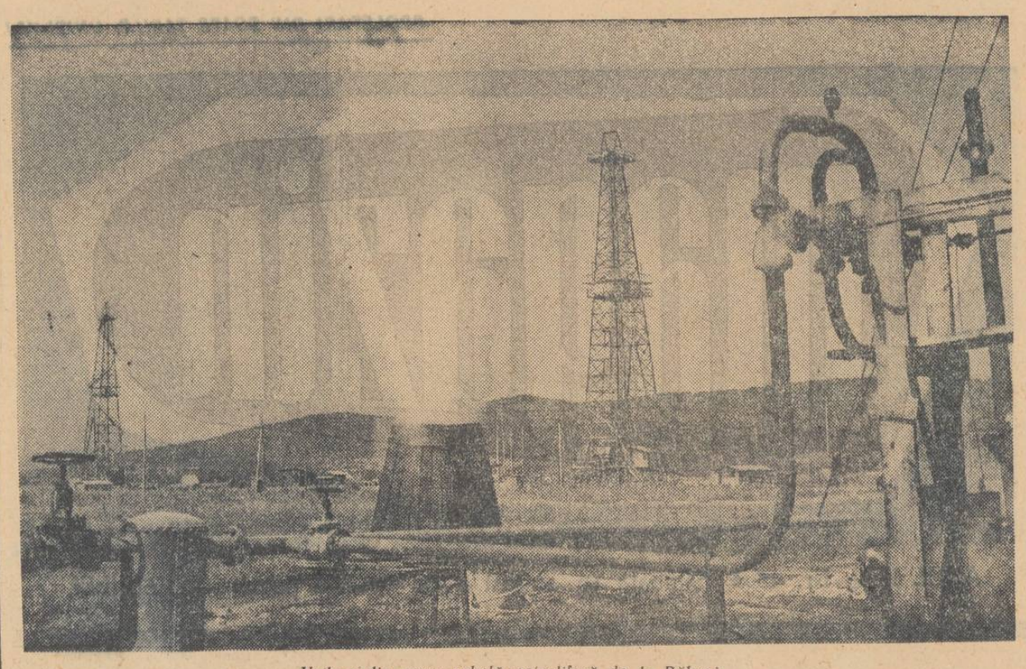

Vedere din noua schelă petroliferă de la Băbeni.

SONDE NOI

La Băbeni — cea mai tînără schelă petroliferă din ţară

(Urmare din pag. 1-a)

1 — Băbeni a Trustului petrolifer din Piteşti.

Totul arată ca într-o aşezare tînără. In faţă o baracă mare de lemn, pentru birouri. In continuare, dormitoare încăpătoare, zidite din cărămidă. In spate cantina şi alte dormitoare, care se construiesc. Intre ele cîteva drumuri marcate de pietre albe. Inchipuiţi-vă toate acestea apărute ca peste noapte într-un sat, necunoscut desigur pentru mulţi, în mijlocul caselor ţărăneşti cu curţi, mari, cu grădini de flori în dreptul geamurilor.

Satul părea adormit. Poate fiindcă era amiază, cînd căldura era în toi. Oamenii nu erau însă nici la cîmp şi nici pe la casele lor. Au plecat de astă primăvară sus la munte, cu oile. Este un sat de ciobani.

Antecedente

Să caut antecedente părea cam riscant. Vîrsta întreprinderii de foraj trece abia de zece luni. Şi totuşi mă înşelam. Zece luni din viaţa unei schele petrolifere şi în deosebi aceste luni de început, pot constitui o sursă bogată pentru o adevărată istorie.

Sondorii au venit în sat toamna trecută. Erau aproape de pragul iernii. Geologii stabiliseră existenţa zăcămîntului de ţiţei printr-o primă sondă, forată încă din vară. Bogăţia aceasta trebuia scoasă din adîncuri şi adusă la lumină. Treaba trebuie făcută însă cu chibzuinţă. Exploatarea prădalnică a straturilor de ţiţei practicată la noi în ţară ani şi ani la rînd de societăţile capitaliste, a fost de mult înlăturată. In ultimii ani oamenii au învăţat că o exploatare raţională cere încă de la început punerea în valoare a întregului zăcămînt. Inceputul s-a făcut deci prin săparea unor sonde de explorare. Şi cînd zăcămîntul a fost delimitat, s-a început paralel şi forajul de exploatare. Botezul l-a făcut brigada lui Nicolae Cîrnaru. La începutul lunii februarie, în plină iarnă, sonda 702 începea să producă. Erau primele tone de ţiţei din noul zăcămînt, era prima victorie.

Era în plină iarnă. Totul abia se înjgheba. Sondele duceau lipsă de apă pentru preparat noroiul de foraj. Drumurile deveniseră impracticabile. Greutăţi inerente oricărui început apăreau din toate locurile. Inapoi nu a dat nimeni însă. Ba dimpotrivă. Pe măsură ce forajul se dezvolta, soseau alte brigăzi de sondori. Metru după metru, sapele sondelor coborau mai în adîncuri în căutarea aurului negru. Nimic nu putea împiedica munca petroliştilor din Băbeni.

Erupţia

Cînd brigadierul Nicolae Cîrnaru a terminat de săpat sonda 702, prima din istoria noii schele date în producţie, a trecut la alta. Trebuia mutată şi instalaţia de foraj. Asta s-a petrecut cam pe la sfîrşitul lunii februarie. Mutarea se făcea însă cu mare greutate, din cauza terenului anevoios. De aici s-a tras de altfel şi accidentul. In timpul mutării, un buştean de la fundaţia sondei, ascuns de noroi, a lovit capul de erupţie, rupînd un ventil şi lăsînd, cum spun petroliştii, ca sonda să producă „pe liber". Asta însemna o adevărată erupţie. Şuvoiul de ţiţei se ridica pînă departe, la 25 metri înălţime. Totul din jur era periclitat. Incendiul putea izbucni din clipă în clipă.

Dar pe cît de mare era pericolul, pe atît s-a dovedit eroismul oamenilor, care au alergat într-un suflet să dea o mînă de ajutor la oprirea erupţiei care ameninţa să distrugă tot ceea ce făuriseră ei în aceste locuri. Primii s-au aruncat asupra şuvoiului de ţiţei maistrul Scurtescu, inginerii Tatu şi Davidoiu. Inainte de toate trebuia bine identificat locul rupturii. Aproape orbiţi de ploaia cleioasă, ameţiţi de gaze, ei au izbutit. Rămînea o singură soluţie: sonda trebuia „omorîtă", adică înfrîntă erupţia prin crearea unei contra-presiuni de noroi de sondă. Dar cum? Cea mai apropiată sondă în foraj, de unde se putea pompa noroiul, era la aproape un kilometru depărtare. Nu era însă vreme de prea multe calcule. Intre cele două sonde trebuia întinsă o conductă. Sondori, maiştri, ingineri alergau cu bucăţi de conductă pe spate pînă la locul accidentului. Dar cine nu a ajutat atunci? In mai puţin de 30 de minute conducta a fost montată. In tot acest timp cîteva detaşamente de pompieri stăteau gata pregătite pentru a interveni în caz de nevoie.

Urma partea cea mai grea: legătura conductei cu sonda în plină erupţie. Aparat de sudură şi plăci groase de stufit, lăcătuşul Răcăşanu s-a apropiat. Orice pavăză era însă repede străpunsă de puternicul şuvoi de ţiţei. Trebuia lucrat repede. Şi Răcăşanu a făcut-o fără să-i pese de ploaia orbitoare de ţiţei. Cu riscul vieţii el a făcut legătura cu conducta.

Puţin după ora 1 noaptea, sonda 702 producea din nou în parcul de separatoare. Erupţia fusese înfrîntă. Oamenii se dovediseră mai tari. In mai puţin de nouă ore de muncă încordată lucrările de salvare fuseseră terminate. In nici un moment sondorii nu s-au gîndit că cineva dintre ei ar fi putut sta de o parte. Fiecare a ajutat cum a putut, cum s-a priceput mai bine. Era în joc sonda lor, ţiţeiul, bogăţie a patriei.

Oamenii

Sînt tineri, ca şi schela lor. Dacă nu toţi ca vîrstă, cel puţin au inima tînără. Poate şi de aceea am să încep cu „veteranii".

Gheorghe Niţoiu de la sonda 717 are numai 45 de ani, dar 30 de foraj. Mi-a înşirat locurile pe unde a săpat sonde în acest răstimp: Gura Ocniţei, Moreni, Cobia, Bucşani, Viforita, Valea Caselor... Parcă a mai rămas vreun şantier fără el? Sonda la care lucrează acum — a treia la Băbeni — are termen de dare în producţie la 9 septembrie. Ţi-ai găsit însă cu Niţoiu. O termină cu 20 de zile înainte. Poate şi mai repede. Este doar angajamentul cu care întîmpină sărbătoarea de la 23 August.

La sonda 717 mai lucrează şi un alt Gheorghe Niţoiu. Este podar şi are numai 20 de ani. Nu-i greu de ghicit că este unul din cei cinci băieţi ai brigadierului Niţoiu. Toţi oamenii ştiu că nu-l face de rîs pe taică-său.

Haralambie Iacobescu o să spuneţi că e tînăr, fiindcă conduce sonda tineretului. Şi poate nu greşiţi deşi anii spun altceva. Aproape fiecare om din brigadă este calificat de el. Cu tinerii lui, brigadierul Iacobescu a realizat în întrecerea pentru cinstirea lui 23 August o viteză de foraj care întrece cu 292,2 metri/granic pe cea planificată. Pentru succesele dobîndite brigada a primit un premiu de 24.683 lei. După faptă şi răsplată.

Inginerul Viorel Roceanu, actualul şef al serviciului tehnic, nu bănuia atunci cînd a absolvit Institutul de petrol şi gaze că va avea bucuria să lucreze chiar pe locurile natale. Nu se vorbea pe atunci de Piteşti ca o regiune petroliferă. Acum e mîndru de acest lucru. Şi această mîndrie şi-o dovedeşte prin preocuparea pentru ca tehnica nouă să-şi facă loc din plin în noua schelă.

Maturizare

De foarte puţine zile la Băbeni a luat fiinţă şi o schelă de extracţie. E şi normal. Sondorii au predat pînă acum douăzeci de sonde în producţie. Ei nu se pot ocupa încă de acestea. Mai au încă mult de forat. Oamenii spun că aceasta este un semn al maturizării schelei. Şi cred că au dreptate. Se văd acum din plin primele roade ale forajului. Sondele produc sute şi mii de vagoane de ţiţei.

La Băbeni se poate vorbi şi de un alt semn al maturităţii. Incep să se construiască locuinţe pentru petrolişti. Asta în afară de dormitoarele existente. Este vorba de locuinţe cu cîte două apartamente. Se lucrează şi la proiectul unei adevărate colonii. Locul ei a şi fost ales.

La Băbeni se merge cu paşi mari spre un viitor luminos. Este drumul deschis acum 14 ani cînd ţara şi poporul eliberat a început, sub conducerea partidului, să pună în valoare bogăţiile ţării pentru ei şi pentru înflorirea patriei.

Tudor GHEORGHIU

Fiul Delenilor

(Urmare din pagina 1-a)

ziţiile inamicului printr-o vîlcea cunoscută de dînsul din timpul copilăriei.

Comandantul companiei îi aprobă planul şi raportă comandantului unităţii. Acesta hotărî să ţină pe hitlerişti cu foc puternic, dîndu-le impresia că pe acolo se va ataca, în timp ce din spate „compania de lei" urma să-i atace fără ştire, şi să-i distrugă.

Umbra contrapantei a favorizat strecurarea companiei a 3-a în flancul şi apoi în spatele poziţiilor duşmanului. Planul soldatului Ionaşcu s-a dovedit pe cît de iscusit, pe atît de fericit inspirat. Cu avînt, — demn de renumele companiei — pandurii au atacat puternic la semnalul comandantului, din flanc şi spate. Hitleriştii, complet derutaţi, au căzut uşor pradă gloanţelor vitejilor panduri, plătind cu viaţa fărădelegile comise pînă atunci. Cei 50 de morţi — numai ofiţeri hitlerişti — au presărat intrarea în satul Deleni.

Cu un ultim avînt, grupa din care făcea parte soldatul Ionaşcu se repezi într-un adăpost să-l cureţe de hitleriştii ce se ascunseseră acolo, cu gîndul să iasă după atac şi să-şi continue drumul.

O bestie fascistă, pitită în adăpost, a ţintit însă în pieptul tînărului soldat Ionaşcu Nicolae. O rafală scurtă şi plumbii ucigători curmară viaţa fiului Delenilor la numai cîteva sute de metri de casa-i părintească.

Jertfa soldatului erou Ionaşcu Nicolae din Deleni-Vaslui nu a fost zadarnică. Visul său s-a realizat. Jurămîntul lui dat pentru prima dată poporului a fost îndeplinit. Exemplul lui a fost urmat apoi de sergentul Epure Gheorghe, căzut la Sf. Gheorghe în lupta cu tancurile hitleriste, de eroul Croitoru Eftimie, la trecerea Tisei, de sergentul Predescu Alexandru, mort în chinuri groaznice, fără a-şi trăda patria, de sergentul Drujbă Ion şi de locotenentul colonel Buzoianu, comandantul regimentului 2 infanterie „Tudor Vladimirescu", căzut eroic alături de maiorul sovietic Scerba.

Faptele lor de arme au fost pildă şi îndemn pentru zecile de mii de ostaşi romîni, în lupta împotriva fasciştilor cotropitori.

Maior Ilie Şt. NICOLAE

Maistrul legumicol Iancu Fănică nu are decît să se bucure de rodul bogat: cîte 8 kg. de roşii în medie, pe fiecare plantă.

O staţiune legumicolă experimentală

(Urmare din pag. 1-a)

noase şi suculente — au o valoare alimentară ridicată, fiind bogate atît în zahăr cît şi în vitamine: vitamina A — B şi mai ales C (20—30 mg. la 100 g. de fructe).

Tomatele dau cele mai bune rezultate dacă sînt cultivate după îngrăşămintele verzi. De altfel, aşa îşi justifică locul în cadrul asolamentului irigat de la staţiunea din Ţigăneşti, ocupînd a doua solă urmate apoi de plantele rădăcinoase şi bulboase. Fiecare solă ocupă o suprafaţă de 3 ha., fiind despărţite la mijloc de cîte un canal de alimentare cu apă. Despre aceste probleme de ordin agrotehnic nu vom spune mai mult. Vom arăta mai pe larg străduinţa cercetătorilor pentru ameliorarea soiurilor existente de tomate şi crearea de soiuri noi, mai productive.

Procesul de selecţie

Din practica legumicolă s-a constatat că numeroasele soiuri de tomate introduse şi răspîndite în culturile de la noi nu satisfac în măsură suficientă cerinţele multiple şi variate ale pieţei, precum şi ale industriei. Pe lîngă faptul că soiurile existente nu întrunesc în mod corespunzător toate elementele productivităţii (precocitate, producţie şi calitate), cea mai mare parte din ele cultivîndu-se arăcite, nu se pretează destul de bine la mecanizarea lucrărilor de întreţinere. Pe de altă parte, tomatele cu port pitic, introduse de curînd în culturile noastre, se pretează bine la lucrările de mecanizare însă dau producţii slabe, cu fructe mărunte şi de calitate inferioară.

In faţa amelioratorilor s-a pus aşadar problema îmbunătăţirii soiurilor pe de o parte, iar pe de altă parte a înlocuirii soiurilor existente cu altele noi, create în condiţiile ţării noastre.

Munca de ameliorare a plantelor porneşte de obicei de la un material iniţial. Pentru selecţie s-au folosit materialul local (populaţii de soiuri), hibrizi obţinuţi prin încrucişare între soiurile de tomate (alese şi studiate în prealabil în cîmpurile de colecţie şi chiar hibrizi îndepărtaţi (rezultaţi din încrucişarea plantelor din specii diferite). Pentru obţinerea hibrizilor s-a făcut atît hibridarea sexuală (polenizînd florile artificial) cît şi hibridarea vegetativă (prin altoire).

Hibrizii au fost studiaţi în două generaţii, trecîndu-se după aceea în „cîmpul de selecţie", în care s-au cultivat timp de 1—2 ani. In acest timp s-a făcut trierea „liniilor" corespunzătoare. Materialul selecţionat a trecut apoi un an în „cîmpul de culturi comparative de orientare" pentru aprecierea productivităţii şi în sfîrşit a ajuns în „cîmpul de culturi comparative de concurs". Această ultimă verificare s-a efectuat în anii 1956 1957 In tot procesul acesta de ameliorare, pentru „educarea" materialului hibrid şi nehibrid, experienţele au fost executate pe terenuri bine îngrăşate Examinarea materialului s-a făcut în cîmp şi în laborator după care s-au stabilit caracterele morfologice şi fiziologice ale fiecărei...

...linii noi

Iată cum descrie inginerul Dumitru Bunescu una din liniile noi create — linia 144/53 de Ţigăneşti — al cărei autor este **Aceasta linie s-a obţinut din altoiul Solanum g.lo pe tomate de Ţigăneşti. La polenizarea florilor de tomate s-a folosit cu stimulator amestecul de polen de vinete şi ardei gras. Spre deosebire de soiul de Ţigăneşti — cu portul înalt şi creştere nelimitată — aceasta linie are creştere determinată avînd înălţimea de 80—90 cm Tulpina este foarte groasă şi cu putere mare de lăstărire iar frunzele cu foliole scurte şi late sînt colorate în verde deschis. Fructele sînt mari, de formă rotundă — sferică — colorîndu-se la maturitate în roşu cărămiziu. Prezinta calităţi gustative foarte bune"**

Dintre liniile cu port înalt, linia 14/53 de Ţigăneşti se remarcă prin precocitate şi producţie ridicată, întrecînd soiurile raionate prin sporuri de producţie de peste 40 la sută. De asemeni linia Aurora 100/53 a produs în ultimii doi ani aproape 50.000 kg la hectar fructe de foarte bună calitate Liniile 108/54 de Ţigăneşti şi 15/53 de Ţigăneşti se clasează în grupa tomatelor cu port pitic şi mijlociu, depăşind în producţia totală soiul martor — California cu circa 20 la sută.

Ţinînd seama de rezultatele obţinute în diferite condiţii pedo-climatice, liniile acestea au fost propuse a fi trecute în reţeaua de stat pentru încercarea soiurilor.

Din linia 157 de Ţigăneşti, selecţionată prin alegeri individuale dintr-o populaţie de Ţigăneşti (vezi cliseul de mai sus) se produce sămînţă elită pentru gospodăriile producătoare de sămînţă şi super-elită pentru nevoile staţiunii.

Ing. V. N. CIAUŞU

— Decît să rideţi, mai bine aţi repara podul.
— Şi dacă-l reparăm, de ce o să mai ridem?

Desen de S. NOVAC

POŞTA Redacţiei

GEORGESCU PAUNIŢA — Călăraşi; O.N.T. „Carpaţi" — Bucureşti — aceasta este adresa; cealaltă cereţi-o la Palatul Pionierilor; reţeta cerută de mama dvs. o vom da într-un număr viitor.

RADULESCU — Agnita. La scrisoarea dvs., pe puncte, vă răspundem la fel: 1. — Nu-i publicabila, (nu respectă regulile cuviene ale genului, este mult prea diluată); 2. — Deocamdată nu vom publica; 3. — „Meşterul Manole" este o culegere de articole şi studii literare a acad. Mihai Beniuc; 4. — Mulţumim pentru bunele aprecieri.

O. POP — Timişoara. Dintre problemele de spicacitate pe care ni le-aţi trimis, alegem una pentru hazul cititorilor rubricii noastre:

— „Nu ştiţi, vă rog cît e ora?" — întreabă politicos nişte copii pe-un bătrînel.

— Ba da, răspunde omul, profesor de matematici. „Dacă adunaţi jumătatea treimea şi sfertul orei exacte de-acum, veţi afla cît va fi ora peste un ceas.

Ne întrebăm: Cît era ora?

Răspuns: Era ora 12. (Socotiţi: jumătate=6, o treime=4, un sfert=3 şi 6 + 4 + 3 = 13, ori 13 — 1 = 12.

C. SAGEATA — Oraşul Stalin. Dintre epigramele primite reţinem:

Unui elev, bun şahist,
dar corigent:
La şah, din toţi, e cel mai tare
Dar la examen a picat
Comisia îi făcu „mat"
Chiar de la prima... întrebare.

BORUNZESCU RADU — Galaţi. Chiar dacă şi aceste două ultime carica-turi sînt nepublicabile, nu trebuie să demobilizaţi. Lucraţi mereu, cu multă stăruinţă, în deosebi în direcţia îmbunătăţirii desenului. Ne permitem să vă sugerăm frecventarea unui cenaclu de artă plastică. La Galaţi, pe cît sîntem informaţi, există unul.

V. PARASCHIV — Tg. Neamţ. Am primit şi am citit cu interes scrisoarea dvs. Nu putem decît să vă urăm succese în munca dvs. literară. In privinţa poeziei pe care ne-aţi trimis-o, nu putem, din păcate să vă dăm un răspuns favorabil. V-am sfătui să îndreptaţi producţiile dvs. spre o publicaţie literară.

MIHAIL GANESCU — Ineu. Reţinem din epigrame:

Unui fotbalist:

Te crezi un fotbalist
şi jumătate
Spunînd că ai avea
trei coaste rupte.
N-am vrut să cred; dar văd
că ai dreptate:
In loc de fotbal, pe teren
faci lupte.

GIGIU — Bucureşti. Epigramele primite nu sînt publicabile. Au unele vulgarităţi şi stîngăcii supărătoare. Abundă în alocuţiuni familiare care le îndepărtează de ceea ce ele trebuie să fie ca gen literar. Poezia trimisă e cam exuberantă, cam lipsită de măsură, excesiv de plină de declaraţii şi de săracă în imagini poetice.

IONESCU C. MARCEL — Craiova. La prima întrebare: în curînd. La cea de a doua: nu sîntem în posesia adreselor cerute; a treia: Intreprinderea „Electrecord" — Bucureşti.

OVIDIU — Mogoş — Micleşti — Cluj. Intrebările pe care ni le puneţi nu pot căpăta răspuns în spaţiul limitat al poştei redacţiei; pe rînd veţi afla ceea ce vă interesează din rubrica „Ştiinţa şi viaţa". Propunerile pe care ni le faceţi le vom lua în consideraţie. Răspunsul la problema medicală îl veţi primi într-un număr viitor la „poşta medicului".

HAMER FANI — Bucureşti. Pomeniţi de proiecte de roman; vă sfătuim să vă adresaţi unei reviste literare.

MARCEL BIRNBAUM — Bucureşti. Intenţia dvs. e lăudabilă, dar epigramele trimise au un nivel literar tare scăzut. Mai încercaţi.

AUREL UNGURESAN — Sub cetate — Mureş. Adresaţi-vă unei şcoli medii de muzică la Tg. Mureş sau la Cluj.

ARISTICA BAGHINA — Tr. Severin. Ne face impresia că faceţi cumva o coniuzie socotind „Magazinul" o publicaţie literară. Nu sîntem în măsură să dăm publicităţii bogatul material pe care ni-l trimiteţi nouă; îndrumaţi-l spre reviste de specialitate. Aşteptăm scrisoare.

P. MICHITOVICI — C. Lung Materialul trimis este interesant. In limita posibilităţilor vom căuta să-l folosim.

C. BRINDAŞU — Craiova. Şi epigrama şi desenele nu-s lipsite de valoare; din păcate poantele sînt tare, tare uzate; mai încercaţi.

PAGINI GLORIOASE DIN ISTORIA CULTURII COREENE

In celebra lui „Descriere a Chinei", Spătarul Nicolae Milescu dedică un capitol „Descrierii ţării Coreei, cîte oraşe sînt şi ce se găseşte în ea". *Se pot citi aici unele aprecieri care arată simpatia compatriotului nostru pentru poporul coreean. Spre sfîrşit se spune:* Numai că ţara aceea *(Coreea)* nu este cunoscută şi nu face negoţ cu nici o altă ţară, în afară de chinezi şi japonezi".

Ideea este repetată, ca o încheiere: *„Şi ţara aceasta este îmbelşugată în toate, numai că nu-i cunoscută nici de oamenii noştri ruşi, nici de alte împărăţii".*

Trebuie să recunoaştem că, la 270 de ani de la data cînd se scriau aceste rînduri, nu ştiam nici noi, prin părţile noastre, prea multe despre Coreea şi despre poporul coreean. Dar, în ultimul deceniu, cunoştinţele noastre despre trecutul şi prezentul Coreei s-au îmbogăţit neconfenit. Şi, astăzi, ne dăm seama că ne aflăm în faţa unui popor căruia i se cuvine întreg respectul nostru şi toate aprecierile noastre pentru bogata lui istorie, pentru eroica şi legendara sa luptă. Astăzi putem — şi trebuie — să vorbim despre contribuţia poporului coreean la cultura lumii.

Nicolae Milescu avea dreptate cînd scria că numai chinezii şi japonezii erau în legături cu coreenii, căci, cu adevărat, în afară de cîteva episoade legate de mongoli — istoria legăturilor Coreei cu alte ţări a pendulat secole de-a rîndul între China şi Japonia. Iar cultura coreeană a fost îndelung influenţată de chinezi, în timp ce pentru japonezi, coreenii au fost într-atîta măsură profesori, încît începuturile culturii japoneze se datorează coreenilor.

In timp ce în părţile noastre europene hunii lăsau ţări întregi în ruine şi imperiul roman se dezmembra, Coreea era o ţară atît de înaintată din punct de vedere cultural, încît suveranul japonez de atunci invită în Japonia eruditi coreeni care să-i înveţe pe japonezi.

Pe atunci existau pe pămîntul Coreei trei state: Kokurio, Pekcie şi Silla. In anul 427, Phiong-iang (actuala capitală coreeană) devenea oraşul de reşedinţă al regelui din Kokurio; oraşul fu împrejmuit cu zidul Taisung-san, lung de 7.200 m. şi înalt de 4 m.; construcţia acestui zid a durat 42 de ani. Vizitată de oameni de afaceri, călugări şi oameni de cultură din cele două state coreene vecine, ca şi din China şi din Japonia, curînd capitala avea să aibe străzi late de 13 m. In Europa pe atunci se mergea pe uliţe înguste şi întunecate.

In anul 552 — cînd la Bizanţ celebrul Justinian construia faimoasa catedrală a Sfintei Sofii — buddhismul era răspîndit în Coreea de călugări chinezi. Un an mai tîrziu, în Silla, începea să se ridice templul Hvaensa. El a fost terminat în 14 ani. Piaţa unui alt templu tot din Silla, Kimdan, măsura 13.000 m²; pagoda lui, din lemn, avea 10 etaje şi era înaltă de 85,5 m. Cam din aceiaşi vreme datează în regatul Pekcie, templul Mirîksa. El avea trei pieţe, cea centrală se întindea pe 12.600 m², celelalte două laterale cuprindeau fiecare cîte 8.250 m². Acesta era, pe atunci, cel mai mare templu buddhist din întreaga Asie.

In anul 634, pe un postament în 4 colţuri, se ridică templul Bunhvansa; cele 10 etaje ale lui erau acoperite în exterior cu plăci de teracotă. Mulţi pictori coreeni lucrau în Japonia; unele monumente de artă împodobite de ei sînt socotite şi azi ca minuni ale artei japoneze.

Cel mai vechi turn pentru observaţiuni astronomice din Asia orientală s-a ridicat tot pe pămîntul Coreei, în statul Silla, la 647: turnul Djumsung-Dai. Înalt de 9,5 m., stînd pe un fundament de piatră de 6 m² suprafaţă, el era astfel orientat încît o muchie a postamentului se îndrepta spre Steaua Polară. Turnul era folosit nu numai pentru observarea eclipselor solare, apariţia cometelor şi a lui Saturn, cutremure de pămînt, precum şi observaţiuni cu privire la fulgere şi lumini, ci şi pentru agricultură şi stabilirea calendarului. De altfel, observaţiuni astronomice şi meteorologice se făceau în Coreea din sec. II al erei noastre.

In 682, la Seul se deschidea prima şcoală superioară de învăţămînt, unde în 717 aveau să se predea medicina şi matematicile, iar în 794 astronomia. In sec. X, coreenii aveau biblioteci bogate, ca urmare a dezvoltării xilografiei, pe care o împrumutaseră de la chinezi. Ei au dus mai departe tehnica imprimării şi au fost primii în lume care s-au gîndit să confecţioneze litere metalice, şi anume, în anul 1234, cînd apăru prima carte tipărită în acest chip: Istoria statului coreean. In 1403 se întrebuinţau pentru tipărirea de cărţi 100.000 de litere de aramă mobile.

Cînd Evul Mediu se destrăma în Europa cu căderea Constantinopolului, cu „inventarea" tiparului de către Gutenberg şi descoperirea Americii de către Cristofor Columb, savantul coreean Ian Son Ci realiza împreună cu prima descriere geografică, prima hartă a Coreei. Tot pe atunci coreenii întrebuinţau pentru observaţiuni astronomice telescopul şi pentru observaţiuni meteorologice, pluviometrul.

Incă în sec. XIII corăbiile coreene erau atît de preţuite pentru stabilitatea lor, încît formau obiectul exportului în China.

La sfîrşitul sec. XIV, Cioi Mu Sun, preparînd în Coreea praful de puşcă şi confecţionînd cîteva arme de foc, construi o corabie puternică, capabilă să susţină arme de foc. Nu mult după aceea, Pak Hi Ciung desemnă planurile unui vas cuirasat. In 1415, un funcţionar, Tak Sim, propuse regelui coreean Taigiong să se ia ca model pentru corabia cuirasată, broasca ţestoasă. Planul lui fu realizat 175 ani mai tîrziu, între 1591—1592, de către amiralul Li Sun Şi, unul dintre cei mai mari conducători de nave şi flote, şi constructori de corăbii din lume. Este vorba de vasul „Kobukson". Puntea lui superioară era acoperită cu o cuirasă de fier, ceea ce dădea navei înfăţişarea unei broaşte ţestoase. Din 14 guri se arunca foc asupra duşmanului. Vasul era înarmat cu tunuri, catapulturi şi arcuri, putînd fi întrebuinţat şi ca berbece. Construit pentru a preveni atacurile japonezilor, „Kobukson" a fost spaima acestora în timpul războiului dintre anii 1592—1598

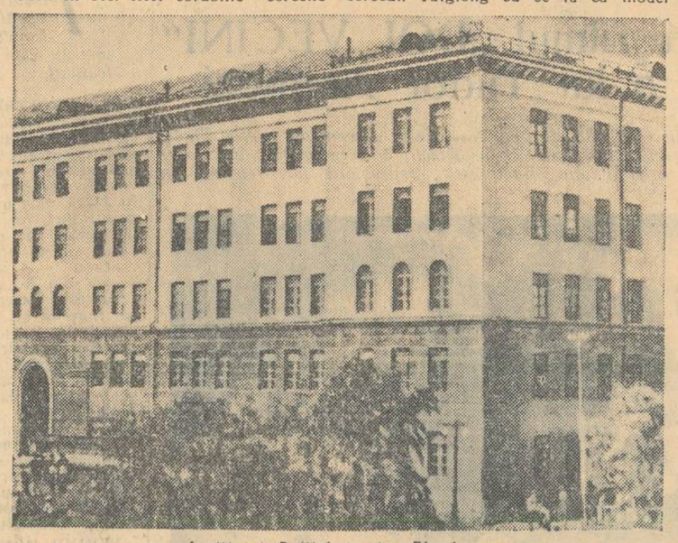

Institutul Politehnic din Phenian

In secolele următoare, datorită crizei în relaţiile din interiorul societăţii feudale, Coreea se izolează. Ea rămîne departe de dezvoltarea ştiinţelor din China şi de cuceririle ştiinţifice şi tehnice din Europa, ale căror ecouri străbăteau pînă la Pekin, atît prin occidentali, cît şi prin ruşi. Este epoca în care — cum am văzut la început — Nicolae Milescu observa cît de nepătrunsă era Coreea, europenilor. Totuşi, geniul poporului coreean continuă să se manifeste dînd o serie de personalităţi de vază, printre care se cuvine să amintim pe Pak Iun Am (sau Pak Ti Von — 1737—1805). Cunoscător temeinic al clasicilor, erudit în probleme de istorie şi de economie, partizan înfocat al abolirii sclaviei şi iniţiator de reforme în probleme de agricultură şi viaţă ţărănească, el a uimit pe chinezi — în scurta vizită în China în anul 1780 — prin studiul lui asupra lumii şi prin teoria lui despre rotaţia pămîntului.

Cred că putem socoti tot ca realizări de răsunet unele opere pe care geniul coreean le-a dat de data aceasta în domeniul ştiinţelor umaniste. Astfel, An Djon Bok (1712—1786), primul coreean care a tăgăduit caracterul divin al regalităţii coreene, a redactat istoria ţării sale, din cele mai vechi timpuri pînă în 1392, în 20 de volume. Eruditul Djon Iak Ion (1762—1836) a asternut în 80 de volume rezultatele cercetărilor sale de natură istorică şi geografică asupra Coreei. In fine, în cei 471 de ani ai celor 25 de regi ai dinastiei Li (1392—1863), istoriografia fiind un monopol al Curţii, istoria oficială a ţării a fost consemnată în 1700 de volume — circa 22.000 de cărţi.

★

Iată doar cîteva dintre paginile glorioase ale culturii coreene de-a lungul celor 2.500 de ani de existenţă ai poporului „Ţării dimineţelor liniştite". Multe opere au dispărut şi nu au ajuns pînă în zilele noastre. Războaiele au distrus multe monumente de artă şi clădiri reprezentative, iar ocupanţii străini au jefuit multe creaţii care, cîndva au făcut faiă Coreei. Tradiţia de înaltă cultură a poporului coreean este astăzi continuată cu mare cinste în R.P.D. Coreeană. In urma măsurilor luate de partid şi guvern în domeniul învăţămîntului şi culturii, numărul instituţiilor superioare se ridică la 20, iar numărul studenţilor şi elevilor atinge cifra de 2.200.000 de persoane. Istoria miculul, dar eroicului popor coreean, se înfăptuieşte sub ochii noştri. Şi, cu cît vom şti mai multe despre el, cu atît vom preţui şi vom respecta mai mult contribuţia sa la cultura umană, la lupta pentru pace în lumea întreagă.

Gh. I. CONSTANTIN

Însemnări de călătorie ale trimisului nostru

DELHI
oglinda Indiei

(Urmare din pagina I-a)

fost înzestrată natura din sud şi cea din nord. Aici se învecinează bradul cu giganticul palmier tropical, fauna junglei cu cea de la poalele Himalaiei. Tot aici apare ca într-o machetă întreaga Indie culturală. Delhi-ul concentrează vechea cultură hindusă, precum şi cultura musulmană adusă în epoca dinastiei afganilor şi mogulilor, la care se adaugă cultura Occidentului. La Delhi faci cunoştinţă nemijlocit cu istoria Indiei. Ea te plimbă pe treptele secolelor care-şi arată urmele civilizaţiei lor.

In acest oraş fiecare piatră — şi sînt enorm de multe pietre în special în zidul cetăţii rămas în picioare — spune povestea trecutului zbuciumat al poporului indian. In jurul acestor ziduri s-au dat multe lupte cu cotropitorii care jinduiau să cucerească pămîntul indian bogat în metale nobile, pietre preţioase şi mirodenii. Supunerea Indiei a înfierbîntat multe minţi şi spre ea au plecat multe expediţii ca să nu pomenim decît pe aceea a lui Alexandru Macedon, a portughezilor şi a sultanilor Mahmud Gaznevi şi Babur. Acesta din urmă, descendent al lui Timur cucereşte în 1526 tronul de la Delhi punînd bazele imperiului mongol din India. Lui îi urmează englezii.

Devenit capitala unor dinastii străine, Delhi a fost înzestrat cu podoabe arhitectonice încîntătoare ce se păstrează şi astăzi. Multe se leagă de numele vestitului mogul Akbar, mare protector al artelor.

Sub domnia şahului Jahan s-a clădit Fortul Roşu, un minunat complex arhitectonic. Contemporan cu Ludovic al XIV-lea. Şah Jahan a clădit o curte mai luxoasă decît cea de la Versailles, care se sprijinea ca şi cealaltă, pe mizeria şi exploatarea poporului. In Fortul Roşu se ţin acum adunările publice. Deasupra lui flutură în permanenţă drapelul de stat indian, portocaliu-alb-verde, drapelul tinerei republici indiene care a împlinit la 15 august 1958, 11 ani de existenţă.

Mergînd într-o zi la o mare adunare organizată la Fortul Roşu în cinstea prieteniei indiano-române am fost surprins de cele văzute. Pasajul boltit de la intrare, lung de circa 200 metri, era ocupat de felurite magazine de lux. O dată ieşit din pasajul comercial am păşit pe alei pavate cu dale de marmoră multicoloră. Deasupra lor se formau alte bolte, de data aceasta din superbi trandafiri. Sala tronului, împodobită cu păuni sculptaţi, te uimeşte prin grandoare şi rafinament artistic. Ajuns aici, gîndul nu te duce la măreţia mogulilor, ci la măestria desăvîrşită a miilor de artişti indieni, la dîrzenia cu care aceşti artişti anonimi au modelat piatra, lăsînd aceste opere nemuritoare. In florile de piatră, în dantelăria „ţesută" cu dalta citeşti după secole noblefea sufletească a unui popor atît de vitregit.

Grădina Fortului Roşu e un adevărat paradis. Coloritul trandafirilor, al tuberozelor şi speciilor de flori tropicale prezintă o nesfîrşită gamă, greu de redat în cuvinte. Am văzut aici şi uriaşi arbori cu rădăcini aeriene ca balzaminul sau ravenala plină de flori asemănătoare orhideelor, cu un miros adormitor. Frumuseţea florilor este pusă şi mai mult în valoare de puzderia de becuri colorate instalate pe ramuri. Serile la Fortul Roşu sînt cu adevărat feerice.

Poporul indian este îndrăgostit de flori. Lor le-a închinat cîntece şi dansuri pline de gingăşie. Participînd la cîteva serbări populare am văzut dansatoare care interpretau deşteptarea florilor. Trupurile lor se clătinau ca lujerul florilor, iar mişcarea mlădioasă a braţelor arăta cum se deschid petalele la soare. Oaspeţilor sau sărbătoriţilor li se oferă în dar bogate ghirlande de flori care sînt prinse în jurul gîtului.

Este ştiut că cine iubeşte florile iubeşte şi prietenia. Poporul indian este un adept al bunei înţelegeri, al prieteniei şi păcii. Cine a cunoscut cît de puţin poporul indian şi-a dat seama de acest lucru. Aplicînd în practică consecvent principiul bunei înţelegeri, contribuţia Indiei la lupta pentru menţinerea păcii este de o mare însemnătate. Se ştie că poziţia ei în problema apărării păcii şi independenţei popoarelor se bucură de o reputaţie deosebită pe arena internaţională.

Dar să revenim la capitala Indiei. Ne-am oprit în minunata grădină a Fortului Roşu. E drept sînt multe de văzut aici, dar oraşul prezintă şi alte frumuseţi. Impresia generală pe care ţi-o lasă atît noul Delhi cît şi Delhi-ul vechi este aceea a unui oraş-grădină. In afară de marile grădini publice, sau de numeroasele pârculeţe rotunde, aproape fiecare casă este îmbrăcată într-o mantie de verdeaţă. Uneori palmierii şi cocotierii îşi unesc coroanele stufoase deasupra caselor. Este într-adevăr un peisaj odihnitor şi încîntător în acelaşi timp. Nu e de mirare deci că foştii guvernanţi englezi au renunţat la vechea capitală Calcutta, puternic centru muncitoresc şi şi-au mutat sediul în noul Delhi. Partea nouă a oraşului adăposteşte instituţiile centrale în clădiri moderne. Aici se găseşte reşedinţa Guvernului Unional, Parlamentul, complexul de clădiri în care se află ministerele, universitatea. Constructorii colonialişti şi-au amenajat locuinţe confortabile, vile somptuoase ce contrastează dureros cu cocioabele oropsite din vechiul Delhi.

Colonialiştii au căutat să separe oraşul nou de burgul acelor paria pe care îi exploatau. Cu truda supraomenească a acestora ei au clădit palate ca Rashtrapati Bhavan (palatul viceregelui), impozantul Hyderabad House şi Connaught Place-ul, un centru comercial special amenajat pentru marii negustori.

Am vizitat acest centru foarte original ca arhitectonică. Clădirile în care se află instalate marile magazine sînt aşezate în cercuri concentrice. Cercul din mijloc are o rază de 947 picioare. Aici se găsesc mărfurile cele mai de soi, inaccesibile desigur oamenilor de rînd. Luxul ca şi preţurile sînt exorbitante. In faţa magazinelor se trece printr-un culoar care este înţesat de prăvălioare flotante. Pe aici circulă şi o sumedenie de negustori ambulanţi de cărţi, stilouri, cosmetice, bibelouri de fildeş şi os, diverse alte articole de artizanat — ceramică şi alămărie în care indienii sînt meşteri iscuşiţi.

Dacă aşa stau lucrurile cu Connaught Place, nu tot aceleaşi aprecieri se pot face despre centrul comercial al vechiului Delhi-Chan I-Chowk-ul. Acesta este un bulevard foarte frecventat, avînd o înfăţişare deplorabilă. In cămăruţe mici şi întunecoase sînt îngrămădite tot felul de mărfuri ieftine şi bineînţeles de proastă calitate. In aceste maghernife sînt concentrate la un loc prăvăliile, atelierul şi locuinţa. Negustorii de aici ca şi cumpărătorii au cu totul altă înfăţişare, sînt în general foarte slabi şi prost îmbrăcaţi. Aici cu cîţiva annaşi (subdiviziune a rupiei) oamenii săraci îşi procură frugala hrană de toate zilele. Hrana lor se reduce adesea la cîteva banane şi la sucul numit curry, un amestec de piper pisat, şofran, ghimbec şi alte condimente, servit într-o frunză de betel. Aceasta este „civilizaţia" moştenită de la colonialişti. Privindu-i, fără să vrei gîndul te duce la milioanele de oameni simpli ca şi aceştia care au clădit semeţul Cutab Minar, turnul înalt de 234 picioare supranumit „Sentinela Delhiului" sau la celebrul observator astronomic Jantar Mantar şi atîtea temple monumentale. Cu toţii au simţit dureroasa umilinţă, foametea şi mizeria.

Deşi urmele brutale ale colonialismului englez sînt încă foarte vizibile, poporul Indiei a început să meargă pe un făgaş nou. Prin dobîndirea independenţei, el se bucură azi de libertatea care i-a lipsit atîtea veacuri. In faţa lui se deschide perspectiva unei vieţi mai bune pe care tînăra republică se străduieşte să i-o asigure.

Const. SÎRBU

IMAGINI DIN Indonezia

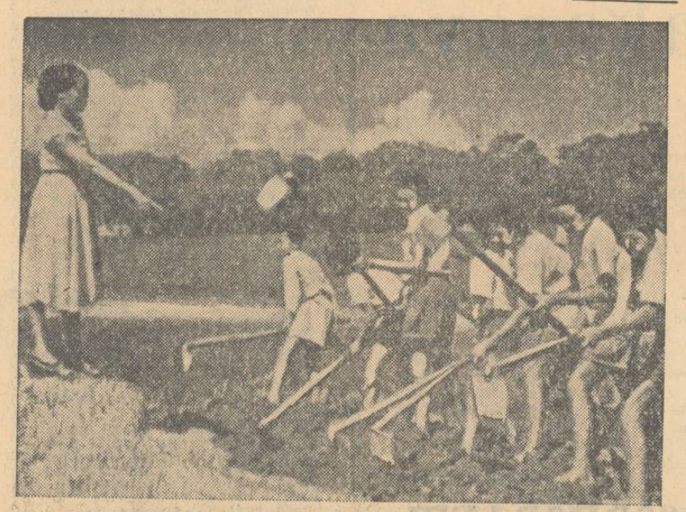

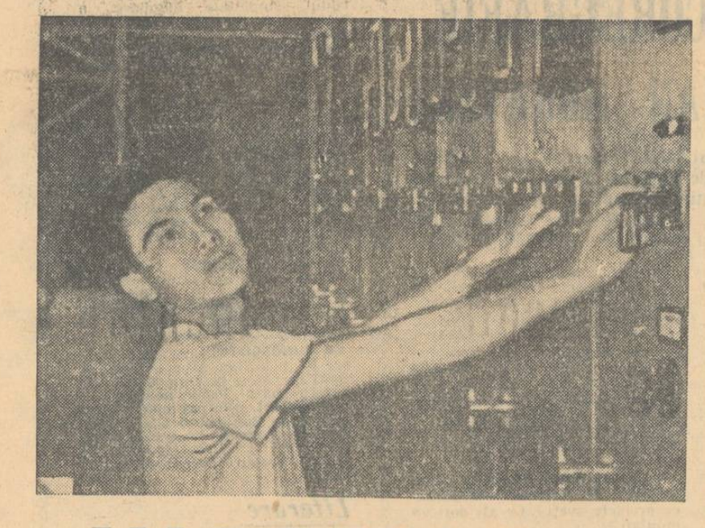

La cea de a 13-a aniversare a proclamării Republicii Indonezia, poporul indonezian priveşte în urmă la un drum îndelungat de lupte şi victorii.

Secole de-a rîndul, atîta timp cît ţara gemea sub jugul colonialismului, poporul indonezian nu a putut să folosească, să se bucure de frumuseţea şi bogăţia plaiurilor sale natale, cu care natura a fost deosebit de darnică.

Puterile occidentale au împiedicat în fel şi chip realizarea independenţei politice şi economice a ţării şi bravul popor indonezian a fost nevoit să şi le cucerească prin luptă aspră şi inegală. Ultimul complot imperialist din şirul nesfîrşit al comploturilor cărora tînăra republică a trebuit să le facă faţă în perioada existenţei sale, ca stat liber, a fost lichidat. Guvernul central este stăpîn pe situaţie, rebelii au fost înfrînţi. Astăzi poporul indonezian munceşte cu avînt pentru consolidarea independenţei sale, pentru lichidarea trecutului negru, pentru o viaţă liberă şi demnă.

Indonezia este una din cele mai bogate ţări din Asia de sud-est şi chiar din lume. Ea dispune de zăcăminte uriaşe de zinc, cositor, petrol şi cărbune. Clima ei favorizează creşterea arborelui de cauciuc, şi în ce priveşte cauciucul natural, Indonezia se află în fruntea producţiei mondiale. Poporul ei, liber, harnic şi iubitor de pace se află angrenat într-un proces amplu de făurire a unei vieţi prospere.

Clişeele noastre reprezintă aspecte din activitatea oamenilor muncii din Indonezia.

EZRA POUND PUS IN LIBERTATE

Un vapor american a acostat în portul Neapole. Zeci de ziarişti italieni şi străini aşteaptă cu nerăbdare. Pe scară coboară surizînd un bătrîn de 72 de ani, cu o bărbiţă scurtă şi o pălărie mare neagră. El se opreşte şi face salutul fascist. Aparatele de fotografiat ale reporterilor prind acest moment.

Oare bătrînul nu ştie că din 1945 Italia are un alt regim politic? Unde a stat el pînă acum şi cine e?

Bătrînul fascist nu e altul decît poetul american Ezra Pound, recent eliberat din ospiciul de nebuni.

Ezra Pound, admirator al lui Mussolini, s-a instalat în 1924 în Italia. In timpul războiului a ţinut discursuri fasciste şi de propagandă la posturile de radio italiene împotriva Statelor Unite şi a preşedintelui Roosevelt, pe care îl denumea criminal nebun. In 1943 i s-a intentat, în lipsă, în S.U.A., un proces pentru înaltă trădare.

In 1945 a fost luat prizonier de către trupele americane şi apoi transportat în America, pentru a fi judecat. Dar procesul n-a avut loc. Intre timp fasciştii deveniseră protejaţii imperialismului american. Pentru a-l scăpa de judecată, sprijinitorii lui Pound l-au declarat iresponsabil de actele sale şi l-au internat într-un ospiciu.

Dar nu numai atît. In 1948, un juriu patronat de Congresul S.U.A. i-a decernat fascistului Pound un premiu pentru poezie. A ieşit un scandal imens, deoarece întreaga opinie publică americană a fost indignată de premierea unui om inculpat pentru înaltă trădare şi premiul i-a fost retras.

Acum cîteva săptămîni Ezra Pound a fost eliberat din ospiciu, dar procurorul n-a ordonat arestarea şi judecarea acestui trădător. Mai mult încă, el a căpătat paşaport pentru a pleca în străinătate.

Asta în timp ce tot în S.U.A. mii de oameni nevinovaţi sînt arestaţi, judecaţi, condamnaţi (unii chiar la moarte cum a fost cazul soţilor Rosenberg), fiind acuzaţi de... înaltă trădare, unica lor vină fiind aceea de a fi luptat împotriva fascismului.

In aşteptarea oaspeţilor, indienii stau în felul lor caracteristic, ţinînd în mîini ghirlande de flori.

Un mic colţişor din noul Delhi, cu vegetaţia sa abundentă. In fund se zăresc marile ziduri mîncate de vreme ale vechiului oraş.

Fotografiile autorului

De PRETUTINDENI

LA MUZEUL Ermitaj din Leningrad a fost descoperit recent un desen autentic al lui Leonardo da Vinci, care s-a dovedit a fi o schiţă pentru pictura murală din Palazzo Vecchio din Florenţa, executată de marele pictor între anii 1503—1506 şi cunoscută sub numele „Bătălia de la Anghiari".

●

FABRICA de produse chimice din Kang (R.P.D Coreeană) a realizat o vată de calitate superioară din fibrele ierbii sălbatice „nobakdeul". Vata nu e cu nimic inferioară celei de bumbac, în schimb costul ei e de două ori mai redus.

●

RECENT o fabrică din Budapesta a început să producă în serie un nou antibiotic, numit teramicină. El e folosit la creşterea porcilor, pentru că accelerează dezvoltarea lor cu 15—20 la sută, sporeşte asimilarea plantelor furajere şi rezistenţa animalelor împotriva bolilor.

●

CAMPIONUL lumii la... tras din pipă este Richard Vallej, de 32 ani, de meserie agent de asigurări. El a izbutit să ţină pipa aprinsă timp de o oră, 34 minute şi 46 secunde, cu trei secunde în plus faţă de cel mai periculos concurent al său, James Cunnigham, în vîrstă de 70 de ani. Singura femeie în competiţie n-a putut rezista decît 30 minute şi 55 de secunde. Are presa occidentală a se mîndri cu un nou succes al lumii capitaliste...

●

VAN FU-CIN, preşedintele gospodăriei agricole colective „Anli" din judeţul Cenlin (R. P. Chineză) a trimis de curînd preşedintelui Mao Tze-dun un dovleac de 46 kg., cultivat de el. De pe doi vreji de dovleac acest ţăran a cules 6 dovleci, cîntărind în total 121 kg. Poporul l-a poreclit pe Van „regele dovlecilor".

●

CEHOSLOVACIA ocupă primul loc în lume în ceea ce priveşte producţia de maşini electrice de spălat, pe cap de locuitor. La 100.000 de locuitori ea revine la aproape 2000 de maşini pe an, în timp ce în Anglia revine la 1870 şi în S.U.A. la 1.500. Anul trecut au fost vîndute în Cehoslovacia 264.000 de maşini de spălat — ceea ce înseamnă că fiecare a 15-a familie şi-a cumpărat anul trecut o asemenea maşină.

●

PABLO CASALS, acum în vîrstă de 82 de ani şi Alfred Cortot, cu un an mai tînăr, au dat de curînd la Prades (Franţa) un concert unic în felul lui. Casals şi Cortot, împreună cu Jacques Thibaud, au format cu mulţi ani în urmă unul din cele mai celebre trio-uri din lume. Cei doi supravieţuitori — Thibaud a murit acum cîţiva ani — nu s-au mai văzut de 27 de ani şi au fost foarte emoţionaţi cînd s-au întîlnit pentru a cînta o sonată şi variaţiuni de Beethoven.

●

IN GERMANIA OCCIDENTALĂ, alături de alte cărţi progresiste, au fost interzise romanele „Comuniştii" de L. Aragon, „Pămînt desţelenit" de M. Şolohov şi „Al nouălea val" de I. Ehrenburg. Cărţile acestor trei scriitori au fost considerate de guvernul de la Bonn drept periculoase pentru securitatea statului.

●

DEŞI campionatul mondial de fotbal s-a încheiat de mult, în legătură cu el mai parvin ecouri dintre cele mai diferite. Unul atrage în mod deosebit atenţia. Un suporter al echipei Braziliei, care a cîştigat campionatul lumii, ca urmare a unui pariu, s-a sinucis de... bucurie. Precum se vede, e vorba de un „om de onoare" şi de un mod sui-generis de manifestare a bucuriei...

●

POMPIERII din Cuneo au restabilit cu greu circulaţia pe un drum care a fost blocat timp de o zi de două milioane de albine. Această excepţională roire a fost provocată de un accident care s-a întîmplat unui autocamion care transporta 150 de stupi. Şoferul, deşi rănit, a luat-o la fugă imediat ce a observat că din stupii sparţi zburau mii şi mii de albine în jurul lui, cu intenţii nu prea paşnice.

●

DIN ULTIMELE statistici ale accidentelor din Anglia, reiese că mîncile casnice au provocat 5812 accidente mortale, pe cînd accidentele de circulaţie numai 5081. Se pare că în această ţară ocupaţia de casnică este destul de periculoasă...

●

O „RADIOCOMBINA", un emiţător special, care va servi la săparea de galerii şi tunele în cele mai dure roci, se construieşte în momentul de faţă în U.R.S.S. Principiul electrofizic, care stă la baza aparatului pentru sfărîmarea de rocă şi cărbune constă în producerea de unde prin variaţia unor cîmpuri magnetice. Energia undelor electromagnetice se transformă în interiorul rocii în energie calorică, avînd loc în acest fel tensiuni termice extrem de mari şi dislocări de cristale şi straturi; jetul puternic al vibraţiilor electromagnetice acţionează ca o pană, transformînd în bucăţele roca respectivă.

●

PRIN descoperirea unor vechi morminte aparţinînd populaţiei iplutak în Alasca, s-a dovedit acum existenţa unor legături între primii locuitori ai acestei regiuni şi cei ai Siberiei. La acest rezultat au ajuns arheologii Reiney (S.U.A.) şi Larsen (Danemarca), care au cercetat împreună cu antropologul sovietic prof. Debeţ aceste locuri funerare. Omul de ştiinţă sovietic a subliniat că popularea Americii de Nord cu locuitori din Siberia a avut loc cu ocazia unei migraţiuni. Nelămurit este încă faptul dacă aceasta a avut loc o singură dată sau s-a extins pe o perioadă mult mai lungă. Populaţia iplutak are multe asemănări cu lukagirii din Siberia răsăriteană. Se presupune că legăturile dintre cele două continente au existat multă vreme. Dovada o formează obiectele găsite în unele morminte vechi pe coasta sovietică a strîmtorii Behring.

●

UN FERMIER din Talca (Chile) a reuşit să scape de pagubele pe care le provocau iepurii sălbateci. El a impregnat momeala cu somnifere, iar a doua zi au fost găsiţi mii de iepuri dormind, astfel că a fost uşor să fie strînşi.

●

A FOST descoperită o mare subterană sub pămînturile Kazahstanului central. Cantitatea de apă a acestei mări a fost apreciată la 150 miliarde metri cubi.

5 MINUTE CU REGIZORUL GEO SAIZESCU

care realizează filmul „DOI VECINI" după o schiță a lui Tudor Arghezi

Pentru marele public numele lui Geo Saizescu nu înseamnă deocamdată nimic. Tînărul regizor a absolvit anul trecut „Institutul de artă teatrală și cinematografică", iar filmul „Doi vecini", producție a Studioului „București", reprezintă lucrarea sa de diplomă.

Tînărul regizor de film Geo Saizescu și artistul poporului Gr. Vasiliu-Birlic

Subiectul schiței lui Arghezi nu-l dezvăluie lapidar, de la prima frază, scriitorul: „**Intre familia d-lui locotenent I. G. Petrescu și familia d-lui M Theodorescu Fălciu, avocat, exista un vechi conflict, care începuse chiar din ziua mutării lor în aceeași curte, din deosebire profesională**".

L-am întrebat așadar pe regizor:

— Ce te-a determinat să scrii singur scenariul filmului?

— **Personal, consider că lucrînd la scrierea scenariului cinematografic „Doi vecini" după Tudor Arghezi, mi-am ușurat munca în scrierea decupajului regizoral, evitînd multe neajunsuri.**

— Ai rămas fidel schiței lui Arghezi?

— **In ceea ce privește dezvoltarea caracterelor. Am păstrat cele trei episoade de „război rece" între cucoane, cu oltenii, cu garderoba și pianul. Aceste episoade au pregătit punctul culminant al filmului — întîlnirea războinică a soților, sfîrșită prin împăcare.**

— Ca scenarist și regizor, cum se materializează poziția d-tale critică față de realitatea prezentată?

— **Am încercat să realizez un „insectar" al micii burghezii din anii 1928-1930, reprezentată prin două mari categorii antagonice în mentalitatea vremii: civilii și militarii! Am ascuțit conflictul din schiță, axîndu-l pe întrebarea: care-i mai avut, care-i mai lustruit?! Stupidă treabă, mai ales cînd te gîndești că cele două doamne din „high-life"-ul bucureștean împing pe cei doi soți la măcel. Am mai urmărit să creez o permanență a filmului, prin persiflarea acelor trăsături negative ale eroilor ce se mai întîlnesc și azi la unii oameni.**

— După cîte îmi dau seama, ambianța joacă un rol hotărîtor în prezentarea celor două familii vrăjmașe.

— **Desigur. Spațiul filmului „Doi vecini" este mahalaua bucureșteană de prin 1928, pe al cărei fundal, constituit din cenușiul cotidianului, apar stridente cele două familii cu pretenții. Filmul începe printr-o panoramă asupra mahalalei, în care apare sugerat conflictul dintre familii, prin hîrjonirea dintre pisoi și cățel, — proprietate a avocatului și respectiv a locotenentului, — și se termină tot printr-o panoramă a mahalalei.**

— Ce probleme deosebite de compoziție ridică filmul?

— **Construcția episoadelor și ritmul general. Episoadele create, deși nu sînt înșirate pe un fir de subiect puternic, trebuie să fiinteze prin ele înșile, mai mult poate decît prin subiectul general. Pentru acest motiv fiecare episod este construit în circuit închis. Se pleacă dintr-un loc, se merge și se revine la punctul inițial de plecare, îmbogățit ca tensiune interioară, pregătind momentul următor. In ceea ce privește ritmul, trebuie să relev existența a două tempo-uri succesive, deosebite. Primul — cel de la începutul filmului — e încetinit, pregnant însă prin prezentarea celor două familii. Cel de al doilea tempo începe din momentul înfruntării cucoanelor.**

— Din felul în care ai conceput compoziția filmului, reiese clar marea însemnătate ce revine actorilor, care sînt obligați să creeze caractere unitare, contribuind esențial la legarea episoadelor.

— **Voind să realizez un „insectar" al micii burghezii, trebuia să concep mersul unei comedii cinematografice de caracter. Pentru a da o imagine de ansamblu asupra rivalității dintre cele două familii, am mers cu acțiunea pe planul a cinci cupluri, obținînd o construcție simetrică: doamna avocat — doamna locotenent; avocatul — locotenentul; Marinică (băiețel de 5 ani) — Bebe (fetiță de 4 ani); pisoiul — cățelul; Marița (servitoarea) — Dumitru (ordonanța). Cuplurile se întîlnesc pe linia rivalității familiilor, unii urmînd linia agresivă a cucoanelor (soții, animalele, copiii) și alții cu rol de curier — Marița și Dumitru — care dezaprobă pe stăpîni, dar care execută din ordin.**

— Actorii?

— **Vasiliu-Birlic, în rolul avocatului și Ion Lucian în cel al locotenentului. Soția avocatului — Nineta Gusti, soția locotenentului — Carmen Stănescu. Pentru rolurile servitoarei și ordonanței am apelat la doi dintre actorii tinerei generații: Mitzura Arghezi și Aurel Cioranu.**

— Incă din institut am observat că ai înclinare spre comedia satirică. Proiectele de viitor se circumscriu aceluiași gen?

— **Deocamdată. Aș vrea să realizez o comedie satirică vizînd anumite atitudini negative din viața unor tineri. In ceea ce privește tratarea ei, aș pune accentul pe acțiunea fizică. Ca proiect mai îndepărtat, mă simt tentat de chipul lui Păcală, de ironia lui mistuitoare, de persiflarea sa ucigătoare. Aș vrea să relev prin acest film trăsăturile înălțătoare de caracter ale poporului nostru.**

M-am despărțit de Geo Saizescu urîndu-i succes la premieră.

Mihai TOLU

Elina Bistriţkaia, interpreta rolului Axiniei

Piotr Glebov, interpretul rolului Grigorie Melehov

Zinaida Kirienko, interpreta rolului Natalieĭ

INFORMAȚII MUZICALE

Printre personalitățile muzicale care vor participa, în calitate de invitați, la Festivalul și concursul „George Enescu", se numără compozitorii sovietici ARAM HACIATURIAN, D. SOSTAKOVICI, pianistul IAKOV ZAK (care va fi și solistul unui concert al Festivalului), MARGUERITTE LONG, președintele concursului „Marguerite Long — Jaques Thibaud", EVAN SENIOR, critic muzical din Anglia, BERTHE BRAILLARD, pianistă elvețiană, ABU BAKR KHAIRAT, compozitor din Republica Arabă Unită, NADIA BOULANGER, pianistă franceză, ERKI AALTONEN, dirijor și compozitor finlandez, prof. HIDES SAITO, director al Conservatorului din Tokio.

★

In ultima vreme și-au mai anunțat participarea la concursul internațional „George Enescu" violonista italiană Beatrice Antonioni, violonista bulgară Marghi Dimitrova Beleva și un cuplu din Franța.

Festivalul „GEORGE ENESCU"

Prezentăm pe cîțiva dintre principalii protagoniști

In curînd, Capitala țării noastre va găzdui un mare eveniment artistic, cu larg ecou internațional: Concursul și Festivalul „George Enescu". Prezentăm în cele ce urmează pe cîțiva dintre participanții la festival, — figuri proeminente ale muzicii contemporane.

DAVID OISTRACH, elev al lui P. S. Stolearski, a debutat ca violonist în anul 1925, cu orchestra conservatorului din Odessa, interpretînd concertul pentru vioară și orhestră de Ceaikovski. In 1935 obține premiul I la concursul tinerilor interpreți de la Leningrad, iar pe plan internațional obține același premiu la concursul de vioară „Eugène Ysaye" din Bruxelles (1937).

Turneele întreprinse în Europa, America și Asia au făcut ca numele lui David Oistrach să fie cunoscut și îndrăgit de iubitorii de muzică din lumea întreagă. Cu ani în urmă, ascultîndu-l pentru prima dată pe David Oistrach, marele nostru George Enescu a spus: **„Violonistul Oistrach dispune de o tehnică uimitoare, însă se deosebește de alți violoniști prin faptul că posedă un ton dulce și cald, că frazarea sa este nobilă, denotînd o muzicalitate impecabilă".**

YEHUDI MENUHIM, și-a făcut primele studii muzicale sub îngrijirea cunoscuților muzicieni Sigmund Baniker, Louis Persainger, Ernst Busch și George Enescu. In anul 1927, an în care devine elevul lui George Enescu, întreprinde un turneu în Europa, iar în 1935 face primul turneu în jurul lumii, dînd, în 10 luni, 110 concerte în 13 țări. Urmează, în anii 1945—1946, un alt turneu în Europa, cu care prilej Yehudi Menuhin dă concerte și la Moscova și București.

Prietenia și admirația sa pentru marele său profesor George Enescu îl fac pe Yehudi Menuhin să cunoască și să îndrăgească muzica românească. Impreună cu sora sa, pianista Hepzibah Menuhin, el face una dintre cele mai bune imprimări cu Sonata a III-a de George Enescu. Repertoriul său, în care sînt incluse toate lucrările consacrate ale muzicii universale, cuprinde multe compoziții ale marelui său dascăl George Enescu.

CLAUDIO ARRAU, elev al profesorului Paoli din Santiago de Chile, își desăvîrșește pregătirea artistică la Conservatorul „Stern" din Berlin, sub îndrumarea lui Martin Krause.

Arrau apare în public, cu mare succes, încă de la vîrsta de 6 ani. El a obținut numeroase distincții internaționale, printre care Medalia „Gustav Hollander", la vîrsta de 12 ani, iar în 1927, marele premiu al pianiștilor de la Geneva.

Arrau este un mare artist, care posedă o înaltă tehnică și un simț dezvoltat al construcției muzicale. El stăpînește un repertoriu vast, care merge de la creația preclasicilor la cea a clasicilor și a compozitorilor contemporani.

ALEXANDER PLOCEK, a studiat vioara cu maestrul Otăjar Sevcik, iar mai tîrziu cu Jaroslav Kocian, la Conservatorul din Praga. Studii de perfecționare a făcut ulterior, la Paris, unde a avut ca profesor pe Diran Alexanian și pe eminentul interpret al viorii Jacques Thibaud.

Violonistul A. Plocek a întreprins lungi turnee de concerte atît în țara sa, în Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară, cît și în Anglia, Franța, Belgia, Elveția și Turcia, obținînd frumoase succese.

A. Plocek are o seamă de înregistrări pe discuri, printre care Sonata în do minor, op. 30 de Beethoven, realizată împreună cu pianistul Josef Palenicek, care la Concursul internațional al discului din 1954, de la Londra, a fost distinsă cu Premiul I.

In țara noastră Plocek a concertat, ultima oară, în ianuarie 1957.

JOHN BARBIROLLI, a studiat încă din copilărie vioara și violoncelul. La 11 ani debutează în viața concertistică în calitate de violoncelist la Queen's Hall. Barbirolli a făcut parte din mai multe formații instrumentale. In 1925 a organizat o orchestră de cameră, al cărei dirijor a devenit.

După scurt timp, John Barbirolli devine unul din dirijorii permanenți ai Companiei Naționale Britanice de Operă la Covent Garden, iar în 1933 este numit dirijor permanent la Orchestra scoțiană și la Orchestra Simfonică din Leeds.

John Barbirolli este numit succesor al ilustrului Arturo Toscanini la Filarmonica din New-York, apoi preia postul de dirijor permanent și director muzical al orchestrei Halle din Manchester, pe care o conduce și în prezent.

John Barbirolli a întreprins numeroase turnee în străinătate, dirijînd orchestre în Franța, Italia, Elveția, Cehoslovacia, Țările Scandinave, Australia, etc., obținînd pretutindeni un remarcabil succes.

HALINA CZERNY STEFANSKA, cunoscută publicului romînesc prin concertele date în țara noastră în octombrie 1956, este o interpretă de renume mondial.

La vîrsta de 10 ani, Halina Czerny Stefanska a obținut premiul orașului Varșovia cu ocazia unui concurs pentru copii și premiul Alfred Cortot, care i-a dat posibilitatea de a studia timp de 6 luni în clasa marelui pianist francez, la **„Ecole normale"** din Paris. La terminarea studiilor i s-a decernat pianistei diploma de onoare. La cel de-al IV-lea Concurs Internațional **„Chopin"**, ce a avut loc la Varșovia în anul 1949, juriul i-a acordat premiul I.

Halina Czerny Stefanska a întreprins lungi turnee, în decursul cărora a vizitat aproape toate țările Europei, Statele Unite ale Americii și Canada.

Pianista poloneză se relevă ca o artistă serioasă, stăpînă pe instrumentul ei și de o sobrietate în expresie care nu admite compromisuri în ce privește bunul gust. Ea expune conținutul muzical cu limpezime și echilibru.

CONSTANTIN SILVESTRI. Multilateralitatea personalității marelui nostru muzician este desigur una din trăsăturile care izbesc cel mai mult. Compozitor, dirijor, pianist, dascăl, animator al vieții muzicale, Constantin Silvestri își revarsă forța de muncă și talentul excepțional pe variate canale, care duc la realizări remarcabile în toate domeniile muzicii. Atît în țară, cît și peste hotare, Constantin Silvestri este considerat ca unul din cei mai mari muzicieni contemporani.

Elev al maestrului Jora și al prof. Florica Muzicescu, din primii ani de ucenicie el vădește talentul său multilateral afirmîndu-se ca pianist și compozitor. Turnee în Uniunea Sovietică, Anglia, Franța, Belgia, Olanda, Ungaria, Cehoslovacia etc., îi aduc strălucite succese internaționale. Totodată în țară Constantin Silvestri desfășoară o intensă activitate de promovare a valorilor muzicale din creația românească și de peste hotare.

Ina Makarova

Nu peste multă vreme va fi prezentat pe ecranele cinematografelor noastre un nou mare film sovietic „Cauza pe care o servești", al cărui regizor este Iosif Kheifitz. Intrebat asupra temei acestui film, regizorul Kheifitz a dat următorul cuprinzător răspuns: „Este un roman cinematografic, al cărui personaj central este un om al zilelor noastre, un om al datoriei, care își închină viața intereselor poporului".

In rolurile principale, regizorul a folosit pe cunoscutul actor Alexei Batalov (unul din principalii interpreți ai filmului „Zboară cocorii"), pe Piotr Constantinov și pe tînăra actriță Ina Makarova.

Iată cîteva date despre tînăra și talentata Ina Makarova, al cărei portret îl reproducem mai sus. A jucat cu mult succes în filmele „Tînăra Gardă", „Medicul de companie", „Intoarcerea lui Vasili Bortnikov", în filmul bulgar „Dimitrovgrad" și în „Inălțimi". Ultima ei creație, aceasta din „Cauza pe care o servești", a impus-o ca pe o mare actriță de compoziție. Ea interpretează în acest film pe o tînără din actuala generație. Veselă și foarte comunicativă, Ina Makarova comunică tuturor celor din jurul ei entuziasmul și dragostea ei de viață.

CEI 50 DE ANI DE COREGRAFIE

ai maestrului de balet ROMAN MORAVSKI

Pe maestrul de balet Roman Moravski îl cunosc de mai multă vreme. L-am admirat atît ca solist în diverse spectacole și divertismente de balet, cît și ca priceput creator de spectacole de balet. Niciodată însă nu mi-aș fi putut închipui că acest bărbat suplu, cu siluetă de sportiv, cu aer juvenil, a trecut de 61 de ani. Nu m-aș fi putut gîndi măcar că în spatele său ar sta o activitate desfășurată de-a lungul unei jumătăți de secol!

Și totuși, Roman Moravski a împlinit în acest an 50 de ani de coregrafie, 50 de ani de prodigioasă activitate închinată artei Terpsihore. Am căutat să-l „prindem" pe apreciatul maestru

de balet în clipele sale libere și să-l rugăm să împărtășească „Magazinului" cîteva din amintirile sale, din gîndurile sale de viitor.

— **Vă mai amintiți de primele dvs. roluri?**

— Cum să nu? Parcă a fost ieri ziua cînd marele dansator polonez Nijinski i-a spus colegului său Fokin: **„Acest copil va fi o stea".** Aveam pe atunci 11 ani și eram elev al Academiei coregrafice de pe lîngă Opera Mare din Varșovia. Remarcat de profesorii mei, în 1908 am fost angajat în corpul de balet al acestei Opere. Primul rol l-am avut ca solist într-un dans normand din baletul francez Panchitta. Am interpretat apoi, pe scena aceleiași Opere, rolul unui țăran din **„Flautul fermecat"**, rolul lui Siegfried din **„Lacul lebedelor"** de Ceaikovski și altele.

Cu sprijinul marilor dansatori de pe acea vreme — Diaghilev, Nijinski, Cechetti, Walczak — am izbutit să-mi ridic măiestria artistică, să ajung la 15 ani solist permanent, iar la 21 de ani maestru de balet la Opera din Poznan și, ulterior, la operele din Vilno și Katowice. Paralel cu aceasta, am efectuat o serie de turnee în Germania și Belgia. Stabilit apoi în București, după o activitate de doi ani desfășurată la Opera Română din Capitală, din anul 1928 și pînă azi — adică de 30 de ani — îndeplinesc cu dragoste, cu devotament, munca de maestru de balet al Operei Române din Cluj.

— **Care din multele roluri interpretate v-au fost mai dragi?**

— Ați spus bine „multe", răspunse zîmbitor maestrul Moravski. Nici măcar nu mai le știu numărul... Mi-amintesc cu plăcere și de rolul lui Coppelius din baletul **„Coppelia"** de Delibes și de cel al Prințului din **„Serherazada"** de Rimski-Korsakov, și de rolul lui Siegfried din **„Lacul lebedelor"** al lui Ceaikovski.

Cel mai mult țin însă la rolul lui Petruska din baletul cu același nume al lui Igor Strawinski. Petruska — un flăcău de la țară, sărac lipit — se îndrăgostește într-un iarmaroc de o balerină, care însă îl aruncă în dizgrație atunci cînd dă de un bogătaș. Sbuciumul lui Petruska, strivit de nedreapta orînduire țaristă, dă posibilitatea unei strălucite interpretări coregrafice.

La mult mai multe spectacole de operă și balet însă am deținut conducerea coregrafică. Dacă vreți o cifră, v-o dau: la peste 1.000... Este vorba și de baletul de la operele **„Aida"** și **„Trubadurul"** de Verdi, **„Carmen"** de Bizet, **„Lakmé"** de Delibes, **„Pană Lesnea Rusalim"** de Paul Constantinescu și multe altele.

— **E greu să ajungi un bun dansator? Ce le puteți spune tinerilor balerini în acest sens?**

— Greu, nu e. Pentru a ajunge însă un balerin de clasă superioară este nevoie de o continuă perfecționare, de o necontenită dezvoltare a talentului. Eu însumi, încă de cînd eram elev la Academia coregrafică, în afara celor două ore de studiu din program exersam zilnic cîte 2-3 ore pe zi. După premieră apoi, nu mă lăsam pe tînjeală, ci repetam continuu, ca și înainte de primul spectacol. In ce privește... silueta firește că trebuie păstrată cu străşnicie, evitîndu-se abuzurile alimentare sau alcoolice.

De altfel, în cei 36 ani de pedagogie coregrafică, am reușit să văd materializate aceste îndrumări. Printre elevele mele se numără Larissa Șerban, primă balerină la Opera Română de Stat din Cluj, Mackai Eva și Bacenski Ildiko, soliste la aceeași operă, Lukas Maria și Sipos Erzebet, prim-balerină la Opera Maghiară de Stat din Cluj, Hertzeg Marta, solistă la Teatrul de Operă și Balet din București, Gobetz Marta, solistă la Opera de Stat din Timișoara și altele. In prezent, mă ocup de ridicarea măiestriei coregrafice a unor tineri dansatori, printre care se află și Vasile Căpușan, de la Opera Română de Stat din Cluj, precum și de pregătirea elevilor din ultimul an ai școlii medii de coregrafie clujene. Era să-l uit însă pe... fiul meu, care de asemenea s-a dedicat baletului. El este în prezent instructor de balet al echipei de dansuri de la Atelierele C.F.R. „16 Februarie" din Cluj.

— **Acum, după împlinirea unei jumătăți de veac de coregrafie, ce proiecte aveți? Ce ați dori să montați?**

— La capătul a 50 de ani de activitate, țin să spun că, spre deosebire de trecut, în anii orînduirii burghezo-moșierești, cînd întîmpinam o mulțime de greutăți, o mulțime de piedici, astăzi, în regimul democrat-popular, mă bucur de condiții deosebite de lucru, de viață. Fac parte dintr-un colectiv artistic închegat, bine pregătit, care prețuiește la adevărata ei valoare arta coregrafică.

Ce proiecte am? Bineînțeles să montez baletele la încă multe spectacole de operă. Spre exemplu, aș dori să pun în scenă baletul „... Twardovski", un mic „Faust" polonez în 16 tablouri, baletul „Petruska" de Strawinski, baletul modern „Tricornul" de Manuel de Falla și altele.

As mai dori, dacă ar fi posibil, ca în cadrul schimburilor artistice între țări, Opera Română din Cluj să efectueze un turneu la Varșovia cu opera poloneză „Halka" — o perlă a muzicii poloneze — și cu opera „Pană Lesnea Rusalim" de Paul Constantinescu. In sfîrșit, mi-am propus să-mi fac timp liber pentru a scrie un manual despre originea coregrafiei clasice, despre stilul dansului de-a lungul veacurilor. Totul este însă să-mi fac timp liber...

Mircea SCRIPCA

Bonn contra Buddenbrook

Nu cu mult înainte de a muri, marele scriitor german Thomas Mann și-a exprimat dorința ca una din operele sale celebre, romanul „Casa Buddenbrook", să fie ecranizată de studioul de filme DEFA din R. D. Germană, în coproducție cu un studio vest-german. In consecință, în urma demersurilor făcute de Katja și Erika Mann, soția și fiica scriitorului, între DEFA și studioul „Filmaufban G.m.b.H." din orașul vest-german Göttingen a intervenit o înțelegere în acest sens și s-a început chiar colaborarea pentru realizarea filmului.

N-a trecut însă prea multă vreme și direcția studioului DEFA a fost înștiințată de conducerea studioului vest-german că autoritățile guvernamentale din Bonn i-au interzis colaborarea cu colegii lor din răsăritul Germaniei, așa că, spre marea lor părere de rău, coproducția nu mai poate fi realizată.

Pentru motivele care au determinat această acțiune a autorităților de la Bonn, e simptomatic că, în timp ce împiedică ecranizarea romanului de renume mondial al unuia din cei mai mari scriitori germani contemporani, Republica Federală Germană e reprezentată oficial la festivalul filmului din San Sebastian (Spania), prin filmul „Diavolul verde din Monte Cassino", care glorifică „faptele de arme" ale Wehrmachtului fascist în campania din Italia.

Cum a fost realizat marele film sovietic „PE DONUL LINIȘTIT"

De curînd studiourile sovietice au terminat transpunerea pe ecran a epocalului roman al lui Mihail Șolohov, „Pe Donul liniștit". După cum am mai scris în revista noastră, filmul „Pe Donul liniștit" a fost realizat de regizorul Serghei Gherasimov.

Elaborarea filmului s-a bucurat de o deosebită grijă și atenție. Aproape un an s-a lucrat la realizarea scenariului, care a căutat să rămînă cît mai fidel structurii subiectului și caracterelor personajelor celebrului roman al lui Șolohov. Acțiunea filmului este concentrată în jurul figurii lui Grigorie Melehov, asupra permanentei căutări a adevărului pe care o manifestă eroul principal al cărții și asupra dragostei sale tragice pentru Axinia.

Filmul are 30 de roluri principale și aproape 150 de roluri secundare. A fost o sarcină grea aceea de a se găsi interpreții cei mai buni pentru aceste roluri. Pentru rolul lui Grigorie Melehov, regizorul și-a oprit alegerea asupra lui Piotr Glebov, actor la un teatru moscovit. Nici alegerea interpretei Axiniei n-a fost ușoară. Și aici soluția a fost fericită: talentata și frumoasa Elina Bistriţkaia — pentru alegerea căreia a cîntărit și opinia lui Șolohov — a creat o Axinie foarte aproape de eroina imaginată de romancier. De altfel, cei care au văzut filmul consideră că marea lui revelație o constituie tocmai Elina Bistriţkaia. Distribuția mai cuprinde actori încercați ca Daniil Ilicenco (bătrînul Melehov) sau debutanți ca Zinaida Kirienko (Natalia).

Exterioarele filmului au fost turnate — tot la sugestia lui Șolohov, cu care echipa de cineaști s-a consultat tot timpul — în vechiul sat cazăcesc Kamenskaia și în împrejurimile sale.

Pentru a se identifica cît mai mult cu personajele pe care trebuiau să le creeze, actorii au trăit viața cazacilor, s-au obișnuit cu obiceiurile lor de viață, au învățat să vorbească ca ei. Elina Bistriţkaia, de pildă, a învățat să coseacă iarba, să mulgă vacile, să care apa.

In afara echipelor de artiști, regizorul a folosit mari grupe de figurație alcătuite chiar din colhoznici pe malurile Donului. Reconstituirea scenelor de cavalcadă, descrise cu atîta dinamism în roman, a fost realizată, bunăoară, în cea mai mare parte, cu ajutorul cazacilor de la Don.

Publicul din țara noastră așteaptă cu un justificat interes prezentarea acestui nou mare film produs de cinematografia sovietică.

ECOURI

Cinematografice

● **„POEMUL MARII"**, marele film sovietic în culori, realizat aproape în cea mai mare parte de regretatul regizor Alexandr Dovjenko, decedat înainte de terminarea peliculei, are ca interpreți principali pe Zinaida Kirienko, și pe popularul Boris Andreev, care a vizitat recent țara noastră cu prilejul prezentării filmului epopeic „Balada voinicului".

● **COPRODUCȚIA** sovieto-finlandeză „Sampo" a fost terminată și va fi prezentată în curînd pe ecrane. Filmul este realizat în culori și are ca temă dragostea unui tînăr țăran Lemminkiainen și a Aunikăi, dragoste ce trebuie să biruie uneltirile vrăjitoarei Luhi. Rolurile principale sînt interpretate de actori finlandezi și sovietici.

● **REGIZORUL** italian Roberto Rosselini a turnat un film despre India, intitulat „Pămînt bogat". Filmul se compune din nouă întîmplări scurte și tema lui principală este lupta dintre nou și vechi în marea țară asiatică.

● **STUDIOURILE** cehoslovace și maghiare turnează în coproducție un film după romanul „Umbrele sfîntului Petru", de scriitorul clasic maghiar Mikszath Kalman. O parte a exterioarelor au și fost filmate într-una din pitorestile regiuni ale Slovaciei.

● **DRAGOSTEA** dintre un ofițer iugoslav, Olek Dundici, care a trăit în Rusia în timpul războiului civil și tînăra revoluționară rusă Galia, este tema coproducției studiourilor Gorki (U.R.S.S.) și ale lui Avala-Film (Iugoslavia). Filmul a fost pus în scenă de Leonid Lukov și are ca interpreți principali pe Branco Plesa, Tatiana Piletskaia, Tatiana Koniukova și Lubo Todici.

● **CATASTROFA** transatlanticului Titanic va fi subiectul unui nou film englez, care va purta titlul „O noapte memorabilă". Pentru a păstra autenticitatea acțiunii, autorul scenariului, Valter Lord, a colaborat cu singurul ofițer din echipajul Titanicului care a supraviețuit catastrofei, un anume Joseph G. Boxhalit.

● **„CLOPOTELE AU PLECAT LA ROMA"** este titlul unui nou film maghiar, a cărui turnare va începe în curînd în studiourile din Budapesta. Acțiunea filmului se petrece în anul 1944 în orașul maghiar Sopron.

● **„FRAȚII"** se intitulează coproducția sovieto-coreeană, pusă în scenă de Ivan Lukinski și care povestește despre o familie de coreeni despărțită de paralela 38° interpretarea, foarte emoționantă, este susținută în cea mai mare parte de actori coreeni.

● **IN PRIMAVARA** anului viitor se va începe în Danemarca turnarea unui film colorat despre viața scriitorului danez, de renume mondial, H. Ch. Andersen, autorul basmelor cunoscute în lumea întreagă. Autoarea scenariului, Anneliese Rienberg, a lucrat timp de opt ani la acest scenariu.

● **STUDIOUL DE FILME DEFA** turnează filmul artistic „Reîntoarcerea lui Michael", după o nuvelă cu același titlu a scriitorului german Leonhard Frank. Filmul demască aparatul de stat fascist din Germania Occidentală și lupta lui împotriva elementelor democrat progresiste.

● **IN S. U. A.** a fost ecranizată recenta piesă a lui A. Cehov „Unchiul Vania". Filmul rulează cu succes în cele mai mari cinematografe din New York și San Francisco.

● **UN SCENARIST** ceh, Otto Hoffman și un altul sovietic, Gheorghi Gulia, au realizat scenariul pentru un film coproducție sovieto-cehă, intitulat „O duminică extraordinară".

● **CUNOSCUTUL** regizor progresist brazilian Alberto Cavalcanti turnează la Veneția un nou film, intitulat „Prima noapte".

● **FILMUL** „Nu mă uita" jucat cîndva de Benjamino Gigli, va fi din nou transpus pe ecran. Rolul lui Gigli va fi interpretat de tenorul italian Ferruccio Tagliavini.

Literare

● **IN EDITURA** „Sovetski Pisatel" a apărut recent un remarcabil roman în versuri, de scriitorul sovietic Ilia Avramenko. Romanul intitulat „Casa de pe Moika" urmărește viața locatarilor dintr-o veche casă din Leningrad, începînd din iurul anului 1920, pînă în timpul celui de al doilea război mondial.

● **BIOGRAFUL** Tatiana Koceatova din Riga a descoperit recent cîteva scrisori inedite ale scriitorului francez Stendhal, pe care acesta le-a scris în timp ce se afla în Rusia, în cursul războiului purtat de Napoleon pe pămînt rusesc în 1812. Aceste scrisori fuseseră capturate de trupele rusești.

● **ACADEMIA DE ARTA** a R. D. Germane pregătește o ediție științifică a operei cunoscutului scriitor german Heinrich Mann, care va cuprinde 26—30 volume. Primele două volume vor apare în anul 1961 cu prilejul aniversării a 90 de ani de la nașterea scriitorului.

● **INSTITUTUL** de orientalistică al Academiei de Științe a URSS a pregătit publicarea unei monografii consacrate celebrului papyrus egiptean „Călătoria lui Unamun la Biblos", care datează din sec. XI înaintea erei noastre. Acest document reflectă relațiile dintre Egipt și Siria din epoci istorice foarte îndepărtate și furnizează informații interesante asupra obiceiurilor popoarelor sirian și fenician.

Grava criză a cinematografiei engleze

După cum relatează presa britanică, cinematografia din Anglia trece în prezent prin una dintre cele mai negre perioade ale istoriei sale.

După război — scrie ziarul „Observer" — în Anglia au fost închise 500 de cinematografe, dintre care 400 după 1956. Pronosticurile pentru viitor sînt și mai îngrijorătoare. „Optimiștii spun că din cele 4.100 de cinematografe existente în prezent, vor dispare 1.000, iar pesimiștii ajung în calculele lor pînă la 2.000" — scrie ziarul.

Englezii vor înceta să mai meargă la cinematograf. Anul trecut, subliniază „Observer", frecventarea cinematografelor engleze a fost mai redusă decît înainte de război.

Producția de filme scade considerabil. Unul din studiourile celei mai mari societăți de filme, „Rank Organisation", a prevăzut inițial pentru anul 1958 o producție de 20 de filme. Dacă situația nu se îmbunătățește, a declarat directorul firmei unui corespondent al ziarului „Observer", numărul filmelor va fi redus la nouă.

Incercînd să descopere cauzele crizei jalnice a cinematografiei engleze, „Observer" arată că „unii o explică prin concurența televiziunii, alții prin nivelul scăzut de trai al englezilor, alții prin filmele însăși, care li se par peste măsură de „luxoase" în comparație cu condițiile în care trăiesc oamenii.

Englezii s-au săturat atît de producția standard a Hollywood-ului, cît și de cea engleză, care o maimuțărește. Despre aceasta scriu și spectatorii în scrisorile lor, care în ultimul timp apar foarte des în paginile ziarelor și revistelor engleze.

Cum încearcă cineaștii englezi să îmbunătățească situația? Ei cer, de pildă, guvernului să reducă impozitul teatrelor și cinematografelor. „Dar chiar dacă în noul buget — scrie „Observer" — va fi prevăzută o modificare a impozitului, nu vor fi salvate prea multe cinematografe. Aceasta este părerea majorității lucrătorilor din industria cinematografică."

ȘTIINȚA și VIAȚA

O așezare omenească în vîrstă de 27.000 ani

În regiunea lacului Balaton din R. P. Ungară, în împrejurimile localității Sagvar, se află unul din cele mai interesante șantiere arheologice. Au fost descoperite vestigiile unei așezări, datînd din era paleolitică, avînd o vechime de aproximativ 27.000 de ani.

S-a găsit o colibă a omului din era glacială, cu o cantitate importantă de obiecte și unelte. După părerea experților, această descoperire e unică în genul ei, în Europa. Pînă în prezent 30 de savanți și profesori din străinătate și-au exprimat dorința să participe la săpăturile din regiunea lacului Balaton.

Un frigorifer neobișnuit

La Moscova, pe strada Puskin există o clădire de 9 etaje care nu are ferestre decît la parter și ultimul etaj. Această clădire este un imens frigorifer în care se păstrează nu alimente ci... îmbrăcăminte. Aici sînt ținute blănuri de animale sălbatice, pielicele de caracul etc., ale sovhozurilor crescătoare de animale pentru blănuri și ale gospodăriilor vînătorești. Tot aici își depozitează locuitorii Moscovei, în cursul verii, blănurile, paltoanele, gulerele de blană etc.

La parter unde se află ferestrele se recepționează lucrurile aduse spre păstrare iar la ultimul etaj se efectuează sortarea lor. Restul etajelor sînt ocupate de compartimente frigorifere. Prin aceste compartimente trec țevile frigiderului prin care circulă soluții de sare de bucătărie și de sodă, precum și gaz amoniac, datorită cărora, în compartimentele frigoriferului, se menține o temperatură constantă de minus 5 grade, la care moliile nu rezistă.

Pereții frigoriferului sînt groși de un metru și nu au ferestre. Blănurile păstrate aici sînt complet ferite de lumina zilei și se mențin vreme îndelungată, în perfecte condițiuni.

„CÎRȚIȚA"

„Cîrtița" este o interesantă invenție poloneză. Ce este „cîrtița"? Este un dispozitiv pentru trageres pe sub pămînt a cablurilor, pentru instalarea țevilor și în general pentru diferite lucrări de foraj subteran. Se aplică în construcțiile terestre și hidraulice, în transmisiuni, în geologie, în industria minieră, în lucrări de canalizare etc.

„Cîrtița" pătrunde în adîncul pămîntului, înaintează mai departe singură și iese tot singură la locul stabilit. Ciocanul pneumatic din interiorul acestui dispozitiv îi dă mișcare și direcție.

Inventatorul acestui dispozitiv este un lăcătuș, Zienkiewicz. Pînă în prezent 48 de întreprinderi din 20 de state, printre care S.U.A., Anglia, R. F. Germană, Franța, s-au interesat cum pot cumpăra cantități mai mari din acest dispozitiv.

Ancheta asupra gripei

Epidemia de gripă asiatică care a bîntuit în întreaga lume în cursul anului 1957 face actualmente obiectul unei vaste anchete internaționale.

Problemele de rezolvat sînt următoarele: Animalele domestice au ajutat la răspîndirea virusului A (Asia) 57? Este posibilă fabricarea unui vaccin împotriva acestui virus ca și împotriva altor viruși ai gripei cunoscuți la ora actuală? Există vreun medicament care aplicat la nas sau în gît poate fi capabil de a preveni sau de a vindeca gripa? Aceste chestiuni sînt pe ordinea de zi a anchetei ca și un examen general a bolilor datorate virușilor ce atacă căile respiratorii. Printre acestea figurează și guturaiul, care rămîne unul din enigmele medicinii.

Printre membrii Comitetului de experți în viruși ai căilor respiratorii, care se ocupă cu această anchetă, se află și savantul sovietic prof. V. W Idanov, adjunct al ministrului Sănătății al U.R.S.S.

IMPOTRIVA INTOXICAȚIILOR ALIMENTARE

Într-o serie de țări — în special în Europa occidentală — numărul celor intoxicați alimentar este în creștere. În Suedia, de pildă, într-un singur an de pe urma intoxicațiilor cu carne infectată s-au îmbolnăvit 1.000 de persoane din care 100 au decedat.

Organizația mondială a sănătății împreună cu Organizația pentru Alimentație și Agricultură au convocat între 11 — 16 august crt. o reuniune a specialiștilor în această problemă. Ea are loc la institutul Karolinska din Stockholm. Printre organizatorii conferinței se numără și savantul polonez și prof. dr. J. Parnas, directorul Institutului pentru Medicină și Higienă rurală din Lublin.

Expoziție de materiale sintetice la Moscova

Diversitatea de obiecte fabricate din materiale sintetice a fost demonstrată de o expoziție recent deschisă la Moscova. Sutele de exponate au atras zeci de mii de vizitatori, care nu și-au putut stăpîni uimirea în fața eleganței, fineței și perfecțiunii obiectelor fabricate din petrol și gaz.

De unde să începem vizitarea expoziției? Să mergem în sala unde sînt expuse obiectele de îmbrăcăminte și încălțăminte. De jur împrejur sînt vitrine în care se etalează linjerie foarte fină pentru dame, bluze, rochii, costume. Pe unele standuri se află blănuri în diferite culori, elegante și frumoase. Îi vine foarte greu vizitatorului să le deosebească că pe cele din material sintetic de cele „veritabile". Un indiciu poate: cele sintetice costă de 20 ori mai puțin...

Încă trei-patru exemple de acest gen și orice încercare de a se face comparații cu „veritabilul" va înceta. De altfel, la ce bun? Lucrurile din materiale sintetice au propria lor valoare, proprietăți importante pe care nu le întîlnești încă în natură. De aceea, nu e de mirare că în numeroase do-

Care mantou este cel „veritabil"?

Apartament din materiale sintetice, propriu viitorului apropiat.

menii ale economiei naționale a Uniunii Sovietice, aceste obiecte au devenit indispensabile. De acest fapt vizitatorul expoziției se convinge trecînd în alte săli. Aici sînt expuse obiecte industriale de înaltă tehnicitate: pompe, tipare, pentru fontă, matrițe, etc. Alături, sticlă incasabilă, cauciuc rezistent la frig...

De altfel, e imposibil de a cita tot ce se poate produce din materiale sintetice. În cadrul expoziției sînt expuse motoare electrice care funcționează sub apă, într-atît de perfecte sînt calitățile izolante ale acestor materiale, elice, caroserii, instrumente de chirurgie, parfumuri și medicamente, mobilă, acoperișuri transparente și hîrtie care se poate spăla...

Gigantul de pe Volga

(Urmare din pag. 1-a)

hidrocentrala de la Volhov — prima construită de puterea sovietică. Hidrocentrala de la Kuibîșev — ea singură — produce astăzi de 5 ori mai mult curent decît toate centralele electrice din Rusia țaristă, luate la un loc. Ca o inimă uriașă, ea trimite prin arterele ei — mari linii de înalt voltaj — curentul dătător de viață întreprinderilor din Moscova, din regiunile Kuibîșev și Saratov, la schelele petrolifere din Republica Tătară.

Totul este neobișnuit de mare la hidrocentrala de la Kuibîșev. Au dispărut schelele constructorilor, s-a nivelat terenul și în locul molozului, grămezilor de tot felul ce se îngrămădesc totdeauna pe un șantier, au apărut străzi drepte și asfaltate, peluze, straturi de flori, alei străjuite de plopi tineri.

Iată clădirea imensei centrale lungă de 600 m. și înaltă de 80 m. Iată barajul de beton armat ce stringe în chinga lui puternică lungă de aproape 1 km. apele năprasnice ale Volgii împreună cu digul de pămînt ce-l prelungește cu vreo 3 km. El ține piept valurilor unei adevărate mări apărute pe cursul bătrînului fluviu. Lacul artificial, — cel mai mare din lume — a și primit denumirea de Marea din Kuibîșev. Această mare nouă pe care în zadar o vor căuta cititorii prin cărțile lor de geografie, se întinde pe o distanță de 600 km. în sus dealungul Volgii acoperind o suprafață de 6500 km.p. 40.000 de case și curți țărănești au fost mutate în alte locuri din zona inundată de apele acestei mări.

Constructorii uriașului complex energetic și hidraulic de la Kuibîșev au muncit cu abnegație, în cele mai grele condițiuni. În arșița verii, în gerul iernii ajungînd la —40 grade, ei nu-și părăseau posturile ,învingînd cu un adevărat eroism forța năpraznică a vînturilor, cînd apele Volgii cu puteri înzecite se aruncau împotriva obstacolelor ridicate în calea ei de mîna omului. Dar oamenii și-au legat soarta de cea a șantierului. Au considerat-o una cu viața lor și au învins.

Pe versantul muntelui Mogutnaia, din spatele clădirii hidrocentralei, din depărtare se pot citi cuvintele „SLAVA P.C.U.S." Cu blocuri de piatră albă, așezate în litere uriașe, le-au scris constructorii pentru a-și exprima astfel recunoștința lor partidului, care i-a însuflețit în munca lor, le-a dat mijloace și forțe de a păși încă un prag spre țelul visat.

L. COTLEAR

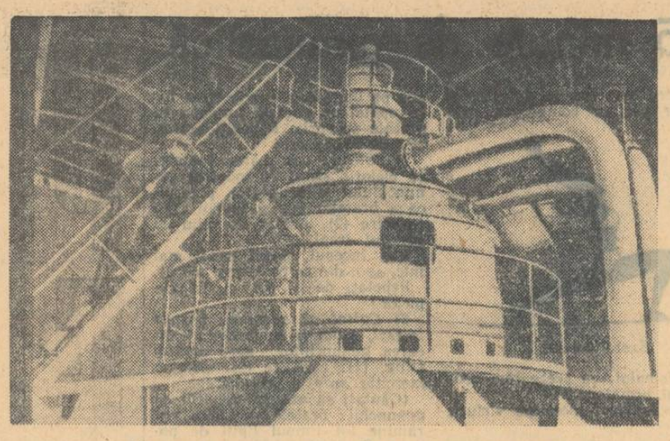

Unul din agregatele gigantului de la Kuibîșev

CRIZA TELEVIZIUNII AMERICANE

Atunci cînd producția americană de filme a scăzut la jumătate, presa din S.U.A. a căutat să arate că acest lucru se datorează nu refuzului publicului american de a mai înghiți filmele-șablon ale Hollywood-ului, ci concurenței televiziunii, care ar fi făcut ca mulți să prefere a vedea comod un spectacol, la ei acasă.

Ori, astăzi numeroase articole apărute în presa de peste ocean demonstrează indiferența publicului american și față de televiziune.

Corespondentul în S.U.A. al revistei franceze „LES NOUVELLES LITTERAIRES", într-un articol intitulat „Indiferența publicului, inamicul Nr. 1 al T. V. americane" scrie următoarele:

„Invenția cea mai recentă se lovește de un obstacol infinit mai mare decît toate dificultățile tehnice care i-au întîrziat apariția: indiferența publicului. Ești astăzi surprins de a vedea în locuințele americanilor luminile aprinse, deoarece emisiunile de televiziune nu se mai urmărese și dacă pătrunzi în locuințe găsești deseori televizorul ascuns printre alte mobile nefolosite. Explicația este întotdeauna aceiași: „Nu ne mai uităm la televizor. Doar copiii se mai uită, dar și dintre aceștia, cei mai tineri, care n-au prins obișnuința televizorului, preferă să se joace".

Mai trebuie adăugat că acest lucru se petrece într-o țară unde majoritatea locuitorilor trăiesc la țară sau în mici localități din jurul marilor orașe, în condiții în care serile și le petrec de obicei acasă.

Cauza indiferenței publicului față de televiziune este în fond aceeași ca și față de cinematografe: slaba calitate a programelor.

Plesa de rezistență a unui program obișnuit de televiziune în S.U.A. este transmisia unui spectacol de varietеu, montat în jurul unei vedete (un comic celebru, un cîntăreț cunoscut, un artist de la Hollywood, etc.). Asemenea spectacole de varietăți se dau seară de seară pînă la saturație.

În rest televiziunea transmite filme, în majoritate filme polițiste și de cow-boy și reclame în cantități masive și făcute în mod grosolan. De cele mai multe ori, în mijlocul unui spectacol apar anunțuri publicitare ce fac reclamă unei băuturi, unui frigider sau unei noi mărci de lame de ras.

În articolul mai sus citat se spune în concluzie:

„Proprietarii posturilor de televiziune și experții lor în reclamă au făcut vid în jurul lor ,multiplicînd dramele polițiste, filmele cu cow-boy... Marele vinovat de criza actuală a televiziunii din S.U.A. este însă, după avizul unanim, dictatura publicității".

Interesant e faptul că, deși cei ce se ocupă de televiziunea americană își dau seama că indiferența publicului se datorește faptului că programele n-au nici o contingență cu viața, cu realitatea, nu fac nimic pentru a le schimba conținutul, deoarece interesul lor le dictează să încerce în continuare să-l îndepărteze pe cetățeanul american de la realitatea înconjurătoare: criza economică, pregătirile de război etc...

Bussiness-manii încearcă să realizeze spectatorii cu ajutorul tehnicii. Așa cum au procedat și studiourile din Hollywood, lansînd din ce în ce mai multe filme pe ecran lat, cu sunet stereofonic, iar acum de curînd cu cinerama, afaceriștii televiziunii încearcă să introducă televiziunea în culori. Numai că aici se lovesc de un mare obstacol. Pentru televiziunea în culori sînt necesare alt gen de aparate de recepție: ori așa cum scrie presa americană, acum în S.U.A. bîntuie criza economică și chiar cei care nu sînt atinși de criză ezită să facă asemenea mari cheltuieli, cum sînt cele legate de cumpărarea unui nou televizor. Dar indiferent de aceasta, criza televiziunii americane face parte integrantă din criza culturii burgheze și niciun fel de mijloace tehnice nu o poate remedia.

I. PANU

CONCURSUL NOSTRU LITERAR

Etapa III-a: „Frumusețile patriei oglindite în literatura noastră"

Publicăm azi, în continuare, alte 5 din cele 15 întrebări care constituie etapa III-a a concursului nostru literar cu premii.

Reproducem în cele ce urmează 5 fragmente, 5 prezentări literare în proză sau în versuri, ale frumuseților patriei noastre. Concurenții trebuie să identifice operele din care au fost extrase și să ni le comunice, împreună cu numele autorilor respectivi. (Celelalte 5 fragmente — ultimele — din cadrul etapei III-a a concursului vor apare în numărul nostru viitor).

FRAGMENTUL nr. 6

Și bătrînul îmi spuse povestea sa
Încotro și de unde vine.
Povestea izvorului care-a pornit.
Spre fluviu — suna lîngă mine.
. . . . . .

Aș vrea, Niculiță, povestea ta
Să-ngădui s-o duc mai departe.
Să ne-aplecăm amîndoi spre viitor
Cum ne-am pleca pe o carte.

Împărăția Ceahlăului tău
Ne-apare scăldată-n lumină:
Uzine și fabrici, stadioane și școli,
Palate-ntr-o vastă grădină.

Hidrocentrala de la Stejar
Domnește pînă departe,
Soarbe putere din ea bărăgan
Cu buze de arșiță sparte.

Pe apa Siretului vasele trec
Grele de lăzi și baloturi,
Cîmpii nesfîrșite de-orez ne petrec
Printr-ale sălciilor cioturi.

La aria electrică boabele curg
Și carele gem de poveri,
Electricieni sînt oleacă toți
— Argații, pălmașii de ieri.

Moldovă-n poienile tale de basm
Nu se mai string ursitoare
Nu se mai toarce negrul fuior
Al vieții, al morții amare.

În albe și mari filaturi, la mașini
Torc altfel de zîne, mai bune,
Și firul cel tors țesătoarele-l iau
Și valuri de pînză cresc spume.
. . . . . .

Pe-aici unde mergem acuma noi doi
Sub cerul adînc și senin
Va fi numai apă și funduri de lac
În care luceferi se-ațin.

Aicea barajul va ține în frîu
Clocotul Bistriței noastre,
Va spune barajul năvalnicei: Stai,
Fii lacul cu valuri albastre.

Fii forță-nțeleaptă, fii rezervor
Într-însul puterea să-ți pui,
Omul e liber. El știe ce vrea.
Supune-te Bistriță, lui.

FRAGMENTUL nr. 7

Soarele scapătă spre asfințit. Crestele munților par aprinse. Încet se desfac și se așternd pe văi perdele de umbră.

Înaintea noastră, pe luciul plumburiu al apei, se ivește în curmeziș, mai întîi o dungă, o coamă gălbuie și crea-tă. Ne-apropiem de pragul gherdapurilor. Dunărea începe să vijîie mînioasă — e un zbucium și un clocot de valuri dintr-un mal în altul. Peste adîncimi se fac ochiuri mari, care rotesc în loc. Ici apa se scufundă, bolborosind, ca suptă de gura unei viitori, colo se umflă, se burdușește și urlă, făcînd clăbuci, bătîndu-se de stînci care nu se văd.

Vaporul merge mai încet, mai cu pază. Patru oameni stau la roata de la cîrmă. Amîndoi comandanții sînt pe punte, în picioare, cu ochii ațintiți înainte: trecem printre gherdapuri. Dunărea mugește mai tare. Cu ochii închiși, te-ai crede într-un codru, pe-o vijelie cumplită. Din fundul ei se întind, pe sub valuri, nenumărate brațe de piatră, gata s-apuce vasul și să-l farme în bucăți, la cea mai mică nebăgare de seamă. Aici, sub volbura asta de valuri, e încheietura Balcanilor cu Carpații. Peste pumnii lor încleștați, Dunărea se aruncă furioasă, rupînd cu zgomot cele din urmă stăvilare ce i se mai ridică în cale. Și, în vălmășagul acestei cioc-niri de titani, fiecare val pare că strigă, fiecare stîncă pare că se mișcă. Deodată apa lunecă de pe zăgazul colțuros și se întinde ca o pînză. Lupta, năpraznica luptă dintre cei doi uriași, care de aci încolo au a purta străjile Rominiei, s-a încheiat. Munții, învinși, se dau la o parte. Zarea se deschide. Din stînga, de sub curmătura unui deal, vine riul Bahna să întîmpine, să salute sosirea marelui fluviu la pragul țării cu al cărei pămînt și destin se leagă pentru totdeauna. Din ce depărtări scoboară și cît a luptat Dunărea, ca să străbată încoace! A trebuit să spintece munții, să-și sape albia în piatră de-a curmezișul Carpaților. A bătut și „Porțile de fier" s-au deschis în fața puterii eterne a valurilor ei.

Acum vuietul contenește — biruitoare, apa se așează între maluri, potolită, netedă ca o oglindă. Carpații își împing spre miazănoapte înălțimile înveluite-n codru. Cîteva stînci curioase, își mai ridică, din desișul verde, capetele pleșuve, ca și cum ar vrea să mai privească o dată la potopul acesta că-lător, căruia nimic nu i-a putut sta împotrivă.

FRAGMENTUL nr. 8

Aburii ușori ai nopții ca fantasme se ridică
Și, pierind deasupra luncii, printre ramuri se despică.
Rîul luciu se-ncovoaie sub copaci ca un balaur
Ce în raza dimineții mișcă solzii lui de aur.

Eu mă duc în taptul zilei, mă așez pe malu-i verde
Și privesc cum apa curge și la cotituri ea se perde.
Cum se schimbă-n valurele pe prundișul lunecos,
Cum adoarme la bulboace, săpînd malul năsipos.

Cînd o salcie pletoasă lîn pe baltă se coboară,
Cînd o mreană saltă-n aer după-o viespe sprintioară,
Cînd sălbaticele rațe se abat din zborul lor,
Bătînd apa-ntunecată de un nour trecător.

Și gîndirea mea furată se tot duce-ncet la vale
Cu cel riu care-n veci curge, fără-a se opri din cale.
Lunca-n giuru-mi clocotește; o șopîrlă de smarald
Cată țintă, lung la mine, părăsind năsipul cald.

FRAGMENTUL nr. 9

4

Verzi sînt dealurile tale, frumoase
pădurile și dumbrăvile spînzurate de
coastele dealurilor, limpede și senin
ceriul tău. Munții se înalță trufași în
văzduh; riurile, ca brîie pestrițe, ocolesc cîmpurile; nopțile tale încîntă
auzul, ziua farmecă văzutul...

5

Pe cîmpiile Tenechiei răsărit-au
florile? Nu au răsărit florile, sînt turmele multe și frumoase ce pasc văile
tale; soarele înrodește brazda: mîna
domnului te-a bucurat cu bunuri felurite, cu pomete și cu flori, cu avuție
și cu frumusețe...

6

Dunărea bătrînă, biruită de părinții tăi, îți sărută poala și îți aduce avuții din ținuturile de unde soarele răsare și de unde soarele apune; vulturul din văzduh caută la tine ca la
pămîntul său de naștere; riurile cele
frumoase și spumegoase, piraiele cele
răpede și sălbatice cîntă neîncetat
lauda ta...

FRAGMENTUL nr. 10

Pe deal, în fund, trec nori romantici
Iar sondele par să ridice
Desferecați scheleți gigantici
Din roci de sare și silice!

...La sonda 90 Bobeica
Venise un grăbit poet.
Zvîcnea pe-ntreceri, ca suveica,
Echipa șase tineret.

Forau cu 400 suta,
Nu cum fixară geologii.

Podelele jucau bătuta.
Prăjinile țineau dirlogii.
. . . . . .
...Sondori cu pantalonii scoarță
De lut, de minereu, de păcuri.
Cînd pleci — par unii că se-nalță
Cît turla sondei, peste măguri!

Se duc pe dealuri, seara, norii...
Trec sondele prin nori romantici.
Și parcă sînt chiar ei, sondorii,
Pe dealuri — răsărind gigantici.

Răspunsurile dvs. ne vor fi trimise — NUMAI DUPĂ PUBLICAREA TUTUROR CELOR 75 DE ÎNTREBĂRI ale concursului nostru literar — pe adresa: „Redacția revistei MAGAZIN, piața Scînteii nr. 1 București, cu mențiunea „PENTRU CONCURSUL LITERAR".

Nu uitați să decupați din pagina 7-a Bonul de participare nr. 3.

VITRINA cu cărți

AL ANDRIȚOIU: „PORȚILE DE AUR"

Împărțit în trei cicluri: Chinul căutării, Drum spre Revoluție și Mireasa Roșie, recentul volum de versuri al lui Andrițoiu mărturisește maturitatea artistică a tînărului poet.

Încă în prima poezie care deschide volumul, Andrițoiu declară ca un crez de credință: **M-am născut sub a Revoluției zodie... / de aceea povestea mi se confundă / cu-a întregului nostru popor.**

De aici, mesajul poeziilor sale: credința neabătută în victoria socialismului, ura lui pentru trecutul de împilare și suferință al poporului nostru, pe care numai zorii lui 23 August 1944 l-au ridicat la o viață nouă, admirația pentru lupta plină de abnegație a comuniștilor în anii crunți ai ilegalității, demnitatea cu care aceștia au rezistat torturilor celor mai sălbatice: **Mai voiau și-n creieri să-l cresteze / Vise roșii să nu mai viseze /** (Tortura).

Numeroase poezii din volum sînt dedicate eroismului ostașilor gărzilor roșii, făuritori ai Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (A venit Lenin, Salva Aurorii, Intrarea în Armata Roșie, Înhumarea comandantului)

Recentul volum de versuri al lui Andrițoiu mărturisind credința lui în lupta clasei muncitoare, constituie și o vibrantă pledoarie pentru apărarea tuturor cuceririlor noastre, ridicîndu-se cu ură neistovită împotriva dușmanilor păcii.

E. LEONARD

N. NEGREA: „CARTEA SPECTATORULUI DE OPERĂ"

Succesul de public de care se bucură „Cartea spectatorului de operă" (autor: N. Negrea — „Editura Muzicală") este urmarea firească a marelui interes pe care-l stîrnește în țara noastră muzica de operă, — unul din cele mai accesibile și mai iubite genuri muzicale. Prezența permanentă în programele posturilor noastre de radio a emisiunilor de operă și mai ales activitatea celor cinci teatre de operă din țară, au format un public nou, foarte larg, care a îndrăgit repertoriul liric.

„Cartea spectatorului de operă" este un ghid pentru cel care dorește să cunoască date despre desfășurarea scenică a operelor pe care le ascultă la radio sau în sălile de spectacole și unele amănunte biografice despre compozitorii acestor opere. Mai puțin realizată este desigur caracterizarea muzicală a operelor prezentate.

Autorul și editura au ales, din bogata literatură muzicală de operă, acele lucrări care figurează în repertoriul permanent sau care urmează a se prezenta de către teatrele noastre de operă, precum și o serie de lucrări clasice neprezentate pe scenele noastre. E regretabil că nu a fost inclusă și lucrarea marelui nostru George Enescu „Oedip", care va fi prezentată în curînd, pentru prima oară, pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. în cadrul „Festivalului George Enescu". Această lipsă va fi desigur remediată într-o viitoare ediție a cărții, care va trebui să acorde mai multă atenție stilului folosit de autor, pe alocuri stîngaci și neîngrijit.

În general, „Cartea spectatorului de operă" este o lucrare utilă, care aduce o contribuție la educația muzicală a oamenilor muncii din țara noastră.

V. IONIȚĂ

D. ALEXANDRU: „PETRU PONI"

Inițiativa „Editurii Tineretului" de a edita o colecție „Oameni de seamă" este binevenită, deoarece dă maselor largi de cititori posibilitatea să ia cunoștință de viața unora dintre cele mai valoroase personalități științifice sau artistice de la noi din țară sau de peste hotare.

Recentul volum dedicat lui Petru Poni ne ajută să înțelegem viața acestui pionier al științei chimiei de la noi din țară, strălucit exponent al școlii științifice materialiste românești. Autorul, folosind o bogată bibliografie, dă o imagine veridică a vieții savantului român, insistînd asupra patriotismului său, a marii sale pasiuni științifice, a dragostei pentru oameni. Cu deosebire este împărtășită tenacitatea lui Petru Poni care a trebuit să lupte din greu cu dezinteresul față al cercurilor conducătoare ale statului burghezo-moșieresc pentru a putea desfășura o activitate științifică pusă în slujba propășirii culturii românești.

Volumul, cuprinzînd numeroase mărturii ale elevilor lui Petru Poni, oferă o imagine a trăsăturilor morale ale savantului: o mare putere de muncă, gîndire științifică înaintată, modestie.

Scris într-un limbaj simplu, accesibil maselor celor mai larg, volumul aduce o contribuție la cunoașterea vieții și operei unuia dintre înaintașii științei românești.

I. MATEI

CE BINE AR FI DACĂ TOȚI AR FI AȘA!...

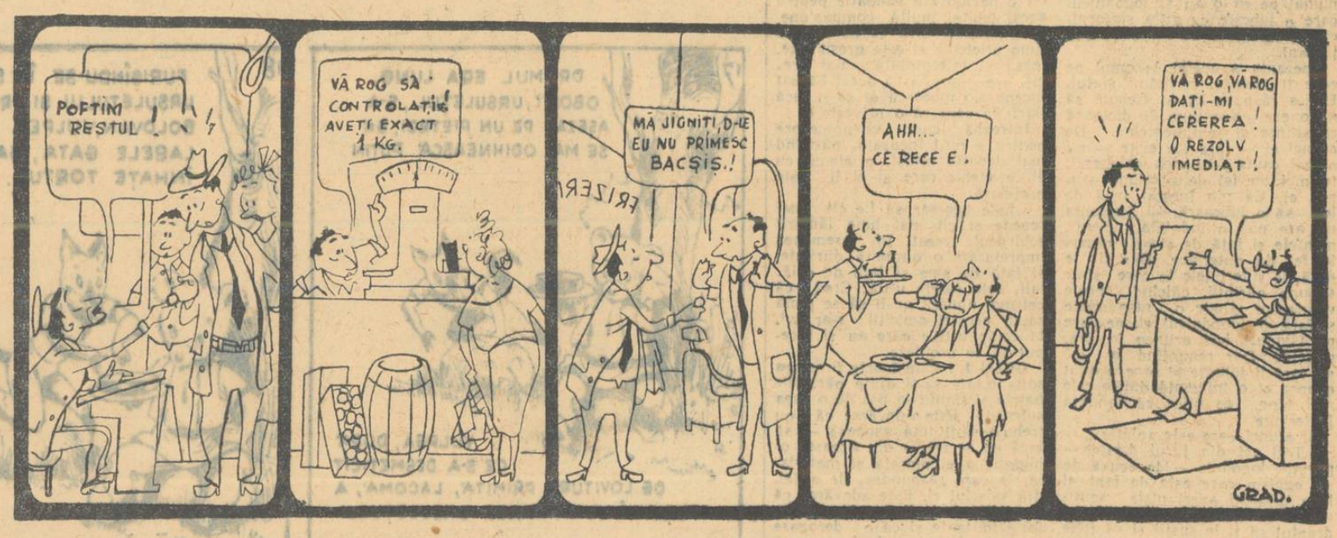

Desene de I. GRĂDINARU

Practic

CUM SE SCOT PETELE DE RUGINĂ

Îndepărtarea petelor de rugină constă în transformarea oxidului de fier într-o sare solubilă în apă.

Petele mai vechi se scot cu următoarea soluție fierbinte: Acid oxalic 1 parte; acid citric (sare de lămîie) 1 parte; apă 8 părți.

Acest amestec decolorează unele materiale, însă poate fi aplicat fără alte precauții, pentru albituri. Pentru țesături colorate este necesară o probă a rezistenței culorii la acțiunea acidului acestei soluții.

Se mai poate proceda astfel: după ce s-a îmbibat locul pătat cu această soluție, se ține materialul deasupra aburilor pe un vas cu apă clocotită.

Dacă petele de rugină sînt proaspete, ele dispar mîndu-le într-o soluție fierbinte conținînd numai acid oxalic în proporție de o parte acid oxalic la 9 părți apă. Se lasă puțin timp, apoi se limpezește locul. Dacă pata este veche, este necesar a se repeta operația de mai multe ori. Dacă pata este foarte veche, ea iese cu mare greutate. În acest caz se poate încerca următorul procedeu: se umezește cu apă locul pătat, se presară acid oxalic pisat fin; se ține deasupra aburilor sau din cînd în cînd se stropește cu apă caldă. După ce pata a fost îndepărtată, se spală cu multă apă rece.

15 minute de gimnastică

Pentru punerea în mișcare a tuturor părților componente ale organismului, vă prezentăm programul următor:

Mers pe loc; mers pe vîrfuri; mers pe călcîie; alergare pe loc.

Exercițiul nr. 2

1) *Rotări de brațe:* (Ducerea brațelor prin față, sus pe lîngă cap și coborîrea lor în spate, cu coatele întinse; în ambele sensuri). Repetați exercițiul de 20 de ori!

2) *Stînd:* pas mare înainte, cu piciorul stîng, cu îndoirea genunchiului și aruncarea puternică a brațelor sus și înapoi (1); revenire (2). Același exercițiu cu piciorul drept.

(La început, pasul va fi mai mic, apoi din ce în ce mai mare).

Repetați de 10 ori, cu fiecare picior!

3) *Culcat pe spate cu brațele lateral, palmele pe podea:* ridicarea genunchilor spre umărul stîng, (1); revenire (2). Același exercițiu spre umărul drept.

(Căutați să atingeți umărul cu genunchii; brațele și umerii vor rămîne tot timpul lipiți de podea). Repetați de 10 ori, în fiecare parte!

4) *Culcat cu fața în jos, brațele întinse înainte:* ridicarea brațelor, capului, pieptului și a picioarelor în același timp (1); revenire (2).

(Vom ridica brațele și picioarele cît mai sus, străduindu-ne să le păstrăm cît mai întinse). Repetați de 10 ori!

5) *Culcat pe spate, brațele lateral, cu palmele pe podea:* descrierea lentă a unui cerc mare, cu picioarele (1,2,3,); revenire (4).

Același exercițiu spre dreapta.

(Exercițiul se va executa cu picioarele lipite, genunchii întinși, descriind cu vîrful picioarelor un cerc cît mai mare și rotund).

Repetați în fiecare parte de 5 ori!

Exercițiul nr. 3

Exercițiul nr. 4

6) *Culcat pe masă, cu fața în jos piciorul stîng la înălțimea mesei, piciorul drept atîrnînd:* schimbarea vioaie a poziției picioarelor.

(Se va executa cu genunchii perfect întinși) Repetați de 25 de ori!

Exercițiul nr. 5

7) *Stînd cu mîinile pe șold:* săritura ca mingea, cu depărtarea și apropierea picioarelor. Repetați de 20 de ori!

8) Mers liniștitor, respirînd adînc.

Prof. El. MARINA
și prof. I. RADOVICI

O hăinuță din fusta mamei

Pe o coală mare de hîrtie facem pătrate cu latura de 5 cm. Apoi desenăm forma hăinuței pe pătratele indicate 1. Partea de sub braț a hăinuței; 2. spatele; 3. mijlocul feții; 4. gulerul; 5-6 mîneca.

După ce am făcut tiparul care este pe jumătate corp, îl încercăm și croim, așa cum se vede în schița noastră. Fusta din care facem această hăinuță trebuie desfăcută cu atenție, ca să nu tăiem cusăturile, apoi spălată și călcată. Numai după aceea croim, căutînd să evităm părțile rărite de la cusături și cele decolorate. După ce am croit, însăilăm și probăm. La acest model se unesc părțile din față și apoi cusăturile de la sub braț și umeri. Mîneca se pune după prima probă, apoi gulerul.

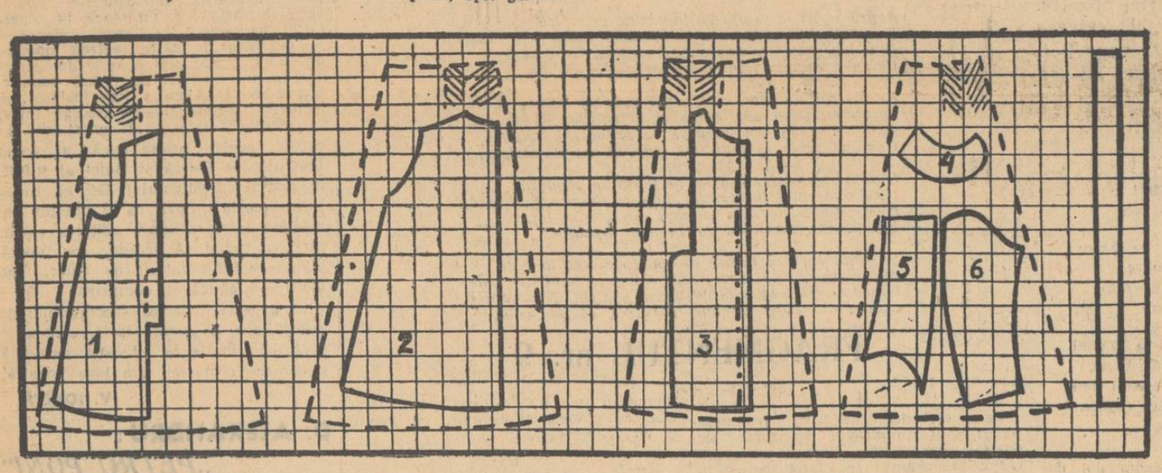

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ȘI AUZITE

PRIETENIA MAMEI

Într-o zi, mama și-a chemat fiica și nu fără emoție și nu fără sfială, i-a spus: — Am cunoscut un bărbat bun, plin de omenie, care mă respectă și ține la mine. Eu...

Mama ar fi vrut să continue: Eu am încredere în acest om și sînt sigură că va fi un soț bun pentru mine și un tată bun pentru tine. Dar mama n-a mai continuat. S-a oprit, înspăimîntată de violentul protest fulgerat de privirea fetei.

— Draga mea — reluă ea cu efort, după cîteva clipe — aveam douăzeci și unu de ani cînd am rămas văduvă... Tu abia te născuseși... Astăzi ai cincisprezece ani... Nu mai ești un copil... Iar eu... Eu nu sînt încă o femeie bătrînă... Am dreptul să-mi refac viața...

Fata pălise. Tăcea. Și ochii ei nu mai fulgerau; clipeau des, repetat.

— E un om harnic și cinstit. Lucrăm în aceeași echipă de peste un an..., deci am avut destule prilejuri în tot acest timp să mă conving că este într-adevăr... că este într-adevăr — repetă ea parcă din ce în ce mai intimidată — așa cum ți-am spus...

Fata tăcea — asculta acum atent, cu o ostilitate vădită.

— Are patruzeci de ani — rosti mai departe mama — și n-a mai fost niciodată căsătorit. A avut frați și surori pe care i-a crescut... le-a purtat de grijă. Acum sînt toți pe la casele lor... doar el a rămas singur și acum... Acum vrea să-și facă și el un cămin — îl scapă parcă mama. E un om tare, tare de treabă, — adăugă ea.

— Bine — consimți în cele din urmă fata. Și cînd te măriți cu el?

— Curînd... În seara asta o să-l cunoști și tu... Vine să ne ia la cinematograf, pe amîndouă.

...Fetei i-a devenit repede simpatic bărbatul acela: era într-adevăr un om cald, vesel, deschis, lîngă care nu se putea să nu te simți bine.

★

A urmat un timp în care mama a fost foarte prinsă de diferitele preocupări și pregătiri în legătură cu viața nouă în care intra. În timpul acesta ea nu și-a dat seama că a lăsat să treacă zile în șir și seri, în care nu și-a mai găsit răgazul să stea de vorbă cu fiica ei, pe îndelete, așa cum, ani de-a rîndul, o făcuse mereu.

Nu și-a dat seama că în ultima vreme i-a mai răpit și o altă bucurie fetei ei: plimbările lor împreună, braț la braț, ca două prietene. Nu și-a dat seama că în ultima vreme fata rămîne destul de des singură acasă.

Mama a început însă să bage de seamă că de la o vreme fata ei a devenit cam ciudată: mult mai puțin comunicativă decît înainte și parcă cam zeflemitoare și cam arțăgoasă. Nu mai e duioasă, ascultătoare și iubitoare ca altădată. Acum e reținută, e rece, e închisă.

De ce această schimbare? se întreba mîhnită mama, dar totdeauna prea în grabă; se oprea doar să înregistreze schimbarea, dar n-avea timp să cugete la cauzele ei. E drept avea altfel de probleme de rezolvat: trebuiau aduse unele îmbunătățiri casei, spre a putea deveni încăpătoare pentru trei. Trebuiau văruite încăperile. Și mai trebuiau cumpărate unele și altele.

O singură umbră în fericirea ei: felul ciudat de a fi al fetei — de la o vreme: tot ce-i spui, parcă-i spui de rău: se supără din orice, și răspunde uneori de-a dreptul necuviincios. Oare ce o fi cu ea?

O vecină, o femeie care de obicei înțelege totul numai pe jumătate dar care emite judecăți ca și cînd ar înțelege totul pe de-a-ntregul și încă ceva pe deasupra, i-a dat o explicație: — Ce te mai întrebi ce e cu fata ta? Nu te poate ierta că te-ai măritat... Asta e! Ce vrei, e la o vîrstă cînd un copil are destulă minte ca să-și poată judeca părinții...

Dar ce rău i-a adus măritișul meu? se întreba mama. Dimpotrivă, trăiește mai ocrotită acum decît înainte și în mai multă îndestulare: sîntem doi acum care muncim și cîștigăm. Și bărbatu-meu, muncitor vrednic, om luminat, se poartă frumos cu ea!

Era adevărat tot ce spunea. Și nedumerirea ei era deci atît de sinceră! Ajunsese să-și spună, cu foarte multă îndurerare: copilul meu să fie atît de egoist, să nu-mi ierte că mi-am găsit liniștea și mulțumirea în această căsnicie? Oare aș fi trebuit să renunț la dreptul meu de a avea un soț, un tovarăș de viață, un cămin? E într-adevăr, ceea ce nu-i iartă?

Nu, adevărul nu este acesta. Adevărul este că fata se află la o vîrstă la care are mai multă nevoie de prietenia mamei.

Adevărul trebuie căutat în tot ceea ce n-a știut să observe această mamă, altminteri atît de bună, atît de devotată — că se petrece cu fiica ei tocmai într-un moment, tocmai într-unul în care ar fi trebuit să-și îndrepte o atenție fierbinte spre sufletul copilului ei, spre reacțiile unei sensibilități crude, foarte lesne și de contrariat și de turburat și de rănit...

Deci o privire mai atentă spre copil; să nu-i pară nici o clipă că a pierdut în viață un prieten ci, dimpotrivă, să fie convins că a mai găsit unul în persoana soțului mamei.

Sidonia DRAGUȘANU

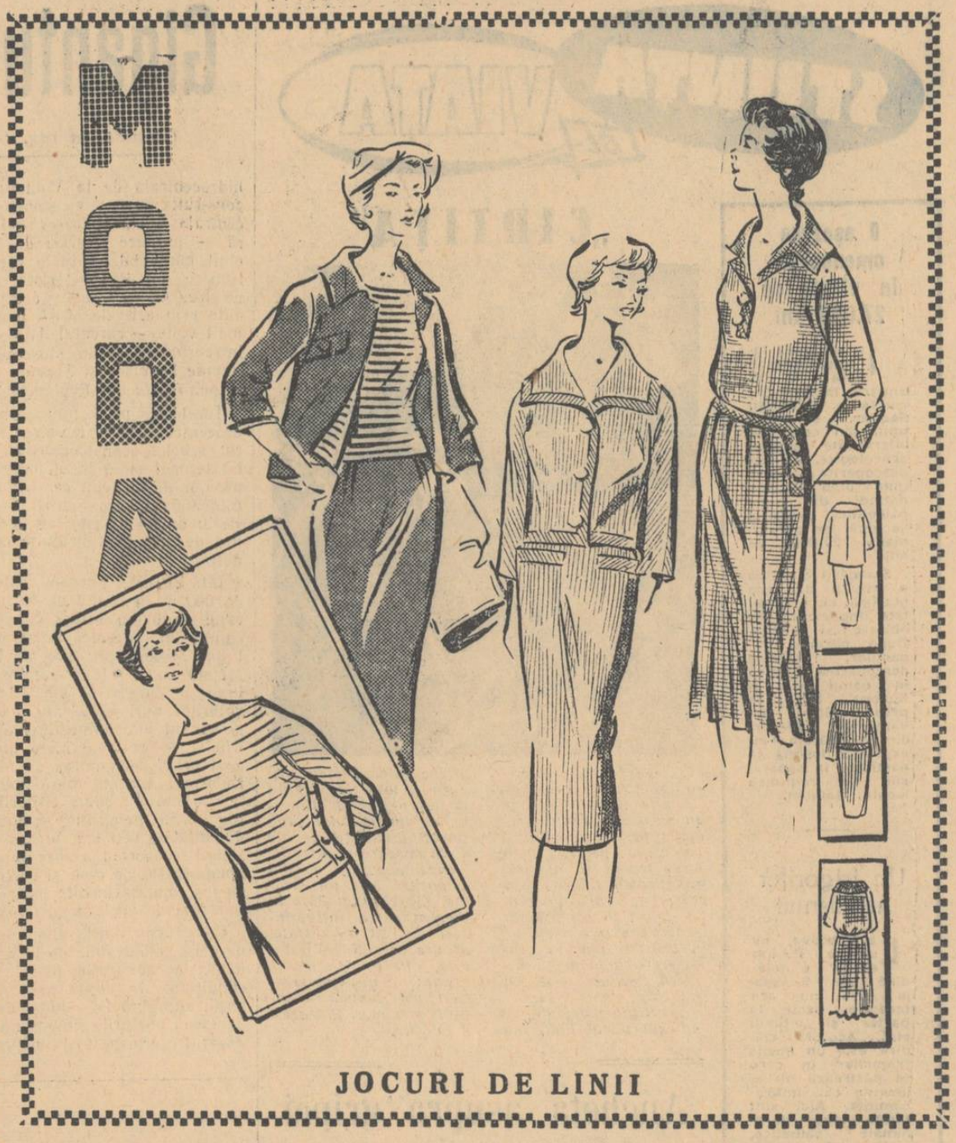

JOCURI DE LINII

COLȚUL COSMETICIANEI

CÎTEVA SFATURI FOLOSITOARE

Dacă în timpul concediului de odihnă, sau într-o excursie ați stat la soare mai mult decît trebuia, și dacă din pricina aceasta fața s-a înroșit, nasul e puțin umflat și pielea vă ustură, iată cum trebuie să procedați pentru a atenua și — uneori — a face chiar să dispară în cîteva ore această arsură a pielii.

Mujați un tampon de vată în zeamă de castraveți și ștergeți ușor fața de cîteva ori. După 10 minute vă spălați cu apă rece. Între timp bateți un albuș de ou pînă devine spumă și-l aplicați pe fața spălată. După 15 minute înlăturați albușul cu ajutorul apei reci și aplicați un nou strat, cu care procedați ca mai înainte. Întindeți apoi pe o. braz un strat subțire de cremă înainte de a vă pudra.

Soarele și apa mării decolorează părul și-l fac să capete șuvițe de diferite culori. Pentru a-i reda culoarea naturală, spălați părul în mod obișnuit apoi, dacă sînteți blondă, mujați-l într-o infuzie tare de flori de mușețel, iar dacă sînteți brună, într-o infuzie de foi de nuc.

Dacă vreți să refaceți ondulația părului și nu aveți mult timp la dispoziție, în loc să-l udați cu apă fiind nevoite apoi să așteptați cîteva ore pînă se usucă, înainte de a aranja șuvițele, umeziți-l cu alcool, care se evaporă repede. În cel mult o jumătate de oră părul este uscat. Ondulațiile astfel obținute nu sînt de lungă durată, dar sînt suficiente pentru a vă ține pieptănătura cîteva ore.

Pentru a odihni perfect ochii obosiți de lumina puternică a soarelui sau luciul apei, faceți întuneric complet în camera dv și puneți pe frunte și ochi o compresă cu apă rece. Evident că acest lucru nu este însă indicat pentru acei care suferă de sinuzită sau fac cu ușurință guturai.

Sanda NOREANU

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

NECUNOSCUTA: Nu înțelegem de ce vă este jenă de a fi consultată de către un medic. Vă sfătuim cu insistență să vă adresați unui medic specialist neurolog care desigur vă va indica tratamentul necesar. Este bine să abandonați o practică nesănătoasă, care vă poate produce multe neplăceri.

IONEL — București: Faceți multă mișcare în aer liber. Practicați sportul. Dușurile reci urmate de frecțiuni vă vor fi de folos. Aveți încredere în forțele dvs. Duceți o viață normală din toate punctele de vedere. Evitați băuturile alcoolice, tutunul. Sîntem convinși că totul va intra în normal.

Vă rugăm să ne mai scrieți.

A. R. — Dorohoi: Credem că este ceva constituțional. Nu vă îngrijorați. Gimnastica și exercițiile fizice vă pot fi de folos. Adresați-vă unui medic endocrinolog.

H. M. — Sibiu: Spre regretul nostru nu vă putem da nici un răspuns dat fiindcă datele pe care ni le comunicați nu sînt concludente. Ar fi necesar să faceți un tubaj gastric și eventual o radiografie.

M. MARI. — Nu vă putem recomanda nici un tratament. Starea dvs. nu trebuie să vă neliniștească. Faceți multă mișcare în aer liber. Practicați înotul. Petreceți timpul dvs. liber în societate. Luați seara înainte de culcare 2—3 linguriițe de pasifloral sau sedonal.

M. LISSA. — Adresați-vă medicului endocrinolog de la policlinică. De altfel, voința și înțelegerea dvs. joacă în cazul de față un rol primordial.

B. — Sinaia: Vă recomandăm să faceți multă mișcare, exerciții fizice. Faceți gimnastică la paralele. Vă rugăm să ne mai scrieți.

B. V. — Comuna Streiu, raionul Alba. — Nu există un tratament pentru dilatarea mușchilor. Întărirea mușchilor se face prin exerciții sportive. Varicocelul pe care ni-l descrieți nu necesită nici un tratament. Desigur un control medical periodic este recomandabil.

T. G. — Reșița. Vă sfătuim să urmați întocmai indicațiile date de medicul specialist de nas, gît și urechi, de la policlinică. Este bine să reveniți periodic la control. Vă rugăm să ne mai scrieți.

V. S. Vicovul de Sus. — raionul Rădăuți: Vă rugăm a ne preciza dacă de boala la care vă referiți suferă un copil sau un adult. În funcție de informațiile ample pe care ni le veți furniza, vă vom putea eventual da o îndrumare.

Dr. B. PAUL

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

18—24 AUGUST

— Marinată de pește; cartofi cu smîntînă, la cuptor; friganele de mere.

— Roșii umplute cu orez; ciulama de rinichi; găluște cu prune.

— Supă cu tăieței; carote sote și crochete de cartofi cu carne; fructe.

— Cașcaval pane; varză cu carne; compot.

— Salată orientală; chifle de vinete cu sos de roșii; struguri.

— Conopidă cu unt; dovlecei umpluți; orez cu fructe.

— Ciorbă de pui a la grec; antricoate la tavă; mere în albuș.

Roșii umplute cu orez

Alegeți roșii mijlocii, rotunde și tari. Se taie un capac și se scobesc. Se presară sare, piper, puțin oțet și se lasă la o parte, cu gura în jos, să se scurgă.

Se fierb 2-3 ardei grași și se curăță. Se fierbe o jumătate de ceașcă de orez în apă puțin sărată, se scurge. Se pregătește o maioneză picantă din 2 gălbenușuri, o linguriță de muștar, puțină lămîie sau oțet, sare și ulei cît se cere. Se amestecă împreună maioneza cu orezul bine scurs, cu ardeii tăiați mărunt și cu puțină ceapă tocată, după voie. Se gustă și se potrivește să fie amestecul foarte bine așezonat. Se umplu roșiile, se așează pe farfurie, cu frunze de pătrunjel, sau salată verde împrejur.

Crochete de cartofi cu carne

Se fierbe înăbușit 200 gr. de carne, tăiată bucăți, cu o ceapă mică și puțină untură, pînă cînd este fragedă. Se trece prin mașina de tocat și se amestecă cu un ou, sare, piper, și cîteva fire de mărar tocat.

Se fierb 3-4 cartofi frumoși, se curăță și se trec prin mașină. Se amestecă cu două linguri de făină, un ou și sare. Se frămîntă și se răstoarnă coca pe masa de aluat, presărată cu făină. Se face un șul, care se taie în felii potrivit de groase. Fiecare felie se întinde iar deasupra se pune cîte puțină tocătură; se rulează astfel încît carnea să fie bine învelită în aluat. Se dau crochetele prin ou apoi prin pesmet, și se prăjește în untură încinsă.

Mere în albuș

Se curăță 1 kg. de mere frumoase și se scobește mijlocul, înlăturînd semințele; se fierb într-un sirop slab, ca pentru compot, și la foc foarte mic, ca să rămînă întregi. Separat se bat 4 albușuri spumă, cu 200 gr zahăr. Se unge cu unt o farfurie rezistentă la foc, se așează merele răcorite și scurse de sirop, cu puțin spațiu între ele, punînd la mijloc, în fiecare gaură puțină dulceață de vișini sau de portocale, după gust. Se pune albușul într-un cornet, de hîrtie sau de pînză, și se îmbracă fiecare măr, pornind cu o mișcare în spirală, de la partea de jos în sus.

Se dau la cuptor la foc moale și se servesc calde sau reci. Sînt la fel de gustoase.

Sanda MARIN

Curierul Laurei

SPERANȚA BUCUR: Prietenul din copilărie, alături de care a crescut, i-a devenit mai tîrziu — fără voia ei — logodnic: el, iubind-o statornic din totdeauna, ea cedînd insistențelor lui și ale părinților ei.

Angajată printr-o făgăduială care l-a fost mai mult smulsă — dar neangajată sufletește — Speranța a cunoscut în orașul în care își avea catedra de profesoară un bărbat care a avut o influență dintre cele mai bune asupra ei. Citez din scrisoare: „Mi-a devenit profesor de viață. Într-un timp relativ scurt, doar o jumătate de an, m-a format ca cetățean și ca om adevărat. Datorită lui am început să iau viața în serios. El m-a învățat cum să-mi valorific aptitudinile în folosul oamenilor muncii și cum să le folosesc în viață. Am înțeles ce înseamnă perseverența și am gustat fericirea învingătorului".

Acest om l-a inspirat și recunoștință și dragoste și încredere și respect. A primit cu tot entuziasmul cererea lui în căsătorie. A adus la cunoștința părinților ei hotărîrea luată. Și de atunci a început drama: părinții fetei o imploră să se întoarcă la logodnicul ei. Toți o acuză pe Speranța de egoism! Toți o acuză că nu se gîndește decît la viața ei, la dragostea ei, fiind gata să-și sacrifice părinții, care numai pe ea o au și logodnicul care o iubește cu atîta statornicie și fidelitate de atîția și atîția ani.

Speranța a apelat la omul pe care îl iubește, cerîndu-i sfatul. El i-a răspuns că ea trebuie să acționeze așa cum îi dictează conștiința și sentimentele... De atunci el — fără s-o evite — nu o mai caută; nu vrea să exercite nici un fel de presiune asupra ei. Că n-a încetat însă de loc să o iubească. — Speranța nu are nici o îndoială. Sentimentele ei față de el au rămas la fel de puternice. Dar îi e milă de suferințele la care și-ar supune părinții, călcînd peste voința lor, simte o răspundere și față de logodnicul ei, pe care părăsindu-l l-ar arunca în desnădejde. Dar renunțînd la cel pe care îl iubește și care a avut asupra ei o influență dintre cele mai bune, ea știe că renunță la fericire.

Și atunci care este soluția?

...Toți cei din jurul d-tale — părinți, logodnic — te acuză de un egoism care este de fapt al lor; d-ta îți aperi niște sentimente foarte legitime și ai tot dreptul să îi le susții și să îi le aperi în continuare. Părinții d-tale, — ei știu, nu-i așa? — îți cer un foarte mare sacrificiu, care te face nefericită și totuși între fericirea d-tale și a lor o aleg pe aceasta din urmă. La fel procedează și logodnicul d-tale.

Singurul care te lasă să acționezi liber, în conformitate cu conștiința și sentimentele d-tale, singurul care nu îți impune o soluție, pentru că te respectă și te iubește și e gata el să se sacrifice — este omul care te-a ajutat să descoperi ceea ce este mai bun în d-ta.

Păstrează-l.

Menajează-ți părinții, amînînd deocamdată căsătoria: lasă-le un timp să se obișnuiască cu ideea. Și se vor obișnui! Iar fostul logodnic să privească mai bărbătește această problemă. Să nu uite că el a știut din totdeauna că la sentimentele lui de dragoste d-ta nu răspunzi decît ca o prietenă. Trebuia să-și spună că mai rămîne loc în sufletul și în viața d-tale și pentru altceva!

MARIA T.: Cuttivă o relație de amiciție pură cu un bărbat căsătorit și nefericit în căsnicia lui. Maria precizează că nu are decît o nevinovată simpatie pentru acest om și multă compasiune. Are impresia însă că de la un timp prietenia ei este greșit înțeleasă și interpretată: mai precis, are impresia că acest bărbat începe s-o iubească și să-și facă iluzii în ceea ce o privește.

Întrebă cum să procedeze pentru a nu-l încuraja, păstrînd mai departe totuși, prietenia cu el, prietenie care și ei îi este prețioasă.

...Este necesar să fie cît mai repede și cît mai bine lămurit echivocul creat. În asemenea împrejurări o anumită duritate, și față de sine și față de celălalt, este foarte utilă. Cred că cel mai nimerit ar fi să se pună capăt acestei amiciții: s-ar evita complicațiile care au și început să se profileze.

GELU I.: Este foarte firesc ca soția d-tale să-și ajute părintele bătrîn și țintuit la pat de o grea suferință. Este adevărat că nu trebuia să-ți țină ascunsă — să facă un secret — din această obligație a ei morală și materială, la care răspundea, de altfel, din salariul ei. Este adevărat că sinceritatea deplină este obligatorie în toate și că o derogare a unuia dintre ei de la această lege nescrisă, dar de la sine înțeleasă și acceptată între doi oameni de bună credință, este destul de neliniștitoare pentru celălalt. Totuși, eu cred că d-ta exagerezi în clipa de față, punînd sub semnul suspiciunii și sentimentele soției d-tale față de d-ta și onestitatea ei, în general! În orice caz, dacă nu mai sînt și alte motive, acesta din care vrei să-i faci o culpă atît de gravă nu justifică despărțirea la care te gîndești!

VERONICA D.: Găsesc că nu ți-ai făcut decît datoria întreținîndu-ți și îngrijindu-ți soțul atîta vreme cît el era împiedicat de starea sănătății lui să muncească — dar ai perfectă dreptate să-i pretinzi astăzi, cînd este perfect sănătos, să lasă din lunga și abuziva vacanță pe care și-a acordat-o.

Refuzul lui de a munci sub pretextul că și-a descoperit subit o vocație artistică și că acestei vocații vrea să i se consacre — trebuie reprimat cu toată energia, mai ales că în ceea ce privește talentul său literar (mostra pe care mi-ai trimis-o este edificatoare) nu poate fi vorba decît de o autoiluzionare.

Dumneata ești epuizată acum de toate eforturile pe care le-ai făcut pe parcursul a unui lung șir de ani și nu te este îngăduit să te jertfești în continuare pentru un om care — să spunem lucrurilor pe adevăratul lor nume — se complace în lene, în trîndăvie.

SOFIA—18 ANI: Părinții dumitale au dreptate: dacă tînărul este serios și te iubește într-adevăr, nu se va împotrivi unei despărțiri de două luni de zile — atît de necesară dumitale pentru a-ți putea consacra tot timpul și toată atenția pregătirii examenului pe care l-ai pierdut în sesiunea aceasta.

LAURA

TORTUL DE CIOCOLATĂ

POVESTIRE PENTRU CEI MICI

de Pascal RADULESCU

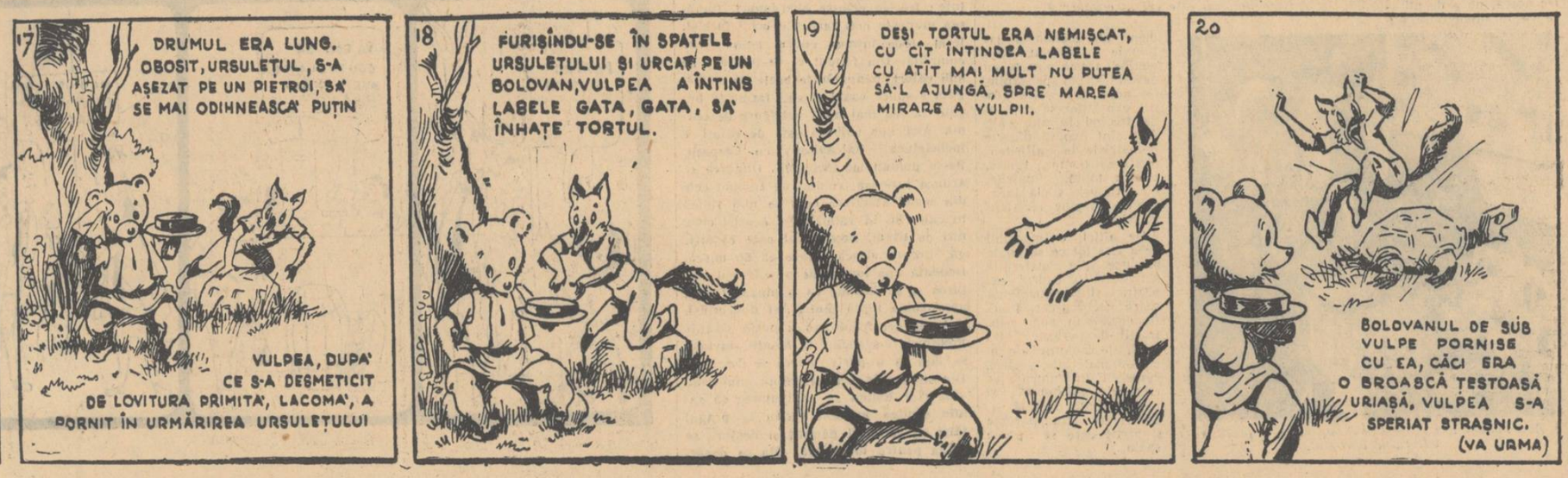

ŞAH

Alţi 35 jucători încep turneele prin corespondenţă

Numărul mare de scrisori care continuă să sosească la redacţie, solicitînd înscrierea la turneele de şah prin corespondenţă, reprezintă o dovadă grăitoare că acest gen de joc stîrneşte un viu interes în rîndurile şahiştilor din ţara noastră. Pînă la 10 august numărul celor înscrişi depăşea cifra de 200. In rubrica de faţă publicăm componenţa grupelor 12, 13, 14, 15 şi 16 — alcătuită de asemenea fiecare din cîte şapte jucători. Şahiştii din aceste grupe vor începe jocul la 20 august, dată pînă la care vor primi regulamentul turneelor şi tabelul cu adresele partenerilor de joc. In numărul viitor va apare componenţa altor grupe.

★

Lectura celor peste 200 de scrisori primite la redacţie întăreşte convingerea că, în ultimii ani şahul a cunoscut o remarcabilă răspîndire în ţara noastră. Cînd s-a mai întîmplat oare în trecut ca muncitori şi ţărani muncitori să dovedească o atît de mare dragoste pentru acest joc — odinioară un apanagiu al unor cercuri reduse din cîteva oraşe ale ţării şi necunoscut cu desăvîrşire în mediul rural, — să dovedească o dragoste atît de mare încît să solicite unei reviste înscrierea în turnee! Or, acum, în mai puţin de două săptămîni, sînt zeci şi zeci de asemenea cereri. Politica regimului nostru democrat-popular, de răspîndire a sportului în mase, de organizare a marilor competiţii populare, a făcut ca şi şahul să capete o mare, o deosebită popularitate.

E îmbucurător de asemenea că între cei înscrişi sînt mulţi, foarte mulţi tineri — elevi şi studenţi. Amintim printre altele o scrisoare din Lugoj, în care patru tineri între 12 şi 19 ani — fraţii Turiac şi Floriţă — ne arată că vestea concursului „a făcut un mare ecou între ei" şi solicită înscrierea deoarece sînt „mari amatori de şah". S-au înscris de asemenea la turneele prin corespondenţă numeroşi intelectuali — ingineri, doctori etc. — din oraşe şi sate. Participarea feminină, care la început era mai timidă, s-a accentuat, multe din jucătoarele înscrise avînd şi categorie de joc. Menţionăm că ne sosesc în continuare cereri de înscriere şi de la jucători de categoria I-a, II-a şi a III-a.

O bună parte din scrisorile trimise ridică însă o problemă mai puţin plăcută: lipsa de concursuri de calificare în oraşele mai mici şi, mai ales, lipsa lor în comune. Despre această problemă într-adevăr acută ne propunem să ne ocupăm mai pe larg într-una din rubricile viitoare.

Iată acum componenţa celor cinci grupe:

GRUPA 12: **Millis Lucian** (Bucureşti), **Emilia Gaban** (Tr. Severin), **Burticioaia Anton** (Cheveşeşul Mare, regiunea Timişoara), **Hera Steinberg** (Huşi), **Jana Maravela** (Chiroftei, regiunea Galaţi), **Mateescu Petrică** (Rm. Sărat) şi **Erdös Tonia** (Brad).

GRUPA 13: **Ionescu Cornelia** (Bîrzava, regiunea Timişoara), **Szabados Andrei** (Bucureşti), **Popeea Corneliu Alexandru** (Bucureşti), **Talm Max** (Mediaş), **Popescu Tiberiu** (Lugoj), **Cirjan Ştefan** (Botoşani) şi **Catană Constantin** (Reghin).

GRUPA 14: **Bivolu T. Justin** (Craiova), **Ursulescu Nicolae** (Brăila), **Onofraş Eugen** (Huşi), **Grosu Lucian** (Tg. Ocna), **Matei M. Ilie** (Piteşti), **Butuman Adrian** (Bucureşti) şi **Preda Gh. Ioan** (Craiova).

GRUPA 15: **Băiteanu Ion** (Bucureşti), **Manu Constantin** (Ploeşti), **Lupu Constantin** (P. Neamţ), **Eilen Leonard** (Bucureşti), **Korodi Iosif** (Ciudanoviţa, reg. Timişoara), **Petrovici Nicolae** (Călan) şi **Jeni Rădăcină** (Călăraşi).

GRUPA 16: **Tatulescu Virgiliu** (Sinaia), **Schreiber Jacques** (Bucureşti), **Koffler Iosif** (Vatra Dornei), **Dan Alexandru** (Bucureşti), **Duduman Constantin** (Vulcan, raion Petroşani), **Hang Eugen** (Abrud) şi **Ghidu Nicolae** (Rîşnov, raion Codlea).

NOI CĂRŢI DE ŞAH APĂRUTE ÎN U. R. S. S.

Zilele acestea ne-au sosit la redacţie noi cărţi de şah apărute în Uniunea Sovietică.

Intre acestea amintim în primul rînd mult aşteptatul volum doi din lucrarea „Moştenirea şahistă a lui A. A. Alehin", scrisă de marele maestru Alexandr Kotov. Intr-o culegere însumînd 600 pagini, această lucrare cuprinde o minuţioasă şi valoroasă analiză a creaţiei şahiste a genialului campion. Citîm cîteva din capitolele cărţii: „Atacul în centru şi pe flancul damei", „Atacul pe ambele flancuri", „Arta apărării", „Tehnica de final a lui Alehin", finale de cal, nebuni, ture şi dame etc.

O altă lucrare de mare interes tipărită la Moscova este monografia marelui maestru sovietic Paul Keres dedicată „Apărării franceze". Pe parcursul a 260 de pagini sînt analizate pe larg, cu exemplificări numeroase (între care găsim şi multe partide jucate la turneele internaţionale ale R.P.R.) toate liniile de joc ale acestei deschideri.

„Cum se rezolvă studiile de şah" (autor I. Averbach) şi „Cum se rezolvă problema de şah" (autor E. I. Umnov) sînt două mici broşuri de 60-70 de pagini care se adresează maselor de şahişti doritori să aprofundeze problemistica — pe drept cuvînt denumită ramura artistică a şahului. Reproducem mai jos unul din studiile publicate în cartea lui Averbach.

A. TROIŢCHI
„Novoe Vremia" 1897

★

Albul joacă şi cîştigă
Soluţia în numărul viitor.

★

Ne-a mai sosit la redacţie şi Buletinul publicat de Comitetul pentru cultură fizică şi sport din U.R.S.S. cu prilejul meciului revanşă Botvinik — Smislov. Buletinul cuprinde 15 fascicole şi, pe lîngă partidele amplu analizate ale ultimului meci, publică partidele meciurilor anterioare jucate de Botvinik şi Smislov. Buletinul cuprinde de asemenea un bogat material informativ cu privire la viaţa şahistă în U.R.S.S. şi peste hotare

Poşta şahului

KRAMPAL RICHARD PAUL — Baza experimentală Fundulea. Nu se pot acorda categorii de clasificare pe baza performanţelor obţinute la jocul prin corespondenţă. Condiţiile la concurs sînt mult prea diferite în ceea ce priveşte timpul de gîndire, posibilităţile de analiză şi chiar de... consultare! Rezultatele obţinute în turneele prin corespondenţă servesc însă la încadrarea jucătorilor de şah în turnee de categorii diferite. Ne insuflem propunerea Dvs. de a discuta chestiunea cu Federaţia de Şah.

ROMEO MUNTEANU — Sinaia: Soluţia pe care aţi găsit-o este cea adevărată.

MIHAI PETRESCU — Bucureşti: E neclar cum înţelegeţi dv. introducerea iscăliturii de primire. Publicăm probleme originale cu condiţia să fie... publicabile. Dacă poştaşul nu vă aduce corespondenţa la timp, reclamaţi-l.

NELL COBAR

INTIMPLARI CU UN FACHIR

— Hm, şi d-ta ziceai că nu mai sînt crenvurşti...

„...Uite unul care o să reuşească să coboare la staţia dorită, cu nasturii întregi..

— Dragă colega, eşti mai tare decît mine! Învaţă-mă şi pe mine; cum se face o asemenea adunare?...

— Şi acum o să vă învăţ prima lecţie: cum să reuşim să mergempe plaje în picioarele goale...

T. PALL

— Tovarăşe, de ce dai lipsă la cîntar?
— De... 'oţ!...

N. GHENADIE

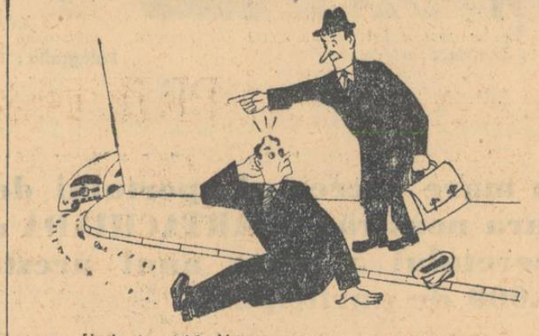

— Unde te uiţi? Măcar ai văzut numărul maşinii?
— Nu! Dar în maşină am văzut o femeie cu păr oxigenat, cu cercei, colier de perle...

I. GRĂDINARU

AMATORII DE SPECTACOLE TELEVIZATE
— Pe ce stradă locuiţi?

L. DARIAN

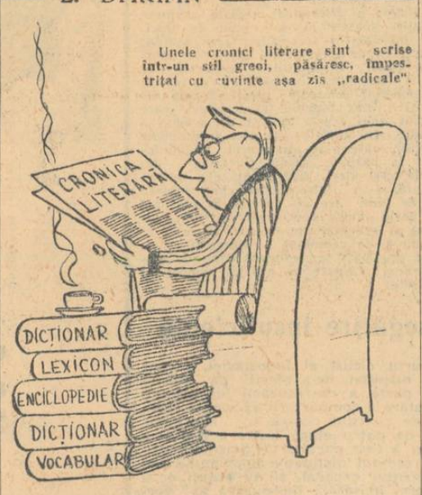

Măsură de prevedere...

A. SOLCHIAN

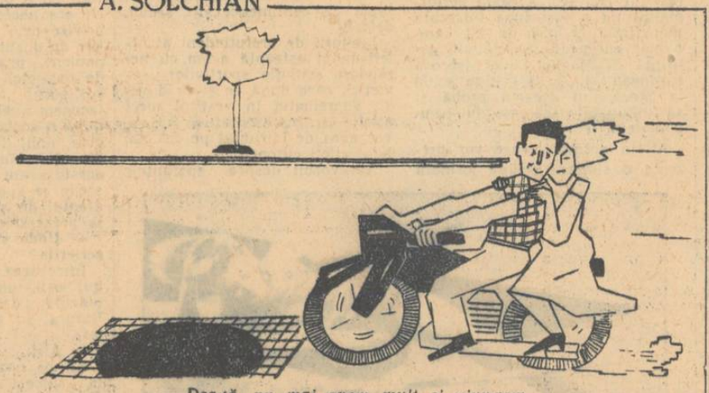

— Dragă, nu mai avem mult şi ajungem

PAVEL ILIEŞ

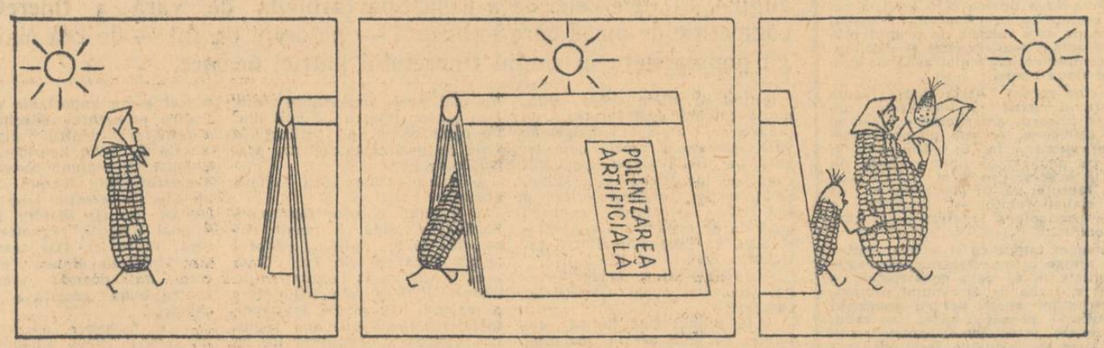

FĂRĂ CUVINTE

REBUS MAGAZIN

Jocuri şi cuvinte încrucişate

Din dramaturgia noastră nouă

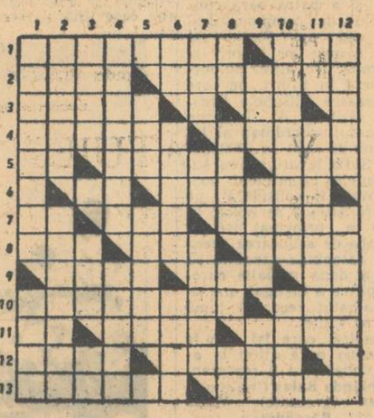

ORIZONTAL: 1) „...sfărîmată", piesă de Horia Lovinescu în care este zugrăvită descompunerea familiei burgheze — „Oameni de...", piesă în care Lucia Demetrius a realizat o luminoasă figură a omului nou în persoana medicului Murgu; 2) Arbore — A dat dramaturgiei unul din cei mai reuşiţi eroi pozitivi ai literaturii noastre noi, în persoana lui Cerchez; 3) In legătură cu „Ziariştii" — Soarele egiptean; 4) Asemănător — ...Petrescu, autorul pieselor „Bălcescu" şi „Caragiale şi vremea lui"; 5) Notă muzicală — Comice — Rol din piesa „Zile de februarie" de Liviu Bratoloveanu; 6) Obicei — Interpret; 7) Nicolae Popescu — La „Jucătorii de cărţi" — Todea, personaj din piesa „Horia" de Mihail Davidoglu; 8) „Recolta de..." piesă de Aurel Baranga cu care îşi deschide stagiunea Teatrul Municipal — Fir — Autorul piesei „Inima noastră", (Valeriu); 9) Existent — Administratorul din piesa „Ziariştii" — Mere; 10) Personaj din piesa „Impărăţiţa lui Machidon" de Ioana Postelnicu şi Tiberiu Vornic — Iarbă braziliană; 11) Posesiv — Emoţie scenică — Excelent; 12) Fluviu în Toscana — Ca „inginerul" Cavaţu din comedia „Mielul turbat" de Aurel Baranga; 13) Personaj din piesa „Lumina de la Ulmi" de Horia Lovinescu — Rol feminin din piesa „Omul din Ceatal" de Mihail Davidoglu.

VERTICAL: 1) Eroina de la Jiu, pe numele ei adevărat, evocată de Nicolae Tăutu în piesa „Ecaterina Teodoroiu" — Asalt; 2) Intelectuală care s-a alăturat luptei clasei muncitoare, în piesa „Iarbă rea" de A. Baranga (Birlea). Comportare; 3) Individă — „Iarbă"..., piesă de Aurel Baranga — Nota redacţiei; 4) Examinare critică a unei piese, făcută cu scopul de a scoate în evidenţă procesul de creaţie al autorului şi valoarea artistică a operei — Muncitor din „Cumpăna" de Lucia Demetrius, personaj de o certă forţă dramatică (Vadu); 5) Creaţia actorului — Retribuţie; 6) Emanoil — Aflat — ...Zapan, „Arcul de triumf" Baranga; 7) Sahighian la Teatrul Tineretului sau Pop Fărcăşan la Teatrul Armatei — Literă grecească — Rol feminin din „Ecaterina Teodoroiu". 8) Măsură de suprafaţă — A întări! — Este de două ori! — Rebus Lexicon; 9) „Ultima..." comedie de Mihail Sebastian — Fluviu în Asia — Autorul lui Robinson Crusoe; 10) Autorul dramei în versuri intitulată „Judecata focului" — „...liniştită", piesă de I. D. Şerban; 11) Ochi de lanţ — Cum vă spun! 12) Verigi — A atacat cu curaj tematica actuală în piesele „Iarbă rea", „Mielul turbat" (prima noastră comedie satirică inspirată din actualitate), „Pentru fericirea poporului", „Arcul de triumf".

Mircea SCUTARU

Cu-vint-e încrucişate

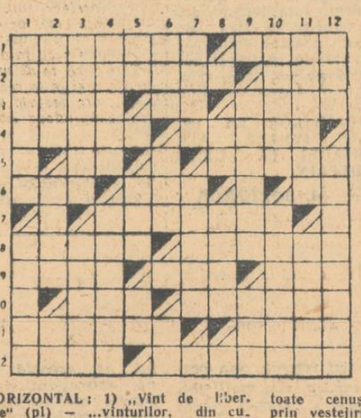

ORIZONTAL: 1) „Vînt de libertate" (pl) — ...vînturilor, din cutia busolei 2) „Ci-că-n munte, la povarnă! Plopii şi../ Spun că vine..un vînt de iarnă / Răscolind pădurile" (G. Topîrceanu — Rapsodii de toamnă). — Animale de... bucunar 3) Pronume — Rea! — Doniţă 4) „Vîntul nu se stîrneşte din...", roman de Asztalos Istvan — Îi aleargă vîntul prin văzduh 5) Strigăte de veselie — Apariţie 6) „Văd apa ce tremură... — Cum vîntul o-ncruntă-n suspin" (Eminescu) — Nume feminin — Ion Vîntu 7) Recolta semănătorului de... vînt (pl) 8) Personaj principal feminin din opereta „Vînt de libertate" de Dunaevski — Căuntric 9) Vîntoase — Dau foc — Sînt în stare 10) Oraş în Peru — Poet progresist sud-american, autorul poemului „Struguri şi vîntul" 11) Ape supuse acţiunii vîntului — A hurui 12) Pictor olandez — „Căprarul se lăsase dus de gînd; Cînd... săpate erau gata./ Trăgea cartuşele în vînt; Făcîndu-i pe ţărani scăpaţi" (T. Arghezi — Lipsesc morminte).

VERTICAL: 1) Vîntul de sus sau Vîntul de jos mai tîrziu... — Vînt fierbinte şi uscat care suflă în Sahara 2) Dar pîn-atunci n-am... pe pămînt; Cum n-are creanga codrului de vînt" (M. Beniuc — Pasărea albastră) — Ca vîntul — Pronume 3) Poet sovietic, autorul versurilor „Păsările sînt toate cenuşă, cerul nomol, vîntul prin vestejiri calcă domol. (Tomnă) — Ventilator de... avion! 4) Mişcare de înclinare a unei nave — Vorbeşte în vînt 5) Erbiu — A-şi... vînt, — Cal 6) Tragere la ţintă — Trupul vîntului! — Aleg doar partea doua 7) Avînt — Pun în bătaia vîntului 8) Animale — Vînt uşor (pl) 9) Vorbă — Despart în bucăţi 10) A bate vîntul încet şi neregulat — Au urechi din beişug! 11) Vînt uşor, căldut (pl) — „Eu string virtos în rădăcini pămîntul; Să nu mă zmulgă din temeiuri vîntul / Şi an de an mii... mai bogat" (M. Beniuc — Mărul de lîngă drum) 12) Acela — Generatoare de vînt.

Nelu ILIESCU

SECVENŢĂ DE FILM

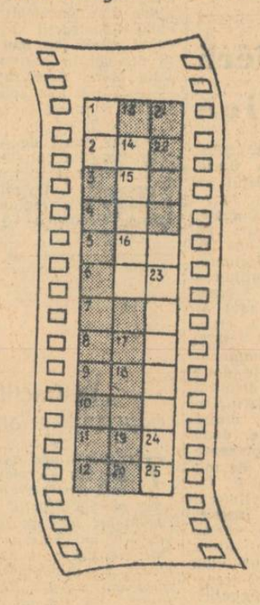

ORIZONTAL: 1) Nord sau sud; 2) Oraş în Nigeria; 3) Implor; 4) Moluşte gasteropode; 5) Nod la lemne (Mold.); 6) Riu în Asia Centrală; 7) De calitate; 8) Pronume 9) Produs lactat; 10) Usturoiat; 11) Speli capul; 12) În contrast cu sonor (vorbind despre un film).

VERTICAL: 1—4) Fructe; 4—10) A clarifica; 9—12) Liniştе; 13—14) Odinioară; 14—15) Notă muzicală; 15—16) Organizaţia Naţiunilor Unite; 16—18) Străduţă; 17—19) Despica; 19—20) Posedă; 21—22) Pronume; 22—23) De aceleaşi dimensiuni; 23—24) Locuri semănate cu in; 24—25) Speteză.

CASUŢELE ALBE DE PE VERTICAL: Film sovietic distins cu „Marele Premiu" al Festivalului de la Karlovy-Vary.

Mircea ALEXANDRESCU

Copertă literară

M. POSTELNICU
E. I. COMAN
MEREU TINAR

Ca de obicei, e vorba de un scriitor romîn contemporan şi de unul din marile sale romane.

George G. SEBEKI

CONCURS LITERAR
Bon de participare nr. 3

ÎN ZILE DE ODIHNĂ

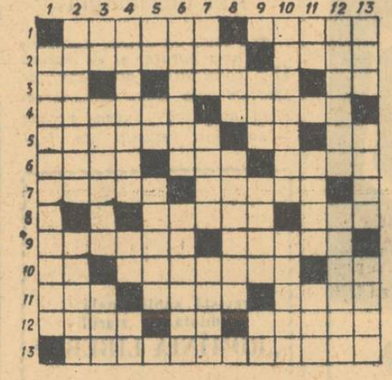

ORIZONTAL: 1) Locuinţa mea de vară, cînd pornesc haihui prin ţară! — Turismul, de pildă,. 2) Turismul îi foloseşte — Pe fruntea învingătorului. 3) Articol — Drumul obişnuit al alpinistului — La începutul cărării. 4) Oază de răcoare, după ce-ai suit prin soare. — Mare sau mic, rece sau cald e ud! 5) Drumeţii veseli — La Trei Brazi — Posed. 6) Albastrul cerului — Interjecţie (abr) — ... Laurenţia, doica lui Romulus şi Remus. 7) Exprimăm prin semne — Pură 8) Părăseşte drumul principal. — Nu-s nici ale Bicazului, nici ale Tătarului şi totuşi sînt porţi 9) O cunoşti mai bine cu ajutorul turismului — Indici drumul. 10) Armăsar — Drumul care dă viteza picioarelor — Mlaznoapite de la răsărit la apus!... 11) Pantă plăcută (masc.) — A citi. — Vas pentru pisat. 12) Mare pictor romîn, autor — printre altele — al tablourilor: „Peisaj la Sinaia", „Pe terasa de la Sinaia" şi „În grădina casei pictorului" — Pronume — Face parte din echipamentul turistului. 13) Răscruce în munţii Bucegi.

VERTICAL: 1) Ca excursiile organizate de C.C.S. (sing.). 2) A conduce un grup pe un drum necunoscut. — Anul viitor (Tr.) 3) Diviziune de timp — Turist — Instrument popular 4) Se gîndiră — În rucsac — Nicuşor Constantinescu 5) Acut — În excursie — Stat în Africa 6) Îi găseşti sus pe munţi, mai ales iarna — Bătrîne cărora nu trebuie să le cedezi locul.. (şi-l au pe al lor!) 7) Avantaj (fig). — Bis — Se face cu încetul 8) Riu şi oraş în Austria — Îşi are cheia sa (pl). 9) Culme — La munte sînt răcoroase — În baltă 10) Scos la aer, — Trag aer curat în plămîni. 11) La poalele muntelui — M-am pierdut de restul coloanei... — Kahan, autorul melodiei „Iureşul tinereţii" 12) Cocoaşă mobilă la turişti — Drumul serpentinei 13) La la, refren muzical — În definitiv, unora le place să plece în excursie şi aici... (pl) — Un actor la Teatrul Naţional şi un altul la Teatrul C. Nottara.

R. POPESCU

SOLUŢIILE PROBLEMELOR DE PERSPICACITATE

apărute în numărul trecut

În poziţia iniţială a creioanelor este murdar un centimetru din creionul galben. Mişcînd creionul albastru în jos, se murdăreşte al doilea centimetru din lungimea lui, iar la mişcarea următoare în sus — al doilea centimetru al creionului albastru murdăreşte al doilea centimetru al celui galben.

Astfel, fiecare pereche de mişcări ale creionului — în jos şi în sus — murdăreşte un centimetru din creionul galben. 10 perechi de mişcări murdăresc 10 centimetri şi socotind şi centimetrul din creion murdar iniţial, va rezulta că 11 centimetri din creionul galben (şi a celui albastru) vor fi murdăriţi cu vopsea.

Uitîndu-se la cizmele sale, L. M. Ribakov a observat că ele sînt murdare cu noroi pînă sus, tocmai în părţile care se ating în timpul mersului.

— Ce-i cu misterul acesta? — s-a întrebat L. M. Ribakov. — nu am umblat prin noroi mare şi totuşi sînt murdar pînă la genunchi.

Citind soluţia problemei ne este clar cum se explică acest „mister".

★

Vînzătorul trebuia să le dea studenţilor 5 lei şi atunci ar fi rezultat 30 — 5 = 25 lei. El le-a dat într-adevăr aceşti bani: 3 lei în mînă (30 — 3 = 27 lei) şi 2 lei pentru îngheţată (27 — 2 = 25 lei). Deci din 27 trebuie să scădem 2 lei şi nu să adunăm, cum în mod intenţionat s-a spus în problemă, pentru a face să apară un leu fictiv.

Poşta REBUS

RAFAEL POPESCU — Petroşani: După cum probabil că aţi observat, „Botanica" ne-a parvenit după ce un careu cu aceeaşi temă luase drumul tiparului. Jocul „Definite pe scurt" conţine cuvinte necorespunzătoare intenţiilor dv.

ADAM STOICA-Loco: De la dv. aşteptăm lucrări pe măsura posibilităţilor pe care vi le cunoaştem. Reveniţi.

Numărul viitor al revistei MAGAZIN— va apare VINERI 22 AUGUST, la orele obişnuite

De la o săptămînă la alta

Pepinieră de campioni — tineretul pionieresc

Performanțele valoroase obținute în ultimul an de înotătorii noștri și în special excelentele rezultate reușite de ei cu prilejul întîlnirii internaționale de natație R.P.R.—R.P. Polonă, au fost subliniate la timpul lor în coloanele noastre. Saltul calitativ realizat într-o disciplină sportivă în care pînă nu de mult abia se depășeau limitele mediocrității, au bucurat pe iubitorii sportului din țara noastră.

Ce anume a determinat această afirmare a natației noastre nu este greu de descifrat: îndrumarea și sprijinul larg acordat de partid și de stat acestei discipline sportive de bază, răspîndirii ei temeinice în rîndurile tineretului, competițiilor de masă.

O asemenea competiție populară este desigur și „Cupa Scînteii Pionierului", care s-a aflat anul acesta la cea de a opta a sa ediție. În finalele acestei tradiționale competiții, care s-au desfășurat duminica trecută la bazinul „Dante Gherman" din Capitală, 200 elevi, selecționați din întreaga țară, s-au întrecut în spectaculoase curse de înot, care au dovedit la cea mai mare parte dintre concurenți o tehnică avansată și promițătoare însușiri fizice.

Pepinieră de campioni — tineretul pionieresc și-a găsit un excelent cîmp de manifestare și afirmare cu prilejul competiției organizate

Pregătire insuficientă

Turul ciclist al Iugoslaviei, recent disputat, ne-a oferit pe prima parte a desfășurării lui plăcuta constatare a comportării excelente realizată de ciclistul nostru G. Moiceanu. Timp de patru etape (între a II-a și a V-a) el a fost purtătorul „tricoului galben", semnul distinctiv al primului din clasamentul general, și nu puțini erau cei care, în țară, începuseră să vorbească cu convingere de posibilitatea victoriei lui finale. Apoi, totul a venit parcă aidoma unui vis urît. Cînd era mai puțin de așteptat — și anume după o zi de odihnă prevăzută în desfășurarea competiției — G.Moiceanu n-a mai făcut față situației și în etapa a VI-a, Pola-Nova Gorica (210 km.), a coborît vertiginos în clasament, sosind la aproape zece minute de primul pluton. Cu asta i s-au încheiat și veleitățile în competiție, care mai avea de desfășurat două etape.

Am citit recent declarațiile făcute după Turul ciclist al Iugoslaviei de Marin Niculescu, antrenorul echipei, și de G. Moiceanu, ambele privind căderea nefirească a lui G. Moiceanu în etapa cu pricină. Și unul și altul au ajuns la aceeași concluzie: că ea s-ar datora faptului că G. Moiceanu — ca și alți cicliști români — dovedesc o greoaie readaptare la efort după zilele de odihnă.

Nu negăm faptul că și asta ar putea fi una dintre cauze. Dar mai aproape de realitate ni se pare constatarea că de fapt e vorba de ansamblul pregătirilor cicliștilor noștri pentru asemenea competiții — pregătiri care, de mult, se dovedesc insuficiente pentru realizarea unor performanțe cu adevărat majore. În această direcție, credem, trebuie îndreptată atenția forului de specialitate. Și anume, întreg programul pregătirilor să fie pus în discuția specialiștilor și cicliștilor noștri fruntași, pentru că numai pe un aspect sau altul al problemei nu se pot trage nici cele mai potrivite concluzii și nici nu pot fi luate măsurile corespunzătoare. Și de fapt, de mult trebuia să se procedeze așa.

Schimbul de mîine al canoterilor

Pe lacul Herăstrău s-au disputat sîmbătă și duminica trecută campionatele de caiac-canoe pentru juniori, la startul cărora s-au prezentat concurenți din 22 cluburi sportive. Victoriile și titlurile s-au împărțit între șase orașe ale țării — București, Galați, Tulcea, Timișoara, Arad, Tg. Mureș — fapt care mărturisește răspîndirea din ce în ce mai largă a acestor sporturi în care țara noastră a cucerit succese mari pe plan internațional.

„Partea leului" la aceste campionate și-a tăiat-o Dinamo București, care a cîștigat 3 titluri din 12 și a totalizat 50 de puncte, care i-au adus primul loc în clasament. Dinamo București, în rîndurile căruia activează numeroși canoteri fruntași (Rotman, Alexe, Ismailciuc și alții) a dovedit astfel că se gîndește cu seriozitate la schimbul de mîine, pentru ca tradiția în materie să fie păstrată nestrîmbă. Tot 3 titulari, dar numai 27 de puncte, a totalizat și colectivul „Dunărea" Galați, care a ocupat astfel locul II în clasament. Comportarea foarte bună a tinerilor canoiști și caiaciști gălățeni (aici trebuie să-i adăugăm și pe cei de la „Voința" Galați) merită toate laudele. Valoarea marcată de canoterii gălățeni mai dovedește o preocupare sporită pentru practicarea acestor sporturi de către tinerii crescuți pe malurile Dunării. E, dacă vreți, un pas înainte pentru punerea în valoare a calităților ce le poate dezvolta la tinerii de prin partea locului vecinătatea unui mare fluviu. Pentru aceasta felicităm în mod deosebit colectivele „Dunărea" Galați și „Voința" Galați — deținătoare și ea a unui titlu de campioană — care vor persevera, desigur, pe calea pornită, după cum e posibil — și necesar — să fie pildă și pentru alte colective ce-și duc sau își pot duce activitatea pe malurile aceluiași fluviu.

Sancțiuni care trebuiau să fie mai drastice

Între echipele Știința Craiova și Unirea Rm. Vîlcea s-a dat o aprigă bătălie pentru promovarea în categoria B de fotbal. Reușita finală a fost de partea formației craiovene, pe care a avantajat-o rezultatul de egalitate (1—1) cu care a încheiat ultima partidă de campionat, susținută la Rm. Vîlcea chiar cu adversara ei directă la promovare.

Numai că partida aceasta, cu o miză atît de mare, a avut o „desfășurare" care a necesitat sancțiuni — dictate de federația de specialitate — împotriva ambelor echipe: au fost suspendați jucători (Popa Traian — Unirea 4 etape și Dilă — Știința 6 etape), dar au fost suspendate și ambele echipe, pe cîte două etape în campionatul 1958/1959.

În analizarea faptelor, federația de fotbal a arătat că a fost vorba de încercarea echipei Unirea de a influența pe arbitrul jocului, ca și de neluarea măsurilor cele mai bune de organizare pentru asigurarea, la sfîrșitul partidei, a securității jucătorilor și conducătorilor echipei oaspe, Știința; dar și de faptul că echipa Știința Craiova nu a luat cele mai corespunzătoare măsuri pentru a asigura disciplina susținătorilor care au însoțit echipa la Rm. Vîlcea și care s-au dedat la o serie de fapte condamnabile, provocînd incidente și pe alocuri acte de huliganism. Cît despre jucătorii vinovați, unul (Popa Traian) a lovit intenționat, cu pumnul, adversarul, iar celălalt (Dilă) a încercat să lovească pe unul dintre arbitrii de tușă ai meciului.

Pentru faptele comise, sancțiunile dictate nu se par de aceea necorespunzătoare, am spune chiar blînde, față de ceea ce cercetările întreprinse au arătat. Vinovaților li se cuveneau sancțiuni drastice, pilduitoare, care să ardă cu fierul roșu, pentru că e vorba de manifestări pe care sportul nostru le repugnă.

Iată la ce propunem să la aminte cu toată seriozitatea cele două echipe, cu conducătorii respectivi și jucătorii în cauză, cînd vor discuta (și rediscuta) comportarea ce li se cere în activitatea lor viitoare. Pentru că această comportare nu va mai admite îngăduință.

Echipa feminină de handbal a fabricii de hîrtie din Petrești, campioana regiunii Hunedoara, calificată în finalele Spartachiadei. **Fotografia: I. MICLEA**

SĂRBĂTOAREA TINERETII

Un mare succes al sportului de masă din țara noastră: SPARTACHIADA de vară a tineretului a atras anul acesta circa 2.500.000 de participări.

Între 19-22 august, la București, FINALELE

Săptămîna viitoare „Stadionul Tineretului" din Capitală va îmbrăca haine de sărbătoare. Aci se vor desfășura, între 19 și 22 august, finalele celei de a treia **Spartachiade de vară a tineretului,** competiție de masă care se bucură — pe drept cuvînt — de cea mai largă popularitate în rîndul tineretului patriei noastre.

Dorind să aflăm unele amănunte privind desfășurarea de pînă acum a Spartachiadei de vară, precum și unele date legate de finala competiției, am rugat pe tov. Constantin Mihai, șeful secției organizatorice a U.C.F.S., secretarul comisiei centrale de organizare a Spartachiadei, să răspundă cîtorva întrebări.

— Ce au scos în evidență etapele de pînă acum ale Spartachiadei?

— În primul rînd ține să subliniez că anul acesta, mai mult ca oricînd, tinerii și tinerele de pe întreg cuprinsul patriei au participat cu mare entuziasm la întrecerile Spartachiadei. În fazele desfășurate pînă acum S-AU ÎNREGISTRAT APROXIMATIV 2.500.000 DE PARTICIPĂRI, ceea ce reprezintă o creștere față de anul trecut. Regiunile Stalin, Hunedoara și Baia Mare se pot mîndri cu faptul că dețin locuri fruntașe în mobilizarea tinerilor la Spartachiadă. Numărul mare de participanți reprezintă, fără îndoială, cel mai de seamă succes înregistrat de Spartachiada de vară în etapele parcurse pînă acum.

Nu mai puțin importantă este însă și constatarea că unii dintre participanți au realizat o serie de performanțe bune, promițătoare.

— Puteți să ne dați cîteva exemple?

— Desigur. Nicolae Romeo din Bacău, de pildă, a reușit 11,5 sec. la 100 m. plat; juniorul Remus Lăcătușu din Tg. Ocna a sărit 6,26 m. la lungime; juniorul Gh. Bay din Satu Mare a realizat 1,60 m. la înălțime; înotătorul Ion Szalla din regiunea Oradea a obținut la 100 m. liber 1'09". Exemple de acest fel sînt încă multe. Îmbucurător pentru noi este mai ales faptul că, în ansamblu, rezultatele tehnice din acest an sînt superioare celor din anii trecuți.

— Întrecerile Spartachiadei au stimulat tineretul la construirea sau amenajarea de terenuri sportive?

— În foarte mare măsură. Aproape peste tot au apărut, cu acest prilej NOI TERENURI DE SPORT, CONSTRUITE PRIN MUNCA VOLUNTARĂ. Cele mai numeroase construcții s-au făcut în regiunea Suceava. În comunele Hînțești, Iacobeni, Ipotești, Bănești din această regiune s-au construit terenuri de tenis. Construcții asemănătoare, ca și altele, au mai fost făcute în deosebi în regiunile Craiova, Baia Mare, Constanța.

— Care a fost contribuția sfaturilor populare la reușita Spartachiadei?

— Din punct de vedere material, sfaturile populare au susținut foarte mult desfășurarea Spartachiadei. De pildă, sfaturile populare din regiunile Hunedoara, Oradea și Suceava au alocat sume importante de bani pentru procurarea de echipament sportiv și pentru amenajări simple de baze sportive. Sfatul popular al regiunii Suceava și Cooperația din această regiune au alocat acestui scop peste 200.000 lei, iar sfatul popular raional Bălești, regiunea Craiova, 10.000 lei. Dar acestea nu sînt singurele sfaturi populare care au dovedit preocupare pentru buna reușită a Spartachiadei.

— În încheiere, am vrea să ne spuneți cîteva amănunte în legătură cu faza finală.

— Ca în fiecare an, finalele Spartachiadei vor fi o adevărată sărbătoare a tineretii. Sîntem siguri că cei 1100 de finaliști, ÎN DORINȚA LOR DE A CÎNSTI ȘI IN ACEST FEL ZIUA DE 23 AUGUST, vor depune eforturi sporite pentru realizarea unor comportări cît mai remarcabile. Cei mai bine pregătiți, cei mai destoinici dintre concurenți, vor fi răsplătiți cu numeroase premii.

★

Din discuția purtată cu interlocutorul nostru se desprinde, în primul rînd, faptul că ediția din acest an a Spartachiadei Tineretului a înregistrat un succes fără precedent. Iată încă o dovadă că mișcarea sportivă de masă din țara noastră, îndrumată și sprijinită de partid și guvern, se află pe un drum nou, sănătos, care o va duce pe culmi tot mai înalte.

PARTICIPANȚILOR LA ÎNTRECERILE FINALE ALE SPARTACHIADEI LE URĂM SUCCES DEPLIN.

I. BOCIOACĂ

Avantpremieră fotbalistică

Din inițiativa ziarului „Scînteia", publicul din București va avea prilejul să asiste duminica aceasta la o pasionantă avantpremieră a stagiunii fotbalistice oficiale. Pe stadionul Republicii, la ora 20, la lumina feerică a reflectoarelor, se va desfășura întîlnirea dintre Petrolul-Ploești, campioana republicană pe anul acesta și Știința-Timișoara, cîștigătoarea Cupei R.P.R. 1958. Pînă în ultima zi a campionatului anului trecut aceste două formații fruntașe și-au disputat titlul de campion al țării. În ultima întîlnire directă dintre ele, la Timișoara, cele două echipe au dus o luptă epuizantă și timp de aproape 90 de minute scorul a rămas 0—0. Cu 20 de secunde înainte de fluierul final, Știința a reușit să înscrie.

În meciul de mîine seară, Petrolul și Știința vor alinia formațiile întărite Echipa din Ploești a înscris de altfel această întîlnire în cadrul pregătirilor ei pentru participarea la competiția „Cupa campionilor europeni".

Campionatele europene de atletism la a șasea lor ediție

Pentru a șasea oară, cei mai buni atleți europeni se string laolaltă pentru a-și măsura forța, viteza și îndemînarea în lupta pentru titlurile de campioni ai continentului. De data aceasta întrecerile vor avea loc în capitala Suediei—Stockholm — care a căpătat cinstea organizării acestei mari competiții după o dispută între mai multe capitale.

De fapt disputa pentru organizarea campionatelor europene de atletism este mai mult teoretică, deoarece experiența a dovedit că țara europeană care organizează campionatul mondial de fotbal organizează în mod cert și campionatul european de atletism. Deși aparent între Federația Internațională de Atletism (I.A.A.F.) și Federația Internațională de Fotbal (F.I.F.A.) nu există nici o legătură, totuși apare mai mult ca sigur că anumite legături de aur (sau dolari) leagă o serie de interese ce pot influența hotărîri atît de străinii cum este aceea ca două mari internaționale (în cele mai importante sporturi) care se dispută ambele din patru în patru ani, în anii cu soț dintre Jocurile Olimpice, să se desfășoare în aceeași țară.

E cel puțin ciudat! Poate că am putea consemna în această ciudată coincidență o singură excepție: în 1938, după campionatul mondial de fotbal desfășurat în Franța, tot acolo s-au desfășurat doar campionatele masculine de atletism ale Europei, în timp ce întrecerile feminine au fost găzduite de Viena.

Pentru că a venit vorba despre edițiile trecute ale campionatelor europene, se cuvine să menționăm performanța obținută în 1934 de englezul Finlay, care la proba de 110 m. garduri a realizat 14,3 sec. Această performanță nu a fost încă întrecută mai tîrziu la nici un alt campionat european. Specialiștii așteaptă ca Martin Lauer (record european: 13,7) să cîștige acum la Stockholm această probă și să îmbunătățească recordul campionatelor europene.

Atleții germani, care vor prezenta o singură echipă formată

Iolanda Balaș, în plin efort

din sportivi din R.D.G. și R.F.G. se prezintă ca principali favoriți ai alergărilor pe distanțe scurte. Germar și Futterer (creditați cu 10,2 pe 100 m.) sînt marii favoriți ai probelor de sprint. Totuși șansele lor la ștafete de 4x100 este serios amenințată de formația Uniunii Sovietice, care deține recordul Europei (39,8 realizat la Melbourne) și a cărei excelentă tehnică la schimb, a impus-o în fața specialiștilor.

Este mai presus de orice îndoială că prezența atleților sovietici — recent învingători ai reprezentativei de atletism a S.U.A. socotită invincibilă pînă în iulie 1958 — ridică în mod considerabil nivelul întrecerilor de la Stockholm.

Pentru prima dată sportivii sovietici au luat startul la aceste campionate la Oslo, în 1946. Atunci Kanakulov a cîștigat, după o luptă dîrză, proba de 200 m. plat, iar atletele Secenova (100 m. și 200 m.), Sevriukova (greutate), Dumbadze (disc) și Maiuciaia (sulită) au cîștigat 5 din cele 8 probe feminine, căci pe vremea aceea nu se disputau la campionatele europene probele feminine de 800 m. și pentatlon.

Apariția atleților sovietici pe arena atletismului internațional, care a coincis cu a III-a ediție a campionatelor europene de la Oslo, a însemnat și recunoașterea oficială a valorii lor. Pînă atunci performanțele superioare recordurilor europene sau mondiale realizate de sovietici erau pur și simplu ignorate. Cu prilejul vizitei atleților sovietici în Norvegia, istoria atletismului înregistrează în mod oficial primul record mondial în dreptul inițialelor U.R.S.S. Performera a fost Nina Dumbadze, care a aruncat discul la 49,63 m.

După patru ani, în 1950, la Bruxelles, atleții sovietici înregistrează 7 victorii, pentru ca în 1954, la Berna, 16 din totalul de 35 de întreceri să fie cîștigate de purtătorii tricourilor purpurii. Printre acești campioni găsim numele lui Kuț, Scerbakov (și la Berna și la Bruxelles), Bulanckik, Krivonosov, Galina Zibina, Nina Ponomareva, Kuznețov și alți sportivi, care s-au ilustrat în lupta cu centimetrii și secundele.

Iubitorii de pretutindeni ai atletismului așteaptă acum cu nerăbdare evoluția sportivilor sovietici, care după ce și-au dovedit supremația în vestitul meci atletic cu reprezentativa S.U.A., vor avea de înfruntat pe cei mai buni atleți europeni.

Am vorbit despre speranțele germanilor la sprint, dar și grecii, care merită recunoștința noastră pentru că ne-au dat atletismul, speră că la aceste campionate să cucerească primul lor titlu continental prin Rubanis, creditat la săritura cu prăjina cu 4,60 m. Italianul Consolini speră că la aruncarea discului să cucerească și a patra oară consecutiv titlul de campion, deși polonezii văd în Piatkowski (51,29 m.) marele lor favorit la această probă. De altfel polonezii mai speră în titluri, pe care să le cucerească Elisabeta Kreszinska la săritura în lungime (6,35), recentul recordman al lumii Chromik (8:32,0) la 3000 obstacole și Sidlo la aruncarea suliței. Bineînțeles că prietenii noștri cehoslovaci îl consideră pe Skobla, care aruncă de obicei în jurul a 18 m., principal pretendent la proba de aruncarea greutății și pe Zatopkina capabilă să cîștige și a doua medalie europeană, după ce a cîștigat una olimpică și a bătut recordul lumii la aruncarea suliței.

Țara noastră, care își trimite pentru a doua oară atleți la aceste campionate, va fi reprezentată de **Iolanda Balaș** (înălțime), **Ana Coman** (greutate), **Maria Diți** (suliță), **Răscănescu** (ciocan), **Savel** (400 m. plat și garduri), **Traian Sudrigean** (400 m.) și **Grecescu** (1500 m. și 10.000 m.).

Speranțele noastre sînt legate mai cu seamă de performanțele maestrei sportului Iolanda Balaș, de la care așteptăm să aducă prima medalie de aur de campioană a Europei din istoria sportului nostru, după cum tot ea ne-a adus o medalie de argint în întrecerile de la Berna.

Desigur că la o competiție de asemenea anvergură este greu de dat pronosticuri și de făcut calcule. Atleții și evoluția atletismului nu vor să țină seama de ele. Cert este că întrecerile de la Stockholm au mari șanse să producă noi recorduri, dar mai cu seamă să aducă o însemnată contribuție la cunoașterea și prețuirea reciprocă a tineretului de pe bătrînul nostru continent.

Or, acesta este cel mai de seamă țel.

G. FL.

VARIETĂȚI

„Distracțiile" ocupanților americani

Trupele americane de ocupație din Germania occidentală sînt veșnic în căutarea unor noi „distracții". De data aceasta cei care au căzut victimă veselilor amici de peste ocean au fost cicliștii vest berlinezi Jarosewicz și Koslowski. După cum relatează ziarul „Berliner Zeitung", în timpul desfășurării campionatului ciclist de fond al R. F. Germane, în momentul cînd cei doi cicliști treceau prin orașul Neu Isenburg, mai mulți soldați americani au tăbărît asupra lor și i-au stîlcit în bătaie. De pe urma acestei „distracții" americane, Jarosewicz a trebuit să fie internat în spital cu o mînă ruptă, în timp ce Koslowski a scăpat mai... ieftin, numai cu capul spart și cu două degete fracturate.

În cursul anchetei care a urmat s-a dezvăluit că unul din soldații americani abia fusese eliberat din închisoare, unde ispășise o pedeapsă ca urmare a unei distracții de aceiași natură...

Boxerii amatori din Viena sînt dezamăgiți

„Cu toate că pe noi austriecii ne-a bucurat și ne bucură construirea noii săli de sporturi din Viena — scrie revista austriacă „Jugend Voran" — am fost mîhniți de faptul că această sală modernă, este pusă numai la dispoziția acelora care au destule posibilități financiare pentru a o închiria. Federațiile sportive de lupte, haltere, volei și în special federația de box amator, care dispun la Viena de foarte puține posibilități chiar pentru a asigura numai antrenamentul sportivilor amatori, sînt profund dezamăgite.

Finala campionatelor amatoare de box ale orașului Viena, care urma să se desfășoare în aer liber, a trebuit să fie contramandată deoarece a plouat. În aceiași zi noua sală de sporturi era complet goală. Federația de box amator nu a avut bani ca să plătească chiria pentru sală și astfel ea a rămas goală, spre marea dezamăgire a zecilor de boxeri amatori și a miilor de spectatori vienezi, — scrie, în încheiere, revista austriacă.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

SE DESCHIDE STAGIUNEA DE FOTBAL

Cum n-ar trebui să înțeleagă unii fotbaliști „jocul atletic"

Desen de Fred GHENADESCU

magazin

ÎN PREAJMA DESCHIDERII STAGIUNII DE FOTBAL

Echipa „Rapid" își pune candidatura la titlul de campion

Pentru că duminică a jucat la Focșani, iar miercuri avea meci în „nocturnă" cu Progresul, echipa bucureșteană de fotbal Rapid a ținut marți dimineața antrenamentul pe care obișnuit îl are programat în după amiaza acelei zile.

Mai puțin din cauza unei informări neprecise și mai mult împins de curiozitate, am venit la stadionul ceferist din Giulești cu o oră mai devreme decît era necesar, să mai arunc o privire prin vestiare, pe la sălile de dușuri, magaziile cu echipament, prin incinta terenului de joc, etc. Gîndeam că de aici voi porni „introducerea". Îmi și făcusem unele prime însemnări, după o scurtă raită cu tov. Drăghia, unul dintre gospodarii stadionului, cînd revenit în biroul acestuia am fost martorul unei scene ce și-a cîștigat, fără apel, dreptul de adevărată introducere la prezentele rînduri.

— Unde se fac, vă rog, înscrierile?

Întrebarea a pus-o, din pragul ușii, un tînăr cu o figură plăcută, deschisă, peste care flutura un zîmbet abea disimulat.

— Aici...

Și, pe neașteptate, am intrat în „subiect". Tînărul, pe nume Mihai Cristiceanu, mecanic de locomotivă la depoul Ploești, venise să se înscrie în rîndurile clubului „Prietenii Rapidului"...

— De ce te înscri la Rapid și nu la un club din Ploești?, l-am întrebat.

— Mai întîi pentru că sînt locomotivist... mecanic de locomotivă... Apoi pentru că, deși lucrez la depoul Ploești, fac navetă între Ploești și București... Mai apoi pentru că la Ploești mai fac doar un stagiu de un an... Și, în sfîrșit, pentru că îmi place mult echipa Rapid...

Surîsul lui Mihai Cristiceanu se transformase acum într-un rîs ce degaja deopotrivă sinceritatea și plăcerea mărturisirilor cu care tînărul mecanic de locomotivă însoțea ritualul simplu, dar important pentru el, al primirii foii de aderiune pentru „Prietenii Rapidului", care e bine să aflați — dacă cumva n-o știți — sînt foarte mulți la număr...

Antrenorul Bazil Marian și jucătorul Ene II, din garnitura echipei Rapid, intrați la vestiare, au pus capăt discuției începute cu Mihai Cristiceanu, nu înainte de a-l fi felicitat pe acesta pentru hotărîrea luată și de a-i fi urat numai bucurii alături de echipa lui favorită.

★

Minutarele ceasornicului îndoau un răgaz de încă 10—15 minute pînă la începerea antrenamentului, așa că am pornit discuția cu Marian fără ocoliș.

— Care e stadiul actual de pregătire al echipei, în preajma deschiderii stagiunii oficiale?

— La ora actuală, multumitor. Din jocurile făcute pînă acum (n. a.: vă reamintesc că discuția a avut loc înainte de jocul cu Progresul București) înaintarea a arătat ceva mai multă vervă, mai multă poftă de joc.

— Ce așteptări de la echipă în viitorul campionat?

— O comportare mai bună decît anul trecut, ca joc, ca disciplină, ca omogenitate, ca regularitate. Jucătorii ce compun echipa noastră se găsesc (cu mici excepții) în al treilea an la noi. Planul ce-l aplicăm pentru pregătirea lor (n. a.: plan ce am aflat că are o primă etapă de patru ani) va permite ca anul acesta să se constate o creștere a valorii lor.

— De la care dintre jucători aștepți plusuri mai importante de valoare?

— De la Greavu, Bodo, Seredai, Ene II și Georgescu. Bine înțeles, așa în funcție și de rîvna ce-o vor dovedi în pregătirea lor. Căci fără o totală participare a jucătorilor la acțiunea de instruire, e inutilă orice discuție în materie.

— Care socoți că vor fi principalii adversari din campionat ai echipei ce o antrenezi?

— Dinamo București, C.C.A. și... aici m-am oprit. Dinamo București, care anunță un lot mare de jucători, tineri și talentați, și C.C.A. pentru că, după comportarea din trecutul campionat și criticile ce le-a adus această comportare, nu se poate să nu se reabiliteze. Aș vrea, limitîndu-mi alegerea numai la Dinamo București și C.C.A., să nu fiu socotit... lipsit de modestie. Firește că fiecare echipă din categoria A are de spus un cuvînt în întrecerea ce va începe la 24 august. Dintre ele, eu am ales însă numai pe acelea cu care cred că Rapid va avea mai mult de furcă în lupta pentru primul loc.

— Cu alte cuvinte pui candidatura echipei și pentru „Cupa campionilor europeni?"

— O pun și încă cu convingere, începînd chiar cu campionatul 1958/9.

— ...Pentru că anul acesta nu mai e posibil să jucăm noi în „Cupa campionilor europeni", deoarece acest drept l-a cîștigat Petrolul Ploești, interveni în discuție Ene II — ca pentru a întări părerea antrenorului lui.

De aici și întrebarea ce i-am adresat-o:

— Ce crezi despre comportarea echipei Rapid în viitorul campionat și despre aportul ce-l vei avea la această comportare?

— Rapid este, după mine, candidatul nr. 1 la titlul de campion republican, iar eu... (aici a urmat o scurtă pauză în care obrajii interlocutorului meu s-au colorat mai puternic) sînt convins că voi juca cu mult mai bine decît în campionatul trecut, cînd n-am realizat nici pe departe ceea ce mi-am propus. Asta, deși acum sînt ceva mai în urmă cu lucrul decît ceilalți, în urma unui accident.

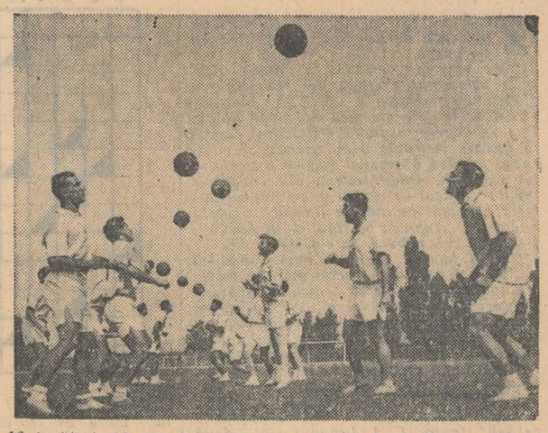

16 jucători, 15 mingi... **Fotografia: A. CONSTANTINESCU**

Un semn al lui Marian și Ene II s-a grăbit spre vestiare, ca să se echipeze pentru antrenament, unde antrenorul lui l-a urmat imediat, după ce mi-a mai răspuns însă la o întrebare:

— Cum ați hotărît să porniți anul acesta în campionat?

— Tare de la început. Ne trebuie victorii din primele etape, pentru că ele întăresc moralul și... aduc noi victorii.

A urmat o pauză și apoi pe terenul de joc și-au făcut apariția 16 dintre jucătorii rapidiști: **Dungu, Greavu, Virzan, Macri, Dodeanu, Bodo, Stancu, Langa, Copil, Ene II, Olaru, Seredai, Văcaru, Matei, Crișan,** și **Georgescu** — în timp ce „spectatori", sub tribune, erau Raab și Fodor, accidentați. 16 jucători cu 16 mingi și Marian printre ei. Așa a început antrenamentul: în jurul terenului (pentru conducerea mingii) în fața porții, etc., punctat destul de des de intervențiile antrenorului Marian: **„Privirea sus, nu te uita jos la minge... E bine așa!... Cu „stîngul" mai des, Matei!... Mai scurt, Greavule, mingea mai lîngă picior... Trage fără să ți-o potrivești, Ene! Și tu, Olarule!"**

Jucători și antrenor au lucrat așa preț de o oră, cu seriozitate și voie bună, pe care a întunecat-o, pe alocuri, doar imprecizia în trasul la poartă care, să sperăm, a fost așa doar pentru că... era antrenament.

Cînd s-au îndreptat spre cabine, l-am ținut din nou calea lui Marian, pentru întrebarea:

— Un pronostic pentru meciul Rapid—U.T.A., din prima etapă de campionat?

— Am spus-o doar clar: Pornim tare de la început!

B. BERCEANU

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" 1, V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

TRĂIASCĂ 23 AUGUST!

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 46 ★ Vineri 22 august 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

Erou de reportaj

De peste un deceniu, într-o uzină de la poalele Tîmpei se fabrică tractoare. Peste țări și mări s-a dus faima tractoarelor U.T.O.S., ambasadori ai tehnicii românești în plin progres. Dar nu numai tractoare s-au făurit la uzinele „Ernst Thalmann" din Orașul Stalin. În focul luptei pentru progresul uzinei și al întregii economii naționale s-au călit aici cadre de oameni destoinici, conștienți, cu adevărat oameni noi.

E greu să te hotărăști despre care dintre sutele de oameni crescuți de partid, devotat cauzei poporului, să scri. Mulți, foarte mulți dintre ei, merită să fie eroi de reportaj. Mulți au făcut adevărate fapte de eroism muncitoresc.

Dintre numeroasele nume care îmi împînzesc carnetul de notițe m-am oprit la unul. Eroul reportajului meu nu se deosebește de alți zeci și sute de oameni de la „Ernst Thälmann", cărora ziua de 23 August 1944 le-a schimbat fundamental firul vieții. E de curînd șef adjunct al serviciului de control tehnic. Pînă l-am găsit însă, a trebuit să colind cîteva din sectoarele uzinei. Pe cine întrebam de el, îmi răspundea: **„Inginerul Dumitru Mihai? Acum a fost aici. Vedeți la uzinaj-motor."** La uzinaj-motor mi s-a răspuns cam la fel, indicîndu-mi-se o nouă adresă: sectorul șasiu. Primisem între timp drept ajutor și cîteva semnalmente ale persoanei căutate: un om tînăr, înalt, slăbuț, cu halat albastru. În cele din urmă am dat de el la atelierul de prese. Și, într-adevăr, corespundea semnalmentelor primite.

Ca să-l cunoașteți însă mai bine pe inginerul Dumitru Mihai am să reproduc aici cîteva din cele aflate despre el chiar din gura lui. Am întocmit o adevărată fișe biografică. Vîrsta: 31 de ani, cel mai mare din cei 9 copii ciți au fost acasă. Tatăl: sondor de peste 30 de ani la Bușteni. Căsătorit cu Maria, o fată pe care a cunoscut-o la o școală de partid. Au un băiat — Adrian — de numai 9 luni. Adresa: Blocul B.B. 2 ap. 8 et. II, noul cartier de locuințe al uzinei „Ernst Thalmann". Exact acum 14 ani a intrat în uzină ca ucenic. Pînă acum două săptămîni, șeful secției piese mici de la sectorul șasiu.

La început nu știu pentru ce l-am ales pe acest om drept erou al reportajului meu. Mai tîrziu însă, în toiul discuției, mi-am dat seama că anii trăiți de el în uzină reprezintă de fapt tocmai istoria industriei de tractoare românești, că drumul lui de la ucenicul de ieri la inginerul constructor de mașini de astăzi, este de fapt drumul de la I.A.R.-22 (primul tractor fabricat în țară) la UTOS 27 (al zecilea tip de tractor românesc care a început de curînd să fie produs în serie).

Mi-am imaginat, de pildă, cu mult interes, — pe baza relatărilor făcute de interlocutorul meu — viziunea ucenicului Dumitru Mihai din acel neuitat decembrie 1946, cînd primul tractor românesc părăsea hala de montaj. În mulțimea de oameni strînsă în curtea uzinei, unde se făceau probele lui IAR-22, nu putea lipsi tocmai Dumitru Mihai, ucenicul care executase cu mîna lui cîteva din nenumăratele piese ale primului tractor. Și ucenicul-strungar, venit în uzină cu gîn-

Tudor GHEORGHIU

(Continuare în pag. 2-a)

Se toarnă metal pentru tractoare

Fotografia: Nicu VASILE

PE BISTRIȚA, DE VALE...

Sînt 14 ani de cînd poporul nostru trăiește o viață nouă. Ziua de 23 August 1944, marea sărbătoare a eliberării țării noastre de sub jugul fascist, a lăsat în urmă împilarea și obida, vestind era fericirii celor mulți. Cei 14 ani care au transformat din rădăcini viața oamenilor, aspectul țării noastre, au adus schimbări profunde și regiunilor odinioară înapoiate. Printre acestea se află și Valea Bistriței.

De milenii multe, din timpuri pe care nici legenda, dar mi-te memoria omului nu le poate cuprinde, Bistrița își poartă la vale apele învolburate. Luptîndu-se în fiecare minut, în fiecare ceas, cu stînca neprietenoasă, și-a săpat în munte albie statornică, impunînd văii, împrejurimilor, o frumusețe sălbatică. De strajă apelor sale i-a stat de veacuri culmea singuratecă, plină de demnitate și măreție, a Ceahlăului. Podoabă nestimată i-au fost pădurile nesfîrșite de brazi. Șoapte de alintare a desprins din freamătul codrilor, din șușotul izvoarelor de munte.

Și apele Bistriței și-au continuat ani nenumărați drumul năvalnic, împletindu-se cu cele multe și liniștite

Paul MARIAN

● (Continuare în pag. 2-a)

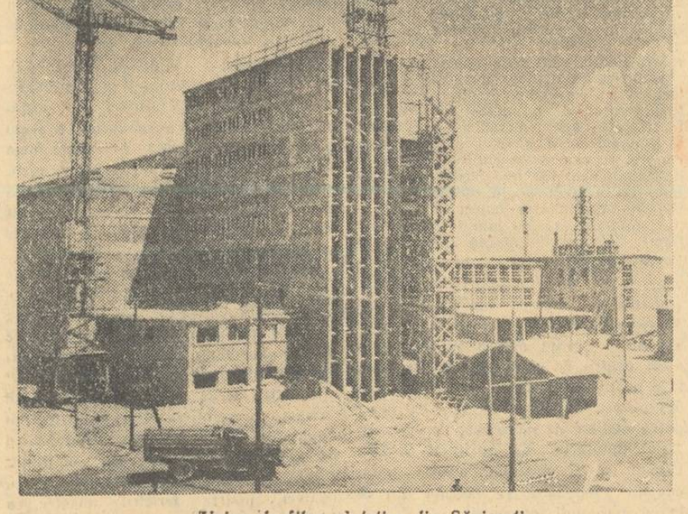

Uzina de fibre sintetice din Săvinești

Ziua cea mai însemnată a vieții lor: 23 August

O anchetă la care ne răspund actorii Marcel Anghelescu, Radu Beligan, Alexandru Giugaru, Eugenia Popovici și Grigore Vasiliu-Birlic

23 August 1944. O filă de calendar. O filă cu semnificații uriașe. În fața maselor muncitoare s-au deschis, pentru întîia dată, porțile artei. În fața acelor oameni dintre care mulți nu auziseră de cuvîntul teatru, nu văzuseră o sală de spectacol și nu asistaseră încă la o reprezentație.

Consecința imediată — sarcini însemnate în fața celor ce făuresc spectacolele. Necesitatea creșterii unor oameni de teatru de tip nou, eliberați de prejudecățile meschine de castă, de morala putredă ce bîntuia cu furie printre culisele vechiului teatru.

Asemenea oameni de teatru avem azi. Stau mărturie succesele repurtate la Paris și Veneția. O confirmă apropiatul turneu al „Naționalului", invitat să dea spectacole la Moscova, Kiev, Chișinău. E primul turneu de mari proporții al unui teatru dintr-o țară socialistă în Uniunea Sovietică.

Actorul în ultimii 14 ani... Și-a ridicat meșteșugul la rangul de artă. Și-a însușit etica nouă, socialistă. S-a avîntat în cucerirea unei metode științifice de muncă, valorificînd în același timp tradițiile înaintate ale predecesorilor.

Uitați-vă cu atenție în jur. Veți zări mulți asemenea actori. I-am căutat deunăzi pe unii dintre ei. I-am găsit la „Național", repetînd „Revizorul".

I-am întrebat:

1) **Cum apreciați saltul calitativ înregistrat de arta dvs. în anii regimului de democrație populară?**

2) **Ce ați pregătit pentru acest 23 August?**

La cea de-a doua întrebare, toți actorii mi-au răspuns la fel: **ne pregătim intens pentru turneul în Uniunea Sovietică.** Întrebarea s-a transformat, astfel în: alta: cum vă pregătiți pentru apropiatul turneu?

Citiți în pagina 4-a răspunsurile la ancheta noastră

POARTA FERICIRII

23 August 1944 a adus lumină și în viața truditorilor de pe ogoarele patriei noastre. Căpătînd pămînt, datorită luptei îndelungate dusă de partidul clasei muncitoare, lucrînd apoi într-un chip nou, așa cum îi învață partidul, țăranii muncitori au putut să-și arate întreaga lor hărnicie și vrednicie. Ne-am dat seama de acest lucru și mai mult zilele trecute cînd am fost oaspeții colectiviștilor de la Valea Roșie, raionul Oltenița. Vrem să povestim cîteva crîmpeie din cele aflate cu acest prilej.

Cînd dădu să intre pe poarta colectivei, Petre Ruse, șeful brigăzii a VII-a de la S.M.T. Ulmeni, se auzi strigat din urmă. Încetinind pasul, el desluși la cotitura drumului, în colbul stîrnit de adierea ușoară a vîntului, două chipuri cunoscute. Într-adevăr, erau tot ei, Vasile Istrati și Marin Trăsnitu, președinții celor două întovărășiri agricole din satul Valea Roșie, care în ultimele zile îi căutau de zor pe mecanizatori.

— **Ești grăbit, nea Ruse?** făcu Istrati.

— **Foarte!** — răspunse brigadierul. **Uite, mai avem de executat arături de vară la colectivă și...**

— **Dar la noi cînd veniți, frate, cu tractoarele? Că și noi avem ogoare care trebuie arate...**

— **Și noi!** — adăugă Trăsnitu.

Dintru început, brigadierul nu răspunse nimic. Privind gînditor spre clădirea mîndră a sediului gospodă-

riei, vopsită proaspăt în albastru deschis, el căută răspunsul cel mai potrivit. Îl scoase însă din încurcătură apariția lui Constantin Ghețu, președintele gospodăriei.

— **Uite, făcu brigadierul, să spună și tovarășul Ghețu, dacă nu-i așa. Mai întîi să terminăm lucrul contractat cu gospodăria. Știți, pentru noi colectiva e mai înainte... Acolo s-a secerat mai de mult și dacă nu arăm azi-mîine, se usucă prea tare pămîntul...**

— **Da, nimic de zis, colectiva e mai înainte...** aprobă Istrati. **Așa și trebuie... Vom fi însă și noi colectiviști și atunci...**

Președintele colectivei interveni și

Mircea SCRIPCA

● (Continuare în pag. 2-a)

SPARTACHIADA

Sărbătoarea tineretii — Spartachiada de vară — se desfășoară în aceste zile premergătoare lui 23 August — în cinstea măreței aniversări, — într-o atmosferă de mare însuflețire, în capitala țării. Peste 1000 de tineri și tineri, selecționați din întreaga țară, se întrec în frumoase concursuri sportive și dovedesc reale calități.

Din rîndurile lor, ca și în alți ani, se vor ridica viitorii campioni sportivi, care vor duce faima patriei noastre peste hotare, așa cum au făcut-o și o fac alți sportivi de frunte care și-au început cariera sportivă cu prilejul marilor competiții de masă: Iolanda Balaș, Ilie Savel, Maria Diți și alții.

Am căutat să cunoaștem pe cîțiva dintre acești viitori campioni și să-i prezentăm cititorilor noștri. Urmăriți, așadar, reportajul pe care-l publicăm azi în pagina 8-a a revistei noastre.

În cliseu: *Un grup de participanți la Spartachiadă*

Zilnic pe porțile uzinelor „Ernst Thälmann" ies șiruri de tractoare. Ele iau drumul ogoarelor patriei, sporind parcul de mașini al agriculturii noastre socialiste. Este rodul muncii neobosite a constructorilor de tractoare, este contribuția lor la mecanizarea muncilor agricole.

Fotografia: Mihai POPESCU

Copiii mărețului 23 AUGUST

Întîlnirea cu Sanda se putea încadra calendaristic într-o zi mai învecinată de istorica sărbătorire din anul acesta. Deunăzi, bunăoară. Dar mi-a rămas în minte, cînd am purces, recent, să cercetez în cîteva orașe catastifele de stare civilă cu cei născuți chiar în cuprinsul celor 24 de ore memorabile din August 1944, o imagine gingașă de primăvară.

Bălaia fată cu cercei de cireașă, din livada castelului Mogoșoaia, căminul de creație al scriitorilor și artiștilor bucureșteni. Subțirică și înaltă pășea agale pe sub pomii spuziți cu întîiele fructe rumene ale vrăjitului mai și m-așî fi înșelat asupra vîrstei sale dacă, apropiindu-mă, nu mi-o divulga titlul cărții în care era adîncită. Citea un manual de aritmetică și din cînd în cînd mesteca o bobiță roșie, scoasă din buzunarul șorțului, umplut de bunăseamă la începutul acestei studioase plimbări matinale.

— Bună dimineața.

Tresări. Nu-mi auzise pașii în iarba moale.

— Bună dimineața, îmi răspunse, îndreptînd spre mine o privire de stinjenel și un surîs ce aducea cu acel al cireșei ce-i atîrna de ureche.

— Pasionantă lectură — am zis, prefăcîndu-mă că-i ignorez conținutul. Roman sau poezii?

— Ba aritmetică, mă lămuri cu simplitate. Avem astăzi oră de meditație, înainte de curs, și mă prepar.

— În ce clasă ești?

— În a șaptea.

— Numai în a șaptea? Mi se pare că ești cam în urmă. După statură te socoteam mult mai înaintată. Studentă.

— Cum studentă? rîse cu drăgălașă uimire. N-am decît 14 ani, pe care abia îi împlinesc peste trei luni, la 23 August.

— Chiar atunci îți împlinești?

— Desigur.

— Și ce cauți aici?

F. Brunea-FOX

(Continuare în pag. 5-a)

CONCURSUL ȘI FESTIVALUL

George Enescu

CEL MAI MARE EVENIMENT MUZICAL MONDIAL DIN ACEASTĂ TOAMNĂ

Nau mai rămas decît două săptămîni pînă la deschiderea celui mai important eveniment muzical mondial din această toamnă: primul concurs internațional de vioară și pian „George Enescu". Timp de două săptămîni, zeci de tineri concurenți, cei mai mulți dintre ei abia bătînd la porțile consacrării, se vor întrece într-o competiție artistică de o amploare încă neîntîlnită pe meleagurile noastre — pios omagiu adus genialului compozitor și interpret romîn, și impunînd Bucureștiul atenției cercurilor muzicale internaționale.

Am făcut zilele acestea o vizită la comitetul de organizare al Concursului. Domnea o activitate febrilă, firească ajunului unei manifestări de o asemenea anvergură. Într-adevăr, amploarea, dar mai ales noutatea organizării unei asemenea competiții internaționale, a solicitat soluții dintre cele mai dificile, cărora organizatorii le-au găsit rezolvarea, începînd cu trimiterea partiturilor bucăților obligatorii și terminînd cu tipărirea programelor de sală.

Într-una din încăperile decorate cu afișele Concursului, editate în mai multe limbi, mi-am găsit un loc la o masă spre a cerceta lista concurenților înscriși. Sînt peste 80, violoniști și pianiști reprezentînd 21 de țări. E o bucurie pentru fiecare din noi de a afla pe această listă participanți din țări de care ne despart zeci de mii de kilometri, dar unde muzica romînească, arta nouă a poporului nostru, este azi cunoscută și prețuită. Mii de kilometri ne despart de Japonia, dar micuța violonistă *Etsuko Hirose*, în vîrstă de numai 15 ani — cea mai tînără participantă la concurs — are înscris în repertoriul ei piese de George Enescu. R.D. Vietnam, India, Ecuadorul — sînt țări depărtate, dar mesajul poporului nostru a ajuns pe acele meleaguri, arta lui George Enescu trezește și acolo vibrații și emoții și iată că pe lista concurenților au apărut numele lui Ta Man-Bon, Azim Lewis, Eduardo Alvarado...

Din lotul de tineri artiști pe care Uniunea Sovietică l-a trimis la concurs fac parte Evgheni Smirnov și Azad Aliev. Poate nicăieri în altă țară arta lui George Enescu n-a găsit o asemenea prețuire ca în Uniunea Sovietică. *„E un zeu"*, a exclamat David Oistrah ascultîndu-l pe Enescu interpretînd concertul de vioară de Aram Haciaturian. Entuziasmul cu care membrii orchestrei simfonice din Moscova l-au aplaudat pe marele dirijor romîn înaintea unei repetiții, cînd George Enescu a interpretat la pian simfonia a V-a de Beethoven ca îndiciu pentru concepția sa asupra lucrării, calitatea superioară a imprimărilor făcute în studiourile sovietice — toate acestea și multe altele încă, mărturisesc dragostea și respectul oamenilor sovietici pentru arta genialului muzician romîn.

...Din gîndurile acestea m-au trezit discuțiile care se purtau în juru-mi. Se puneau la punct detalii organizatorice. Editarea zilnică, în tot timpul concursului, a buletinului de știri — de pildă. O dare de seamă a ceea ce s-a petrecut în ziua respectivă, rezultatele juriilor, prezentarea candidaților, un buletin pentru candidații străini, editat în patru limbi: rusă, germană, franceză și engleză.

Și încă multe, multe alte detalii...

După cum s-a mai anunțat, paralel cu desfășurarea concursului va avea loc și un Festival „George Enescu", cu participarea unora dintre cei mai străluciți interpreți contemporani: *David Oistrah, Iehudi Menuhin, John Barbirolli, Claudio Arrau* și alții.

Programul celor 29 de concerte și recitaluri a fost deja întocmit. O parte din aceste concerte vor fi transmise și prin posturile de radio și televiziune. Acum se așteaptă sosirea oaspeților. In ultimele zile au sosit din Franța pianista Monique Haas, membră a juriului și compozitorul Marcel Mihalovici.

★

Manifestările muzicale închinate geniului artistic al lui George Enescu se înscriu ca o mărturie grăitoare a stimei și recunoștinței pe care un popor liberat de ignoranță și întuneric o poartă unuia dintre cei mai harnici și neobosiți cercetători și răspînditori ai bogăției spirituale milenare ale sale.

I. DELEANU

In satul lui George Enescu

Aici priveliștea e molcomă, pămîntul are lunecări line și totul e pășnic, lipsit de patetismul crestelor de munte, de nostalgica desfășurare a stepei. Dealurile, abia niște ondulări vagi ale humei, sînt acoperite cu petecele colorate ale ogoarelor: mirișt galbene, țepoase, lanuri de un verde stins, bătut de soare, presărate ici colo de coroane rare și tremurătoare de salcîm.

De pe șoseaua cotită printre văi largi, întinse, zărim pe coasta unui deal turla bisericii din Cracalia. Pe undeva pe alături a fost casa părinților lui George Enescu, după ce au părăsit Liveniii. Mașina coteșe pe un drum ascuns între tufe sălbatice de salcîm. Ajungem la Liveni, astăzi satul George Enescu.

In ograda largă, pe care e instalată o estradă a cărei destinație încă n-o cunosc, casa se pierde, joasă și simplă, cu stîlpii cerdacului vopsiți cu ulei albastru, așa cum au fost și pe vremea cînd clădirea adăpostea familia lui Costache Enescu. Încep să se cearnă picuri mărunți de ploaie ce se lovesc cu zgomot sec de tecile înalte ale mătucilor ce cresc, perete fosnitor în dreapta clădirii. In spatele casei unde, pe vremea copilăriei compozitorului, se întindea o livadă, au rămas doi nuci cu coroana grea, plini de fructe.

Ograda s-a umplut de vizitatori sosiți la inaugurarea casei muzeu. Majoritatea, țărani de prin partea locului. Cu camioane și autobuze au sosit și orășeni, profesori, învățători, activiști, de prin Dorohoi, Botoșani, Iași și Suceava. Sînt și pionierii din sat, cu steag roșu și ciucuri aurii, care ascultă nemișcați cuvintele ce-l evocă pe marele muzician. Pentru unii dintre ei acesta este de fapt George Enescu, marele compozitor care a dus faima muzicii romînești peste hotarele țării. Pentru Vasile Sandu, țăranul înalt și osos pe care îl aflu aici, Enescu a fost și a rămas băiețelul grav, serios și singuratic pe care l-a cunoscut în anii copilăriei.

— Dar cum l-ai cunoscut, moș Sandu?

Moșul zîmbește cu ochii lui de un albastru tulburat de bătrînețe:

— Apoi am fost frați de lapte... Că doar mama ne-a alăptat pe amîndoi...

— Și ce-ți amintești de el?

Ochii bătrînului rămîn aninați undeva pe dealuri.

— Nu prea se juca el... Se plimba mai mult singur. Dar într-o dimineață ne-a chemat pe noi, băieții de dugari. Și a pornit, el înainte, noi după el. Mergea, și tot scria ceva, nu știu ce tot scria. A făcut înconjurul lazului și s-a întors acasă, cu noi după el. S-a uitat la noi și ne-a întrebat:

— Voi ați prins vreo pasăre? Că eu le-am prins pe toate și le-am pus, uite, aici în vioară. Dar noi ne uitam împrejur, că nu se auzea vioară, ci viers de păsări, asta se auzea. Și apoi ne-a zis: — Și-am prins și o broască! Și a cîntat ca broasca: Oaca-ca, oaca-ca... Și noi ne uitam, dar nu ne venea a crede că din vioara aceea cîntau și păsările și broasca...

Moșul tace.

— Și apoi... îl întreb, dornică să mai aflu amănunte. În jur s-au strîns oameni care ascultă și ei, cu ochii mari, cuvintele bătrînului.

— Ei, parcă mai știu eu! zice. A plecat pe la școli, la Viena, sau mai știu eu unde. Se mai întorcea pe aici. Era om tare blînd. Avea o vorbă dulce cu oamenii, cum nu s-a mai pomenit...

Pătrundem în casă printr-o tindă care se deschide pe două camere. Din cea din stînga dăm într-o odăiță cu lut pe jos, mică, abia să încapă un pat în ea. Cea mai mare parte a spațiului, o ocupă un cuptor uriaș, înalt, uns cu lut și văruit. În cămăruța aceasta simplă și mică s-a născut George Enescu, cel mai mare compozitor romîn, cum scrie pe placa agățată de perete. Pereții albi, de casă de țară, sînt acoperiți de podoabe de preț: fotografii ale compozitorului; cu prima vioară adevărată, cea dintîi fiind un strujan de păpușoi ridicat la rangul de vioară de copilul ce avea să devină faima țării — apoi adolescentul ce uimea Viena și Parisul cu geniul său.

★

În ogradă, pe estrada așezată pe iarbă, între nuci și salcîmi, Orchestra Filarmonicii din Botoșani își acordează instrumentele. Bagheta dirijorului se ridică și, spre valea și dealul Tricovei pornește melodia dulce și tristă „Am un leu și vreau să-l beu", cu care se deschide Rapsodia I-a. Sunetele se amplifică, orchestra intră în plin și melodia curge înainte pe cunoscutele și dragile cîntece „Hai la moară", „Banu Mărăcine" și însfîrșit, strălucitoarea „Ciocîrlie".

Eva MOLHO

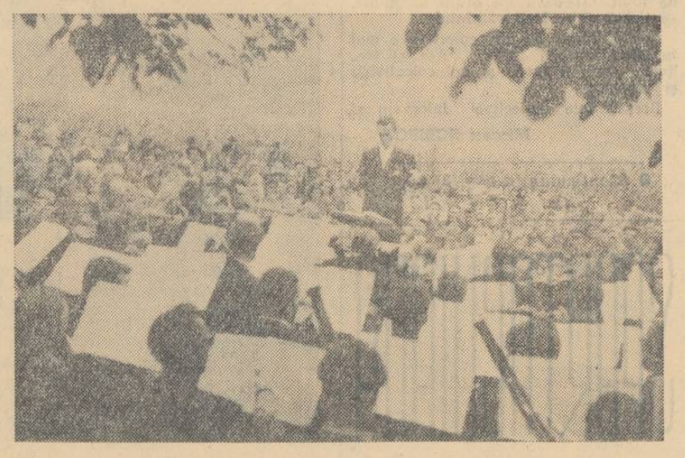

Se execută Rapsodia I-a de George Enescu

Erou de reportaj

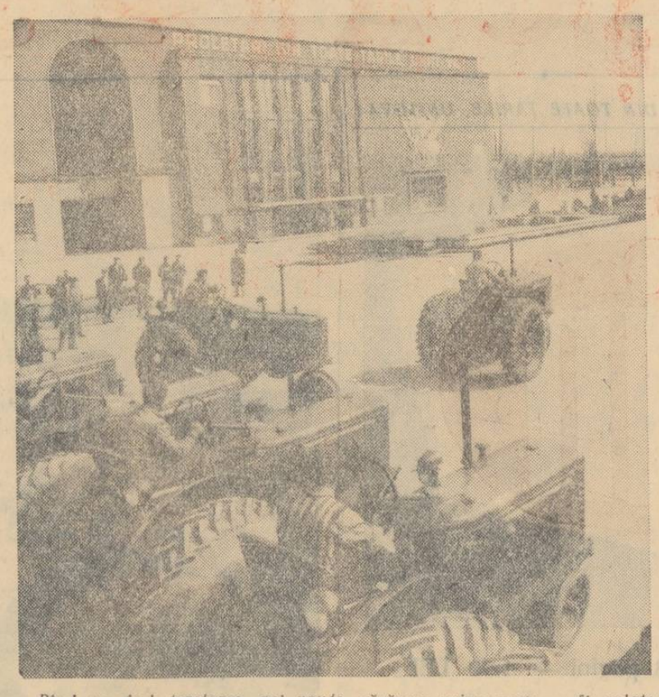

Rînd pe rînd, tractoare, noi noute, părăsesc uzina pentru a fi rodate

(Urmare din pagina 1-a)

dul să devină aviator (în uzină se produseseră avioane pînă atunci) nu a avut altă treabă, în toiul zarvei stîrnită de evenimentul respectiv, decît să caute să descopere pe tractor tocmai acele piese lucrate de el. De două dintre ele își amintește și acum: flanșa din spate de la cîrligul de tracțiune și caseta direcției.

Dar cite piese de tractor nu au trecut apoi prin mîna lui Dumitru Mihai, devenit strungar calificat, iar în primăvara lui 1949, maistru de linie? Și pentru IAR-22, și pentru IAR-23, și pentru SRT. Dumitru Mihai nu a încetat să fie strungar nici în cei cinci ani în care a urmat cursurile Institutului Politehnic din Orașul Stalin. În fiecare vacanță el s-a întors în uzină, în atelierul unde a văzut pentru prima oară un strung, la maistrul Baldin care l-a învățat meseria. Și de fiecare dată, parcă era un făcut, atunci era mai mare nevoie de el. În felul acesta aproape că n-a fost prototip de tractor la care el să nu fi lucrat. În vacanța după anul al IV-lea de studenție, de pildă, a făcut cunoștință cu primul tractor din familia UTOS, familie care numără azi trei membri marcanți. De altfel și proiectul de diplomă și l-a lucrat Dumitru Mihai în uzină. La cabinetul tehnic, într-un colț liniștit, i s-a pus-la îndemînă o masă de desen și tot ce a avut nevoie. Inginerii și maiștrii cu experiență l-au ajutat ca și atunci cînd deprindea pentru prima oară tainele strungului. Era doar unul din fiii uzinei de tractoare.

Mai tîrziu, fiind inginer și șef al secției unde pînă nu de mult era doar ucenic, Dumitru Mihai nu a uitat că a fost odată strungar. Este cunoscut cîtă bătaie de cap dă de obicei executarea pieselor pentru un prototip, piese care se lucrează mai întotdeauna fără nici o documentație tehnică, fără scule adecuate. Cam acestea le-a executat de fiecare dată inginerul Dumitru Mihai. Mi-a povestit, de pildă, cu lux de amănunte, o întîmplare legată de realizarea prototipului tractorului UTOS-26. În ziua aceea toate cele zece carcase pentru rulmentul mare al cutiei de viteză fuseseră rebutate. În noaptea care a urmat însă, inginerul Dumitru Mihai a rămas împreună cu un maistru. Au lucrat împreună la strung. Spre ziuă, 15 piese treceau de controlul tehnic pentru a ajunge la montaj. Realizarea prototipului noului tractor romînesc nu avea să întîrzie.

De la inginerul Dumitru Mihai am aflat încă multe. Și despre uzină și despre tractoarele care se produc acolo. El este doar unul din oamenii care a intrat pe porțile unei uzine distrusă de bombardament, care a văzut și a cunoscut fiecare pas, fiecare efort, făcut pe linia modernizării producției și a fabricației de tractoare romînești. Știați că UTOS este astăzi o marcă bine cunoscută în China și India, Bulgaria și Iugoslavia, Siria, Egipt, Grecia, Coreea și Vietnam? În legătură cu aceasta mi-am notat un amănunt interesant: pe autostrada care leagă Atena de Salonic călătorul poate întîlni firme luminoase, care recomandă tractoarele romînești.

Așa dar acesta este eroul reportajului meu. Unul din mîile de constructori ai socialismului, unul din numeroasele cadre noi care cu sprijinul partidului s-a ridicat spre culmi nebănuite. Și ca el sînt mulți în uzina de tractoare. Numai cîți am aflat eu. Alexandru Tripșa, muncitor în uzină, azi șeful sectorului uzinaj-montor, a fost chiar coleg de bancă, la facultate, cu Dumitru Mihai. Nicolae Costache, fost muncitor în uzină, acum mecanic șef la sectorul presă, a făcut parte și el din aceiași promoție de ingineri. Deci cazul lui Dumitru Mihai nu este izolat, drumul lui de la ucenic la inginer este deci propriu multor constructori de tractoare. Pe fiecare dintre ei partidul l-a educat, îndrumîndu-i spre învățătură, călăuzindu-le pașii spre un țel luminos.

Mă mai gîndesc că drumul lui Dumitru Mihai și al colegilor lui, ca și însăși istoria industriei de tractoare romînești, la dezvoltarea căreia ei au avut contribuția lor de efort și de dragoste pentru patrie, este de fapt drumul pe care merge întregul nostru popor muncitor, economia noastră națională de 14 ani încoace, de cînd 23 August a devenit cea mai scumpă sărbătoare a țării.

Nu-mi rămîne deci decît să realizez ce mi-am propus de la început: un reportaj despre bravii constructori de tractoare. Cred că sînt în asentimentul dumneavoastră că datele culese merită a fi consemnate. Ceea ce am și făcut dealtfel.

Tudor GHEORGHIU

Pe Bistrița, de vale...

(Urmare din pagina 1-a)

ale Siretului, spre bătrînul și molcomul Dunăbiu. Au fost martore tăcute ale zămislirii primelor așezări moldovenești, au privit cu admirație lupta pentru libertate a apărătorilor Cetății Neamțului, au spălat rănile și au răcorit frunțile celor obidiți și împilați.

Nu este mai mult de un deceniu de cînd Bistrița a început să nu mai recunoască locurile prin care trece. Obișnuită cu liniștea și singurătatea, s-a trezit de odată în mijlocul freamătului muncii, a înnoirilor care au adăugat și adaugă farmecului natural al locurilor prin care curge, o frumusețe nouă: frumusețea muncii împlinite, frumusețea muncii omului nou, crescut și îndrumat de partid, care transformă natura în scopul fericirii poporului.

Încă firavă, de abia ieșită la lumina soarelui, acolo unde se îmbrățișează cu apele Dornei, Bistrița întîlnește astăzi hale uriașe, ateliere albe, un coș lung și subțire ca un deget îndreptat spre cer. Depozite imense, elevatoare, cabluri, vestesc apropierea unei mari întreprinderi industriale, în timp ce un grup de vile noi, cochete, un cinematograf și alte așezări dau de știre că aci, la Vatra Dornei, s-a născut un nou centru muncitoresc. În locul fabricuței de cherestea, arsă pînă în temelie, în această pitorească stațiune s-a construit în anii regimului democrat-popular unul dintre cele mai moderne combinate forestiere din țară.

Dar surpriza, marea surpriză, avea să o întîlnească Bistrița ceva mai încolo, la întîlnirea cu Bicazul. Ce înseamnă acel piept de beton care începe să unească coșcogeamite munții? Ce mîini de uriași au sfredelit cale de kilometri întregi stînca, creînd un tunel unic în felul său? Ce înseamnă toate aceste mașini, instalații, clădiri, fabrici, care au năpădit înălțimile altădată stinghere, sălbatece ale Bicazului. Fiindcă nu este decît un rîu, Bistrița nu are de unde să știe că aci prinde viață un vis îndrăzneț, că marea hidrocentrală pe care o construiesc oamenii zilelor noastre va furniza o treime din energia electrică de care dispunea țara noastră în 1956. Nu are de unde să știe nici că nu după multă vreme va forma, din apele sale, unul dintre cele mai mari și mai frumoase lacuri din țară, că ea însăși va trece prin tunelul acela rotund și lung, va cădea vijelioasă peste turbine și se va pune astfel în slujba omului.

Pînă atunci, amețită de priveliștile noi, de zgomotul muncii clocotitoare, Bistrița își continuă drumul la vale, purtînd în spinare șiruri nesfîrșite de plute. Dar n-are timp să-și revină în fire, căci la doi pași după Bicaz găsește din nou schimbări. Întîlnește o așezare leit cu cea de la Vatra Dornei. Aci, la noul combinat forestier de la Vaduri i se smulge multe din plutele pe care le-a purtat la vale. Buștenii purtați pe calea apelor umblătoare se vor transforma în cherestea, produs atît de necesar economiei noastre naționale.

Ușurate de povară, apele rîului de munte trec apoi pe lîngă bătrînul și pitorescul Piatra Neamț, întinerit și el prin propria-i dezvoltare economică și social-culturală și prin uriașa înviere a împrejurimilor lui. Se pregătesc apoi, scăpate de strînsura munților, să o pornească mai agale spre Siret. Dar șirul înnoirilor nu s-a încheiat. Parcă peste noapte, aproape de nimeni cunoscut, sătucul Săvinești și-a schimbat fața de nu-l mai recunoști. Construcții înalte, de o formă ciudată, abia terminate, îți dau de veste că și aici se întîmplă ceva. Uzina de fibre sintetice, de relon, va pune în curînd la dispoziția oamenilor mijlocul de a se îmbrăca mai bine, mai elegant, mai trainic.

Dar să-i lăsăm pe montorii care se grăbesc să dea în producție uzina cu două luni înainte de termen să-și vadă de treabă și să ne continuăm drumul odată cu apele Bistriței. N-avem de mers prea mult. În satul vecin, Roznov, acolo unde eram obișnuiți să întîlnim doar o fabrică de cherestea, este astăzi un dute-vino, o agitație necontenită. Aci se pun bazele unuia dintre cele mai mari combinate chimice ce se construiesc în țară. Pentru moment nu se poate vedea decît un mare șantier de construcție și o colonie muncitorească ale cărei prime blocuri cuprind de pe acum 80 de apartamente.

Obosit de cîte a văzut, de prin cîte a trecut, rîul Bistrița se pregătește apoi să-și unească apele cu cele ale fratelui său mai mare, Siretul. Mai admiră în treacăt pe bravii textiliști de la Buhuși care au reușit în anii noștri să întinerească vechea fabrică de postav, mărindu-i considerabil producția, și apoi salută capitala regiunii, renăscutul Bacău, oraș în plină înflorire. Fabrici noi metalurgice, textile, alimentare, noi cvartale de locuințe, un mare magazin universal și un hotel în construcție transformă Bacăul într-o adevărată capitală de regiune.

De veacuri multe în șir își tîrăște vijelioasa Bistrița apele la vale. Ceea ce nu s-a întîmplat însă timp de secole s-a realizat acum doar într-un deceniu. Valea Bistriței, una dintre cele mai înapoiate teritorii ale țării în trecutul nu prea depărtat, devine o zonă puternic industrializată, transformînd din temelii viața oamenilor.

Paul MARIAN

POARTA FERICIRII

(Urmare din pag. 1-a)

el în discuție. Prinzînd zîmbetul fugar de pe chipul brigadierului de la S.M.T. Ulmeni, spuse:

— Dar tovarășe Ruse, întovărășiții trebuie ajutați și ei la arăturile de vară... Parcă era vorba să vină să lucreze la noi în sat și brigada a V-a de tractoriști, brigada lui Ion Buzea...

— Vine și brigada asta, cum să nu, răspunse Ruse. Am vrut însă să-i „cerc" o țîrcă pe dumnealor, să aflu dacă întovărășiții au lipsă de tractoarele noastre sau ba?

— Auzi, întrebare! răspunse înciudat unul din președinți. Cum să n-avem nevoie de semeiști? Păi noi ne ținem într-una pe urma colectivei și ne străduim ca să lucrăm la fel ca și colectiviștii... Să spună și nea Ghețu dacă nu-i așa...

— Așa-i, așa-i! confirmă președintele gospodăriei. Ca președinți de unități agricole cooperatiste noi ne întîlnim destul de des și ținem sfat asupra a tot ce interesează satul Valea Roșie. Căci satul nostru — ca de altfel și întreg raionul Oltenița — e complet cooperativizat...

Discuția fu întreruptă pentru cîteva clipe de trecerea unui rînd de căruțe, pline vîrf cu roșii mari, frumoase. Roșii recoltate din întinsa grădină a colectiviștilor.

— Ala de la căruța dintîi nu-i Nicolae al lui Pîrvu? întrebă Istrati.

— Ba chiar el — răspunse președintele colectivei. Harnic om, ce să spun! Și la început, cît s-a codit să intre aici, pe poarta asta a colectivei... V-aduceți aminte, nu?

— Mai încape vorbă? răspunse Trăsnitu pentru toți. Parcă ieri a fost nunta lui de pomină... De altfel, acolo, la masa nuntașilor, s-a spart gheața... Acolo și noi, întovărășiții, ne-am apropiat mai tare de colectiviști...

Cele două cereri ale lui Nicolae I. Pîrvu

Nunta lui Nicolae I. Pîrvu cu Niculina Ungureanu s-a făcut acum un an în casa părinților fetei, renovată și dichisită mai ceva ca o mireasă... Pe mesele puse în lung, cap la cap, ca să facă loc la toți nuntașii, apăreau mereu alte și alte bucate... Din garafe, rubiniul gîlgîia într-una, umplînd „ochi" paharele mesenilor... Arcușul lăutarilor se făcea auzit cu greu în valul de veselie ce umpluse casa Ungurenilor...

Dacă colectiviștilor lucrurile li se păreau simple, unii întovărășiți invitați la nuntă însă nu-și mai luau ochii de la cele ce vedeau. Nu le venea a crede că Dumitru Ungureanu — de cînd cu colectiva — o putea duce atît de bine. Îl știau toți, de totdeauna, sărac lipit. Năpăstuit de nevoi, robise odinioară din greu fie pe moșia lui Horea Bogdan, fie pe cea a lui Dumitru Deculescu. Îl omorau îndeosebi munciile în plus făcute la moșier pentru mîncarea primită. Scăpat de urgia moșierilor, a căpătat, cu ajutorul partidului clasei muncitoare, și el, ca și mulți alți țărani muncitori, pămînt. La început i-a venit greu să-și lucreze singur, cu boișorii săi slabi, cele 4 hectare ale sale. Abia din anul 1952 încoace, de cînd s-a înscris în colectivă, a început să cunoască el viața nouă, bunăstarea. Harnic, priceput, Dumitru Ungureanu — împreună cu nevastă-sa, cu cei patru băieți ai săi și cu Niculina, mireasa îmbujorată ca un boboc — a făcut întotdeauna multe zile-muncă în gospodărie, drept pentru care a dus acasă, an de an, tot mai multe bucate. În felul acesta, ei și-a putut repara și mobila din noua casă, și-a construit o magazie, și-a pus un lot de vie, și-a cumpărat vacă cu lapte. De straie și încălțări pentru toți ai casei, nici nu mai vorbim...

Nicolae I. Pîrvu, mirele, le știa pe toate mai bine decît alți întovărășiți, fiindcă mereu dădea tîrcoale Niculinei. Știa și cum o duc și ceilalți colectiviști, mai toți cu case noi, mîndre, cu podul plin de bucate, cu straie frumoase în dulapurile cu oglindă. Știa... și totuși, o tot sucea, tot amîna lună de lună nunta. Cauza: își băgase coada închiaburitul Nicolae Pîrvu, o rubedenie după tată, care toată ziulica îi împuia capul cu fel de fel de scorneli. Maică-sa, care avea două fete de măritat, îi ținea isonul. De partea cealaltă, Niculina se ținea tare, spunîndu-i că așa nu-i la de bărbat, că nu vrea „să rămînă de rîsul satului". Pînă la urmă, mai stînd de vorbă cu unul și cu altul, mai trecînd pragul porții gospodăriei colective pentru a vedea noile construcții ridicate, mai trăgînd cu privirea și la casele ridicate de tinerii căsătoriți pe locurile date de gospodărie, Niculiță al nostru s-a convins. Și odată convins, a dat două cereri: una scrisă președintelui Constantin Ghețu, pentru a fi primit în colectivă, iar alta verbală lui Dumitru Ungureanu, pentru a-i da fata de nevastă...

Printre cei care priveau atunci cu drag la tinerii căsătoriți, erau și cei trei președinți, care stau la sfat lîngă poarta colectivei. Stau și se gîndesc că nici lui Pîrvu nu i-a mers rău în colectivă, ci dimpotrivă... N-a trecut anul și tinerii căsătoriți au primit loc de casă și 25 ari de grădină. Tînărul cămin a început să cunoască belșugul.

★

Poarta gospodăriei colective n-a fost trecută numai de Nicolae I. Pîrvu, ci de mulți alți oameni — mai tineri sau mai virstnici — din Valea Roșie. Nu, mai anul acesta au dat cereri de înscriere 41 de familii de întovărășiți.

Nu le era oare bine acestora în întovărășire? Le era. Ca individuali aveau de luptat cu multe greutăți la lucrul pămîntului; la strînsul recoltei. Unindu-se laolaltă, ei au ajuns deodată foarte mulți, stăpînind 559 ha. în întovărășirea agricolă „Desrobirea" și 485 ha. în întovărășirea agricolă „1 Mai". Urmînd calea gospodăriei colective, întovărășiții au început să lucreze în brigăzi, să aplice metode agrotehnice înaintate, să obțină roade bogate. Sfatul celor trei președinți — unul de colectivă, iar ceilalți doi de întovărășiri — experiența împărtășită, au influențat favorabil progresul întovărășirilor agricole. Și totuși, întovărășiții nu se puteau compara cu gospodăria colectivă, care le era superioară, care-i întrecea mereu.

Datorită existenței gospodăriei colective, Valea Roșie — odinioară vale însîngerată de pe urma bătăliilor cu turcii, vale apoi a robiei pe moșiile fără capăt — a devenit o vale înfloritoare, o vale a belșugului. De la 28 de familii cu 180 ha. teren și 4 atelaje, cît a avut acum opt ani la înființare, gospodăria colectivă „11 Iunie" numără azi 220 familii cu 836 ha. teren. Colectiviștii posedă 2 ruțoare, 44 atelaje și multe altele. Te pierzi prin construcții: două magazii pentru 128 vagoane de cereale, un pătul pentru 30 vagoane porumb, un saivan pentru 500 oi, un grajd pentru 50 taurine și altul pentru 56 cabaline, o maternitate pentru 60 scroafe, un coteț pentru 500 păsări, două remize de 3.200 m.p., patru ateliere de mecanică, fierărie, roțărie tîmplărie. Cu sprijinul S.M.T. Ulmeni și cu mașinile proprii, muncile în gospodărie se execută din ce în ce mai mult mecanizat.

Greu au mai cîntărit în ochii întovărășiților și recoltele obținute în colectivă. Anul acesta, de exemplu, deși a fost un an mai puțin favorabil păioaselor, colectiviștii au obținut în medie 1.700 kg. grîu la hectar, adică cu 650 kg. mai mult decît întovărășiții. Recoltele de orz, mazăre și de alte produse întrec de asemenea pe cele ale întovărășiților după cum mult mai frumoase se prezintă și culturile de porumb, floarea-soarelui și sfecla de zahăr de pe ogoarele colectiviștilor. De altfel, veniturile din acest an ale colectivei o situează printre gospodăriile milionare, fondul ei de bază ajungînd la 1.280.000 lei.

Dar cîte lucruri nu l-a mai îndemnat pe unii întovărășiți să se înscrie în colectivă! Valea Roșie numără astăzi 70 case noi și alte 40 refăcute de către colectiviști. Valea Roșie este bine gospodărită, întrucît din deputații sfatului popular al comunei de reședință — Mitrești — 18 sînt colectiviști în frunte cu harnicul și priceputul președinte al sfatului, Gheorghe Z. Ilie. Valea Roșie posedă o grădiniță sezonieră, unde colectivistele își pot lăsa fără grijă copiii pe timpul zilei. Valea Roșie posedă oameni care țin la avutul lor, care țin la colectivă ca la ochii din cap; oameni ca Nicolae Urdan, care l-a prins și demascat pe fiul de chiabur, Alexandru Năstase, în timp ce încerca să fure înnodătoarea de la o secerătoare.

Pe poarta largă a colectivei

Constantin Ghețu, harnicul președinte al colectivei din Valea Roșie, le știe bine pe toate, de-a fir-a păr. Le știe, fiindcă le-a trăit zi de zi, fiindcă i-au dat mult de furcă pînă ce le-a văzut limpezite. Ce doi președinți de întovărășire îl ascultă cu atenție și — din cînd în cînd — mai adaugă cîte ceva.

— Și acum, nea Ghețule, după consfătuirea de la Constanța, ce mai aveți de gînd să faceți la colectivă? întrebă președintele întovărășirii „Desrobirea".

— Multe... De altfel, am și început să le facem. Livada de pomi, spre exemplu, am și mărit-o la 10 hectare, iar la anul o vom spori cu încă 5 hectare. Via o vom face de 11 ha., căpșunerie de 8 ha., iar grădina de legume am sporit-o de la 10 la 27 ha. Vom dezvolta apoi, pînă în 1959 și șeptelul de animale, cu 51 de vaci, cu 230 oi, cu 47 scroafe fătătoare. Vom înmulți păsările, ajungînd să avem anul viitor 3.000 de găini și 2.000 de rațe. Am introdus plata suplimentară, care stimulează mult pe colectiviști. Ne gîndim de asemenea și la introducerea asolamentului potrivit noii organizări teritoriale a gospodăriei. N-avem grijă de asta, fiindcă de curînd ne-a fost repartizat un tînăr inginer agronom. Îl văd priceput, fiindcă toată ziua colindă tarlalele gospodăriei, iar seara se închide cu probe de semințe în laboratorul gospodăriei...

Proiecte minunate, la care cei de față reflectează serios. Într-un tîrziu, președintele colectivei spuse șugubăț:

— Ce te taci, tovarășe Istrate? Mi-au mai venit cereri de la întovărășiți... Rămîneți fără de membri...

— Atîta necaz să avem noi! — i-o întoarse președintele întovărășirii. Păi după cum merg lucrurile, parcă văd că la toamnă ne înscriem cu toții... Pășim cu toții pe poarta asta a colectivei, poarta fericirii noastre, a tuturor.

Mircea SCRIPCA

POȘTA Redacției

ELVIRA PALADUȚA — Timișoara. În țara noastră, cum știți și dvs., sînt create toate condițiile pentru ca oamenii muncii să-și poată dezvolta talentele. Dorința dvs. de a face teatru poate fi împlinită. Noi vă sfătuim să participați la viața unui cerc dramatic de amatori și să citiți mult teatru. Citiți operele dramaturgilor noștri contemporani: Mihail Davidoglu, Lucia Demetrius, Aurel Baranga, Horia Lovinescu, citiți teatru clasic, pe Cehov, pe Gorki, pe Shakespeare, citiți clasicii literaturii noastre: pe Caragiale, Alecsandri. Citiți mult — aceasta este o condiție foarte importantă. Adresele pe care ni le cereți nu sîntem în măsură să vi le dăm, fiindcă nu le știm.

IANCU POPESCU — Craiova: **O fotografie a monumentului din Nagasaki, în afara celor apărute în ziare și reviste, nu cunoaștem. Epigramele le-am citit și nu merg: poanta, hazul, ținta satirică, nu-s cuprinse în catrene. Versurile sînt o completare doar a motto-ului. Proverbele întregite sînt și ele fără haz; așteptăm altceva.**

GEORGE I. CORBU — București: **Destul de slabe epigramele; alegem cu greu, una — „Unui lenes":**

Te-ai dedicat de bunăvoie
Amicei tale... lenea
Sperînd c-alăturea de ea
Îți treci mai lesne vremea.

FOINA MIRCEA — Cluj: **Am sperat să aflăm rețeta cerută de dvs; deocamdată n-o avem. Adresați-vă unui specialist din orașul dvs. Poate va fi în măsură să vă dea lămuriri și sfaturi practice. Pe cît știm, este necesară o instalație destul de costisitoare.**

SIBEKI GEORGE — Boroaia: **Adresați-vă în scris la Facultatea de Filozofie a Universității „C. I. Parhon" din București. Veți primi răspunsul pe care-l solicitați.**

BERLAD OZI — București: **N-ați greșit anticipînd îndemnul nostru de a vă îndrepta spre teme de actualitate. Materialul despre întemeietorul „Crucii roșii" este interesant, dar neputîndu-l publica la vremea potrivită, cînd după calendar, își justifica apariția, îl păstrăm doar ca un documentar.**

CAROL BORA — Craiova: **Am citit cu interes scrisoarea dvs. Materialul informativ pe care ni-l transmiteți îl vom folosi. Pentru sugestia pe care materialul dvs. ne-a dat-o, vă mulțumim.**

ECATERINA SIMIONESCU — Hîrlău: **Adresați-vă Institutului, la Iași, și cereți să vă trimită, contra cost, un curs. Aptitudinile fetiței cultivați-le cu grijă, folosind și cele cîteva metode existente de desen pentru copii. Îndemnați-o să privească albume cu reproduceri ale operelor marilor artiști plastici (Editura de Stat publică o astfel de colecție) și, cînd aveți posibilitatea, conduceți-o la Iași, la Palatul Culturii. În ceea ce privește pata lăsată de ulei, nu știm ce răspuns să vă dăm. Scrieți și cereți lămuriri întreprinderii producătoare.**

M. MANOLACHE — București: **Un exces de susceptibilitate credem că v-a făcut să dați o interpretare exagerată răspunsului nostru. Ne pare rău că nici de această dată nu putem da un răspuns favorabil pentru desenele pe care ni le-ați trimis, dar sperăm că scrisoarea primită din partea dvs. nu va fi ultima.**

HENȚIU IOAN — Deva: **Vă trebuie mai multă încredere, mai multă muncă și stăruință. Trebuie, dacă vă e drag să scrieți, să și citiți, să citiți metodic și îndelung, poezie. Încercările proprii nu vă pripiți să le trimiteți spre publicare; căutați să le citiți la un cenaclu literar, să le discutați, să primiți în acest fel un ajutor tovărășesc, absolut necesar. În altă ordine de idei: nu vă putem procura numere vechi ale revistei; rubrica la care vă referiți va apare.**

A. BOLOHAN — Orașul Stalin: **Nu putem reține și publica versurile. Sînt cam atemporale. Așteptăm altceva, legat de actualitate, de viața nouă care pulsează în țara noastră.**

Petrol, petrol și încă o dată petrol

-iată ce atrage monopolurile S.U.A. și Marii Britanii în Orientul Arab

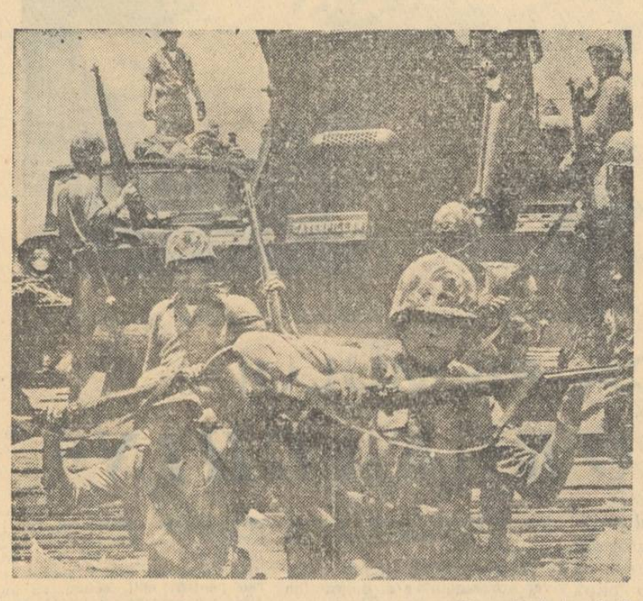

Știu ei oare în ce scop au fost trimiși în Liban?

Priviți cu atenție fotografia de mai sus. Ea arată tineri americani, înarmați pînă în dinți, debarcînd în Liban.

Știu ei oare în ce scop au fost trimiși să moară și să omoare?

Sîntem siguri că înainte de plecare soldații adunați în careu au ascultat cuvîntarea unui ofițer superior, care le-a vorbit, desigur, despre dorința guvernului american de a apăra țările mici etc., etc...

De cine trebuie apărată această țărișoară? va fi întrebat John sau Perry. Li s-a răspuns: de arabi! De arabii din Egipt, de arabii din Siria, de arabii din Irak, de arabii din Yemen și chiar de arabii din Liban, care cu toții au efectuat o „agresiune indirectă". Atunci cînd arabilor nu le este pe plac Faruk sau Feisal, Șamun sau Husein ei comit o „agresiune indirectă" care trebuie pedepsită (vezi agresiunea din Suez, vezi agresiunea din Liban și Iordania) De ce? Motivele le veți găsi citind această pagină.

Aristocrația petrolului

Petrolul are regi, iar aceștia, ca orice regi, se sprijină pe o aristocrație. Redăm mai jos portretele unor membri ai acestei aristocrații a petrolului. Citiți-le! Sînt ale unora dintre principalii conducători ai politicii occidentale, legați prin mii de fire de trusturile petrolifere.

Citind biografiile lor devine limpede de tot de ce aceștia împing țările lor mereu la noi și noi agresiuni împotriva popoarelor arabe, care au avut norocul sau ghinionul ca sub picioarele lor să zacă aurul negru.

WINSTON CHURCHILL

BP

Adevăratul fondator al imperiului petrolifer britanic este Winston Churchill, care în mai 1914 a achiziționat pentru statul englez 50 la sută din pachetul de acțiuni ale lui *Britisch Petroleum*, după cum predecesorul său Disraeli achiziționase în 1875 mare parte din acțiunile *Companiei Suezului*. Pe vremea aceea contra-amiralul marinei britanice a făcut o bună afacere, pentru că, așa cum s-a spus, *„a legat pentru totdeauna petrolul din Orientul Mijlociu cu Marea Britanie"*; tot astfel Churchill a devenit și este și el astăzi un adevărat petrolist, acționar al Societății *Anglo-Iranian-Oil* (astăzi *Britisch Petroleum*) și al multora dintre filialele sale. De aceea, Churchill a luptat împotriva naționalizării petrolului iranian și a finanțat pe generalul Zahedi, pentru a-l ajuta să-l răstoarne pe Mossadik.

SIR JOHN CUNNINGHAM

BP — IRAQ PETROL. CO.

Amiral al S. M. (Majestății Sale) britanice, șeful serviciului înzestrării armatei în flota engleză din 1940 și pînă în 1943, comandant suprem al forțelor navale engleze în Orientul Mijlociu în 1943 și comandant suprem al tuturor forțelor navale aliate în Mediterana, între 1944 și 1946 și Primul Lord al Amiralității din 1946 pînă în 1948, cînd a trebuit să fie concediat pentru a prelua rolul de președinte al *Societății Irak Petroleum Company*. În sînul acestei companii, amiralul Cunningham reprezintă, pe seama statului englez, societatea *Britisch Petroleum*, care controlează 23,75 la sută din acțiunile Societății *Irak Petroleum*. Cunningham face parte și din „consiliul de război" restrîns al guvernului englez. Imensa putere a acestor oameni poate să orienteze în mod determinant politica guvernelor.

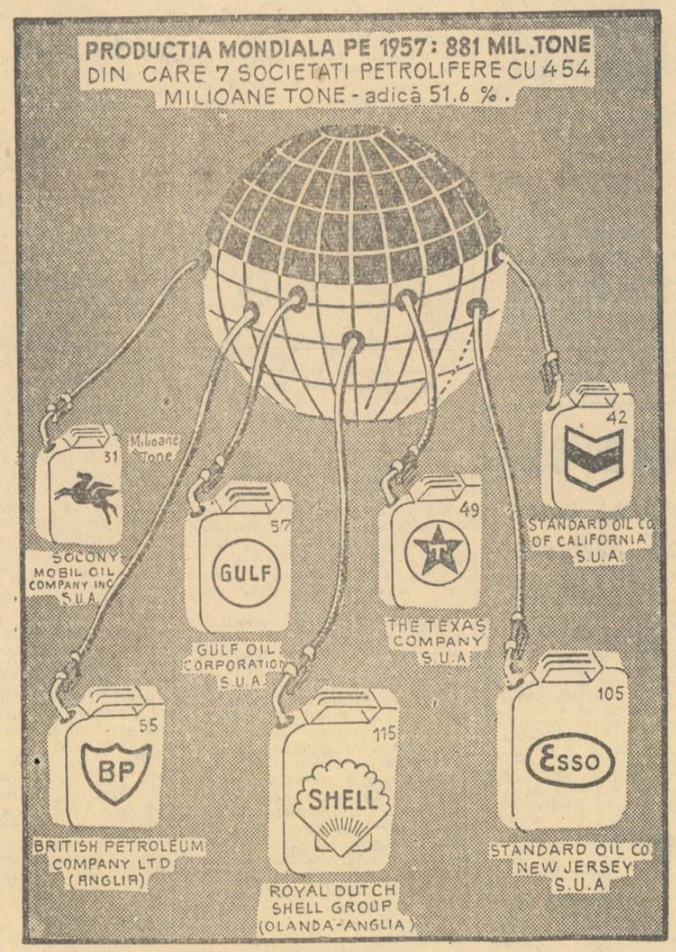

JACQUES DE GAULLE

IRAQ PETROL. CO.

Jacques De Gaulle, fratele actualului prim ministru francez, este președintele băncii *Banque de Paris et des Pays Bas*, principala acționară în *Compagnie Française des Pétroles*, care deține 23,75 la sută din acțiunile *Soc. Irak Petroleum Company* și 6 la sută din acțiunile cartelului internațional care exploatează sondele iraniene. Printre acționarii lui *Compagnie Française des Pétroles* (pe care De Gaulle refuzase s-o naționalizeze în 1946) figurează apoi bancherul Henry Lafond, unul dintre principalii inițiatori ai mișcării gaulliste, Bourges Maunoury, apoi foștii prim miniștri Mayer, Pinay și Laniel și însfîrșit vreo douăzeci de deputați din diferite grupări, care sprijină politica colonialistă a Franței cu o prea cunoscută consecvență.

NELSON ROCKEFELLER

Cel mai bogat om din America (de el depind companiile petrolifere *Standard Oil, Socony Vacum, Caltex, Esso*, etc.) nu e numai un mare afacerist, ci și un om politic. Face parte din partidul republican, pentru care, în noiembrie curent, își va depune candidatura pentru funcția de guvernator al orașului New York. În alegerile prezidențiale din 1956, Rockefeller a contribuit personal cu mai mult de 100.000 dolari pentru a acoperi cheltuielile electorale ale lui Eisenhower, care l-a învestit „consilier pentru politica economică" imediat după victoria sa în alegeri. Nelson Rockefeller este autorul unui „plan" de „ajutor extern", bazat pe doctrina Eisenhower, care și l-a însușit numaidecît, dîndu-l drept planul său. Dar adevăratul autor e Rockefeller. De ce, se înțelege!

JOHN FOSTER DULLES

GULF — STANDARD OIL

Biroul de avocatură *Sullivan and Cromwel* (al cărui proprietari sînt frații John Foster Dulles, secretarul Departamentului de Stat al S.U.A și Allan Dulles, șeful serviciului secret american) este în mod oficial reprezentantul intereselor Societății NAM (National Association of Manufactures); în particular, Biroul lui Dulles tutelează interesele legale ale lui *Standard Oil* și ale lui *Gulf Oil*, interesate în sondele din Iran, Irak, din Arabia Saudită și din Kuweit. J. F. Dulles a fost multă vreme membru în consiliul de administrație al lui *Bank of New York*, care aparține consorțiului petrolifer Standard Oil. Firește, nu e greu de descoperit astfel, în politica Departamentului de Stat, prezența societăților mai sus amintite.

LOY HENDERSON

STANDARD OIL

Acest om, puțin cunoscut de străini, este un pilon de sprijin al politicii americane în Orientul Mijlociu. Henderson, așa dar, este șeful secțiunii speciale de consilieri ai președintelui american asupra problemelor Orientului Mijlociu și, în această postură, el s-a prezentat la Ankara, Bagdad și Beirut în octombrie 1957, pentru pregătirea unei lovituri de stat (eșuată apoi) împotriva Republicii siriene. Loy Henderson personal a lichidat afacerea Mossadik din Iran, ca emisar al Societății Standard Oil. De altfel, acest diplomat american a fost în trecut reprezentantul lui Rockefeller în Extremul Orient și președintele lui *„Rockefeller Foundation"*; este posesorul unui impresionant număr de acțiuni ale companiilor conduse de Rockefeller și este „consultant politic" al Societății *Standard Oit of New Jersey*.

DEAN ACHESON

IRAQ PETROL. CO.

După cum Foster Dulles este omul de încredere al petroliștilor americani în partidul republican, tot astfel Dean Acheson (care a fost secretar de stat) este omul de încredere al lui Rockefeller în partidul democrat. Dean Acheson și-a început cariera ca om de afaceri al Societății Standard Oil, care l-a ales deputat și de care depinde soarta lui. Ca ministru al Afacerilor Externe al S.U.A. a impus Orientului Mijlociu „planul Truman", a înlesnit pătrunderea petroliștilor americani în Orientul Mijlociu în dauna englezilor și pînă la urmă s-a erijat în reprezentant al Iranului la Națiunile Unite. Acum Acheson conduce Biroul de avocatură *Acheson and Cravath*, care apără interesele Societății *Standard Oil* și ale altor companii asociate Statelor Unite.

Mizeria cruntă a celor exploatați

În timp ce monopolurile petrolifere americane și engleze adună profituri uriașe de pe urma acaparării petrolului, popoarele arabe exploatate de aceste monopoluri îndură cea mai cruntă mizerie.

Iată un tablou al situației maselor muncitoare din Irak supranumit — pînă la răscoala de la 14 iulie care marchează începutul unei vieți noi — Bastilia din Orientul Mijlociu al imperialiștilor:

- Felahii (țăranii care muncesc pămîntul) nu dispuneau nici pe departe de roadele muncii lor. 88 la sută din numărul țăranilor nu posedau nici 7 la sută din pămînt. Felahul trebuia să dea aproape 70 la sută din recoltă moșierului. Media vieții felahilor este de 28 ani.
- Salariul muncitorilor agricoli și industriali — recunoaște revista „The Islamic Review", care apare la Londra — nu le ajunge acestora nici pentru o alimentație cît se poate de sărăcăcioasă: pîine, curmale, ovăz, ceai — 92 la sută din populația țării este analfabetă.
- Numărul celor ce suferă de diferite boli — și în special de tuberculoză — este, potrivit datelor oficiale, de 1.782.000 la o populație de 6.500.000 locuitori.
- Anual mor aproape jumătate din noii născuți.

Adevărații stăpîni ai petrolului din Orientul Arab

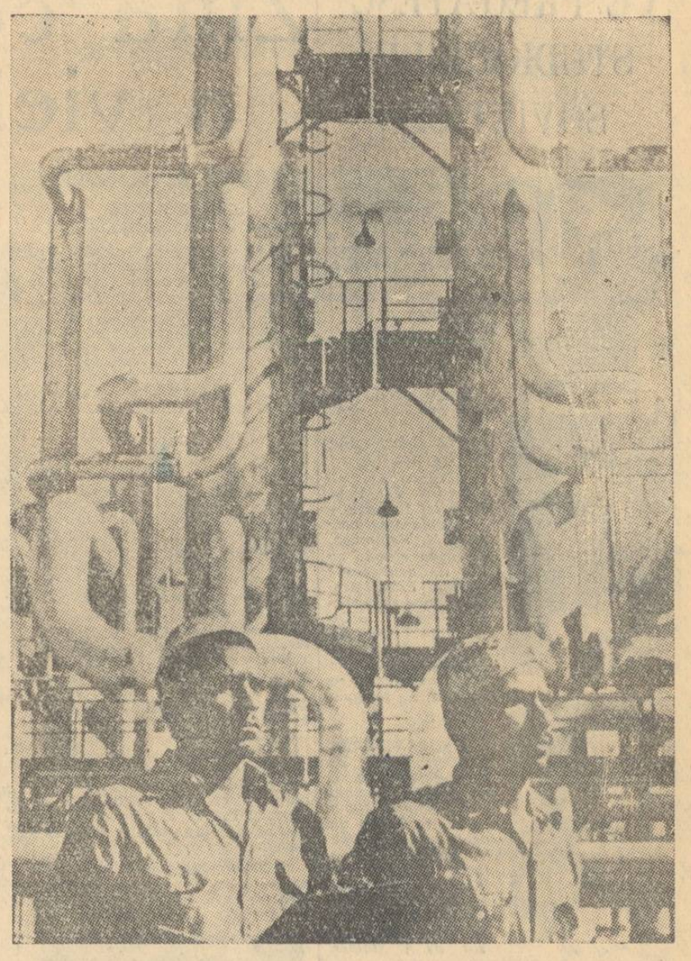

„LAMPA LUI ALADIN"

Este cunoscută nu numai în Orient, dar și prin părțile noastre vestita poveste a „Lămpii lui Aladin". Ea simbolizează vigilența de care trebuie să dea dovadă poporul în apărarea bunurilor lui.

Această poveste este astăzi foarte actuală. În patria lui Aladin, în Orientul Arab, monopolurile americane și engleze au trimis forțe armate pentru a-și menține dominația în această regiune, pentru a continua să jefuiască popoarele arabe de bogăția lor principală — petrolul.

Lampa lui Aladin e din nou în pericol. Dar cei ce sînt autorii acestui frumos basm știu ce înseamnă vigilența și își vor apăra bogățiile și dreptul la o viață liberă.

„Lampa lui Aladin" din nou în pericol...

Desen de V. VASILIU

„NURNBERGER NACHRICHTEN": Politica Apusului este lipsită de orice rațiune

Sub acest titlu, ziarul mai sus citat scrie următoarele în legătură cu agresiunea americano-engleză în Orientul Arab":

„Rareori s-au văzut strînse grămadă atîtea jumătăți de măsură, atîtea contradicții, atîtea divergențe și atîta minciună murdară ca acum în jurul evenimentelor din Orientul Apropiat... Incursiunea englezilor și americanilor în cele două țări din Orientul Apropiat, a avut loc fără ca aceste țări să fi fost atacate din altă parte. Cu toate acestea, englezii și americanii se simt adînc jigniți dacă cineva susține că sînt agresori. Avînd în vedere că astăzi ei nu mai pot declara că acțiunea lor a fost determinată de revoluția din Irak, au pus în circulație teoria despre „Agresiunea indirectă".

„Se susține că acțiunea militară a britanicilor și americanilor a fost determinată de sarcina de a apăra libertatea popoarelor arabe... Cum se prezintă însă în realitate situația libertății în interiorul țărilor arabe dominate de clanuri? Apusul oare nu știe cu cîtă teroare brutală urmăresc aceste clanuri orice curent politic care amenință bogăția lor? Regele Hussein al Iordaniei este oare iubit de poporul său? Dacă lucrurile se prezintă astfel, de ce tremură pentru viața sa, în cazul retragerii trupelor britanice? Cît de cinstiți și de sinceri au fost imperialiștii europeni ai secolului trecut!".

Cine se joacă cu focul...

Regi adevărați au rămas foarte puțini și vor rămîne din ce în ce mai puțini. La această constatare a ajuns pînă și ex-regele Faruk, care a declarat că „în curînd vor mai rămîne numai cinci regi: de treflă, de cupă, de caro, de pică și regele Angliei".

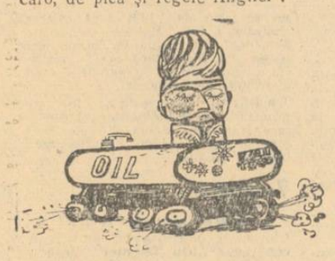

Dar există regi mai mulți și mai puternici decît acești regi — rămășițe ale sistemului feudal. Sînt regii sistemului capitalist: regele oțelului, al automobilelor, al chibriturilor, al bretelelor etc. Regi într-adevăr neîncoronați, dar a căror mentalitate nu diferă de cea a Ludovicilor veritabili. „Statul sînt eu" și „După mine potopul" sînt și maximele noilor regi.

Printre cei mai puternici sînt, la ora actuală, regii petrolului. Regele american al petrolului este Rockefeller; unul mai mic, deoarece și „remunerația după buget e mai mică..." este regele britanic al petrolului, Deterting. Incolo, mai sînt regi și mai mici în Olanda, Franța și în alte state.

Regii petrolului conduc șapte mari monopoluri, care dispun de două treimi din petrolul extras în întreaga lume capitalistă. Aceste monopoluri sînt: Standard Oil of New Jersey *(S.U.A.)* Standard Oil of California *(S.U.A.)* Socony Vacuum Oil Comp. *(S.U.A.)* Gulf Oil Comp. *(S.U.A.)* Texas Oil Comp. *(S.U.A.)* Anglo-Iranian Oil Comp. Ltd., *sau pe adevăratul nume* Britisch Petroleum *(Anglia)* și Royal Dutch Schell *(anglo-olandez).*

OIL (petrol) apare pe toate firmele; le place mult monopoliștilor petrolul. Se spune chiar că sînt atrași de mirosul de petrol. Pentru ei acest miros e mai divin ca tămîia, mai îmbătător ca vinul și mai subtil ca parfumul; deoarece petrolul miroase... a dolari. Și nu există — în ciuda dictonului că „Banii n-au miros" — un miros mai pătrunzător ca mirosul dolarilor. Dar pentru a-l simți ai nevoie de un nas special. Nu orice nas poate simți acest miros. Îți trebuie un nas de „bussinesman". Dar nu numai un nas, ci și o inimă de bussinesman. Adică o inimă de piatră.

Se povestește în această privință că, odată, un miliardar american se plimba fericit, deoarece un ochi ce-i lipsea îi fusese înlocuit de către un specialist, cu un ochi de sticlă atît de perfect, încît nimenea nu izbutea să-l deosebească de cel adevărat. Văzîndu-l vesel, un cerșetor s-a apropiat de el, cerîndu-i de pomană. Miliardarul a spus:

— Îți dau un dolar dacă ghicești care ochi al meu este fals?

Spre uimirea miliardarului, acesta ghici.

— Cum ți-ai dat seama care e cel de sticlă, întrebă, mîhnit, miliardarul.

— Am zărit în el o lucire de compătimire, *răspunse cerșetorul.*

Anecdota are tîlcul ei. Milioane de oameni au murit pentru interesele magnaților dolarului și sute de milioane de oameni trăiesc în cruntă mizerie, exploatați fiind tot de aceștia. Iată un exemplu:

„Forțele noastre mobile trebuie să fie astfel alcătuite, încît să corespundă diapazonului unor eventuale războaie limitate — de la conflicte cu participarea cîtorva țări la mici operațiuni polițienești".

Această frază este cuprinsă în raportul fondului Rockefeller, dat publicității la 6 ianuarie a.c. Acest raport, alcătuit din 25.000 de cuvinte, a fost pregătit timp de 18 luni de un grup de „bussinesmeni" americani marcanți, în frunte cu însuși Nelson Rockefeller. Presa a botezat acest raport „doctrina Rockefeller".

Și acum să revenim la întrebarea pusă mai sus: DE CE AU DEBARCAT TRUPELE AMERICANO-ENGLEZE IN ORIENTUL ARAB? *Iată și răspunsul:*

Pentru că

— „...sub nisipurile Orientului Arab zac 23 miliarde tone de țiței.

— „...cheltuielile de producție ale extracției petrolului în Orientul Arab sînt de 13—16 ori mai mici decît în S.U.A.

— „...trusturile americane scot un beneficiu net anual de un miliard de dolari.

Pentru a asigura profiturile de miliarde ale regilor petrolului, imperialiștii sînt gata să dea foc Orientului Mijlociu, să împingă lumea la o catastrofă atomică. Ce contează viața a milioane sau chiar sute de milioane de oameni, cînd e vorba de dolari? Cît dreptate avea Lenin cînd spunea că fiecare dolar este mînjit cu sînge și noroi.

Agresorii să ia însă aminte! Nu mai sîntem în secolul al 19-lea, cînd simpla prezență a unui vas militar englez era suficientă pentru a impune voința colonialiștilor. Astăzi năzuințele spre libertate și independență ale popoarelor nu mai pot fi înăbușite cu ajutorul obuzelor. Cine se joacă cu focul — mai ales lîngă petrol — riscă să se ardă...

Gh. IOSUB

Cruciadă 1958

Desen de Jerzy ZAMBA
(după „Spilki" — R. P. Polonă)

CE PREGĂTESC STUDIOURILE SOVIETICE

Prezentăm în cele ce urmează câteva noutăți privind prodigioasa activitate a studiourilor cinematografice sovietice.

● *FILMUL „Cursa obișnuită" consacrat vieții de toate zilele a șoferilor. În rolul principal* Izolda Izvițkaia.

● *„VÎNTUL", un film închinat celei de-a 40-a aniversări a Comsomolului leninist.*

● *UN FILM în regia lui* L. Saakov *— conducerea artistică M. Kalatozov. Acțiunea evocă zilele de neuitat ale Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Tînărul actor* Anatoli Kuznețov *va fi interpretul principal al acestui film, intitulat „Pe drumurile războiului".*

● *ECRANIZAREA nuvelei „Pipa" de I. Naghib, povestire despre destinul unui băiețaș țigan care a străbătut un drum greu în viață.* V. Avdișko, *care a jucat în trilogia de filme după epopeea lui A. Tolstoi „Calvarul", va reapare în acest film, regizat de A. Stolper.*

● *„O ÎNTÎMPLARE EXTRAORDINARĂ", un film care slăvește patriotismul marinarilor sovietici.*

● *UN FILM realizat de* G. Ciuhrai *(cunoscut din filmul „Al 41-lea") care este și coautorul scenariului „Balada ostașului în permisie", este povestea emoționantă a unui ostaș sovietic, care pentru curajul în luptă (acțiunea se petrece în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei) obține o permisie. Pe drum participă la diferite întîmplări și după numai cîteva minute de cînd a ajuns acasă, ostașul pleacă înapoi la unitate.*

● *REGIZORUL* V. Basov *a început turnările pentru filmul „Viața a trecut alături" Este vorba de un film despre oamenii care au săvîrșit diferite crime și delicte. Drumul lor spre o viață cinstită nu este ușor, nici neted.*

În clișeele noastre de sus în jos: **Izolda Izvițkaia, Mihail Pugovkin, T. Loghinova, Anatoli Kuznețov, V. Avdișko, V. Tihonov.**

Ziua cea mai însemnată a vieții lor: 23 August

Marcel Anghelescu

Artist emerit, laureat al Premiului de Stat

1) Cauza saltului calitativ în teatrul nostru se datorează, fără doar și poate, influenței metodei realismului-socialist. Memorabila zi de 23 August a creat condiții ca actorii să participe la o transformare radicală a concepției despre teatru, devenind actori cetățeni, adică adevărați educatori ai publicului spectator. Materialul pe care îl au acum la îndemînă e cel luat din viață, o viață ce se construiește pe baze socialiste. Era necesară deci o cunoaștere profundă a noii vieți din partea actorilor. Materialul dramatic nou, plus noile metode de muncă ne-au făcut pe noi actorii, să ne schimbăm zi de zi optica teatrală. Dramaturgia originală actuală a prins din ce în ce mai mult teren, actorii contribuind astfel la opera măreață ce avea să se săvîrșească pe tărîm cultural. Conștient de însemnătatea rolului nostru am contribuit, în măsura posibilităților, la uriașa construcție a socialismului. Faptul că în primul rînd trebuia să ne desăvîrșim pe noi înșine, a necesitat o muncă temeinică, deoarece noul spectator trebuia să primească de data aceasta de la teatru, ceea ce aștepta de mult: o cunoaștere profundă a vieții și răspunsul emoționant la marile probleme ale vremurilor noastre.

2) Desăvîrșirea acestui salt calitativ va fi verificată încă odată de examenul pe care îl vom da în fața spectatorilor sovietici. În ceea ce mă privește, m-am socotit întotdeauna un element al spectacolului, iar prezența mea în distribuție n-a însemnat niciodată decît subordonarea mea, cauzei generale a spectacolului.

Radu Beligan

Artist emerit, laureat al Premiului de Stat

1) Acest salt este rezultatul transformărilor fundamentale care s-au petrecut în teatrul nostru, sub îndrumarea partidului. Rostul teatrului, repertoriul, publicul nou, rolul social al actorului, metodele noi de muncă au pus în fața noastră sarcini de mare însemnătate. Rolurile jucate de mine în această perioadă în repertoriul clasic și în cel contemporan au cîștigat în densitate umană, în profunzime și în stil. Consider că această perioadă a activității mele este numai începutul unui drum nou și plin de perspective.

2) Ca și colegii mei, sînt emoționat acum ca în pragul unui mare examen. Joc în toate cele 5 piese cu care ne deplasăm, roluri de mare răspundere. A juca pe Hlestakov în fața spectatorilor sovietici vă asigur că nu e deloc ușor! Deocamdată muncim cu multă rîvnă să dăm o strălucire nouă spectacolelor noastre.

Alexandru Giugaru

Artist emerit, laureat al Premiului de Stat

1) În anii de după 23 August am avut prilej să joc în cadrul Teatrului Național, unde cu ani în urmă concursul meu a fost refuzat. Partidul și guvernul ne-au creat nouă, actorilor, condiții de muncă pe care altă dată noi nici măcar nu le-am visat. Am căpătat astfel posibilitatea să îmi revizuiesc mijloacele interpretative, să îmi pun în valoare adevăratele mele calități actoricești. Pe scena „Naționalului" am realizat cele mai frumoase succese din cariera mea de 42 de ani de teatru. De altfel pentru interpretarea mea din „Scrisoarea pierdută", am primit titlul de laureat al Premiului de Stat. Nu pot să nu amintesc aici și de munca mea în cinematografie. Creîndu-mi-se posibilitatea să interpretez roluri însemnate în „Directorul nostru", „Două lozuri", sau „Popescu 10 în control", am reușit să îmi îmbogățesc hotărîtor mijloacele de interpretare.

2) Mă pregătesc cu înfrigurare în vederea turneului, repetînd în cinci piese, dimineața și seara. Interpretez doar trei roluri de mare răspundere — Trahanache, primarul din „Revizorul" și Lunardo din „Bădăranii"! Aș vrea să obținem un succes cel puțin egal cu cel de la Paris și Veneția, să dovedim astfel că merităm din plin cinstea pe care ne-o acordă poporul muncitor.

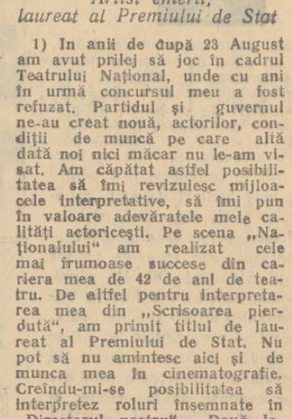

Eugenia Popovici

Artistă emerită

1) Deși activez în cadrul Teatrului Național din 1935, consider că adevărata mea carieră actoricească începe odată cu ziua de 23 August. Mi s-au deschis atunci orizonturi noi. Am ajuns cu timpul la o interpretare realistă, la care am adăugat entuziasm și pasiune. Mi s-au încredințat în acești ani roluri însemnate atît din repertoriul clasic (Hagi Tudose, Apus de Soare, Școala Femeilor și altele), cît mai ales din cel contemporan. Îmi vin în minte două roluri dragi: Aurora din „Rețeta fericirii" și Anușka (Invazia). Adîncimea sufletului Aurorei, energia, curajul și duioșia ei m-au cucerit de la prima lectură. Cît despre Anușka... Rolul a însemnat pentru mine un examen dificil, căci jucam în mijlocul studenților Institutului de Teatru, cărora trebuia să le fiu permanent exemplu în muncă. Am reușit să mă apropii de drama fetiței ce cade victimă războiului, printr-o muncă temeinică, ajutată fiind și de experiența personală. Și eu am trăit drama războiului, așa că interpretarea mea a devenit convingătoare.

2) Sînt tare emoționată, fiindcă merg într-o țară cu strălucită tradiție teatrală. Voi încerca să interpretez cît mai autentic și convingător rolurile Mariei Antonovna din „Revizorul" și al Lucicttei din „Bădăranii", cu care mă voi prezenta peste puțină vreme în fața spectatorilor moscoviți.

Grigore Vasiliu-Birlic

Artist al poporului, laureat al Premiului de Stat

1) Întrebarea e extrem de vastă. Mi-ar trebui ceasuri întregi ca să-ți vorbesc despre realizările mele din ultimii ani. Mă voi opri asupra unui singur aspect: contactul cu dramaturgia sovietică, din care am jucat roluri variate și complexe. Toate erau străbătute de o mare sinceritate, prezentînd pentru întîia dată în fața spectatorilor noștri psihologia unui om nou, superior, omul sovietic. Dacă aș numi numai rolul trombonistului din „Egor Bulîciov și alții" și aș trece apoi la Rahuma din „Calașca de aur", s-ar putea vedea foarte clar saltul calitativ artistic realizat de mine în ultimii ani. Mi-a rămas nespus de drag Rahuma, bătrînul fachir ce colindă meleagurile patriei sale iubite și încearcă, prin propriile sale puteri, să aline suferințele pricinuite de cotropitorii fasciști. E un rol complex, străbătut de duioșie și lirism, în care accentele comice se îmbină fericit cu cele dramatice. Interpretarea acestui rol mi-a întărit încrederea în posibilitățile artistice de care dispun. Eu mă socot de altfel ca fiind încă la începutul carierei actoricești, în plină tinerețe creatoare. Aștept cu optimism anii următori, ce sper că vor marca apogeul meu ca artist. Sînt convins că voi fi ajutat și de cei din jurul meu, pentru a putea răsplăti așa cum se cuvine, aplauzele cu care publicul mă întîmpină la fiecare nou spectacol.

2) În privința turneului țin să spun doar atît: nu voi dezminți succesele obținute în țară și peste hotare cu Brînzovenescu, Cancciano și Bobcinski.

Mihai TOLU

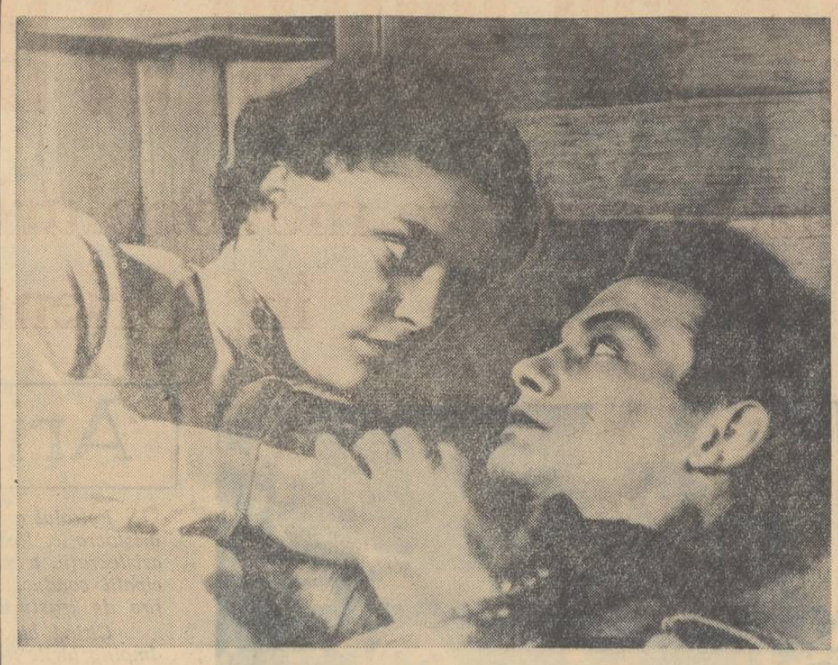

Scenă din noul film sovietic „Pavel Korceaghin" („Așa s-a călit oțelul"), care rulează pe ecranele Capitalei

CRONICA FILMULUI

„PAVEL KORCEAGHIN"

Reproducem din memorie o replică din filmul realizat după cartea lui N. Ostrovschi, de către doi foarte tineri regizori sovietici: „Tu crezi că mie mi-e ușor? Dacă aș descleșta numai o clipă pumnul care mă ține, s-ar întîmpla o nenorocire". *Poate că această replică nu este cea mai semnificativă, cea mai caracteristică pentru personalitatea lui Pavel Korceaghin — dar ea este în mod precis semnificativă pentru epoca în care a fost spusă, caracteristică pentru milioane de oameni care în anii eroici ai revoluției și războiului civil, au strîns pumnii, au luptat, pe viață și pe moarte, pentru a elibera viața, pentru a o face să triumfe.*

A devenit banal să spui că eroul lui Ostrovschi este un simbol al acestor milioane de pumni strînși și, totuși, ce alt cuvînt poți găsi pentru acest impresionant profil săpat parcă în stîncă, pentru această unică voință în care s-a concentrat, ca într-un potir deschis spre viață, toată voința epocii, toată măreția celui mai minunat lucru din lume — lupta pentru eliberarea omenirii? Cît de sărace par, uneori, cuvintele în raport cu faptele omului, cît de puțin pot spune ele despre pasiunea, nemuritoarea pasiune a lui Pavel Korceaghin, cu care și prin care a înfruntat deceniile și va înfrunta veacurile. O generație vorbește prin tînărul din Șepetovca; vorbește cea mai bună, cea mai minunată generație a lumii — generația care a înfăptuit o nouă geneză, demiurgul unui soare nou, răsărit într-o zi de început de noiembrie pe a șasea parte a globului...

Poate că nu e nevoie să fii tînăr ca cei doi tineri regizori ca să-l iubești și să-l înțelegi pe Korceaghin. Dar trebuie neapărat să fii sufletește tînăr ca să înțelegi tăria dragostei lor pentru el, ca să înțelegi că Pavel Korceaghin a încetat, din ziua premierei filmului, să trăiască doar prin cartea lui Ostrovschi, că el a început o nouă viață, aceea a filmului și că viața aceasta nu e mai sărac decît aceea a cărții. Sînt filme realizate după mari opere literare, care dezamăgesc. Sînt mai sărace decît cartea, mai palide, aș spune chiar mai goale de conținut și semnificații. Așa a dezamăgit, cu ani în urmă, și un film al lui Mark Donskoi după „Așa s-a călit oțelul". Era palid, lipsit de patos și de romantism revoluționar, lipsit de însuși Korceaghin. Și iată că filmul de astăzi vine să împlinească golurile de ieri și, departe de a fi o ecranizare, este un film în adevăratul înțeles al cuvîntului, în care eroii nu mai trăiesc sub imperiul dominant al cuvîntului scris, ci devin imaginea plastică a ceea ce trebuie să fi fost aceștia. Un film în care rîndurile închise între două coperți capătă viață. Citind cartea lui Ostrovschi fiecare dintre noi și-a formatun imagine despre eroii săi. Și poate că nu e surprinzător ca imaginea aceasta corespunde cu aceea pe care și-au făcut-o și pe care au adus-o pe ecran regizorii. Căci așa trebuie să-l fi văzut și Ostrovschi pe Korceaghin — înalt, subțire, de o frumusețe stranie, cu ochi arzători, expresivi pînă și în orbire. Așa trebuie să fi fost atunci Rita, bună și caldă, fermecătoare în simplitatea hainei ei militare. Așa și nu altfel a arătat desigur marinarul Juhrai. Și datorită tocmai acestor pregnante personalități ale eroilor-actori, datorită dragostei adînci și înțelegătoare cu care regizorii au reconstituit epoca, unii, chiar în momentul în care filmul începe, că ai citit cartea, că îi cunoști întîmplările. Din cele de mult știute (căruia dintre noi „Așa s-a călit oțelul" nu-i-a fost cartea de căpătîi?) nu mai știi nimic — îi cunoști numai pe eroi, îți sînt aproape, sînt ai tăi — și urmărești cu răsuflarea oprită fiecare scenă, fiecare secvență, fiecare replică. Știi pe dinafară citate întregi din carte, dar acum le rostesc oameni vii și e ca și cum le-ai descoperi din nou, mai puternice, mai adevărate, mai convingătoare. Și cînd în finalul filmului Pavka cel vesel, călărețul din cavaleria lui Budionnîi, strigă de pe toată lățimea ecranului: **„Dacă vă va spune cineva că Pavel Korceaghin a murit sau a renunțat la luptă, să nu-l credeți. E o minciună"**, tu, spectator știi bine că el spune adevărul, că el trăiește, chiar dacă această viață stă numai în cele cîteva picături din sîngele lui care au înroșit steagul de luptă al comuniștilor, chiar dacă această viață nu este a lui, ci a noastră, a tuturora, a luptătorilor pentru cel mai minunat lucru din lume, eliberarea omenirii, făurirea unei noi orînduiri sociale: comunismul.

Pavel Korceaghin trăiește în film, trăiește în tinerii regizori care i-au dat, după Ostrovschi, o nouă viață; trăiește în și prin Vasilii Lanovoi (interpretul principal), trăiește și luptă cum nimeni pînă la el n-a știut să trăiască și să lupte. Alexandr Alov și Vladimir Naumov, regizorii filmului, i-au dat lui Korceaghin al lui Ostrovschi, lui Korceaghin al lor, lui Korceaghin al nostru, cadrul și atmosfera eroică a acelor vremi, în care Boiarca era o întîmplare obișnuită și în care cuvintele lui Tokarev: **„dacă nu crăpăm pînă atunci, vom termina linia"**, se repetau de-a lungul și de-a latul tinerei republici sovietice, pe sute și mii de verste.

Doi tineri se sărută pe stradă — dar sărutul le îngheață pe buze — prin fața lor trece căruța cu morții secerați de tifos; echipa de comsomoliști de la Boiarca așteaptă după două săptămîni de muncă, pe ploaie și noroi, dezbrăcați și flămînzi, schimbul. Dar schimbul nu vine și pe peronul înecat de ploaie stau în fața a zeci de tineri istoviți de moarte un bătrîn și o fată. Și în noapte e un singur strigăt disperat, încrîncenat, strigătul oamenilor care încleștează pumnii ca să nu se întîmple o nenorocire **„dar noi sîntem aici"**... La Boiarca, într-o magazie umedă, culcați noaptea pe pămîntul gol și acoperiți cu toale rupte, doi tineri visează. **„Oare urmașii vor ști toate acestea? Și ce-or să spună?" — „Ce-ți pasă ce vor spune?" — „Dar vreau ca ei să știe tot tot, tot"**. Korceaghin e bolnav, aproape orb — tensa spitalului, cu norii ce se fugăresc deasupra-i mereu mai negri, prevestind parcă întunecimea ce o să-l înconjoare, se aseamănă unei închisori fără ieșire, de astă dată închisoarea bolii, a vieții, necrutătoare în loviturile ei. Idei regizorale? Poate, nu mă pricep în calificative tehnice și cred că ele nici nu sînt necesare — ideile regizorale devenind în filmul lui Alov și Naumov viață, luptă, eroism, zguduitoare prin patetismul simplu, și de aceea mai autentic, pe care îl exprimă fiecare imagine, fiecare mișcare, fiecare cuvînt. Nimic nu e căutat, nu e artificial în film. Totul izvorăște firesc, natural, din marele fluviu al revoluției, totul ține de revoluție și de împlinirea ei, de marea, arzătoarea credință în revoluție. Căci trebuie să crezi în revoluție, cum a crezut Korceaghin, ca să poți face ca regizor, ceea ce au făcut Alov și Naumov, trebuie să crezi în lupta pentru eliberarea omenirii cum a crezut Korceaghin ca să faci ca actor ceea ce a făcut Vasilii Lanovoi, trebuie să crezi în toate înaltele valori morale, descătușate de revoluție ca să simți că filmul acesta nu e numai istoria lui Pavel Korceaghin, ci istoria a ceea ce e mai bun în fiecare din noi: **credința în victoria comunismului pe pămînt.**

După „Zboară cocorii", „Pavel Korceaghin" e al doilea film al acestui an care vorbește despre frumusețea neasemuită a filmului sovietic, a artei revoluției, despre marile valori pe care ea le poate crea. Și le poate crea pentru că revoluția a creat oameni, care, sînt ei înșiși, fiecare destul de bogați sufletește pentru a furniza nenumărate teme de opere de artă, pentru că a creat pe artiștii care-i iubesc și-i înțeleg pe acești oameni în așa fel, încît viața eroilor creați de ei se confundă cu viața oamenilor adevărați. Alexandr Alov și Vladimir Naumov sînt în primul lor film; Vasilii Lanovoi, interpretul lui Korceaghin la al doilea. Nici unul n-a atins vîrsta de 30 de ani. Cînd ei s-au născut, Ostrovschi era de mult orb și paralizat, vremea Boiarcăi trecuse și în taigaua siberiană comsomoliștii ridicau Komsomolscul. Cînd ei au ajuns la conștiința rostului lor în lume, Marele Război pentru Apărarea Patriei se sfîrșise și Stalingradul renăștea din ruine asemeni păsării Phoenix. Cînd ei au început să lucreze la filmul lor despre revoluție, cînd au creat pe ecran pe cel mai minunat erou al revoluției, se împlineau 40 de ani de la asaltul asupra Palatului de Iarnă. Dar ei au fost crescuți în spiritul revoluției, în spiritul lui Pavel Korceaghin, ei știu că viața trebuie trăită în așa fel **„încît să nu-i chinuiască nici o părere de rău pentru anii scurși, să nu aibă a-și reproșa un trecut meschin și rușinos, pentru ca în fața morții să poată spune: toată viața și toate puterile ni le-am închinat celui mai minunat lucru din lume — lupta pentru eliberarea omenirii"**. Aceștia sînt oamenii care l-au făcut pe Pavel Korceaghin pentru a doua oară nemuritor. Alexandr Alov și Vladimir Naumov, Vasilii Lanovoi și Ella Lejdei (Rita Ustinovici) Pavel Usovnicenko (Juhrai) și V. Marenkov (Jarchi) D. Militenko (Tokarev) și L. Perfilov (Klavicek) aceștia și impresionanta muzică a lui I. Șurovski, având ca unică temă, cu multiple variațiuni „Varșovianca". Iar dacă vă mai îndoiți că Pavel Korceaghin trăiește, duceți-vă să vedeți filmul. De acolo el vă va striga, răscolind cele mai ascunse fibre ale sufletului vostru: **„Dacă vă va spune cineva că Pavel Korceaghin a murit sau a renunțat la luptă, să nu-l credeți. E o minciună"**. Și dacă veți privi bine în voi și în jurul vostru, îl veți descoperi strîns, gînd cu înverșunare pumnul în lupta pentru eliberarea vieții de nenorocire, pentru eliberarea oamenilor de lanțurile umilinței și foamei.

Mariana PÎRVULESCU

ECOURI

Cinematografice

● **LUI ANTONIO GRAMSCI**, întemeietorul Partidului Comunist Italian și care a fost torturat pînă la moarte în închisorile fasciste, îi este dedicat un film documentar la care lucrează regizorul Piero Nelli.

● **NUMĂRUL** spectatorilor care au vizitat anul trecut cinematografele ungare, a fost de peste 133 milioane. În R. P. Ungară există în total 3859 de cinematografe.

● **NUVELA** lui Pușkin „Dubrovski" va fi ecranizată într-o coproducție R. F. Germană-Italia.

● **LUCCHINO VISCONTI** intenționează să realizeze un film despre box, în care să arate existența nesigură a unor profesioniști celebri.

● **ANUL TRECUT**, pe ecranele cinematografelor poloneze au rulat 682 filme, adică cu 122 mai multe decît în anul 1956. Dintre filmele prezentate, 216 au fost producții sovietice, 74 poloneze, 60 cehoslovace, 46 din R. D. Germană, precum și filme franceze, italiene, etc.

● **AUTORUL** de scenarii Evghenii Gabrilovici lucrează la continuarea filmului „Comunistul".

● **STUDIOUL** cinematografic sovietic „Uzbek-Film" și societatea cinematografică indiană „Film Malaya", au încheiat un acord cu privire la producția în comun a unui nou film de lung metraj, în culori. Filmul este intitulat „Poemul celor două inimi". Filmarea se va efectua în India și Uzbekistan.

● **REGIZORUL** cehoslovac Ioseph Mach a terminat filmul „Dragoste amară". Acțiunea dramatică a filmului se petrece în zilele noastre, într-un sat din Cehoslovacia. În rolurile principale apar actori de frunte ai ecranului cehoslovac.

● **STUDIOURILE** sovietice „Mosfilm" vor ecraniza opera „Hovanscina" de Mussorgski, într-o nouă redactare a lui D. Șostakovici, care e și autorul scenariului, împreună cu Anna Ahramova — autoarea filmului biografic consacrat lui Mussorgski — și Vera Stroevaia, regizoarea filmului „Boris Godunov". La realizarea filmului își dau concursul cei mai mari cîntăreți ai Teatrului Mare din Moscova.

● **DUPĂ** moartea marelui actor francez Louis Jouvet a fost găsit, printre alte lucruri ce-i aparțineau, un scenariu de film după celebra comedie a lui Molière — „Școala Femeilor". În curînd va începe turnarea unui film după acest scenariu, rolul lui Sganarelle fiind distribuit lui Fernandel.

● **DEFA** va realiza, în coproducție cu studiourile cehoslovace, ecranizarea unuia din romanele marelui scriitor Lion Feuchtwanger, intitulat „Exilul".

Teatrale

● **ÎN MAI MULTE** teatre din China se prezintă cu mult succes piesa **„Liu Tze-mei"**. Subiectul piesei este inspirat din întîmplări reale. Piesa povestește viața unui simplu țăran, înainte și după eliberarea țării. Critica teatrală a scos în evidență însemnătatea educativă a acestei piese.

● **TEATRUL ACADEMIC DE ARTĂ „MHAT"** din Moscova își sărbătorește în acest an a 60-a aniversare. Pentru jubileul teatrului său, colectivul „MHAT"-ului a pregătit noi puneri în scenă de piese ale autorilor sovietici și de peste hotare. Iată cîteva dintre ele: **Livada cu vișini** de Cehov într-o nouă interpretare. **Jupiter rîde** piesă a dramaturgului englez Cronin. Colectivul teatrului va prezenta de asemenea noua piesă a dramaturgului sovietic N. Pogodin **A treia patetică**, închinată vieții lui Vladimir Ilici Lenin.

● **CUNOSCUTUL** ansamblu teatral „l'Atelier" din Paris, va prezenta în stagiunea viitoare piesa lui V. Maiakovski „Ploșnița".

● **PE SCENELE** unor teatre din R. P. Chineză a fost de curînd prezentată piesa într-un act intitulată: „Auleu! Iată mica lună americană", care satirizează eșecurile înregistrate de S.U.A. în tehnica sateliților.

● **LA TEATRUL TINERETULUI** din Pekin se pune în scenă drama intitulată „Furtuna Roșie", inspirată de marea grevă a feroviarilor chinezi de la 7 februarie 1923. Teatrul Popular de Artă din Pekin va prezenta în curînd piesa „Gwan Han-tzin", inspirată din viața marelui dramaturg cu același nume, care a trăit în secolul al XII-lea și va fi sărbătorit anul acesta, alături de alte figuri proeminente ale culturii universale.

● **PIESA „Al nouălea val"**, a marelui poet revoluționar bulgar N. Vaptarov, a dobîndit un important succes pe scena Teatrului Tineretului din Sofia. Scrisă între anii 1932—1935, piesa a fost descoperită de curînd. Ea redă, într-un stil gorkian, figura proletariatului bulgar, în luptă pentru drepturile sale.

Muzicale

● **LA SALZBURG** (Austria), a fost editată recent o culegere de extrase din jurnalul intim al surorii lui W. A. Mozart, sub titlul **„Jurnalul lui Nanneri Mozart"**. Două foi din acest jurnal fuseseră descoperite în 1918, iar în 1953 un inginer a descoperit și restul jurnalului. Specialiștii au identificat autenticitatea acestor documente, care cuprind multe și interesante amănunte despre viața marelui compozitor.

● **TEATRUL MARE** din Moscova va prezenta în noua stagiune opera „Bank Ban", de compozitorul clasic maghiar **F. Erkel.**

Spicuiri din presa străină

Revista italiană „Noi donne" („Noi femeile") publică în numărul său din 10 august 1958 o corespondență a trimisului său special la Festivalul filmului de la Karlovy Vary, Carmine de Lipsis.

Portretul actriței **Eva Cristian,** *așa cum a fost publicat de revista italiană „Noi donne".*

„Noi donne" prezintă patru dintre artistele de film care au participat la Festivalul de la Karlovy Vary și anume, pe ELINA BISTRITKAIA, interpreta rolului Axiniei din filmul „Pe Donul liniștit" care a luat premiul I, FRANCOISE ROSAY, cunoscuta actriță franceză, veterană a ecranului, EVA MARIA HAGEN, o revelație a ecranului german și romînca EVA CRISTIAN, cunoscută din filmul „Erupția".

Iată ce scrie Carmine de Lipsis despre compatrioata noastră: „Eva Cristian, o fată cu părul lung și blond care-i cade pe spate, cu ochi albaștri și cu un surîs luminos, a visat toată viața să devină actriță. Era o elevă ca atîtea altele la conservator cînd a fost remarcată de regizorul Liviu Ciulei. Actrița ei preferată este Michele Morgan, iar autorul preferat A. Cehov. Năzuința ei fierbinte este să-și completeze studiile de artă dramatică. Este de părere că un actor de cinema trebuie să treacă mai întîi prin teatru și că frumusețea nu poate să fie un factor determinant al succesului unei artiste. Nu e măritată, nici logodită și nu poate să sufere acea presă care se ocupă de viața particulară a artiștilor.

În momentul plecării le-am vizitat pe toate cele patru actrițe împreună. Salutau pe un băiețel cehoslovac, care-și agita carnețelul cu autografe. Patru artiste, dar o singură impresie, de seriozitate și de muncă" — **își încheie revista italiană corespondența sa.**

Vitrina cu cărți

I. Bat și Al. Deici: *„Taras Șevcenko"*

Viața poetului Taras Șevcenko se confundă cu viața poporului ucrainean oprimat pînă la sînge de autocrația țaristă. Fiu de iobag, el însuși pînă a fost răscumpărat — Taras Sevcenko trăiește de mic copil bucuriile, dar mai ales amarul țăranilor ucraineni, supuși exploatării nemiloase a boierilor. Educația și-o face în mijlocul acestor oameni, ascultîndu-le cîntecele de revoltă și durere, bătînd drumurile asemeni cobzarilor bătrîni, poposind prin colibele împilaților. Așa se naște în Șevcenko spiritul de revoltă împotriva nedreptății, care va izbucni și în poeziile sale: Cu sînge de tirani mișel/ Stropiți a voastră libertate/ Loviți cu urăadîncă-n el/ Și rupeți lanțurile toate.

Arestat de poliția țaristă, Șevcenko este exilat ca simplu soldat în stepa kirghiză, unde-și petrece 10 ani. Bolnav, îmbătrînit, dar cu inima nepotolită de dragoste pentru poporul său, Taras Șevcenko se întoarce pentru scurt timp în Ucraina lui dragă, prin locurile copilăriei sale, malurile spumegînde ale Nipru-lui. Reîntors la Petersburg, el este primit cu dragoste de pleiada de intelectuali legați de popor, grupați în jurul revistei „Contemporanul": Nekrasov, Cernișevski, Dobroliubov și alții. Împreună cu aceștia Șevcenko militează pentru o artă realistă, legată de năzuințele și aspirațiile poporului său, capabilă să înflăcărеze masele de oprimați la lupta împotriva împilării.

Björnstjerne Björnson: *„Mîinile mamei"*

Literatura norvegiană a dat omenirii numeroase valori incontestabile. Alături de H. Ibsen, numele lui Björnson s-a impus atenției cititorilor din întreaga lume.

Volumul recent apărut în colecția „Meridiane" cuprinde două nuvele — „Flăcăul vesel" și „Mîinile mamei" — reprezentative pentru arta prozatorului. Astfel, nuvela „Flăcăul vesel" urmărește viața unui tînăr fiu de pălmaș dintr-un sat norvegian. Nevoit să lupte cu greutăți materiale, uneori cu disprețul lățiș al unor oameni din sat — mai bogați decît el — tînărul Oyvind nu disperă. Cu tenacitate, voință, el își desăvîrșește studiile, căpătînd calificarea de agronom. Reîntors în satul lui, Oyvind se dovedește o ființă capabilă, care stăpînește bine cunoștințele căpătate în școală și știe să le facă utile. În ciuda facilității soluțiilor preconizate, nuvela e valoroasă prin mesajul pe care-l poartă: munca pusă în slujba fericirii oamenilor.

I. MATEI

Scenă din filmul „Pe Donul liniștit"

SĂGEȚI...

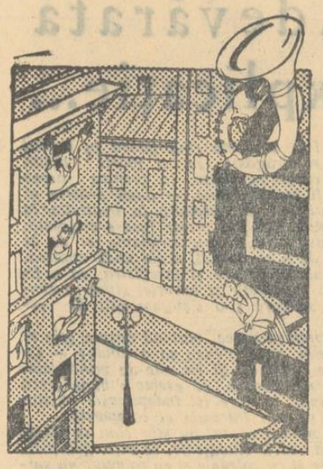

— Ce lipsiți de gust!... Nu vor să adoarmă cu muzică...

Desen de V. VASILIU

„Mișcă din urechi" !...

Desen de Luigi LUIGI

— Nu v-ați decis la nici o pereche?
— O să văd eu cînd o fi să-mi cumpăr...

Desen de G. BADEA

Unii părinți își scutesc copiii de a gîndi, făcîndu-le lecțiile.

— Uraa! Tată, ai rămas repetent !...

Desen de B. ARTIN

COPIII MĂREȚULUI 23 AUGUST

(Urmare din pag. 1-a)

— Aici locuim. Tata lucrează la gospodăria agricolă de stat. Și mămica tot acolo lucrează.

— Tata cu ce se îndeletnicește la gospodăria de stat?

— E șeful pompierilor. Îl cheamă Pavel Serghi. Pe mama Maria, și pe mine Alexandra. Sanda, adicătelea. Ați mai fost pe aci, la castel?

— De multe ori.

— Atunci trebuie să-l știți pe tata. E cel mai înalt om din Mogoșoaia. Seamănă cu mine.

— Nu mată cu el?

— Și eu, firește — îmi răspunde cu naivitate.

— Tata e pompier de meserie?

— Acuma da. A învățat școala specială de pompieri. Înainte de asta, cînd am venit din Slobozia la Mogoșoaia, acum șapte ani, tata a fost paznic la castel.

In acea dimineață verde și parfumată de primăvară, Sanda mi-a împărtășit multe lucruri despre aptitudinile, gusturile și aspirațiile ei. Am aflat că în afară de disciplinele școlare, îi place literatura, că în mica ei bibliotecă figurează autori clasici romîni — Creangă, Sadoveanu, Eminescu. Că din cei străini a plîns citind „Umiliți și obidiți" de Dostoievski, a entuziasmat-o „Tînăra Gardă" a lui Fadeev, i s-a rupt sufletul de pătimirile lui David Copperfield. Așteaptă vacanța pentru a se desfăta undeva în vreo tabără zglobie. A fost o dată la Sinaia, de trei ori la Lipova, și-i fericită la ideea că va petrece vara asta la mare, pe care n-o cunoaște decît din poze și descrieri.

— Și ce ai de gînd să te faci cînd ai să fii mare, Sanda?

— Doctoriță.

— Frumos.

Înainte de a ne despărți, m-a poftit să-i vizitez casa.

— Cu plăcere, că o și văd colea printre acareturile castelului.

— Nu asta, mi-a răspuns cu vioiciune. Ne clădim o casă a noastră, colo la marginea parcului. E aproape gata. Peste o lună ne mutăm. Avem și acolo grădină. Auleu, m-am luat cu vorba și am pierdut „meditația".

★

La Ploești mi-a trebuit oleacă de tevatură ca să-l depistez pe Constantin — și el născut în ziua de 23 August 1944 — fiul lui Petru, distilator la o rafinărie de petrol și al Floarei Ionescu, domiciliați în strada Oituz 17. Mă așteptam ca marele oraș petrolifer să-mi ofere o bogată promoție de „douăzeci și trei" — cum spunea Vasile Dulgheru — în raport direct cu numărul locuitorilor. Mă vedeam alegîndu-l pe cel mai grozav, dintr-o mulțime de copilandri, și e unul și unul, instituindu-l exponent al generației prahovene din August 1944, căci numai astfel puteam rezolva o problemă de interviu legată neapărat de spațiul revistei. Unde să-i pun pe toți?

Dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din tîrg. Ascultați. La oficiul de stare civilă al Sfatului popular orășenesc condica anului 1944 prezintă o ciudată lacună. Nu există înregistrări în ziua de 23 August. De nici un fel. Nici decese, nici căsătorii, nici nașteri. Spațiul acesta viran — am observat cercetînd foarte intrigat registrul —, nu se referă numai la ziua în chestiune. O premerge cu mult îndărăt, tocmai la 8 august și se întinde pînă la 12 septembrie.

Șeful serviciului respectiv s-a arătat foarte mirat de golul acesta.

— Curios. Dacă nu-mi semnalai d-ta, din întîmplare, habar nu aveam. Ce să fie? Ei, năzdrăvănie, zise, izbindu-se cu palma peste frunte, luminat deodată. Păi, în intervalul ăsta populația ploieșteană se evacuase. Bombardamentele alungaseră locuitorii care încotro. Abea cînd nemții au fost puși pe goană și s-au mai liniștit lucrurile, refugiații s-au întors pe la casele lor. Nașterile, decesele, întîmplate în refugiu, au fost trecute în registrul de stare civilă din localitate, cînd populația s-a înapoiat. Parcă eu nu m-am evacuat la țară și de aia mi-a scăpat un moment constatarea făcută de d-ta?

Am rămas pe gînduri. Cîte lucruri nu poate sugera un registru de stare civilă, sub semnul războiului! Orașul pustiit, sfîrtecat, mort. Așa l-am văzut în toamna de atunci.

Și în anii ce au urmat, oamenii sub impulsul partidului, i-au redat încetul cu încetul fizionomia, înnoindu-l, înfrumusețîndu-l. Oraș nou, frematător de activitate, viguros, optimist.

La atelierele de reparații ale gării, unde l-am găsit făcînd practică, micul Constantin Ionescu întruchipează acest răsărit al vremurilor primenite. Dialogul nostru a fost succint.

— Ce faci, Costele?

— Bine.

— Îți place meseria?

— Îmi place, de vreme ce am ales-o

— Dar cu școala?

— Merge. (Și după o pauză adaugă cu glas scăzut) Ar fi putut merge mai bine. M-am cam poticnit..

— Și îți pare rău?

— Cred și eu. Cei silitori, fruntașii, pleacă să-și facă vacanța la Praga.

— Dar tu?

— Mă duc cu tata la Călimănești.

— Bun și asta.

— Bun, dar...

★

Cîți sînt în toată țara? Îi văd de filînd la 23 August, în fruntea coloanelor entuziaste. Ei, care au scos întîiul strigăt al vieții în ziua cînd armatele noastre începeau lupta dîrză împotriva hoardelor morții. Ei care personifică viitorul, speranța și pacea omenirii înfrățite.

F. Brunea-FOX

CONCURSUL NOSTRU LITERAR

Etapa III-a: „Frumusețile patriei oglindite în literatura noastră"

Publicăm azi, în continuare, ultimele 5 din cele 15 întrebări care constituie etapa III-a a concursului nostru literar cu premii.

Reproducem în cele ce urmează 5 fragmente, 5 prezentări literare în proză sau în versuri, ale frumuseților patriei noastre. Concurenții trebuie să identifice operele din care au fost extrase și să ni le comunice, împreună cu numele autorilor respectivi.

FRAGMENTUL nr. 11

Tresărind scînteie lacul
Și se leagănă sub soare:
Eu, privindu-l din pădure,
Las aleanul să mă fure
Și ascult de la răcoare
Pitpalacul.

Din izvoare și din gîrle
Apa sună somnoroasă:
Unde soarele pătrunde
Printre ramuri a ei unde,
Ea în valuri sperioase
Se azvîrle.

Cucul cîntă, mierle, presuri —
Cine știe să le-asculte?
Ale păsărilor neamuri
Ciripesc pitite-n ramuri
Și vorbesc cu-atît de multe
Înțelesuri.

Cucu-ntreabă: „Unde-i sora
Viselor noastre de vară?
Mlădioasă și iubită,
Cu privirea ostenită,
Ca o zînă să răsară
Tuturora".

Teiul vechi un ram întins-a,
Ea să poată să-l îndoaie,
Ramul tînăr vînt să-și deie
Și de brațe-n sus s-o iee,
Iară florile să ploaie
Peste dînsa.

Se întreabă trist izvorul:
„Unde mi-i crăiasa oare?
Părul moale despletindu-și,
Fața-n apa mea privindu-și,
Să m-atingă visătoare
Cu piciorul?"

Am răspuns: „Pădure dragă,
Ea nu vine, nu mai vine!
Singuri voi, stejari, rămîneți
De visați la ochii vineți,
Ce luciră pentru mine
Vara-ntreagă".

FRAGMENTUL nr. 12

Pe urmă porni repede, se lăsă pe ponor drept la malul Bistriței și-o apucă printre niște ciritei. Cînd ajunse sub streașina de cetini, parc-ar fi închis ochii: nu mai zărea nimic. Începu a i se zbate inima. Cînd ieși pe partea cealaltă, ca dintr-o peșteră de umbră, parc-ar fi intrat pe-un alt tărîm. Luna mare, roșie, se arăta pe codri, într-un fum vioriu; și pe Bistrița se întinse o punte mișcătoare de solzi de aur, care luneca la deal, pe sfor, între dînsa și lună. Un șipot tresări deodată dintr-un corn de stîncă — parc-ar fi stat ascuns pîndind; pașii ei lepăiau mărunțel pe cărarea albă. Un lăstun de apă țivii ascuțit de două ori și trecu dincolo zburînd la fața apei; aici Bistrița se lărgea într-un cotlon larg și odihnea molcom, sub revărsările de sălcii. Mădălina se opri. Apoi țipă scurt și îndată începu a rîde. Două brațe o cuprinseră pe la spate, de umeri, și simți sub urechea stîngă mustața măruntă și moale a lui Ilie Bădișor.

— Dumneata erai, bădiță? Tare m-am speriat!

Flăcăul i se arătă în lumină, mai nalt decît ea, cu pălăria rotundă pe ceafă, cu sumăieșul scurt între umeri, cu baltagul subsuară. O cuprinse ca pe-un pui c-un braț și-i luceau ochii în găvanurile lor adînci cînd o sălta spre ei, ca să o sărute. Ea-și feri și-și zvîrli capul pe spate. Apoi se alină și se ghemui lîngă umărul lui, simțind iar, înfiorată, mustăcioara aceea măruntă și moale...

In fața lor, sub lună, era vechea și tainica Bulboană a lui Vălinaș. Era bulboana unui flăcău necunoscut, de demult. De el nu-și mai aducea nimeni aminte, dar avea cîntec în tot muntele.

FRAGMENTUL nr. 13

Aduce anotimpul noi lumini
Trecute prin frunzișul dînd în toamnă,
Le joacă pe roditele grădini
Și inima la bucurii o-ndeamnă.

Iubito! hai pe dealul unde via
Desface sînii ei de boabă coarnă.
Ne-mbie busuioaca, razachia
Și piersicii de roadă se răstoarnă.

Din crengi de viță să împletim cununi
Pe fruntea noastră ades îngîndurată
Și să cîntăm voioși de anii buni
Ce-au răsărit din jalea de-altădată.

Știm bine noi că greul n-a pierit.
Se vrea hapsînul domn iar domn
pe cramă,
Dar lucrătorii viei au muncit
Și nu o dau napoi, de bună seamă!

Privește-acest copil de muncitor,
Mînjit cu struguri pînă la urechi!
Așa-i că botu-i gras și zîmbitor
Nicicînd n-ar mai ierta stăpînii
vechi?

FRAGMENTUL nr. 14

La cele dinți pasuri noi ne oprirăm. Ni se păru că ne aflăm într-una din acele cetăți încîntate, ce le-a inventat imaginația zîmbitoare a poeților arabi. Ne văzurăm ocoliți de o mulțime de figuri impietrite, care la lumina făcliilor, luau forma de figuri omenești. Ici se vedea un grup de copii, ce păreau a se îndeletnici la lucrările vîrstei lor; mai încolo alte ființe, care se împărtășiau de om și de hiare. Fauni sau Silvani, care se ascund după o coloană piramidală. Înaintezi, și aceleași figuri parcă au trecut înainte ca să te aștepte; unele îți rîd, altele cu un aer misterios îți fac semn de tăcere. Într-un colț la întuneric se văd două chipuri sălbatice ca doi tîlhari, care, cu armele gata, așteaptă pe trecător. Impotrivă, contrastînd cu această scenă, o despărțire formează un alcov; o femee se arată în fund și privește afară prin dantelele perdelei ce se coboară din bolta stîncii, în îndoituri grațioase; la un loc bolta se pleacă, încît abia te strecori de cealaltă parte; apoi iar se ridică, apoi se întinde și se lărgește, formînd o a doua peșteră și desfășurînd o nouă priveliște.

Aci nu simți nici umezeala acea pătrunzătoare, nici aerul greu, care te apasă în peștera pustnicului; o răcoare dulce te însoțește, pieptul răsuflă mulțumit; o uimire plăcută rătăcește vederea. Varietatea boltelor gotice, albeața și luciul parchetului, nenumăratele statue care te înconjur, grozave sau blînde, posomorite sau zîmbitoare, după cum le privești de aproape sau de departe, la lumină sau întuneric,— toate îți cuprind cu putere simțirile, și omul cel mai fără iluzii se crede transportat într-o altă lume.

Ca să lăsăm un suvenir de vizita noastră, ne scriserăm numele pe o coloană, care lucia de mii de steliște, ca acelea ce licuresc dimineața pe un mal de zăpadă. Dar picătura muntelui, adăugînd piatră peste piatră, de va șterge cu încetul acele nume sau de vor mai rămîne cîteva litere pînă cînd un alt călător va trece pe acolo, ele vor fi pentru dînsul ca acele simboluri nedeslușite, înscrise pe monumentele unui norod necunoscut, ce nu mai trăiește.

FRAGMENTUL nr. 15

Șes drept, adînc și larg, cuvîntul cuprinde pusta întreagă și simți la marginea lui Dunărea și Marea. Cîmpul de lut și cîmpia de apă, două pustietăți: o singurătate încremenită și un deluviu frămîntat.

In noaptea caldă, vocea de tăcere a Bărăganului se urzește din creșterea paiului cu șapte noduri, din coacerea, bob cu bob, a grîului, care îmbracă pămîntul flocos cu zimți și spice, ca o holdă de săgeți. Attea lăcuste minuscule cu ochii mari în coifuri tari, strînse în platoșe pe măsură și în pulpane negre de metal, cîte fire de săcară se îmbulzesc să ajungă din luminile lunii un reflex, stau de pază și șoptesc. Lăcustele țarinei noastre, blînde ca vrăbiile, credincioase durerilor din pămînt și aer și fericirilor din ceasul bun, așteptat.

Copilărește, gîndul face lumi printre tulpini, pune cîrtițele să iasă în vileag, melcii să-i ciupească, dă drumul scarabeilor pintenogi, cu cornul în frunte, să zboare adormiți, lovindu-se de geamurile lunii, scoate din găuri poponeți opriți în loc ca niște inspirați, pinguinii fără aripi ai șesului fierbinte. Și pe cînd iepurii se joacă de-a leapșa și gîngăniile de-a capra, sărind avintate, cele care se reped peste cele care s-au pitit gheboase, trece sfîntul cîteodată, purtat repede în cele patru părți ale cîmpiei de vînt.

Porumburile înalte au pus ciucuri la cîrți, caiere de mustață și tăcălii la ștuleți, încercînd în fiece an să dea cîlțul de mătase, pe care îl visează mărgăritarele bătute pe giuvaerul unui ciucalău.

In monotonia gravă și dumnezeiască a Bărăganului, s-a ivit nevoia unui nume sprinten și a unei închipuiri zvîrcnitoare și plugarii, obosiți de nemărginire, culcați în arșiță și copleșiți de lespedea pămîntului, au sărit din așternut și i-au zis Ciulnița, unui pămînt din ținutul marelui deșert.

— Ciulnița: 15 minute!

Călătorii s-au trezit ca la chemarea din noapte, a unei căprioare, care vine cu un urcior de apă rece, purtat pe creștetul capului, între coarne. Ciulnița! nume frumos de fată frumoasă. E creasta porumbului, ca o horbotă ușoară; e șuierul tăiat în răspăr de foaia lui verde încovoiată; e înginarea holdelor sunată din răscolirea prin hectare a ecoului talazelor mării depărtate.

★

Răspunsurile dvs. ne vor fi trimise — NUMAI DUPĂ PUBLICAREA TUTUROR CELOR 75 DE ÎNTREBĂRI ale concursului nostru literar — pe adresa: „Redacția revistei MAGAZIN, piața Scînteii nr. 1 București, cu mențiunea „PENTRU CONCURSUL LITERAR".

Nu uitați să decupați din pagina 7-a Bonul de participare nr. 3.

IN CINSTEA ZILEI DE 23 AUGUST DIRECȚIA REȚELEI CINEMATOGRAFICE

ȘI DIFUZĂRII FILMELOR PREZINTĂ

NOI PRODUCȚII ALE STUDIOURILOR SOVIETICE

de la 18 AUGUST LA CINEMATOGRAFELE **LUMINA și AL. SAHIA**

de la 21 AUGUST LA CINEMATOGRAFELE **REPUBLICA și I. C. FRIMU**

de la 22 AUGUST LA CINEMATOGRAFELE **PATRIA și BUCUREȘTI**

de la 22 AUGUST LA CINEMATOGRAFELE **MAGHERU și ELENA PAVEL**

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR SOVIETICE

MAREA COTITURĂ

Scenariul: I. KARAVKIN; regia: S. GUROV; muzica: E. MAKAROV.

COMUNISTUL

cu EVGHENII URBANSKI, SOFIA PAVLOVA, E. ȘUTOV, B. SMIRNOV; Scenariul EV. GHENII GABRILOVICI; regia: I. RAIZMAN; imaginea: I. SELENKOV.

PAVEL KORCEAGHIN (ASA S-A CĂLIT OȚELUL)

cu VASILII LANOVOI, ELLA LEJDEI, TATIANA STRADINA, PAVEL USOVNICENKO. Scenariul: K. ISAIEV; regia: A. ALOV, V. NAUMOV; muzica: I. SUROVSKI.

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR SOVIETICE

cu G. ISMAILOVA, I. NOGAIBAEV, E DAULBAEV, N. GREBEȘKOVA; Scenariul: A. FILIPPOV, M. HASENOV; regia: E. ARON; muzica: A. BICIKOV, G. GRIZBIL.

ȘTIINȚA și VIAȚA

TEHNICA DE IERI ȘI DE AZI IN ȚARA NOASTRĂ

O vizită la „Muzeul Tehnic" din Parcul Libertății

Parcul Libertății... Alei umbrite de pomi, grațioase lebede pe lac, liniște stăruitoare. Destule motive să îndrăgești acest colțișor al Capitalei. Chiar la intrarea în parc, într-una din clădiri, este instalat „Muzeul Tehnic". Te poți plimba ore întregi prin cele cîteva săli ale muzeului, examinînd mașinile și machetele expuse, oprindu-te în fața panourilor care reprezintă plastic cele mai complicate principii din fizică. Vizita capătă un farmec deosebit cînd explicațiile sînt date chiar de inițiatorul acestui așezămînt: profesorul ing. Dimitrie Leonida.

Încă din anii tinereții inginerul Leonida și-a închinat toate eforturile dezvoltării tehnicii în țara noastră. Maestrul Tudor Arghezi scria, cu mulți ani în urmă: **„Profesorul Leonida e în tehnicitate un vizionar înzestrat, cu o căutătură care zărește departe, peste timpuri. El lucrează cu elementele, ca natura, organizîndule riguros și silindu-le să ia direcția unui scop impus matematic pentru utilități de gigantism"**

Ne-am oprit în fața unei machete care reprezintă relieful regiunii Bicaz. Distingem munții Ceahlău, văile Bicazului și Bistriței. Profesorul cunoaște fiecare porțiune de teren, fiecare piatră... Cu zeci de ani în urmă, tînărul inginer întocmise un proiect pentru utilizarea apei Bistriței. Parcă ghicindu-ne gîndurile, profesorul Leonida ne spune:

— Abia în anii de democrație populară au putut porni lucrările de construire a hidrocentralei electrice prin aceste părți. Acum puteți vedea pe machetă lacul de acumulare, barajul și șantierul hidrocentralei. Planul de electrificare a țării, la care mi-am dat o modestă contribuție, prinde viață, treptat, treptat. În cîțiva ani, au fost construite 24 termo și hidrocentrale. Să vă dau un amănunt semnificativ: la sfîrșitul anului trecut, puterea instalată a centralelor electrice era DE APROAPE TREI ORI MAI MARE DECÎT PUTEREA INSTALATĂ IN ROMINIA PURGHEZO-MOȘIEREASCA.

Continuăm vizita. Unele mașini sînt adevărate „curiozități". Au ajuns de pildă, piese de muzeu mașina cu abur de 120 C.P. și cele două dinamuri care produceau prin 1893 curent electric pentru bulevardele Capitalei. Alături, o mașină pentru producerea curentului electric folosită pe vremuri la Arad. Remarcăm faptul că instalațiile sînt de provenință străină. Același lucru se poate spune și de mașinile folosite și acum 20—25 de ani.

— În trecut — ne spune profesorul Leonida — eram tributari firmelor străine. Industria noastră — și mă refer în primul rînd la cea din Capitală — era slab dezvoltată. Din cele 4.000 întreprinderi cîte existau în București pînă în 1948, o treime nu aveau forță motrică, iar din cele care se considerau mecanizate, peste 75 la sută aveau o forță motrică instalată sub 20 C.P. O statistică ne arată că în ajunul celui de-al doilea război mondial, 99 la sută din mașinile unelte folosite în întreprinderile din țară erau importate. Acum...

...Și profesorul ne conduce în alt colț al muzeului. Aici este organizată o expoziție de lucrări practice ale elevilor școlilor profesionale, tehnice și de maiștri. Ca într-o oglindă se poate vedea dezvoltarea furtunoasă a industriei noastre după naționalizarea principalelor mijloace de producție. Capacitatea de producție a vechilor uzine a fost simțitor mărită, au apărut noi obiective industriale...

Ne-am oprit în dreptul unei machete. Reprezintă laminorul de țevi de la Roman — o mîndrie a industriei noastre socialiste. Elevii școlii profesionale de pe lîngă uzina „7 Noiembrie" din Craiova au ținut să reprezinte prin machete principalele produse pe care le livrează întreprinderea: mașini agricole, cisterne etc. Mulți au auzit desigur de fosta întreprindere „Astra" din Arad. Astăzi uzinele „Gh. Dimitrov" sînt de nerecunoscut. În hala de montaj sînt instalate 18 mașarale. În trecut nu era nici una. O machetă reprezintă un vagon de marfă. Dar producția uzinelor nu se oprește aici. Se fabrică tot felul de vagoane: de clasă, de marfă, pentru furnale, autodescărcătoare de minereu și altele.

Cu puțin înainte examinasem cu interes autocamionul cu aburi Serpollet, adus la sfîrșitul veacului trecut în țara noastră. Dar nici în anii care au urmat, mult timp după aceea, nu am avut o industrie proprie de autocamioane. Acum am în față macheta unui autocamion basculant produs de uzinele „Tudor Vladimirescu" din București. Tot aici se fabrică pentru prima dată în țară noastră elegante troleibuze. Industria de utilaj petrolifer a luat, după cum se știe, o mare dezvoltare. Despre aceasta vorbește macheta unei pompe de noroi Duplex, executată de elevii care își desăvîrșesc cunoștințele pe lîngă uzina „Strungul" din Orașul Stalin. Uzina „Klement Gottwald" din Capitală este reprezentată printr-un frigider „Pinguin" în miniatură.

Am zăbovit îndelung asupra lucrărilor executate de elevi. Fiecare machetă vorbește în felul ei despre dezvoltarea industriei românești. La aceasta a visat o viață întreagă profesorul Leonida. Poetul l-a curoscut ca un vizionar în tehnicitate. Dar vizionarul de ieri a fost depășit. Căci planurile cele mai îndrăznețe, visurile lui cele mai înaripate, au prins viață în zilele noastre.

Sînt rezultatele muncii avîntate a întregului nostru popor, sub conducerea partidului, pentru dezvoltarea industriei noastre socialiste pentru construirea socialismului în patria noastră.

Ing. Th. MARCAROV

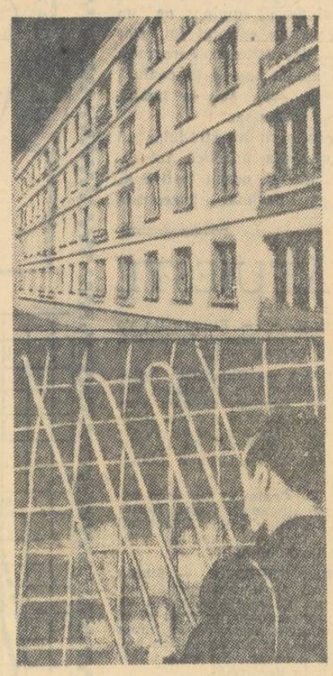

CĂLDURA PRIN PEREȚI

Uniunea Sovietică produce astăzi sticlă pentru cele mai variate utilizări. Se fabrică peste 100 de feluri de sticlă albă și 140 de feluri de sticlă colorată pentru cerințele opticei.

De un deosebit interes se bucură în ultimul timp, folosirea sticlei pentru corpurile de încălzit și conductele electrice.

Imaginea pe care o reproducem înfățișează o locuință modernă dintr-un cartier al Moscovei, ale cărei cărămizi au ca materie primă sticla. Clădirea posedă, în locul corpurilor de încălzire obișnuite, tuburi de sticlă în pereți. Apa caldă care circulă prin aceste țevi dă o temperatură omogenă în toate încăperile. Noul sistem de încălzire este mai plăcut și mai economic decît toate cele existente pînă acum.

MOTORETA „MOPED STADION S. 11"

O nouă realizare a industriei cehoslovace

Realizatorii unui raid sportiv neobișnuit au trecut zilele trecute prin țara noastră. Este vorba de un grup de 6 tineri cehoslovaci care, sprijiniți de Televiziunea cehoslovacă, parcurg ruta Praga, Bratislava, Budapesta, Oradea, Cluj, Orașul Stalin, București, Giurgiu, Russe, Varna, Sofia, Budapesta, Balaton, Bratislava, Praga. Acest traseu de circa 3000 de km. cu excepția porțiunii Sofia-Budapesta care se efectuiază cu avionul, este parcurs de tinerii cehi pe un automobil Skoda și pe trei motorete — o nouă realizare a industriei cehoslovace. De fapt, raidul este întreprins pentru verificarea la drum lung a acestor motorete produse de întreprinderea „Motor Stadion" din Rakovnik.

Am primit la redacția noastră vizita grupului de tineri cehi și am putut vedea aceste noi motorete, care poartă marca „Moped Stadion S 11", de 49,1/2 cm.

Motoreta cîntărește circa 36 kg. și atinge o viteză maximă de 60 km. pe oră. Consumă 1,700 l. benzină la 100 km. și este produsă în serie (240—260 bucăți într-un schimb de 8 ore).

Este foarte ușor de condus, încît în Cehoslovacia este folosită și de foarte mulți copii. Motoreta are și pedale, pentru caz de pană de motor. Este o mașină ideală pentru oraș și pentru excursii.

Studentul inginer Milan Iozif, unul din componenții grupului ceh, ne-a vorbit despre raidul întreprins cu mult succes în iarna trecută de motoretele „Moped Stadion S 11" pe ruta Praga-Varșovia și retur, cînd s-a obținut pe această distanță de 2000 km o medie orară de 46, 2 km. fără nici o pană de motor.

Tov. Jaroslav Bonz, redactor al Televiziunii ceh și tov. Jiri Sekerka, operator, realizează cu prilejul raidului un film, pe care-l va prezenta la întoarcerea lor în patrie Televiziunea cehă.

După un popas de o zi la București, în care timp iubitorii sportului cu motor din țara noastră au examinat cu mult interes aceste excelente motorete, tinerii cehi și-au continuat călătoria lor spre R. P. Bulgaria.

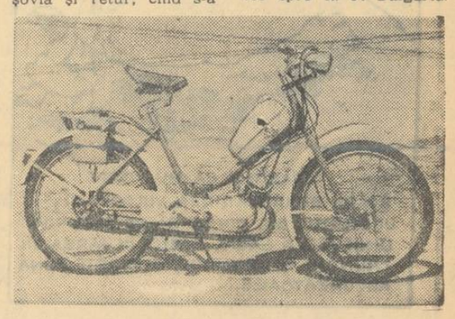

PAGINA părinții

Din carnetul unui pedagog

Vedetă cu orice preț!

Întîmplare în trei acte și un prolog

PROLOG

Acum doi ani...

Inscrierile școlare sînt în toi. În toată școala domnește miros proaspăt de var și vopsea. În cancelarie, registrele au intrat în funcțiune. Paginile lor se umplu zi de zi cu noi și felurite nume de copii. Într-un colț clopoțelul așteaptă și el să-și termine vacanța.

ACTUL I

Miez de august...

Eram de servici la înscrieri în acel an.

— Cine urmează?

— Eu, îmi răspunde o voce prestantă. Iată actele fetiței mele Ileana Mitescu.

— Da, eleva face parte din circumscripția noastră școlară.

— Veți vedea — continuă mama pe același ton — ce achiziție faceți cu Ileana mea, ce copil înzestrat este. Are un deosebit talent la dans; cîntă și recită ca o actriță. De fapt, eu am visat să urmeze la școala de coregrafie, dar nu mi-au primit-o. Nu pot să înțeleg cum profesorii din comisie n-au remarcat un asemenea copil, care e nu mai grație și talent.

— Nu cred, toyarășe Mitescu. Profesorii de la coregrafie sînt oameni de specialitate, au criterii bine stabilite și nu renunță ușor la elevii talentați. Nu cumva d-voastră, ca mamă, o vedeți pe Ileana cu totul excepțională?

— Chiar este. Ileana mea va ajunge într-o zi la operă. Talentele ies la iveală, mai devreme sau mai tîrziu. E așa cum spun eu: profesorii de la coregrafie n-au văzut bine.

Privirile noastre s-au încrucișat ca două florete ascuțite.

— E puțin probabil ca o comisie întreagă să fi greșit. Mai probabil este că fetița n-a corespuns.

— Nu, n-aveți dreptate, toyarășe profesoară!

ACTUL II

În preajma încheierii anului școlar.

Pregătiri pentru serbarea de sfîrșit de an: se fac repetiții cu scenete, poezii, cîntece, dansuri...

Toyarășa Mitescu, înfierbîntată, mașteaptă în cancelaria școlii. Fumează nervos.

— Aș vrea să știu — mă întîmpină ea cu un calm prefăcut — cum de a fost trecută cu vederea Ileana mea la această serbare?! Tocmai ea, care are și voce și talent coregrafic și o deosebită măiestrie la recitări!!

— Foarte simplu, toyarășe Mitescu — îi răspund domol — nu a dat satisfacție la repetiții.

— Cum?... Nici d-voastră nu vedeți talentele Ileanei?

Încerc, pe un ton cordial, s-o lămuresc pe mama care vrea să-și vadă copilul vedetă cu orice preț:

— D-voastră, acasă, toyarășa Mitescu, avînd un singur copil, vi se pare excepțional felul cum declamă o poezie la o onomastică în familie. Noi însă avem în clasă patruzeci de elevi și lucrăm prin comparație. Alegem elementele cele mai corespunzătoare, adică acelea care realizează cel mai bine interpretarea, dicția, mișcarea, grația... Știm că sînt mame care văd în copiii lor numai soliști de balet și primadone la operă. Coregrafia și muzica au ajuns pentru unii părinți un fel de obsesie, indiferent dacă copilul are sau nu vocație, chiar cu riscul de a-l împinge pe un drum care nu este al lui. Dar nu, toyarășe Mitescu, coregrafia nu e o modă, cum e în coafură „coada de cal", sau la îmbrăcăminte „rochia-sac"!

Noi profesorii ne străduim să facem educația artistică tuturor elevilor, dar la ocazii festive alegem pe cele mai înzestrate elemente. Și avem de unde alege, berechet! De altfel, recunosc, Ileana e destoinică și sîrguitoare. O urmăresc mai deaproape și cred că i-am descoperit adevărata aptitudine, pe care i-o voi cultiva și îndruma.

— Bine, bine — îmi răspunde cam îmbufnată toyarășa Mitescu. Și adică credeți că Lucica, Cristina, Cornelia și altele, care au fost alese pentru serbare, au mai mult talent ca Ileana mea?

— Desigur.

Privirile noastre s-au încrucișat din nou.

— Nu, n-aveți dreptate, toyarășă profesoară!

ACTUL III

Anul următor.

Sala de festivități a școlii, frumos pavoazată cu panouri, lozinci, flori, e plină pînă la refuz cu părinți și elevi. Răsună limpede glasul directoarei:

„Străduindu-ne noastre de a descoperi și valorifica adevăratele însușiri și vocații ale elevilor s-au dovedit fructuoase și de astă dată, cu prilejul întrecerii pentru cele mai izbutite desene și lucrări literare. Iată rezultatul acestui concurs: Premiul I pe școală, la desen: eleva Mitescu Ileana"..

Un ropot de aplauze acoperă ultimele cuvinte. Ileana, cu obrajii îmbujorați de emoție, se urcă pe estradă și își primește răsplata: o trusă pentru desen, mai multe cărți și un buchet de flori. E fericită, foarte fericită. Ca și mama ei, care o așteaptă nerăbdătoare și o soarbe din ochi.

La sfîrșitul serbării, privirile noastre s-au încrucișat din nou, de astă dată ca două raze zimbitoare.

Mama Ileanei mi-a strîns mîna cu căldură:

— Da, toyarășă profesoară, ați avut dreptate!

Lili BERGEA

Practic

Curățirea țesăturilor de tafta, satin și similare

Aceste țesături se deosebesc prin faptul că au un tușeu mai susținut, producînd la pipăit un foșnet. Această grupă de țesături cuprinde și cravatele și unele țesături care conțin, în afară de fire de mătase și fire de celofibră.

Obiectele confecționate din aceste țesături se curăță numai chimic. O tratare cu apă înmoaie țesătura și distruge complet tușeul, care nu poate fi refăcut. Spălarea în casă se poate face numai cu neofalină ca și țesăturile creponate.

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

25—31 AUGUST

— Vinete prăjite în aluat; găluște de brînză, la cuptor; fructe.

— Ciorbă de dovlecei; plăcintă cu carne; papanași.

— Ouă umplute; mîncare de fasole verde; tarte cu struguri.

— Lapte acru cu mămăliguță; șnițel cu cartofi; chec cu fructe.

— Supă de conopidă; tahnie de cartofi, cu castraveți; mere coapte.

— Chiftele de griș cu smîntînă; tocană națională; struguri.

— Tarte cu cîuperci; cotlete de porc la grătar; lapte de pasăre.

Vinete prăjite în aluat

Se aleg vinete mijlocii, se curăță de coajă și se taie felii în lungime. Se sărează și se țin un timp sub teasc, ca să se scurgă. Se pregătește un aluat de clătite din două ouă, o ceașcă de făină, o ceașcă de lapte și sare. Se moaie feliile de vinete bine zvîntate, în aluatul de clătite și se prăjesc în untură încinsă pe o parte și pe alta. Se așază pe farfurie.

Din timp pregătim puțin pătrunjel verde, tocat, spălat și bine zvîntat. Se dă drumul în untura rămasă și se prăjește repede, ca să nu-și schimbe culoarea. Se presară crocant, peste vinete.

Chiftele de griș la cuptor

Se pun la fiert trei cești cu lapte, cu un praf de sare și o linguriță de zahăr. Cînd clocotește, se trage cratița pe foc mai mic și se toarnă jumătate ceașcă de griș, cu încetul, să cadă în ploaie amestecînd mereu să nu se facă cocoloși. Se dă la o parte, se adaugă un gălbenuș, se amestecă și se răstoarnă compoziția pe un fund udat cu apă. Se întinde cu cuțitul un strat gros de un deget. Se lasă să se răcească. Se taie romburi și se așază într-o formă unsă cu unt, presărînd printre ele brînză rasă. Se toarnă o ceașcă de smîntînă în care s-a pus puțină sare, deasupra se presară brînză rasă și se dau la cuptor 20 de minute. Se servește în formă.

Chiftele de carne, la grătar

Se trece prin mașina de carne 250 gr. carne macră, slabă. Se frămîntă cu puțină apă și un praf de sare. Se taie o ceapă rondele, care se împrăștie deasupra tocăturii. Se dă la rece și se lasă să stea cu feliile de ceapă, pînă se pune la fript.

Se scoate cu grijă toată ceapa și se fac chiftele rotunde, care se frig pe grătarul bine încins.

Sanda MARIN

1. Rochie din stofă, cu partea din față în cute, închisă în față pînă sub talie; din părți lese o fundă care se leagă în față.
2. Fustă și jachetă scurtă, închisă la două rînduri. Garnitura jachetei este formată dintr-un tighel lat de 2 cm.
3. Rochie de stofă, fie din material în dungi, fie pepit, cu un guler mare ce se termină într-un plastron închis cu doi nasturi. Fusta în cute mari.

Desene de Tuntzi PFENNINGS

Curierul Laurei

ARTEMIZA I. București: Avea douăzeci și unu de ani și era infirmieră într-un spital cînd „s-a măritat fără cunună", cum spune în șoaptă, cu un tînăr de vîrsta ei, student la politehnică.

Nu și-a economisit nici un sacrificiu spre a-i creia soțului ei cele mai bune condiții pentru învățătură și l-a îngrijit cu devotament și dragoste în toți anii de studii. Părinții lui locuiesc în provincie dar cunoșteau această legătură a fiului lor și erau chiar mulțumiți că îl știau bine cazat, bine îngrijit și hrănit. Nu păreau să se opună la legalizarea legăturii, vroiau însă ca aceasta să se întîmple numai după ce băiatul lor își va termina studiile.

Însfîrșit, a venit ziua în care băiatul a terminat studiul și și-a luat diploma de inginer. Cununia era fixată pentru toamna acelui an. Deocamdată, după examene, tînărul avea nevoie să se recreeze la mare. Pe scurt, de la mare s-a întors logodit cu o tînără chimistă. I-a trimis Artemizei — prin tatăl lui — o scrisoare de adio, în care îi explica foarte lămurit că el nu se poate căsători decît cu o intelectuală și că aceasta este și dorința părinților lui.

Dezamăgirea aceasta cumplită a doborît-o pe Artemiza, luni de zile a zăcut în spital. În acest timp dînsul s-a însurat. Un an mai tîrziu, Artemiza a aflat că a devenit și tatăl unui copil și că trăiește fericit cu soția lui, care este o femeie bună, serioasă și iubitoare. Artemiza se resemnase. Își redobîndise sănătatea și puterea de muncă și chiar voia bună. Dar după trei ani de cînd fusese părăsită s-a pomenit într-o zi cu „el", acasă. Declarații aprinse de dragoste, implorări să fie iertat, făgăduieli solemne că va divorța de soția lui și se va căsători cu ea. Artemiza a descoperit că se înșelase crezînd că nu-l mai iubește. Inima ei o îndeamnă să-l ierte pe cel care l-a greșit atît de greu — raționea însă, o oprește. Mi se adresează, rugîndu-mă s-o ajut cu un sfat.

Trebuie să-l spun, înainte de toate, că nu pot avea nici un fel de îndulgență în fața unor asemenea dovezi de lipsă de caracter, de omenie, de suflet, de scrupule, de conștiință. Avînd aceste opinii despre omul pe care Artemiza din păcate îl mai iubește, în loc să aibă pentru el numai dispreț și desgust, nu mai e cred nevoie să adaug care este sfatul meu.

Dacă Artemiza va asculta însă de glasul înșelător al inimii ei slabe — va primi foarte curînd o a doua lovitură din partea aceluiași. Nu știu cum s-o îndemn mai fierbinte, mai stăruitor, să nu se mai întoarcă lîngă acest om, care nu-i rezervă decît numai suferințe. Cu aceeași cruzime, cu același cinism cu care a părăsit-o pe Artemiza în urmă cu trei ani — este gata acum să-și abandoneze soția și copilul.

O întreb pe Artemiza: unui astfel de om ți mai poate face cineva credit?...

SABINA. Dorește să se facă actriță. Toți cei din familie și din jurul ei caută să o convingă că este total lipsită de talent, dar Sabina e convinsă de contrariul și vrea neapărat să se pregătească pentru examenul de admitere la Institutul de Teatru. Părinții îi pun piedici, ei vor s-o determine să dea examen de admitere la farmacie. Sabina îmi cere părerea: să-și urmeze vocația sau să facă voia părinților ei?

Cum eu nu am de unde să cunosc adevărul în ceea ce privește existența sau absența talentului Sabinei pentru arta dramatică nu-i pot da sfatul cerut. Îmi este totuși greu să cred că toți cei din jurul ei, care îi contestă orice urmă de talent, se înșală. După cum îmi e greu să cred că părinții ei, fiind convinși că au o fată talentată pentru teatru — vor totuși să facă din ea o farmacistă. I-am recomandat Sabinei ca, înainte de a investi timp și eforturi pentru examenul de admitere la Institutul de Teatru, să ceară și părerea competentă a unor oameni de specialitate.

VERONA: Ai o imaginație foarte aprinsă, care îți joacă multe feste. Toate speculațiile pe care le faci pentru a ajunge la concluzia că soțul dumitale îți este necredincios — pleacă de la prezumții și nu de la realități.

LAURA

Colțul cosmeticianei

O elementară regulă de igienă arată că pieptenele și peria de cap sînt — ca și periuța de dinți — obiecte de uz strict personal. Cine vrea să aibă păr frumos și sănătos nu folosește niciodată peria sau pieptenele altuia și nici nu le împrumută pe ale sale. Obiceiul pe care îl au, în special femeile, de a-și împrumuta aceste obiecte, este dăunător, deoarece astfel se pot transmite eczeme și chiar boli de par.

Pieptenii se fac din diferite materiale ca: os, aluminiu, ebonit, celuloid, nylon etc. Întrucît însă pieptenii de ebonit se rup lesne, cei de celuloid sînt ușor inflamabili, iar cei de aluminiu, din cauza dinților ascuțiți, pot răni cu ușurință pielea capului, se folosesc mai ales pieptenii de os, cu dinții nu prea deși, pentru ca părul să poată fi descurcat și pieptănat cu ușurință. Este bine ca, din cînd în cînd, să folosim pieptenele cu dinți foarte deși, pentru a curăța bine pielea capului, în special dacă avem mătreață.

De pieptene se servește, indiscutabil, toată lumea. În schimb peria, deși mai importantă decît pieptenele, este mult mai puțin folosită, majoritatea oamenilor necunoscînd sau neținînd seama de importanța ei. Peria însă vine să desăvîrșească acțiunea pieptenului, pe care uneori, îl poate chiar înlocui. Dacă este destul de aspră ea execută un adevărat masaj al pielii capului, activează circulația sîngelui și ajută ca grăsimea secretată de glandele sebacee să se întindă în mod uniform pe firul de păr, dîndu-i elasticitate, suplețe și luciu.

Cele mai bune perii de cap se fac din fire de păr de porc. Insist asupra acestui amănunt și vă sfătuiesc să nu folosiți periile din nylon decît dacă aveți părul aspru și cu firul gros, deoarece s-a constatat că fibrele sintetice electrizează, subțiază și tac să se rupă firele de păr mai puțin rezistente.

Pentru a ne fi de un real folos, pieptenele și peria de cap trebuie păstrate într-o stare de perfectă curățenie. Pieptenele se spală cu apă călduță și săpun, frecîndu-l bine cu o periuță veche de dinți. Nu lăsați peria să se îmbîcsească, spălați-o cu apă caldă și săpun, schimbînd de mai multe ori apa, clătiți-o apoi cu apă rece, puneți-o la uscat cu părul în sus și nu o folosiți decît după ce este perfect uscată.

Sanda NOREANU

VĂZUTE ȘI AUZITE

Adevărată explicație...

A fost o vreme cînd punea în muncă ei dragoste, zel și foarte multă conștiinciozitate. În vremea aceea totul îi mergea bine, — după propria ei mărturisire: era prețuită la instituția la care nu de multă vreme fusese angajată, era răsplătită pentru strădania ei de zi cu zi de a se dovedi, acolo unde muncea, cît mai folositoare și înregistra, cu o firească satisfacție și bucurie, stima și simpatia pe care și-o cîștigase atît de repede.

Pe vremea aceea, vorbind despre șefa ei de birou, nu conteneа să o laude: — Ce femeie capabilă. Și cît este de principială, de nepărtinitoare, ce exemple bune oferă prin felul în care își îndeplinește îndatoririle și prin întreaga ei comportare.

Pe vremea aceea, nu știu cum se făcea, dar să vedeți ciudățenie, se înțelegea foarte bine și cu colegele și cu colegii: nu surprindeai nici manifestări de ostilitate din partea lor, nici de invidie pentru meritele, pentru calitățile și pentru succesele ei în muncă.

Iată însă că acum, de la o vreme, nimic nu mai este ca înainte...

Și-a schimbat părerea, în primul rînd, despre tovarășa care conduce colectivul lor de muncă: nu mai este o femeie foarte capabilă, nici foarte principială, nici foarte nepărtinitoare. Dimpotrivă: este o ființă subiectivă, influențabilă, nedreaptă, care nu face decît s-o persecute; îi contestă meritele, îi descoperă numai greșeli, scăderi, cusururi. Colegii și colegele? Imposibil să se mai înțeleagă cu ei: toți îi fac numai observații, toți îi caută nod în papură, toți o critică în ședințe, toți o dușmănesc! Aceiași care cu cîteva luni în urmă o lăudau în ședințe, tot aceiași cu care avea relații de colegialitate atît de bune cu cîteva luni înainte — toți aceia care îi arătau că o apreciază și țin la ea, numai în urmă cu cîteva luni...

De ce această schimbare?

Dacă e-s-o ascultăm pe cea în cauză — această schimbare îi apare inexplicabilă... Ba nu; explicabilă într-un singur fel: „Oamenii sînt răi și invidioși". Ați auzit de multe ori această explicație, nu-i așa? Și eu! Și desigur ați observat și dvs. — ca și mine — că asemenea sentințe despre oameni în general le dau deobicei cei care au în schimb o excelentă părere despre propria lor persoană. Ei nu își recunosc niciodată o greșală, iar pe cei care le relevă greșelile, îi acuză de cele mai meschine intenții și sentimente...

Iată adevărata explicație: ea s-a schimbat și nu cei din jurul ei...

Ea, care n-a fost niciodată, în nimic, o perseverentă, (a fost capabilă numai de elanuri trecătoare), ea care are aptitudini pentru a munci foarte bine — dar nu are tenacitatea de a și le pune consecvent în valoare — și-a dezamăgit și superiorii și colegii: a devenit neglijentă, superficială, neserioasă în munca ei de care s-a plictisit repede. Ar fi dorit însă, firește, ca muncind prost să fie tot atît de bine apreciată ca și înainte. Atunci și-ar fi păstrat și opiniile excelente despre principialitatea șefei și despre colegialitatea în general și sentințele ei despre oameni ar fi fost mai blînde...

Sidonia DRAGUȘANU

O descoperire interesantă

Pe fundul lacului alpin de mare altitudine Issik-Kal, situat în nordul Kirghiziei, au fost descoperite rămășițele unei așezări medievale.

Scafandrii care au cercetat fundul lacului de-a lungul malului nordic și nord-estic, pe o distanță de 240 km., au descoperit ruine de clădiri, îngrădituri, cărămizi arse, vase de cupru, o moară primitivă și multe alte obiecte.

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

S. ILIE: Credem că nu este cazul să vă alarmați. Vă sfătuim să vă adresați medicului neurolog de la policlinică.

M. S. — Dobriceni: Există multe boli ale ficatului. La care din ele vă referiți? Celelalte întrebări pe care ni le puneți nu sînt destul de clare, de aceea nu vă putem da nici un răspuns. Vă rugăm să reveniți mai explicit asupra lor.

SORINA — Bacău și M.C. — Iași: Vă recomandăm să vă adresați medicilor care v-au operat. Aceștia sînt cei mai în măsură să vă indice tratamentul necesar.

GETTA A. — R. Sărat: Întrebarea pe care ne-o puneți nu este clară. Nu am putut înțelege despre ce este vorba. Vă rugăm să reveniți.

C. I. — Cîmpia Turzii: Adresați vă medicului ginecolog specialist, de la policlinică. Un examen citohormonal vă este absolut necesar. Nu are nici un rost să urmați un tratament cu antibiotice, fără a primi în acest sens avizul medicului specialist. De asemenea, disperarea despre care ne scrieți nu este îndreptățită. Boala de care suferiți poate fi indiscutabil vindecată.

CALIN M. A. — București: Vă sfătuim să vă internați fetița dvs. într-un spital de copii.

MANUELA — Nicorești: Adresați-vă unui medic specialist endocrinolog. Credem că este vorba de o afecțiune a glandei tiroide. Ne este foarte greu să vă indicăm un tratament de la distanță, fără a fi examinat bolnavul.

A. T. — Craiova: Nu este cazul să fiți disperat. Faceți multe plimbări în aer liber. Practicați sportul. Desigur, voința dvs. joacă un rol hotărîtor.

VIOREL POPESCU — Sibiu: Adresați vă medicului endocrinolog de la policlinică. Acesta în urma unor analize pe care vi le va recomanda desigur, va putea să vă indice și să vă aplice tratamentul necesar. Nu este cazul să veniți la București.

GH. TOMESCU: Din cele ce am putut deduce din scrisoarea dvs. se pare că ar fi vorba de o gastrită cronică. Desigur că abuzul de băuturi alcoolice vă dăunează foarte mult. Vă sfătuim să eliminați băuturile alcoolice din alimentația dvs. Un examen radioscopic este recomandabil. Vă rugăm a ne mai scrie.

Dr. B. PAUL

Transformări

Din jacheta mamei un costumaș pentru copii la vîrsta de 3—4 ani. Tiparele se pot mări desenînd pătrate cu latura de 5 cm.

Hăinuța se compune din următoarele tipare: 2. Jumătate spate. 4. Jumătate față 1. Jumătate guler 3. Un rever 5. Partea de deasupra a mînecii. 7. Partea dedesubt a mînecii 6. Clapa de buzunar.

În felul acesta puteți aranja și dvs. tiparele mici pentru o jachetă mare, dacă aveți o jachetă pe care doriți să o transformați. Totodată vă puteți folosi și de tiparul punctat, care este o jachetă cu mînecă raglan. Gulerul pentru jacheta mare este însemnat cu litera A.

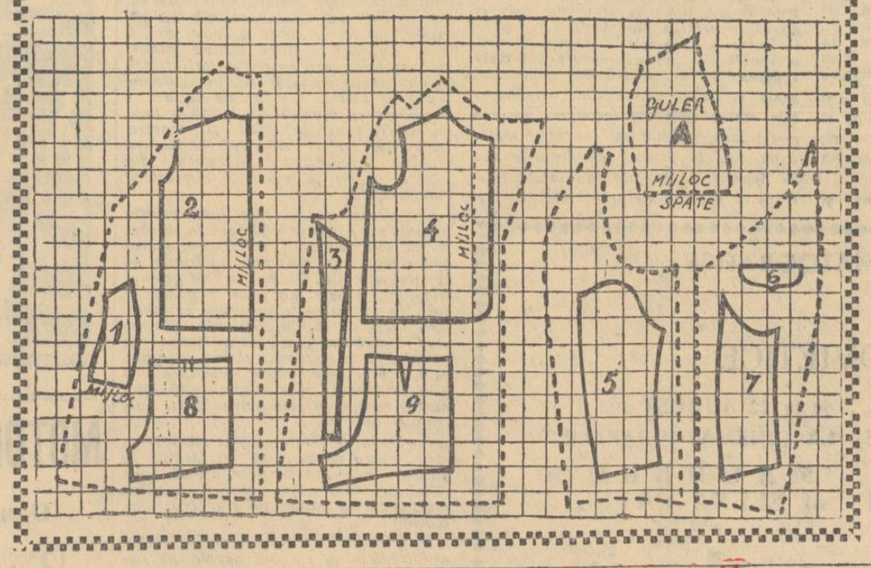

Unele mame își îmbracă copiii într-un mod cu totul nepotrivit pentru vîrsta lor.

Cum e sacul așa e și peticul!...

Desen de L. DARIAN

15 minute de gimnastică

Cum prevenim tendința la îngrășare? Deseori această tendință se datorează și lipsei de mișcare. Ne luată în seamă de la început, poate deveni, încetul cu încetul, o boală greu de vindecat, antrenînd numeroase alte neajunsuri, ca respirație greoaie, dureri în coloană și picioare, căderea bolții piciorului, etc. Pentru prevenirea acestor neplăceri, vă recomandăm:

PROGRAMUL Nr. 4

Mers pe loc: mers pe vîrfuri; mers pe marginea exterioară a picioarelor (vîrful picioarelor înăuntru); alergare.

1) Rotări de brațe: în ambele sensuri.

2) Stînd: îndoirea genunchilor pînă jos și strîngerea lor la piept cu brațele; revenire.

3) Stînd cu picioarele depărtate, cu mîinile pe șold: rotarea mare a trunchiului (1, 2, 3); revenire (4). Același exercițiu în sens invers.

(Începem exercițiul prin aplecarea trunchiului mult în față, apoi rotarea lui spre stînga, mult pe spate, în continuare spre dreapta și din nou în față).

4) Culcat pe spate: ridicarea trunchiului la verticală, odată cu ridicarea și strîngerea genunchiului sting la piept (1), revenire (2). Același exercițiu cu genunchiul drept.

5) Culcat cu fața în jos, mîinile sub bărbie: ridicarea picioarelor (1); revenire (2).

Menținem picioarele lipite și întinse.

6) Șezînd, sprijinit pe palme înapoi: ridicarea picioarelor (1); revenire (2). (Picioarele lipite și întinse)

7) Culcat cu fața în jos, brațele îndoite, cu palmele pe podea lîngă umeri: trecerea în șezînd pe călcîie, cu întinderea brațelor (1); revenire (2). (Palmele rămîn tot timpul în același loc!)

8) Stînd cu mîinile pe șold: săritura ca mingea, cu ridicarea genunchilor la piept. (Aterizarea pe vîrfuri, cît mai elastică și fără zgomot).

9) Alergare pe loc timp de aprox. 2 minute. Vom adăuga, de la zi la zi, cîte o jumătate de minut; coordonați respirația cu ritmul alergării: 2-3 pași inspirație, 2—3 pași expirație). Mers liniștitor.

Toate exercițiile se vor repeta de 15—20 ori.

În pauza dintre exerciții, respirați adînc, cu accent pe expirație!

Exercițiul nr. 4

Exercițiul nr. 5

Exercițiul nr. 6

Prof. El. MARINA și prof. I. RADOVICI

TORTUL DE CIOCOLATĂ

POVESTIRE PENTRU CEI MICI

de Pascal RADULESCU

— Aici să lăsăm mai mulți, că sînt bine îngrijiți...

— Terminați mai repede asfaltul că trebuie să găurim ca să instalăm un cablu...

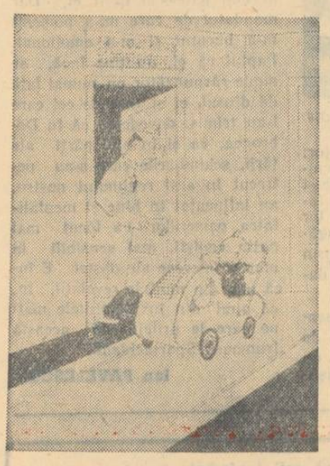

— Tu ce cauți aici, că n-ai dinți?
— Pînă pui d-ta o plombă îmi cresc și mie dinții...

— Bine, asta-i cererea, dar florile?
— „Nu mă uita" !...

CRITICUL ERUDIT
— Pentru ce cronică te documentezi?
— Pentru schița „La noi în colectivă"...

ȘOFERUL: — Ah! Asta mi-a scăpat !...

Din expoziția de caricaturi „PUNCTUL PE I" de GH. CHIRIAC, care este deschisă zilnic în sala Dalles.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

SĂRBĂTOARE

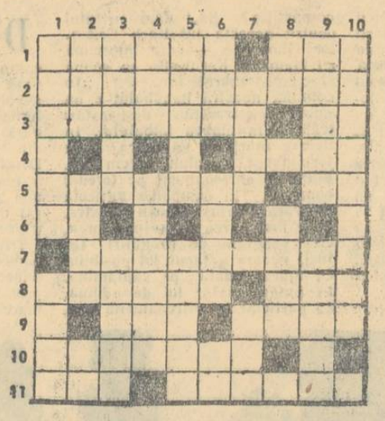

ORIZONTAL: 1) Defilează-n lungi coloane, muncitori, ostași, care alegorice, sportivi... — Republica Populară Română. 2) E țara întreagă azi în sărbătoare, căci paisprezece ani de la eliberare se-mplinesc. 3) Generația avîntului și entuziasmului — Operă. 4) Nume de familie... colorat. 5) De nedespărțit — Primele noțiuni (fig.). 6) Pronume. 7) Sînt mereu în frunte. 8) Pămîntul drag al patriei, mereu mai roditor — Pe treptele progresului mă 'nalț, 9) 1944—1958 — Pe stema Republicii Populare Romîne. 10) De aici vine lumina, de aici a venit și ajutorul frățesc pentru eliberarea țării noastre. 11) Fire — Reprezentare plastică.

VERTICAL: Republica Populară Romînă — E-mpodobită azi cu steaguri și cu flori și de aiftea cîntece răsună. 2) Trecut-au paisprezece ani din ziua aceea neuitată de august — Diminutiv masculin — În august. 3) Numele popular al unor înflorescențe — S-au îmbrăcat în straie de sărbătoare, cinstind măreața zi de azi. 4) Salut! — Republica noastră Populară, 5) Țesut conjunctiv fibros (pl.) — Legătura strînsă dintre muncitorii, țăranii și intelectualii patriei noastre. 6) Poesdă — ...Cassian, cunoscută poetă — Conifer. 7) În cel democrat-popular, partidul este forța conducătoare — A cunoaște — 8) Soare — Osișor. 9) Dovadă — A se ridica la o viață nouă (fig.) 10. Patria noastră, după lichidarea monarhiei.

Ion CARAIMAN

PICĂTURI

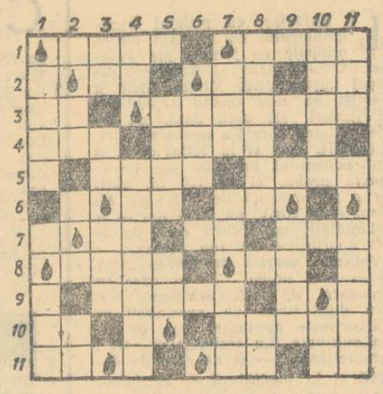

ORIZONTAL: 1) Mașini, instrumente — Iluzoriu. 2) Sculptate — Se ivește — Apucă! 3) Bold — Într-un bloc 4) Animal nordic — Interjecție 5) Există — Emoție. 6) A obține — Plantă culinară — Băutură. 7) Mîncare cu cîntec... Persoana treia — Ast. 8) Acid azotic (2 cuv.) — A presa. 9) Iarbă gurii... — A bea lingînd (vorbind de cîini). 10) Posezi — Pricepe prin intermediul șelei — Foarte ridicat. 11) Lăsat din mînă — Comună în regiunea Stalin — Pronume.

VERTICAL: 1) $H_2O+NaCl$!— Găluști cu brînză, ouă și făină (sing.) 2) Lacom — Margine — Pană. 3) Armăsar — Negreșit — H_2O. 4) Ghimpe — Insistat. 5) Pasăre de curte — Popas, 6) Nesimțire, nepăsare — În temă. 7) Păzit — Țipăt de barză. 8) A înmîna — Poftim. 9) Ploaie zgomotoasă. 10) Căruntă — Drept de vînzare asupra unor lucruri (od.). 11) Tot (Mold.). — Căsătoriți.

D. BARTOLOMEU

Anagrame încrucișate

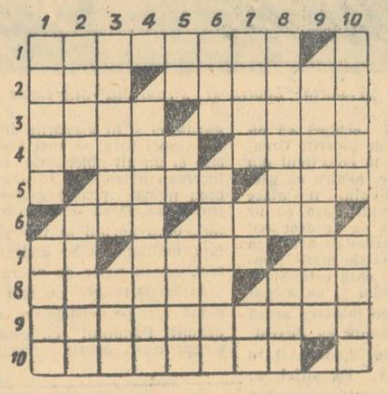

ORIZONTAL: 1) N-are scut 2) Eva — Minată 3) Arid — Samar 4) Acața — Tari 5) Borș — Lud 6) Gri — Rară 7) Us — Arde — Sa 8) Le reia — Ela 9) Continente 10) Romanițe.

VERTICAL: 1) Da rar — Stan 2) Vite — Greul! 3) Sirena — Ici (invers!) 4) Cordoane 6) Ț s — Ra — Nora 6) Rac — Ar bate! 7) Mură — Er — Me 8) Dați-mi! Nea 9) Inlătura 10) Salva — Țese.

Beno ALEXANDRU

MARINĂREASCĂ

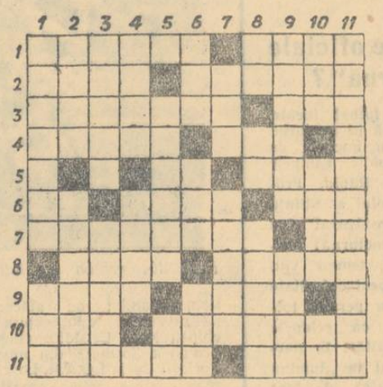

ORIZONTAL: 1) Imobilizează navele cu ghearele ascuțite înfipte în fundul mării — Servește la adăpostirea navelor într-un port. 2) Pînză de corabie — Vestit amiral rus. 3) Grad superior în marina militară — Măsură de greutate. 4) „Toate pînzele sus" de Radu Tudoran — Navă. 5) Intors în centru! — Oprește! în terminologia navală. 6) Apă nesfîrșită — Persan — Apel telefonic. 7) Marinar de pe o navă de mare, însărcinat cu supravegherea cîrmei — Erbiu. 8) La distanțe mari (fem) — Marinar care conduce o navă. 9) Servici făcut pe bordul unei nave — Rămase filozof... 10) Literă cirilică — Face parte din echipajul unei nave. 11) La plural, titlul unui nou film sovietic, al cărui subiect este brodat pe prietenia dintre marinarii din lumea întreagă, — Tub prin care trece lanțul ancorei (pl.).

VERTICAL: 1) Vas de navigație care a suferit stricăciuni — Pusculița la superlativ! 2) Eroul unui roman de Jules Verne — Odinioară cutreierau mările pentru a jefui corăbiile 3) Temperatura, vîntul și ploaia caracteristice unui ținut — Care se referă la mare 4) Pasăre de curte — Oraș la marginea mării unde acostează navele. 5) Barcă care ține pînza triunghiulară a corăbiilor — Marina Eremia. 6) Sat de munte în Crimeea — Sau — La biliard. 7) Cărunt — Despart. 8) Rea — Două din șase! — Plantă medicinală. 9) A trage o navă la chei — „Peste cîte mii de valuri stăpînirea ta străbate / Cînd plutești pe mișcătoarea mărilor singurătate!" (Eminescu — Scrisoarea I). 10) Bazin în care intră vapoarele spre a fi încărcate — Interjecție — Măsură de suprafață. 11) Zonă amenajată la intrarea într-un port, putînd fi folosită pentru o scurtă staționare a vaselor (pl.).

Ion VINTILĂ

Vă informăm despre...

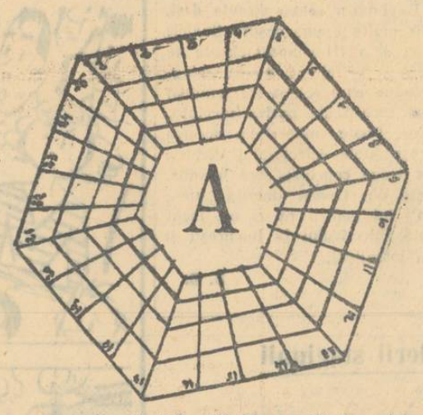

1) Desen geografic. 2) Pă.trunde 3) Cîntec romînesc. 4) A emite raze de lumină. 5) Lucrare de mari proporții (fig.). 6) Fruct. 7) Desen geometric. 8) A clădi (fig.). 9) Ansamblu. 10) Ansamblu de conducte prin care se distribuie electricitatea 11) A pune în mișcare. 12) Primul călător interplanetar. 13) A se alătura unei acțiuni. 14) Instalații plutitoare cu care se sapă sub apă. 15. ...Andreevna, personaj din „Unchiul Vania". 16) Floare. 17) A proteja, a feri de... 18) Eroină din trilogia „Calvarul" de Al. Tolstoi. 19) Întreprindere industrială de mari proporții. 20) Una din cele „Trei surori". 21) Trunchi gros de copac, folosit ca material de construcție. 22) Anotimp. 23) La case și la hărți. 24) Eră. 25) Fluviu în U.R.S.S.

INIȚIALELE: O excepțională realizare a oamenilor sovietici, dată de curînd în exploatare.

G. AVRAMESCU

Vis și poezie

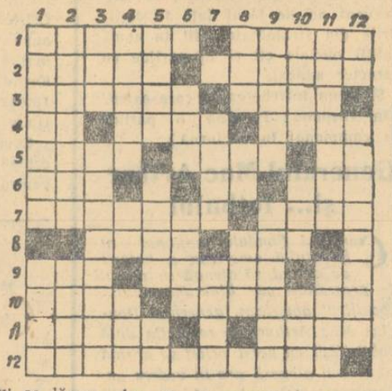

ORIZONTAL: 1) Visătoare proverbială — Greșeli 2) Autorul ariei „Vis de fericire" din opereta „Eva", al melodiei „Ce-am visat de mult", etc. — „Dar iată mînioasele noroade / Își'nalț-n lume glasul viforos; / Nu vor lăsa lupul-strigoi să prade / Viața lor și visul lor..." (Mihai Beniuc „Furtuni de primăvară") 3) „Văd pe marea largă... vasul cum s-... / Peste valuri negre să le spargă, / Pentru mult visata pace sfîntă" (Beniuc) — „Fața lui se lămurește, / Pare-nduioșat... / Visător și lung privește / Casele de peste drum" (Topîrceanu) 4) Interjecție — „O, tu nici visezi, bătrîne, cîți în ... mi s-au pus!" (Eminescu) — Cortegiu 5) Vestigiu — „Somn ... „vise plăcute!" — Nicolae Lungu 6) Păstrez — Sfîrșitul oricărui film! — Instrument muzical indus 7) Vaporoasă — Convingere 8) Își are un vis al ei în opera „Lohengrin" de Wagner — Insuflețită 9) Spectacol la care se doarme bine!... — Oraș în Turcia asiatică — Strontiu 10) Poet ardelean, autorul poeziei „Visuri" — Halucinații, arătări de vis 11) „Luceafărul... răsare, / Umplînd de vis văzduh și mare" (Cerna) — Actor francez (m. 1802) 12) Dramă istorică de Delavrancea.

VERTICAL: 1) Autorul poeziilor „A mele visuri", „Unde ni sînt visătorii" etc. — Infinitivul filmelor... nocturne 2) Visare — Visul elevilor cu predispoziții spre științele economice 3) Localitate în Turcia — Rusalin..., autorul poeziei „Vis" din volumul „Coboară munții" 4) În parc, sub lună, cu pereche respectivă și visurile de rigoare — Pe el — Do diez 5) Întreprinderea regională de transporturi auto — Visul unui jucător... nejucat! — Noru Demetriad. 6) Insulă în arhipelagul Solomon — Rudă mai îndepărtată cu visătorul 7) Rîu în Spania — „Visul lui...", povestire de Jack London. 8) Epocă — Încrezător în forțele sale, astăzi visează și înfăptuiește — Gol 9) Localitate la nord de Cîmpulung-Muscel — Alci ați vizionat „Visul unei artiste" 10) ... „din vis", volum de nuvele de Cezar Petrescu — „Și...ntregi mă îngîna, duioasă, / A visurilor tînără crăiasă" (P. Cerna) — Se destramă în vînt ca un vis 11) „Visul" de Balakirev, „Visare" de Emil Monția, etc. — ... Dinicu, autorul melodiei „Visare", 12) Sînt — Amăgitoare ca un vis.

Roxana C.

DE PRETUTINDENI

LA GAGRA (U.R.S.S.), cel mai călduros loc de pe litoralul gruzian al Mării Negre, au fost aclimatizați arbori de cacao. În prezent se stringe prima recoltă de boabe de cacao, care sînt livrate fabricilor de produse zaharoase.

●

FLACĂRA cu temperatura cea mai ridicată care se poate obține prin arderea unui metal, este aceea realizată recent la arderea zirconiului. Acest metal rar a fost ars într-un curent de oxigen, în stare de pulbere fină: flacăra a atins o temperatură de aproape 4.700 grade Celsius.

●

ÎN TIMPUL recoltei, sacii de cacao, una din bogățiile principale ale Republicii Gana, se găsesc așezați în stive imense pe litoralul de la Acra, pentru a fi transportați apoi, printr-o muncă foarte grea, în vasele ancorate în larg.

Dar zilele în care tînăra republică africană era lipsită de orice port sînt numărate. Astăzi se conturează din ce în ce mai mult realizarea unui impunător proiect, ce va asigura, într-un punct al coastei sale lungă de 500 de kilometri, o intrare sigură pentru vapoare. La o distanță de o jumătate de oră de capitala țării se vor construi un port și un oraș cu totul nou pentru 80.000 de locuitori. Către sfîrșitul anului 1960, primele vapoare vor putea ancora la cheiurile noului port african.

●

ÎN LABORATOARELE Institutului unional de fitotehnie din apropiere de Leningrad se experimentează, sub conducerea prof. Razumov, o instalație de ultrasunete pentru tratarea semințelor de diferite plante. Primele experiențe au arătat că folosirea ultrasunetului grăbește puterea de încolțire a semințelor. Datorită aplicării ultrasunetelor la unele soiuri de cartofi, producția la hectar crește de 1,5 ori, iar solul de în„Svetoci" — de două ori.

●

LA ATELIERELE de restaurare ale bibliotecilor științifice de stat din Praga sînt restaurate și conservate manuscrise rare și materiale tipărite vechi. Lucrătorii acestor ateliere folosesc în muncă lor metode noi, elaborate și verificate de ei și care au fost primite cu un viu interes în lumea întreagă. Una din aceste metode constă în „despicarea hîrtiei", procedeu cu ajutorul căruia o foaie scrisă pe ambele părți (sau un manuscris) se despică în două. Procedeul acesta era cunoscut de acum 100 de ani, însă pe atunci el reprezenta un proces anevoios, migălos.

Folosind poliamidele și apa, restauratorul Ladislau Sedlețki a simplificat și îmbunătățit considerabil acest procedeu astfel încît chiar o foiță de țigară poate fi despicată în două și fiecare dintre ele poate fi din nou despicată. Astfel, foile imprimate pe ambele părți pot fi ușor despicate iar pe partea neimprimată se poate aplica un material durabil.

LA DORTMUND (R.F. Germană) a trebuit să fie închisă înainte de termen expoziția „Femeia ideală în căminul ideal", „Femeia ideală" executa în fața spectatorilor, de dimineață pînă seara, diferite munci casnice. Din cauza muncilor obositoare ea a cerut mărirea salariului, însă a fost imediat concediată. „Femeia ideală" a fost atît de indignată, încît a distrus complet „căminul ideal".

●

ÎN REGIUNEA Volgăi de Jos e pe cale de construcție un nou sistem de irigație, care va furniza apă pentru irigarea a 685.000 hectare din stepele aride ale regiunilor Stalingrad, Astrahan și Regiunea Autonomă Calmucă. Pe Volga, la sud de Stalingrad, va fi instalată o stație puternică care va furniza zilnic stepelor 1.270.000 m cubi de apă. În afară de aceasta, vor fi construite încă cinci stații de pompaj.

●

ÎN DECURS de două luni, în Japonia s-au sinucis 164 de familii. Potrivit relatărilor presei japoneze, sinuciderile se datoresc mizeriei în care mai trăiesc astăzi milioane de oameni din acea țară.

●

ÎN UZBEKISTAN a fost inaugurat primul institut de cercetări asupra filozofiei și dreptului, din Asia Centrală. Acesta este cel de-al 34-lea institut științific al Academiei de Științe din Republica Uzbecă.

●

POMPE pentru transportul metalelor lichide la temperaturi pînă la 1.500 grade Celsius, care să fie folosite în industria metalurgică, au fost construite de savantul A. Voldek din R.S.S. Estonă. Această instalație de pompare nu posedă nici o piesă mobilă și transportul lichidelor se face cu ajutorul cîmpurilor magnetice, într-o singură oră putînd fi transportați mai multe sute de metri cubi de metal.

●

PENTRU cercetarea unor metode noi de vindecare a bolilor de piele și a influenței cîmpului asupra acestora, a fost instalată în Berlinul democrat, la spitalul dermatologic, o cabină în care se pot realiza artificial, printr-o dozare corespunzătoare, factorii principali care determină clima într-o anumită regiune, cum sînt: umiditatea, presiunea atmosferică, razele ultraviolete și cele infraroșii. În afara funcțiunii sale specifice, de cercetare, s-au putut obține în această „cabină climatologică" rezultate foarte bune în vindecarea tusei convulsive, după un scurt tratament.

●

ZILNIC în Italia sînt 25 de morți în afara celor răniți, din cauza accidentelor. Accidentele de automobil și de motocicilete sînt atît de dese încît guvernul a dat dispoziții severe pentru a se respecta regulile de circulație, recomandînd o deosebită prudență automobiliștilor, cicliștilor și motociclîștilor.

ȘAH

NOI GRUPE DE JOC PRIN CORESPONDENȚĂ

Publicăm în acest număr alcătuirea altor noua grupe de joc prin corespondență. De menționat că, o dată cu grupa 25 inaugurăm turneele cu deschiderea fixă. În această grupă, după cum am mai anunțat, toate partidele vor fi începute în mod obligatoriu cu mutările caracteristice apărării siciliene (1.e4,c5). Data începerii turneelor 17—25 este fixată pentru 30 august 1958.

În rubrica viitoare vom publica alcătuirea altor grupe. INȘTIINȚAM TOTODATĂ PE CITITORII NOȘTRI ȘAHIȘTI CĂ ÎNSCRIEREA LA TURNEELE PRIN CORESPONDENȚĂ, ORGANIZATE DE REVISTA „MAGAZIN" — ATÎT CELE SIMPLE CÎT ȘI LA CELE CU DESCHIDERI OBLIGATORII — CONTINUĂ. SE POT ÎNSCRIE NU NUMAI JUCĂTORII CALIFICAȚI CI ȘI ACEI CARE NU AU CATEGORIE DE JOC.

În scrisorile trimise redacției, mulți cititori, care n-au mai jucat niciodată prin corespondență, ne-au rugat să clarificăm o seamă de amănunte. Le satisfacem dorința.

CUM SE ÎNCEPE JOCUL. — În afară de regulamentul de joc, participanții primesc și un tabel cuprinzînd numele și adresa exactă a celorlalți parteneri de grupă. Fiecare jucător primește de asemenea indicația căror trei jucători să le scrie el primul și numele celorlalți trei jucători, de la care să aștepte el prima mutare. Cu alte cuvinte jucătorul A scrie primul jucătorilor X, Y și Z, comunicîndu-le mutarea sa în partidele în care are albul. În răspunsul lor X, Y și Z dau mutarea de răspuns în această partidă și comunică totodată prima mutare în partidele în care ei au albele. Pe o singură carte poștală se comunică deci mutările din ambele partide.

TRANSMITEREA MUTĂRILOR. — Mutarea se notează în.treagă — cu indicarea cîmpului de plecare și a celui de sosire. Se repetă de asemenea și ultima mutare a adversarului. Bunăoară:

„Partida I. La 1. d2—d4, joc 1...d7—d5".

„Partida II. La 2...Cb8—c6 joc 3.Nf1—g5".

Pentru scurtarea timpului de joc se recomandă propunerea de variante. Bunăoară:

„Partida I. 1.e2—e4 dacă jucați 1...e7—e5 joc 2.Cg1—f3 dacă jucați 1...c7—c5 joc 2.Cb1—c3 dacă jucați 1...e7—e6 joc 2.d2—d4.

În lipsa cărților poștale, șahiste se pot folosi cărți poștale obișnuite.

CONCEDII, SCHIMBARE DE DOMICILIU. — În timpul concursului, conform regulamentului, jucătorii au dreptul să întrerupă jocul pe o perioadă de timp. Ei au însă obligația să-și anunțe în prealabil partenerii și să comunice totodată acest lucru redacției „MAGAZIN". În cazul schimbării de domiciliu, jucătorii sînt de asemenea datori să anunțe redacția și pe ceilalți participanți din grupă.

FOLOSIREA TIMPULUI DE GÎNDIRE. — Pentru fiecare mutare, jucătorii au dreptul să folosească în medie trei zile timp de gîndire — după data postei. Dar acest timp se cumulează și nu e obligatoriu pentru fiecare mutare. Cu alte cuvinte pentru o mutare se poate folosi doar o singură zi de gîndire, în timp ce pentru altele se pot folosi mai multe zile. Important este însă ca pentru primele 20 de mutări să nu se folosească în total mai mult de 60 de zile de gîndire.

Iată acum componența grupelor 17—25. Îi invităm pe jucătorii acestor grupe, ca și pe cei din grupele anterioare, să ne confirme primirea regulamentelor de joc și începerea partidelor:

GRUPA 17: Duncan Șerban (București), **Niculolu Ștefan** (Or. Stalin), **Necșulescu Dan Sorin** (București), **Gheorghe Alexandrescu** (Iași), **Krampal Richard Paul** (Fundulea, raion Brănești), **Kleinmann Vasile** (Satu Mare) și **Calapodescu Petru** (Cringul lui Bot, raionul Ploești).

GRUPA 18: Dimitriu Nicolae (București), **Ciortea Ioan** (Lupeni) **Ilie Petrăchioiu** (București) **Lalescu Ștefan** (Craiova), **Stafie C. Ioan** (Podul Turcului, regiunea Bacău), **Badea G. Alex.** (Plopeni-Ploești) și **Urdăreanu Justin** (Cujmir).

GRUPA 19: Barnad Gavril (Oradea) **Schwartz H. Louis** (Buc) **Brădician Gh.** (Sîntana, raion Criș) **Coposu Constantin** (Brad) **Stan V. Gh.** (Răzvad, raion Tîrgoviște), **Vlad Gabriel** (Ianca, raion Filimon Sîrbu) **Vija Ioan** (Buc).

GRUPA 20: Beșleagă Constantin (Buc.) **Tenenbaum Rita** (Buc), **Bardan I. Radu** (Constanța), **Vasile Dorin** (Zlatna), **Rudich Erwin** (Constanța), **Tătaru Ionel** (Corabia) și **Moise Aron** (Iași).

GRUPA 21: Ursu Petre (Timișoara), **Cioloca Adrian** (Buc), **Paulle Tudor** (Drăgășani), **Mihăilă Gh. Tiberiu** (Bisoca, raion Becent, regiunea Ploești), **Brăteanu Ion** (Fetești), **Schwartz State** (Buc) și **Epure Mircea** (Galați)

GRUPA 22: Apostoaie Nicu (Buc), **Girlea Victor** (Pitești), **Dan I Negreanu** (Dej) **Handrea Grigore** (Cluj) **Nusemsohn Marcu** (Buc), **Lemeș Lucian** (Brăila) și **Chendru Gh.** (Craiova).

GRUPA 23: Ing. Victor Cuciuc (Constanța), **Talic Iosub** (Vaslui), **Manafu Gh.** (Tr. Severin) **Staia Ovidiu** (Orașul Stalin), **Mărgineanu Gh.** (Craiova) **Zărnescu Gh. Constantin** (Curtea de Argeș) și **Kuqel Sigismund** (Brad).

GRUPA 24: Buzdrug Octav (Craiova) **Marinescu O. Ștefan** (Topoloveni) **Burduja Mihai** (Salcea, reg. Suceava) **Răbocea Nicolae** (Rupea, regiunea Stalin) **dr. A. Gesticone** (Tîrnăveni), **Șuliga Valentina** (Arad) și **Cozma Gh.** (Vaslui).

GRUPA 25: — Deschiderea siciliană: Dona Șerban (Buc), **Boloni Iuliu** (Buc), **Victor Cuciuc** (Constanța), **Păcurariu Aurel** (Buc), **Teodorescu Cornelia** (Buc), **Parfene Florin** (Vaslui) și **Herșcovici Avram** (Vaslui)

O partidă de la Portoroj

RUNDA I-a

Alb: M. TAL (U.R.S.S.) Negru: DE GREIF (Columbia).

1. c4, Cf6 2. Cc3,e6 3. Cf3. **Marele maestru sovietic adoptă o continuare mai puțin uzitată a deschiderii engleze care poate duce în poziții caracteristice gambitului damei.** 3... d5 4. e3, Ne7 5. b3, 0-0 6. Nb2, **Cu intervertire de mutări s-a ajuns la o poziție survenită în partida Averbach—Spaschi din al 23-lea campionat de șah al U.R.S.S.** 6...b6. **În partida amintită Spaschi a continuat cu d5: c4. Maestrul Simaghin, comentînd această partidă, afirmă că schimbul pionilor favorizează pe alb. El a preconizat mutarea** 6...c5. 7. d4, Nb7 8. Nd3, Cbd7 9. 0-0, Ce4, 10. c:d5, e:d5 11. De2, a6 12. Dc2, f5 13. Ce2, Nd6 14. Ce5, De7 15. Tac1, Tac8 **Negrul nu poate lua la e5 deoarece după schimburi pierde pionul c7.** 16. Cc6 !, Dh4. Ar fi fost poate mai bine luarea calului c6, deși și această continuare ar fi dat albului mult avantaj. Continuarea aleasă de negru inițiază un atac pe care Tal îl pareză cu ușurință 17. Cf4, Cdf6 ? 18. g3, Dh6 19. f3, g5 ? 20. C:d5, C:d5 21 f:e4, f:e4 22. N:e4, C:e3 23. T:f8+, T:f8 24. De2, N:c6 25. N:c6, g4 26. a3, Dg5 27. Te1, Cf5 28 De6+, Tf7 29. Nd5 și campionul columbian cedează.

Poșta șahului

PĂCURARU AUREL — București: Vom lua în considerare propunerea dvs. de a organiza concursuri de probleme de șah.

★

Soluția studiului lui A. Troițchi publicat în numărul trecut (alb: Rdl, Dh1, Ne8, Cg6 = 4 piese; negru: Rh3, Tb4, Nh2, p.f.5, g4, g3 = 6 piese) **1. Nc6 !** Albul îngăduie negrului să-i ia dama! **1... Tb1 + 2. Re1, T:h1. 3. Ng2** Albul sacrifică și nebunul său, rămînînd numai cu calul **3... R:g2 4.Cf4 +. Rg1 5. Re1 !** Negrul e nevoit acum să se blocheze cu propriul său pion și **5. ...g2 6. Ce2 mat !**

ȘTIAȚI CĂ...

...plantele sînt sensibile nu numai la lumină, ci și la zgomot? Oamenii de știință indieni au constatat că anumite tonuri muzicale contribuie la accelerarea creșterii plantelor. După observații efectuate timp de 7 ani, s-a dovedit că orezul și tutunul sînt plante deosebit de „muzicale".

...ar fi necesar nu mai puțin de două milioane de vîslași pentru a înlocui motorul de 70.000 C.P. al unui transatlantic modern cu un deplasament de 40.000 de tone.

Minuni ale tehnicii în antichitate

Trăim în secolul tehnicii. Cu toate acestea, unele din cuceririle tehnicii se datoresc și civilizațiilor antice. Aceste cuceriri apar azi aproape de necrezut, dacă ținem seama de mijloacele rudimentare de care dispuneau înaintașii noștri.

Sînt bine cunoscute multe din realizările vechilor civilizații chineze, indiene, egiptene, romane, etc., care și astăzi constituie minuni ale tehnicii, științei sau culturii. Cercetările descoperă incontinuu asemenea noi dovezi.

Iată cîteva exemple mai puțin cunoscute:

● Aristotel, utiliza în anul 322 (î.e.n.) peniță de oțel pentru scris. Și în mormintele romane din Anglia s-au găsit peniță pentru scris confecționate din bronz.

● Chirurgii din Alexandria, care utilizau pentru operații instrumente din metal, efectuau operații destul de delicate, printre care și intervenții asupra creierului.

● Chinezii cunoșteau busola cu mult înaintea europenilor. Cît despre tipar, ei imprimau din secolul XII cu caractere mobile, în timp ce tiparul lui Gutenberg nu a apărut decît în secolul XV.

● Și tunelurile, considerate o realizare tehnică modernă, își au precursorii în antichitate. Se pare că primul tunel cunoscut a fost construit din cărămidă de regina Semiramida, între două palate ale sale.

● În India, o coloană metalică înaltă de 18 m., construită acum 4000 ani, nu prezintă nici o urmă de rugină deși este expusă tuturor intemperiilor. Se poate spune că metalul folosit atunci rivalizează cu cele mai bune oțeluri inoxidabile realizate de metalurgia modernă.

● Stofele găsite în piramidele egiptene, confecționate așadar acum 4000 de ani, își păstrează intacte trăinicia și celelalte calități inițiale. O replică destul de concludentă dată stofelor englezești acum cîteva mii de ani de către strămoșii egiptenilor de azi.

● Tot vechii egipteni utilizau clocitoare artificiale, cu o capacitate de 700 ouă într-o încărcătură.

O problemă de perspicacitate

În fața noastră se află două pahare umplute cu aceeași cantitate de lichid: unul cu ceai și altul cu lapte. Luăm o lingură de lapte și o turnăm în paharul cu ceai, apoi o lingură din amestecul rezultat o turnăm în paharul cu lapte.

Unde va rezulta mai mult lichid străin, în paharul cu lapte sau în cel cu ceai?

(Soluția o vom publica în numărul viitor).

CONCURS LITERAR
Bon de participare nr. 3

LUNA: — Cred că trebuie să-mi aranjez drepturile la pensie !...

SENS UNIC
J. F. Dulles: — Eu nu mă îndepărtez de la politica mea...

CONTRIBUABILUL AMERICAN: — Ventuzele astea mă sug prea tare !...

LEUL BRITANIC: — Văleu, mi-ai scos o coroană !..

„Întrecerea"

ZVONIȘTII
— E sigur, de ce nu mă crezi?
— Fiindcă chiar eu am lansat „știrea" asta !...

Din expoziția de caricaturi „PUNCTUL PE I" de GH. CHIRIAC, care este deschisă zilnic în sala Dalles.

SPORT magazin

Fiii deltei — campioni mondiali

Strălucita victorie obținută la Praga de cuplul romîn Ismailciuc—Alexe

Simion Ismailciuc

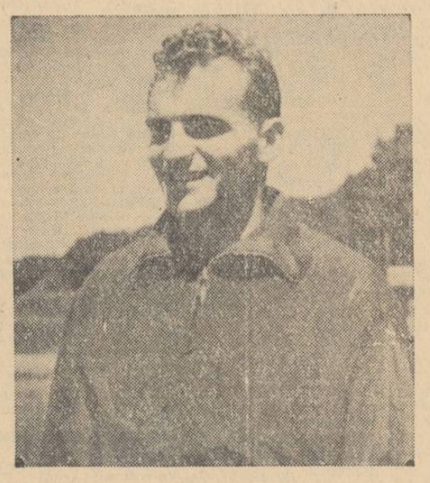

Dumitru Alexe

„Plecăm la Praga cu hotărîrea să luptăm, — să luptăm cu toată ardoarea, pentru a aduce culorilor patriei noastre dragi o victorie de răsunet, pe care vrem s-o închinăm celei de a 14-a aniversări a lui 23 August" — *ne-au declarat, în ajunul deplasării lor la campionatele mondiale de caiac-canoe, maeștrii emeriți ai sportului SIMION ISMAILCIUC și DUMITRU ALEXE.*

Cei doi campioni europeni și olimpici și-au îndeplinit în mod strălucit angajamentul. Duminică, în ultima zi a întrecerilor de la Praga, Ismailciuc și Alexe au cucerit primul loc în cursa de canoe dublu viteză (1.000 m), înaintea echipajelor Ungariei, Cehoslovaciei și U.R.S.S. adăugînd astfel în bogatul lor palmares și titlul de campioni mondiali.

Alături de ei, alți canoteri romîni, proveniți din aceeași pepinieră de campioni — Delta Dunării — au reușit performanțe de mare valoare: Sidorov-Calinov (medalii de argint) și Nichifor Tarara (medalie de bronz).

Succesele obținute la campionatele mondiale de la Praga confirmă întru totul performanțele revelatoare reușite de întul nostru de canoteri la Olimpiada de la Melbourne și clasifică această disciplină a sporturilor nautice din țara noastră în primele locuri ale ierarhiei mondiale.

Venită la scurt timp după cucerirea campionatului mondial de parașutism de către tînăra muncitoare Elena Băcăoanu, victoria pescarului și a marinarului din Deltă constituie o deplină confirmare a justeței îndrumărilor date mișcării sportive de către partid și guvern, care orientează sportul spre pătrunderea lui cît mai largă în masele de muncitori și țărani — nesecat izvor de talente, în toate domeniile de activitate.

Cel mai mare bazin de înot din Europa

Abia săptămîna trecută am relatat în coloanele noastre despre o uriașă construcție sportivă care va îmbogăți capitala Uniunii Sovietice, Moscova: grandiosul stadion

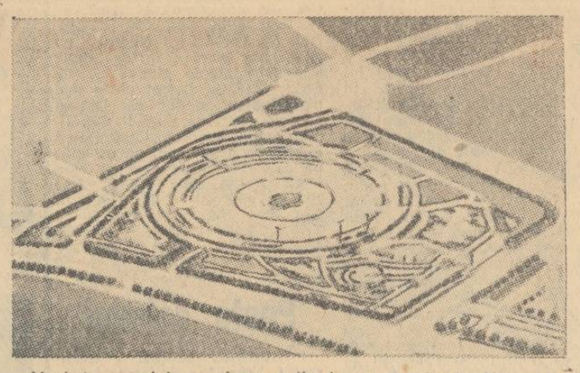

Macheta marelui complex sportiv în construcție la Moscova.

de iarnă, cu o capacitate de 75.000 de spectatori. Și iată că veștile din Moscova anunță o nouă construcție de mari proporții. Este vorba despre un mare bazin de înot, cel mai mare din Uniunea Sovietică și din Europa, care este în curs de amenajare în apropierea Kremlinului, pe locul fostului șantier de construcție al Palatului Sporturilor.

Acest bazin, care va da un nou imbold natației sovietice, va avea un diametru de 130 m. și va ocupa o suprafață de 13.000 m². În jurul acestui bazin, care va cuprinde 21.000 m³ de apă, se amenajează un șirand cu o suprafață de 5200 m². 2000 de persoane vor putea face, în același timp, baie în noul bazin, care va putea fi folosit nu numai în zilele călduroase de vară, ci și în cele mai răcoroase, de toamnă. Aceasta datorită faptului că apa bazinului va fi încălzită la o temperatură accesibilă organismului omenesc.

Un mare parc va înconjura bazinul și șirandul, care vor fi date în exploatare în cursul verii viitoare.

„OSPITALITATE"

Nu se poate spune că guvernul italian nu sprijină mișcarea sportivă și îndeosebi dezvoltarea legăturilor internaționale ale sportivilor italieni. În decurs de numai o săptămînă, ministerul de externe al Italiei a refuzat vizele de intrare pentru echipa de tenis (tineret) a Uniunii Sovietice care urma să participe la turneul zonal al „Cupei Galliea", programat în orașul Ascoli Piceno și echipei motocicliștilor cehoslovaci, înscriși la întrecerile pentru „Cupa Europei". În timp ce tenismanii sovietici au întîlnit echipa Italiei la Vichy, motocicliștii cehoslovaci, mai „norocoși", au primit vizele respective, dar după ce... întrecerea se terminase.

IN ACTUALITATE

NU E TOTUL FLUERATUL...

În partida de fotbal Rapid—Progresul București, disputată săptămîna trecută în nocturnă pe stadionul Republicii, Gr. Mihai — extremul stîngа al echipei Progresul — a aplicat o „talpă" jucătorului rapidist Greavu. Gr. Mihai, care altminteri a avut o comportare corectă, a socotit că e cazul să se răfuiască în felul acesta cu fundașul rapidist, ale cărui intrări „tari" (dar corecte) l-au indispus în cîteva rînduri. Arbitrul conducător al jocului, Gh. Dumitrescu, a fluerat infracțiunea comisă și... jocul a mers mai departe.

Din punct de vedere regulamentar, arbitrul și-a făcut, cum s-ar spune, datoria. Dar noi — și mulți spectatori — socotim că arbitrul Gh. Dumitrescu a făcut o treabă numai pe jumătate, pentru că a golit de conținut rolul lui pe teren, la amintita infracțiune.

Noi nu putem considera echitabil ca un arbitru să pună pe același plan (chiar dacă sancțiunea regulamentară este aceeași) diferite „delicte" ce se comit într-o partidă. O îmbrînceală la o fază, o zmucitură de tricou, o „mînă" pentru oprirea balonului, sînt cu totul altceva decît o „talpă", de pe urma căreia, în unele cazuri, un jucător poate cădea victima unui grav accident.

Arbitrul conducător al unei partide are dreptul și datoria să facă și educația jucătorilor pe teren. Atent la aplicarea regulamentului, la respectarea lui, el nu-și poate limita însă activitatea la fluerarea rigidă, mecanică am spune, a infracțiunilor ce le constată. Cînd un jucător se face culpabil de o infracțiune, pentru care textul de regulament prevede doar acordarea unei lovituri de pedeapsă, dar arbitrul vede mai departe — cum în speță s-a întîmplat în cazul Gr. Mihai—Greavu — arbitrul are obligația nu numai să înregistreze și să sancționeze vina, ci s-o și comenteze pe loc, cu cel în cauză și pentru ceilalți din joc. Să-l admonesteze pe vinovat, să-i atragă — cu avertisment — atenția asupra infracțiunii comise, asupra urmărilor pe care ea le poate avea. Scurta întrerupere provocată în joc printr-o asemenea intervenție poate fi salutară pentru întreaga desfășurare a unei partide, poate preveni multe.

Arbitrajului prestat de Gh. Dumitrescu la amintita partidă, am citit, i s-a dat calificativul: corect. Mă rog, așa o fi judecînd strict din punct de vedere regulamentar. Adică: a fost hent, a fluerat, a fost corner, a fluerat, a fost osfaid, a fluerat, a fost gol, a fluerat... Dar în afară de aceasta, sau chiar legat de aceasta, altceva nu se mai întîmplă într-o partidă pe un teren de fotbal, unde la un moment dat spiritele se pot „încălzi" prea tare? Or, incidentele ce pot surveni (uneori foarte regretabile) pot fi preîntîmpinate, dacă arbitrul conducător se face simțit, cînd e cazul, pe teren, nu numai cu fluerul. Adică ceea ce n-a făcut și trebuia să facă arbitrul Gh. Dumitrescu miercuri și mulți alții ca și el, în împrejurări mai mult sau mai puțin similare.

B. BERCEANU

De la o săptămînă la alta

Recordul lui Mircea Stein

La Katovice, cu prilejul triunghiularului de atletism dintre echipele de juniori ale Poloniei, Cehoslovaciei și Rominiei, tînărul nostru atlet Mircea Stein a stabilit un nou record republican de juniori. De astă dată, nu în specialitatea care l-a consacrat (triplu salt), deși și la Katovice el a fost ocupantul primului loc în această probă, ci la 100 m. plat. Cu o performanță de 10,7 sec., M. Stein — a sosit pe locul doi — a îmbunătățit un record care de 18 ani aparținuse lui Ion Moina.

Valoarea arătată de Mircea Stein în această probă — în care în momentul de față, atletismul nostru duce lipsă de specialiști — mărturisește aptitudini care se cuvin cultivate. Cu seriozitatea care-l caracterizează — și de care dă dovadă și la învățătură — cu talentul ce-l dovedește și în condițiile asigurate de regimul nostru pentru practicarea sportului, tînărul atlet poate face serioși pași înainte pe calea măiestriei sportive. La Katovice, el a înlocuit în palmaresul probei un record al lui Moina. Socotim că și gloria ilustrului lui predecesor îl va stimula pentru performanțe superioare, de care sprintul nostru are atîta nevoie astăzi.

Pe cînd partide oficiale în „nocturnă"?

Două întîlniri de fotbal jucate săptămîna trecută în nocturnă în Capitală s-au bucurat de un mare succes de public. Echipele ce s-au înfruntat — Rapid, Progresul București, Petrolul și Știința Timișoara — au desfășurat (pe specificul jocului în nocturnă) partide susținute într-un tempo viu, care a dat multă spectaculozitate întîlnirilor. Jocurile au permis totodată să se constate că echipele se pot angaja fără ezitări în partide cu caracter oficial la „lumina reflectoarelor", pentru că de fapt e vorba de obișnuință, care se capătă destul de repede.

O proaspătă hotărîre a federației romîne de fotbal a legiferat de altfel asentimentul forului de specialitate pentru disputarea în nocturnă a meciurilor de campionat. Rămîne numai ca echipele să ajungă la acorduri în baza cărora să fie folosită aprobarea existentă. Ceea ce ar fi cu atît mai bine pentru că ar servi latura spectaculozității, ar degreva — în unele cazuri — programul oficial, și, în sfîrșit, s-ar realiza și acomodarea totală a echipelor noastre la condițiile de joc din nocturnă, la care frecvent au de făcut față în întîlnirile din străinătate, atît în competiții oficiale cît și în partide cu caracter amical.

Și acum întrebarea la care așteptăm răspuns: Pe cînd o partidă de campionat în nocturnă?

Generalul Mac Arthur și... fotbalul

Consiliul Fondului național al fotbalului american a hotărît de curînd să aleagă în postul de președinte pe binecunoscutul... „pacifist" american, generalul Douglas Mac Arthur. În rezoluția dată publicității cu acest prilej se afirmă că scopul alegerii are în vedere „asigurarea unei mai mari popularități a fotbalului american pe întreg teritoriul S.U.A.".

După cum se știe, la baza acestui sport — așa cum este el practicat în S.U.A. — stă „arta" de a rupe picioarele adversarilor, schilodirea jucătorilor, etc.

La aflarea veștii alegerii generalului Mac Arthur, unii ziariști americani s-au grăbit să arate că prin personalitatea sa, Mac Arthur va avea rolul de a „stimula" pe jucători pentru a da fotbalului american un caracter mai aspru și mai brutal.

Cît privește scopul mai îndepărtat al acestei alegeri, tot ziariștii americani au fost aceia care au dezvăluit că prin „abrutizarea" fotbalului american, anumiți bussinesmani de peste ocean și-au făcut socoteala că beneficiile lor de pînă acum vor spori proporțional cu creșterea numărului de spectatori.

Nu uitați să vă completați buletinele!

Duminica aceasta începe campionatul republican de fotbal

Pronosport

SPARTACHIADA

Handbaliștii din Lovrin

Competiția de handbal băieți a fost inaugurată marți dimineața cu întîlnirea dintre echipele **Victoria Lovrin** (Timișoara) și **Progresul Miercurea Ciuc** (Regiunea Autonomă Maghiară). Cei care au asistat la această partidă au avut toate motivele să se felicite. Partida a angajat două formații de valoare, care au prestat o dispută spectaculoasă, cu un scor foarte strîns și oscilant la început, care apoi a început să încline din ce în ce mai larg pentru cei din Lovrin, care finalmente au realizat un debut victorios: 20—12.

Pe cei din Lovrin, pe care l-am aplaudat cu plăcere, mi i-a prezentat apoi căpitanul echipei, Koch Cristofor Gheorghe. Echipa e formată din muncitori agricoli de la I.C.A.R. Lovrin, din colectiviști și încă vreo doi-trei muncitori. Majoritatea dintre ei au văzut acum pentru prima oară Bucureștiul și mărturisesc că și gîndul acesta i-a stimulat în întîlnirile din fazele premergătoare turneului final. Cel mai tînăr jucător, Friedrich Helmuth, are doar 16 ani și este muncitor brutar la întreprinderea „1 Mai" din Lovrin. El provine din formația de juniori și a fost promovat pentru ...întinerirea echipei, deși nu e vorba de o formație bătrînă. Șapte dintre titulari au cîte 23 de ani — și aici e vorba de Wetzl Francis, Ghilich Iosif, Stănică Gheorghe, Martin Francisc, Müller Ioan, Heintz Nicolae și Koch Cristofor Gheorghe — unul 19 ani (Lambrecht Ewaldt), iar mai vîrstnicii sînt doar frații Kernweiss, dintre care Francisc (portarul) are 25 de ani, iar Heinrich 29 ani.

Cum se pregătește o asemenea echipă, care acum a participat pentru prima oară la o mare competiție? Să-i dăm cuvîntul pentru aceasta lui Koch Cristofor Gheorghe — care împreună cu Heinrich Kernweiss se ocupă și cu antrenarea formației: „În comuna noastră handbalul e un sport cu tradiție, deși astăzi trăiește în umbra fotbalului. În fiecare marți și joi seara, după terminarea lucrului, avem ședință de antrenament pe terenul comunal. În campania agricolă de vară, prin munca noastră, ne-a fost greu să respectăm acest program de pregătiri. Totuși, fiecare a făcut tot posibilul ca măcar odată pe săptămînă, în timpul orelor lui de odihnă, să participe la antrenament, pentru ca valoarea echipei să nu aibe prea mult de suferit. Greutăți întîmpinăm la colectivul din care facem parte, pentru că președintelui colectivului îi place mai mult fotbalul, așa că pe handbaliști îi lasă să se descurce singuri. Ne bucurăm de aceea că am ajuns în finalele marii competiții populare care este Spartachiada tineretului și vă asigur că de aici ne vom întoarce acasă cu dorința și voința să dezvoltăm mai departe handbalul în comuna noastră. De altfel, acolo ne așteaptă echipa noastră de juniori, care în campionatul regional (handbal în 7) a ocupat locul III".

Fază din meciul de handbal dintre echipele „Victoria"-Lovrin și „Progresul"-Miercurea Ciuc

La Lovrin se va discuta desigur multă vreme despre finalele celei de-a III-a Spartachiade de vară a tineretului, despre aplauzele pe care echipa de handbal le-a cucerit din partea spectatorilor. Poate măcar din acestea președintele colectivului Victoria va trage concluzia că handbaliștii din Lovrin merită „atenția" lui pentru că ei au făcut față colectivului la București și nu fotbaliștii.

B. B.

MANDATUL...

Dobrogea — se știe — înainte vreme n-a fost deloc cruțătoare cu oamenii. Locuitorii de rînd, ca să-și agonisească cele de trebuință, au fost nevoiți deseori să-și pună puterile ba cu bolovanii din Canara, ba cu blocurile de aramă din Măcin, ba cu... mistreții din Deliorman. Poate de aceea cînd a fost să-și aleagă un fel de a-și arăta forța, ei n-au preferat nici hîdoitul barelor de fier, nici ruptul odgoanelor ci trînta.

Trînta a intrat în obișnuința oamenilor și ori de cîte ori se puneau la cale întîlniri între protagoniștii ei renumiți, era mare zaiafet nu numai în satele gazdă, ci și în așezările din jur. Pe atunci însă, se mai statorniciseră și un alt obicei. Cei care-și încercau puterile la trîntă, o făceau numai pentru gloria lor personală. Dacă ieșeau învingători, erau purtați în triumf prin fața mulțimii, li se dădeau daruri, aveau parte de onoruri.

Astăzi Dobrogea nu mai seamănă nici pe departe cu cea de demult. Pămîntul ei, este un singur ogor, ogorul colectiviștilor. Îl brăzdează tractoare și-l culeg de roadele lui grele mașini complicate. Viața s-a îndulcit aici, traiul a devenit îmbelșugat.

Dar, deși dobrogenii nu mai au azi nevoie să înfrunte nici bolovani, nici mistreți și nici cîte și mai cîte, totuși trînta se bucură și acum în ochii lor de cea mai mare trecere. Curios însă, campionii acestui sport rîvnind cu ardoare să ajungă printre cei mai buni, n-o mai fac numai pentru propria lor glorie.

Am întîlnit trei asemenea campioni la Spartachiadă. Îi chemă *Gheorghe Burcea, Gheorghe Zelcă* și *Geauzar Giumakai*. De locul lor sînt din Cobadin, din Cogealac și din Valea Dacilor. Colectiviști sau fii de colectiviști, ei muncesc cot la cot cu părinții și frații lor. Gheorghe Burcea, bunăoară, ca membru al brigăzii a treia de cîmp de la colectiva din Cobadin, a fost printre primii la strînsul grînelor și la pusul lor în hambare. Zelcă din Cogealac se ocupă cu altceva. El are în seamă fermele de vite. Le poartă de grijă, curăță pentru ele, pregătește hrană.

Legați trup și suflet de gospodăriile din care fac parte, tinerii aceștia au venit la Spartachiadă tot în numele acestora: pe ele le reprezintă, lor caută să le facă față, să le sporească renumele. Îmi aduc aminte ce spunea de pildă, unul acela de colectivist, Gheorghe Burcea. *„Cînd am plecat, ai mei mi-au spus să fac tot ce-oi putea ca să-nving. Am mandat..."* Nu știu dacă Burcea va reuși sau nu să se țină de cuvînt. Poate alții se vor dovedi mai puternici decît el. Dar mandatul de care mi-a pomenit m-a bucurat și m-a emoționat. Faptul că el, un tînc încă, se simte răspunzător nu numai față de dînsul, ci și față de cei care l-au trimis, dovedește că în Dobrogea, ca și în alte părți ale țării, schimbările care s-au petrecut în anii regimului nostru, au influențat în bine și mentalitatea oamenilor, l-a făcut mai puțin egoiști, mai sensibili la marile interese ale obștei. E încă una din multele revelații, încă unul din învățămintele mari pe care le prilejuiește această frumoasă Spartachiadă.

Ion PAVELESCU

De ce-or fi făcînd unii la fotbal strand...

...Și la șirand, fotbal?!...

Desen de Neli COBAR

In ajunul deschiderii stagiunii

Ce credeți despre viitorul campionat de fotbal?

Duminică începe o nouă ediție a campionatului categoriilor A. și B. de fotbal. Discuțiile ce le-am purtat în ultimele săptămîni cu specialiști, ca și cu simpli spectatori (cărora le-am constatat din nou competența în materie) ne-au adus toate la aceeași concluzie: noul campionat trebuie să însemne un nou an de muncă, de eforturi conjugate ale conducătorilor de colective, antrenorilor, jucătorilor, arbitrilor, care să determine mersul înainte, cu mai mult succes, al fotbalului nostru. O cere aceasta larga popularitate de care se bucură fotbalul în țara noastră, o cer constatările care indică o rămînere în urmă a acestui sport, o lipsă de concordanță cu nivelul cerințelor, cu largul sprijin acordat de regimul nostru.

Sub semnul acesta, socotim, se va desfășura acest campionat, căruia îi urăm — la inaugurarea stagiunii — realizarea cu prisosință a obiectivelor propuse.

★

La ancheta *„Ce credeți despre viitorul campionat?"* am cules, în ultimele zile o serie de declarații, pe care le prezentăm în rîndurile de față.

ILIE OANA (antrenorul echipei „Petrolul" Ploești): *Ca echipă campioană, urmărim să ne menținem în primele locuri și în acest campionat. Ca sarcină și obiectiv imediat avem omogenizarea echipei, în urma introducerii mai multor jucători noi în lotul nostru. În plus, o bună parte sînt elemente tinere, pe care trebuie să le ridicăm la nivelul valorii jucătorilor de categoria A.*

Impresia mea — ca o vedere generală asupra campionatului — este că în ediția 1958/59 valoarea echipelor participante se va dovedi în creștere, iar competiția va fi cel puțin tot atît de disputată ca anul trecut.

DINCA SCHILERU (antrenorul echipei Știința Timișoara): *Cred că noul campionat se va desfășura în spiritul orientării date întregului proces instructiv-educativ. Orientarea comună pentru un fotbal modern, care a fost dezbătută în cadrul cursului de specializare a antrenorilor de la Orașul Stalin, încumbă antrenorilor și jucătorilor un accent deosebit nu numai pe latura procesului de antrenare, ci și pe cel de educație, acestea fiind inseparabile între ele. La Știința Timișoara tindem să punem un accent deosebit pe jocul atletic, corect, însă îmbunătățind și latura tehnică — care la echipa noastră are serioase deficiențe.*

Concurenți serioși la titlu sînt: Rapid București (care are un efectiv tînăr, valoros și omogen), Petrolul Ploești, Dinamo București și odată cu ei... Știința Timișoara.

ȘTEFAN FILLOTI (Rapid București): *Viitorul campionat va da loc la întreceri mai echilibrate decît în ediția precedentă, pentru că echipele și-au mai completat loturile de jucători și sînt la punct cu antrenamentele — pe care unele formații nu le-au întrerupt de fel, iar altele doar pentru o scurtă perioadă de timp. Cred că și sub raportul valorii viitorul campionat va permite să se constate o creștere simțitoare.*

Favoriții mei la „titlu"? Rapid București, Dinamo București, Știința Timișoara și C.C.A. Aceasta din urmă va avea un cuvînt greu de spus, pentru că mi se pare greșită părerea unora că „echipa a îmbătrînit". Pentru comportarea de anul trecut se poate vorbi doar despre o pasageră eclipsă de formă. Și ca după un fapt „pasager" le poți aștepta acum la o reabilitare totală.

D. NANCIU (secretar general adj. al Federației romîne de fotbal): *Spre deosebire de alți ani, ediția 1958/59 a campionatului categoriei A consider că va fi foarte tare. Afirmația mea se bazează și este întărită de interesul ce-l manifestă echipele participante, de pregătirile ce le fac, de preocuparea lor pentru promovarea cadrelor tinere, de experiența pusă la dispoziția antrenorilor prin cursul de perfecționare de la Orașul Stalin.*

Acestea fiind „datele" problemei, îmi permit să adaug că așteptăm de la conducătorii de colective, antrenorii, jucătorii și arbitrii, să-și facă o preocupare permanentă din ridicarea nivelului tehnic al fotbalului nostru, să răspundă cum se cuvine sprijinului și ajutorului acordat de partid și guvern dezvoltării fotbalului nostru.

În ceea ce privește lupta pentru titlu, părerea mea este că aproape toate echipele participante pot emite justificate veleități. Dorința meu este ca victoria finală să recompenseze pe cea mai bună dintre ele.

D. PEPELEA (membru în Biroul federal al F.R.F. și fost jucător internațional): *Dacă în primele etape de campionat s-ar putea cu sub raport calitativ jocurile să nu se ridice la nivelul celor mai bune partide din trecutele ediții, sînt însă convins că după aceea fața lucrurilor se va schimba radical. Seriozitatea cu care federația de fotbal privește activitatea colectivelor, a jucătorilor, a antrenorilor, e o chezășie că ea va fi însușită de aceștia în pregătirea și comportarea lor. Mă bazez și pe convingerea că materialul uman existent poate da cu mult mai mult decît a dat pînă acum și că seriozitatea în pregătiri duce nemijlocit la îmbunătățirea calitativă.*

Lupta pentru cucerirea titlului cred că se va da între Rapid, C.C.A. — dacă la această echipă se va produce revirimentul așteptat — Știința Timișoara și Petrolul Ploești.

GH. POPESCU (antrenorul echipei C.C.A.): *Ediția de campionat care începe duminică 24.VIII va fi mai echilibrată datorită faptului că unele dintre echipele participante și-au completat loturile cu jucători valoroși. Drept urmare, vom asista la dispute mai inversunate, mai strînse, iar viitorul campion nu poate fi întrezărit cu ușurință. Presupunem că lupta pentru titlu se va da între Petrolul, Dinamo București, Știința și C.C.A.*

Cît privește echipa C.C.A., cred că în acest an va presta un joc de calitate, la înălțimea valorii pe care încă o mai prezintă jucătorii echipei; aceasta însă în condițiile conștiinciozității în pregătiri a tuturor jucătorilor, precum și a posibilității de a putea prezenta în permanență pe cei mai buni jucători ai formației.

C. TEAȘCA (antrenorul echipei Dinamo Bacău): *Promovarea multor jucători tineri și talentați în echipele categoriei A de fotbal va aduce un suflu nou competiției, sub raportul elanului și combativității. Pe măsură ce acești jucători își vor desăvîrși pregătirea tehnică și vor cîștiga și în experiență, aportul lor se va face și mai simțit. Cred că mai ales în partea a doua a campionatului dintre acești jucători se vor impune unii despre care se va vorbi pe primul plan al fotbalului nostru.*

Lupta pentru titlu mi se pare foarte deschisă, majoritatea echipelor avînd dreptul să concureze pentru primul loc. Așa că nu pot indica nici o preferință.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ !

magazin

ANUL II — Nr. 47 ★ Sîmbătă 30 august 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

In acest număr:

DE CE S-A ABȚINUT DE LA VOT REPUBLICA DOMINICANĂ?

Convorbirea noastră cu I. Popescu-Gopo despre noul său film RAPSODIA ROMINA

MODA DE TOAMNĂ

CRONICA GASTRONOMULUI

Noi grupe în concursul de șah prin corespondență organizat de „MAGAZIN"

Aerodrom 1958

In acest an, de mari depășiri ale imaginației și de viu asalt uman către stele, e firesc să ne pară de tot îndepărtate timpurile de pionierat în văzduhuri, cînd aerodromul era doar un cîmp mai netezit și avionul doar o „mașină de zburat", cu aripi pînzate, elice în două pale și motor de 50 de cai.

Pentru acele începuturi, între ai căror făuritori se numără Aurel Vlaicu și Traian Vuia, vîntul era — vă mai amintiți? — un pericol, furtuna o catastrofă sigură, trecerea Carpaților un vis, iar noaptea o genună.

Nu e nici distanța unei vieți de om, totuși, de atunci pînă astăzi. Dar cu cîtă sensibilitate a înregistrat aviația înaintările științei, cît de perfect îi s-a mulat și pe ce culmi a ridicat omul tehnica aviatică, în această jumătate de veac de cînd a depășit efectiv mitul icaric.

Panoramică

Aerodrom militar, 1958. Expresie a tehnicii înaintate și a spiritului de organizare modern. Celulă vie în organismul sănătos și puternic al forțelor noastre armate.

La propriu, dreptunghi de culoarea tutunului, tăiat simetric, pe aproape toată lungimea, de două paralele betonate. Între aceste două panglici albe, ce se unesc la capete prin bucle, așezată către unul din semicercurile de legătură și încadrată de puternice stații de radio-emisie și recepție, veghează „zebra". De aici, din mașina relată în negru și alb, căreia în argou de aerodrom i se zice „zebra", cu ajutorul colaboratorilor săi, comandantul conduce decolările, zborul și aterizările.

La scurtă distanță, sub acoperișul unui mare cort albastru, așezați la mese, piloții ce s-au întors din zbor iau un soi de al doilea mic dejun. Sînt îmbrăcați în salopete speciale, de un verde închis, au porthartul, casca și masca de oxigen puse la îndemînă și își consumă gustarea de puterea calorică a unui prînz obișnuit, privindu-și din timp în timp cronometrele. Cei mai mulți dintre ei n-au nici un rid pe obraz și, la tinerețea și mățes, trăsăturile lor, se potrivește ca mănușa bine cunoscutul dicton al lui Corneille: **„Afirmarea valorii n-așteaptă trecerea anilor".** Locotenentul Miclea Gheorghe, la numai 22 de ani, este una dintre marile speranțe ale aerodromului, cîștigîndu-și încă de acum faima de „mînă bună" la zborurile stratosferice și raiduri, la interceptările de ținte, la luptele aeriene și la tragerile cu foto-mitraliera. În buzunarele de piept ale uniformei de zbor, vîjîind și hăulind asurzitor, prin fața starterului cu fanion alb țîșnește o năluca de argint. După ea, parcă trasă de un magnet, zvîrnește alta. Apoi alta, și alta, și alta.

Ca niște ace de oțel alergînd pe pînza cerului, se mai văd odată, în viraj, apoi dispar

Sorin PETRESCU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

George Enescu interpretînd „Poemul de Chausson (1948)

OMAGIU LUI ENESCU

Peste cîteva zile, Bucureștiul, capitala Republicii Populare Romîne, va începe să trăiască un mare eveniment artistic cu un foarte larg ecou internațional: Concursul și Festivalul „George Enescu"—omagiu adus fiului glorios al poporului nostru, neîntrecutul muzician care mai bine de jumătate de veac a purtat, pretutindeni, în toate colțurile lumii, mesajul geniului romînesc.

Inspirîndu-se din bogăția fără seamăn a folclorului romînesc, George Enescu a creat opere nemuritoare, care au făcut și vor face parte din repertoriul ansamblurilor muzicale de pe întreg globul.

Partidul clasei muncitoare și Guvernul țării, inițiind și sprijinind organizarea Concursului și Festivalului „George Enescu", s-au făcut ecoul dragostei și admirației pe care întregul nostru popor le poartă celui care a iubit și a cîntat frumusețile neasemuite ale patriei sale așa cum le-a iubit și le-a cîntat marele nostru Enescu.

George Enescu și Dinu Lipatti (1921)

Concursul și Festivalul „George Enescu" încep în ziua de 5 septembrie. În toată viața lui, Enescu a sprijinit din toate puterile sale afirmarea muzicienilor tineri. Organizarea Concursului Enescu — care se va repeta periodic, din trei în trei ani, — corespunde uneia din năzuințele cele mai scumpe ale marelui artist.

Concursul va reuni elemente tinere și foarte valoroase din numeroase țări. Și-au anunțat participarea la Concurs peste 60 de pianiști, 30 de violoniști și 12 cupluri care vor interpreta Sonata a 3-a a lui Enescu.

Paralel cu desfășurarea Concursului va avea loc Festivalul Enescu la care vor lua parte virtuozi și artiști celebri ca violoniștii David Oistrah, Yehudi Menuhin, Alexander Plocek, André Gertler, pianiștii Claudio Arrau, Monique Haas, Iacov Zack, Iosef Palenicek, Halina Czerny Stefanska, Otto Liebig, dirijorii John Barbirolli, Carlo Zecchi, Sașa Popov, Carlo Felice Cillario, cărora li se vor alătura artiștii romîni în frunte cu artiștii poporului George Georgescu și Constantin Silvestri.

În preajma deschiderii acestei mari sărbători artistice, revista noastră a întocmit o evocare a personalității multiple a lui George Enescu, pe care cititorii noștri o vor găsi în pagina 5-a a numărului de azi.

„NAȚIONALUL" LA MOSCOVA

In preajma turneului Teatrului Național „I. L. Caragiale" în U.R.S.S.

Vă amintiți de „Anii negri", cînd comuniștii luptau „Pentru fericirea poporului"? Vă amintiți că atunci, (sînt 14 ani exact) odată cu izbînda lor, a început să troznească din încheieturi „Citadela sfărîmată" a burgheziei? Și țineți minte că, tot cam pe atunci, s-a regăsit „Scrisoarea pierdută" și a fost descoperită „Steaua fără nume"? Și că de atunci „Bădăranii" au încetat să mai umple sălile noastre de teatru, apărînd doar pe scenă?

Vă amintiți desigur... Și chiar dacă ați uitat unele din aceste evenimente, vi le reamintesc fără doar și poate repetițiile febrile de la Teatrul Național „I. L. Caragiale", care se pregătește să plece în turneu în Uniunea Sovietică, să povestească exigenților spectatori moscoviți despre viața noastră din trecut și azi, despre marile succese ale teatrului nostru. Povestea începe cu... „Scrisoarea pierdută" a marelui Caragiale, cu nemuritoarea lui satiră împotriva politicianismului veros al orînduirii burghezo-moșierești din vechea Romînie, cu Zoiția și Tipătescu, cu Pristanda și Cațavencu, cu Farfuridi și Agamița Dandanache. Și bineînțeles cu Costache Antoniu și Elvira Godeanu, cu Niki Atanasiu și Marcel Anghelescu, cu Al. Giugaru și I. Fințeșteanu, cu Vasiliu-Birlic și Radu Beligan.

E nevoie să vă spun mai mult despre cum s-a pierdut și s-a găsit scrisoarea pe scena Naționalului din București? Cred că nu... Vă închipuiți desigur...

Povestirea continuă... Cu „Steaua fără nume", de Mihail Sebastian, cu istoria tristă și atît de omenească a profesorului Miroiu, cel care într-o noapte a descoperit pe cerul orașului său de provincie, o stea. Dar steaua nu s-a abătut din drumul ei, a rămas undeva departe, departe și Miroiu o privește în fiecare seară de la fereastra odăiței lui... Interpreții? Îi cunoașteți de mult. Amintiți-vă... Radu Beligan și Mărietta Deculescu, Costache Antoniu și Silvia Dumitrescu-Timică, Al Giugaru și Eugenia Popovici.

Să mai întoarcem o filă a poveștii vieții noastre a poveștii teatrului nostru? Iată „Anii negri" de

Dana MUȘAT

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Artiștii poporului G. Calboreanu și Gr. Vasiliu-Birlic și artistul emerit Al. Giugaru, într-o scenă din piesa „Bădăranii".

POPAS LA DRAGĂȘANI

Coastele de sud și de sud-est ale dealurilor subcarpatice, care domină minunata vale a Oltului, sînt împînzite de vii. Dacă îți arunci privirea pe o hartă, vezi că prin aceste părți, dealurile se țin lanț: Dealul Oltului, Verdea, Crețeni, Dobrușa, Fiscolia, Măcica și multe altele. Așa se face că podgoria Drăgășani (căci despre ea este vorba) se întinde astăzi pe mai bine de 7.000 de hectare.

Dacă această cifră nu spune mare lucru, vă putem prezenta alta: cultura viței de vie se face în hotarele a 40 de comune, care țin de patru raioane administrative. Aceasta ar fi, cum s-ar zice, delimitarea în spațiu a podgoriei Drăgășani. Nu este lipsit de interes să mai adaug un amănunt: vița de vie urcă pe coastele dealurilor pînă la înălțimi de cîteva sute de metri. Adesea, tufele producătoare de licoare fermecată privesc „de sus" pădurile...

Printre cunoscători, vinurile de Drăgășani se bucură de o apreciere deosebită, fie că este vorba de vinurile albe de masă sau de cele roșii. Degustătorii încheie ritualul unei zile cu vin de Drăgășani. Și nu o fac numai pentru că a venit rîndul vinurilor seci. Nu. Licoarea produsă prin părțile Drăgășanilor este delicată, parfumată și usoară. Aici trebuie căutate preferințele...

Am avut curiozitatea să aflu soiurile cultivate în această podgorie. Aproape jumătate din suprafața podgoriei este ocupată de soiul Crîmpoșie. Un soi pare-se local de viță de vie. Ca să găsești ciorchinele trebuie să dai la o parte frunzele care-l acoperă (din această pricină rezistă destul de bine la grindină!). Bobul de strugure este alb-ruginiu, rotund și nearomat. Soiurile care se cultivă pe suprafețe destul de mari sînt: Gordanul, Rominia, Pinot-urile, Cabernet, Sauvignon și Riesling italian. De obicei, la producerea vinului de Drăgășani participă licoarea mai multor soiuri. Podgorenii se străduiesc în felul acesta să îmbine calitățile diferitelor soiuri. O vorbă din bătrîni glăsuiește: *„Crîmpoșia dă tăria, Braghina aduce spuma, iar Gordanul umple butea".*

Faima vinurilor de Drăgășani nu se datorește numai varietăților cultivate. Un specialist francez constata cu mulți ani în urmă că *„virtuțile tufelor se datoresc pămîntului plin de putere și căldură".* Și avea perfectă dreptate. Clima, prin aceste părți, este dulce, ceea ce asigură o coacere lentă. În privința solului, s-a constatat că este bogat în săruri metalice, care crează

Ing. Th. MARCAROV

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Sărbătoare în Vietnam

Poporul vietnamez sărbătorește la 2 septembrie proclamarea Republicii Democrate Vietnam. Publicăm azi, în pagina 3-a, însemnările dintr-o călătorie ale trimisului nostru.

IN CLIȘEU: *un grup de tinere vietnameze.*

Citiți în pagina 2-a.

O NOUA CETATE A PETROLULUI

Acrodrom 1958

(Urmare din pag. I-a)

Sus, în carlingile etanșe, cu privirile țintă la tablourile de bord, respirînd în mască de oxigen și zburînd cu viteze în care kilometrul se parcurge sub minut, cei ce numai cu scurtă vreme în urmă se mai aflau încă sub cortul albastru, taie acum cărări nevăzute prin zona stratosferică, la peste 10.000 de metri înălțime. Transformarea s-a săvîrșit.

Povestea unuia dintre acești oameni adevărați este ca și a multor altora, simplă, curată și frumoasă ca un cristal. Vlădău Nicolae, după ce a fost pînă la 21 de ani lăcătuș de precizie și matrițier, la „Electroceramica" din Turda, unde au lucrat și lucrează și azi părinții săi, acum, la 28 de ani, își slujește țara ca pilot. Dimineața, cînd intră pe aerodrom, îl așteaptă tovarășii de zbor cărora le este comandant, instructor, părinte într-un fel și prieten. Seara, cînd se înapoiază la blocurile din apropierea aerodromului, îl întîmpină, de la fereastră, tovarășa de viață și gîngurind veselă, Luciana, care, chiar dacă nu știe încă să vorbească, știe totuși să zică „ta... ta..."

Cei înțeleniți în ideea că oamenii deosebit de îndrăzneți, de talentați, de stăruitori, într-un cuvînt cei „interesanți", au biografii agitate, vor fi adînc deziluzionați de căpitanul Vlădău și de mulți alți zburători militari, a căror poveste de viață se consumă, cotidian, între două simple și trainice simboluri de umanitate: munca și familia.

„Dar un asemenea om, construit pe rectilinii, n-are cum să fie interesant" *vor spune amatorii de senzații biografice* „El nu poate să fie..."...

— Sînt 904. Permiteți decolarea.

— Bine 904. Permit decolarea.

Noapte densă, luminată vag și restrîns de lună. Aparatul pilotat de căpitanul Vlădău fulgeră cu lămpile de poziție aprinse prin fața „zebrei" și se desprinde de beton într-un chiuit infernal, pentru o misiune de mare înălțime îi urmează altele și altele.

— Totul a decurs în mod obișnuit, cum se exprimă lapidar pilotul acesta blond, scund și firav, care pare încă un adolescent.

(I se par obișnuite și zborul stratosferic noaptea și uluitoarea viteză în bezna, și, în general, cam tot ce face).

— Mă-napoiam spre aerodrom — povestește în continuare, — cînd, pe neașteptate, îmi sare o siguranță de la generatrice, provocîndu-mi un scurt circuit. Rămîn fără pic de curent.

Și îmi explică, în detalii tehnice, cum acumulatorul, prea intens solicitat, se descărcase mai repede decît era prevăzut.

Îmi închipui situația: în zbor de noapte, la mii de metri deasupra pămîntului, în viteză fantomatică, fără lămpi de poziție, de cabină, UFO și de bord, tot timpul în pericol de a fi ciocnit în aer de către cei ce nu aveau cum să-l vadă.

— Trebuia să aterizez, dar, din cauza scurt-circuitului, nu mai aveam nici legătura radio cu pămîntul. Cum să-mi comunic aterizarea?

(Comunicarea aterizării la „zebră", mai cu seamă noaptea, este o condiție sine qua non, în strict sens de viață și moarte).

— Și, dacă nu m-auzeau, barem cum să mă vadă cei de la sol, cu să oprească aterizările celorlalți? Cum să le semnalizez, cînd nici licăr de lumină n-aveam?

Jos, pe pista puțin luminată, decolau și aterizau neîntrerupt, conduși prin radio, ceilalți. O aterizare fără anunțare și permisiunea conducătorului de zbor și fără lămpi de poziție, era o ciocnire aproape sigură.

Și secundele care trec, trec, trec și se adună în minute, care trec, trec, trec... Și rezerva de combustibil care scade...

Deși îl văd teafăr în fața mea, l-ascult înfiorat și încerc să-mi dismulez emoția, jucîndu-mă cu creionul...

— Mi-a venit o idee!

(Cît sînge rece îți trebuie ca să mai găsești idei și soluții în asemenea clipe!).

— Găsisem pista, ajutat de lună, și am făcut manevrele de aterizare.

„Cît calm și curaj!", îmi vine să spun, dar mă abțin și mă joc mai departe cu creionul...

— M-am gîndit să viu la aterizare și să-mi ratez aterizarea, de atîtea ori, pînă cînd voi fi văzut și înțeles de cei de jos.

(Și spune asta ca și cum ar zice: „m-am gîndit să iau tramvaiul 3").

— Am coborît în pantă, în viteză de aterizare (270 km pe oră) și, ajuns la mică înălțime de pistă, cam în dreptul „zebrei", am ratat și m-am înălțat din nou... De altfel, pista era ocupată. Chiar în fața mea ateriza un avion.

Continui jocul cu creionul: chiar în fața lui ateriza un avion!

— După cîteva minute repet manevra, cobor, ratez și mă înalț iar.

— Am văzut o fantomă neagră năpustindu-se deasupra pistei, fără lumini, și ratînd, povestește un tehnician.

— Prima oară n-am înțeles, intervine altul.

— La a doua ratare însă, reia primul, am înțeles că, rămas fără curent, ne semnalizează, prin însăși umbra lui, aterizarea.

— Și am sezisat comandantul.

...Comandantul a eliberat pista și a lăsat aprinse reflectoarele. Țiuind, scrîșnind din roți și scăpărînd scîntei la atingerea cu betonul, aparatul căpitanului Vlădău a aterizat, cum ar spune el, în mod obișnuit.

★

Este un aer tare, ozonat, fortifiant, pe aerodrom. Nu e vorba de aerul marilor înălțimi muntoase, ci de acela al marilor înălțimi morale, ca și de întreaga atmosferă de bărbăție, muncă și patriotism ce te înconjoară de pretutindeni.

Sorin PETRESCU

O nouă cetate a petrolului

Cetăți ale petrolului? De ce nu? Denumirea generică de „cetate industrială" nu este oare reprezentarea — în termeni plastici — a unei grupări pe cît de compacte, pe atît de vaste de instalații și clădiri înalte, masive, impunătoare, de drumuri, șosele și linii de cale ferată — toate unite sub semnul aceleiași producții?

...Dacă am atribui denumirea de „cetăți" marilor complexe petrolifere, atunci printre primele ar fi, cu siguranță, rafinăriile din marginile Ploeștiului. Peisajul industrial al acestui oraș este format dintr-un impresionant conglomerat de giganți metalici în care formele bizare ale coloanelor rafinăriilor se armonizează într-un fel unic, specific, cu liniile zvelte ale sondelor. În cadrul acestui peisaj, alături de coșurile înalte ce-și zvîrle fără contenire fumul spre cer, de turnurile deasupra cărora ard ziua și noaptea flăcările de gaze, ca niște torțe monumentale, de stîlpii liniilor de înaltă tensiune care își întind brațele asemeni unor Goliați răstigniți, alături de rezervoarele unde se pot scufunda trenuri întregi de cisterne, au apărut în ultimul timp contururile unui nou gigant industrial, care îți mărește grandoarea. Sînt instalațiile complexului industrial de fabricare a uleiurilor superioare — primul din Romînia și unul dintre cele mai mari din Europa.

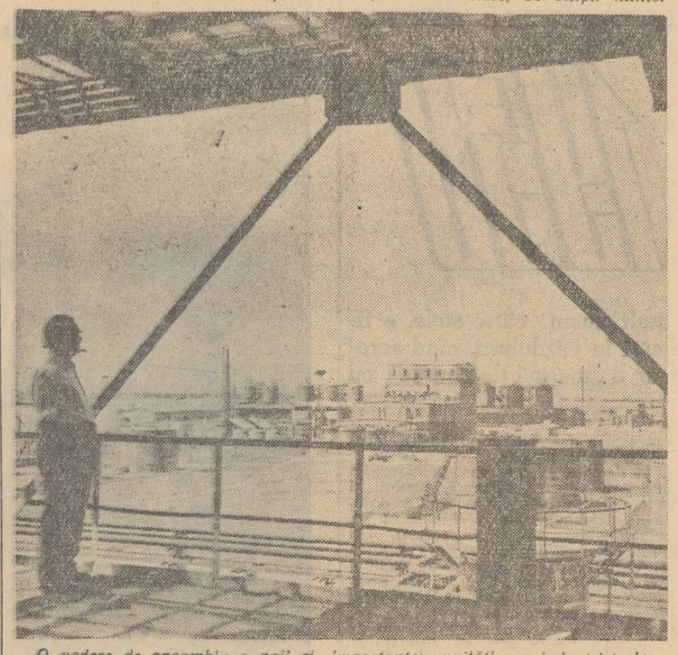

O vedere de ansamblu a noii și importantei unități a industriei de prelucrare a țițeiului.

În „reactoarele" miraculoasei industrii a petrolului

Este o calitate specifică marilor complexe industriale aceea de a impresiona prin dimensiunile lor. Interesant e faptul că nu la intrarea în acest complex, ci la ieșirea din el ai senzația că ai trecut pe sub porțile măreției. Pentru că această senzație o *acumulezi*, pur și simplu, cu fiecare pas pe parcursul vizitei. Și o realizezi nu în mod imaginar, ci aproape fizic, ca o ultimă verigă a lanțului de reflexe pe care ți le provoacă atmosfera de înaltă tensiune în care are loc aici formidabila spargere a moleculei de țiței — ca aceea de dezintegrare a nucleului atomic în reactor.

Iată coloanele înalte vibrînd sub presiunea zecilor de atmosfere, contorsionate parcă în efortul suprem de a transforma lichidul inert din măruntaiele pămîntului. Urechilor noastre nu le parvine din zbuciumul din lăuntrul coloanelor decît răsuflarea liniștită a aburilor prin supape, dar ea umple într-atît aerul încît și acesta vibrează.

Sub impulsul aceleiași tensiuni, pînă și focul și-a pierdut aspectul obișnuit: în cuptoare, flăcările s-au prefăcut în jeturi irizante. Printr-o asemenea purificare, pe lîngă care purgatoriul pare doar o anticameră comodă și confortabilă, și care, de aceea, este mai aproape de iad decît de purgatoriu, trebuie să treacă țițeiul cel negru și vîscos din inima pămîntului.

Pentru a ajunge în inima motoarelor sub forma acelui unguent fin și nutritiv, care este uleiul superior, țițeiul străbate un drum lung și complicat. Sugerăm numai că lungimea totală a conductelor care împînzesc aerul, solul și subsolul complexului reprezintă aproape a 8-a parte din lungimea Ecuatorului. Țițeiul vede lumina zilei o singură dată, la descărcarea în rezervoarele complexului, pentru ca să nu o revadă decît după ce a străbătut întregu-i drum — și atunci sub altă formă — de ulei, cînd este turnat în bidoane. Imensele rezervoare, și, în comparație cu ele, minusculele bidoane sînt singurele încăperi liniștite din viața țițeiului. Între ele, ca între polii unei uriașe pile, țițeiul trăiește o existență trepidantă, în veșnică schimbare. De fapt, transformarea țițeiului în ulei este mai mult decît o schimbare. Este o prefacere în sensul cel mai adînc al cuvîntului, o modificare a însăși structurii sale organice — o adevărată metamorfoză minerală.

Această metamorfoză începe din primul moment al cunoștinței sale cu ceea ce se numește „flux tehnologic". Și chiar din acel moment el trebuie să-și plece trufia, să-și supună forța-i răscolitoare, care face să erupă adîncurile și să se cutremure văzduhul unei alte forțe, mai puternice ca a lui. Această forță este dirijată de mîna omului atotputernic, aici nevăzută, dar prezentă prin aparatele electronice de comandă. Îndată ce a intrat în instalațiile de desalinare automată, cîmpurile electrice obligă țițeiul să se zbată pînă cînd se eliberează de sare, de humă și de celelalte impurități cu care vine din sondă. Abia apoi, după această prealabilă „curățire" i se permite accesul în instalațiile de distilație atmosferică și vid. Aici este într-adevăr „purificat". Cuptoarele de la baza instalațiilor degajă o asemenea temperatură încît moleculele de țiței se dilată, se sparg, își ies din pelicule și se risipesc haotic, pentru ca în fracțiunea de clipă imediat următoare aceiași mînă nevăzută să le oblige să se regrupeze după noile lor greutăți specifice. Turnurile acestor instalații devin astfel un microcosmos în care gazele și fracțiile de țiței se adună, se compartimentează și se așează la fel ca straturile de aer, din ce în ce mai rarefiate, în atmosferă și stratosferă. În partea superioară a turnurilor se ridică benzina și celelalte produse denumite „albe", iar în partea inferioară cad grele uleiurile distilate. Aceste uleiuri trec apoi succesiv prin instalațiile care le curăță de asfalt cu ajutorul propanului, prin cele de rafinare selectivă cu furfurol, iar la sfîrșit prin cele de deparafinare și de filtrare cu pămînt decolorant — ca prin niște băi de „înobilare".

La ieșirea din alambicurile acestui Complex — după ce a parcurs un drum a cărui intensitate crește întocmai ca atacul tot mai dezlănțuit al unui crescendo simfonic — țițeiul curge pentru prima oară liniștit, complet metamorfozat, pur și oarecum solemn. Din momentul în care ni se dezvăluie ochilor sub formă de ulei, țițeiul își încheie existența sa poetică și tot atunci și-o începe pe cea practică, prozaică, dar atît de utilă...

Procedeul de obținere a uleiurilor superioare se aseamănă la acest Complex cu modul în care se extrăgea cîndva aurul. După cum nisipul aurifer era trecut prin băi și site tot mai dese pînă cînd pe fundul ultimei rămînea aurul curat, tot astfel uleiurile rezultate de la instalațiile de distilație primară sînt supuse pe diferitele trepte ale fluxului tehnologic unui proces de rafinare selectivă. Probabil că, în zilele noastre, acesta este un temei în plus pentru vechea denumire a țițeiului de „aur negru".

...Țiței — ulei, iată un drum mai lung decît însăși istoria omului pe pămînt, dar pe care mintea omenească l-a scurtat la numai cîteva zile.

Alt itinerariu...

Acesta este la Complexul de la Teleajen, lîngă Ploești, drumul uleiului romînesc. El începe de la țiței, iar țițeiul din sondele situate, unele, la numai cîțiva kilometri de rafinărie.

Și în trecut uleiurile care se întrebuințau în țară parcurgeau același drum tehnic: tot de la țiței, iar țițeiul tot de la sondele romînești. Dar nu și același itinerar geografic! Pentru a ajunge la stațiile de desfacere din București, din Ploești, sau chiar aici la Teleajen, uleiul trebuia să părăsească țara ca țiței, sub formă de materie primă, să treacă astfel peste mări și țări pînă la rafinăriile din străinătate ale acelorași trusturi care îl extrăgeau de aici, din pămîntul romînesc, și abia apoi — după un drum care atingea coastele Mediteranei și ale Atlanticului — să se reîntoarcă printre ai săi (după o metamorfoză de astădată ciudată) în bidoane etichetate... „Gargoil Mobiloil".

Astăzi, cînd privești conductele care leagă direct sondele cu blocul de ulei de la Teleajen, realizezi întreg anacronismul vechii situații.

Stivele de bidoane cu inscripția noilor întreprinderi romînești au început să acopere amintirea vechilor etichete. Anul trecut a intrat în producție prima linie tehnologică a Complexului de la Teleajen. Acum, va fi dată în producție și cea de a doua. Steagurile ridicate pe turnurile noii cetăți a petrolului vestesc pînă departe victoria acestei importante măsuri economice a partidului și guvernului. Acest Complex va mări de 10 ori producția de uleiuri superioare realizată la începutul primului cincinal, transformînd țara noastră dintr-o țară importatoare într-o țară exportatoare de uleiuri superioare. Fapt care o apropie și mai mult de sensul concret al noțiunii care îi face faima de peste un veac: „Romînia — țara petrolului".

Completare la o monografie

Nu de mult, la Muzeul de Istorie din Ploești a fost depusă, cu toată cinstirea cuvenită, o piesă voluminoasă: monografia rafinăriei de la Teleajen, una dintre cele mai vechi rafinării din țară. Acum, după mai bine de o jumătate de veac de la înființarea acestei rafinării, monografiei i s-a adăugat o nouă filă: actul de naștere al marii unități construită în vechea rafinărie — Complexul de uleiuri superioare. Și dacă adăugăm că acest Complex a fost construit de muncitorii și inginerii romîni cu ajutorul specialiștilor și al utilajelor primite din aceiași țară care cu 14 ani în urmă ne-a ajutat la eliberare, se poate spune atunci — iar constructorii o spun cu mîndrie — că noue filă a monografiei rafinăriei de la Teleajen este una dintre filele glorioase istorii începută la 23 August '44.

Paul LAMPERT

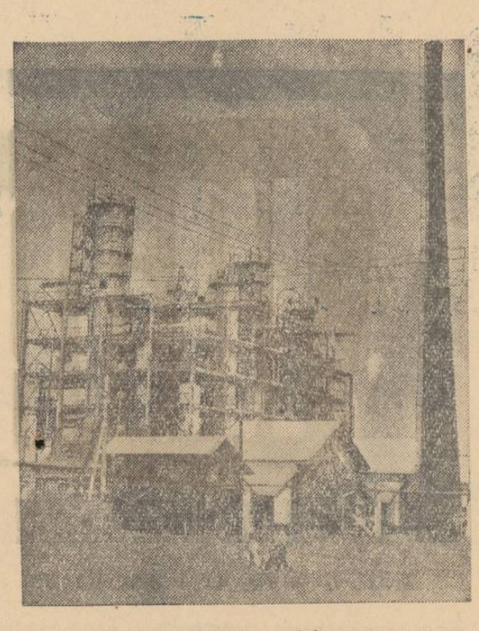

Una din marile instalații ale noului complex industrial

Cronica gastronomului

O mîncare estivală

O întîmplare cu totul lipsită de interes pentru cititor și chiar pentru mine, a făcut ca taman la ceasul prînzului, să mă aflu în fața casei prietenului meu Costache. Ședeam la cumpănă: să intru, să nu intru? Adică, de ce să nu intru? Și-am intrat. Străbătusem aleia de stinjenei, unduind în vîntul văratec, ca niște balerine de basm, de la portița de intrare, pînă la ușa casei deschisă și strașnic păzită de credincioșul lui prepelicar. Tocmai atunci ieșea din casă un prieten comun.

— Ce face Costache? întreb.

— E la bucătărie. I-am lăsat un bilet și plec. Nu trebuie să stîrnești ursul în bîrlogul lui.

Și plecă iute. Am rămas perplex și mă pregăteam să fac și eu ca prietenul cu biletul, dar fără să mai las bilet. Acu, fie că auzise Costache vorbă, fie că-l vestise prepelicarul care dispăruse, n-aș ști să spun. Știu însă că nu străbătusem din calea-întoarsă nici jumătate și-am trezit strigat. În halat alb și cu tichia pe cap, Costache mă poftea să mă apropii. Șiroaie de sudoare curgeau pe fața lui congestionată.

— Cum e-afară, că eu nu mai simt?

— Sete mare, Costache!

— Lasă asta i... Temperatura!

— Tu nu vezi? Termometrul e la geam!

— Așa-i, făcu el.

Și consultînd instrumentul:

— 35 grade! Arșiță!

— Cumplită arșiță!

— Numai un pelin la gheață ne-ar putea ușura.

— Cum să bei la gheață, încălzit cum ești? Vrei să te lovească vreo pneumonie?

— Cu neputință!

— Te crezi de bronz, de fier, de oțel?

— Nicidecum, dar alcoolul din pelin, fiind ca și mine în clipa de față ignifer combate propria-i răceală și-i anulează efectele nocive.

— Bine, Costache, atunci să bem pelin la gheață.

Zărind pe masă biletul amicului plecat, Costache se posomorî citindu-l:

— Asta numai de la tine mi se trage!

— Ce vrei să spui?

— Uite ce-mi scrie Victor: Știind că ești la bucătărie, nu vreau să te tulbur. Voi trece altă-dată.

— Și ce stric eu?

— Dacă nu scriai tu la „Magazinul" că eu lucrez cu ușile-ncuiate și că nu sufăr om în bucătăria mea cînd gătesc, ședea bietul băiat și-ar fi băut și el un pelin cu noi.

— Mă rog și vrei să zici că cele de mine scrise nu-s adevărate?

— În parte, în parte, se mai îmbună Costache, dar sînt mult exagerate.

Ca să-l potolesc de-a binelea, mă aventurez pe terenul lui predilect și fără preambul, încep:

— Alaltăieri Costache, am fost invitat la masă...

— Ei!

— La un fost coleg de școală

— Și?

— Am mîncat niște vinete, preparate într-un fel pe care nu-l cunoșteam, dar după care îmi lasă și acum gura apă.

— Pelin, pelin, nu apă, mormăi Costache.

— Gazda a binevoit să-mi comunice rețeta, pe care am venit să ți-o spun.

— Ia!

Debitez ca o lecție:

— Cîte persoane, atîtea vinete.

— Mă rog și dacă vrea cineva să se servească a doua oară?

— Ai dreptate! Eu cred că toți comesenii se vor servi a doua oară.

De aceea, presupunînd că veți fi la masă trei persoane, alegi 7 vinete de talie mijlocie: două de fiecare și pentru tine trei. Ești mulțumit?

Costache tăcu, ciulind urechea. Știam că atitudinea aceasta era stîrnită în aceeași măsură de curiozitatea de a afla, cît și de eventualele greșeli pe care le pîndea ca să mi le semnaleze. Urmai:

— Coci bine vinetele la foc viu, căci numai așa le obții după cum bine știi, albe, atunci le scoți coaja

— Am înțeles! Acum le toci!

— Nu, Costache! Nu toci nimic! Le lași întregi și le sărezi.

— Și-apoi? întrebă Costache puțin iritat.

— Apoi, ungi o formă cu unt și-o pardosești cu felii subțiri de șvaițer. Deasupra, pui un rînd de vinete, nivelîndu-le cu un cuțit de lemn. Pe urmă pui unt și iar șvaițer și iar vinete și iar unt. Deasupra presari șvaițer ras, amestecat cu pesmet, stropești cu unt și pui la cuptor, la foc iute. Servești în formă.

— Îți foarte mulțumesc pentru ultima recomandație și ca să nu-ți rămîn dator, vino poimîine, să-ți arăt și eu ce știu să fac cu vinetele. N-oi fi nici eu cine știe ce bucătar, dar poate că tot mai bine ai să prinzi meseria pe teren, de la un vechi prieten decît stîngherind bucătării vîrîndu-ți nasul în cratițele lor și plictisind gospodinele cu cereri de rețete, după ce te-au ospătat.

— Voi fi prezent, Costache, dar mai dă-mi un pelin.

— Cu plăcere!

PASTOREL

Popas la Drăgășani

(Urmare din pagina I-a)

ză o armonie între zahăr și aciditate. Anul trecut, la concursul internațional de vinuri de la Ljubljana (R.P.F. Iugoslavia), o medalie de argint a confirmat încă odată calitățile vinului de Drăgășani. Zilele trecute au plecat zeci de probe la concursurile de la Budapesta și Ljubljana. N-ar fi exclus ca în aceste confruntări la care participă mai multe țări, vinurile de Drăgășani să cucerească noi lauri...

Drăgășanii este nu numai cea mai importantă podgorie a Olteniei, dar și cea mai veche. Documentele atestă că este vorba de o vechime de aproape 500 de ani. În „Istoria comerțului romînesc", N. Iorga arată că *„prin anul 1545 negustorii greci din Valahia erau opriți a mai vinde cu butea la Sibiu vin dulce* (gen Malvazia) *caracteristic regiunii Drăgășani"*. Dintr-un hrisov al Buzeștilor de prin 1656 se vorbește despre întărirea stăpînirii asupra unor moșii de prin partea locului formată din *„peste 120 sate și atte averi mișcătoare și nemișcătoare, precum vii, bălți, mori..."*.

În acele timpuri, viile cele mai bune erau proprietatea domnitorilor, a boierilor sau a mînăstirilor. Cei aveau posibilitatea să obțină vinuri de calitate, să se aleagă cu cîștiguri bune. Țăranii erau nevoiți să-și dovedească priceperea în viticultură, lucrînd pe moșiile boierești. Ampelograful francez J. Roy Chevrier scria într-o lucrare apărută pin 1903: *„țărănimea avea și ea vii, însă pe vale, la nisipuri, cultivînd varietăți inferioare de mare producție. Motivul pentru care țăranii îmbrățișau soiurile ordinare, era legat de impozitele grele, care deveniseră aproape insuportabile. În afară de zeciuială (otaștină) țăranii mai plăteau usupra viei: vinăriciul, parparul, gărdurăritul, vădrăritul, precum și o taxă fixă de un ducat pe cap de familie"*...

Pe la sfîrșitul veacului trecut, filoxera a pricinuit mari pagube. Faima Drăgășanilor n-a pălit totuși...

În anii de democrație populară s-a pus problema refacerii viilor, în deosebi în podgoriile cu renume. Erau multe de făcut în podgoria Drăgășani: pe suprafețe mari se întindeau vii bătrîne, în altele erau goluri, exista un număr exagerat de soluri, etc. Drăgășanii au cunoscut în anii care au urmat o frumoasă dezvoltare.

După consfătuirea de la Constanța, organele locale de partid și de stat au pornit să studieze posibilitățile de dezvoltare a viticulturii. Se hotăra viitorul podgoriei Drăgășani. După calculele specialiștilor, cultura viței de vie se poate extinde la această podgorie încă pe 10—12.000 hectare. În raionul Drăgășani, de pildă, s-a prevăzut ca — în următorii 10—15 ani — suprafața viilor să crească de la 5.500 ha. cît există în prezent la cel puțin 15.000 ha. O dezvoltare deosebită va cunoaște viticultura în cadrul unităților agricole cooperatiste. În cele 5 gospodării colective din raionul Drăgășani, suprafața viilor va crește în cîțiva ani cu zeci de hectare.

Tot în orașul Drăgășani funcționează una din cele mai mari întreprinderi de vin-alcool din țară. Anul acesta producția de struguri se anunță deosebit de bogată: de cel puțin 4500—5000 kg. la hectar. În aceste condițiuni sarcinile întreprinderii în ceea ce privește prelucrarea strugurilor sînt deosebit de mari. Față de anul trecut, în toamna aceasta, întreprinderea și-a propus să prelucreze o cantitate mult mai mare de struguri și să obțină cu 200 vagoane vin mai mult. Nici calitatea vinului nu va fi neglijată.

Peste cîteva săptămîni podgoriile Drăgășanilor vor răsuna de chiote și cîntece. Va fi vremea culesului.

Ing. Th. MARCAROV

— Parcă îți degetul pe cîntar...
— N-avem destule greutăți. Nici o grijă însă, am degetele etalonate, că le cîntăresc în fiecare zi...

Desen de Al. CLENCIU

Vîrsta nu este o piedică

Eforturile care se fac de către știința modernă pentru a prelungi durata de viață a omului și de a menține facultățile sale generale pînă la o vîrstă cît mai înaintată, realizează succese din ce în ce mai însemnate.

Este cunoscut rolul de frunte și renumele mondial pe care îl are în acest domeniu Institutul nostru de geriatrie. Aceste cercetări și rezultatele obținute dovedesc că celebrul Matusalem nu este un caz legendar, izolat, ci că prelungirea vieții este practic posibilă. În Uniunea Sovietică, unde se studiază în mod științific și sistematic această problemă, sînt regiuni în care frecvența octogenarilor este mare și nici oamenii care își serbează centenarul nu sînt prea puțini.

De asemenea, capacitățile creatoare ale omului se mențin de foarte multe ori pînă la adînci bătrînețe. Din mulțimea de cazuri cunoscute și necunoscute, vom reține cîteva exemple mai interesante pentru cititori:

EDISON, la vîrsta de 80 de ani, realiza încă descoperiri tehnice importante.

MICHELANGELO, la vîrsta de 89 de ani, lucra cu ardoare la celebrele sale picturi în frescă.

GOETHE a cunoscut o epocă creatoare fecundă între 56—66 de ani.

HAYDN a creat una din celebrele sale compoziții (Anotimpurile) la vîrsta de 67 ani.

HUMBOLDT, naturalist-geograf și explorator a întreprins una din călătoriile sale documentare în Asia la 70 de ani.

VICTOR HUGO a scris 5 romane celebre între 75—80 de ani.

CERVANTES a scris Don Quijote *la 59 de ani.*

TITIAN, la 99 de ani, lucra la celebra sa pictură „Coborîrea de pe cruce" și a murit înainte de a împlini 100 de ani, în urma unei epidemii.

Cooperativa blănarilor

Primește transformări, reparațiuni și confecțiuni din blănuri cu materialul Cooperativei și al clientului.

De asemenea primește pentru vopsit și argăsit orice fel de piei ovine, caprine și vînaturi.

Se vopsesc piei ovine în mouton dorè.

Se vopsesc și se confecționează haine de piele.

Unități de deservire:
Str. Colței nr. 2
„ Colței nr. 30
„ Colței nr. 42
„ Lipscani nr. 19, telefon 4.82.13.
Str. Șelari nr. 9
„ 30 Decembrie nr. 32
„ Buzești nr. 17, telefon 3.23.66.
Str. Popa Tatu nr. 92
Șos. Basarab nr. 26
Șos. Mihai Bravu nr. 16.

Cumpără orice fel de blănuri, cu plata imediată.

Vinde confecții de blană din obiecte reconditionate.

Vînzarea și cumpărarea se face prin centrul din București, str. Teilor nr. 2 tel. 3.24.86

De cîte ori să-ți reamintesc că aici nu ești la casa de odihnă!?

Desen C. BRÎNDAȘU

POȘTA Redacției

B. LUCIA-Călan: Vă recomandăm următoarele lucrări: „Scurtă istorie a artelor plastice în R.P.R." (Ed. Academiei R.P.R. — 1957); Monografii despre marii noștri pictori: Aman, Grigorescu, Bănciilă, Luchian etc.; Colecțiile „Maeștrii artei romînești" și „Maeștrii artei universale" (E.S.P.L.A.), precum și colecția „Caiete de artă populară" (E.S.P.L.A.). Deocamdată numai atît. Cît privește cealaltă propunere credem că nu poate fi realizată.

C. BRÎNDAȘU - București: O parte din caricaturile primite sînt bune, iar rîndurilor din ultima scrisoare am încercat să le răspundem pe măsura versurilor d-tale: „Da, fii sigur, de astădată nu-ți voi face vreun reproș, și privindu-le mai bine nu le-am aruncat la coș". Acum, răbdare și urmăriți în ce pagină le-om „arunca" pe cele bune.

V. POPESCU-Cluj: La întrebarea privind propriile-ți pastel de dinți, veți primi răspuns la rubrica medicală din revista noastră. Cît privește necazul provocat de prietenul dvs. care v-a răsfoit colecția revistei, încurcînd paginile, am ținut cont de propunerea dvs.

Spațiul nu ne permite să vă răspundem în cadrul acestei rubrici la preocupările dvs. de bibliofil. Vă puteți însă adresa revistei de specialitate „Călăuza Bibliotecarului", pe adresa: București, Bd. 6 Martie nr. 29, unde veți căpăta răspunsul dorit. Bunele aprecieri asupra revistei ne-au bucurat.

S. BĂNCIULESCU-București: După cum vedeți, chiar în acest număr avem o pagină închinată lui George Enescu. Cît privește celălalt articol propus, îl așteptăm și, în funcție de calitate, îl vom publica.

M. GÂNESCU-Ineu: De data aceasta o veste mai puțin plăcută: epigramele sînt nepublicabile. Așteptăm altele mai reușite, din care vom publica cu plăcere.

C. I. GEORGE-București: Reținem din ultima corespondență epigrama dedicată unui fotbalist, pe care o și publicăm:

Cu un acrobatic salt
Ai trasat iarăși peste bară.
Noi, în loc de vreo ocară,
Am zis c-ai... reluat înalt.

GELA GAVA-Cîmpulung: Am primit caricatura trimisă. Atît desenul cît și textul nu sînt publicabile. Mai încercați.

E. TRANDAFIRESCU — Cluj: Încercarea moarte n-are. Așa că vă rugăm să ne mai trimiteți, pentru a ne putea face o părere.

OBER-Constanța: La această rubrică noi am publicat într-adevăr fragmente bune din poeziile primite de la cititori. Poeziile trimise de dvs. sînt nepublicabile. V-am sfătui să activați în cadrul unui cenaclu literar din orașul dvs. Nu ați avea decît de cîștigat. Cît privește jocurile distractive, așteptăm să le primim și le vom publica pe cele corespunzătoare.

V. RIPOȘAN — Huedoara: Poeziile trimise au destule lipsuri, în special în versificație. Dar nu trebuie să vă descurajați. Este un început promițător. Vă recomandăm spre lectură următoarele lucrări: Vl. Maiakovski: „Cum se fac versurile"; M. Isakovski: „Măestria poetică"; M. Beniuc: „Despre poezie" și M. Breslașu: „Dialectica poeziei". Desigur, puteți să mai trimiteți versuri revistei. La ultima întrebare vă informăm că nu există o asemenea școală specială, dar la toate școlile medii din țară se predau cursuri de literatură romînă și universală.

V. CARAGEA-Galați: Din cele trimise reținem și, precum se vede, publicăm:

OUL
Unui îngîmfat

Cu solzi de fildeș mat,
Dormitează legănat,
Vechi, străvechi și totuși nou,
Sus pe poliță un ou:
Legănat dulce-n visare
Supărat pe viață pare
Și prin minte-i trec în rînduri,
Hore negre, lanț de gînduri,
Gînduri grele ca de plumb:
— Ce s-ar fi făcut Columb,
Dacă n-aș fi fost anume
Eu, să-l fac celebru-n lume?
Lumea asta, ce rușine,
Care spune că pe mine
El m-ar fi făcut celebru,
El pe mine, ...ou integru!
Tot gîndește cu glas tare,
Dar nu-și vede pe spinare
Urma veche care-o are,
Urmă veche și aleasă
De cînd lu... lzbit de masă!

I. ALEXANDRU - București: Ne bucură că în concediu ați avut asemenea preocupări lăudabile lăcînd din „spuma mării hîrtie și din valuri cerneală", pentru a trimite revistei o poezie. Ne pare rău că nu este publicabilă. Dar nu mai așteptăm, iar d-ta sperăm că nu te vei descuraja.

MERIDIANE

De ce s-a abținut de la vot Republica Dominicană?

La sesiunea extraordinară a Adunării Generale O.N.U. care s-a încheiat recent, rezoluția propusă de țările arabe cu privire la Liban și Iordania a întrunit 80 de voturi. Or, după cum se știe O.N.U. numără 81 de țări. Cine și de ce n-a votat? N-a votat delegatul Republicii Dominicane, deoarece conducătorii acestei țări sînt supărați pe Statele Unite și au declarat că se vor abține de la vot ori de cite ori S.U.A. vor vota pentru, indiferent de problema în discuție.

De ce oare este atît de supărat guvernul Republicii Dominicane pe Statele Unite, cînd știut este că familia domnitoare (nu e nici o greșeală; deși republică, Republica Dominicană este condusă de o familie — familia Trujillo) a fost instaurată de S.U.A. și cu ajutorul acestora se menține de aproape trei decenii. Motivul e simplu: școala militară din Fort Leawenwort (S.U.A.), unde a învățat fiul dictatorului Trujillo, a refuzat să-l facă trecut la examene și să-i dea diploma de absolvire.

Este adevărat că „micuțul" Rafael Trujillo, în vîrstă de 29 ani, nu s-a prea omorît cu învățătura și că îi plăcea să-și petreacă mai mult timpul la Hollywood decît la Fort Leawenwort, unde patru artiste se băteau pentru el (mai bine zis pentru banii lui). De altfel, din cei 1.300.000 dolari pe care S.U.A. îi dădeau anual drept ajutor Republicii Dominicane, un milion erau cheltuiți de „micuțul" Rafael, care oferea automobile, blănuri și bijuterii artistelor Zsa-Zsa Gabor, Kim Novac, Lita Milan și Debra Paget cu care își petrecea timpul. Dar și profesorii s-au găsit să fie prea severi tocmai cu fiul lui Leonidas Trujillo Molinar, „generalissim", „doctor honoris cauza" și „binefăcător al patriei" dominicane. Ia acolo niște tipicari care nu au ținut cont că Rafael nu era în fond decît un adept al „modului de viață american"... Nemaivorbind de faptul că cel trîntit la examenele de absolvire a școlii militare e el însuși militar din naștere. Acum 25 de ani, cînd nu avea decît 4 ani, Rafael a fost numit colonel, iar la vîrsta de 9 ani a fost avansat general. Or, să faci ca să pice la examene un general e o adevărată necuviință... mai ales cînd acesta face parte din familia Trujillo. Nu cunoașteți această familie? Să v-o prezentăm:

La începutul acestui secol infanteria marinei americane (aceeași care a debarcat în Libia) a invadat Republica Dominicană, un mic stat de 2.300.000 locuitori, situat pe insula Haiti în Marea Caraibelor. Intrat în 1922 ca locotenent în poliția dominicană instruită de nord-americani, care ocupau țara, Leonidas Trujillo a cîștigat repede încrederea acestora. El a devenit rapid colonel și șef al poliției, apoi general și comandant al armatei dominicane.

Timp de șase ani soldații Statelor Unite au călcat în picioare pămîntul acestei țări și numai după ce au găsit un om „potrivit" din punctul de vedere al magnaților S.U.A., trupele au părăsit teritoriul Republicii Dominicane. Acest om a fost Trujillo, care în urma unei lovituri de stat organizată de S.U.A. este „ales" în 1930 președinte.

Trujillo conduce treburile țării după principiul lui Ludovic al XIV-lea: „Statul sînt eu" Capitala republicii poartă numele său, celelalte orașe numele prietenilor săi. Monumente impozante în diferite orașe îl reprezintă într-o poză martială. Mărcile poștale poartă portretele rudelor sale. El a ordonat ca pretutindeni în țară să se fixeze pancarte cu inscripția: „Trujillo și Dumnezeu" și numai la protestele Vaticanului a schimbat-o în „Dumnezeu și Trujillo".

Din 1952 Leonidas Trujillo a cedat președinția republicii fratelui său Hector Trujillo, ceea ce nu a schimbat cu nimic din caracterul dictatorial al guvernării „generalissimului" Leonidas Trujillo, care taie și spînzură. Întreaga sa familie numeroasă este instalată în posturile-cheie ale statului și ale economiei țării. Despre fiul său Rafael am vorbit. Fiica sa, în vîrstă de 7 ani, a fost trimisă ca „ambasadoare" în Anglia cu prilejul încoronării reginei Elisabeta în 1953. Fiul său cel mai mic a fost numit „colonel onorific" la 10 ani. Unul din frații săi a fost ministru de război și apoi ambasador la vîrsta de 20 de ani; un alt frate este șeful statului major al armatei, un al treilea este general și director al rețelei de televiziune din țară. Tatăl lui Trujillo a avut asigurat pînă la moarte un mandat de deputat. De asemenea, se mai află în posturi guvernamentale patru cumnați, doi unchi și trei nepoți ai lui Trujillo.

Și cu o asemenea familie au îndrăznit niște profesori tipicari să se certe? Să ia aminte să nu se joace cu Trujillo. Acum doi ani un profesor de drept internațional de la universitatea din Columbia (S.U.A.) care a îndrăznit să critice regimul existent în Republica Dominicană, a fost răpit de agenții lui Trujillo și ars de viu în cazanul unui vas dominican ancorat în portul New-York.

În plus profesorii amintiți mai sus ar putea fi trași la răspundere de însuși comisia Congresului S.U.A. pentru cercetarea activităților „antiamericane". Într-adevăr, datorită pedantismului lor, acești profesori au înșirat relațiile diplomatice ale S.U.A. cu guvernul Republicii Dominicane, unde băncile americane controlează finanțele și economia, cele mai mari plantații aparțin monopoliștilor americani; unde din cele 14 fabrici de zahăr, 9 aparțin societăților nord-americane, iar restul de 5 se află sub controlul lor, unde cea mai mare parte a pămîntului arabil se află în mîinile unui mănunchi de mari latifundiari, care depind de monopolurile și băncile Statelor Unite.

Și cine păzește mai bine ca familia Trujillo interesele S.U.A. în Republica Dominicană?

Hotărît lucru, profesorii de la Fort Leawenwort au făcut o mare greșeală lăsîndu-l repetent pe Rafael Trujillo...

Gh. IOSUB

Rafael Trujillo, înconjurat de cele patru „dive": Kim Novac (sus), Lita Milan (stînga), Zsa Zsa Gabor (dreapta) și Debra Paget (jos) a mai avut el timp să și învețe?

Dopuri

O organizație a restauratorilor din New York a comandat unei firme vest-germane 1.000 de dopuri pentru sticle de vin, ornamentate cu capul cancelarului Adenauer.

Ideia e originală, nimic de zis. Ea a izvorît probabil din dorința respectivilor restauratori, de a sublinia simpatia ce o poartă unii consumatori de vinuri de peste ocean, pentru cancelarul R.F. Germane.

Dar s-au gîndit ei oare cînd au făcut comanda ce simbolizează năstrușnica marfă? Dopurile precum se știe conservă bine vinul cît timp astupă sticlele. Dar cînd se bea vinul, dopul se scoate... și la urmă se aruncă...

Sfîntul... parașutiștilor

Vă-ați fi închipuit vreodată că există un sfînt, patron al parașutiștilor? Da, al parașutiștilor, a celor ce au executat lovitura de stat în Algeria, a celor care au debarcat în Iordania etc...

Ei, aflați că există, în persoana „sfîntului Iosif de Copertino", care, fiind tocmai disponibil, a fost ridicat la rangul de patron al parașutiștilor militari, de către însuși papa de la Roma.

De ce a căzut alegerea Vaticanului tocmai asupra acestui sfînt? Fiindcă suprema sa virtute era (așa pretinde cel puțin Vaticanul) să se ridice de pe pămînt în văzduh, în timp ce cădea în extaz mistic, în cursul rugăciunilor sale. Faptul reiese din următoarele rînduri, pe care le cităm din biografia redactată de paterul Bonaventuro Popolizo, pentru uzul tuturor parașutiștilor catolici din cadrul N.A.T.O.: „Înălțarea fizică în văzduh a sfîntului Iosif de Copertino nu se datora unor dispozitive tehnice, care l-ar fi putut face precursor al lui Leonardo da Vinci sau al fraților Montgolfier. Trebuie să recunoaștem adevărul incontestabil *(sic!!)* că, atunci cînd cădea în extaz religios, el se ridica de pe pămînt adesea pentru un timp mai îndelungat... Uneori cerurile trebuiau să intervină pentru a dispune reîntoarcerea sfîntului Iosif pe pămînt, ceea ce el și făcea, fiindcă poseda virtutea supunerii"...

Hotărît lucru, Vaticanul are uneori și umor...

PIERSICUL „MAMEI ȘI COPILULUI"

În județul Guidă, din R. P. Chineză, a fost descoperit un piersic în vîrstă de 70—80 de ani, care înflorește de două ori pe an și tot de două ori dă roade. Prima oară înflorește în a treia decadă a lui aprilie și rodește în prima decadă a lui septembrie. A doua oară înflorește în a treia decadă a lui mai și rodește în a doua decadă a lui octombrie, dînd în total o recoltă de circa 200 kg. piersici pe an. În prima recoltă fructele sînt mai mari decît în a doua. Acesta a fost probabil motivul pentru care ciudatul piersic a fost botezat „Tzimutzo" adică piersicul „mamei și copilului".

Amintiri dintr-o călătorie în R. D. Vietnam

Strălucirea comorii

Citeam, întîmplător, cîteva zile înainte de-a purcede la scrierea rîndurilor de față un poem, puțin sau mai deloc știut pe la noi; și poemul îmi aduce aminte de prieteni, de prieteni buni și dragi dintr-o țară de departe, de foarte departe. Poemul se numește Truyen Thuy Kieu și autorul său e un mare poet: Nguyen Du.

Cartea, cuprinzînd opera bine tradusă în franțuzește și însoțită de ample comentarii, am cumpărat-o, — sînt doi ani de-atunci, — la Hanoi, de la un tînăr și guraliv anticar care-și adăpostise taraba cu cărți vechi la umbra miloasă a unui banian uriaș. Călăuza mea, Vang-Thui, fost dascăl de literatură vietnameză, cu delicatețe și pricepere a făcut atunci alegerea, urmînd și în decursul acelei scurte dar pasionante expediții pe la anticari, dorința de a-mi ajuta apropierea de frumusețile, de mine neștiute, ale literaturii vietnameze.

De fapt căutarea unei bune tălmăciri a lui Kieu plănuisem mai de mult, din ziua cînd, la popasurile de așteptare a podurilor umblătoare, în drum spre centrul carbonifer de la Hongai, aflasem, de la doi distinși tineri poeți vietnamezi, Khe Lan Vien și Te Hanh, cu care ne însoțeam, cele dintîi îndemnuri la cercetarea creației literare a poporului prieten.

★

...Eram la țărmul rîului Yen-Lap, ultimul pe care aveam să-l trecem cu bacul, înainte de-a intra în șoseaua care duce la Hongai. Aici că și la malul Bac-Dang-ului, fluviu de care se leagă vestite bătălii și fapte eroice din istoria Vietnamului, ca la țărmurile atîtor ape unde ne-am oprit în adăstarea podului umblător, ne-am tras la adăpost într-unul din șoproanele de bambus. Ne-am potrivit la o mescioară, ne-am așezat pe scăunele scunde în jurul ei; am cerut banane, suc de cocos acrit cu zeamă de lămîie iar tovarășii mei, după obiceiul locului, ceai și-o lulea cu apă.

Dorința ne-a fost numaidecît împlinită și, după ce am auzit bolboroseala devenită familiară a apei din lulea, după ce soții sorbiră tacticos din ceașca cu ceai verde, cercai să înnod firul istorisirilor lor. Dar cei doi poeți n-au mai povestit; au recitat versuri și mi-au înfățișat întîia oară, poezia clasică a țării lor.

De la ei am auzit primele versuri din poemul „Bocetele nevestii de războinic" scrise în veacul al 18-lea de poetesa Doan-Thi-Diem. De la ei am aflat întîia oară de poemul elegiac „Suspinele unei curtezane" scris prin aceeași vreme de On-Nhu-Han. Și tot de la cei doi poeți, cu care întîmplarea a făcut să mă întîlnesc, am auzit, pentru întîia oară, versurile marelui poem popular vietnamez Truyen-Thuy-Kieu. De la ei am aflat că Nguyen-Du, autorul său e socotit poet național și că opera sa Kieu trezește asemeni rezonanțe în sufletele vietnamezilor încît se întîmpla ca femei analfabete s-ajungă să recite, după ce le-au auzit odată doar, pasaje întregi din poem, în nopțile de clacă ori legînînd prunci.

Kieu — în 3254 de versuri ale sale — este istorisirea tragicului destin al unei fete, este acuzarea rînduirii odioase în stare să nimicească năzuințele cele mai firești și cele mai pure ale omului, este un aspru rechizitoriu al rînduirii feudale; este suspinul celor zdrobiți de potentați și bogătași dar în același timp este sufletul dătător de viață, îndemnul la nesupunere, la revoltă împotriva nedreptății; este un cîntec de slavă închinat celor drepți, celor buni, luptătorilor neînfricați și neprihăniți.

Marele poem Kieu — apărut în veacul al XVIII-lea, veac care reprezintă în istoria literaturii vietnameze triumful limbii naționale în literatură (pînă atunci operele literare culte erau scrise în limba chineză) — constituie o strălucită îmbinare a moștenirii unor veacuri de cultură, cu filonul pururi proaspăt al literaturii populare păstrate în cîntece, în basme, în proverbe.

★

Tînăra Kieu — eroina poemului — e frumoasă și înzestrată cu toate calitățile demne de a fi rîvnite de orice fată. Într-o primăvară, cu prilejul unei preumblări, ea întîlnește un tînăr, cu numele Kim, de care se îndrăgostește. Și iubirea pare a împlini viața fericită hărăzită lui Kieu.

În sufletul ei tînăr Kieu trăiește însă o neliniște adîncă și de netălmăcit iscată din proorociri nefaste. În scurtă vreme neliniștea tinerei fete capătă temei: năpăstuit și aruncat în lanțuri, tatăl ei e schingiuit cumplit. Pentru a-l scăpa sînt trebuincioși bani, bani mulți rîvniți de mandarinii lacomi. În acele ceasuri de cumpănă cumplită Kieu se hotărăște să se vîndă pe ea însăși Frumoasa și gingașa Kieu ajunge într-o casă de pierdiție de unde zadarnic încearcă să se smulgă. Aici o găsește un negustor bogat care o duce la el acasă. Soția acestuia — al cărui nume — Hoan-Thu — e astăzi în Vietnam sinonim cu gelozia stupidă și sălbatică — o pune să îndure tot soiul de umilințe și cazne. Nemaiputînd să rabde Kieu fuge și cade iarăși în mrejele unei case de pierdiție. Viața ei se scurge bicisnic în mlaștina stătută a pierzaniei sufletești care o împresoară pînă ce într-o bună zi, un

Exploatarea minieră de la Hatu-Halam, regiunea minieră Hongai

viteaz, un făt-frumos am zice noi, pe nume Tu-Hai, o scapă. Viteazul pornește lupta împotriva impilatorilor, împotriva regelui și-a oștilor sale și biruințele aduc vremelnică fericire, nefericitei Kieu. Dar Tu-Hai, cel drept, cel cinstit, cade pradă uneltirilor vrăjmașilor; Kieu, spre a nu mai supraviețui izbăvitorului, își caută moartea în apele unui rîu. E însă salvată și întîmplarea i-l scoate înainte pe Kim, iubirea ei dintîi, pe bunul Kim care, de cincisprezece ani o tot căuta de-a lungul și de-a latul țării. Kim o mai iubește încă și Kieu se hotărăște să-i fie soție, fără a-i îngădui însă să se atingă de trupul ei batjocorit.

Scurta relatare de mai sus, valabilă doar pentru o rapidă informare, nu reprezintă nimic mai mult decît fugara descripție a unui grandios monument. A unui monument literar ce exprimă visele, speranțele, durerea și în același timp ura poporului vietnamez împotriva rînduirii feudale. Și atîta de adîncă a fost, în decursul vremii, această ură, încît nefericita Kieu și salvatorul ei Tu-Hai au devenit în Vietnam simboluri ale purității sufletești, ale bărbăției și vitejiei, potrivnice — prin faptă și strălucire — josniciei, sălbăticiei claselor stăpînitoare stigmatizate pe vecie.

În anii noștri, cînd victimele vechilor rînduiri sociale s-au ridicat biruitoare, cînd la nordul paralelei 17, în jumătate din Vietnam, vechiul regim feudal a fost măturat odată cu aliatul său, colonialismul, cînd victoria revoluției din August 1945 a adus poporul vietnamez în stăpînirea propriei sale soarte, numele poetului Nguyen Du se bucură de nespusă prețuire. În opera sa, în povestea vieții lui Kieu, poporul deslușește acum și mai limpede viața cumplită pe care i-au ursit-o clasele exploatatoare, înțelege mai bine necesitatea luptei revoluționare, necesitatea luptei pentru triumful definitiv împotriva forțelor răului, pentru izbînda fericirii și omeniei.

★

De la doi poeți vietnamezi Khe-Lan-Vien și Te Hanh, a căror amintire mi-e dragă, păstrez plăcerea inițierii în literatura clasică vietnameză, într-o după amiază fierbinte de vară într-un șopron de bambus, la țărmul rîului Yen-Lap, în așteptarea podului umblător.

În acea după amiază împreună cu Vang-Thui am hotărît să întreprindem, deîndată ce vom ajunge la Hanoi, o expediție prin anticării spre a găsi opere literare vietnameze clasice, accesibile mie. Din acest îndemn am pornit, și cartea, pe care acum cîteva zile o răsfoiam, mi-l amintea.

★

Și-mi amintea cartea din care deunăzi citeam, de aceeași dimineață cînd cu volumele subțioară am plecat, spre marginea de miazăzi a Hanoiului, spre a vedea unul dintre monumentele scumpe poporului vietnamez: TEMPLUL LITERATURII înălțat în anul 1070. Prin poarta străjuită de un turn cu acoperișul răsucit în colțuri, în stilul cunoscut din China, am intrat în ograda largă împrejmuită de-un gard de cărămidă năpădit de verdeață. Am pășit cu sfială, în tăcere și-n singurătate deplină, și am ajuns urmînd o cărare cu dalaje cărămizii dinaintea celei de-a doua porți pe-al cărui frontispiciu, mi-a descifrat Vang-Thui, cuvintele scrise cu litere de aur: *„Steaua de unde strălucește lumina literaturii".*

Trecînd prin această poartă drumul se desface și-mbrățișează un lac străjuit de-a stînga și de-a dreapta de stele comemorative din piatră, ale căror inscripții pomenesc despre concursurile din vremi de demult, concursuri care întemeiau acordarea înalților grade de om cunoscător în științele umanitare. Cea mai veche dintre aceste pietre comemorative datează din 4 septembrie 1484, cea mai nouă, însemnînd și data ultimului concurs ținut la Hanoi, în 1787.

De aici ajungem la cea de-a treia poartă și la templul propriu zis. Pe tavanul său lăcuit roșu șingeriu, înscripții aurite slăvesc înțelepciunea și virtutea. Una dintre inscripții, ni se spune, aparține lui Nguyem-Nghiem tatăl marelui poet Nguyen-Du, autorul vestitului poem Kieu. E o inscripție din veacul 18 și cuprinde patru caractere chinezești.

În curțile acestui templu dedicat inițial lui Confucius și devenit în secolul XIII un colegiu universitar în cadrul căruia se studiau cărțile canonice (ngu Kinh) și cărțile clasice (tu thu) vietnamezii pășesc cu deosebită pioșenie. Aici am văzut duminicile, șiruri de oameni care priveau monumentele și ascultau tăcuți explicațiile ghizilor. Și acești oameni simpli, oameni reprezentînd poporul vietnamez, sînt păstrătorii adevărați ai trecutului pe care Templul Literaturii îl evocă, stăpînii bunurilor materiale și spirituale făurite, în decursul veacurilor, de popor. În curtea templului simbolic străjuiește o coloană, cîndva arsă; este rămășița unei nelegiuiri din fericire neîmplinite pusă la cale de colonialiști care în primele zile ale războiului de eliberare au vrut să nimicească prin foc această comoară arhitectonică, această mărturie a tradițiilor culturale ale unui popor. Acest simbol al sălbăticiei e pus în adevărata lui lumină de hotărîrea guvernului Republicii Democrate Vietnam pe temeiul căreia Templul Literaturii este păstrat și îngrijit. Și această hotărîre împreună cu lucrările de restaurare au fost cele dintîi măsuri luate în Hanoiul eliberat de armata populară.

Tînăra NGUET AN învață să lucreze în laborator

Străbăteam curțile Templului Literaturii, purtînd sub braț cartea care cuprindea marea poemă Kieu. Și în tăcerea care mă împresura îmi părea că ascult șoapta faurilor de frumusețe, șoapta poeților, a cîntăreților care ne împărtășesc din strălucirea sufletului poporului vietnamez.

★

Răsfoiam zilele trecute, înainte de a purcede la scrierea rîndurilor de față, cartea ce cuprinde poema Kieu. Și răsfoind-o cînd am aflat de ea am trăit amintirea strălucirii comorii pe care-o aflasem, am retrăit bucuria zilei cînd am aflat de ea, bucuria zilei cînd, purtînd pe „Kieu" la piept, pășeam cu sfială prin curțile tăcute ale Templului Literaturii din Hanoi.

Virgil DĂNCIULESCU

De prin lumea largă

DINTR-O mină de smarald, recent deschisă în Mongolia Interioară (R. P. Chineză), au fost extrase într-o singură săptămînă 150 kg. smaralde.

●

CELEBRA statuie din Capitoliu reprezentînd leoaica care-l alăptează pe Romulus și Remus, a fost aleasă ca simbol al jocurilor olimpice care se vor desfășura la Roma în 1960.

●

CEL mai mare pod suspendat din Europa occidentală se află în Franța, peste fluviul Sena. Podul are o lungime de 608 metri și este susținut de 112 cabluri, ce măsoară 1070 m. lungime și 72 mm. diametru. Fiecare cablu cîntărește 27 tone.

●

LA LENINGRAD există două instalații experimentale care urmăresc cultivarea legumelor fără pămînt. Într-o instalație plantele au rădăcinile scufundate într-o soluție nutritivă, iar în cealaltă plantele sînt așezate într-un sol artificial, compus din pietriș, moloz etc. alimentat cu o soluție de îngrășămînt artificial. Aceste experiențe se fac pentru a se putea urmări reglementarea alimentației plantelor și creșterea puterii lor.

●

AUTORITĂȚILE americane au sechestrat suma de 64.000 dolari aparținînd celor doi copii ai fostului campion mondial la toate categoriile, Joe Louis. Măsura acesta a fost luată pentru că Joe Louis este dator fiscului circa un milion de dolari. (după ce statul și impresarii au realizat de pe urma lui multe alte milioane de dolari...)

●

LA MOSCOVA se vor pune în curînd în circulație noi troleibuze de mare capacitate. Aceste troleibuze se vor compune din două secțiuni, călătorii putînd trece dintr-o secțiune în alta. Vor exista 4 uși de ieșire. Troleibuzul va putea transporta 200 de persoane.

●

PE STRAZILE orașului Amsterdam au apărut niște aparate asemănătoare cîntarelor. Totuși aceste aparate nu sînt folosite pentru cîntărirea persoanelor, ci pentru a provoca celor care se așează pe aparat — bineînțeles contra taxei respective — senzația unui... cutremur. Originalii negustori susțin că aceste senzații ar fi folositoare... sănătății.

●

MICA localitate Mavsyran din India se bucură de o celebritate puțin obișnuită. S-a constatat că în acest oraș plouă anual cea mai mare cantitate de apă din lume. Pluviometrele au înregistrat 14,93 m. în anul 1956 și 14,26 m. în anul 1957.

●

O FABRICA din Chicago a pus în vînzare un aparat care are rolul de a apăra femeile de atacuri neprevăzute, care sînt foarte frecvente în S.U.A. Este vorba de un aparat de mărimea unui pachet de țigări, care intră în funcțiune prin apăsarea unui buton și declanșează o sirenă al cărui zgomot se aude pînă la o depărtare de un kilometru.

●

UN MARE moșier din Mexic a vrut să-și însușească cu tot dinadinsul întreg terenul satului Pedegial. Deși a folosit în acest scop o „companie" de năvălitori, el n-a putut totuși să înfrîngă rezistența opusă de cei 3.000 localnici. În loc de pămînt s-a ales cu un mort și o grămadă de răniți. De unde se vede că prin „politica de forță" nu te poți impune nici măcar în asemenea cazuri.

●

IN CURSUL anului trecut navele maritime poloneze au ancorat în 90 de porturi, din 37 de țări. Anul trecut ele au ancorat pentru prima oară în porturile New Orleans și Boston (S.U.A.), Yokohama și Kobe (Japonia) și Lisabona (Portugalia).

●

CRIZA economică din S.U.A. are influențe nefaste și asupra căsătoriei. Pînă în prezent numărul căsătoriilor a scăzut cu 5 la sută. Iar dacă recensămîntul economic și matrimonial va continua, anul 1958 va fi cel mai sărac în noi căsnicii, de la criza din 1929 încoace.

●

IN ANII PUTERII POPULARE au fost electrificate în Ungaria 1300 comune și sate, adică tot atîtea cîte au fost electrificate în 50 de ani înainte de eliberarea țării.

●

UN BAIEȚEL din Fredona (Statul New York) a bătut toba timp de 58 ore, fără încetare. La capătul acestui „străluci" marathon, degetele sale și-au mărit volumul de două ori, iar bătatul a pierdut 8 kgr., în greutate. Este și acesta un „record" american.

●

UN URANGUTAN de 7 ani, supranumit teribilul Kobus, care a scăpat din grădina zoologică din Anvers, a băgat în sperieți întreaga populație a orașului. Urmărit de o armată întreagă de pompieri și paznici ai grădinii zoologice, după ce a stricat numeroase antene de televiziune și a provocat multe alte pagube, a fost răpus de un glonț de revolver. Pompierul care l-a urmărit și-a rupt un picior.

●

UN TREN electric de 3 vagoane, condus de un creier electronic, face curse experimentale în regiunea Moscova.

●

UN CEASORNIC ale cărui piese sînt făcute din masă plastică a fost realizat în R. D. Germană. De șase ani de cînd a fost fabricat el funcționează în condițiuni foarte bune și nu a fost uns nici odată pînă acum.

Pilule de adormit conștiința omenirii...

Pilule pentru îngrășat, pilule pentru slăbit, pilule contra bătăturilor, pilule pentru remedierea cheliei... cu poze „înainte" și „după" tratament. În măsura în care nu conțin droguri vătămătoare sănătății, pilulele „miraculoase" de acest gen atentează doar la punga credulilor și încap în tiparele moralității comerciale capitaliste.

Situația devine mult mai gravă cînd se face reclama unor hapuri care vindecă, cică, în doi timpi și trei mișcări, cancerul sau diabetul, tuberculoza sau sifilisul. Aici, șarlatanul se înfrățește cu crima și în toate țările civilizate legile o sancționează cu asprime.

Se mai poate lua și cazul pilulelor cu conținut toxic de felul unui produs vîndut în Franța cu aprobarea celor mai înalte foruri de specialitate ca „stimulent al sistemului nervos", pînă cînd s-a aflat că a omorît sute de oameni sănătoși care se încrezuseră în reclama lui.

O istorie a pilulelor ar conține pagini hazlii și pagini tragice; farmacologia a dibuit mult și a trebuit să se descotorosească în drum de o mare doză de impostură.

Au existat farmacopei care recomandau, între alte ingrediente, broaște și gîndaci pisați, fecale de șobolan sau, eventual, picioare de muscă văduvă.

Toți și toate să se ascundă! Rușinați! Înfrînți!

A APARUT MARELE REGE UNIVERSAL AL HAPURILOR. Invenția lui este colosală! Epocală! Mai tare decît bomba atomică! Ea îngăduie omului să accepte senin războiul atomic și să spună amin celor care îl pun la cale.

O asemenea pilulă magică a descoperit — zice el — dr. David G Doherty, biochimist de la laboratorul național din Oakridge (SUA — statul Tennessee).

Marii combinatori (pentru confirmare a se vedea „12 scaune" și „Vițelul de Aur") au un tupeu inimitabil. Unde se poate ține mai bine o asemenea gogoriță? Într-o adunare respectabilă de specialiști. Dacă el, pentru a vorbi în limbaj adecvat, înghit hapul, neiniția ții îl vor prinde și mai ușor.

În orașul Burlington din Statele Unite s-a ținut săptămîna trecută un congres internațional pentru studierea problemelor efectelor radiațiilor. Biologi, medici și alți specialiști din diverse țări, au dezbătut cu toată seriozitatea această chestiune, care preocupă din ce în ce mai mult omenirea astăzi, cînd fiecare nouă explozie experimentală cu bomba A și H ordonată de guvernele S.U.A. și Angliei sporește infectarea atmosferei cu substanțe potrivnice vieții.

Toți au discutat, cu spirit de răspundere și cu conștiința deplină a gravității problemei, ce ar însemna pentru umanitate un război atomic, cît rău face

FOILETON

continuarea exploziilor nucleare și cum trebuie să se ferească oamenii de radiațiile vătămătoare.

Lucrările erau de sfîrșite, cînd a cerut cuvîntul Mr. Doherty.

— Bomba atomică? a spus dumnealui. Fleac! Bomba cu hidrogen? Moft! Eu am descoperit PILULA, pilula ieftină și sigură, brevetată și garantată, care face din amîndouă pocnitori de speriat mîțele. Înghițiți o pilulă și efectele radiațiilor atomice se reduc la jumătate.

(Înghițiți, probabil, două, și aceste efecte se anihilează total)

Iată așa dar că totul se aranjează cît se poate de bine în cea mai bună dintre lumi, lumea de afaceri americană. Să se fabrice bombe „murdare" și „curate", da, să se experimenteze aceste bombe, da, să se arunce chiar pămîntul în aer cu ajutorul lor. Nu-i nimic. Dr. Doherty va vinde pilule. El va intra în combinație cu un mare trust, de preferință cu unul care produce armament atomic, și va vinde întregii omeniri, dar, firește, în primul rînd poporului american, pilule-minune, pilule-talisman, pilule ieftine și atotbinefăcătoare.

— N-ai dreptul! *i s-a răspuns.* N-ai dreptul să-ți bați joc de întreaga omenire!

Indignați, un savant american, dr. Walter Gordy, de la Universitatea Duke și un savant francez, doctor Raymond Latarjet, de la Universitatea din Paris, s-au ridicat pentru a curma mascarada: „Nu este permis, a spus textual dr. Gordy, să se insufle lumii speranța falsă că ai putea deveni imună la radiații. Nici o pilulă nu poate contracara efectul unei bombe cu hidrogen. Singura apărare împotriva radiației nucleare degajate într-un război nuclear este prevenirea oricărui asemenea război".

Dar Doherty n-a replicat. Ne pare rău pentru el. Inventatorul celei mai năzdrăvane pilule, pilula de adormit conștiința umanității, pilula resemnării la ororile războiului atomic, ar fi putut avea mai multă prezență de spirit.

Nici n-ar fi fost dealtfel greu să răspundă. Ei s-ar fi putut referi la o foarte recentă declarație a comisiei americane pentru energia atomică. Îndată după ce o comisie de experți ai O.N.U. a avertizat că fiecare nouă explozie atomică sporește primejdia căderilor radioactive, înaltul organism din S.U.A. a avertizat lumea într-un text publicat de toate ziarele americane:

„Omul trebuie să se învețe să trăiască în condițiile radioactivității". Și a trecut de îndată la fapte, ordonînd experimentarea unui nou proiectil atomic în Pacific.

Dacă onorata comisie americană pentru energia atomică ne îndeamnă să procedăm ca măgarul care a învățat să trăiască fără să mănînce (dar, din păcate, a răposat taman cînd se învățase) de ce n-ar avea dreptul și dr. Doherty din Oakridge să ne ofere hapuri antiatomice, antihidrogenice, antistronțiu, anti-pace, anti-om?

Vai, domnule Doherty! Noi credem că dumneata și cei cu care lucrezi mînă în mînă veți înghiți pînă la urmă hapul cel amar! Omenirea va avea grijă să se lipsească de leacurile dumitale și businessul pe care îl visezi nu va înflori.

Pilula de adormit conștiința omenirii n-a fost și nici nu va fi inventată vreodată.

Felicia ANTIP

VITRINA cu cărți

E. TARLE:

„Napoleon"

Personalitatea multilaterală a împăratului francez a atras nenumărați istorici. Puține sînt însă cărțile care să ofere cititorului o interpretare științifică a fenomenului apariției „micului caporal". Cele mai multe, dacă depășeau stadiul observațiilor eronice, îl judecau pe Napoleon ca pe o personalitate ruptă de condițiile istorice proprii epocei sale, în afara legilor istorice obiective care determină evoluția societății.

Spre deosebire de spiritul idealist, metafizic, cu care istoriografia burgheză îl tratează pe Napoleon, lucrarea savantului sovietic E. Tarlé pornește în definirea personalității acestuia de la condițiile concrete social-economice specifice, în particular Franței — Europei în general — de la finele secolului al XVIII-lea, imediat următoare Revoluției franceze. În felul acesta, este explicat în mod științific rolul campaniilor întreprinse de Napoleon pentru propagarea ideilor reformatoare ale Revoluției, după cum este analizat rolul nefast, de oprimator, al aceluiași Napoleon, împotriva căruia se ridică într-o puternică coaliție toate statele Europei.

Lucrarea lui E. Tarlé reprezintă un substanțial ajutor acordat tuturor celor interesați în studierea fenomenelor istorice.

E. LEONARD

ILYA EHRENBURG:

„Ce-i trebuie omului"

Martor al evenimentelor din Spania anilor 1936—37, Ilya Ehrenburg publică în 1937 volumul „Ce-i trebuie omului", document impresionant al tragediei unui popor mîndru și curajos, îngenunchiat de o clică de trădători.

Alcătuit dintr-o suită de momente aparent fără legătură între ele, volumul ridică în fața cititorului chipurile cîtorva luptători ai armatei republicane spaniole, ca Manolo, anarhistul curajos care, în focul luptelor înțelege necesitatea unei discipline militare ce-l face să se dezică de foștii lui tovarăși de idei, comandantul Marquez, spirit lucid și hotărît, Walter și Bernard, membri ai brigăzilor internaționale, entuziaști luptători pentru libertatea poporului spaniol, și alții.

Volumul a fost scris înainte ca deznodămîntul războiului să fie cunoscut de autor. Dar dincolo de acest final, din volumul lui Ehrenburg respiră încrederea în forța morală a acestui popor puternic, vesel și optimist, care va ști într-o zi să se scuture de jugul impus acum 20 de ani și să-și clădească viața pe bazele tradițiilor patriotice de luptă ale republicanilor anilor 1936—1938.

H. IBSEN:

„Peer Gynt"

Opera dramatică a celui care susținea într-una din piesele sale că „adevărul și libertatea sînt stîlpii societății", este cunoscută azi maselor largi de oameni ai muncii din țara noastră, fie prin traducerile apărute, fie prin emisiunile „Teatrului la microfon".

Recenta apariție a poemului dramatic „Peer Gynt" întregește cunoștințele noastre despre teatrul marelui scriitor norvegian. De inspirație realistă, teatrul acestuia se adresează oamenilor simpli, celor ce-și regăsesc durerile și bucuriile descrise cu simpatie și înțelegere pe scenă. Ca și în alte piese ale sale, și în Peer Gynt, Ibsen își trage seva din viață și obiceiurile poporului său. Peregrinările prin lume ale zburdalnicului flăcău în căutarea unui miraj nu-l pot face să-și uite locurile natale, oamenii în mijlocul cărora a copilărit. Mai puternice decît fumul vanității se vor dovedi dragostea lui pentru pămînturile unde s-a născut, credința și iubirea lui Solveig, blonda fată care-l așteaptă, ani de zile, încredințată că se va întoarce.

I. MATEI

„SPUNE, GOPO:

Cum e țara ta?"

Suprasolicitat pentru interviuri, Gopo a devenit, în ultima vreme, circumspect și zgîrcit la vorbă, ca un diplomat.

De-l întrebi ce gînduri are, ce planuri, ce proiecte, îți răspunde scurt, la prezent, atent să nu se trădeze:

— Desenez MUSCA.

— Cum așa? Doar erai gata cu filmările la „Musca cu bani".

— Cu filmările, da. Acum desenez. Mușt e.

Simt că interlocutorul meu nu prea intenționează să-mi dea concurs, pentru a-mi îndeplini misiunea.

— Așa dar n-ai de gînd să-mi destăinui ceva din 'planurile de viitor?

— Maică-mea, femeie înțeleaptă, m-a învățat să nu vorbesc prea mult. Să las ca planurile să devină faptă și apoi...

— Dar vorbeai cîndva despre o „Scurtă istorie a medicinii" Cum stai cu lucrarea asta?

— Mă gîndesc la ea. Fără îndoială că o voi face. Dacă nu acum, mai tîrziu. În linii mari e schițată și nu-mi pune probleme prea mari. Acum îmi umblă altceva prin cap. Mi-e capul plin de „RAPSODIA ROMÂNĂ" a lui Enescu. Aș vrea s-o fac VIZIBILĂ.

— Și e mult de cînd te obsedează Rapsodia?

— De pe cînd mă aflam la Cannes, în primăvara aceasta. Un francuz cu care mă împrietenisem m-a întrebat odată, pe neașteptate: „SPUNE-MI, GOPO... CUM E ȚARA TA?" Mărturisesc că am rămas pe gînduri, căutînd un răspuns cît mai scurt și adevărat. Dar tot prietenul meu a găsit răspunsul „De ce nu faci o SCURTĂ ISTORIE și despre țara ta, despre Rominia?".

— Și cum o vezi tradusă în imagini cinematografice?

— Ei, asta-i dificultatea: încă n-o văd prea clar. Evident, folclorul e acela care-mi va furniza motivele. Mă gîndesc și la dansuri și costume, la covoare și cusături, la ceramică și sculptură în lemn.

— Dar oamenii vor apare în filmul acesta?

— Nu. Cred că am să izbutesc să redau sufletul oamenilor de pe meleagurile noastre prin intermediul artei populare, al lucrului făurit de mîna lor. Desenul animat trebuie să fie în măsură să exprime asta.

— Ai găsit probabil și formula de realizare tehnică necesară?

— Iar mă silești să vorbesc mai mult decît mi-am propus. E un lucru foarte serios și greu. Așa că deocamdată mă rezum la o studiere atentă a folclorului, pentru ca să pot alege din nesfîrșita varietate a motivelor artei noastre populare, acele elemente care, fiind cele mai caracteristice, se pretează totodată cel mai bine la stilizarea cerută de desenul animat. Vezi, așa dar, că e vorba de un studiu foarte îndelungat, ca să nu mai vorbesc de alte dificultăți încă mai serioase.

— În ce constau ele?

— Rapsodia lui Enescu a fost scrisă în secolul trecut și motivele ei de origină populară vor fi ilustrate în film cu elemente din folclorul nostru milenar. Există așa dar primejdia ca filmul să aibă un iz arhaic, să pară atemporal. Ceea ce mă frămîntă acum este să găsesc mijlocul de a imprima filmului „RAPSODIA ROMÂNĂ" pecetea timpului nostru. Trebuie să se simtă că filmul pe care-l voi iscăli este realizat astăzi, aci, în Republica Populară Română.

Ana ROMAN

Un film mare „COMUNISTUL"

Există în lume o armată, ale cărei prime detașamente s-au format în focul revoluției ruse din 1905, al cărei steag s-a ridicat sus, roșu și de nebiruit, pe a șasea parte a globului, în noiembrie 1917. Există în lume o armată în ale cărei rînduri s-au înrolat voluntar cei mai buni fii ai popoarelor — armata comuniștilor. În fruntea lor păsește comuniștii primei țări socialiste din lume, marele, minunatul detașament al lui Lenin, aceia care au luat cu asalt palatul de iarnă, aceia care l-au învins pe Denikin și pe Kolceak, aceia care au construit Dneprostroiul și au eliberat Europa, de pericolul fascist, aceia care au zvîrlit în cosmos primii sateliți ai pămîntului. Acestei armate și acestui prim și glorios detașament al ei, i-au închinat scenaristul E. Gabrilovici și regizorul I. Raizman, ultimul lor film, „Comunistul".

Zagora

Pînă în 1918, Zagora era un sat pierdut în stepă, neînsemnat pe hartă. Atunci, în plin foc al războiului civil, sub bătaia tunurilor albilor, el a devenit obiectivul nr. 16 al electrificării tinerei Rusii Sovietice, unul din pionierii marelui vis al lui Lenin: „electrificare plus soviete=comunism". Și la Zagora au început să vină oameni din toate colțurile țării. N-aveau unde locui, dar voiau să construiască, să pună pietrele de temelie ale socIetății fără asuprire și fără exploatare, care-și arătase zorile în noaptea aceea de Noiembrie 1917. Cereau găzduire țăranilor. Dormeau claie peste grămadă pe lavițe și munceau din greu să aducă patriei socialiste, îndurerate și sfîrtecate de războiul civil, lumină. În fruntea acestor constructori se află

Comuniștii

Erau 16. Puțini. Pe umerii lor apăsa toată răspunderea construcției, toată măreția misiunii de a construi sub foc. Trebuiau să facă tot și pretutindeni. Trebuiau să muncească și să ajute, să lămurească și să se bată. Trebuiau să-i poată raporta lui Lenin că „obiectivul nr. 16 trăiește"... Și i-au raportat într-o zi neașteptat, ciudat, atunci cînd într-o consfătuire de stat unul dintre ei a irupt în biroul lui Lenin și a cerut pentru Zagora cule. Era

Vasilii Gubanov

Un soldat ca mulți alții. Venise de pe unul din fronturile revoluției, unde fusese rănit. Era blond și șchiopăta puțin. Ziua muncea la magazia șantierului. Se zbătea pentru materiale de construcție, pentru cuie, pentru var, pentru cărămizi. Voia să vadă Zagora trăind, dînd lumină. Noaptea stătea în casa lui Feodor și a Aniutei, unde fusese găzduit și citea cu voce tare „Manifestul Comunist". Uneori zîmbea și atunci casa tristă și întunecoasă se lumina. Era un soldat simplu, obișnuit ca alții alții. Dar avea un suflet mare, arzător, plin de credință în victoria revoluției. Și într-o zi...

...s-a îndrăgostit

de Aniuta, soția lui Feodor. S-a dus la secretarul de partid și a întrebat dacă el, comunistul, poate lua soția altuia. Acesta i-a răspuns că nu se poate, tocmai pentru că e comunist, pentru că „Oamenii te privesc... După tine judecă ei dacă partidul e cinstit"... Vasilii a promis să-și scoată din cap „prostia asta". Dar și Aniuta îl iubea. Pentru el a venit ea să muncească pe șantier, pentru el a bătut-o Feodor, gata s-o omoare. Și Aniuta a venit la Vasilii și n-a mai plecat. Și a trecut...

Un an

de muncă aspră, dar măreață, de muncă închinată tinerei Republici Sovietice, statului muncitorilor și țăranilor. Frontul s-a apropiat de Zagora, pe șantier nu mai era pîine. Foametea amenința pe muncitori, amenința femeile și copiii. Dinspre Moscova fusese trimis un tren cu făină, care nu mai sosea. Vasilii Gubanov a fost trimis în întîmpinarea lui. Și l-a găsit. Rămăsese pe linie fără combustibil. Zi și noapte fără să doarmă, fără să mănînce, a tăiat Vasilii lemne pentru ca trenul să poată pleca. Și l-a îndreptat spre Zagora. În drum trenul a fost atacat și jefuit de o bandă chiaburească. Vasilii era unul, ei mulți... A căzut... La datorie... „Căci uneori, spune Vsevolod Visnevski, și moartea e muncă de partid"...

Nu, nu e o poveste

aceea pe care E. Gabrilovici și I. Raizman v-o spun pe peliculă. E un monument închinat milioanelor de soldați simpli, obișnuiți, ai revoluției, un monument în fața căruia veți plînge ca în fața mormîntului celui mai drag, mai bun mai neprețuit prieten al vostru. Căci prin moartea lui Vasilii Gubanov și a altora ca el, trăiți voi astăzi. El a fost un comunist. Unul ca mulți alții. Cu o viață ca a multor altora, cu o moarte ca a multor altora. Dar a fost o viață măreață și luminoasă, ca viața tuturor acelora care și-au jertfit-o pentru revoluție. A fost o moarte luminoasă, cum poate fi numai moartea celora care se jertfesc ca alții să poată trăi. Nu uitați! Priviți-l pe Vasilii Gubanov și nu uitați! Noi trăim astăzi pentru că el și alții ca el și-au dat în anii aceia de început ai erei noastre noi, viața. Noi trăim prin lupta și sacrificiul vieții lor. Și neștearsă le va rămîne amintirea în memoria noastră, nesterse vor rămîne imaginile marelui film care vorbește despre el.

Maria POPESCU

Scenă din film

Noua stagiune la Teatrul Muncitoresc C. F. R.

Stagiunea 1958—59 ridică în fața teatrelor noastre însemnate cerințe de ordin ideologic și artistic. Pentru a cunoaște modul în care colectivele teatrale își îndeplinesc înalta misiune m-am fixat, pentru început asupra Teatrului Muncitoresc C.F.R. care, în ultimele stagiuni, biruind categorisirea de teatru „de cartier", a devenit unul din colectivele fruntașe ale țării, putînd rivaliza astăzi cu succes cu oricare teatru din Capitală.

— Linia principală a programului teatrului nostru, mi-a spus tov. Elena Deleanu, directoarea teatrului, se traduce în viață prin orientarea spre actualitate, spre montarea de piese cu un puternic mesaj, capabile să înflăcăreze și să îndemne la muncă constructivă. Teatrul nostru e un teatru popular, și are nevoie de cît mai multe spectacole de masă.

Vom deschide stagiunea cu piesa unui actor al teatrului nostru, Ernest Maftei. Piesa tratează problemele colectivizării agriculturii, iar acțiunea se petrece într-un cătun din Moldova. Regia spectacolului a fost încredințată lui Horia Popescu. Vom inaugura stagiunea fie în provincie, în turneu, fie într-o sală disponibilă din Capitală, deoarece la teatrul nostru se execută în momentul de față reparații capitale. Următoarea premieră se va da cu piesa dramaturgului ceh Pavel Kohout, intitulată „O asemenea dragoste". Repetițiile au început sub conducerea regizorului Ion Olteanu. Vom prezenta apoi piesa dramaturgului sovietic A. Afinoghenov „Departe", inspirată din viața unui mic centru feroviar.

Cea de a doua parte a stagiunii o vom deschide cu dramatizarea lui George Dem. Loghin, după romanul „Străinul" de Titus Popovici. Cu acest spectacol vom participa la sărbătorirea a 15 ani de la eliberarea țării de sub jugul fascist. În continuare, vom prezenta două piese din dramaturgia clasică universală, asupra cărora nu ne-am fixat definitiv (deocamdată în repertoriu figurează „Hangița" și „Madame Sans-Gêne"). Dorim să prezentăm apoi cîteva noi piese originale Lucrăm în momentul de față, pentru definitivarea textelor, cu trei tineri dramaturgi: Marius Măgureanu, Paul Ioachim și Liviu Bratoloveanu.

— Teatrul dv. e cunoscut ca unul din colectivele cele mai harnice în propagarea culturii teatrale în centrele muncitorești și feroviare, precum și în satele regiunii București. V-aș ruga să-mi dați cîteva amănunte în această direcție.

— Respectîndu-ne tradiția, am efectuat și în acest an un turneu de 35 zile prin toată Moldova, cu piesa „Domnișoara Nastasia". Pentru deplasările la sate am pregătit patru piese într-un act: „Indolială" de Ernest Maftei, „Romeo și Julietta la Mizil" de George Ranetti, „Cuiul lui Pepelea" și „Deșteaptă-te pămîntule" de Victor Ion Popa. Teatrul sprijină și mișcarea de amatori. Avem în patronaj echipele de teatru din raionul Titu.

Mihai TOLU

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

V. ARVINTI — Dej: Scriitorul sovietic Vasili Nikolaevici Ajaev s-a născut în anul 1915. Primele lucrări literare le-a publicat în 1937. În anul 1944 a terminat studiile la Institutul de Literatură al Uniunii Scriitorilor Sovietici. Romanul „Departe de Moscova", inspirat de strădania eroică a muncitorilor care instalau o conductă de petrol în taiga, a apărut în anul 1948 și a fost distins cu premiul Stalin în anul 1949. Filmul cu același titlu a fost realizat după roman. Vă urăm succes la concursul „Cine știe, cîștigă", inițiat de sindicatul întreprinderii în care lucrați.

KATY CHIRIAC — Plopeni: Într-adevăr, Aida Moga este soră cu Lavinia Slăveanu. Scrieți-i pe adresa Teatrului Satiric Muzical „Const. Tănase" pentru a afla datele care vă interesează. Celorlalți scriitori, precum urmează: Francisc Munteanu — Uniunea Scriitorilor din R.P.R. București; Geo Barton, Teatrul Național „I. L. Caragiale" București; Vasilica Tastaman — Teatrul Municipal București; Florin Piersic — Teatrul de Stat Bacău.

DESPINA ZAMFIRESCU ȘI CLEOPATRA STANESCU — Tg. Jiu: Nu dispunem de informațiile pe care ni le cereți.

Minunatele costume românești și jocurile care, ca și costumele se schimbă de la o regiune la alta a țării, vor putea fi cunoscute prin intermediul dansatorilor în suita de dansuri oltenești, în brîul și jocul din Muntenia, în jocuri din Năsăud ori în „Carnavalul popular", în care tradițiile, obiceiurile, cîntecele și jocurile se împletesc laolaltă într-un chip fericit.

Orchestra populară, soliștii și formația de dansuri, după o ședere de două săptămîni în Republica Socialistă Sovietică Moldovenească, își va continua turneul în Gruzia, Armenia și Republica Socialistă Sovietică Ucraineană, pentru a participa acolo la „Zilele culturii românești" care se serbează între 25 septembrie—3 octombrie.

Filmele artistice românești „Erupția", „Bijuterii de familie" și „Ciulinii Bărăganului", documentarele „Cîntece de nuntă ardelenești", „Valea Ialomiței" etc. și filmele pentru copii „Bilciul jucăriilor", „Mică reprezentație", „Chiț în pericol" rulează în aceste zile în cadrul festivalului filmului românesc, pe ecranele cinematografelor din R.S.S. Moldovenească.

Roza vînturilor

SHAKESPEARE ȘI „MUZICA CONCRETĂ"

„Daily Telegraph and Morning Post" *anunță că la „Stratford Memorial Theatre" — citadela marei tradiții a dramaturgiei shakespeariene — a avut loc o experiență care a intrigat și indispus publicul englez. Una din piesele lui Shakespeare a fost obiectul unei transformări radicale. A fost pusă pe muzică și încă pe „muzică concretă" (muzica concretă nu este produsă de instrumente, ci de tot soiul de zgomote de motoare, claxoane de mașini, strigăte etc., amestecate și imprimate pe magnetofon). Impresia unor critici:* „a fost un asalt barbar împotriva sensibilității".

In urma protestelor publicului, Teatrul din Stratford a declarat că n-a fost decît o simplă experiență.

După cum se vede, publicul a reacționat concret...

„LA RĂSCRUCE DE VÎNTURI" TRANSFORMAT ÎN OPERETĂ

După cum anunță ziarul englez „Times", la Santa Fe, în S.U.A., a avut loc premiera mondială a unei operete inspirate după cunoscutul roman „La răscruce de vînturi" al scriitoarei Emily Brontë. Responsabil de această transformare este Carlisle Floyd care a scris și muzica operetei.

Interesantă e părerea compozitorului asupra romanului: „Este un roman foarte prost scris".

Ce a ieșit din acest roman transformat în operetă, nu e greu de închipuit...

CRIZA TEATRULUI VESTGERMAN

Nu de mult a avut loc la München conferința „Academiei de artă plastică". Raportul și dezbaterile au fost consacrate crizei teatrului în Germania occidentală. Precum se știe din relatările anterioare ale presei, situația teatrului vestgerman este într-adevăr critică. Conducători artistici de vază ai teatrelor, cum ar fi Kurt Horwitz, și Oskar Fritz (Berlinul de vest) au demisionat din funcțiile lor. De pretutindeni se fac auzite plîngeri referitoare la imposibilitatea creării unei trupe stabile. Unii administratori și conducători artistici acuză firmele cinematografice, radio-ul și televiziunea, care dispun de fonduri bănești mai mari și care atrag pe actorii teatrelor.

Se înțelege că nu nivelul veniturilor insuficient de ridicat al actorilor este la baza tuturor dificultăților prin care trece teatrul din R.F. Germană.

Criza teatrului vestgerman reflectă criza social-politică a societății burgheze. Lucrul acesta devine evident pentru tot mai mulți oameni de teatru din occident și nu numai celor din R.F.G. Recent, o revistă austriacă de specialitate a organizat o anchetă despre problemele contemporane ale teatrului. Este un fapt semnificativ că cele mai interesante răspunsuri au trecut dincolo de aprecieri estetice abstracte și s-au referit la rolul politico-social și educativ al teatrului. Hans Meissner a subliniat că nu este vorba de radio, televiziune și cinematografie cu salariile mai mari pe care le oferă și prin care ar putea ademeni pe interpreți, ci despre faptul că actorii nu au un stimulent creator care să-i lege de un anumit colectiv, că nu există o răspundere socială față de oraș sau față de stat.

Unii cred că totul s-ar rezuma la apariția unui nou „mesia". V. Schreivogel de pildă nutrește speranța că într-o bună zi o să apară un „nou Stanislavski" și va da teatrului occidental un puternic impuls. Nu se ține seama însă că întreaga activitate a lui Stanislavski era în indisolubilă legătură cu tendințe social-progresiste precise.

Regizorul Hans Schweikart (München) încearcă chiar să găsească în existența crizei teatrului vestgerman ceva „pozitiv" afirmînd că „lipsa tradițiilor și riscul permanent pe de o parte sînt foarte neplăcute însă ele constituie pe de altă parte sursa unei frămîntări creatoare ceea ce în sine este ceva bun".

Teatrul vestgerman trăiește zile grele. Lucrul acesta este recunoscut de militanții săi de vază. Cei mai lucizi dintre aceștia înțeleg că însănătoșirea teatrului nu poate fi despărțită de însănătoșirea vieții în R.F.G., de democratizarea ei.

LIPSA DE CULTURĂ

Revista americană „Newsweek" scrie că antropologul Ashley Montagu a publicat o lucrare de 284 de pagini, care conține 1.500 de întrebări și răspunsuri strict necesare a fi cunoscute pentru a fi trecut în rîndul oamenilor culți.

In introducere Montagu precizează că foarte puțini oameni au putut pînă acum răspunde întrebărilor sale, care sînt elementare și încheie cu această frază:

„Cinstit, cred că cultura americană, mai bine zis lipsa de cultură, pune o problemă patetică. Cîțiva americani sînt foarte culți, însă majoritatea americanilor n-au nici o cultură..."

Dacă din bugetul american se alocă 80 la sută pentru armată și nici 1 la sută pentru cultură, nici nu e de mirare...

„Zilele culturii românești" la Chișinău

În Republica Socialistă Sovietică Moldovenească se desfășoară acum „Zilele culturii românești".

Au plecat la Chișinău, pentru a reprezenta în aceste zile arta țării noastre în Republica Socialistă Sovietică Moldovenească, Gaby Ganea, solistă a Teatrului de Operă și Balet din Timișoara și Ion Piso, solist al Teatrului român de Operă și Balet din Cluj. Cei doi soliști de operă vor da recitaluri și vor interpreta la Chișinău rolurile Gildei și respectiv al ducelui din opera „Rigoletto" de Verdi și apoi rolurile Tatianei și al lui Lenski din „Evgheni Oneghin" de Cealkovski.

Cîntecele și jocurile populare românești vor fi prezentate de orchestra populară și formația de dansuri a Ansamblului de cîntece și dansuri a M.F.A.

Orchestra populară condusă de Ionel Budișteanu, cu repertoriul din care nu lipsesc nici de data aceasta: Ciocîrlia, Geamparalele, Hora mărțișorului... va oferi spectatorilor, prietenilor care ne serbează cultura, timp de două săptămîni, un program de melodii autentic românești.

Soliștii vocali Ion Bogza și Adriana Codreanu interpretează romanțe, cîntece vechi românești.

„NAȚIONALUL" LA MOSCOVA

(Urmare din pag. 1-a)

A. Baranga și N. Moraru, povestea luptei comuniștilor pentru fericirea noastră, pentru zilele luminoase de azi... Amintiți-vă numai... e povestea unuia din cei mai buni fii ai poporului care, căzut în lupta pentru mai bine, nu se teme, nu dă înapoi, nu-și pierde credința ci o zvîrle în față călăilor săi...

Și „Cîtadela sfărîmată" de Horia Lovinescu e o filă a acestei povestiri, pe care moscoviții o vor urmări în interpretarea actorilor Teatrului Național „I. L. Caragiale". Ei o cunosc de altfel. S-a jucat mult la Moscova, cum s-a jucat și „Scrisoarea pierdută" și „Steaua fără nume". Istoria Dragomireștilor, moscoviții o vor cunoaște însă acum prin intermediul Luciei Sturza Bulandra, al lui Ion Finteșteanu, al Marcelei Rusu și al atîtor altora, actori iubiți ai primei noastre scene.

Și „Bădăranii"... Vă amintiți succesul de la Veneția? „In Italia lui Goldoni, s-a spus atunci, Teatrul Național din București l-a jucat cel mai bine pe Goldoni"... Și cum era să nu-l joace? Regia îi aparține doar lui Sică Alexandrescu, iar interpretarea celor mai buni actori ai noștri, artiști ai poporului și artiști emeriți: G. Calboreanu și Al. Giugaru, Gr. Vasiliu Birlic și Marcel Anghelescu, Radu Beligan și Eugenia Popovici, Cella Dima și... ajunge, nu?

Pe Hlestacov al lui Radu Beligan nu se poate să nu-l ținem minte... Nici pe primarul (Al. Giugaru) din „Revizorul" nu l-ați uitat. Nici pe Dobcinschi și Bobcinschi (Vasiliu Birlic), nici pe... dar se pare că sînt nepoliticoasă, voind să vă reamintesc lucruri pe care desigur le aveți încă proaspete în memorie, și mărindu-vă în felul acesta necazul că în zilele toamnei acesteia nu veți putea fi cu toții la Moscova pentru a urmări din sală succesele actorilor noștri, care nu vor fi în fond decît succesele mișcării noastre teatrale în general, succesele artei noastre noi, o oglindă a realizărilor culturale ale poporului nostru în 14 ani de viață liberă...

Dana MUȘAT

Scenă din piesa „Cîtadela sfărîmată"

Karlovy Vary împlinește 600 de ani

Anul acesta Karlovy Vary, celebra stațiune balneo-climaterică unde au loc și Festivalurile Internaționale ale Filmului, împlinește 600 de ani. În 1358, Carol al IV-lea, regele Boemiei și împăratul Romei a construit aici un pavilion de vînătoare. Istoria orașului, care în onoarea întemeietorului său a căpătat prin adăugire la numele inițial de Wary (izvoare termale) denumirea de Karlovy Vary, este bogată în evenimente. Amintim că de-a lungul anilor au venit aici pentru a-și restabili sănătatea Karl Marx, Goethe, Schiller, J. S. Bach, Beethoven, Cealkovski, Dvorak, Gogol, Turgheniev. Orașul actual are 80 de așezăminte balneare și sanatoriale și două centre de odihnă pentru oamenii muncii.

ECOURI

Teatrale

● **ARTISTUL** cehoslovac Jan Verich scrie piesa **„Mătușica din Bruxelles"**, lucrare dramatică inspirată de expoziția universală. Comedia își propune să prezinte aspecte și întîmplări de la diferite pavilioane ale expoziției. Ea va vedea lumina rampei în stagiunea de toamnă a acestui an la teatrul „A.B.C.".

● **DRAMATURGUL** sovietic de origine estonă, A. Jacobsohn, a terminat de curînd o suită de 5 piese de teatru: „Cronica dramatică a lui Uella Burii". În aceste piese, autorul urmărește evoluția unei familii estone, din anul 1940 pînă la sfîrșitul celui de al doilea război mondial.

● **„SE CAUTA** un interpret pentru rolul X în piesa Y. Un om tînăr pînă la 30 de ani, înalt, solid. Nu se plătește salariu. Nu se poate conta pe cîștiguri, nu există perspective..." Anunțuri redactate într-un mod atît de neobișnuit au început să apară din ce în ce mai des în paginile ziarelor de specialitate din New-York, care publică reclama teatrală, ultimele bîrfeli din lumea actorilor, noutăți de pe Broadway. De aproape doi ani, în New York, și mai ales în partea de est, unde faimoasa Fifthy Avenue tate cartierul Manhattan, s-au deschis cîteva teatre mici, care se adăpostesc în subsolurile caselor și în care intră cel mult cîte 50 de persoane. Direcția și trupa sînt alcătuite din cîțiva fanatici, amatori și profesioniști, care lucrează de dragul pasiunii lor pentru artă, pentru teatru. Ei prezintă publicului, fără bani, piese clasice și lucrări dramatice ale autorilor contemporani.

Literare

● **„POEȚII IN LUPTĂ"** este titlul unei antologii de poezii poloneze din ilegalitate scrisă în perioada celui de al doilea război mondial. Lucrarea cuprinde poezii scrise de 120 de poeți care au trăit în timpul ocupației fasciste în Polonia sau în emigrație.

● **ZIARUL** vest-german „Deutsche Volkszeitung" relatează despre protestul editorilor și librarilor din R.F. Germană împotriva difuzării „literaturii brune". **„Literatura brună"** — scrie ziarul — **a început din nou să inunde piața noastră de cărți. Este vorba nu numai despre memoriile generalilor care încearcă să justifice acțiunile lor în cursul războiului. Se fac încercări de a justifica „cel de-al III-lea imperiu".**

● **LA PEKIN** a avut loc o consfătuire în problemele criticii literare. Vicepreședintele Uniunii Scriitorilor Chinezi, Sao-Țiuan-lin, a arătat în cadrul acestei consfătuiri că în prezent în fața criticii literare stau două sarcini importante: lupta împotriva revizionismului și lichidarea dogmatismului, dezvoltarea continuă a teoriei literaturii și artei în scopul de a asigura avîntul general al creației literare. În critica literară trebuie atacate toate problemele noi, trebuie să-și găsească loc opiniile noi. Nouă — a spus Șao Țiuan-lin — ne sînt necesare lucrări critice monumentale, care analizează în mod profund și sub toate aspectele operele literare. Însă și mai mult avem nevoie de articole critice pline de conținut, variate în privința formei. Cercul de probleme la care se referă critica trebuie să fie larg, însă critica trebuie îndreptată în primul rînd și mai ales spre analiza operelor contemporane.

Cinematografice

● **STUDIOUL** „M. Gorki" a terminat pregătirile pentru începerea turnării filmului **„Un prieten colosal"**. Eroul filmului este un tînăr dresor de lei iar acțiunea filmului urmărește destinul acestuia. Nu este lipsită de interes participarea la film și a altor „interpreți" — urși dresați.

● **STUDIOURILE DEFA** din Republica Democrată Germană produc „Jurnale de actualități" de două ori pe săptămînă, ceea ce reprezintă un caz unic în cinematografia mondială.

● **VIAȚA** marelui pictor spaniol Goya e subiectul unui nou film, realizat în coproducție italo-spaniolă. Rolul lui Goya va fi interpretat de Antony Franciosa.

● **FILMUL „Soldatul Ivan Brovkin"** s-a bucurat de o bună primire în rîndurile spectatorilor. (Filmul a rulat și în țara noastră). Răspunzînd numeroaselor scrisori prin care spectatorii cereau creatorilor filmului să continue „viața pe ecran" a acestui erou îndrăgit, dramaturgul G. Mdivani a scris scenariul **„Ivan Brovkin pe pămînturile înțelenite"**. Filmul va fi turnat de același colectiv care a realizat „Soldatul Ivan Brovkin".

● **INTR-UN** singur an teatrul italian a pierdut 1.000.000 de spectatori. În 1957, teatrele dramatice, de operă, de estradă și de păpuși din Italia au înregistrat 14 milioane de spectatori, față de 15 milioane în anul precedent. S-a redus de asemenea numărul celor care vizionează filmele.

● **ALBERTO CAVALCANTI** va începe turnarea în Italia a filmului „Căsătoria la Veneția". Subiectul filmului este luat după romanul lui Abel Hermant. Interpreții principali sînt Martine Carol și Philippe Nicaud.

● **„REPORTAJUL 57"** este titlul unui nou film artistic care se lucrează în prezent în Studioul DEFA.

● **PRODUCATORUL** vest-german de filme, Ernst Neubach, pregătește un film biografic despre cîntărețul de renume mondial, Joseph Schmidt, asasinat în lagărele naziste. Titlul filmului va fi **„Un cînt cucerește lumea"**.

● **REGIZORUL** sovietic G. Tovstonogov va pune în scenă filmul „Tragedia optimistă".

● **IN STUDIOURILE** sovietice se fac pregătiri pentru turnarea filmului **„Părinți și copii"**, după romanul lui Turgheniev.

● **„DRUMUL INAPOI"** este titlul provizoriu al unui film care se turnează de către regizorul cehoslovac Vaclav Krska. Filmul tratează probleme ale tineretului.

● **STUDIOUL CENTRAL** de filme documentare din Moscova a produs, în regia lui V. Katanian, un documentar asupra vieții și operei genialului cineast sovietic Serghei Eisenstein (1898—1948). În cuprinsul documentarului sînt reproduse fragmente din filmele sale.

● **INTRE** 20 august și 3 septembrie se desfășoară la Taskent, capitala Uzbekistanului, al II-a Festival internațional al filmului din țările afro-asiatice. Printre participanți se află, pe lîngă cele opt republici asiatice ale U.R.S.S., India, Indonezia, R.A.U. și alte țări.

● **STUDIOUL DEFA** pregătește turnarea filmului „Disputa în jurul unterului Grișa", după romanul cu același titlu al lui Arnold Zweig.

● **FILMELE** cehoslovace rulează în prezent aproape în toate țările lumii. Anul trecut, ele au rulat pentru prima oară pe ecranele din Spania, Portugalia, Ecuador, Bolivia, Tailanda, Cambodgia, Maroc și Tunisia.

GEORGE ENESCU

Evocare

George Enescu în anul 1900, la vîrsta de 19 ani

Momente din viaţa şi cariera marelui artist

● S-a născut la Liveni-Virnav, (în fostul judeţ Dorohoi,) la 7/19 august 1881, fiul lui Costache şi al Mariei Enescu.

● În anul 1888 a intrat la Conservatorul din Viena, la clasa de vioară a profesorului S. Bachrich.

● Absolvă conservatorul la 8 iulie 1893, iar la 8 martie 1894 dă primul său concert la Bucureşti, în sala Ateneului.

● La vîrsta de 14 ani (1895) compune Simfonia în re-minor, în satul Cracalia (Dorohoi). În acelaş an intră în clasa de vioară a profesorului Marsick, la Conservatorul din Paris, unde are ca profesor de compoziţie pe Jules Massenet, iar mai tîrziu pe Gabriel Faurè.

● După o serie de compoziţii prezentate în mod public, apare în faţa publicului parizian cu „Poema română" (prima audiţie la 6 februarie 1898, în execuţia Orchestrei Concertelor Colonne). Doi ani mai tîrziu Enescu apare el însuşi ca solist al celebrei orchestre pariziene, executînd Concertul pentru vioară şi orchestră de Beethoven.

● 1901-1907: concertează la Paris, Berlin, Londra, Bruxelles, Bucureşti şi compune cele două Rapsodii Române, Simfonia I.a în mi bemol major şi alte numeroase lucrări.

● În 1908, în sala „Gaveau" din Paris, Enescu prezintă pentru prima oară Rapsodia Română nr. 2. În acelaşi an concertează pentru prima oară la Roma, la celebra academie de muzică Santa-Cecilia.

● În anul 1909 Enescu pierde pe mama sa, Maria. În acelaşi an întreprinde primul său turneu în Rusia.

● În anul 1912 se cîntă în sala „Pleyel" din Paris, în prima audiţie, „Invenţiunea în si bemol major" de Bach, în transcrierea pentru orchestră de coarde de George Enescu. În acelaş an concertează pentru prima oară la Budapesta, alături de Pablo Casals, cu care interpretează dublul concert de Brahms. Între 20 februarie şi 9 martie 1912 dă nouă concerte în ţară, în vederea strîngerii fondurilor necesare Institutiei Premiului Naţional de Compoziţie „George Enescu".

● Mare eveniment muzical la 13 mai 1914, la Bucureşti: la Ateneu, sub conducerea lui Enescu, se cîntă, pentru prima oară în audiţie integrală, Simfonia a IX-a de Beethoven, cu concursul societăţii corale „Carmen" şi al soliştilor L. Drăguinescu, M. Georgescu, Romulus Vrăbiescu şi G. Folescu.

● În anii 1916-1919 se stabileşte în ţară şi dă concerte la Iaşi. La 23 decembrie 1919 îşi pierde şi tatăl, Constantin.

● Iată-l la Lausanne în 1920, apoi la Paris, unde organizează un concert consacrat muzicii româneşti.

● Primul său turneu în America de Nord: 1923. Cîntă Concertul pentru vioară de Brahms, cu Orchestra Simfonică din Filadelfia, sub conducerea lui Stokovski.

● În 1924 cîntă la Bucureşti împreună cu Jacques Thibaud, sub conducerea lui George Georgescu, Concertul în re minor pentru două viori de Bach.

● În 1928, la Sinaia, primeşte vizita lui Yehudi Menuhin, care vine aici să-şi continue lecţiile cu maestrul său.

● Sub conducerea sa Enescu prezintă la Paris Suita II-a pentru orchestră, în 1929.

● În 1930 ţine un curs pentru compozitori la Universitatea Harvard din S. U. A.

● Termină de orchestrat opera „Oedip" în 1931, la Tescani.

● Turneu de concerte în America de Nord în 1933, recital de sonate, împreună cu Yehudi Menuhin, la Paris în 1936; în acelaş an opera din Paris prezintă premiera operei „Oedip", nou turneu în Statele Unite în 1937, apoi concerte (lucrări de Mihail Andricu, Ion Nonna Otescu, A. Castaldi, Th. Rogalski, M. Mihalovici şi I. Perlea) la New-York şi Filadelfia, în 1939.

● Activitate concertistică şi de creaţie între anii 1940-1945, în ţară. În 1945, în sala „Aro" din Capitală, dirijează concertele lui David Oistrah şi Lev Oborin, iar la 1 aprilie acelaşi an execută, în primă audiţie, Simfonia a-VII-a, a Leningradului, de D. Şostakovici.

● În 1946, la Bucureşti, execută în primă audiţie Concertul pentru vioară de A. Haciaturian, iar la 28 martie acompaniază la pian, în sala Ateneului, pe violoncelistul sovietic Daniel Şafran. În aprilie concertează la Moscova, dirijează Orchestra Simfonică de Stat a U.R.S.S, solist fiind Emil Ghilels, apoi este solistul Orchestrei Filarmonice din Moscova, executînd Concertul pentru vioară de Haciaturian. Tot în 1946, la Bucureşti, împreună cu Yehudi Menuhin, execută Dublul concert pentru vioară de Bach.

● În 1948 compune Uvertura de Concert pentru orchestră.

● În 1949 concertează la Paris: concert de sonate Jacques Thibaud (vioară) — G. Enescu (pian).

● Dirijează în 1951, la Besançon, un concert consacrat lui Dinu Lipatti de către Orchestra Radiodifuziunii Franceze.

● Încetează din viaţă la Paris, în noaptea de 3 spre 4 mai 1955.

Pentru redactarea materialelor din această pagină au fost folosite ca documentaţie monografia „ENESCU" de Andrei Tudor (sub tipar la „Editura muzicală") publicaţiile Uniunii Compozitorilor din R.P.R. şi o anchetă a redacţiei revistei „LA ROUMANIE D'AUJOURD'HUI".

„In primul rînd al compozitorilor timpului nostru"

O apreciere a lui Pablo Casals, celebrul violoncelist spaniol

În volumul *„De vorbă cu Pablo Casals"*, al lui J. Ma. Corredor, marele violoncelist spaniol aminteşte adesea de George Enescu. Iată o spicuire:

— Despre prietenii mei de la Paris (acest minunat Paris dinaintea primului război mondial) — spune Casals — aş putea să scriu sute de pagini, cărţi întregi, într-atît prietenia lor mi-a fost izvor de bogăţie sufletească. Din păcate, cei mai mulţi dintre ei sînt morţi.

— Din fericire, George Enescu este încă printre noi *(cartea a apărut înainte de 1955 — n. n.)*.

— O jumătate de veac de prietenie mă leagă de el. Pentru Enescu am avut totdeauna un sentiment de adîncă dragoste şi îl pun adesea fără cea mai mică şovăire în primul rînd al compozitorilor timpului nostru.

George Enescu la pian şi David Oistrah, concertînd la Moscova

„A fost nu numai un mare artist, ci şi o inimă mare"

spune David Oistrah, ilustrul violonist sovietic

Îmi aduc aminte, de parcă ar fi fost ieri, de întîlnirea perfectă care s-a stabilit, fără prea multe cuvinte, între George Enescu şi mine cînd am cîntat Concertul de Ceaikovski sub bagheta lui. Am surprins atunci marea comprehensiune a lui Enescu pentru opera de artă şi capacitatea lui de a iuţi, cu iuţeala unui fulger, intenţiile autorului şi ale interpretului — intenţii pe care le susţinea apoi cu toată competenţa sa, cu tot prestigiul său incomparabil. Am avut marea bucurie de a-i oferi partitura Concertului de Haciaturian, pe care l-a cîntat mai tîrziu la Moscova.

...Cîteva zile după acest memorabil concert, George Enescu s-a suit la pupitrul şefului de orchestră pentru a ne prezenta cea de-a IV-a Simfonie a lui Ceaikovski. Trebuie să spun că interpretarea dată de el acestei opere era cu totul altă decît aceea care i se dă la Moscova. Aceasta n-a împiedicat ca maniera Enescu să fie extraordinar de convingătoare, de neuitat.

...Aş mai vrea să povestesc despre două episoade legate de şederea lui la Moscova. Într-o seară, cînd toţi cei care-l însoţeau ieşiserăm în oraş, la teatru, m-am dus la hotel, unde Enescu rămăsese singur. Am bătut uşor în uşă şi am intrat. În semiobscuritatea care-l înconjura maestrul cînta Bach, într-o ambianţă de profundă reculegere. A fost o clipă răscolitoare, pe care n-o voi uita niciodată. Altădată, exprimîndu-mi dorinţa de a avea cadenţele Concertului pentru vioară şi orchestră a lui Brahms, George Enescu mi le notă pe loc şi fără greş, din memorie, căci n-avea la îndemînă partitura.

A fost nu numai un mare artist, ci şi o inimă mare, a cărui amintire nu se va şterge niciodată din sufletele noastre.

...Concursul şi Festivalul Enescu care vor avea loc la Bucureşti vor constitui evenimente de prima importanţă în viaţa muzicală internaţională, evenimente care vor contribui în mod larg la popularizarea creaţiei şi stilului interpretativ ale unui artist de anvergura lui George Enescu, unul din fiii cei mai glorioşi ai poporului romîn.

„Un omagiu cuvenit unui mare artist"

Cuvîntul dirijorului italian Carlo Zecchi

Nam avut privilegiul de a-l cunoaşte personal pe George Enescu, dar apreciez în mod cu totul deosebit opera şi personalitatea lui artistică. Concursul de la Bucureşti este un omagiu cuvenit unui mare artist, ca şi un mare eveniment artistic de un larg ecou internaţional. Mă simt onorat că voi lua parte la el ca membru al juriului.

„CUM L-AM CUNOSCUT"

Povesteşte Ion Dumitrescu, maestru emerit al artei din R.P.R., laureat al Premiului de Stat, secretar al Uniunii Compozitorilor

În 1945, cu prilejul concertului aniversar al Societăţii Compozitorilor, am avut ocazia să ascult mai bine vorbele lui George Enescu, părerile sale asupra problemelor de compoziţie ale şcolii româneşti. La prima vizită pe care i-am făcut-o m-a întîmpinat fredonînd, cu un aer de umor, o melodie ce-mi părea cunoscută, dar pe care — cu toate că era un motiv din Suita mea simfonică Nr. 1, pe care maestrul o auzise cu doi, trei ani înainte — n-am reuşit s-o identific în primul moment. Despre prodigioasa memorie a lui George Enescu ştiam multe, dar acest lucru m-a făcut să rîd cu poftă, mai ales cînd mi-a spus că aşa obişnuieşte el să păcălească pe mulţi compozitori, care de multe ori nu-şi recunosc din prima clipă propriile teme.

Cu o glumă maestrul deschidea inimile şi apoi sfătos, ca un răzeş moldovan, începea vorba. Atunci mi-a vorbit mult de marea lui dorinţă de a putea să se exprime în muzică cu aceeaşi uşurinţă, prospeţime şi simplitate cu care se exprimă poporul nostru, dar cu mijloacele tehnice de care se simţea capabil şi pentru desăvîrşirea cărora totuşi era permanent preocupat. *„Ce fericiţi sînteţi voi, tinerii, că veţi putea să împliniţi ceea ce noi n-am ajuns să înfăptuim"*. M-au înfiorat aceste cuvinte, spuse cu o modestie fără seamăn.

La plecare a ţinut să-mi facă o altă surpriză: mi-a arătat cum ştersese cu briceagul o pagină întreagă dintr-un cvartet pe care-l transcrisese pe curat cu o zi înainte. *„Ştergeţi mereu şi cizelaţi opera voastră pînă la perfecţiune"* — mi-a spus, cu voce gravă.

Fie acasă sau în călătorie de turneu, din douăzecişipatru de ore maestrul lucra şaisprezece. Studia la vioară, pînă în ultimii ani, cu acelaşi calm şi pasiune ca în tinereţe, cîtea la pian, compunea...

„Toată viaţa şi-a închinat-o muncii în folosul patriei"

declară Mihail Andricu, academician, maestru emerit al artei din R. P. R.

L-am cunoscut pe George Enescu prin anii 1913—1914. Ceea ce m-a atras la el de la început, au fost modestia, bunătatea şi extraordinara lui putere de muncă. După 12 ore de lucru se ducea să facă o repetiţie de orchestră şi chiar cînd avea un moment liber se gîndea la o nouă compoziţie. Toată viaţa şi-a închinat-o muncii, muncii în folosul patriei, în folosul poporului din care se trăgea. Concerta pretutindeni, în toate colţurile ţării, mîncînd şi dormind pe unde se găsea. Îmi aduc aminte ca acum. Luasem trenul spre Roşiorii de Vede. Pe culoarul clasei a II-a văd un om înalt, în picioare, ţinînd strîns vioara sub braţ. Mă apropii de el şi îl recunosc: era George Enescu. Trebuia să dea în dimineaţa aceea, după o noapte albă, un concert.

Avea în felul lui de a se purta, de a vorbi, ceva din molcomul firii moldovenilor, din poezia plaiurilor moldoveneşti. Orice tînăr îi bătea la uşă găsea la el un preţios ajutor moral şi material chiar.

...Zeci de concerte a dat George Enescu într-un an de zile, în toată ţara, pentru a strînge fondurile necesare instituirii premiului care îi purta numele şi la care ţinea atît de mult. Era un premiu de încurajare şi ajutor material în acelaşi timp, oferit compozitorilor merituoşi.

Mîna dreaptă a lui George Enescu, reprodusă în gips

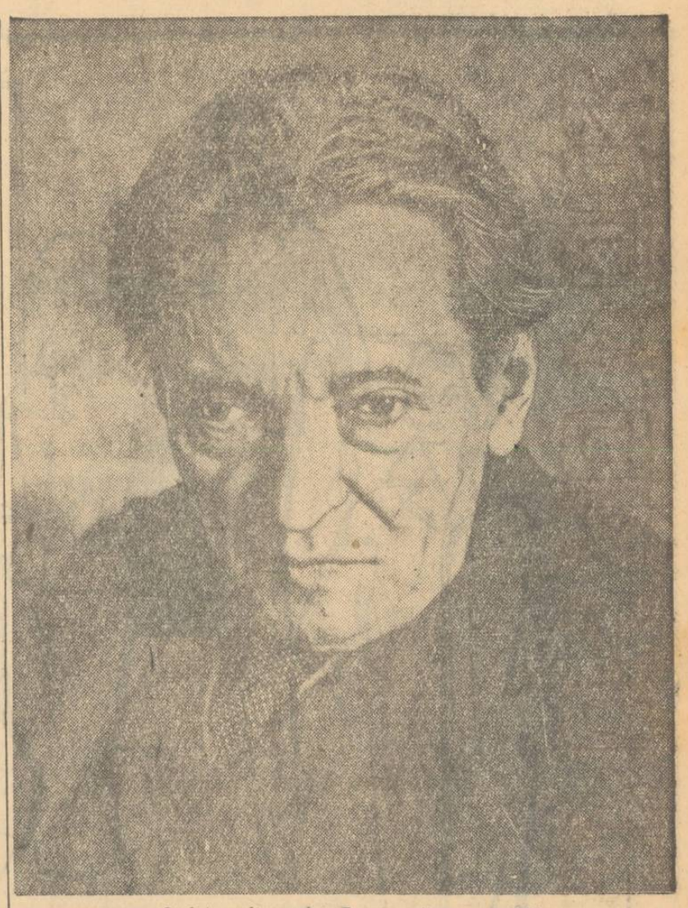

O fotografie a lui Enescu, din anul 1954

„Mi-a înflăcărat imaginaţia, mi-a sedus fantezia"

scrie Yehudi Menuhin, virtuozul american, elevul lui Enescu

Prin anul 1925, la San Francisco, l-am văzut şi l-am auzit cîntînd pentru prima oară pe George Enescu — şi din această clipă, cu toate că îmi lipsea curajul (aveam doar 9 ani) de a pătrunde în culise pentru a-l saluta, el mi-a înflăcărat imaginaţia şi mi-a sedus fantezia. Figura lui mi s-a întipărit în minte şi am ştiut că pînă la urmă el va fi acela care îmi va dirija studiile. Dar abia în 1927, la Paris, l-am întîlnit pentru prima oară. Am intrat în culise, la sfîrşitul unui recital. Părinţii mei rămăseseră afară. M-am apropiat de el şi l-am rugat, cam prea insistent, e adevărat, să-mi dea lecţii. El a simţit desigur căldura rugăminţilor mele şi respectul pe care i-l purtam, căci mi-a răspuns amabil şi curtenitor şi mi-a fixat de îndată o întîlnire. Din clipa aceea am devenit elevul lui şi i-am rămas elev pînă în 1929 cînd, la îndemnul lui, am luat lecţii timp de doi ani cu Adolf Busch, de la care am primit o concepţie muzicală cu totul diferită. După aceea, l-am regăsit pe Enescu, care a fost profesorul meu pînă în 1936.

...În ce priveşte opera „Oedip", am convingerea că este una din marile opere contemporane, una din capodoperile secolului nostru. Am fost foarte impresionat asistînd, în 1939, la Paris, la repetiţiile ei. L-am vizitat de mai multe ori în ultimul timp pe directorul Operei din Paris, care mi-a făgăduit solemn că „Oedip" îşi va relua în viitorii doi ani, locul în repertoriul acestui teatru.

Profesor şi elev. (George Enescu şi Yehudi Menuhin un an înaintea morţii lui Enescu, la Paris)

„Un mare om, un mare maestru, un mare artist"

declară dirijorul John Barbirolli, directorul formaţiei simfonice „Halle Concert Society" din Manchester

Ce am apreciat mai mult la Enescu: omul, maestrul sau artistul? Cred că, în acest caz, pot să răspund: PE TOŢI TREI, căci ei reprezenta acest amestec rar de mare om, de mare maestru şi de mare artist.

...Am credinţa că apropiatul Concurs George Enescu este o ideie excelentă căci va da ocazia celebrării unui om a cărui viaţă muzicală poate servi ca exemplu şi ca motiv de inspiraţie tinerilor muzicieni.

„Un muzician cu adevărat genial"

spune Monique Haas, cunoscuta pianistă franceză

L-am cunoscut pe Enescu în 1931. Marcel Mihalovici (care mai tîrziu mi-a devenit soţ), m-a condus într-o zi la el în Rue de Clichy. Dar mai ales din anii 1947—1948 am legat o veritabilă prietenie şi am devenit, soţul meu şi cu mine, printre intimii lui.

...N-aş putea să despart la Enescu pe om de artist. Am lucrat adesea cu el, m-a sfătuit, m-a îndrumat în arta mea. Păstrez amintirea nepieritoare a lecţiilor lui despre Bach şi Beethoven. Am dat şi cîteva concerte împreună cu el. Concerte de sonate şi concerte de orchestră. De altfel, cu prilejul unui asemenea concert, pe care l-a condus la Paris la 29 noiembrie 1953, în sala Gaveau, concert la care eu am cîntat două piese, Enescu a fost văzut apărînd pentru ultima oară pe o estradă. Enescu a fost un muzician cu adevărat genial şi n-aş putea să spun dacă era un mai mare violonist decît dirijor sau compozitor. Era egal în toate manifestările genialul său. Poseda o organizare muzicală unică şi tot ceea ce făcea, făcea de la înălţimea culmilor geniului său.

...Cred că concursul Enescu este un lucru excelent, în primul rînd pentru că acest concurs, ca şi concursurile mai vechi organizate în Europa, constituie un stimulent pentru tinerii muzicieni şi apoi pentru că atîţia străini vor putea lua contact, cu acest prilej, cu muzicienii romîni, cu muzica românească.

„Opera „Oedip" îmi este cea mai dragă dintre lucrările mele..."

„N-am căderea de a declara că „Oedip" este sau nu cea mai desăvîrşită dintre lucrările mele. Ceea ce pot afirma cu certitudine este că, dintre toate, îmi este cea mai dragă".

În adevăr, Enescu a lucrat la singura lui lucrare pentru scenă timp de 25 de ani. *„La început —* spune din nou Enescu *— m-am mulţumit cu o primă schiţă grăbită, în care săgeţile şi semnele cabalistice, ciare numai pentru mine, îmi serveau de puncte de reper. Aceasta mi-a luat cam vreo 4 luni şi jumătate. Apoi mi-au trebuit 16 luni pentru a face un proiect mai avansat. După care am lucrat cu intermitenţe, timp de 8 ani. În total, „Oedip" m-a preocupat timp de un sfert de veac şi mi-a luat 10 ani de muncă. În Elveţia, lîngă Lausanne, am aruncat pe hîrtie primele note. Am pus coroana finală la Tescani".*

Ideia de a compune muzica scenică pentru „Oedip" i-a venit lui Enescu după ce a văzut tragedia „Oedip rege" de Sofocle reprezentată la „Comedia Franceză", cu vestitul actor Mounet-Sully în rolul lui Oedip. Prin intermediul criticului Pierre Lalo, Enescu îl cunoaşte pe scriitorul şi poetul Edmond Fleg, care devine libretistul operei. Spre deosebire de tragedia lui Sofocle „Oedip rege", în care este înfăţişat doar un singur episod din mitul elenic, libretul operei lui Enescu cuprinde întreaga viaţă a lui Oedip. Enescu a rezumat în felul următor, în volumul său de „Amintiri", cele 6 tablouri ale operei sale:

TABLOUL I. Poporul teban este adunat în jurul leagănului lui Oedip. Marele preot al lui Apollo îl stropeşte cu cîteva picături de apă din fîntîna Dirceei. Păstorii îi împletesc coroană de frunze; femeile îi aduc în dar stofe de purpură; războinicii, arcuri aurite şi săgeţi. Toate acestea se petrec în palatul lui Laios şi al Iocastei. Dar copilul regelui trebuie botezat. Atunci bătrînul Tiresias, orbit de mînia Herei, prezice că copilul va fi ucigaşul tatălui său şi soţul mamei sale. Poporul se împrăştie, îngrozit. Cuprins de teamă, Laios încredinţează leagănul unui păstor, care trebuia să omoare copilul pe stîncile Citheronului. Coruri, dansuri, mişcări de masă.

TABLOUL II. La Corinth,. un tînăr, sprijinit de o coloană, stă dus pe gînduri, în lumina soarelui care apune. Este Oedip. Salvat de Polyb şi Meropa, el fuge de aceia pe care îi crede părinţii săi, fiindcă ştie că oracolul l-a condamnat să-şi ucidă tatăl şi să se însoare cu mama sa. Refuzînd să fie criminal, el luptă împotriva destinului.

TABLOUL III. Iată-l pe Oedip la răspîntia a trei drumuri. Un bătrîn îndrăzneţ trece în carul său şi-l loveşte pe Oedip peste obraz. La rîndul său, tînărul izbeşte pe bătrîn în cap cu măciuca. Era Laios. Oedip şi-a omorît tatăl, destinul şi-a cucerit prima victorie.

TABLOUL IV. Înaintea uneia dintre cele 7 porţi ale Tebei, Sfinxul doarme, cu marile sale aripi strînse. Un paznic cîntă sub cerul înstelat. Oedip apare şi trezeşte monstrul. Sfinxul îl întreabă cine este mai tare decît destinul. Oedip descoperă adevărul şi răspunde: „Omul este mai puternic decît destinul...". Sfinxul rîde, izbucneşte în hohote de plîns şi dispare. Se face ziuă. Poporul ţese prin porţile oraşului şi aclamă pe salvatorul lui, care învinsese ţiara. Oedip, încununat cu lauri, vede pe Iocasta venindu-i în întîmpinare. Mîinile lor se ating...

TABLOUL V. Acest tablou concentrează tragedia „Oedip rege" de Sofocle, în întregime. Oraşul fiind bîntuit de ciumă, Tiresias cere, pentru a stăvili molima, pedepsirea ucigaşului necunoscut al lui Laios. Oedip descoperă misterul naşterii sale, paricidul său şi incestul său involuntar. În deznădejdea sa, îşi scoate ochii. Izgonit din oraşul său, el pleacă sprijinit de umărul fiicei sale, Antigona.

TABLOUL VI. Acest tablou rezumă tragedia Oedip la Colonna. *Oedip, nevinovat de aceste fărădelegi, nu este un criminal, ci o victimă... el este inocent fiindcă a făcut totul pentru a scăpa de ursita sa. Oedip este un martir care a ispăşit. Trupul său îngropat în pămîntul Atticei, va proteja cetatea şi va aduce victoria*

Premiera mondială a operei „Oedip" a avut loc la 10 martie 1936, la Opera mare din Paris, sub direcţia lui Philippe Gaubert, cu André Pernet în rolul titular. „Oedip" a fost reprezentată din nou la 8 martie 1956 la Opera din Bruxelles, sub conducerea muzicală a lui Jean Absil.

Concursul şi Festivalul George Enescu de la Bucureşti se va încheia cu premiera operei marelui George Enescu. Opera lui Enescu a fost pregătită cu o deosebită grijă pe scena Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R. sub conducerea muzicală a artistului poporului Constantin Silvestri. Punerea în scenă aparţine regizorului Jean Rînzescu, coregrafia lui Gelu Matei costumele sînt realizate de Ofelia Tutoveanu, iar maestru de cor este K. Kulibin. Realizarea acestui spectacol înseamnă un mare efort al colectivului primului nostru teatru muzical. Este suficient să arătăm că interpretarea lui „Oedip" aduce în scenă circa 350 de persoane.

Un mare prieten al poporului sovietic

George Enescu a fost un mare prieten al poporului sovietic. Cu peste două decenii în urmă Enescu milita pentru apropierea dintre ţara noastră şi Uniunea Sovietică, pentru cunoaşterea cît mai aprofundată a culturii noi din Patria Socialismului. Îndată după eliberarea ţării noastre de către armatele sovietice, Enescu a fost primul care a semnat actul de constituire a „ARLUS"-ului, devenind preşedintele secţiei muzicale a acestei asociaţii. În această calitate el s-a străduit să facă cunoscută în ţara noastră muzica rusă şi sovietică. Şi azi mai sînt vii în memoria ascultătorilor concertele dirijate la Bucureşti de Enescu după eliberare, cînd a prezentat în prima audiţie Simfonia VII-a, a Leningradului, de Dmitrii Şostakovici (1 aprilie 1945, în sala „Aro"). Puţin după aceea George Enescu a primit la Bucureşti vizita violonistului David Oistrah şi a pianistului Lev Oborin, care i-au oferit partitura Concertului pentru vioară şi orchestră de Aram Haciaturian. Cei care au fost de faţă la această întîlnire povestesc că, pe loc, maestrul a început să citească, după cunoscutul său obicei, întregul concert, cîntînd din gură partea violonistică şi însoţindu-se la pian, — uimind astfel pe cei prezenţi. Cîteva zile după aceea, numai din memorie, fără partitură, şi într-o interpretare magistrală, Enescu a cîntat în public, acest concert.

George Enescu a plecat apoi în Uniunea Sovietică, unde a dat o serie de concerte şi a legat trainice prietenii. Înapoindu-se în ţară, el şi-a comunicat astfel impresiile sale: „Am fost deosebit de impresionat de cultul frumosului care se practică în U.R.S.S., în mod serios, bazat pe merite şi pe muncă". Iar într-un interviu acordat ziarului „Grai nou", Enescu şi-a amintit că în 1909, prezentînd „Rapsodia Română" într-o sală de concert în care se afla publicul aşa zis aristocrat, frecventator al sălilor de spectacole în vremea ţarismului, lucrarea sa a găsit un ecou slab. Spre deosebire de publicul nou întîlnit acum în capitala Uniunii Sovietice, care i-a primit Rapsodia cu o căldură rar întîlnită. „Am fost aplaudat cu atîta căldură, cu atîta dragoste, încît am fost obligat, în ciuda oboselii şi a vîrstei mele, să dau cîte două şi trei bisuri. Dacă ar fi numai atît şi simt nevoia să-mi exprim gratitudinea şi calda amintire ce o păstrez generosului public de la Moscova şi colegilor mei, compozitorii şi artiştii sovietici, precum şi membrilor a celei minunate Orchestre Simfonice de Stat din Moscova".

„Oricît de departe privesc înapoi în amintirile mele de copil, întîlnesc muzica. Şi asta fiindcă, la mine, n-au existat niciodată hotare între viaţa mea şi arta mea".

„În lumea muzicii eu sînt cinci într-unul: compozitor, dirijor, violonist, pianist şi profesor. Cel mai mult preţuiesc darul de a compune muzica şi nici un muritor nu poate poseda o fericire mai mare". (Din „AMINTIRILE" lui George Enescu).

MODA DE TOAMNĂ

Iată primele modele de toamnă prezentate în „Jurnal Mod" din Leningrad. De remarcat linia elegantă, armonioasă și totodată sobră, avantajoasă diferitelor siluete.

Desene de T. PFENNINGS

Știați că...

...albina își adaptează temperatura corpului după temperatura aerului înconjurător? Astfel, temperatura corpului este de 5°C la o temperatură a aerului de 10°C și crește de exemplu cînd temperatura exterioară este de 50° la 45°C.

...pe pămînt au fost înregistrate peste 800 de mii de specii de animale? Primul loc îl dețin insectele, care numără 750.000 de specii; urmează păsările cu 28.000 de specii; peștii cu 20.000; și mamiferele cu 13.000 de specii.

...lămîia conține 10 la sută zahăr?

...fluturii traversează în grupuri mari Oceanul Atlantic? În timpul traversării ei se odihnesc fie pe vasele ce le întîlnesc în cale, fie pe apă, în care, din cauza greutății lor mici, nu se scufundă.

...că dintre mamifere, antilopa este cea mai iute? Ea parcurge pînă la 27 m. pe secundă, ceea ce corespunde unei viteze de aproape 100 de km. pe oră.

...la începutul secolului al XIX-lea, arhitecții din Petersburg au lansat moda „stilului egiptean"? Ca atare, la 22 august 1826 a fost inaugurat podul suspendat, construit în stil egiptean, străjuit la capete de sfinxi de fontă. După 79 de ani, la 19 ianuarie 1905, un escadron de gardă trecea peste pod. Din cauza trepidațiilor, unul din lanțuri se rupse și întreg podul se prăbuși. Rămaseră numai sfinxii singurateci, care indicau locul unde fusese podul.

După al doilea război mondial, în cadrul planului de refacere a orașului, leningrădenii și-au amintit și de podul în stil egiptean. El a fost reconstruit păstrîndu-se caracteristicile originalului.

VĂZUTE ȘI AUZITE

„SOACRE"

Avut de la început de luptat cu ostilitatea pe care, de fel ocolit, i-a manifestat-o mama bărbatului ei.

A trebuit apoi să trăiască în aceeași casă cu această soacră și astfel i-a simțit zi de zi, un lung șir de ani, tirania. Era o soacră — așa cum scrie la carte: își persecuta în toate chipurile nurora și dăscălind-o și dădăcind-o și îndrumînd-o și povățuind-o și suspectînd-o și controlînd-o și pîrînd-o și ponegrind-o și bîrfind-o și jignind-o și umilînd-o. Și n-am spus încă tot. Era uluitor, într-adevăr, cîtă varietate de mijloace și procedee găsea această femeie pentru a otrăvi viața soției fiului ei și unic și inclusiv și, totodată, pe a acestuia.

Pe ea, pe noră, am cunoscut-o atunci, în anii aceia — mulți la număr — în care încă nu izbutea să biruie (aceasta n-a izbutit-o nici pînă în ceasul din urmă) dar nici măcar să facă să mai pălească puțin adversitatea violentă pe care i-o purta absurd, soacra.

Îmi aduc aminte cît de revoltată — și pe drept: — era atunci pentru toate nedreptățile pe care i le făcea mama soțului ei, pentru acuzațiile întotdeauna nefundate pe care i le aducea.

Îmi aduc aminte cît de vehement îi era atunci verbul, protestînd împotriva acestor practici. Și niciodată nu mi-aș fi putut închipui că o asemenea ființă, care a avut atît de mult de pătimit la rîndul ei în calitate de noră nedorită, care știe ce înseamnă să suporte de dragul bărbatului și ale cărui sentimente filiale le respecta, ofense, umilințe, persecuții, care știe ce înseamnă să nu te simți stăpînă în propria ta casă, care știe ce înseamnă să fii silită să suporți tutelajul abuziv al soacrei, imixtiunea ei în viața ta conjugală, niciodată, repet, nu mi-aș fi putut închipui că o asemenea ființă, care a trecut printr-o asemenea experiență, devenind într-o bună zi soacră la rîndul ei nu se va deosebi cu nimic de cea care i-a fost însăși soacră cîndva!

— I-ai spus nevesti-mi o mulțime de minciuni despre mine...

— Puteam să-i spun și mai rău: adevăruri!...

Desen de C. FLORIAN

Cum de ai uitat? — îți vine să o întrebi și trebuie s-o întrebi — la cîtă exasperare te aduceau „lecțiile" pe care ți le servea cu o autoritate agresivă și jignitoare, la fiecare pas, cea care preluase de la început comanda casei tale, ținîndu-te pe tine în subordine? Cum de ai uitat cîte conflicte grave au fost dezlănțuite în căsnicia ta și cît de primejdios a fost să se destrame, în attea rînduri, căsnicia ta, din aceleași și aceleași pricini pe care le știi: intervențiile soacrei, amestecul ei în probleme, în chestiuni care erau numai ale tale și ale soțului tău?

Și dacă nu ai uitat nimic din toate acestea, să te întreb de ce din toate acestea n-ai învățat cum să fii mai mult mamă și mai puțin... „soacră"? Cum dintr-o experiență în care și demnitatea ta de om și personalitatea ta și sensibilitatea ta au avut attea de suferit, n-ai învățat cum să respecți mai bine demnitatea altui om, personalitatea lui și cum să nu-i rănești sensibilitatea?

Iată ceea ce aș vrea să te întreb pe tine, cea care astăzi ai devenit o „soacră" exact așa cum... scrie la carte, modele ideale pentru parodie, pentru caricatură — odinioară și din păcate, uneori, încă și astăzi — furnizînd teme pentru satiră și umor.

Sidonia DRAGUȘANU

PAGINA FEMEII

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

MIRCEA — Cîmpina: 1) Adresați-vă medicului endocrinolog specialist de la policlinică, care după ce vă va examina, vă dă indicațiile necesare 2) Examenul secreției vaginale este absolut necesar. Împreună cu rezultatul acestei analize, adresați-vă medicului ginecolog de la policlinică. În ambele cazuri, cu siguranță că veți putea obține o evidentă ameliorare.

IRINA — Loco: Un examen ginecologic precum și o serie de analize indicate de către medicul ginecolog specialist, sînt absolut necesare. Credem că tratamentul cu Sulfanil nu-și are rostul în cazul dv.

C. P. — Craiova: 1) După simptomele pe care ni le descrieți, nu credem că este vorba despre o ciupercă. Dar de la distanță este foarte greu să se pună un diagnostic. Cereți neapărat părerea medicului dermatolog specialist.

2) Vă sfătuim să repetați analizele făcute. Dacă starea generală pe care ne-ați descris-o persistă, internarea într-un spital de boli interne este recomandabilă.

R. AUREL — București și I. POPESCU — Iași: Nu este cazul să fiți disperat. Au fost și alții în aceeași situație și astăzi sînt complet vindecați. O alimentație rațională, dușuri reci, plimbări zilnice, practicarea sporturilor, vă vor fi desigur de real folos. Consultați de asemenea un medic endocrinolog.

G. N. — București: Frămîntările dv. nu sînt justificate. La vîrsta dv. oamenii cresc în înălțime și în greutate. Nu vă este necesar nici un tratament medicamentos.

M. D. — com. Mitreiu — raionul Oltenița: Păstrați o igienă riguroasă. Evitați băuturile alcoolice. Evitați constipația. Preparatele Hemorsal, Vegelax și Laxarol vă pot fi de real folos.

N. V. — R. Vîlcea: Nu vă putem indica nici un tratament de la distanță. Numai medicul dermatolog, care va examina „roșeața" despre care ne scrieți, vă va putea da indicațiile cele mai bune.

C. A. — Iași: Trebuie să vă faceți un examen medical general, precum și unul neurologic. Duceți o viață igienică, plimbări în aer liber. Este recomandabil să vă petreceți concediul la munte. Luați odată, de două ori pe zi cîte 2—3 linguriță de Sedonal sau Passifloral. Urmați întocmai prescripțiile medicului. Vă asigurăm că starea dv. generală se va ameliora mult și peste un timp va reveni la normal.

SPIRESCU — Simleu: Nu are rost să vă jenați. Cereți avizul unui medic endocrinolog.

FILIPESCU — Florești: Cauzele biefaritelor pot fi diabetul, anemia, diferite boli gastro-intestinale, scrofuloza, conjunctivitele, diferite boli ale nasului, substanțe toxice, pulberi etc.

Tratamentul se adresează cauzelor locale și generale. Numai medicul oftalmolog după un prealabil examen va putea indica tratamentul necesar.

Dr. B. PAUL

15 minute de gimnastică

PROGRAMUL No. 5
contra depunerilor de grăsime pe abdomen, șold și coapse.

Atît la femei, cît și la bărbați, îngrășarea începe cu regiunea abdominală, invadînd treptat șoldurile, coapsele, spatele, etc. În afara neajunsurilor lenevirii unor funcțiuni organice, aceste depozite aduc concomitent aspectul inestetic al corpului.

Mers pe loc; alergare pe loc; alergare cu ridicarea picioarelor lateral.

1) **Rotări de brațe în ambele sensuri, de 20 ori.**

2) **Stînd cu picioarele depărtate, mîinile la ceafă:** rotarea mare a trunchiului, în ambele sensuri. Alternativ, de 10 ori.

3) **Stînd cu mîinile prinse de marginea unui scaun, mese, etc:** îndoirea genunchilor pînă jos, pe vine șezînd (1); revenire, cu ridicarea puternică a piciorului sting., întins lateral (2). Același exercițiu, cu piciorul drept. De 10 ori cu fiecare picior.

4) **Șezînd cu genunchii îndoiți, sprijinit pe palme înapoi:** coborîrea genunchilor lateral spre stînga, cu răsucirea trunchiului, atingînd podeaua cu genunchii (1); spre dreapta (2).

(Primele exerciții le facem cu tălpile pe podea; următoarele cu tălpile suspendate. Căutăm să nu ne deplasăm înainte și să atingem mereu podeaua cu genunchii). De 15 ori în fiecare parte!

5) **Culcat pe spate, brațele întinse pe lîngă corp, palmele pe podea:** ridicarea genunchilor la piept, odată cu ridicarea șezutului de pe podea (1); revenire (2).

(La ridicarea șezutului, ajutați-vă împingînd cu palmele în podea). De 15 ori.

6) **Culcat pe partea stîngă, capul sprijinit pe brațul sting, mîna dreaptă în șold:** ridicarea piciorului drept sus (1); coborîrea lui (2). Același exercițiu pe partea dreaptă, cu piciorul sting.

(Se va executa vioi, cu genunchii întinși, căutînd să ridicăm piciorul cît mai sus). De 15 ori, cu fiecare picior.

7) **Culcat cu fața în jos, mîinile lîngă umeri, palmele pe podea:** ridicarea în patru labe, apropierea mîinilor de picioare și redresarea trunchiului în stînd; revenire.

(La început se va executa cu genunchii îndoiți, apoi cu ei din ce în ce mai întinși. De 10 ori.

8) **Stînd cu mîinile pe șold:** sărituri ca mingea, cu depărtarea picioarelor în aer, aterizarea cu picioarele apropiate. De 20 ori.

Mers liniștitor cu mișcări ample de respirație.

Prof. El. MARINA și prof. I. RADOVICI

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII
1—7 SEPTEMBRIE

— Șalău rasol; dovlecei cu smîntînă; fructe.

— Salată de vinete și ardei; chiftele cu tarhon; prăjitură cu marmeladă.

— Ciorbă țărănească; spaghete cu roșii; spumă de mere.

— Omletă cu verdeață; musaca de vinete; plăcintă cu prune.

— Supă de cartofi (cremă); ghiveci; struguri.

— Budincă de varză; biftec cu legume; compot de mere.

— Pește prăjit; pui cu fasole; cremă de griș cu fructe.

Budincă de varză

Se alege o varză frumoasă. Se curăță, apoi se desprind 6—7 foi întregi, și cît mai mari. Se lasă la o parte. Se taie varza mărunt, precum și două cepe și se pun într-o cratiță la foc mic, cu 2—3 linguri de unt și sare, amestecînd din timp în timp pînă se moale. Se dă la o parte și se adaugă puțin pătrunjel verde tocat, 2 linguri de pesmet, 2 linguri de brînză și 3 ouă. Se amestecă bine și se potrivește de sare și piper. Într-un castron se așează un șervet destul de mare ca să lasă capetele peste marginea castronului. Deasupra se așează foile de varză astfel încît marginile să vină puțin unele peste altele; se pune umplutura. Se leagă marginile șervetului cu o sfoară, dîndu-i o formă rotundă și se fierbe acoperit într-o oală cu apă clocotită și sare, o oră. Cînd este gata, se desface șervetul, și se așează varza pe farfurie. Se toarnă deasupra unt proaspăt topit și se presară pesmet sau se servește cu sos de roșii.

Dulceață de prune coapte
(rețetă cerută)

Se curăță de pieliță prune nu prea coapte, cît să încapă într-o farfurie adîncă. Prunele se curăță ușor dacă sînt puse într-un lighean sau într-o sită și le introducem cu totul într-un vas cu apă care clocotește. Se țin pînă ce apa dă din nou în clocote. Se scot și se introduc imediat în alt vas cu apă rece. Prin trecerea bruscă de la cald la rece, pielița se încrețește și iese ușor de pe prune. După ce sînt toate curățite se pun în apă de var, și se țin 2—3 ore, apoi se limpezesc în cîteva ape reci. Se scot sîmburii, ținînd pruna ușor în mîna stîngă și împingînd sîmburele cu un bețișor ascuțit, din partea dinspre codiță. Se pune 1 kg. de zahăr să se topească cu trei pahare de apă, în tingire, pe marginea mașinei. După ce s-a topit, se împinge tingirea pe foc iute. Cînd zahărul este legat, se pun prunele, se lasă să dea 2-3 clocote, se iau de pe foc ținîndu-se la o parte un sfert de oră ca să lase apa, apoi se pun din nou la foc, să fiarbă pînă se leagă cît trebuie. Între timp se la spuma. La ultimele clocote se adaugă puțină vanilie și zeama de la o jumătate de lămîie.

Sanda MARIN

CÎND SOȚIA E ÎN CONCEDIU

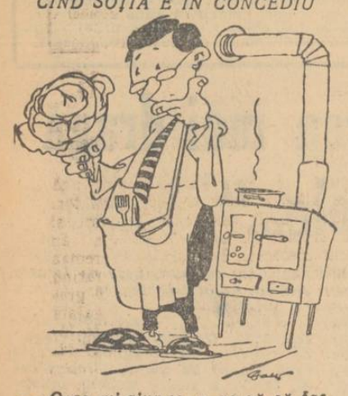

— Oare mi-ajunge o varză să fac sarmale și cartofi prăjiți?...

Desen de T. PALL

Curierul Laurei

MAGDA D.: Frumusețea fizică este fără îndoială o calitate, dar ea valorează mult prea puțin sau deloc, cînd nu este luminată de cea morală și spirituală. Am impresia că d-ta mizezi prea mult pe formă și pui prea puțin preț pe conținut! Și ca să spun și mai ritos ceea ce cred despre d-ta, voi adăuga că vanitatea care te stăpînește într-o măsură, îți este un foarte primejdios sfătuitor. De altfel, dacă te-ai osteni să scrutezi cu un ochi mai atent și mai sever experiențele prin care ai trecut pînă acum, ai înceta să le mai numești „succese" și le-ai da numele lor adevărat: eșecuri. Într-adevăr, ce ai recoltat pînă acum? Cu ce ți-ai îmbogățit sufletul și mintea? Și poate oare să-ți dea o satisfacție veritabilă faptul că ai ieșit învingătoare din lupta pentru un bărbat cu o femeie mai puțin tînără și mai puțin frumoasă decît d-ta? Dacă bărbatul respectiv te-a preferat acestei numai pentru calitățile d-tale fizice, va fi repede dezamăgit. Dar își va merita dezamăgirea, trebuind și el să plătească un tribut vanității!

VALENTIN-Iași: În orice muncă trebuie persistență; d-ta ești foarte nestatornic și de aceea nu ai reușit pînă acum să-ți găsești felul de activitate care — așa cum spui — să îți se potrivească!

Gîndește-te că în mai puțin de trei ani ai trecut prin vreo cîteva meserii, neavînd răbdare de a învăța nici una, rămînînd un diletant, un amator, în oricare din ele.

Procedînd tot astfel și mai departe, nu vei ajunge niciodată să-ți valorifici eforturile și nici aptitudinile și nici măcar nu vei ajunge să îți le cunoști, să îți le descoperi. Părerea mea este să rămîi acum acolo unde te afli și să-ți îndeplinești cu mult mai multă conștiinciozitate decît pînă acum sarcinile care ți-au fost încredințate.

În ceea ce privește problema sentimentală în care îmi ceri sfatul — nu văd nici un impediment în faptul că femeia cu care ai dori să te căsătorești este mai vîrstnică cu doi ani decît d-ta...

Pentru d-ta este limpede însă că această diferență de vîrstă contează — dovadă că te-ai oprit asupra ei... Și fiindcă te-ai oprit, nu pot să nu mă opresc și eu de a mă întreba cît de îndrăgostit ești, într-adevăr și cît ți se pare... E o întrebare la care te invit să reflectezi!

DENE-Focșani: La cei treizeci și doi de ani ai d-tale s-ar cuveni să fii mai puțin dependentă din toate punctele de vedere de familia d-tale, în sînul căreia ți-ai găsit un refugiu după dezamăgirea matrimonială prin care ai trecut.

Toți acești oameni, fără îndoială foarte bine intenționați, care îți oferă sprijinul și ocrotirea lor, nu își dau însă seama că neîndrumîndu-te să te îndrepți spre o muncă folositoare productivă, îți cultivă lipsa de curaj, de bărbăție, pe care ai manifestat-o și pînă acum în fața vieții și care — ești singură în stare să apreciezi — cîte neajunsuri ți-a adus și pînă acum!

Ce-ar fi dacă ți-ai pretinde d-tale însăți mai mult? Iată ceea ce ți-ar da și dreptul să aștepți și de la viață mai mult!

LILIANA: Dacă te vei purta ca o mamă bună față de copiii lui, este cu neputință să nu reușești să îți apropii sufletește, oricît de ostili îți-ar fi ei astăzi, pe nedrept, firește. Dar întreabă-ți cu toată seriozitatea și gravitatea sufletul și conștiința: ești în stare să răspunzi din plin îndatoririlor la care te angajezi?

NADIA MLADINESCU: Învață să comentezi o carte, un spectacol și nu-ți vor mai lipsi subiectele de conversație cu tînărul la care îți: Antrenează-l și pe el la preocupări serioase și vei obține mai bune rezultate decît cu micile d-tale scene de gelozie. Cînd ceva din atitudinea, din comportarea lui îți displace, te supără, nu te sfii să i-o spui, dar fii atentă cum i-o spui: cu calm, cu tact, întotdeauna și întotdeauna numai între patru ochi.

Ești foarte tînără și de aceea îmi îngădui să-ți dau aceste îndrumări în problema în care mi te-ai adresat.

LAURA

Colțul cosmeticianei

Răspuns cititoarelor

GABY NICOARĂ — București: Subsuoara trebuie spălată zilnic cu apă și săpun și tamponată ușor cu puțină vată umezită cu „Odo-ro-no" sau „Nivoza", două loțiuni care se folosesc împotriva transpirației. Dacă obișnuiți însă să radeți părul de sub braț, atunci e bine să lăsați să treacă 48 de ore de la această operație înainte de a întrebuința una din cele două loțiuni menționate.

TANȚI — Iași: Extractul gras de placentă se găsește în farmacii sub denumirea de „Placentol". Celălalt produs pe care-l menționați este extract apos de placentă și nu este indicat în cazul dvs.

SILVIA — Pitești: Petele de care vă plîngeți se datoresc afecțiunilor despre care ne-ați vorbit și este puțin probabil că vor dispare în urma folosirii cremei pe care mi-o cereți. Totuși, vă dau formula el: la 30 gr. de cremă semi-grasă se adaugă 1 gr. hidrochinon, 1 gr. camfor și 0,50 gr. acid salicilic.

MARIE — JOSE — Tîrgoviște: Aceea de care suferiți trebuie tratată cu multă atenție, pentru că altfel, după cum vedeți și dvs. vă rămîn pe față semne foarte urîte. Spălați fața de 2—3 ori pe zi cu apă caldă și săpun de sulf și ștergeți-o de două ori pe zi cu următoarea loțiune: acid salicilic 0,50 gr., rezorcină 0,50 gr., camfor 1 gr., sulf precipitat 5 gr., alcool (de 70 grade) 100 gr. Nu folosiți nici un fel de creme grase. Suprimați din alimentație: murăturile, conservele de carne și de pește, brînzeturile fermentate, mezelurile, alcoolul, mîncările sărate, piperate, ardeiate. Consumați multe legume și fructe, pe cît posibil în starea lor naturală, adică nefierte. Combateți constipația și faceți băi de soare.

Dau de asemenea bune rezultate tratamentele cu vitamina A și B complex, auto-hemoterapia, injectiile cu autovaccin, razele ultraviolete, toate însă făcute numai după prescripție și sub supraveghere medicală.

Părul de pe brațe se poate decolora cu ajutorul perhidrolului, iar pentru cel de pe picioare folosiți depilatorul praf „Nivea".

EUGENIA G. — București: Da, că pielea dvs. este sănătoasă și frumoasă, e mai bine s-o lăsați în pace. Cremele despre care vorbiți nu aduc foloase reale și în nici un caz nu are rost să le întrebuințați la vîrsta dvs. (17 ani.)

Sanda NOREANU

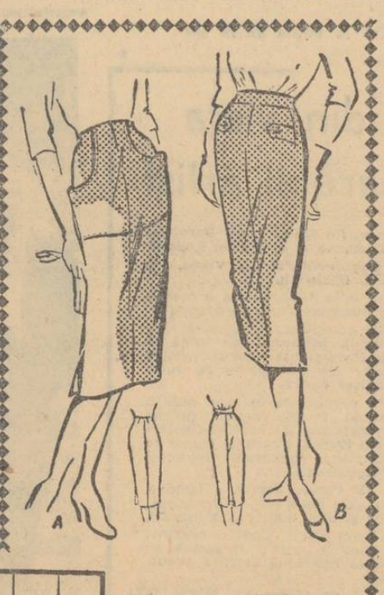

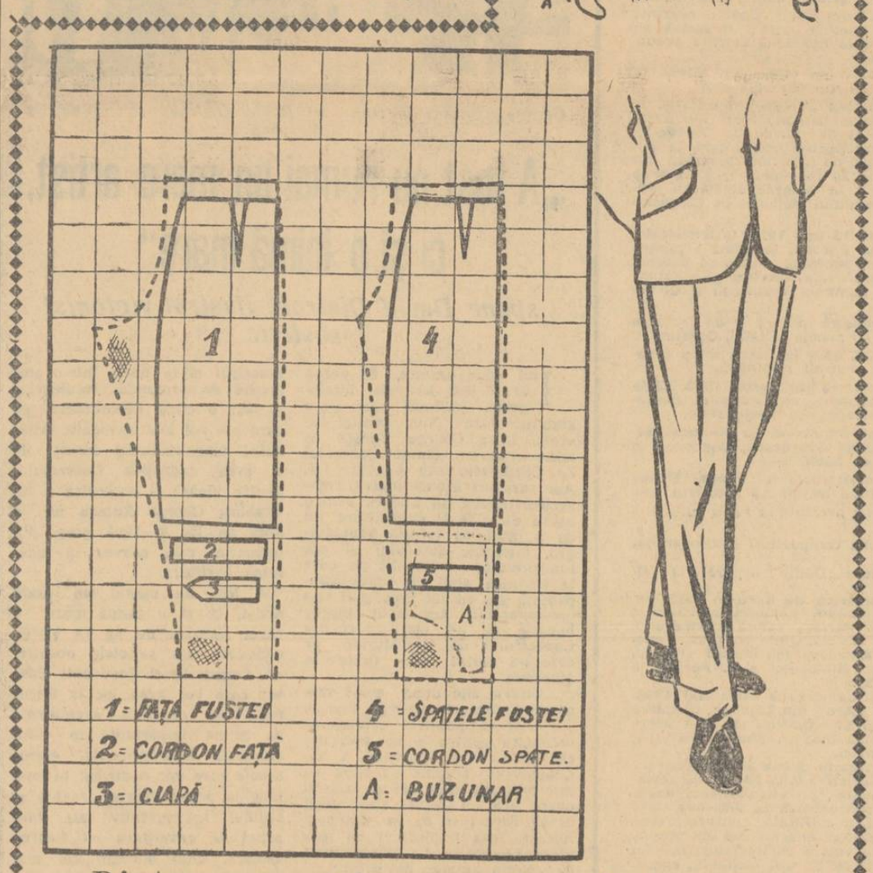

Dintr-un pantalon vechi, o fustă nouă

Tiparul de mai sus este executat pe pătrate cu latura de 10 cm.

După ce ne-am desenat pătratele mărim desenul, urmărind pătrat cu pătrat. Pantalonul are o mărime normală. Fusta o putem croi dintr-un pantalon vechi, după ce a fost descusut, spălat și călcat. Vom ocoli părțile roase. În cazul de față putem obține două modele. A. — Fustă cu buzunare mari în față (croit din partea de jos a pantalonului).

B. — Fustă dreaptă cu cută în mijlocul spatelui; din pensele din față ies două clape în formă de buzunar.

Legenda tiparului: 1) Partea din față a fustei, care se croiește din partea din spate a pantalonului; 2) Partea de cordon din față; 3) Clapele din față; 4) Partea din spate a fustei, care se croiește din fața pantalonului. Părțile hașurate reprezintă părțile roase ale pantalonului — Buzunarul fustei A, care nu are cordon.

TORTUL DE CIOCOLATĂ

POVESTIRE PENTRU CEI MICI
de Pascal RADULESCU

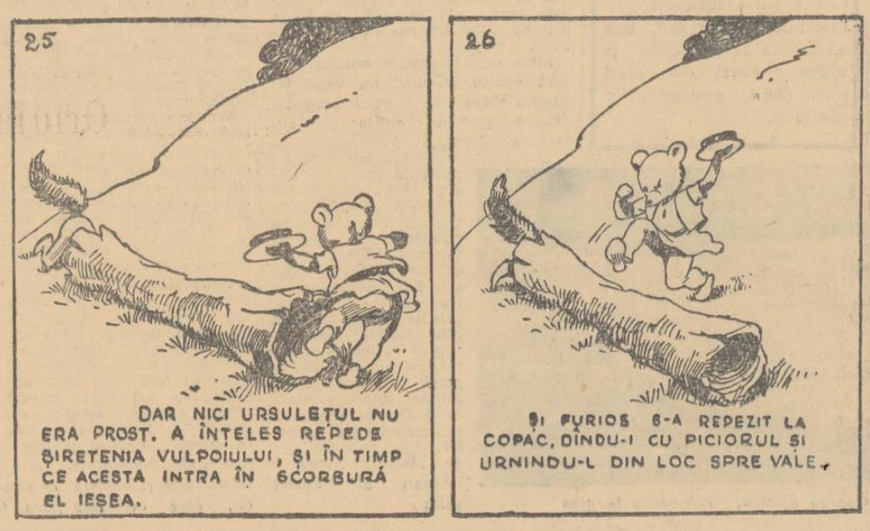

B. ARȚIN

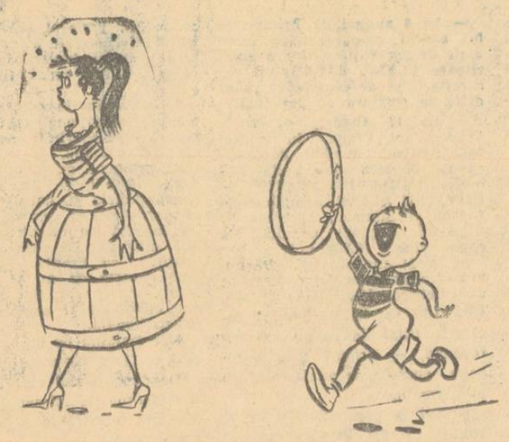

— Tanti, ți-ai pierdut cercul!...

SLUGARNICUL: — Să trăiți, tovarășe șef.

T. PALL

SUPERSTIȚIOSUL: — Hai Azor înapoi, că dacă ne-a tăiat iepurele calea o să ne meargă rău!...

S. MAUR

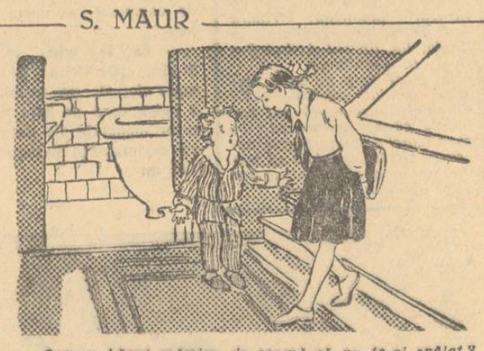

— Cum a băgat mămica de seamă că nu te-ai spălat?
— Am uitat să ud săpunul...

G. BADEA

— Pentru diferența asta ni se aduce mereu critică.
— E just! Ne-o însușim...

V. VASILIU

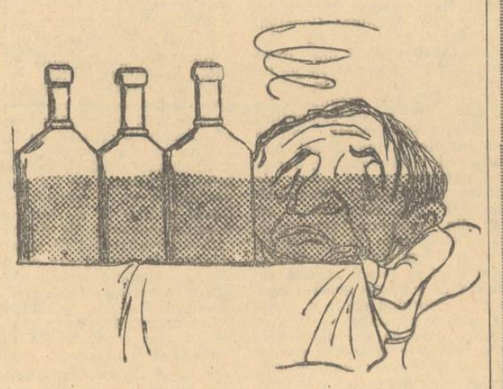

Principiul vaselor comunicante...

ȘTIINȚA și VIAȚA

Pămîntul se lărgește continuu

• Raza pămîntului crește anual cu jumătate de milimetru • Continentele își schimbă forma la fiecare 50 milioane de ani • Cauzele cutremurelor • Interesanta teorie a unui savant maghiar

Pînă acum se credea că globul nostru pămîntesc se contractă, își micșorează permanent volumul, puțini fiind aceia care susțineau ipoteza că volumul pămîntului ar rămîne neschimbat. De aceea, a stîrnit o mare surpriză ipoteza lansată recent de profesorul Laszlo Egyed, titularul catedrei de geofizică a Universității din Budapesta, laureat al premiului Kossuth, care susține că pămîntul se extinde neîncetat.

Teoria savantului maghiar este următoarea: Structura globului nostru seamănă aproximativ cu cea a unei cireșe. Sub scoarța terestră se găsește învelișul ce acoperă sîmburele central. In ceea ce privește scoarța, distingem pe ea continente și oceane. Din punct de vedere al structurii, Pămîntul este omogen, cu excepția părții superioare a învelișului. Miezul sîmburelui, coaja sîmburelui și învelișul, sînt trei variante ale unei și aceleași materii, variante care diferă numai în ceea ce privește densitatea lor. Cel mai dens este sîmburele central. Ca urmare a continuei transformări, materia densă din care e format sîmburele central presează asupra învelișului mai puțin dens, care în acest mod își mărește volumul.

Profesorul Laszlo Egyed aduce în sprijinul ipotezei sale următorul argument:

Schimbările de volum ale globului nostru au modificat suprafața lui, influențînd și nivelul oceanelor. Dacă ar fi adevărată teoria contractării globului, apa oceanelor ar fi inundat continentele, care ar fi devenit din ce în ce mai mici. Ori, hărțile geografice întocmite asupra epocii preistorice arată clar că în cursul istoriei Pămîntului, apele s-au retras treptat și continentele s-au mărit continuu, și aceasta drept consecință a faptului că volumul Pămîntului s-a mărit. Acestei extensii a volumului globului i se datoresc și crăpăturile ce se ivesc în scoarța pămîntului.

„Am calculat — a declarat profesorul — *după hărți geografice ale preistoriei Pămîntului că raza acestuia crește anual cu o jumătate de milimetru. Cunoscînd întinderea continentelor, noi putem regăsi dimensiunea razei Pămîntului în epoca preistorică și, cunoscînd vîrsta Pămîntului, putem calcula creșterea anuală a razei lui".*

După această teorie, aproximativ la fiecare 50 de milioane de ani au loc schimbări importante ale scoarței terestre, scoarță care nu e altceva decît o membrană suplă, pe care creșterea permanentă a volumului Pămîntului o întinde tot mai mult. Dacă această întindere devine prea mare, scoarța pămîntului cedează, dînd loc la cataclisme. Ipoteza lărgirii continue a Pămîntului aruncă deci o lumină și asupra cauzelor cutremurelor, care se datorează extinderii Pămîntului, extindere ce produce crăpături și cutremure. Pînă acum nu exista o teorie valabilă care să explice originea cutremurelor. Teza savantului maghiar dă un răspuns și acestei probleme.

După profesorul Egyed sîntem actualmente la 30 de milioane de ani de la ultima schimbare mare a suprafeței pămîntului și pînă la o viitoare schimbare a continentelor și oceanelor ar mai fi 20 de milioane de ani.

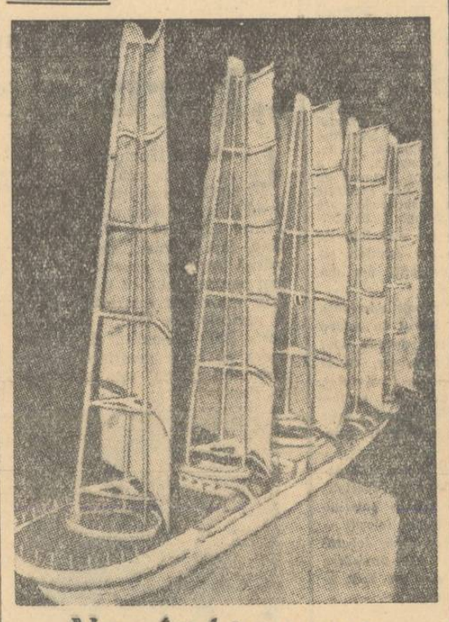

Ne întoarcem la corăbiile cu pînze?

În timp ce se construiesc vase acționate de energie atomică, un inginer din Hamburg a prezentat un proiect de vas cu pînze (țîșeul de mai sus) al viitorului. Inovația constă, între altele, că pînzele — din material plastic — fac corp unic cu catargele, care sînt fixate pe un soi de plăci turnante acționate mecanic.

În fond, de ce nu am utiliza și energia vîntului la navigație?

Unda electrică — o nouă unitate de lungime

Două copii ale etalonului metric, al cărui original se păstrează la Sèvres, lîngă Paris, se găsesc la Institutul de Meteorologie al U.R.S.S.

Cu toate că aceste etaloane sînt construite dintr-un aliaj prețios, care nu reacționează decît foarte slab la variațiile de temperatură, ele trebuie păstrate în condiții climatice cu totul speciale, pentru ca distanța dintre cele două diviziuni care indică lungimea unui metru, să nu varieze nici cu o fracțiune de micron.

Metrul etalon pare însă să nu mai aibe astăzi decît o valoare istorică, pentrucă măsura metalică a lungimii a fost înlocuită cu una mai precisă și mai sigură: unda de lumină. In anumite condițiuni atmosferice, care există în laboratoarele Institutului de Meteorologie din Moscova, impreciziunile mai mari de a suta mia parte dintr-un milimetru sînt eliminate, prin noul aparat numit interferometru: el este utilizat la cele mai fine determinări de măsură.

Aceste măsurători electrice necesită o excepțională atenție și exactitudine în manipularea lor. Astfel, la intrarea în laborator se stinge automat o parte din iluminația încăperii, pentru a se compensa ridicarea temperaturii provocată de căldura corpului uman.

REBUS MAGAZIN

Jocuri cu cuvinte încrucișate

Festivalul internațional „George Enescu"

ORIZONTAL: 1) Reprezentant al R. P. Bulgaria, dirijează Orchestra Simfonică a Radiodifuziunii Romîne în concertul care-l are ca solist pe pianistul Iacov Zack (U. R. S. S.) — Stofă. 2) Caracterul Festivalului George Enescu 3) Titlul pe care-l vor purta unii dintre participanții la Concursul George Enescu, începînd de marți 16 septembrie 1958 — Ritm (pl.) 4) Cupolă — Cerc de metal — Axă. 5) Atît cele radiofonice cît și cele ale televiziunii vor acorda o atenție deosebită Festivalului internațional George Enescu — Participă la organizarea Festivalului Enescu — 6) ...Săteească, compoziție de George Enescu în cinci tablouri care va fi executată în cadrul Festivalului la 5 septembrie — Mare, vecină Mării Negre — Numeral 7) Teze — Fir — Alecsander Plocek (R. Cehoslovacă) partenerul lui Iosif Palenicek (R. Cehoslovacă) într-un concert de sonate din cadrul Festivalului Enescu — ....— Vic" teatru englez specializat în piese clasice, care l-a avut ca director și pe Laurence Olivier. 8) Parte a piciorului — Gen de muzică susținut în cadrul Festivalului, de către Cvartetul Uniunii Compozitorilor. 9) Nume feminin — La Dan Iordăchescu și la Andre Gertler (Belgia) — Curelușă de mașină — La David Oistrah și la C. Silvestri. 10) Aici vor avea loc majoritatea manifestărilor festivalului printre care — în ciclul I — Deschiderea festivă a Concursului și Festivalului în cadrul căreia va cînta Filarmonica de Stat George Enescu condusă de George Georgescu și recitalul de vioară al lui Yehudi Menuhin — In slujba ei și a prieteniei între popoare sînt toți participanții la Festivalul internațional George Enescu. 11) La violoncel — Claudio Arrau (Chile) ne va oferi una cu tema Beethoven. Hălina Czerny Ștefanska (R.P. Polonă), o altă cu tema Chopin, iar muzicienii romîni, două cu tema Enescu — Logogrif la violă. 12) Valentin Teodorian, solist al Festivalului — Excepțional artist sovietic, solist al unui concert dirijat de C. Silvestri și interpretul unui recital de vioară în care e secondat la pian de V. E. Iampolski (U.R.S.S.).

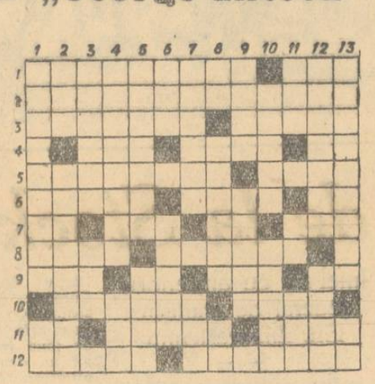

VERTICAL: 1) Artist al poporului și laureat al premiului de stat, unul din cei mai străluciți reprezentanți ai muzicii romînești contemporane, va dirija — printre altele — premiera operei „Oedip" de George Enescu — La dirijorul Dumitru Botez și la solista Maria Fotino. 2) Nume feminin — Manifestările din cadrul Festivalului Enescu. 3) Premerg izbînzile din domeniul oricărei arte — Comună 4) Balon sferic — Insulă în Mediterana. 5) Culege aplauzele publicului în seara de 16 septembrie — Personaj din vechime. 6) Riu în U.R.S.S. — Pronume demonstrativ. 7) A aluneca — Golf african. 8) La concert — Soldați din vechime, pomeniți de Coșbuc, Odobescu și Sadoveanu — Posezi 9) Arbustul viței de vie (pl.) — Aici va avea loc festivitatea deschiderii Festivalului. 10) Violoncelist romîn, interpretul unui recital, în care va fi acompaniat la pian de Dagobert Bucholz — Făcut mai rar. 11) Poemă de Victor Hugo — In sonate — Corp geometric. 12) Filarmonică de stat care va concerta sub conducerea lui Mircea Popa — Cele trei în care este programat Festivalul Enescu sînt: Ateneul R.P.R., Teatrul C.C.S. și Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. (sing.) 13) ...Plocek, reprezentant al R. Cehoslovace — Exclamație.

Sorina CHEFAR

Tabla de șah

Inscrieți în fiecare căsuță — indiferent de culoare — cîte o literă pentru a obține cuvinte corespunzătoare semnificațiilor de mai jos. Cifrele din paranteză indică numărul literelor fiecărui cuvînt.

1) Pom fructifer... (4)... și fructele altuia (4); 2) Sînt în curent (4) — Pantalon de baie (4); 3) Pronume (2) — Personaj shakespearian (4) — Hohot de rîs (2); 4) De naștere sau de curtoazie (3) — Indemn (3) — Măsură de suprafață; 5) Gust particular (2) — La masini și în cercuri (6); 6) Pasăre zburătoare (4) — Instrument muzical (4); 7) Zăvor (4) — Ca două picături de apă (4); 8) Început (fig.) (2) — Notă muzicală (2) — Trebuie să fie și ea în slujba poporului (4).

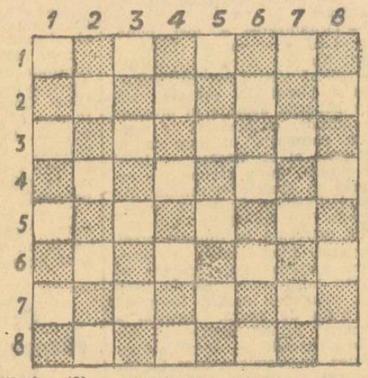

Citind în continuare literele din căsuțele albe veți obține titlul unei expoziții de caricaturi care se bucură de un mare succes, numele expozantului, precum și titlul ziarului care a organizat expoziția.

A. R. TURCESCU

Cuvinte încrucișate

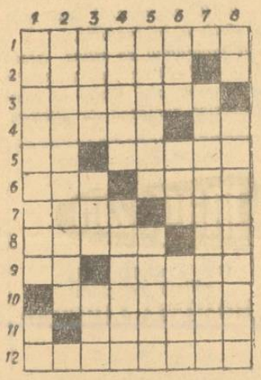

ORIZONTAL: 1) Face să sară țandăra 2) Intrat la apă 3) 50 la sută din ele sînt urmate de cancer 4) Și eu și d-ta — Culpe. 5) Cap de operă. — Cremene în versiune modernă. 6) Punctul de plecare al lui Constantin cel Mare — Picioare de gazele (sing.) 7) Preparat la cuptor — La liman. 8) Furnizor de iere negre — Nouă. 9) Pentru fetele delicate — Cînd e cu duhul, n-are duh. 10) In spatele porții (fem.) 11) Priceput la de-ale gurii. 12) Muncă de cercetător.

VERTICAL: 1) Savanți cu carul — Cartea mare. 2) Nori artificiali. 3) Tare ca fierul — Ți se virâ sub piele — Ridicat în slăvi. 4) Are legătură cu unele curse — Oglinda lacului. 5) Trasi de urechi — Infățișat ca-n basme. 6) Trei litere cît trei puncte — Prins de păr. Partea leilor. 7) Te dă afară. 8) Un mediu cunoscut — Trecere în revistă.

Marian GHICA

CONCURS LITERAR
Bon de participare nr. 4

Soluția problemei de perspicacitate apărută în numărul trecut

Cantitatea de adausuri va fi egală în ambele pahare. Intr-adevăr, să presupunem că în fiecare pahar se află cîte 200 cm³ lichid. Să presupunem că după ambele operații de turnare, în primul pahar avem 190 cm³ de lapte. Atunci în acest pahar trebuie să fie 10 cm³ de ceai, deoarece în fiecare din pahare cantitatea totală de lichid nu s-a schimbat. Deci, în al doilea pahar vor fi 190 cm³ de ceai și 10 cm³ de lapte.

Concursul literar

Etapa IV-a: „VERSURI ȘI POEȚI"

Publicăm astăzi 5 din cele 15 întrebări care constituie etapa IV: „VERSURI ȘI POEȚI", a concursului nostru literar cu premii. Reproducem, în cele ce urmează, cinci fragmente din lirica romînească, cititorilor cerîndu-li-se să indice titlurile poeziilor din care fac parte, fragmentele respective, precum și numele autorilor.

FRAGMENTUL nr. 1

De ce să fiți voi sclavii milioanelor nefaste,
Voi, ce din munca voastră abia puteți trăi?
De ce boala și moartea să fie partea voastră,
Cînd ei în bogăția cea splendidă și vastă
Petrec ca și în ceruri, n-au timp nici de-a muri?

De ce uitați că-n voi e și număr și putere?
Cînd vreți, puteți prea lesne pămîntul să-mpărțiți.
Nu le mai faceți ziduri unde să-nchidă-avere,
Pe voi unde să-nchidă, cînd împinși de durere
Veți crede c-aveți dreptul și voi ca să trăiți.

FRAGMENTUL nr. 2

De-avem un cimitir în sat
Ni-l faceți lan, noi boi în jug,
Și-n urma lacomului plug
Ies oase și-i păcat!

Sînt oase dintr-ai nostru os;
Dar ce vă pasă! Voi ne-ați scos
Din case, goi în ger și-n vînt,
Ne-ați scos și morții din mormînt; —
O pentru morți și-al lor prinos
Noi vrem pămînt!

FRAGMENTUL nr. 3

Un om fusese-o frunză și numai om cu om
Au izbutit să crească și să se facă pom.
Că moare frunza-n ramuri, pulendră și ușure,
Copacul viețuiește și s-a-nmulțit pădure.
Tu-ți răsplătești ursita de grabnică pieire,
Făcîndu-te, din omul prigoanei, omenire.

FRAGMENTUL nr. 4

Există, da Alice, există
O țară cu cer bun și mare
Unde copiii cresc ca brazii
Și nu e nici o sperietoare.

Și-n juru-i alte țări, ca țara
Din care-ți scriu, ca țara mea.
Unde peste copii veghează
Aceiași mîndră, naltă stea.

Nu cerul-i rău, Alice, nu cerul,
Nici avionul, nici atomul
Și nici pămîntul nostru mare
Pe care se înalță Omul

Răi sînt stăpînii țării tale,
Bancherul, fabricantul, bossul,
Care cred că pot să țină-o lume
Precum un cîine-și ține osul.

FRAGMENTUL nr. 5

...Pe-o iespede aspră visa
un zețar,
La zarea luminii cu hoidele
coapte...
Căzuse cu steagul Scînteii —
de jar,
În ulița veche strivită de noapte.
Căzuse, dar steagul acela trăia,
căci buza tăcuse sub fierul
fierbinte
Doar visul desprins din căluțe
șoptea:
— Mereu înainte! Mereu înainte!
Să crească năpraznic Scînteia
de foc,
ca ura amară a patriei mele
din anii aceștia răbdați
sub obroc,
să spargă aceste cumplite
zăbrele!
Din flamura luptei purtată mereu,
lumină să crească, dreptate
și pîine
și-n liberă casa poporului meu
înalțe-se Casa Scînteii de mîine!
Uzină de soare, furnal de lumini,
prin ea să-și avînte Partidul
povața.
În vuetul multelor sale mașini
să urce-n tiparе și-n suflete
viața...
Iar singele ăsta puternic și cald
pe care ni-l varsă călăii și zbirii
să fluture slobod în marele fald
al steagului roșu din culmea
clădirii!
Veni-va și ziua aceea, o știu,
cum știu că pe boltă e vesnicul
soare,
că pururi Partidul e zdravăn
și viu,
că-n nici o furtună poporul
nu moare...

Răspunsurile dvs. ne vor fi trimise — **numai după publicarea tuturor celor 75 de întrebări** — ale concursului nostru literar — pe adresa: **Redacția revistei „MAGAZIN", piața Scînteii nr. 1, București, cu mențiunea „Pentru concursul literar"**

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Cupa „Magazin" la șah prin corespondență!

Numeroși participanți la grupele prin corespondență organizate de revista noastră ne-au rugat să dăm acestor turnee un caracter competițional, propunîndu-ne ca primii clasați în fiecare grupă să se întreacă între ei în turnee superioare, pentru a se ajunge astfel la un cîștigător al întregului concurs.

REDACȚIA REVISTEI NOASTRE A HOTĂRÎT SĂ SATISFACĂ ACESTE CERERI ȘI DOTEAZĂ TURNEELE CU „CUPA MAGAZIN"

Competiția de șah dotată cu „Cupa Magazin" va cuprinde trei etape.

ETAPA I-a. In etapa I-a concurează toți cititorii noștri amatori de șah, indiferent dacă au sau nu categorie de joc practic, care s-au înscris și se înscriu în grupele de joc practic organizate de revista MAGAZIN. Pînă acum s-au primit la redacție aproape 300 de cereri de înscriere.

PRIMIM ÎN CONTINUARE ÎNSCRIERI LA ACESTE TURNEE.

ETAPA a II-a. Pentru etapa a II-a se vor califica cîștigătorii, precum și toți jucătorii care vor obține opt sau mai multe puncte din 12 posibile, în grupele de joc din etapa I-a. Participanții la etapa a II-a, în funcție de numărul lor, vor fi împărțiți în grupe speciale, urmînd ca din aceste grupe să se califice un număr de aproximativ 20 de jucători care își vor disputa în etapa a III-a, finală, „CUPA MAGAZIN".

Jucătorii care în etapa I-a vor realiza mai puțin de 8 puncte din 12 posibile, dar mai mult de 4½ puncte vor căpăta dreptul de a juca, dacă vor dori, în grupe de consolare.

Menționăm că turneele cu deschideri obligatorii, avînd un caracter de antrenament și interesînd doar pe cei ce vor să studieze mai temeinic teoria deschiderilor în șah, nu sînt incluse în această competiție. PRIMIM ÎN CONTINUARE ÎNSCRIERI ȘI LA ACESTE TURNEE.

Lămurim acum cîteva probleme ridicate de participanții la turneele prin corespondență:

BARBU NICULESCU: Trimiterea fișelor pe care notați partida în același plic în care comunicați partenerului mutarea făcută nu este deloc recomandabilă. Fișa trebuie să rămînă în permanență în posesia fiecărui jucător.

MIRCEA SPOREA: Partidele se joacă în același timp. Jucînd două partide cu fiecare adversar (una cu albele și alta cu negrele) și avînd șase adversari într-o grupă, reiese că fiecare jucător dispută deci, în același timp, cîte 12 partide.

MIMI BUSUIOC: Numai în grupele cu deschidere fixă există obligația de a începe toate partidele cu aceleași mutări. In celelalte grupe jucătorii pot folosi orice deschidere vor.

Menționăm ca lăudabilă inițiativa Comisiei raionale de șah Vaslui, care s-a îngrijit de participarea a cît mai mulți jucători cu calificare din Vaslui. Pînă acum s-au înscris 9 jucători vasluieni de categoria I.a și a II-a.

Iată acum mai jos componența altor zece grupe de joc prin corespondență, între care o nouă grupă cu deschidere obligatorie. Aceste grupe vor începe jocul la 10 septembrie, dată pînă la care toți jucătorii vor primi regulamentul și fișele cu adresele exacte ale celorlalți parteneri. In numărul viitor vom publica alcătuirea altor grupe.

GRUPA 26 DESCHIDERE SICILIANA: **Ringhiopol Mircea** (Constanța), **Mircea Sporea** (București), **Moraru Eugen** (Timișoara), **Gh. Ghemiușiu** (București), **Burduja Mihai** (Salcea, regiunea Suceava), **Vasile Constantin** (Constanța) și **Baltă Nicolae** (Sibiu).

GRUPA 27: **Susnea Corneliu** (Vaslui), **Gh. Ghemiușiu** (București), **Ion Dobrescu** (Constanța), **Mihai Olteanu** (Miercurea, regiunea Hunedoara), **Marinescu O. Stefan** (Topoloveni, regiunea Pitești), **Moraru Eugen** (Timișoara) și **Cojocaru Valerian** (Vaslui).

GRUPA 28: **Budacea Mihai** (Vaslui), **Mimi Busuioc** (Rm. Sărat), **Mircea Sporea** (București), **Cosoreanu Gh.** (Constanța), **Tomescu Mihai** (București), **Șapira Andi** (Vaslui) și **Baltă Nicolae** (Sibiu).

GRUPA 29: **Spătărelu George** (București), **Florița Nicu** (Lugoj), **Florian Pittis** (București), **Stanciu Napoleon** (Iași), **Mircea Stoian** (Or. Stalin) **Nicolescu I. Ernest** Ioan (Tîrgoviște) și **Comaneanu A. Tudor** (Daia, raion Giurgiu).

GRUPA 30: **Gruescu Silagiu** (Timișoara), **Thal Hary** (București), **Vrabie Viorel** (Constanța), **Hoitan Adrian** (Ocina, raion Cîmpina), **Vozniuc Vasile** (Mangalia), **Balica Grigore** (București) și **Bondar Nicolae** (Rm. Vîlcea).

GRUPA 31: **Sanciuc Ioan** (București), **Bostaca Ardian** (Unțești, raion Birlad), **Dan Florița Seraciu** (Lugoj), **Stanciu Ștefan** (Iași), **Nicolescu Dobre** (București), **Mironescu Mircea** (Bîrsănești, raion Tg. Ocna) și **Mihăileeanu Teofil** (Timișoara).

GRUPA 32: **Ciobanu Lucian** (Timișoara), **Singer Herbert** (București), **Popa Virgil** (Cluj), **Petre Minciunescu** (București), **Lambrino Constantin** (Tîrnăveni), **Bleoju Dumitru** (Onești, raion Birlad) și **Begea S. Marin** (Corabia).

GRUPA 33: **Turiak Tiberiu** (Lugoj), **Dan Florin Mindrea** (București), **Schwartz Lazăr** (Iași), **Petrescu Marin** (București) **Sava Paul** (Craiova), **Lupu Editha** (Fălticeni) și **Minea Petre** (Ploiești).

GRUPA 34: **Turiak Emeric** (Lugoj), **Petrescu Mihai** (București), **Pollack Solomon** (Fălticeni), **Dosza Suzana** (București), **Marin Dumitrescu** (Brăila) **Antoniu Mircea** (Or. Stalin) și **Manda Gh. Constantin** (C. Lung-Moldovenesc).

GRUPA 35: **Mașek Eugen** (București) **Mocuț Ovidiu** (I. F. E. Moldovița), **Vlad A. Dumitru** (Drăgoiești raion Gura Humorului) **Tereza Urzică** (Vatra Dornei), **Mironescu Dan** (București), **Ionel Scurtu** (Sibiu) și **Inv. Popescu M. Nicolae** (Subcetate-Topliță).

Enigma lacului Kaali

In insula Saaremaa din Estonia există lacul Kaali situat în fundul unei mari depresiuni circulare.

Inginerul estonian I. Reinvald a stabilit că acest lac nu este altceva decît o depresiune formată prin prăbușirea unui meteorit gigantic și care ulterior s-a umplut cu apă. Cercetările au stabilit că craterul meteoric din insula Saaremaa datează de 3—4000 ani. Un meteorit cîntărind mii de tone a căzut sub un unghiu de 30—40 grade și s-a dezagregat. Energia termică degajată din ciocnirea cu pămîntul a fost atît de mare încît o explozie formidabilă s-a produs la locul căderii.

STRUNGURI DIRIJATE DE MAGNETOFON

La uzina electromecanică „Elfa" din Vilnius strungurile revolver, care prelucrează piese cu o configurație complicată sînt comandate cu ajutorul memoriei magnetice. Prima piesă este prelucrată la strung de un operator. Programul de lucru pe care-l îndeplinește el este înregistrat pe o bandă de magnetofon cu ajutorul unui aparat de comandă electronic. Piesele următoare sînt prelucrate automat. Magnetofonul este conectat pentru reproducere și dintr-un difuzor dinamic se aud sunete de diferite frecvențe. Ele sînt recepționate de blocul releelui de frecvență și sînt transmise strungului. Pe măsură ce se schimbă frecvența sunetelor, se schimbă și operațiile executate de strung.

Avantajul noii metode de automatizare constă în simplitatea adaptării strungului pentru producerea diferitelor piese. In acest scop este necesar doar să se înlocuiască instrumentul și să se înregistreze nou program pe banda de magnetofon. Un aparat de comandă cu memorie magnetică poate să comande o întreagă linie de mașini-unelte la care se produc același fel de piese.

Nou proiect pentru fundațiile de poduri

În curînd, orașele Saratov și Engels (U.R.S.S.) vor fi legate printr-un pod peste Volga, lung de 3 km. Automobilele vor putea circula în patru rînduri. Construcția acestui pod va reclama folosirea a 70.000 m³ de beton și beton armat.

Proiectul fundațiilor stîlpilor prezintă un mare interes. Elemente prefabricate din beton armat vor fi coborîte deasupra fundului fluviului. Se va evacua apoi pămîntul și se vor înfăra cu cilindri interiori din beton, de care se reazemă stîlpii podului. Această metodă permite înlocuirea chesoanelor, realizîndu-se astfel însemnate economii.

Grîu în deșert, fără irigație

Savantul kazah Arab Gabasov a creat o oază experimentală, fără irigație, în deșertul din mijlocul R.S.S. Kazahstan, desert care ocupă zeci și zeci de mii de kilometri pătrați și unde aproape că nu plouă deloc.

Oaza care se întinde pe mai bine de 30 de hectare este străbătută de 16 perdele de măslini sălbatici. Pe cîmpul protejat de copaci, savantul experimentează culturi de grîu și diferite plante furajere, fără irigații.

Încrucișînd diferite sorturi de grîu, el a reușit să obțină un hibrid nou care are mari perspective deoarece are o mare rezistență la secetă iar bobul lui conține o mare cantitate de gluten și albumină. Actualmente se fac încercări cu acest soi de grîu în 24 de locuri în Kazahstan, Uzbekistan și Kirghizia.

De la o săptămînă la alta

SCHIMBUL DE MÎINE AL BOXERILOR

Am adunat cîteva fapte care, deşi prezente pe planuri deosebite, fac parte din una şi aceeaşi preocupare. Faptele: 1) Simbătă şi duminică au avut loc la Constanţa şi Ploeşti două întîlniri internaţionale — care au avut apoi „revanşe" luni şi marţi — şi în care au evoluat — în compania reprezentativelor locale — boxerii din Varna (R.P. Bulgaria) şi cei de la Motor Karl Marx-Stadt (R.D. Germană); 2) de astăzi începe în Capitală „Turneul celor 4", o competiţie în care evoluează, la alegerea federaţiei romîne de box, cei mai valoroşi pugilişti ai ţării; 3) în prima jumătate a lunii septembrie va evolua în ţară, în două întîlniri internaţionale, echipa de box a Republicii Arabe Unite, pentru care se pregătesc o serie de tineri şi talentaţi boxeri romîni, unii de proaspătă afirmare.

Acestea sînt faptele ce s-au cerut înmănunchiate, pentru că ele corespund unei aceleaşi preocupări: dintr-un cadru din ce în ce mai larg să fie selecţionate elementele tinere, talentate, care să dubleze „vechea gardă" de pugilişti fruntaşi, unde se simte nevoia şi de remanieri şi de asigurarea schimbului de mîine.

Faţă de unele rămîneri în urmă în anii trecuţi, există deci criterii capabile să indice că sezonul pugilistic care bate la uşă este destinat să confirme — cu intensitate sporită — preocuparea aceasta pentru ca boxul nostru să-şi poată apăra cu succes un prestigiu cîştigat pe merit pe arena internaţională, dar să şi facă noi paşi înainte, mai viguroşi, pe măsura posibilităţilor şi sprijinului acordat de regimul nostru.

Folosirea cu stăruinţă a juniorilor talentaţi în prima categorie de fotbal

De duminică au căpătat putere circulatorie în campionatul categoriei A de fotbal numele unor tineri jucători necunoscuţi pînă atunci marelui public: Varga şi Feodot (Dinamo), Şişcă şi Lupan (Farul Constanţa), Dridea II (Petrolul Ploeşti), Gal şi Igna (U.T.A.). Comportarea lor nu a fost identică. Unii dintre ei cum ar fi de pildă Varga, Şişcă, Dridea II, au obţinut aprecieri dintre cele mai elogioase. Ceilalţi au fost mai puţin bine inspiraţi, probabil mai puternic stăpîniţi de tracul debutului lor neaşteptat în primul campionat al ţării (pentru că toţi au fost folosiţi prin hotărîri de ultimul moment) şi drept urmare au avut contribuţii mai palide la comportarea generală a echipelor lor.

Pe plan mare, aşa cum de fapt se cuvine făcută discuţia în materie, părerea noastră este însă că tuturor acestor juniori li se cuvine creditul. De aceea, în nici într-un caz nu putem fi de acord cu „sentinţe" de soiul celor date de corespondentul regional din Constanţa al ziarului „Sportul popular" P. Enache. Comentînd partida Farul Constanţa—Dinamo Bacău, disputată duminică la Constanţa, el a scris: „Folosirea elementelor tinere de către antrenorii Farului a dat rezultate doar parţial şi anume în cazurile în care s-au orientat spre juniori talentaţi ca mijlocaşul Şişcă, de departe cel mai bun de pe teren. In schimb folosirea celuilalt junior, Lupan, insuficient pregătit, n-a dat satisfacţie".

Dacă tînărul Lupan a întrunit adeziunea antrenorilor lui de a fi folosit în echipa I-a, noi credem că el a făcut dovada unor calităţi certe şi promiţătoare. Or, cu 11 cuvinte de comentarii, calităţile jucătorului, ca şi priceperea antrenorilor, sînt contestate de amintitul comentator după doar un singur joc, şi acela de debut în categoria I-a, a unui junior.

Părerea noastră — şi nu numai a noastră — este că comentatorilor de specialitate li se cere să sprijine munca antrenorilor, să ridice moralul juniorilor folosiţi — ca şi a celor pe cale să-şi facă debutul în echipele prime. Adică să procedeze altminteri decît cum a înţeles s-o facă amintitul corespondent regional.

Grija pentru cadre tinere la atletism

Pe stadionul Dinamo din Capitală este anunţat pentru astăzi, sîmbătă, la ora 17, un concurs de atletism rezervat începătorilor. Faptul, aparent şters, merită cu prisosinţă să fie scos din anonimat, pentru semnificaţia ce o are. Un club cu una din cele mai puternice formaţii de atletism din ţară, cuprinzînd campioni şi recordmeni ai ţării îşi mărturiseşte — prin atenţia acordată concursurilor de începători — preocuparea pentru creşterea viitoarelor cadre. Printre începătorii de astăzi sau cei de mîine-poimîine, din participanţi la concursuri similare celui de după amiază, se recrutează — pe lîngă cei din marile competiţii cu caracter popular — viitorii sportivi fruntaşi. Aceasta este adevărata semnificaţie a unui concurs de începători — deschis pentru atletism, box, fotbal, înot, tenis, etc.

La aceasta mai avem de făcut o subliniere: concursurile rezervate începătorilor se cuvin să fie o preocupare permanentă. Pentru că împrospătarea cadrelor e şi ea o necesitate permanentă şi nu o treabă de ultimul moment, de umplerea unor goluri ivite pentru un motiv sau altul. Adică aşa cum bine se dovedeşte că procedează clubul Dinamo — repetăm — una din cele mai puternice formaţii de atletism din ţară.

SPORT magazin

Competiţiile de masă şi sportivii fruntaşi

Ediţia a III-a a Spartachiadei de vară, ale cărei finale s-au desfăşurat recent în Capitală, s-a bucurat de un frumos succes, mărturie a dezvoltării sportului de masă în ţara noastră. Intrecerile finale s-au situat la un nivel superior celor din ediţiile precedente, ca urmare a pregătirii superioare a concurenţilor, a dîrzeniei şi ambiţiei de care aceştia au făcut dovadă.

Incheierea clasamentelor finale a mai confirmat ceea ce s-a degajat de-a lungul tuturor zilelor de concurs ale finalelor ediţiei a III-a: valoarea şi pregătirea deosebită a concurenţilor din oraşul Bucureşti. Ei au cucerit cinci locuri I şi un loc III în cele opt discipline ale finalelor, dobîndind astfel un ansamblu de rezultate care pune în frumoasă lumină dezvoltarea sportului de masă în Capitală — am spune, pe măsura locului ce-l ocupă în ierarhia întregii noastre mişcări sportive.

Comportări meritorii au avut, de asemenea, sportivii din regiunile Bucureşti, Timişoara, Cluj, Stalin şi Galaţi (aceştia din urmă în deosebi la trîntă şi volei). Aceste comportări, pentru care le adresăm călduroase şi meritate felicitări, sînt fără îndoială strîns legate de preocuparea ce a existat pentru pregătirea concurenţilor, care, la rîndul lor, au recompensat astfel pe îndrumătorii lor.

Mai puţin reuşite au fost însă comportările sportivilor din regiunile Iaşi, Craiova, Suceava, Piteşti, Hunedoara şi, în deosebi, ale celor din regiunea Constanţa şi Regiunea Autonomă Maghiară (acestea două din urmă neobţinînd în clasamentele pe regiune nici o clasificare în primele cinci locuri, la vreuna dintre discipline). De aceste comportări este legată insuficienta muncă dusă în primul rînd de activiştii sportivi locali şi regionali, dar — după părerea noastră — şi de sportivii fruntaşi din regiunile respective care, e limpede, au lipsit din apropierea concurenţilor Spartachiadei, în pregătirea lor de-a lungul întregii ediţii.

Am ţinut să facem această subliniere cu caracter general, pentru că — pornind de la o realitate uşor de constatat — socotim că s-ar cuveni ca activitatea vîrfurilor sportive dintr-o regiune sau alta să fie apreciată şi sub aportul contribuţiei ce o au la ridicarea sportului de masă din acea regiune. Adică aceste vîrfuri sportive trebuie ajutate să înţeleagă — dacă singure n-o fac — că succesele lor personale în sport se cuvine să le împletească cu cele ale sportivilor necalificaţi (de la sate, din fabrici, din întreprinderi, din şcoli etc.), pe care să-i ajute cu exemplul şi îndrumarea lor cînd aceştia o pornesc pe calea sportului de masă. Din acest larg şi inepuizabil rezervor de forţe şi talente se ştie că se recrutează cadrele de mîine ale sportului nostru de performanţă — cum de altfel şi astăzi sînt la îndemîna tuturor atîtea şi atîtea exemple vii.

Am vrea, generalizînd această idee, ca într-un viitor apropiat, cînd se va vorbi despre un sportiv fruntaş, despre meritele lui în muncă şi în pregătirea sportivă, despre succesele lui sportive, un capitol aparte — şi nu neînsemnat — să fie rezervat ajutorului concret ce l-a dat în pregătirea unor sportivi necalificaţi, aliniaţi la startul marilor noastre competiţii de masă, aşa cum se semnalează de altminteri şi acum la unii dintre ei. Aceasta ar completa pe de o parte figura şi personalitatea sportivului fruntaş şi, pe de altă parte, ar aduce mişcării noastre sportive un plus însemnat de contribuţie la dezvoltarea ei.

Şi acum, invităm sportivii noştri fruntaşi în scrierea acestui capitol al fişei lor personale de sportivi şi cetăţeni ai Republicii noastre populare, care — sîntem convinşi — va da un conţinut mai bogat activităţii lor.

—

Săptămîna viitoare va începe

„Turul ciclist al R.P. Romîne"

La sfîrşitul săptămînii viitoare va începe cea mai importantă competiţie din calendarul intern al ciclismului nostru: „Turul ciclist al R. P. Romîne". Este, fără îndoială, cea mai urmărită întrecere sportivă, nu numai pentru faptul că traseul trece prin numeroase centre industriale şi agricole ale ţării, măsurînd peste 1200 kilometri, cît şi prin aceea că lupta pentru obţinerea „tricoului galben" este întotdeauna pasionantă.

GABRIEL MOICEANU

Concurenţii au arătat calităţi fizice şi tehnice deosebite, căci nu este o muncă prea uşoară să pedalezi zilnic între 50—180 kilometri, într-un ritm susţinut.

Cele şase ediţii disputate pînă anul acesta au fost pline de peripeţii. În munţi, în văi sau pe şosele plate, pe echipe şi individual, s-au dat lupte pasionante.

Turul ciclist al R. P. Romîne, este una din cele mai grele întreceri sportive. Numai este vorba de o cursă care durează cîteva ore şi în care învingător iese acela care deţine forma cea mai bună în ziua respectivă. O alergare care începe la 6 septembrie şi se termină la 14 septembrie, înseamnă dozarea efortului pe timp îndelungat, înseamnă folosirea unei tactici speciale, în care ciclistul concurent trebuie să vegheze ore întregi pentru a reuşi o evadare de succes sau pentru a contracara evadarea principalilor săi adversari. O asemenea alergare mai înseamnă şi pricepere în atacurilor ne care ciclistul trebuie să le dea în munţi, unde se pot cîştiga minute sau secunde preţioase. În sfîrşit, marea artă a ciclistului este să ştie să păstreze şi cel mai mic avantaj. Acest lucru depinde însă de întreaga echipă, care trebuie să-l susţină pe ciclistul cel mai bine plasat, fie ducîndu-i trena fie pedalînd într-o trenă falsă, care să deruteze pe adversari.

Dar pentru că vorbim de adversari, cel mai periculos este „pana de cauciuc. O defectiune de acest fel face uneori pe concurent să piardă minute şi în orice caz îl obligă, după reparaţie, să alerge cu sufletul la gură ca să reintre în pluton. În fine, un ciclist trebuie să aibă mari calităţi morale şi de voinţă, ca să ştie să ducă la capăt această luptă de mare distanţă.

Anul acesta iau parte la cursă mai mulţi cicliţti tineri, care pot figura pe primele locuri. Cele mai mari şanse se pare că le au G. Moiceanu şi G. Şerban. Dar nu este exclus ca şi cicliţti tineri mai puţin cunoscuţi să încurce socotelile favoriţilor.

Bătălia se va hotărî, fără îndoială, în regiunile muntoase. Dar este indiscutabil că şi etapa contra cronometrului, (Reghin—Tg. Mureş) va putea aduce o întorsătură în clasament.

În orice caz, opinia publică sportivă aşteaptă cu viu interes desfăşurarea acestei spectaculoase competiţii.

TRASEUL

6 septembrie: Bucureşti — Focşani (180 km); *7 septembrie.* Focşani — Bicaz (190 km); *9 septembrie:* Tg. Mureş — Reghin — Tg. Mureş (50 km contra cronometrului); *10 septembrie:* Turda — Oradea (185 km); *11 septembrie:* Oradea — Cluj (150 km); *12 septembrie:* Cluj — Sibiu (170 km); *13 septembrie.* Sibiu — Oraşul Stalin (140 km); *14 septembrie:* Oraşul Stalin — Bucureşti (172 km).

IN ACTUALITATE

CONTESTAŢII...

Federaţia de fotbal a avut de judecat în cursul acestei săptămîni contestaţia introdusă de echipa timişoreană Ştiinţa la partida cu Progresul Bucureşti, disputată duminica trecută la Timişoara, în cadrul primei etape a campionatului categoriei A de fotbal. „A avut de judecat" e doar un fel de a spune, pentru că în fapt n-a fost nimic de judecat...

Lucrurile au decurs, de la începutul începuturilor, în felul următor. În momentul cînd a fost completată foaia de arbitraj a jocului, a cărui desfăşurare urma să înceapă peste cîteva minute, delegatul echipei Ştiinţa a înscris pe această foaie contestaţia privind dreptul de joc al lui Alex. Caricaş pentru Progresul Bucureşti, pe motivul că acesta a semnat o cerere de transfer pentru colectivul „Stăruinţa" Satu Mare. Partida, care s-a jucat apoi, s-a terminat pe teren cu un rezultat de egalitate (1—1) dar urma să se judece contestaţia. Numai că Ştiinţa Timişoara a „omis" să depună legiuita taxă de contestaţie, aşa că atunci cînd ea a venit în discuţia forului de specialitate, nu s-a intrat în fondul problemei, reclamaţia fiind respinsă ca netaxată.

Susţinută sau nu, contestaţia Ştiinţei Timişoara există însă consemnată şi se cuvine s-o discutăm, pentru că ea trădează o mentalitate împotriva căreia ne ridicăm, cu atît mai virtos cu cît vine de la una din echipele noastre fruntaşe. Formaţia timişoreană a avut anul acesta deosebita cinste să reprezinte fotbalul nostru în competiţia internaţională „Cupa Dunării". De asemenea, în cele două mari competiţii interne (campionatul categoriei A şi Cupa R.P.R.) Ştiinţa a avut roluri dintre cele mai importante. În Cupa R.P.R. a reuşit frumoasa performanţă de a-şi înscrie numele în palmaresul invidiatului trofeu, iar în campionat a trecut în imediata apropiere a titlului — pe care l-a scăpat printre degete, pentru că a pierdut partida susţinută la Bucureşti cu... acelaşi Progresul.

O echipă cu asemenea „state de servicii", care candidează mai departe la obţinerea titlului de cea mai bună echipă de fotbal a ţării, debutează în noul campionat cu o contestaţie, care nici măcar valabilitate n-avea (chiar dacă i se plătea cuvenita taxă), pentru simplul motiv că jucătorul Caricaş este bun legitimat pentru Progresul Bucureşti — ceea ce ştiau şi cei de la Ştiinţa Timişoara.

Faptul că echipa timişoreană n-a susţinut contestaţia făcută dovedeşte cît temei a pus pe ea, cîtă seriozitate a existat la formularea ei. Asemenea „contestaţii" există în practica unor echipe, care sînt pornite să încerce dacă cumva nu pot înlocui în felul acesta un rezultat defavorabil obţinut pe teren. De la asemenea echipe, obişnuit situate la periferia fotbalului nostru, pînă la Ştiinţa Timişoara, este însă o distanţă ca de la pămînt pînă la cer. Şi dacă lor nu li se iartă asemenea „mentalităţi" cu atît mai puţin Ştiinţei Timişoara, care este în fotbalul nostru ceea ce este.

În coloanele noastre am scris multe aprecieri elogioase, pe deplin meritate, pentru Ştiinţa Timişoara. În aceleaşi coloane consemnăm astăzi rîndurile de faţă, pentru că socotim că ele vor ajuta echipei timişorene să zvîrle peste bord „mentalităţi" cu care nu trebuie să aibă nimic comun, pe care — dimpotrivă — trebuie să le combată acolo unde se ivesc, mai ales că ar putea să aibă şi autoritatea morală necesară pentru aceasta.

B. BERCEANU

VARIETAŢI

Maestră a sportului la 13 ani!

Eleva Nina Nikiforova, din oraşul Iakroma, este cea mai tînără maestră a sportului din Uniunea Sovietică şi desigur şi din lume. Acest titlu de onoare, care răsplăteşte activitatea excepţională a unui sportiv, i-a fost atribuit pentru succesele deosebite pe care le-a obţinut în cadrul concursurilor de gimnastică, unde Nina a realizat rezultate excepţionale.

„Sovieticii vor cîştiga în viitor Cupa Davis"

Sub acest titlu, ziarul „L'Humanité" a publicat o declaraţie a bine cunoscutului jucător de tenis, în prezent antrenor, Fred Perry, care s-a înapoiat recent din U.R.S.S. unde a fost invitat pentru a contribui la realizarea unui vast program de perspectivă.

— Am văzut ceea ce sînt capabili să facă, a declarat în continuare el. Recent, pentru prima oară, doi tineri jucători sovietici de 17 ani au luat parte la Wimbledon la turneul juniorilor. Tînăra Ana Dimitrieva a ajuns în finală, iar tînărul Andrei Potanin în semifinală.

In scurt timp pe baza planului stabilit, 200.000—300.000 de tineri între 8—16 ani vor începe să-şi însuşească în mod temeinic cunoştinţele necesare şi fără îndoială că primii lor mari campioni se vor găsi în rîndul acestora.

SCHIŢA DE BILANŢ

Vara aceasta a fost bogată în evenimente sportive cu caracter internaţional. Mişcarea de cultură fizică şi sport din ţara noastră, în plin avînt ca şi celelalte activităţi îndrumate şi sprijinite de partid, a fost prezentă la cea mai mare parte dintre ele. Mai mult însă decît în alţi ani, această prezenţă a fost deosebit de activă şi de rodnică.

Iată o încercare pentru o schiţă de bilanţ, care mai este însă deschisă şi altor performanţe:

— La 7 iunie, la Bucureşti, IOLANDA BALAŞ, campioana republicană la săritura în înălţime, sare 1,78 m. şi readuce ţării recordul mondial la această specialitate atletică.

— La 22 iunie, la Cluj, IOLANDA BALAŞ sare 1,80 m. la înălţime şi înscrie din nou, cu o performanţă superioară, numele ţării noastre pe tabela recordurilor mondiale.

— La 28 iunie, la Falkenburg (Suedia), ECHIPA R.P.R. DE JUNIORI LA TENIS DE MASĂ cucereşte toate cele şapte titluri de campioni europeni puse în joc.

— La 31 iulie, la Polana Stalin, IOLANDA BALAŞ, în mare formă, se înscrie pentru a patra oară pe lista recordmanelor mondiale, de data aceasta cu performanţa excepţională de 1,81 m.

— La 6 august, la Bratislava, în cadrul campionatelor mondiale de paraşutism, tînăra muncitoare ELENA BACĂOANU cucereşte titlul de campioană mondială la săritura cu paraşuta.

— La 17 august, pe apele Vltavei din Praga, în cadrul campionatelor mondiale de caiac-canoe, pescarii din Delta Dunării SIMION ISMAILCIUC — DUMITRU ALEXE, campioni europeni şi olimpici, cuceresc şi titlul de campioni mondiali la canoe viteză (1.000 m.).

— La 21 august, la Stockholm, în cadrul campionatelor europene de atletism, IOLANDA BALAŞ, sare 1,77 m. la înălţime şi cucereşte titlul de campioană europeană, — primul titlu european cucerit vreodată de un atlet romîn.

— Tot în preajma zilei de 23 august, IOAN ROŞU reuşeşte un nou record mondial de paraşutism, în proba de salt de la 1.000 m. cu deschidere întîrziată şi aterizare la punct fix.

— La 21—24 august, la Moscova, în cadrul campionatelor mondiale de tir, CONSTANTIN ANTONESCU obţine titlul de campion mondial la armă liberă calibru mare (poziţia picioare). La aceleaşi campionate, ECHIPA R.P.R stabileşte un nou record mondial la armă liberă calibru redus — poziţie culcat.

— Tot la 21—24 august, la Moscova, în cadrul aceleiaşi competiţii, juniorul MARIN FERECATU cucereşte titlul de campion mondial junior la armă liberă, calibru redus (meci englez).

Să adăugăm la aceste performanţe excepţionale succesele realizate de sportivii noştri, în aceeaşi perioadă, la campionatele europene de canotaj academic feminin şi în întîlnirile internaţionale de nataţie la care au participat, şi vom fi trasat un început de bilanţ pe care ţări mari, cu o veche tradiţie sportivă, ca Franţa bunăoară, sînt departe de a-l fi realizat.

Iată-ne, aşadar, din ce în ce mai cunoscuţi pe arena sportivă internaţională.

Cîtă distanţă de la aceste succese cu larg răsunet internaţional şi anonimatul în care se zbătea oropsita mişcare sportivă din ţara noastră pînă la 23 August 1944!

Dau roade îndrumarea permanentă şi sprijinul larg pe care sportul le primeşte din partea partidului şi a guvernului.

Succesele din ce în ce mai mari şi de mai mare prestigiu pe care le obţine sportul romînesc trebuie să fie un imbold pentru sportivii tuturor disciplinelor sportive şi mai ales pentru disciplinele rămase încă în urmă, cum este de pildă fotbalul, atît de iubit de masele de oameni ai muncii din ţara noastră.

Şt. RADU

Impresii de la Stockholm

Interviu cu antrenorul federal de atletism Gh. Zimbreşteanu

Cîteva clipe după ce elegantul avion „TAROM", care asigură legătura permanentă între Bucureşti şi capitala Suediei, Stockholm, a aterizat pe aeroportul Bănească, un grup vesel şi-a făcut apariţia în uşă. Erau sportivii care ne-au reprezentat ţara la cea de-a 6-a ediţie a campionatelor europene de atletism, desfăşurate în capitala nordică. Rude, prieteni, ziarişti, fotografi, activişti sportivi i-au întîmpinat cu bucurie, oferind flori tuturor, dar parcă mai cu seamă Iolandei Balaş, cea care ne-a reprezentat cu mult succes la această însemnată competiţie, cucerind prima medalie de campion european de atletism din istoria sportului romînesc. Cu greutate am reuşit să-l smulgem din această îmbulzeală pe maestrul sportului Gh. Zimbreşteanu, care în calitatea sa de antrenor federal a însoţit grupul atleţilor romîni la campionatele europene. În consecinţă, l-am rugat să răspundă la cîteva întrebări pentru cititorii „MAGAZINULUI".

— Cum caracterizaţi întrecerile celei de-a 6-a ediţii a campionatelor europene?

— In general campionatele europene de la Stockholm au fost cele mai disputate de pînă acum. Luptele au fost deosebit de strînse, iar rezultatele generale mai mult decît bune. Totuşi dacă la probele de alergări am putut urmări dispute relaxate dar de excelentă valoare, în schimb la probele tehnice mai toţi concurenţii au manifestat o oarecare crispare şi nervozitate, care a influenţat obţinerea unor rezultate şi mai bune. Chiar recordul Danei Zatopkova (56,02), a fost obţinut din prima încercare, ulterior ea aruncînd mai slab, iar concurentele sale, intimidate probabil, nu au reuşit apoi să-şi stăvilească emoţia.

— Dar performanţa Iolandei Balaş?

— Chiar performanţa campioanei noastre mondiale putea fi mai bună, dacă nu ar fi existat o serie de factori obiectivi şi subiectivi care au împiedicat-o să poată depăşi eventual chiar şi actualul record mondial. In primul rînd a fost foarte frig. Apoi, pista de elan a fost foarte tare. Practic concursul s-a încheiat la 1.70 m., înălţimea maximă sărită de Taisia Cencik, adversara sa directă — ceea ce a împiedicat poate consemnarea unui nou record al lumii. La 1,80 m. Yoli ar fi sărit din prima încercare, cînd a avut înălţimea suficientă, dacă exact în clipa aceea fanfara nu ar fi pornit să cînte. De altfel, cu patru zile înainte de concurs ea sărise 1,76 m. cu o dezinvoltură şi eleganţă de stil care au uimit pe toţi specialiştii prezenţi. Iar cînd în concurs a trecut ştacheta înălţată la 1,77 m. cucerind astfel cu manifestă uşurinţă titlul de campioană a Europei, întregul stadion a apreciat cum se cuvine un minunat efort sportiv. Specialiştii şi presa, care au abundat la Stockholm, au avut cele mai înalte elogii despre remarcabila performanţă a Iolandei Balaş.

— Ce ne puteţi spune despre ceilalţi concurenţi?

— Atleţii sovietici şi cei din ţările de democraţie populară au dominat întrecerile. Lituev, Ter-Ovanezian, Kuznetov, Maria Itkina, Elisabeta Ermolaeva, Galina Bistrova (care a cîştigat două titluri) şi alţi reprezentanţi ai Ţării Socialismului au lăsat o impresie de neuitat. Sportivii polonezi au marcat un salt calitativ deosebit. Sidlo, Rut, Chromik, Schmidt, dar mai cu seamă Krzyszkowiak care a cîştigat cele două titluri la alergări de fond împreună cu tovarăşii lor au demonstrat cu claritate progresul remarcabil al atletismului din ţara prietenă. Deosebite performanţe a obţinut de asemenea echipa Germaniei unite care a realizat pe terenul de sport unitatea mult visată a poporului german. Bine s-au prezentat şi atleţii din Marea Britanie.

Aceste întreceri au reliefat încă odată în mod neîndoios avîntul neîncetat al mişcării sportive din ţările lagărului socialismului, unde cultura fizică este un bun al maselor.

— Ce părere aveţi despre organizare?

— Organizarea a fost bună, dar s-au strecurat şi cîteva erori. Nu ştiu dacă ştiţi la Bucureşti că atletul norvegian Boysen a plecat în oraşelul său din pădurile aşezate în preajma fiordurilor, cu medalia de campion european, în timp ce în realitate el se clasase pe locul al doilea, la o zecime de secundă în spatele englezului Michael Rawson. Episodul se datoreşte faptului că într-o busculadă petrecută în timpul cursei, englezul, fiind împins, a făcut, după părerea mea, un pas pe gazon (alţii spun că doi paşi sau chiar mai mulţi). Revenind pe pista de zgură, Rawson a terminat primul alergarea, dar a fost descalificat. După solemnitatea de premiere, care l-a înconjunat pe Boysen campion european, delegaţia engleză a făcut contestaţie şi a cîştigat anulîndu-se descalificarea. Boysen n-a mai vrut însă să dea medalia înapoi şi imediat a plecat cu ea acasă.

In dorinţa de a scurta cît mai mult operaţiile de măsurare, organizatorii au imaginat un sistem de măsurare cu ajutorul unor puncte situate la distanţe intermediare, sistem care, după părerea mea, nu este recomandabil, mai cu seamă la probele de aruncări lungi. In schimb a fost foarte bun un sistem de măsurare a săriturii la lungime, care se efectua cu ajutorul unui aparat special şi a unui trasor, fixat pe marginea gropii de sărituri, astfel încît după ce atletul părăsea groapa, nimeni nu mai intra în ea. Ingenios a fost şi sistemul de afişaj electric portativ, care vehicula pe teren. Păcat însă că pe tabloul electric mare nu era anunţat decît numele învingătorului fiecărei probe. In problemele administrative organizatorii suedezi s-au descurcat cu competenţă şi s-au străduit şi au reuşit în cea mai bună măsură, să ne facă plăcută şederea noastră la campionatele europene, care prin ambianţa de întrecere prietenească care a domnit între concurenţi atît pe stadion cît şi în afara sa, a fost un bun prilej de cunoaştere şi preţuire reciprocă, aducîndu-se astfel o însemnată contribuţie la cauza cea mai scumpă a tinereţului lumii, pacea între popoare.

G. FLORIAN

SPECTACOL DUMINICAL

Unii spectatori se dezbracă în timpul meciurilor, rămînînd goi pînă la briu.

— Soţia d-tale n-a venit?
— A trebuit să renunţe; buletinul anunţă „temperatura în creştere"...

Desen de Fred GHENĂDESCU

Concursul hipic internaţional de la Bucureşti

Incepînd de mîine, duminică şi pînă la 7 septembrie, pe hipodromul din parcul „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală se vor disputa probele prevăzute în cadrul celei de a IV-a ediţii a Concursului internaţional de călărie organizat în ţara noastră.

Această întrecere, care va reuni în acest an cei mai buni călăreţi din R. P. Polonă, R. D. Germană, R. Cehoslovacă, R.P. Bulgaria şi Italia, s-a afirmat în ultimii ani ca una din cele mai interesante competiţii internaţionale, aşteptată cu mult interes de amatorii echitaţiei.

Programul concursului cuprinde numeroase probe de obstacole, probe de precizie cu baraj, viteză, proba pe doi cai, proba de dresaj, ştafetă etc., unele din ele disputîndu-se în noctumă.

Lotul călăreţilor romîni, care cuprinde mulţi sportivi de valoare printre care amintim pe Mihai Timu, Gh. Antohi, Vasile Pinciu, Al. Longo, V. Bărbuceanu, Gh. Langa şi alţii, au posibilitatea să confirme prestigiul pe care şi l-au cîştigat peste hotare, în diferite confruntări internaţionale.

Clişeul nostru reprezintă lotul romîn care a participat cu succes la un mare concurs care a avut loc recent la Moscova.

Campionatele europene de atletism la televiziune

Cu prilejul campionatelor europene de atletism, tînăra televiziune romînească a înregistrat un frumos succes bine primit de masele de iubitori ai sportului. Postul nostru de televiziune a transmis zilnic desfăşurarea filmată a probelor celor mai importante la mai puţin de 48 de ore de la desfăşurarea lor. Am putut vedea, între altele, felul cum campioana noastră şi recordmana lumii, Iolanda Balaş, a cucerit campionatul european la săritura în înălţime.

In programul de mîine seară al televiziunii se va transmite întreg reportajul filmat al campionatelor europene de atletism.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, la factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II Nr. 48★Sîmbătă 6 septembrie 1958★8 pagini—1.50 lei

PAROȘENI

șantierul nr. 4

Un grup de barăci din lemn, probabil cantina și mai în curtea devenită parcă Așa arată sediul principal al șantierului celei mai dificile porțiuni în Valea Jiului gaze de sondă

un cort mare care adăpostește multe autocamioane și tractoare neîncăpătoare de atita forfotă. șantierului Nr. 4-Paroșeni, al șan- din magistrala care va aduce tocmai din Oltenia.

Nu este încă 7 dimineața și totul este în mișcare. Șoferii își pregătesc mașinile, iar în baraca din fața unde sînt instalate birourile, telefoanele sună fără contenire. Cheamă diferitele sectoare de lucru de pe traseul conductei. Cel mai solicitat este șeful șantierului. Traian Costea le răspunde la fiecare. „Vezi că vine acuma sus artificierul. Dinamitați și mergeți mai departe"... „Acolo schimbați traseul spre semnalul turistic. E mai bine așa"... „Da, trimite-mi imediat cu tractorul. Hîrtie perforată pentru izolat, vasăzică"...

In timp ce ascultăm aceste frînturi de convorbiri telefonice, avem vreme să privim graficele de pe pereții baracii. Fiecare în parte arată cum merg lucrările în alt sector: la izolarea țevilor, la sudaj, la săpătură și la montaj. Ne dăm seama — după cele înscrise în grafice — că în fond nu este pentru recunoașterea terenului, drumul nu exista și urcușul l-au făcut pe schiuri. Acesta a fost de altfel primul obiectiv al constructorilor: un drum de acces pentru a putea transporta pe munte țevile conductei și alte materiale. Dacă acest drum va fi vreodată asfaltat să știți că nu va fi cu nimic mai prejos de frumoasa șosea ce străbate azi Valea Prahovei. Trecem printr-o pădure de fagi bătrîni, urcăm încet serpentină după serpentină. Printr-o spărtură a frunzișului se zărește jos în vale termocentrala din Paroșeni. De acolo pornește conducta peste munte. Tractoristul, depune vădite eforturi ca să poată conduce cît mai bine puternicul tractor peste numeroasele obstacole pe care le întîlnim. Pe

Tudor GHEORGHIU

(Continuare în pag. 2-a)

Cu ajutorul lansatoarelor montate pe tractoare, munca constructorilor magistralei este mult ușurată.

vorba decît de 18 km. de conductă. Atît revine șantierului unde ne aflăm pînă să facă „joncțiunea" cu șantierul vecin de pe marea magistrală. Deci numai 18 km. Și cînd te gîndești cîte forțe concentrate pentru un traseu așa de scurt. Într-adevăr scurt, dar după cum se va vedea, deosebit de dificil, de capricios.

Pornim la drum pe traseul magistralei îmbarcați pe un tractor „Kirov" S—80. Este singurul vehicol în stare să urce un asemenea drum. În spate este legată o remorcă încărcată cu materiale și alimente pentru constructorii care lucrează sus pe munte. Drumul pe care îl străbatem în viteza destul de lentă a tractorului pe șenile a fost croit nu de mult pentru nevoile șantierului. În luna martie cînd pe aceste locuri au poposit primii oameni

Citiți în pagina 3-a:

Note de călătorie din R. P. Bulgaria

LA VARNA

ATOMUL ÎN SLUJBA VIEȚII

Convorbirea noastră telefonică cu un membru al delegației R. P. R. la Conferința de la Geneva

Festivalul și Concursul Internațional „George Enescu"

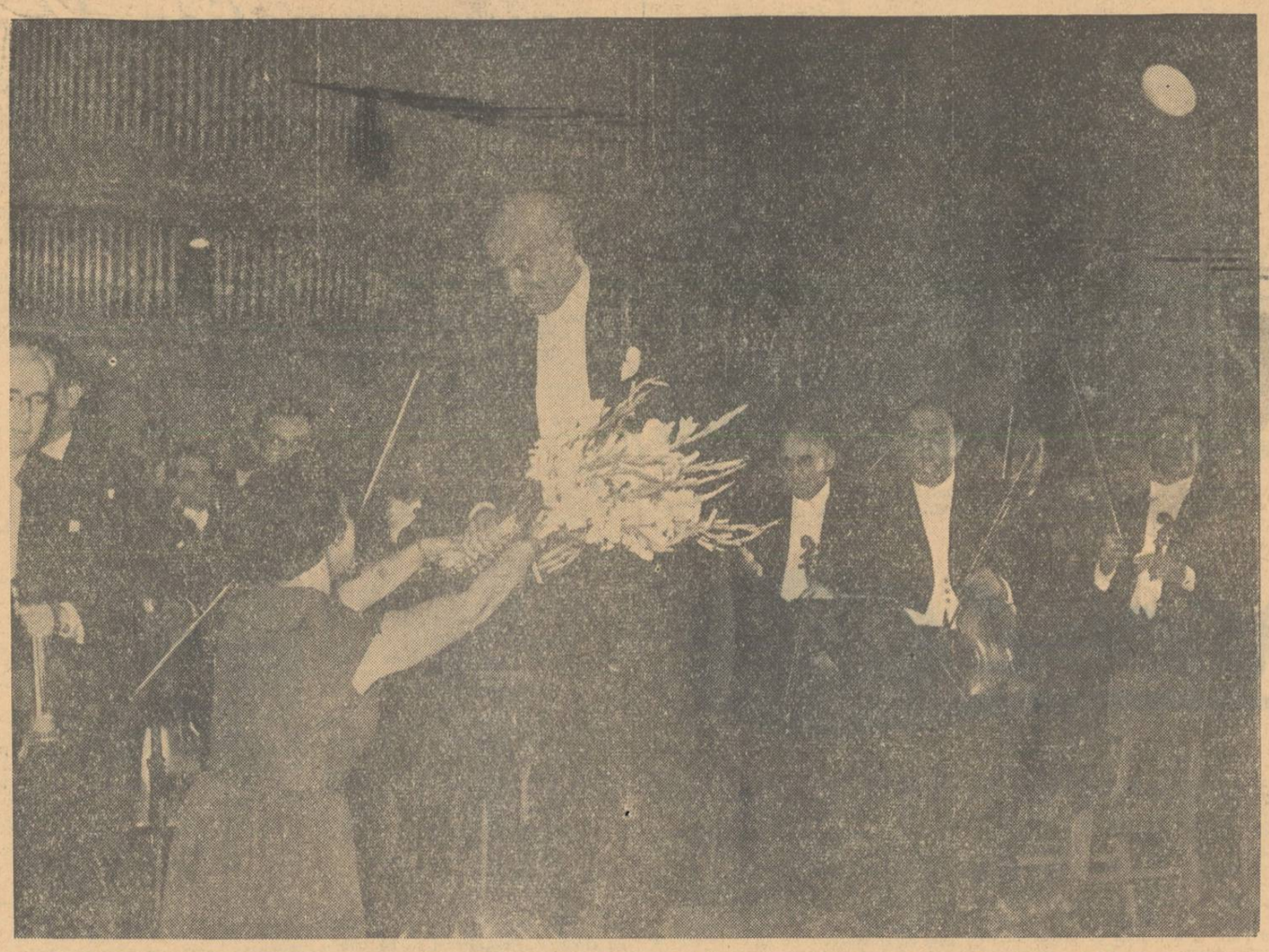

După ce au dat o strălucită interpretare Simfoniei I-a și Rapsodiei I-a de George Enescu, artistul poporului George Georgescu și colectivul Filarmonicii de Stat sînt puternic aplaudați de asistența la concertul inaugural al Festivalului și Concursului „George Enescu"

În sala Ateneului Republicii Populare Romîne s-a deschis joi seara *Primul Festival și Concurs Internațional de interpretare muzicală „George Enescu"*.

În timp ce sub cupola Ateneului se aflau prezenți conducători ai partidului și membri ai guvernului, șefi ai misiunilor diplomatice acreditați la București și alți membri ai corpului diplomatic, personalități ale vieții artistice și muzicale din țară și de peste hotare, participanți la concursul Enescu, oameni de artă, cultură și știință, reprezentanți ai organizațiilor culturale și obștești, ziariști romîni și corespondenți ai presei străine, precum și un numeros public, în Capitală și în țară, în fața aparatelor de radio sau de televiziune, zeci de mii de oameni ai muncii au urmărit ședința festivă și au ascultat apoi cu emoție concertul simfonic inaugural.

Sala Ateneului — în care de atîtea ori iubitorii de muzică din țara noastră au fost vrăjiți de arta interpretativă deosebită a marelui Enescu — a îmbrăcat haină de sărbătoare. Pe fundalul scenei, între steagurile patriei pe care l-a iubit-o și a cîntat-o cu atîta pasiune, era portretul genialului fiu al poporului nostru. De o parte și de alta a estradei erau arborate drapelele țărilor reprezentate de participanții la concurs.

Ședința festivă a fost deschisă de tov. Ion Pas, vicepreședinte al comitetului de organizare al primului Concurs și Festival Internațional „George Enescu", care a arătat, între altele, ecoul pe care această manifestare artistică l-a găsit în lumea întreagă. Concursul „George Enescu" a atras participarea unor muzicieni din 17 țări și a peste 85 pianiști și violoniști și a 11 cupluri care vor interpreta sonata III-a a lui Enescu.

Oaspeții străini au fost apoi salutați de tov. Dumitru Diaconescu, președintele comitetului executiv al sfatului popular al Capitalei. *„Printr-un fericit concurs de împrejurări* — a arătat tov. Diaconescu — *sărbătorirea lui George Enescu în București se anunță ca un preludiu al numeroaselor manifestări care, în cursul anului viitor, vor marca împlinirea a 500 de ani de la întemeierea capitalei Republicii Populare Romîne"*.

Compozitorul Ion Dumitrescu, maestru emerit al artei, prim secretar al Uniunii Compozitorilor din R.P.R. a evocat apoi personalitatea uriașă a lui George Enescu și a subliniat rolul hotărîtor pe care creația enesciană l-a avut în dezvoltarea artei noastre muzicale, în crearea prestigiului internațional al muzicii românești.

Tov. acad. Atanase Joja, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, ministrul Învățămîntului și Culturii, a spus între altele: *„În țara noastră, cinstirea personalităților luminoase ale artei și culturii constituie o problemă de Stat, un obiectiv important în cadrul politicii noastre culturale. George Enescu, întemeietorul simfonismului romînesc, alături de alte figuri ale literaturii, artei plastice, muzicii și științelor, este prețuit de poporul nostru muncitor, iar creația sa constituie o pildă pentru toți muzicienii romîni, compozitori și interpreți"*.

A urmat apoi concertul inaugural. Sub conducerea plină de vibrantă simțire a artistului poporului George Georgescu, colectivul emerit al Filarmonicei de Stat, care poartă numele lui Enescu, a executat *Simfonia I* și atît de cunoscuta și îndrăgita *Rapsodia I-a*, ale genialului muzician.

Vineri dimineața au început primele probe ale Concursului internațional de interpretare muzicală, iar seara, la Ateneu, sub bagheta artistului poporului Constantin Silvestri, s-a desfășurat concertul extraordinar al orchestrei simfonice Radio, în cadrul căruia marele violonist David Oistrah, artist al poporului al U.R.S.S., laureat al Premiului Lenin, a repurtat un adevărat triumf prin interpretarea dată celebului *concert pentru vioară și orchestră în re major* de Ludwig Beethoven.

Ne vorbesc cîțiva tineri concurenți

În holul hotelului „Ambasador" am întîlnit o serie de concurenți, pe care i-am „prins" între orele de repetiții, pe care nu le precupețesc în aceste zile premergătoare concursului.

ETSUKO HIROSE, mica japoneză pe care am solicitat-o prin telefon să coboare, m-a rugat, cu vocea ei subțiricică, de flaut, să n-o țin mult, că stă

Eva MOLHO

(Continuare în pag. 5-a)

PĂMÎNTURI NOI

În inima Bărăganului, aproape de Cernica, între ogoarele pline de holdă, se întind ca o pecingine pe un trup sănătos niște pămînturi cenușii și sterpe. Cînd nu chiftesc de apă, la marginea lor se opresc șătrari și, după un vechi obicei, încep să bocănească. De aici li s-au tras locurilor și satului din preajmă numele de Căldăraru. Dar asta se întîmplă rar. De cele mai multe ori, valea aceasta nu poate fi călcată de nimeni.

Primăvara, cînd se rup nămeții, Colentina cea lenească, năboiește cu apele ei murdare pînă la pragurile Tînganului. Chiar dacă peste vară își ia de seamă și se retrage, în urmă nu rămîn decît smîrcuri, tufe de ceapa ciorii și stufărișuri. Omul nu se alege cu nimic. Nici vitele n-au ce să pască.

Sătenii din partea locului, cei din Cernica, din Căldăraru, din Tînganu și chiar alții de mai departe, au încercat nu odată să supună apele Colentinei. Într-un rînd, le-au îndreptat spre niște șanțuri săpate anume, ca să le folosească la orez. Altă dată au încercat să le facă să dea înapoi și să pună în mîlul lăsat de ele, porumb. Nimic n-a izbutit însă.

Lucrurile s-au schimbat brusc abia după consfătuirea de la Constanța. Atunci de soarta pămînturilor de la Cernica au început să se ocupe nu numai localnicii, ci și alții: specialiștii de la Ministerul Agriculturii și Silviculturii, agronomii de la statul popular regional. După studii și cercetări ample, soluția a fost găsită. S-a hotărît ca apele Colentinei să fie zăgăzuite, închingate între maluri puternice, să se formeze un lac. Avantajul e dublu. Se pot smulge mîlului cel rău mirositor și sărăturilor mai bine de 500 hectare de pămînt. De pe altă parte, cu apa strînsă se pot iriga alte 2000 de hectare. Lacul de la Cernica ar completa apoi șirul de baze nautice și de locuri de recreație care înconjoară ca un colier Capitala noastră. Așa s-a ajuns la deschiderea șantierului de la Cernica, șantier pe care s-au dus și se duc să lucreze în mod voluntar, sute și mii de oameni ai muncii din Capitală și din comunele învecinate. Am fost și eu acolo. Mai văzusem destule alte șantiere, așa că nu-mi închipuiam să dau peste cine știe ce. Cînd colo însă, am aflat o mulțime de fapte care m-au impresionat și mi-au umplut sufletul de emoție.

Dragoste și muncă

Aurel Popa e specialist în hidroameliorații. N-are mai mult de 25—26 de ani și s-a însurat de puțină vreme. Soția lui lucrează în aceeași branșă. Se iubesc mult. Atît de mult, încît nu pot concepe să se despartă nici pentru cîteva ceasuri. Faptul că au slujba în același loc îi ajuta să fie mereu împreună. Dar pe la mijlocul lunii august, el a aflat că trebuie să plece la Cernica. Și nu pentru o zi-două, ci pentru cîteva luni. Tot atunci i s-a spus și ei că trebuie să plece, dar nu pe același șantier, ci pe altul. Mai întîi au crezut că numirea aceasta trebuie să fie o șotie a unuia bun de glume. Pe urmă, cînd n-au mai avut nici o îndoială în ceea ce privește seriozitatea ei, s-au gîndit să refuze. Găsiseră chiar și un pretext, după părerea lor cît se poate de plauzibil. Au văzut însă că și alți colegi de-ai lor, tot așa de tineri ca și ei, plecau și li s-a făcut rușine. S-au dus. Dar s-au înțeles ca în fiecare seară să se întoarcă acasă. Capitala e aproape. Trenuri sînt cîte vrei. Nimic nu-i împiedica. Și iată că i-a luat în primire șantierul.

La Cernica, lui Aurel i s-a dat în seamă sectorul I. E un sector important, aproape cheie. Nu-i de glumit cu el. Au început să vină la el oameni fel de fel: tipografi, turnători, cercetători științifici de la Academie. Toți ardeau de dorința de a lucra, dar nu știau nici cum, nici unde. Trebuia să le explice, să-i îndrume pas cu pas. Și cum echipele se schimbau des, trebuia s-o ia de fiecare dată de la capăt. Unde mai pui calculele, sedințele de plan și cele de proiect. Aurel a pri-

Ion PAVELESCU

(Continuare în pag. 2-a)

CINECLUBUL UZINEI

Prima producție a cinefililor uzinei de tractoare „Ernst Thälmann"

Am vizionat un film artistic de scurt metraj; o comedie satirică, a cărei durată nu depășește 12 minute.

În fond, ce-i excepțional în asta? Vă veți grăbi probabil să spuneți. Fiecare dintre noi a văzut și vede nenumărate filme, documentare și artistice, de scurt sau lung metraj și nu considerăm necesar să facem cunoscut publicului această veste.

Numai că este o deosebire. Filmul despre care intenționez să povestesc cititorilor noștri are în el ceva într-adevăr excepțional: este primul film artistic realizat în întregime de colectivul unei întreprinderi industriale. Lista realizatorilor săi e semnificativă și nu are, credem, nevoie de un comentariu suplimentar. Iat-o! Scenarist și regizor: **Elefterie Voiculescu**, dispecer la secțiunea motoare; operator **Ioachim Fabricius**, laborant; lumina: **Bucă Miltiade**, muncitor electrician, laborant; **Ion Simionescu**, modelor; în rolul principal, montorul **Grigore Veres**. În alte roluri, **Valentin Eroiu**, tinichigiu, **Nicolae Zaharia**, strungar; **Ion Lupan**, lăcătuș, **Iancu Florescu**, turnător, **Iuliana Naco**, electriciană, etc.

★

Tînără în țara noastră, cinematografia de amatori este astăzi foarte răspîndită în U.R.S.S., R. Cehoslovacă, R. D. Germană și în alte țări. În numeroase întreprinderi și instituții sovietice cinefilii însoțesc excursiile organizate de muncitori, realizînd interesante filme documentare. De asemenea, cinecluburile întreprinderilor sovietice au realizat și filme artistice, după piese clasice și contemporane sau după scenarii originale. În Cehoslovacia activitatea cinefililor amatori s-a făcut cunoscută în special prin valoroasele filme de păpuși realizate, care au scos din anonimat o seamă de artiști talentați.

Deși în ultimii ani s-au înființat cinecluburi de amatori și la București, Ploești, etc., se pare că principalii amatori ai mișcării cinefile de amatori în țara noastră sînt cetățeni ai Orașului Stalin. Într-adevăr, deși foarte tinere, cinecluburile uzinelor „Ernst Thälmann" și „Steagul Roșu" și-au cîștigat o mare popularitate, au atras în jurul lor un număr mare de entuziaști iubitori ai cinematografiei. S-a înființat și un cineclub orășenesc,

Paul MARIAN

(Continuare în pag. 2-a)

În sala Cineclubului, regizorul filmului dă indicații „actorilor"

„Sînt un copil negru de la Little Rock"

Tînăra negresă Minnijean Brown, în vîrstă de 16 ani, elevă la școala din Little Rock (statul Arkansas) a scris această zguduitoare relatare a celor îndurate de ea după desființarea segregației rasiale în școli.

Niciodată nu am regretat că sînt neagră. Am auzit că toți copiii negri au momente cînd ar dori să fie albi; mie nu mi s-a întîmplat aceasta niciodată. Nu mă lovisem pînă atunci de restricțiile care despart pe negri de albi. Nu fusesem îmbrîncită și jignită pe stradă pentru că eram neagră. Dar îmi amintesc că am citit o povestire despre un om care fusese linșat și am întrebat-o pe mama mea ce înseamnă aceasta.

Prima oară cînd mi-am dat seama că viața negrilor putea fi și alta a fost atunci cînd o fată din Syracusa (Statul New York) a venit în vizită la niște prieteni. La gară ea a vrut să intre la toaleta rezervată albilor; prietenii săi au fost nevoiți s-o oprească. În orașul ei natal această fată putea să intre oriunde voia, în orice toaletă sau restaurant.

Cînd profesorul meu mi-a spus că puteam fi primiți la școala din Little Rock, m-am grăbit să mă înscriu. Toți eram fericiți. Cunoșteam doar atîtea cazuri de tineri care-și obținuseră diploma în școli pentru negri și care nu găseau de lucru. Știam că la școala din Little Rock se predau mai multe materii, că există acolo cursuri de artă dramatică, terenuri de tenis și un mare și frumos stadion.

Am fost printre acei pe care conducerea școlii a binevoit să-i „accepte". Am fost preveniți că vom avea multe de suferit și că ar fi mai bine să nu răspundem la provocări sau la lovituri. Dar în ziua cînd am venit la școală, garda trimisă de guvernatorul Faubus ne-a împiedicat să intrăm. După două săptămîni, cînd Curtea Supremă a dat gărzii ordinul de retragere, poliția a escortat pe 9 dintre noi, introducîndu-ne

(Continuare în pag. 5-a)

...O urîsc pe Minnijean. Ea crede că este egala noastră...

În acest număr:

Conacul Goleștilor— MUZEU NAȚIONAL

Pregătiri pentru turneul Teatrului Național „I. L. Caragiale" în Uniunea Sovietică

MODĂ PRACTICĂ

Echipa de fotbal a constructorilor de autocamioane „STEAGUL ROȘU" din Orașul Stalin

Puternicele tractoare sovietice „Kirov" S-80 sînt singurele vehicule care pot parcurge drumurile grele ale șantierului. Sus, aproape de creasta muntelui, tractoriștii fac un scurt popas înainte de a porni din nou la drum.

Parâșeni

ȘANTIERUL nr. 4

(Urmare din pag. 1-a)

acest drum greu tractoarele au cărat zi și noapte remorcile cu țevi pentru conductă. Nici nu se topiseră zăpezile pe munte cînd primele tronsoane ale magistralei erau de-acum la locul lor.

După încă o pantă abruptă intrăm într-un luminiș. Se zărește o cabană turistică. În preajmă se văd și primele așezări ale constructorilor magistralei. Sînt dormitoarele și cantina care aprovizionează pe oameni chiar la locul de muncă. Facem primul popas.

Din remorcă se descarcă materialele: sacii cu pîine caldă și celelalte alimente aduse de jos. Avem deci răgaz pînă să pornim mai departe să vedem șantierul. În spate, prin pădure conducta coboară în vale spre termocentrală. Traseul acesta a fost terminat. Nu se mai văd decît acele porțiuni de șanț lăsate special descoperite pentru probele de presiune. Peste 9 km au trebuit să defrișeze constructorii prin pădure pentru a putea întinde conducta.

Din pădure magistrala trece apoi prin luminișul unde ne aflăm, chiar prin fața cabanei turistice. De aici începe din nou urcușul. S-a schimbat și natura terenului. Stîncă și iar stîncă. Mașina de escavat nu are căutare aici. Unealta de bază este ciocanul pneumatic. Ți se pare oarecum curios să auzi aici pe munte duduitul acestor ciocane pneumatice care sfredelesc stînca. Se spune că lupii și urșii care colindau pînă nu de mult aceste locuri au dat bir cu fugiții de atîta zgomot. Bucuria ciobanilor care-și mînă turmele de oi spre culmile înverzite ale munților.

Din poiană pornim la drum pe jos de-a lungul traseului conductei. Drumul urcă abrupt. Întîlnim porțiuni unde șanțul conductei n-a fost săpat încă. Aici nici ciocanele pneumatice nu mai pot birui stînca. I s-a venit totuși de hac. Cu dalta și barosul sau cu perforatoare manuale s-au făcut mici găuri în stîncă atît cît trebuia pentru dinamită. Forței dinamitei, stînca i s-a închinat. Și conducta a putut înainta mai departe. La un moment dat trebuie chiar să ne oprim căci drumul ne este barat. Se dinamitează. Peste cîteva secunde zgomotul exploziei ajunge pînă la noi, apoi se pierde în pădurea deasă.

Între timp din urmă ne-a ajuns alt tractor, care trage o remorcă ce transportă masa de prînz a constructorilor care lucrează sus pe creastă. Urcăm pe tractor și ne continuăm drumul. Intrăm în zona de lucru a sectorului 2 montaj. Macarale montate pe tractoare ridică ca un fulg tronsoanele de conductă și le duc pînă deasupra șanțului abea săpat. Vine apoi rîndul sudorilor care fac legătura între tronsoane.

Din acest loc drumul devine din ce în ce mai greu. În stînga valea abruptă a muntelui, în dreapta stîncile prin care se strecoară conducta. Pe această porțiune îngustă de pămînt pietros săpat de ape, tractorul se strecoară încet trăgînd după el remorca cu mîncarea constructorilor. Orice neatenție a tractoristului ar putea provoca prăbușirea în prăpastie. De atîta vreme de cînd colindă aceste drumuri oamenii s-au călit însă și nu-i mai sperie nimic. Muntele trebuie cucerit pînă la urmă. Conducta va trece dincolo în Oltenia, peste orice teren, oricum ar fi el.

Încă puțin și vom fi pe creasta muntelui la punctul cel mai înalt al conductei. Nicăieri în țară — se pare că nici în Europa — o asemenea magistrală nu a ajuns la această altitudine de 1650 metri. Observăm că s-a schimbat și vegetația. Copaci nu mai sînt. Doar printre stînci vegetație pitică, specifică zonei alpine. În schimb sîntem în împărăția vînturilor. Dinspre creastă vîntul suflă fără milă măturînd totul în cale. Mărturie a forței cu care vîntul stăpînește în aceste locuri ne apare în drum un stîlp metalic de înaltă tensiune ce a fost cîndva frînt ca un băț de chibrit.

Infofoliți în pufoaice, eu căciuli bine trase pe cap, zărim primii constructori ai sectorului 1 — montaj. Au ajuns acum cu conducta chiar în creasta muntelui. Dar lucrul se oprește. Este ora mesei. O fată în halat alb sosită în remorca cu care am venit, împarte oamenilor gamele pline cu mîncare caldă. La adăpostul tractorului și al remorcei, oamenii prînzuiesc în tihnă.

Pînă aici, în vîrful muntelui, au ajuns și lansatoarele montate pe tractoare. Acolo unde terenul este prea accidentat și tractoarele nu mai au acces, se folosesc macaralele manuale. Constructorii s-au învățat cu greutățile terenului, cu forța vîntului și cu ploile reci de munte. Nimeni și nimic nu poate opri din loc munca lor menită să dea viață acestei importante lucrări inițiată de partid. Este vorba doar de o conductă magistrală care va permite recuperarea zilnică a sute de mii metri cubi gaze de sondă din regiunea petroliferă a Olteniei. Aceasta va reprezenta economisirea zilnică la termocentrala din Paroșeni a 1000 tone cărbune, posibilități pentru extinderea rețelei de gaze în Valea Jiului și pentru alte utilizări.

Intoarcerea o facem pe același drum. De data aceasta coborîm însă. Deși a început să plouă, pe șantier munca nu contenește. Se sapă ultimii kilometri de șanț. Încă 3 km. de conductă montată și constructorii șantierului nr. 4 își vor respecta angajamentul: terminarea traseului ce le revine din marea magistrală Țicleni—Paroșeni cu două luni și jumătate înainte de termen.

Tudor GHEORGHIU

PĂMÎNTURI NOI

(Urmare din pag. 1-a)

ceput repede că nu va putea să-și țină cuvîntul, că nu va putea să se ducă acasă, cum promisese, în fiecare seară. Era un sacrificiu pe care îl cerea lucrarea, răspunderea față de ea. Trebuia să-l accepte. Și el l-a acceptat. Nu știa însă cum să spună tinerei lui soții, cum să-i vorbească despre asta. Dar nici n-a mai fost nevoie. Ea a înțeles și singură. Acum, Aurel Popa în timp ce toți ceilalți oameni pleacă acasă cu mașinile, stă adeseori noaptea pe șantier. Lucrează pînă tîrziu, calculează, pregătește planurile pentru a doua zi. Numai cînd trenurile trec spre București, tresare și se oprește din lucru. Se uită după ele cu jind, nu le slăbește din ochi pînă nu se pierd în zare. Ce să-i faci, munca e muncă, nici ea nu poate fără dragoste. Aurel știe acum acest lucru. Și se și cunoaște. Sectorul lui e dacă nu primul, în orice caz printre cele mai bune de pe șantier.

Răzbunarea „mezinului"

Îl cheamă Gheorghiță Ionescu. Nu are decît 17 ani. Cam slăbuț, cam pirpiriu, nu s-a speriat totuși cînd a venit vorba de mers pe șantier. A fost cel dintîi strungar din întreprinderea lui — o întreprindere de reparații auto — care s-a oferit să plece. Ba a mai convins și pe alții. Acolo, cum s-a făcut, cum nu s-a făcut, a nimerit însă într-o echipă de vlăjgani. Toți înalți, toți mușchiuloși, parcă erau atleți. Ei era cel mai mic dintre ei. Vlăjganii l-au îndrăgit din prima clipă. Își arătau însă dragostea într-un chip cît se poate de ciudat. Îi spuneau lui Gheorghiță „mezinul" și-l puneau să facă cele mai ușoare munci. Era de săpat un mal cu cazmaua, săreau ei. Trebuia încărcată o căruță cu nisip tărînă pentru nivelări, îl mînau pe Gheorghiță. Asta încă nu era nimic. Într-o amiază însă, s-au gîndit să-l scutească pe Gheorghiță cu totul de muncă. „Du-te — i-au spus — și adu-ne niște apă. Las' că norma o facem noi și singuri". Asta era prea de tot. Gheorghiță s-a simțit călcat pe bătătură. De asta venise el aici, de asta făcuse agitație?.. „La apă să se ducă cine are nevoie. Eu am treabă. Și să mă mai slăbiți cu dădăceala voastră". Atîta a spus. Pe urmă, s-a apucat de săpat. Muncea pe tăcute, cu furie. Vlăjganii au strîns din umeri și l-au dat pace. A doua zi a venit șeful de sector cu măsuratul. A stat și a socotit și numai ce a început să-l laude pe Gheorghiță. Reeșea că săpase cel mai mult din echipă. „Mezinul" ajunsese așa dar capul familiei. Se uita în jur triumfător. Parcă ar fi vrut să spună: „Na, v-am făcut-o". N-a zis însă nimic. Nici nu trebuia. Toți înțeleseră că se răzbunase pentru felul cum fusese tratat. Curios însă, nu s-au supărat pe el, ci l-au îndrăgit și mai mult. Se vede că o astfel de răzbunare le plăcea.

Starostele cărăușilor...

...oricît ar părea de necrezut, e o femeie. Îi spune Constantina și e de loc din comuna Bălăceanca. A venit pe șantier singură, neîndemnată de nimeni. A auzit că aici e mult pămînt de cărat, a pus calul la căruță și l-a dat drumul. Cînd au văzut-o mînînd calul, ceilalți cărăuși — bărbații — au început s-o șfichiuiască cu fel de fel de glume. Că ce face cu fusta cînd o la calul la fugă, că de ce-l cruță atîta pe bărbat-su de nu l-a trimis pe el și cîte și mai cîte. Constantina s-a făcut că nu-i înțelege, pînă într-o zi cînd le-a trîntit și ea una. „Voi sînteți ca-ntotdeauna buni numai de vorbă, le-a spus. Să vă văd la treabă". Atîta le-a trebuit cărăușilor. Ofensați, și-au luat căruțele și s-au îndreptat către sectoarele lor, uitîndu-se pe sub sprîncene chioriș. Era clar că toți se gîndeau cum s-o lase în urmă, ca s-o rușineze. Nici Constantina n-avea însă de gînd să se dea bătută. S-a încins astfel o întrecere de un fel deosebit. Aparent, nimeni n-o provocase. Nici un contract nu era încheiat. Dar parcă mai era nevoie de contract? În prima jumătate de zi, victoria părea să le surîdă adversarilor Constantinei. Era și tiresc. Erau mai mulți, se ajutau între ei. Deodată, Constantina a început să primească și ea ajutoare. Au sărit s-o sprijine săpătorii din echipa de la care căra pămîntul. Din acest moment, lucrurile au prins să se înverseze. Constantina a început s-o ia înainte. Nimeni nu s-a mai putut ține de ea. Într-o zi, a făcut trei norme. Cei care au rîs de ea, n-aveau acum ce să mai spună. „Hai să ne împăcăm — i-au zis. Te alegem starostele cărăușilor". Și staroste i-a rămas numele Constantinei.

★

Aceștia și alții ca ei sînt oamenii care lucrează pe șantier la Cernica; de asemenea fapte sînt ei în stare. Deocamdată, acolo pămîntul e la fel de cenușiu, la fel de sterp și de urît ca și înainte. Dar oamenii lucrează fără contenire. Și deși munca nu a început de prea mult timp, au și prins să se profileze malurile viitorului lac, zăgazul lui; au și prins să se observe care vor fi locurile salvate de inundații. Peste un an, doar peste unul, aici vor fi grădini, ogoare încărcate de rod, locuri pline de farmec și de încîntare. Oamenii le vor vizita și-și vor aduce cu drag aminte și de Aurel Popa cel dulos și nostalgic și de Gheorghiță Ionescu cel îndrăznet și de Constantina cea cu inima bărbată, de toți acești făurari de rod și de frumusețe. Va fi cel mai bun omagiu care li se poate aduce.

Ion PAVELESCU

Conacul Goleștilor — muzeu național

Zilele acestea s-a deschis la Golești secția 1848 a muzeului regional Pitești, una din cele mai complete secții din țară.

Bătrînul conac al Goleștilor, cu o vechime de peste 300 de ani, așezat acolo unde calea ferată se bifurcă spre Pitești și Cîmpulung, la 10 km. depărtare spre sud de fosta capitală a ocîrmuirii de Argeș, formează un ansamblu de clădiri foarte important pentru studiul vechii arhitecturi românești.

Despre vechimea clădirii și ospitalitatea familiei Golescu ne-a lăsat informații în limba arabă cunoscutul călător Paul de Alep, care a vizitat Țara Românească la mijlocul secolului al XVII-lea.

Așezare modestă, din cărămidă arsă și birne groase de stejar, cu pivniță boltită și susținută de arcade largi și bine zidite și pridvor umbrit de pomi seculari, conacul vorbește vizitatorilor de „nestatornicia lucrurilor", de „gîlceava oamenilor" și de hotărîrea unor boieri pămînteni de a înfrunta lăcomia turcească și intriga boierilor parveniți.

Intrarea în curtea conacului se face — acum ca și atunci — pe sub un foișor din care, la 7 iunie 1821, domnul Tudor din Vladimiri — în retragerea sa de la București la Pitești poposind cu tabăra aci — a fost ridicat și dus pentru totdeauna la Tîrgoviște.

Lîngă foișor, în dreapta, se află odăile primei școli pentru „învățătura copiilor satului în limba românească", înființată de Banul Răducanu Golescu și refăcută în 1826 de Constantin Radovici din Golești, sau pe numele lui adevărat Dinicu Golescu, unde au predat dascălii de românește I. H. Rădulescu și Aron Florian. În stînga, pe aceeași temelie veche, se găsește „bolnița" sau spitalul pentru vindecarea celor bolnavi înființat prin secolul al XVIII-lea tot de Răducanu Golescu. Peste drum se găsește o troiță de lemn sculptat și alături biserica satului, zidită prin 1626 de meșterul romîn Stoica, cu cheltuiala lui Stroe Leurdeanul, iar în spatele clădirii baia (feredeul) turcească, singura construcție din țară păstrată aproape în întregime în forma ei originală.

Împingînd în lături porțile masive de stejar, pășești spre conac pe alei acoperite de prundiș mărunt. Aleile sînt străjuite de pomi fructiferi, flori și brazi seculari. Clădirea are parter și etaj. Toată a devenit acum muzeu național.

Jos, la parter, mobilier de epocă și obiecte ce-au aparținut familiei Golescu. Iată, prima cameră din stînga a aparținut ca „birou" sau cameră de lucru boierilor Golești. Un tablou mic, în tuș negru, înfățișează pe Nicolae Golescu. El a fost dăruit muzeului din Goleștii de Elena Petricari Davila și se crede că aparține revoluționarului de la 1848, de obîrșie cîmpulungeană, acestui Ion Negulici.

În vitrine, fotocopii de pe scrisori și acte oficiale. Într-una din ianuarie-februarie 1851, expediată din Brussa, Albu Golescu propune vărului său Ștefan „stringerea fondurilor necesare continuării revoluției și pentru susținerea presei din afară". În altă datată 12 februarie 1852. Zinca, sofia lui Dinicu Golescu, face cunoscut fiilor ei Ștefan (1809-1874), care a luat parte activă la revoluția de la 1848 și Nicolae (1810-1878) membru în locotenența domnească din anul 1866 care se aflau în exil, că Albu „propune vînzarea întregii averi pentru pregătirea viitoarei revoluții".

Trecînd pragul, intri în fosta cameră a Zincăi Golescu, soția celui ce a obosit așternînd pe hîrtie aci, după ce colindase trei ani Europa apuseană, acea minunată „Însemnare a călătoriei mele".

Ultima cameră pe stînga a fost a lui Carol Davila și a fiului său Alexandru Davila, autorul cunoscutei drame „Vlaicu Vodă". Carol Davila a fost căsătorit cu Ana sau Anica, născută Golescu. Este de remarcat mobilierul sobru.

Camerele din dreapta au servit parte ca dependințe, iar cea mai mare ca salon de primire. Străjuiesc aici tablourile Banului Răducanu, al lui Dinicu și al Zincăi.

La etaj, după ce urci o scară în spirală și după ce privirea îți este oprită mai mult timp de un tablou ce înfățișează pe Tudor Vladimirescu în mișcare, intri într-o sală mare, spațioasă și bine luminată. Aci este găzduit muzeul legat de perioada revoluționară 1821-1848-1859. Pe pereți, în vitrine sau pe socluri sînt expuse, în original sau în copii mărturii ale revoluției. În mijlocul sălii domină o statuie în mărime naturală care înfățișează pe cel ce a fost sufletul revoluției — N. Bălcescu.

Piesele de muzeu sînt aranjate așa fel ca să dea o imagine completă a revoluției, începînd cu anul 1821 și încheind cu actul culminant al Unirii.

Pe pereți străjuiesc portretele în uiei sau tuș, în original sau reproduceri, care înfățișează eroii naționali ce s-au jertfit pentru binele norodului ca: Tudor Vladimirescu, Nicolae Bălcescu, Alexandru Ion Cuza, Avram Iancu și pe ale lui V. Alecsandri, Cezar Boliac, Simion Bărnuțiu, D. Bolintineanu.

În vitrine sînt expuse „ofisuri" domnești, cărți, manifeste, broșuri, ziare, proclamații, între care și proclamația de la Islaz într-un exemplar princeps, decrete și multe scrisori aparținînd revoluționarilor.

Răsunetul mișcării lui Tudor a fost relatat și de Pușkin, care într-o scrisoare adresată lui G. A. Davidov, scria: „Îți aduc la cunoștință întîmplări care vor avea urmări importante, nu numai pentru țara noastră, dar și pentru Europa. Grecia s-a răsculat și și-a proclamat independența. Tudor Vladimirescu a ieșit, în februarie, anul acesta, din București împreună cu o ceată mică de arnăuți înarmați și a declarat că nu mai pot suporta asupririle și jafurile șefilor turci, că a hotărît să se elibereze". Scrisoarea în traducere este expusă în muzeu.

Tinerii din țara noastră, oamenii muncii, oamenii de pe ogoare, au multe de învățat vizitînd acest muzeu.

Ion CRUCEANA

Arta unui mare pictor

Acum trei secole s-a născut la Kyoto, vechi centru cultural japonez, OGATA KORIN, unul din cei mai mari artiști japonezi ai secolelor XVII și XVIII, pe care omenirea, la inițiativa Consiliului Mondial al Păcii, l-a sărbătorit de curînd.

Pictor, decorator și desenator, Ogata Korin este și inițiatorul unui nou curent în arta plastică și anume: fidelitatea față de natură, față de viață. Forma lucrărilor sale este sobră, linia ornamentală, desenul și culoarea supuse legilor artei decorative. De aici, caracterul viu, optimist, al operei sale.

Puținele lucrări care s-au păstrat din opera marelui artist trădează această caracteristică. Astfel, la muzeul culturii orientale din Moscova se află o cutie pentru ceai, simplă ca formă, dar admirabilă prin finețea desenului, bogăția culorilor și perfecțiunea execuției.

Arta lui Ogata Korin a influențat în mod substanțial creația contemporană a artiștilor plastici japonezi. În cadrul unei expoziții de artă aplicată japoneză deschisă de curînd la Moscova s-a văzut cu putere această influență.

POȘTA Redacției

V. MACARIE — Oradea. Versurile trimise au o serie de lipsuri care le fac nepublicabile. Sînt însă scrise cu căldură. Cît privește poezia pe care doriți s-o publicați în ziarul „Crișana", adresați-o direct.

I. CRUCEANA — Pitești: Articolul trimis — precum ați văzut — a fost publicat.

C. I. GEORGE — București: Din ultima „producție" am reținut epigrama dedicată „Unuia care nu respectă regulile de circulație". Și așa cum se obișnuește o publicăm:

Regulile de circulație
Pentru tine n-au efect;
Le-ai privi cu veneratie
Cînd te-or pune... la respect!

TH. MATEESCU — București: Vă acordăm cu drag sprijinul, așa cum singur susțineți ca l-am acordat și altora. Sperăm însă că nu vă veți supăra dacă răspunsul nu va fi cel dorit. Epigramele trimise sînt nepublicabile. Ideile nu sînt exprimate clar. Vă recomandăm să citiți cît mai mult și de asemenea să exersați. Bineînțeles că mai puteți trimite redacției.

A. BAGHINA — Oradea: După cum vedeți vă răspundem pe adresa unde vă aflați în concediu. Totodată ne pare bine că nu ne-ați dat uitării. Din ultimele corespondențe, publicăm epigrama adresată „Unui tînăr care nu reușește niciodată la examen, tiind slab pregătit".

El încearcă tot mereu:
„Poate nu-i examen greu".
Și-are un mare noroc
Dar... la cărțile de joc!

SAVU CONSTANTIN — Craiova: Adresa ce vă interesează nu o deținem. Dacă doriți să luați legătură cu caricaturistul respectiv puteți adresa întrebările, trimițînd plicul pe adresa redacției și specificînd numele destinatarului. Aprecierile bune despre revistă, ne-au produs bucurie.

GH. CRISTOFOR — C. Turzii: Concluziile noastre coincid cu ale dvs. în privința calității poeziei nepublicate. Deci putem socoti „problema" rezolvată.

C. CONSTANTIN — Tr. Severin: Pentru a primi răspunsurile dorite trebuie să vă adresați Intreprinderii de stat pentru comerț exterior „Cartimex", str. Aristide Briand Nr. 14, serviciul import.

I. POPESCU — Craiova: Epigramele trimise nu pot fi date publicității. Ele tratează probleme legate de evenimente la zi. Pînă au sosit la redacție și-au pierdut însă... actualitatea. Vă rugăm să nu neglijați acest amănunt important.

REGUȘ CORNELIU — Suceava: Am primit și ne-a părut bine că v-ați gîndit să trimiteți revistei un material cules din regiunea dvs. Calitatea slabă a versurilor și mărimea materialului nu ne permit să-l dăm publicității.

I. SIMBEANU — Aiud: Vă rugăm să recitiți versurile trimise și să vă gîndiți ce ați dorit să exprimați prin ele. Noi, vă spunem drept, nu prea am înțeles mare lucru, în special din primele. Cu toată bunăvoința noastră nu vă putem da un răspuns cît de cît satisfăcător... Poate vom face aceasta, în urma unor precizări ce ni le veți trimite.

B. ARTHUR — București: Vă mulțumim pentru sugestiile prețioase și pentru interesul ce-l acordați revistei noastre. Materialul trimis conține o serie de date ce ne vor folosi. Veți primi sfatul dorit. Scrisoarea a fost predată tovarășei Sanda Noreanu, care vă va da răspunsul cerut.

Cronica gastronomului

PE TEREN

Terenul în cazul de față e bucătăria prietenului meu Costache. Acestei impresionante încăperi i s-ar potrivi desigur mai bine, pentru toți acei care au văzut-o, titulatura de laborator, atelier, clinică, academie culinară, mai știu eu? Pentru că cititorul n-a văzut-o însă și pentru a evita o descriere amănunțită care ar reclama un spațiu de care nu dispun și un talent pe care nu-l am, eu tot bucătărie-i zic.

Cititorul care a citit numărul trecut al revistei, știe că prietenul meu Costache mi-a făcut înalta onoare de a mă convoca în bucătăria lui, pentru a-mi demonstra cum gătește el vinetele. Eu, drept să vă spun, aș fi preferat să-mi dea reteta, pe care m-aș fi grăbit să i-o transmit, fără ca, pentru aceasta să fiu silit a face un stagiu nedorit lîngă mașina de gătit, măcar că acest mic sacrificiu îmi dădea prilejul rarisim de a admira, în elementul lor, știința și îndeminarea prietenului meu Costache. Nu mă îndoiesc că cititorul va ține seamă de devotamentul meu. De aceea mă simt dator să fiu sincer cu el și să-i fac o confidență: dacă Costache n-ar avea ticurile pe care le are, găseam eu un pretext și nu mă mai duceam la convocare. Dar asta n-o știe Costache și trebuie să rămîie între noi.

Așadar, m-am înfățișat la domiciliul lui Costache exact la ora fixată. Și cînd zic exact, cititorul trebuie să dea acestui cuvînt adevărata lui semnificație, adică aceea pe care o găsește în dicționar și nu aceea pe care i-o impun cotidian rudele și amicii. Dacă ar fi fost să dau cuvîntului interpretarea lui curentă, nu m-aș fi mărginit să spun exact, ci aș fi scris că am fost perfect exact, foarte exact, teribil de exact, cum nu se poate mai exact, exactisim. Și nu exageram. În ziua în care s-a hotărît Costache să-mi dea întîlnire în sanctuarul său, la despărțire mi-a spus:

— Știu că ești punctual, dar nu-i destul. Trebuie să fii perfect punctual, foarte punctual, teribil de punctual, cum nu se poate mai punctual, punctualisim. Mie, drept să-ți spun, nu-mi place să aștept. E singurul punct comun pe care-l am cu călătorii grăbiți cu tramvaiul și Ludovic al XIV-lea. Cît e ceasul?

— Două, îi răspund uimit.

— Fără un minut, mi-a răspuns pedant.

După care:

— Cum îți potrivești tu ceasul?

— Cum se-ntîmplă.

— Rău!... Eu numai după postul de radio. Acuma, potrivește-l după al meu și pe urmă, fă ca mine. Ne întîlnim poimîine aici, la douăsprezece, trei minute și treizeci de secunde.

— Am înțeles, Costache.

Așadar, la douăsprezece, trei minute și treizeci de secunde eram la întîlnire. N-a fost nevoie să sun. În clipa în care îmi băgam ceasul în buzunar, Costache deschidea ușa:

— Ești destul de punctual. Îmi place, mi-a spus Costache mulțumit. Ne-am dus direct la bucătărie. Descrierea ei, cu lespezile albastre lustruite și toate cratițele și sculele lună, ar ocupa pe puțin treizeci de tot atît de sclipitoare pagini într-un roman de Balzac. Rubrica aceasta nefiind însă capitol de roman și nici semnatarul ei Balzac, ocolim, precum mai sus s-a scris, descrierea, pentru a intra în medias res ocupîndu-ne exclusiv de patlagelele vinete și roșii care așteaptă pe masă, nu vreun meșter Luchian să le nemurească într-o celebră natură moartă, ci pe prietenul meu Costache, să le gătească cum știe el. Cînd a pășit Costache pragul bucătăriei, și-a înfipt mîna dreaptă în șold, în timp ce cu stînga își pipăia buzunarul halatului imaculat în care ținea tirbușonul, aruncînd în încăpere o privire circulară atît de severă, cum numai Nelson poate să fi avut una la fel, cînd, înaintea apocalipticei bătălii de la Trafalgar, și-a examinat flota de pe puntea vasului amiral. Pe urmă, iată ce-a făcut prietenul meu Costache.

A pus vinetele la copt, ca pentru salată, le-a curățit de coajă și cu o iuțeală și îndeminare de maimuță le-a scos sîmburii, lăsîndu-le întregi. Ba, ceva mai mult: le-a bătut și codițele, curățîndu-le și pe ele. Zicea că-i mai frumos la vedere (o fi). A copt apoi cîțiva ardei grași, i-a jupuit de pielițe și cu aceeași iscusită dibăcie i-a tăiat felii. Ajuns aici și-a turnat un păhărel de pelin din sticla pusă la gheață în căldarea de sub masă.

— Asta face parte din rețetă? îl întreb.

— Glumele la masă, aici lucrăm, mormăi Costache.

Și fără să-mi acorde cea mai mică atenție, c-un cuțit ascuțit ca bisturiul, începu să curețe mai multe roșii și le tocă mărunt. Tocă la fel o mare cantitate de pătrunjel verde.

Eu mă pitiesem într-un ungher, pe un scăunel de lemn și-l urmăream, tăcînd.

Prietenul meu Costache a dat jos de pe un raft o frumoasă formă de sticlă. După ce i-a uns fundul cu o lingură de untdelemn a așezat în ea un strat de tocătură de roșii și pătrunjel, și l-a sărat. Peste stratul de roșii a pus o parte din feliile de ardei copți și tocmai deasupra vinetele împănate cu usturoi. Peste vinete a pus iarăși un strat de roșii, ardei și pătrunjel, puțină sare, a mai turnat trei linguri de untdelemn și a băgat forma la cuptor.

Prietenul meu Costache mă descoperi în ungherul meu:

— Un ceas pe ceasornic, nu mai avem ce căuta aici. Acum poți bea și tu un pelin, trîntorule.

— Era și timpul, Costache. Sînt ud leoarcă.

— Tot cu lichid al să te tămădui.

Cînd peste un ceas (pe ceasornic), am gustat din mîncarea lui Costache, atîta i-am spus.

— Am făcut eu sudație involuntară în bucătăria ta, dar fie că face, Costache.

— Ascultă teoreticianule, mi-a răspuns Costache surîzînd, de-aceea te-am și chemat, să vezi și tu ce-nseamnă să gătești. Acum cred că ori de cîte ori și oriunde te-ai afla, atunci cînd te vei înfrupta dintr-o mîncare nouă, nu te va lăsa inima să nu închini un pahar și pentru cel care-a făcut-o.

— Și două, Costache!

— Așta cred!

Chibzuind eu atunci că e momentul să trag folos din buna dispoziție a lui Costache, credeam, în candoarea mea, că-i voi mai putea zmulge o rețetă.

— Ascultă, Costache zic, acum doi sau trei ani am mai mîncat eu la tine un fel de mîncare tot din roșii și vinete amestecate, dar numai după ce au fost prăjite separat și în urmă gratinate împreună. Dar nu mai știu bine: vinetele le prăjeai în unt și roșiile în undelemn sau invers?

Costache se oțări:

— Asta-i altă mîncare de pește.

— De legume vrei să zici.

— Cum de-ai băgat de samă?

Și Costache schimbă repede vorba și plecă fuga la cămară, după vin.

Ce pot să fac? Așa-i Costache!

PASTOREL

CINECLUBUL UZINEI

(Urmare din pagina 1-a)

„Spre soare", în cadrul Casei regionale de creație, care are de pe acum peste 300 membri.

S-ar putea pune întrebarea: care este rostul unui cineclub de întreprindere? Scopul unui cineclub bine organizat și bine orientat este acela de a educa gustul artistic al oamenilor muncii, să le îndrepte atenția spre filmele cu adevărat valoroase, să explice sensul și conținutul filmelor. Amuncitoresc, numărînd 120 membri. O reuniune tovărășească a dus la procurarea primelor fonduri necesare cumpărării peliculei. De la școala profesională a uzinei a fost împrumutat un aparat de filmat pentru filme de 16 mm., aparat care stătea neîolosit. O serie de conferințe privind istoria și tehnica cinematografiei au desăvîrșit munca pregătitoare a membrilor cineclubului.

De curînd s-a trecut la realizarea primului film, despre care am avut prilejul să amintesc. Greutățile au fost

Se turnează un cadru din film

cest lucru se realizează prin proiecții, însoțite de discuții, prin conferințe despre istoria cinematografiei, prin cronici scrise sau vorbite ale filmelor prezentate pe ecrane, etc.

Aceasta este însă doar o latură a activității unui cineclub. O a doua, nu mai puțin importantă, este realizarea de filme originale, cu caracter instructiv, didactic, sau satiric, strîns legate de activitatea întreprinderii respective.

★

În luna martie a acestui an, sub egida organizației U.T.M. din întreprindere, la uzinele de tractoare din Orașul Stalin a luat ființă primul cineclub mari, dacă ținem seama de faptul că absolut toată treaba, de la filmarea propriu zisă și pînă la munca de laborator finală, a trebuit făcută de muncitori, cinefili amatori. Au lipsit și multe mijloace tehnice strict necesare, ca de pildă, reflectoarele. Travelingurile au fost luate... dintr-un căruciorr pentru transportul pieselor. Înregistrarea sunetelor a fost făcută pe o bandă de magnetofon, astfel încît sincronizarea lasă de dorit. Și totuși, filmul nu e deloc lipsit nici de valoare artistică, nici de valoare educativă.

Să vi-l povestim! După ce anată un aspect general al cartierului de locuințe „Tractorul", obiectivul se oprește la o fereastră cu obloanele trase. E dimineață. De la radio răsună o muzică învioărătoare. Oamenii se scoală, se îmbracă și o pornesc la lucru. Copiii se duc hîrjonindu-se spre școală. Un nou născut zîmbește vesel obiectivului: și pentru el a venit o nouă zi. Doar oblonul casei despre care am vorbit continuă să fie închis. Pătrundem înăuntru, să vedem ce se întîmplă. Mai întîi se aud sforăituri zgomotoase, apoi se arată un cetățean care trage ferchit la aghioase. În sfîrșit s-a trezit... Trage pe el haine cu o viteză uluitoare și țîșnește pe stradă. Dar graba îi trece curînd cînd vede trecînd o fată cu fizic atrăgător. Eroul nostru își ia o poză de donjuan și pornește în urmărirea tinerei fete. Trecînd strada, cît pe ci să fie izbit de o motocicletă. Se oprește iar, vociferează îndelung. În sfîrșit, își amintește că e tîrziu. O pornește la goană, cu viteza sunetului, dă la o parte paznicii de la poartă uluiți și într-o clipă e la strungul său, care îl aștepta de vreo oră. Bineînțeles că n-are pregătite nici piese, nici scule, iar strungul e într-un hal fără de hal. În sfîrșit, după un timp, dă drumul mașinii. Acum s-a liniștit de tot. Pune un ucenic s-o supravegheze și el își aprinde tacticos o țigară și pornește să facă „o șuetă" cu un alt muncitor de aceeași teapă.

Cu vreo oră-două înainte de terminarea schimbului își aduce aminte că e strungar. Se reîntoarce la mașină și din nou, cu o viteză nebănuită, scoate piesă după piesă. A uitat, bineînțeles, să dea prima piesă pentru control. La sfîrșit, controlorul de calitate îi măsoară piesele fabricate. Toate merg la rebut. Omul nostru protestează pentru această „persecuție". Apoi pleacă la restaurantul „Dunărea" din apropierea uzinei unde, în timp ce lăutarul îi cîntă la ureche, își împărtășește necazul unui tovarăș de chef: ce-o fi având toată lumea cu el? De ce-o fi atît de persecutat?

Cam acesta este filmul. Creînd tipul leneșului, al îndolentului „Marinică", montorul Grigore Veres a dat dovadă de remarcabile aptitudini artistice. Scenariul și regia vădesc de asemenea calități de-a dreptul surprinzătoare pentru un debut al unui cinefil amator.

După cum se vede, un început promițător și perspective și mai promițătoare, pe care le-am vrea extinse în cît mai multe întreprinderi.

Paul MARIAN

MIRIDIANE

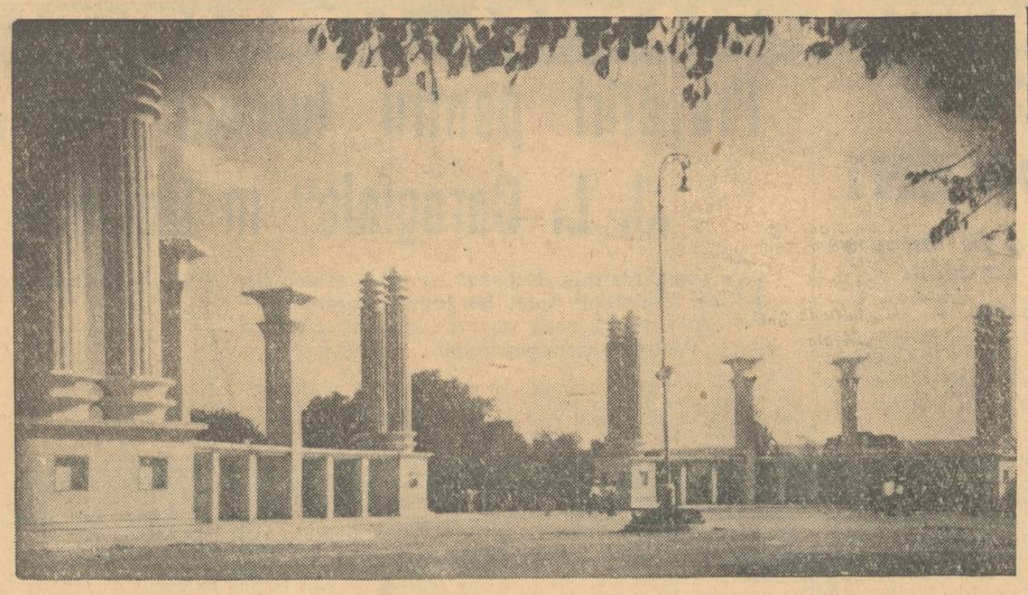

Varna — *Intrarea în grădina de la malul mării.*

Insemnări dintr-o călătorie în R. P. Bulgaria

LA VARNA

Călătorind cu vaporul de la Constanța pînă în portul bulgar Varna, nu faci decît aproximativ cinci ore. Nici n-ai apucat să te acomodezi prea bine cu atmosfera de pe vas, că, iată, se și zărește capul Caliacra, coasta stîncoasă și aridă care adăpostește în peșterile sale submarine ultimele foci ce mai viețuiesc în Marea Neagră.

Se înserează și în curînd încep să apară la orizont nenumărate puncte luminoase. Se fac pregătirile de acostare. E semn că sosim la destinație. Ce păcat că nu e ziuă, pentru a putea admira panorama orașului... Această dorință ne-am îndeplinit-o însă a doua zi, cînd dis-de-dimineață am pornit să vizităm orașul și stațiunea Varna. Privit din partea mării, orașul apare cocoțat pe un mal înalt. Încă din acest port rămîi plăcut surprins de mulțimea arborilor ornamentali ce străjuiesc mai toate străzile. Aproape în curtea fiecărei locuințe poți vedea mici grădini cu flori multicolore. Dragostea localnicilor față de arbori și flori se vădește și în grija cu care aceștia gospodăresc splendidul parc al Marinei din centrul orașului, întins pe o suprafață de cîteva zeci de hectare.

Într-o parte și alta a orașului Varna — la nord spre Palatul „Evcsinograd", iar la sud spre Galata — se află stațiunea cu același nume. În apropierea plăjilor se găsește o mare și minunată pădure de fag, tei și carpen. La adăpostul acesteia, pe coasta plină de vile și sanatorii se întind aidoma unor covoare verzi, așternute în jurul orașului, renumitele livezi și vii ale Varnei.

Așa se înfățișează călătoruluj, la prima vedere, orașul bulgar Varna.

...Cărțile vechi spun că, odinioară, cu vreo 4000 de ani în urmă, pe locul Varnei de astăzi se afla legendarul oraș Odesos al tracilor și ilirilor, unul dintre cele mai vechi orașe din Peninsula Balcanică și care se făcuse cunoscut lumii întregi.

La Varna n-au dispărut cu totul urmele unor epoci mai îndepărtate. Localnicii vă vor arăta uriașele sarcofagii din piatră, precum și așa-numitul „turn roman", situat în partea de sud a orașului, la mică distanță de port.

Ca și Constanța, în timpul epocii capitaliste, portul bulgar Varna a avut un rol de neinvidiat. Capitaliștii străini au folosit portul pentru a putea jefui cît mai bine bogățiile Bulgariei. După 9 septembrie 1944, cînd poporul bulgar, avînd sprijinul Uniunii Sovietice, s-a eliberat, a început să pulseze în întreaga Bulgarie o viață nouă. Semnele acestei înoiri se simt, acum, după 14 ani, la fiecare pas. O vizită la șantierul naval din Varna este deosebit de interesantă: privim cu cîtă însuflețire muncesc constructorii acestui mare șantier naval, care înainte de 9 septembrie 1944 nu era decît o mică întreprindere cu cca 400 de muncitori, unde se executau doar reparații la nave mici. Aici lucrează acum aproape 5000 de muncitori. Nu de mult ei au realizat prima navă de transport de 4200 tone și primul vapor de pasageri, „Gheorghi Dimitrov". Însoțitorii noștri au ținut să ne spună că în viitorii trei ani, șantierul lor va trece la construirea unor nave de 10—16.000 tone.

De la șantierul naval, ghiziî ne-au dus să vizităm bazele gospodăriei piscicole. Acestea sînt înzestrate cu vase moderne, avioane pentru urmărirea bancurilor de pește, fel de fel de scule de pescuit, așa cum nici n-au putut visa înainte de eliberare pescarii bulgari. În ajutorul lor s-a înființat un institut de cercetări științifice pentru pescuit.

În preajma mării ne-am oprit în fața unei clădiri impunătoare care adăpostește un mare acuarium. Tot soiul de pești și animale marine au fost aduse aici spre a putea fi cercetate de către amatori. Și ne-a fost dat să vedem că cei dornici să studieze fauna mărilor sînt în număr destul de mare. Nenumărați vizitatori își așteaptă rîndul și la muzeul arheologic al orașului, care cuprinde o bogată colecție de unelte și arme trace.

Varna — *Teatrul Național*

De altfel trebuie reținut că Varna este un puternic centru cultural, cu bogate tradiții. În oraș funcționează numeroase școli medii și un conservator popular. Apar mai multe publicații, printre care și un ziar în limba turcă. Varna este înzestrată cu un Teatru Popular — care acum doi ani a făcut un turneu în regiunea Constanța, o operă, un teatru de păpuși, o orchestră simfonică, 8 cinematografe și alte instituții culturale, capabile să satisfacă cerințele unei populații de peste 120.000 locuitori, cît are în prezent Varna.

Aflîndu-ne la Varna în plin sezon de vară, n-am scăpat ocazia de a face o raită și la „Nisipurile de aur", cum sînt numite pe drept cuvînt plăjile acestei minunate stațiuni de faimă internațională. În tot timpul verii, în afara oamenilor muncii bulgari, vin foarte mulți turiști străini. În ultima vreme s-au construit opt mari hoteluri și trei restaurante admirabile. La acestea se mai pot adăuga noile vile ale întreprinderilor și instituțiilor, în care oameni ai muncii din toate colțurile Bulgariei își petrec concediile de odihnă.

Noi construcții de vile și hoteluri sînt în curs de executare. Dar la Varna se pot vedea și altfel de șantiere de construcții, pe care se înalță noi întreprinderi, magazine, școli, blocuri muncitorești.

Părăsind Varna, rămîi stăpînit de imagini de neuitat. Schelele noilor construcții îți apar ca un simbol al viitorului acestui fermecător oraș bulgar, care începînd din anii puterii populare cunoaște o puternică dezvoltare.

Ion POPOVICI

Un american de rînd

Trăia, pe vremea noastră, în S.U.A., un american de rînd, care-și culegea informația despre cele ce se petrec pe glob, din marfa intelectuală avariată, furnizată de o presă venală. Și, ca mai toți americanii de rînd, al nostru, pe nume Johnson, credea în tot ce citea, — lua, ca să zic așa, litera ziarului drept literă de evanghelie. Cît despre discursurile mărimilor politice, putea jura că sînt oglinda fidelă a intențiilor și adevăratului lor gînd.

Credea, mai ales, Johnson, în onestitatea acelei doctrine cu ecouri mondiale, născută din „nobile" motive sentimentale. Și și-ar fi pus, sărmanul, mîna-n foc că ajutorul filantropico-economic oferit de autorii doctrinei popoarelor arabe, nu era un joc de bursă cu profit însutit ci pornea din gînd curat, inspirat nemijlocit de neagra sărăcie în care se zbat acele popoare.

Mai tare ca cremenea, era de asemenea credința lui că „supremația spiritului asupra materiei", despre care doctrina glăsuia, era exclusiv ceea ce sfînta treime urmărea, și însuși era ferm convins că dorința ei de temelie consta, precum se știe, în salvarea lăcașelor sfinte ale celor trei religii principale — mozaică, musulmană, creștină — care au, toate altarele situate în Orientul Arab, unde sînt, din păcate, „amenințate" (deși dovezi nu există) de „primejdia comunistă". În sfîrșit, credea mortiș că pentru aceste „bunuri spirituale" și nu — doamne ferește! — pentru cele petrolifere, duce dîrza lui luptă în Orientul Arab marele nabab Rockefeller.

Or, după un cîrd de vreme, același american de rînd află, plîngînd, din rîndurile aceluiași ziare, că unul din acele popoare este amenințat de o monstruoasă agresiune „indirectă" a acelorași dușmani teribili și invizibili, și se vrea, neapărat, apărat de armatele americane.

Poate pretinde cineva că se putea ca autoritățile S.U.A., astfel solicitate, să nu-i sară-n ajutor bietului popor?

Iată-l dar pe Johnson al nostru — ofițer în batalionul 97 geniu — debarcat cu curaj în Liban, dar primit cu strigătul cumplit Go home!

E uluit. A crezut, în trecut, tot ce citea, căci i se tot cînta „crede și nu cerceta".

Acuma vede. Vede că între cele citite în Statele Unite și cruda realitate, e cale departe, mai lungă decît de la Washington la Beirut. Dar a priceput. Poporul libanez nu se vrea apărat de un dușman nevăzut, ci de „binefacerile" nevăzute nici ele ale doctrinei ce poartă numele președintelui S.U.A.

Colac peste pupăză, însuși autorul doctrinei, prezintă un „plan, american, de pace, în Orientul Mijlociu" la O.N.U. în timp ce Johnson cu batalionul lui primesc ordinul să execute lucrări tehnice cu iz de război atomic.

E prea de oaie! Pus pe bătaie, blîndul american de rînd, ieșit din fire, devine miel turbat și, denunțînd odioasa fățărnicie, cere comandamentului să vie cu o imediată evacuare, cu mic-cu mare, a trupelor americane staționate pe coastele libane.

Că trupele americane vor fi evacuate nu încape îndoială. Dar bietul Johnson, evacuat cine știe unde, va chibzui mult și bine asupra primejdiei ce-l paște pe americanul de rînd, cînd nu mai e blînd precum se naște și nu mai crede orbește ce citește, în presa venală, despre politica internațională.

Dar în S.U.A. sînt astăzi mii de johnsoni — și vor fi din ce în ce mai mulți — care deschid ochii și își dau seama de nepotrivirea dintre cuvintele conducătorilor S.U.A. și faptele lor.

M. EDEL

„Infanteria marinei" în Liban

Desen apărut în „The New York Magazine"

Viață de cîine...

Săptămînalul gaullist „Carrefour" a consacrat recent trei sferturi de pagină și patru mari fotografii importantei probleme a vacanței... cîinilor.

Sînt trecute în revistă toate cazurile: și al cîinelui care suferă de o ușoară depresiune și are nevoie de o cură într-o pensiune singur, ca și a celor cărora le este suficient de a-și însoți stăpînii la munte sau la mare.

Sînt studiate în special două mari probleme. Mai întîi cea a călătoriei cîinilor pe calea ferată, automobil și avion, cu mii de sfaturi, plus cele necesare pentru voiaje în străinătate. Pentru călătoriile peste hotare fotografiile propun la alegere: „valiză cu perete perforat pentru aer și lumină egal cu 4100 franci", „valiză cu gratii, foarte aerisită egal cu 5600 franci".

Cea de a doua problemă importantă este cea a cazării. O fotografie ne arată un pat-pliant pentru cîini, din material textil și dur aluminiu egal cu 5800 franci.

În continuare „Carrefour" se plînge de faptul că există localități unde accesul cîinilor pe plaje este interzis.

Într-altă pagină a aceleeași reviste, problema revendicărilor muncitorilor este însă expediată în 30 de rînduri, în care se exprimă mirarea că aceștia nu sînt mulțumiți de faptul că De Gaulle a refuzat să le satisfacă cererile...

Conferința internațională pentru folosirea în scopuri pașnice a energiei atomice

La telefon GENEVA...

Interviu cu tovarășul Paul Drăghicescu, membru al delegației R.P.R.

Ultimele două săptămîni au fost bogate în evenimente legate de problema energiei atomice. Comisia O.N.U. pentru radiații atomice a avizat, cu autoritatea ei indiscutabilă, asupra primejdiilor pe care experiențele cu arme nucleare le creează pentru om și mediul uman. Un alt colectiv științific de mare prestigiu, Conferința experților, a tras concluzia, după lungi dezbateri, că datorită mijloacelor tehnice existente astăzi un acord asupra interzicerii experiențelor cu arme nucleare e perfect controlabil. Pe de altă parte, guvernul Uniunii Sovietice a declarat că este de acord să înceapă la 30 octombrie tratative cu S.U.A. și Anglia în vederea încheierii unui asemenea acord. În sfîrșit, în aceste zile în care la Geneva s-a întrunit un adevărat stat major al științei nucleare mondiale — a doua conferință internațională pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice — în întreaga lume s-au impus noile realizări uriașe ale savanților sovietici: instalația OGRA, centrala atomoelectrică care recuperează combustibilul consumat, centralele atomice mobile în curs de construcție etc.

În legătură cu aceste ultime evenimente am socotit util să luăm pentru cititorii „MAGAZINULUI" un interviu telefonic tovarășului **PAUL DRĂGHICESCU**, candidat în științe, secretar al Comitetului pentru energia nucleară, membru al delegației R.P.R. la Conferința internațională pentru folosirea în scopuri pașnice a energiei atomice, care se desfășoară în momentul de față la Geneva.

Am chemat la telefon Geneva, l-am găsit pe interlocutorul căutat și... discurile purtătoare de bandă ale magnetofonului au început să se învîrtească, reținînd conștiincios interviul de pe fir.

— Tovarășe Drăghicescu, vă rugăm să apreciați importanța realizărilor energeticii atomice în Uniunea Sovietică, prezentate în raportul ținut la conferința de prof. Emelianov, șeful delegației U.R.S.S.

— Aceste realizări sînt cu totul remarcabile și marchiază un moment important în istoria dezvoltării științei atomice. Construirea instalației OGRA menită să realizeze reacții termonucleare dirijate, a reactorului regenerator experimental și a spărgătorului de ghiață atomic, terminarea pînă la sfîrșitul anului a unei atomocentrale electrice mobile, precum și celelalte înfăptuiri ale oamenilor de știință sovietici dovedesc nivelul extrem de ridicat la care a ajuns tehnica nucleară în U.R.S.S. Realizările acestea reprezintă totodată o nouă pledoarie pentru interzicerea definitivă a experiențelor cu arma nucleară. Energia nucleară trebuie îndrumată nu către bombele atomice și cu hidrogen, ci numai și numai în scopuri pașnice.

— Care este ecoul acestor realizări la conferința de la Geneva?

— Pot să vă spun că cele comunicate de tovarășul Emelianov au captat interesul unanim al oamenilor de știință și al corespondenților de presă aflați aici. Cu prilejul unei conferințe de presă, tovarășul Emelianov a fost pur și simplu bombardat cu întrebări — cum foarte plastic s-a exprimat ulterior un corespondent al agenției „France Press".

— Care este contribuția oamenilor de știință romîni la conferința de la Geneva?

— După cum s-a mai anunțat, spre deosebire de prima conferință internațională, cînd delegația noastră a prezentat 7 referate, la actuala conferință vom prezenta 50 de referate. Plusul de comunicări științifice stă mărturie progreselor obținute în acest domeniu în țara noastră. Primul referat a fost ținut pe ziua de 1 septembrie. El a fost prezentat de tov. Gaston Marin și s-a referit la posibilitățile viitoare de introducere a energiei nucleare în bilanțul energetic al R.P.R. Următoarele două referate au fost ținute de tov. prof. univ. Florin Ciorăscu — o prezentare a primului reactor pus în funcțiune în țara noastră — și tov. Ciulin — o lucrare teoretică ce se referă la fuziunea termonucleară intitulată: „Oscilațiile plasmei într-un cîmp magnetic staționar extern". O altă lucrare prezentată conferinței a avut ca temă „Utilizarea trasorilor radioactivi în industria petroliferă a R.P.R. și aparține tovarășului Peteu, inginer petrolist.

Tov. acad. Raluca Ripan a prezentat o lucrare de radiochimie: „Utilizarea solvenților organici ca eluanți ai rășinelor cationice", al cărei autor este un grup de chimiști de la Institutul nostru de Fizică Atomică. În sfîrșit, săptămîna viitoare vor fi prezentate încă două lucrări: o lucrare a unui laborator de la Institutul de Fizică Atomică, condus de tov. Nahman, care va fi prezentată de tov. Florin Ciorăscu și are ca titlu „Contori cu scînteiere pentru detectarea neutronilor termici", și o altă lucrare a unui grup de fizicieni de la Institutul de Fizică Atomică condus de tov. acad. Horia Hulubei, care va fi prezentată de tov. acad. Șerban Țițeica (e vorba de o lucrare din teoria particulelor elementare). Acestea sînt lucrările pe care delegația romînă le prezintă oral, celelalte lucrări fiind prezentate în scris.

Pot să vă mai spun că tov. acad. Horia Hulubei va fi președintele unei ședințe de fizică a reactorilor, în ziua de 10 septembrie. Acad. Raluca Ripan a fost de asemenea vicepreședinta unei ședințe de geochimie pe ziua de 4 septembrie.

— La Geneva s-a deschis și o expoziție consacrată folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. Ce ne puteți spune despre ea?

— Programul încărcat (se țin două ședințe pe zi, dimineața și după amiază) nu mi-a permis încă să vizitez pe îndelete această expoziție. Pot să vă spun însă că macheta unei instalații experimentale pentru studiul reacțiilor termonucleare prezentată, între alte exponate, de Uniunea Sovietică, stîrnește un interes excepțional.

I-am mulțumit tovarășului Drăghicescu pentru interviul acordat. Banda de magnetofon se apropiase de sfîrșit, iar acele ceasului arătau că la Geneva e aproape 7 și jumătate (8.30 ora Bucureștiului). Se apropia momentul începerii ședinței de dimineață a conferinței...

U. VĂLUREANU

De ce nu-și cumpără Smith mașină?

Nu! Nu e vorba de un bilci, ci de un aspect al crizei economice din S.U.A. Negustorii de automobile nu mai știu cum să-l facă pe cetățean să cumpere o mașină. Iată un întreg circ mobilizat pentru a face reclama noilor tipuri de mașini (clișeul de mai jos). E greu însă de presupus că clownul, elefantul sau femeia semigoală îl vor face pe Smith să cumpere. Nu că n-ar vrea, sau n-ar avea nevoie. De unde locuiește el, în afara New-York-ului și pînă în centru e cale lungă dar... ei mai are de achitat rata la mobilă, rata la îmbrăcăminte, la încălțăminte, și dacă îi mai rămîne ceva trebuie să pună de o parte. Sînt zile negre. Sute de tovarăși de-ai lui au fost dați afară. În întreaga Americă sînt peste cinci milioane de șomeri și alte zeci de milioane de oameni nu lucrează decît parțial.

Și automobilele nevîndute se adună. Cifra lor va atinge în curînd un milion. La Detroit — cetatea automobilelor — nu mai este nici un loc liber pentru depozite (Priviți în fotografia de jos ce dezolant arată șirul de mașini ce își așteaptă cumpărătorii).

Și stocurile se adună deși producția e în continuă scădere. La Detroit două fabrici de automobile s-au închis, la Chicago alte două.

Fabricanții de automobile își pun speranța în reclama în jurul noilor tipuri 1959 pe care le-au scos înainte de vreme. În disperare de cauză, aceștia recurg la tot soiul de anchete „psihologice" pentru a vedea ce-i poate determina pe cetățeanul mijlociu să-și cumpere o mașină. În anchetele lor merg pînă acolo încît își pun și această întrebare: „ce-i mai important pentru un bărbat, părerea soției sau părerea amantei?".

De un singur lucru nu-și dau seama acești bussinesmani, că pentru cineva lipsit de venituri sau cu venituri mici, nici părerea soției și nici cea a amantei (dacă o are), precum și nici a amîndurora la un loc nu-l pot determina să cumpere o mașină.

De altfel muncitorul american are la ora actuală cu totul altfel de preocupări. El se gîndește cu îngrijorare la ziua de mîine, (e vorba de cei ce are de lucru, căci pentru șomeri este o problemă și ziua de azi) la asigurarea pîinii familiei lui.

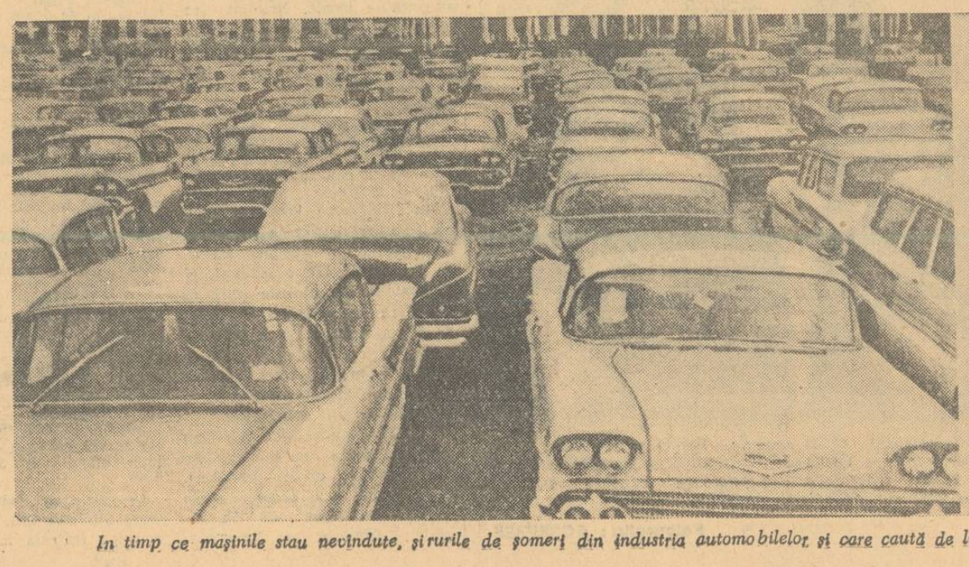

În timp ce mașinile stau nevîndute, șirurile de șomeri din industria automobilelor și care caută de lucru, se înmulțesc (clișeul din dreapta)

De pretutindeni

FIECARE al nouălea agricultor cehoslovac urmează o formă de învățămînt de specialitate. Peste 50.000 sînt elevi ai școlilor profesionale agricole sau forestiere, 5.100 studiază prin corespondență, iar 130.000 urmează diferite forme de cursuri și școli de toate gradele.

●

ÎN MINELE de diamante din Iakuția — U.R.S.S. procesul de extracție este mecanizat. Un mic aparat de o construcție complicată detectează în mod automat diamantele.

●

UN CINEMATOGRAF complet automatizat, primul de acest fel din R. D. Germană, a fost pus în funcțiune la Recklingshausen. Operatorul trebuie doar să așeze filmul și să potrivească declanșatorul automat pentru începutul și sfîrșitul programului celelalte operațiuni făcîndu-se de la sine (cortina se desface, se întunecă sala etc.).

●

ÎN ORAȘUL Imperia din Italia există un muzeu original rezervat, exclusiv... spaghetelor. Muzeul cuprinde diferite mostre și un istoric al spaghetelor.

●

INSTITUTUL de metalurgie al Academiei de Științe a U.R.S.S. în colaborare cu Institutul de curenți de înaltă frecvență din Leningrad, a creat o instalație (reprodusă în fotografia noastră) cu ajutorul căreia se poate realiza fuziunea metalelor fără creuzet, prin crearea unui cîmp electromagnetic datorat curenților de înaltă frecvență. În felul acesta, savanții sovietici au rezolvat problema producerii de aliaje pentru orice instalație tehnică modernă.

●

O INGENIOASĂ idee de a-și exprima protestul contra înarmării atomice și a intervenției imperialiste în Orientul Mijlociu, au avut locuitorii din Rahnsdorf (Germania Occidentală) care au construit o bombă de 3,5 m. înălțime din petițiile de protest semnate de locuitori.

●

PESTE rîul de munte care curge în apropierea orașului Cendu din R. P. Chineză se află un pod neobișnuit, construit din 20 de fringhii de bambus, lung de 340 metri. La această construcție veche de 150 de ani nu s-a folosit nici o piesă metalică, nici măcar un cui.

●

LOCUITORII unei comune în apropierea căreia curg apele rîului Isarco (Italia) au avut într-o zi o mare surpriză. La suprafața rîului pluteau mii de pești amețiți, care au putut fi pescuiți cu mîna. Ulterior, s-a aflat că un camion care transporta băuturi alcoolice s-a răsturnat în apele rîului cu cîteva km. mai sus de comună.

●

ÎN 1966, în Franța vor lipsi 50.000 de ingineri. Niciodată în istoria Franței nevoia de cadre științifice nu a fost atît de acută. Niciodată universitatea nu s-a lovit de mai multe greutăți pentru a-și îndeplini sarcina de formare a noi cadre.

●

LA UZINA de automobile din Mlada Boleslav (R. Cehoslovacă) a fost construit un nou automobil de curse, înzestrat cu un motor de 4 cilindri, a cărui putere este de 90 C.P. Mașina cîntărește numai 550 kg. datorită caroseriei sale din laminate de sticlă.

●

ÎN ACEASTĂ VARA, moscoviții au văzut pe străzile orașului lor un autobus purtînd inscripția: Londra-Moscova. Pasageri, turiști veniți din Anglia, vizitau pentru prima oară Uniunea Sovietică. Excursia a fost organizată de societatea „Excelsior European Motorways", pe itinerariul: Londra, Bruxelles, Berlin, Varsovia, Brest, Moscova. Excursiile Londra-Moscova în autobus sînt organizate și de alte societăți engleze.

●

ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ funcționează 2500 de stații de incubație artificială. Pînă nu de mult ele funcționau numai primăvara și vara. Datorită experiențelor făcute s-a putut demonstra că aceste stații pot funcționa și toamna și iarna. În urma măsurilor luate, în primele șase luni ale anului stațiile au folosit 540 de milioane de ouă, cantitate prevăzută pentru întregul an.

●

DOI CHIMIȘTI au încercat să descopere compoziția aromei căpșunilor. Ei au prelucrat 4000 kg. de căpșuni, din care au extras 23 g. ulei aromatic. Analizînd acest ulei au constatat că se compune dintr-un amestec de 14 elemente chimice.

●

TURNUL din Mantua, construit în 1821, a fost scos la vînzare. Aceasta datorită faptului că proprietarii palatului din care face parte nu vor să asigure cheltuielile necesare refacerii sale. Bogătașul american care era amator să cumpere turnul Pisa are acum un bun prilej...

●

ÎN U.R.S.S., 900.000 de studenți urmează cursuri serale sau prin corespondență, fără a părăsi locul de muncă.

●

O CASĂ de pompe funebre din Chicago a publicat următorul anunț: „Datorită orchestrei noastre, un deces în familia dvs. va deveni pentru dvs. și prietenii dvs. un eveniment fericit".

●

COLABORATORII Planetariului din Harkov, au amenajat un „planetariu ambulant", pe care îl folosesc cu deosebit succes în deplasările lor în diferite orașe și sate unde organizează conferințe. Planetariul este amenajat pe un autobuz special, fiind dotat cu aparate de cinema, telescop, material didactic etc.

Roza vînturilor

Festivalul cinematografic al țărilor Asiei și Africii

La Taşkent s-a deschis Festivalul cinematografic internaţional al ţărilor Asiei şi Africii. Este un eveniment de mare însemnătate culturală. Sarcina festivalului nu este întrecerea pentru cel mai bun film, ci cunoaşterea reciprocă a filmelor artistice şi documentare ale ţărilor participante, stabilirea şi lărgirea legăturilor prieteneşti între lucrătorii din cinematografie, schimbul de experienţă, dezbaterea problemelor de creaţie. La festival participă delegaţii de cineaşti din Republica Populară Chineză, India, Republica Arabă Unită, Japonia, Pachistan, Tailanda, Indonezia, Tunis, Maroc, Republica Populară Democrată Coreeană, Republica Democrată Vietnam, Ceylon, Birmania şi din toate republicile de răsărit ale Uniunii Sovietice. La festival participă în calitate de oaspeţi şi reprezentanţii ţărilor Asiei şi Africii, care n-au încă industrie cinematografică proprie.

In zilele festivalului au loc întîlniri ale oamenilor muncii din Taşchent cu oaspeţii, serate ale prieteniei, serbări populare.

Comitetul de organizare a stabilit regulamentul care dă dreptul fiecărei ţări să prezinte cîte două filme artistice şi două filme documentare de scurt metraj. In conformitate cu acest regulament multe ţări şi-au fixat repertoriul lor. China prezintă două filme noi — „Fiica partidului" şi „Cîntec deasupra Şisanlin-ului", R.P.D. Coreeană prezintă „Primul drum" şi „Se poate trăi oare despărţiţi ?". Din India s-a anunţat trimiterea filmului artistic „Bhabhi" şi două filme documentare — „Chemarea munţilor" şi „Festivalul de la Caşmir". Cineaştii sovietici au ales pentru prezentare la Taşkent cele mai bune filme ale producţiei studiourilor cinematografice republicane. Printre ele se află „Pe drumul lui Lenin" (studioul din Taşkent), „Otarova Vdova" (Gruzia film), „Legenda inimii de gheaţă" (Studioul din oraşul Frunze), „Pe tărmurile îndepărtate" (Studioul din Baku), „Cunoscut personal" (Armenfilm), „O Misiune specială" (Studioul din Aşhabad) şi altele.

Un oaspete de onoare al Festivalului cinematografic internaţional este eminentul luptător pentru pace, cîntăreţul negru Paul Robeson.

In doi ani cinematografele italiene au pierdut 61 milioane de spectatori

După cum anunţă „Gazzetta del Popolo", în Italia cinematografia trece printr-o gravă criză. In doi ani numărul spectatorilor de cinema s-a redus cu 61 milioane.

Principala cauză se datoreşte preţului ridicat al biletelor, deoarece statul ia ca impozit 60 la sută din costul unui bilet de cinema, faţă de 10-20 la sută cît lua înainte.

Situaţia a devenit atît de alarmantă încît un grup de 83 de deputaţi au propus guvernului să reducă impozitele la 35 la sută din costul biletului.

Ar mai fi o cauză, pe care ziarul suscitat o ocoleşte însă : faptul că ecranele cinematografelor italiene sînt ocupate în majoritate de filme americane proaste — şi asta în timp ce multe din filmele italiene se bucură de succes în străinătate, inclusiv în Statele Unite.

Criza teatrului din Israel

Ziarul israelian „Glasul Poporului" anunţă că conducerea de dreapta a Histadrutului (sindicatele) a hotărît să suprime teatrul „Ohel", instituţie culturală a Histadrutului. Artiştii urmează a fi concediaţi. Motivul invocat : lipsă de bani. Ziarul subliniază că acest act face parte dintr-un plan general, pus în practică de conducerea de dreapta a sindicatelor, de a goli Histadrutul de orice conţinut muncitoresc.

Teatrul „Ohel", care s-a numit pînă acum „Teatrul muncitorilor evrei din Eretz — Israel", nu va mai avea dreptul să poarte acest nume. In măsura în care va funcţiona în viitor el va funcţiona ca un teatru particular.

In legătură cu această situaţie ziarul „Glasul Poporului" scrie : „Nimeni n-ar putea spune că în ţara noastră artiştii se bucură de privilegii sau că sînt alintaţi. Din contră. Tot zilele acestea presa ne anunţă că şi teatrul „Habima" concediază sau a concediat un mare număr de artişti. La Tel Aviv există anumite cafenele ale artiştilor în căutare de lucru. Dacă vreţi, puteţi numi aceste cafenele... birouri de plasare pentru artiştii şomeri."

In continuare articolul arată că soluţia rezolvării crizei teatrului din Israel ar fi abandonarea subiectelor abstracte şi depărtate de viaţă şi înlocuirea lor prin piese realiste, fapt ce ar asigura teatrelor un mult mai mare număr de spectatori.

De ce rămîne în urmă ştiinţa americană

In Statele Unite se duc vii discuţii în legătură cu rămînerea în urmă a ştiinţei americane faţă de cea sovietică. In legătură cu această problemă revista fanceză „Les Nouvelles littéraires, artistiques et scientifiques" publică o corespondenţă din S.U.A. In ea se arată că vina rămînerii în urmă se datorează în special sistemului de învăţămînt.

Cum se ştie, cea mai mare parte a institutelor superioare din S.U.A. sînt particulare, subvenţionate de către bogătaşi. Acest principiu este sfînt şi rectorii universităţilor sînt aleşi după criteriul dacă ştiu sau nu să aducă bani în casierie. Incetul cu incetul diverşii mecena sînt înlocuiţi de către firme industriale şi comerciale care consideră institutele superioare ca pe nişte pepiniere de unde să-şi recruteze personalul necesar. Reprezentanţii acestor firme sînt prezenţi cu ocazia distribuirii diplomelor şi îşi aleg dintre absolvenţi cei de care au nevoie.

In acelaşi timp instrucţia în aceste şcoli lunecă în mod vizibil spre ceea ce are interes cutare sau cutare întreprindere să ştie viitorii absolvenţi. Astfel, se acordă din ce în ce mai puţin loc culturii generale, problemelor teoretice, a fundamentelor ştiinţei, acestea fiind înlocuite cu un practicism îngust. Bussines-manii nu sînt interesaţi ca universităţile să scoată savanţi ci simpli tehnicieni. Teoriile lui Einstein nu-i interesează decît în măsura în care le pot aplica la bomba cu hidrogen.

„Statele Unite pot înscrie în palmaresul lor un număr important de premii Nobel pentru fizică însă nu găseşti printre aceştia teoreticieni puri. In locul acestor teoreticieni este preferat inventatorul unui frigider. Şi în locul acestuia din urmă este preferat omul care să ştie a-i vinde..."

CASA RUSTICA DE LA DRAGOSLOVENI

Locul de refugiu al poetului Alexandru Vlahuţă şi de întîlnire cu prietenii săi Barbu Delavrancea şi I. L. Caragiale

Zilele acestea s-au împlinit o sută de ani de la naşterea scriitorului Alexandru Vlahuţă. Cu acest prilej, sfatul popular al raionului Focşani a luat măsuri de a înfiinţa în satul Dragosloveni un muzeu memorial. In acest scop, a fost reconstituită casa din Dragosloveni în care a trăit un timp îndelungat poetul Vlahuţă, casă care era şi loc de întîlnire al gazdei cu cîţiva dintre marii noştri scriitori contemporani.

Comuna Dragosloveni face parte din fostul judeţ R. Sărat, fiind situată la 23 km. distanţă de oraşul R. Sărat. Aci, acum vreo 50 de ani Al. Vlahuţă şi-a ales loc de refugiu vara, fiindcă aci putea lucra în linişte. Şi tot aici, din locuinţa rustică pe care o avea, a făcut casă de oaspeţi, unde îşi primea prietenii şi confraţii, din care cei mai iubiţi oaspeţi erau Barbu Delavrancea şi I. L. Caragiale. Comuna Dragosloveni, datorită prezenţei lui Vlahuţă şi a prietenilor lui de seamă, ajunsese la mare faimă în publicistica vremii.

Evocările lui Gala Galaction

Despre această perioadă academicianul Gala Galaction notă în 1931 :

„La Dragosloveni, lîngă gara Gugeşti, mai toţi confraţii de acum două decenii — şi mai tineri şi mai bătrîni — au trăit ceasuri rare, deapururi biruitoare în amintire"...

Aci, cum am spus, Vlahuţă îşi invita prietenii să lucreze în tihnă. Galaction aminteşte despre o faimoasă masă de lucru pe care Vlahuţă o pregătise lui Caragiale cînd acesta i-a telegrafiat de la Berlin poetului că vrea să vină să scrie la Dragosloveni.

„Caragiale — notează Galaction — vine, se zbuciumă o noapte întreagă, umple un coş de hîrtie mîzgălită şi varsă şi călimările pe masa albă, de tei... Apoi a doua zi, în zori, zdrobit, dezgustat, steril, scrie sub pata de cerneală : toate meseriile murdare lasă pete — şi autoironic, se iscăleşte.

In timpul războiului din 1916 1918 masa aceasta, care ar fi constituit azi un document preţios în casa-muzeu, a dispărut.

Pornind de la faptul că în cimitirul Bellu e greu să dai de mormintele răspîndite ale scriitorilor, la care „trebuie să te conducă specialiştii necropolei", Galaction îşi încheia evocarea cu aceste cuvinte : ...cînd treci... pe sub dealurile cu viţă ruginită şi cu amintiri nepieritoare ale dragoslovenilor, priveşti biserica răzleaţă şi te gîndeşti, nemîngîiat : Acolo s-ar fi cuvenit să fie mormîntul lui Vlahuţă !"

Prietenia cu Barbu Delavrancea

Cel mai des îl găsim la Vlahuţa, la Dragosloveni, pe Barbu Delavrancea. Două fotografii ni-i arată pe cei doi prieteni hoinărind călare prin judeţ, la Chiojdeni şi la Dumitreşti, sate aflate la depărtare de mulţi kilometri de casa poetului. Regiunea pitorească a fostului judeţ R. Sărat şi bogat în amintiri istorice, îi atrăgea în mod deosebit.

Iar fiindcă vorbim de Vlahuţă şi Delavrancea, să amintim de încă o... „pasiune" a lor : amîndoi erau fervenţi biciclişti ! Alături de ei era şi d-rul Alecu Urechiă care mai iscălea şi „Iodoform". Despre aceşti trei scriitori-biciclişti ne dă relaţii revista „Bicicleta" din Bucureşti în primul ei număr apărut la 1 noiembrie 1893 în care se vorbea de „jena ce au unii de a urca pe bicicletă". In vremea aceea în Romînia se aflau în circulaţie în total doar vreo 400 de biciclete. Iar revista susmenită, ca să demonstreze că şi la noi unii oameni de seamă au început să aprecieze ciclismul ca un exerciţiu sănătos, semnala pe cîţiva bărbaţi cunoscuţi din Capitală « pe care îi puteai întîlni „des pe bicicletă". Şi iată între alţii : pe cunoscutul conferenţiar şi medic d. dr. Urechiă, pe poetul Vlahuţă, pe scriitorul Delavrancea...

In anul 1893, cînd aceşti trei buni prieteni ne sînt semnalaţi ca practicînd sportul ciclist, primul avea vîrsta de 37 de ani, iar cellalţi doi fiecare 35 de ani. Dornici de petreceri rustice, ei au adoptat bicicleta ca cel mai potrivit mijloc de locomoţie ca să evadeze din oraş. Se adaptaseră astfel celui mai modern vehicul în acel timp. Dintr-o convorbire cu fiica lui Delavrancea, cunoscuta pianistă şi profesoară de muzică Cella Delavrancea, am aflat că cei trei scriitori obişnuiau dese ori să pornească Duminica şi sărbătorile pe biciclete, la lacurile din jurul Bucureştilor care bineînţeles atunci nu erau amenajate ca astăzi. Prevăzuţi cu tot dichisul necesar şi cu... sîngele Domnului, pescuiau raci, pe care îi fierbeau pe loc, îşi făceau mămăliguţă şi petrecerea ţinea pînă seara cînd iluştrii bicicliştii reveneau în Capitală.

Păcat că nu ne-a rămas o fotografie a lor pe biciclete, cum este aceea care-i arată buni călăreţi. Ea s-ar fi încadrat foarte bine printre documentele fotografice care vor fi expuse în casa memorială de la Dragosloveni.

S. ALBU

Noi filme sovietice

Fiica căpitanului

La studioul „Mosfilm" este în curs de terminare turnarea filmului artistic „Fiica căpitanului" — ecranizarea nuvelei cu acelaş nume a genialului scriitor rus Alexandr Puşkin.

„Sarcina noastră principală, — spune regizorul V. Kapiunouski, — este aceea de a nu-l denatura pe Puşkin. Dar aceasta nu înseamnă deloc că noi vrem să transpunem textual nuvela lui în limbajul cinematografic. Este important să se redea pe ecran elementul principal — ideea operei, şi dacă, de pildă, în nuvela lui Puşkin se vorbeşte de execuţia lui Pugaciov, în epilog, în film această este concepută ca o puternică scenă finală, întrînd în mod organic în subiectul principal al filmului.

Filmul se termină cu cuvintele unuia dintre eroii nuvelei — Piotr Grinev :

— Poporul a sperat şi a crezut pînă în ultimul moment, că nu vor îndrăzni să-l execute pe Pugaciov ! Şi în sufletul meu a licărit aceeaşi nădejde. Nu voi uita niciodată că viaţa şi fericirea o datorez acestui om...

In rolul conducătorului răscoalei populare, Emelian Pugaciov, joacă artistul poporului din R.S.F.S.R.-Serghei Luchianov. Spectatorii sovietici şi străini îl cunosc bine din filmele „Marea familie" (moş Maftei), „Cazul Rumianţev" (colonelul de miliţie Afanasiev), „Virtejuri duşmănoase" (Nicanor), „A douăsprezecea noapte" (Sebastian) şi altele.

Serghei Luchianov a repurtat o mare victorie de creaţie, întruchipînd pe scena teatrului sovietic figura clasică a lui Egor Bulîciov din piesa lui Maxim Gorki „Egor Bulîciov şi alţii". Acum artistul joacă pe scena Teatrului de Artă din Moscova în piesa lui B. Shaw „Ucenicul Diavolului" (Pastorul), şi în „Livada cu vişini" (Lopahin) a lui A. Cehov.

„Eroul meu Emelian Pugaciov, — spune Serghei Luchianov, — este un ţăran simplu, care a tras după el masele de ţărani împotriva moşierilor-asupritori. Eu subliniez în Pugaciov natura lui titanică, îndrăzneala şi curajul, ura faţă de acei care asupresc poporul".

Rolul lui Piotr Grinev este interpretat de cunoscutul artist sovietic Oleg Strijenov din filmele : Tăunul", „Al 41-lea". „Afanasi Nichitin", care au căpătat o înaltă apreciere din partea spectatorilor sovietici şi străini.

Oleg Strijenov a fost de multe ori în străinătate. El a vizitat Franţa, India, Republica Democrată Germană şi alte ţări.

„Cu multă plăcere, —spune Oleg Strijenov, — am început să studiez rolul lui Piotr Grinev. Eroul meu nu este numai un tînăr entuziast. El este de asemenea omul care, deşi se trage din neam nobil, totuşi, a ştiut să aprecieze just rolul istoric al conducătorului maselor populare, Emelian Pugaciov".

In film joacă deasemenea artiştii I. Arepina (Maşa), S. Şalevici (Şvabrin) şi alţii.

Muzica filmului a fost scrisă de eminentul compozitor sovietic Tihon Hrennicov.

Ernest Hemingway despre munca scriitorului

Săptămînalul francez „Arts" a publicat un amplu interviu pe care l-a acordat scriitorul Ernest Hemingway. Cu acest prilej, Hemingway a împărtăşit cititorilor părerile sale asupra vieţii, asupra artei, asupra muncii scriitorului. El a vorbit despre necesitatea pentru scriitor de a studia pictura şi muzica : „Pictorii şi compozitorii m-au învăţat în aceeaşi măsură să scriu, ca şi scriitorii". Dintre oamenii de artă de la care a învăţat măestria Hemingway aminteşte pe Mark Twain, Flaubert, Stendhal, Dante, Turgheniev, Tolstoi, Dostoevski, Cehov, precum şi pe Bach, Mozart, Cezanne, Van Gogh.

Hemingway subliniază că scriitorul trebuie să cunoască profund viaţa. El insistă de asemenea asupra preciperii de a alege din materialul de viaţă numai ceea ce e important şi necesar. Romanul „Bătrînul şi marea" ar fi putut să aibe mai mult de 1000 de pagini a arătat el. „Am căutat să exclud tot ceea ce nu era necesar".

Hemingway consideră drept calităţi esenţiale ale scriitorului sentimentul dreptăţii şi al umanităţii. Iată cîteva sfaturi pentru tinerii scriitori : „Nu pierdeţi timpul degeaba". „Ascultaţi muzică şi priviţi operele de pictură". „Cînd scrieţi nu vă precupeţiţi forţele".

Pregătiri pentru turneul Teatrului Naţional „I. L. Caragiale" în Uniunea Sovietică

Pe scena Teatrului Naţional se repetă asiduu piesa scriitorilor Aurel Baranga şi N. Moraru — „Anii negri", noua versiune scenică a dramei eroice „Pentru fericirea poporului".

...Ne aflăm în casa mecanicului ceferist Mihai Buznea (interpretat de G. Calboreanu). Vremurile sînt grele. Lupta clasei muncitoare împotriva fascizării ţării se duce în condiţii din ce în ce mai anevoioase. Aparatul ilegal al Partidului Comunist, ce conduce cu fermitate lupta, trebuie întărit. Conducerea partidului hotărăşte ca Mihai Buznea să treacă în ilegalitate.

Despărţirea de cei dragi nu e deloc uşoară. Dar şi soţia (Aura Buzescu), şi mama (Silvia Dumitrescu) şi cei doi copii — Mircea şi Sanda (Iulian Necşulescu — Tina Ionescu) înţeleg că trebuie să încleşteze dinţii şi să nu dea glas durerii.

Mircea e primul din familie care păşeşte pe calea bătătorită de paşii tatălui său. Din însărcinarea partidului, el strecoară în coloanele marelui ziar „democrat" la care lucrează, un manifest revoluţionar. Furia şi alarma ce o dezlănţuie apariţia lui, nu numai în cabinetul directorului ziarului (Marcel Enescu), ci şi în cercurile guvernamentale, demonstrează că lovitura a nimerit în plin.

...Ne aflăm acum în casa meşterului tapiţer Tudor Tomescu (Costache Antoniu). După 7 luni de tăcere, Mihai Buznea îşi face apariţia în locuinţa vechiului său prieten. Mihai e neliniştit, căci şi-a pierdut legătura cu tovarăşii din ilegalitate. Adrian Urziceanu, tovarăşul ce se ocupă cu munca sindicală (Nicu Dimitriu), se oferă să-l ajute.

Acţiunea se deplasează într-una din tipografiile partidului. Într-o pivniţă întunecoasă, insalubră, doi oameni (Mircea Constantinescu — Irina Răchiţeanu) aşteaptă cu nerăbdare textul unui manifest. Al manifestului ce trebuia să cheme peste două zile întreaga clasă muncitoare la grevă, la mitinguri de solidaritate şi la ieşiri în stradă. Dar manifestul întîrzie să sosească... Tovarăşul Preda (C. Bărbulescu) aduce veştea arestării lui Bobeică — Mihai Buznea, trădat de Adrian. Şi Mihai era acela care deţinea textul manifestului... Se caută soluţii. Şi iată că, pe neaşteptate, apare textul dorit, prin contribuţia Sandei, căreia tatăl său i-l încredinţase înainte de a pleca cu Adrian. Planul de luptă se modifică acum : acţiunile clasei muncitoare se vor desfăşura înaintea termenelor fixate, pentru a înlătura contraacţiunile aparatului siguranţei statului.

...Ministerul de Interne se află în alarmă. Inspectorul Puiu Gheorghian (Ion Finteşteanu) se plimbă furios, asemeni unei fiare sălbatice în cuşcă. Greva muncitorilor s-a desfăşurat cu succes. Mitingurile de solidaritate au împînzit întreg oraşul. Inspectorul e nelămurit : cine-i conduce pe muncitori ? Doar Mihai Buznea a fost arestat ! Au fost închişi şi alţi luptători comunişti. Inspectorul siguranţei nu ştie însă că partidul nu poate fi clintit. Că în locul fiecărui comunist torturat şi schingiuit, apare mereu un altul, la fel de dîrz şi nefrîntcat.

Degeaba sînt înfierăţi şi trimişi comuniştii în faţa Consiliului de Război. Ideea comunismului nu va putea fi niciînd înfrîntă ! Din acuzaţi, ei se transformă în adevăraţi acuzători.

Sumara expunere a liniei acţiunii piesei se cerea completată de o caracterizare a personajelor principale. Am socotit mai folositoare decît propriile-mi aprecieri, pe acelea ale interpreţilor principali, artiştii poporului Aura Buzescu şi G. Calboreanu. Expunerile lor, deşi fugare, făcute în puţinul răgaz dintre două repetiţii obositoare, vor fi cu siguranţă utile şi necesare tuturor iubitorilor de teatru. Am socotit de asemenea necesară o discuţie cu maestrul Sică Alexandrescu, regizorul piesei, ce mi-a vorbit cu multă căldură despre concepţia sa regizorală.

Artista poporului AURA BUZESCU

Maestrul emerit al artei SICĂ ALEXANDRESCU

Sică Alexandrescu

Maestru emerit al artei, laureat al Premiului de Stat

Concepţia regizorală atît în trecut cît şi acuma, are la bază respectul adînc faţă de devotamentul plin de abnegaţie faţă de cauza comuniştilor luptători în ilegalitate.

După cum autorii şi-au revăzut textul în mod substanţial, şi regia se va cădea să îmbrace piesa în haine noi. Autorii, renunţînd la o serie întreagă de amănunte minore, au dat mai multă adîncime conflictului istoric, au ajuns la o tipizare mai desăvîrşită a personajelor şi au sporit astfel valoarea lucrării lor, ale cărei calităţi au fost apreciate încă de la prima ei apariţie.

Regia a urmărit aceeaşi linie de sinteză pe care au parcurs-o autorii, căutînd să contureze în linii mai simple şi cu atît mai impresionante figurile trasate în contururi atît de precise în lucrare.

Primul pas pe acest drum s-a făcut cerînd scenografului Liviu Ciulei o montare cît mai simplă şi mai sugestivă, pe care el a realizat-o cu multă măiestrie.

Am căutat apoi să întregim distribuţia, chemînd în sprijinul lucrării lui Baranga şi Moraru cele mai de preţ şi mai potrivite forţe actoriceşti. Astfel, în rolul central va apare artistul poporului G. Calboreanu, care va înscrie, cred, cu acest prilej, o nouă mare creaţie în galeria sa de realizări atît de bogată. Artistul poporului Vasiliu Birlic va da o deosebită strălucire unui rol episodic, pe care l-a jucat pe vremuri Ionel Ţăranu. Marcel Anghelescu va interpreta cu căldură şi vigoare rolul lui Oană, asupra căruia autorii au lucrat foarte mult. Niky Atanasiu va interpreta pe Coman, primul redactor, punînd în slujba rolului însuşirile sale preţioase. Artistul emerit Al. Giugaru, în rolul comisarului Hristache Spătăţelu, va face o savuroasă creaţie. Silvia Dumitrescu apare în rolul creat acum 10 ani de Sonia Cluceru. Intreaga distribuţie a fost îmbunătăţită, în aşa măsură, încît în roluri de mică întindere vor apărea artişti emeriţi ca Eugenia Popovici sau Al. Ghibericon.

Pe lîngă toţi aceşti artişti care au intrat acum în distribuţie, apar în rolurile pe care le-au creat la premieră artiştii poporului Aura Buzescu, Costache Antoniu, Ion Finteşteanu, artiştii emeriţi Radu Beligan, Ion Manu, N. Dimitriu, N. Brancomir şi Irina Răchiţeanu, Mircea Constantinescu, C. Bărbulescu şi alţii.

Aura Buzescu

Artistă a poporului, laureată a Premiului de Stat

M-am apropiat de rolul Mariei Buznea încă din anul 1950, cînd l-am interpretat pentru prima oară, cu o infinită dragoste. Sentimentul îşi are explicaţii firesti. Personajul, deşi creat din puţine cuvinte şi din cîteva scene, întruneşte cîteva calităţi deosebit de preţioase. E vorba de o mamă, de o soţie şi de o luptătoare. Supusă unor încercări grele, acest Om — pe care-l spun cu majuscule, din pricina respectului pe care mi-l inspiră —, trece toate examenele vieţii cu o mare demnitate şi cu un curaj civic vrednic de laudă. Multe personaje în multe piese sînt supuse la confruntări omeneşti dificile. Dar să ştii să le birui fără lamentări inutile, să reuşeşti să-ţi depăşeşti condiţia umană, şi să faci din jertfa ta personală un exemplu de bărbăţie, iată un rol greu, iată o funcţie scenică ispititoare pentru orice actor.

Maria Buznea din „Anii negri" cere sobrietate, o mare forţă de stăpînire a sentimentelor, şi, mai presus de toate, convingere.

Imi iubesc rolul şi de aceea, acum, la reluare, îmi dă aceleaşi emoţii ca la premieră.

George Calboreanu

Artist al poporului, laureat al Premiului de Stat

In cadrul turneului în Uniunea Sovietică voi juca pentru prima oară rolul lui Mihai Buznea din „Anii negri". E un rol care mă atrage în deosebi, un rol de vajnic luptător pentru cauza poporului, a cărui voinţă de luptă împotriva orînduirii nedrepte nu poate fi frîntă, în ciuda persecuţiilor şi a schingiuirilor la care este supus el şi ai lui.

Mă străduiesc, sub conducerea regizorului Sică Alexandrescu, să redau cît mai veridic figura acestui erou care mă pasionează.

Mihai TOLU

Din istoria de un secol al unui teatru nou

La 23 iulie 1958 a fost inaugurat la Botoşani Teatrul de Stat „Mihail Eminescu". Un eveniment de seamă în viaţa cultural-artistică a ţării, care dovedeşte încă o dată grija pe care partidul şi guvernul o poartă acţiunii de culturalizare a maselor.

Pentru Botoşani, acest eveniment are însă o semnificaţie specială. El reprezintă realizarea unui deziderat mult mai vechi al publicului botoşănean, care dorea să aibă un teatru al lui, teatru pentru care încă de-acum 120 de ani a vădit un mare interes.

Se împlinesc 120 de ani de cînd la Botoşani a luat fiinţă un teatru cu caracter permanent.

Această încercare meritorie şi în parte reuşită s-a datorat curentului puternic pentru o artă naţională stîrnit pentru de Gh. Asachi, Vasile Alecsandri şi Ştefan Catargi care în 1836 au înfiinţat Conservatorul filarmonic dramatic din Iaşi. Lipsa de grijă pentru cultura şi arta naţională cum şi reaua credinţă a cîrmuirii duc la închiderea conservatorului şi la întreruperea spectacolelor prezentate cu succes de către elevii lui. Dorul pentru spectacole de teatru românesc şi entuziasmul publicului însă, au rămas.

Oraşului Botoşani i-a fost rezervată cinstea de a reîncepe în Moldova activitatea culturală a teatrului în limba ţării.

★

In 1838, Nicolini directorul şcolii domneşti din Botoşani se asociază cu Costache Caragiali, — care în peregrinările sale prin ţară, se afla în oraşul din nordul Moldovei — şi încep o serie de reprezentaţii teatrale cu o trupă a cărei componenţă, în afară de cei doi directori-actori, nu se cunoaşte.

Spectacolele aveau loc chiar în localul şcolii într-o sală cu o capacitate de 40 de scaune.

De la început izbucneşte un conflict între Eforia oraşului şi conducerea teatrului. Eforia cerea o chirie de 30 de sfanţi şi 6 locuri gratuite pentru fiecare reprezentaţie. Aceste pretenţii erau greu de suportat pentru tînăra înfiinţare artistică şi neputînd ajunge la o înţelegere cu autorităţile locale, Nicolini se plînge în ultimă instanţă prinţului Ghica, ministru de Interne al Moldovei, la acea epocă.

Nu se ştie dacă şi în ce măsură ministrul Ghica a rezolvat plîngerea lui Nicolini.

Spectacolele însă au continuat. Ceea ce înseamnă că încercarea lui Nicolini şi Caragiale a reuşit.

La 28 noiembrie 1838 se juca „în al patrulea abonament" piesa „Uniforma lui Velington" comedie într-un act de Kotzebue. In biblioteca Academiei R.P.R. se găseşte un afiş al acestei reprezentaţii. Afişul este scris de mînă, pe o jumătate de coală de hîrtie şi în el se anunţă că „priveliştea se va sfîrşi printr-o pantomie în două acte" şi că spectacolul începe „punct la 6 jumătate ceasuri europeneşti".

In iarna anului 1838—1839 au fost prezentate mai multe piese atît originale cît şi traduceri. Intre altele s-a jucat piesa „Ştefan cel Mare", de Gh. Asachi ; „Plumper sau Amestecătorul în toate" comedie de I. F. Junger, tradusă din limba germană de Samoil Botezatu, profesor la „gimnazia Vasiliană".

Gazeta „Albina Românească" în nr. 94 din 27 noiembrie 1838 se ocupă de activitatea şi trecutul teatrului din Botoşani publicînd următoarea informaţie :

„Aflăm de la Botoşani că dl. Nicolini au informat acolo o trupă de actori moldoveni. Această întreprindere naţională au aflat la nobleţă şi public, aşa o îmbrăţoşare încît direcţia au fost în stare a începe şirul reprezentaţiilor în „abonament".

O altă informaţie apărută în nr. 96 al aceleiaşi gazete relatează următoarele : *„Scriu de la Botoşani că reprezentaţiile teatrului naţional urmează cu mare plăcere din partea publicului. Dl. director Nicolini şi d. Caragiali cîştigă fieşcare dată vii aplauzuri pentru talentul lor şi sîrguinţa de a aduce mulţumire privitorilor prin alegerea pieselor şi alor nimerită jucare".*

Din această informaţie aflăm că teatrul din Botoşani era considerat ca „Teatru naţional", că repertoriul său şi interpretarea erau pe placul spectatorilor şi că cei doi directori Nicolini şi Caragiali erau şi actorii de frunte ai ansamblului.

In primăvara anului 1839, C. Caragiale mînat de temperamentul său şi de dorul peregrinărilor părăseşte trupa şi pleacă la Iaşi. Teatrul înghebat cu atîta trudă de Nicolini, lipsit de unul din cele mai valoroase elemente actoriceşti, îşi încetează activitatea.

★

Cu zece ani mai tîrziu, în iarna anului 1848—1849 un grup de artişti amatori au dat 3 reprezentaţii teatrale în scop filantropic. „Soma" de 1045 lei încasată cu această ocazie a fost dată „Isprăvniciei ţinutului Botoşani" care a împărţit-o săracilor.

Toate acestea, precum şi componenţa ansamblului compus din Lascar Stavri, Mihalache Mişoglu, Dumitrie Davidel, Dimitrie Soroceanu, Dimitrie Mortun, Clucereasa Elenco Corlăţianu, Smaranda Mortun şi Elena Iliade, se cunosc dintr-un act de mulţumire a „Isprăvniciei ţinutului Botoşani" publicat în „Buletinul foaiei oficiale" nr. 59 din 28 iulie 1849.

In stagiunea 1857—1858 adică după alţi zece ani, „s-a înfiinţat o trupă teatrală moldovenească, în Botoşani, sub direcţia lui Costache Bălăceanu şi a Pitarului Costache Vasiliu. Trupa era compusă din tineri nobili şi dame, care au jucat o iarnă întreagă spre mulţumirea tuturor cetăţenilor botoşăneni".

In vederea permanentizării acestui teatru un număr de 70 de cetăţeni de seamă din oraş, au adresat ministerului de interne o petiţie prin care între altele se spune că : „...găsesc de toată cuviinţa a ruga pe Onoratul Minister că precum prin înfiinţarea unui asăminea Teatru, se aduce chiar oraşului înfrumuseţare, apoi să binevoiască a regula înfiinţarea şi statornicirea lui şi în viitor...".

După 120 de ani de la încercarea meritorie şi în parte realizată a lui Nicolini şi Caragiali, după 100 de ani de la teatrul lui C. Bălăceanu şi C. Vasiliu, dorinţa botoşănenilor de a avea un teatru permanent s-a realizat prin grija partidului şi guvernului.

Florin ELIADE

Intîlnirea dintre cei doi mari comici, celebrul artist sovietic Popov şi popularul artist francez Fernandel a avut loc la Bruxelles. Iată-l pe Fernandel iniţiindu-l pe colegul său — cu o mimică expresivă — asupra modului cum trebuie degustată faimoasa mîncare marsilieză „bouillabaise", mai ales atunci cînd ai un simţ mai delicat al mirosului...

Fotografia : AGERPRES

Ecouri

Cinematografice

• **STUDIOUL DE FILME** de popularizare ştiinţifică DEFA, în colaborare cu Studioul de filme din Hanoi al R.D. Vietnam, a produs un documentar intitulat **„Pescarii din Vietnam"**. Este povestea unui pescar vietnamez din satul Vinh Moc, care a trăit 70 de ani pe malul mării. Filmul oglindeşte schimbările petrecute în viaţa poporului vietnamez, devenit liber şi stăpîn pe soarta lui.

• **FILMUL** polonez **Ultima zi de vară** a fost distins cu Marele Premiu al celei de-a IX-a Expoziţii Internaţionale a filmului documentar şi de scurt metraj pentru „omenia şi sentimentele poetice de care e străbătut". Filmul este produs de Tadeusz Konwicki şi Jan Laskowski. Pentru categoria „filme cu temă", premiul a fost acordat Franţei pentru un film al lui Jean Daniel Pollet. U.R.S.S. a primit Diploma specială datorită filmului **Păstorul**, de I. Babito, pentru **forţa dramatică realizată printr-o povestire fluidă şi o tehnică vrednică de admirat.**

• **JAPONIA** se va prezenta la Festivalul filmului de la Veneţia cu filmul **Muhomatsu no issho** (Muhomatsu, omul cu rîkşa).

• **LIUDMILA ŞAGALOVA**, tînăra actriţă sovietică care a jucat în filmul „Tînăra Gardă", este şi interpreta noului film sovietic „Afacerea 306".

• **INTRE 19—21** septembrie va avea loc la Bruxelles un festival al filmelor pentru copii şi tineret.

• **FILMUL** norvegian „Noua vieţi" obţine pe scenele ţării produ. cătoare un succes care în ultimii ani nu a fost obţinut de nici un film. Succesul acesta este firesc căci filmul înfăţişează spectatorilor epoca eroică a rezistenţei, te povesteşte despre curajul patrioţilor norvegieni, despre fermitatea şi nefrînicarea oamenilor în lupta împotriva ocupanţilor fascişti. Presa norvegiană a dat o înaltă apreciere acestui film realizat de regizorul Arne Kouen, pentru patosul său umanist, pentru ideea solidarităţii în lupta pentru libertatea şi independenţa ţării, împotriva înrobirii fasciste.

• **PE ECRANELE** din Roma a apărut un nou film al lui Pietro Germi (regizorul filmului „Feroviarul"). Şi de data aceasta Pietro Germi este şi regizorul şi interpretul principal al filmului. Critica italiană este de părere că noul film al lui Germi, intitulat „Momiţa", este una din cele mai remarcabile creaţii ale cinematografiei italiene din ultimii ani. Filmul caracterizează o năzuinţă specifică în actuala etapă a poporului italian, năzuinţa spre dezvăluirea şi mai profundă a lumii interioare a eroilor — oameni simpli din Italia contemporană.

Literare

• **OPERELE** lui M. Gorki au fost publicate în anii de după război în Polonia, într-un tiraj de peste 2.000.000 exemplare. Romanul „Mama" al marelui scriitor, a fost ediat de 11 ori.

• **ROMANUL** lui Cervantes „Don Quijotte" a apărut şi în limba kirkiză.

• **IN CARTEA** „Calea parcursă" autorul ei, Mareşalul Uniunii Sovietice S. Budionîi, istoriseşte viaţa pe care a dus-o în vechea armată rusă, de la campania ruso-japoneză pînă la sfîrşitul primului război mondial şi descrie momentele cele mai importante ale luptei partizanilor roşii şi a instaurării puterii sovietice pe Don.

• **PLANURILE** editoriale ale celor 16 edituri centrale din Cehoslovacia prevăd pentru anul viitor tipărirea unui număr de 1.985 titluri de cărţi. In ce priveşte numărul operelor editate, locul întîi este ocupat de literatura beletristică cu 497 titluri urmată de literatura pentru copii cu 251 şi literatura muzicală cu 241 titluri.

Festivalul și Concursul Internațional „George Enescu"

Sosirea unor tineri concurenți din R. P. Ungară

(Urmare din pag. 1-a)

și lucrează toată ziua. A apărut în capul scărilor o fetiță cu breton și ochi negri, un copil de 15 ani.

— **E primul concurs internațional la care particip**, mi-a spus ea. **Am mai luat parte, la Tokio, la concursul național al Japoniei, la care am luat premiul I, și de un an de zile studiez la Paris cu profesorul Gabriel Bouillon.**

— **Cu ce piese vă prezentați la concurs?**

— **Cu „Chaconna" de Bach, Concertul de Mozart, Sonata de Enescu, Capriciu 24 de Paganini, Dans romînesc de Bartok și Concertul de Ceaikovski.**

După ce i s-a făcut și o fotografie, Etsuko Hirose s-a uitat la mine cu ochii ei negri și m-a întrebat, cu o voce aproape rugătoare:

— **Acum pot să mă duc să lucrez?**

Și a plecat repede pe scări, să-și reia vioara și arcușul.

SUZANNE GODEFROID din Bruxelles, pianistă, mi-a mărturisit că un asemenea concurs este deosebit de important pentru un tînăr care dorește să-și facă o carieră de muzician. Nici ea n-a mai participat la alte concursuri internaționale și e deosebit de emoționată.

— **Ați mai cîntat vreodată Enescu?**

— **Nu. Dar îl găsesc foarte familiar, ca temperament, ca muzicalitate, și de aceea poate nu mi se pare atît de greu de interpretat.**

— Cu cine ați studiat pianul?

— **La Bruxelles cu Marcel Maas și Walter Gieseking. Am mai urmat la Salzburg un curs cu Carlo Zecchi. Dar, mă veți scuza, a adăugat cu un zîmbet, mă grăbesc să ajung la Radio: mi s-a promis că voi putea asculta acolo benzi cu interpretări ale lui Enescu...**

Tot în fugă, am schimbat cîteva cuvinte cu tinerii concurenți sovietici **OLGA STUPAKOVA și SIMION SNITKOVSKI**, înscriși pentru Sonata a III-a de Enescu.

— Cum de v-ați hotărît să participați tocmai cu piesa aceasta?

— **La Moscova, Anatol Vieru ne-a vorbit foarte frumos despre Sonata III-a. Am ascultat înregistrări și ne-a plăcut deosebit de mult. Și așa, am rămas hotărîți să ne pregătim împreună.**

— Cu cine v-ați pregătit?

— **Studiile le-am făcut** — răspunse S. Snitkovski cu **Oistrah.**

— **Și eu cu Zak** — spune Olga Stupakova, **iar sonata am studiat-o cu Asatur Gregorian, docent în cadrul cursului ansambluri de cameră.**

În hol apare **MIHAIL VOSKRASENSKI**, foarte grăbit și el, deoarece e așteptat la Televiziune. Este un concurent cu experiență. A mai participat la un concurs internațional în Brazilia și la concursul Schumann din R. D. Germană.

— **Spuneți cititorilor dvs. că-mi place foarte mult Bucureștiul, deși l-am văzut foarte puțin și că sîntem cu toții încîntați de condițiile pe care le avem pentru pregătire. Totul e foarte bine organizat.**

Pentru a-i putea găsi pe ceilalți concurenți, ne-am deplasat pînă la Conservator. De după fiece ușă, deși bine capitonată, străbăteau frînturi de melodii, acorduri de pian, sunetele viorilor...

Într-una din camere l-am găsit pe tînărul negru ELWYN ADAMS, din Cleveland Ohio, un mare iubitor al lui Enescu, repetînd cu ajutorul prof. Radu Negreanu.

A mai participat la concursul din cadrul Festivalului Tineretului de la Moscova, iar activitatea lui muzicală numără o serie de concerte, date ca student și apoi ca profesionist cu orchestra simfonică din Boston, în Olanda, la Haga și Amsterdam, în Belgia, în Cleveland. Compozitorul lui preferat e Bach. A cîntat acum cîțiva ani, Rapsodiile lui Enescu în America, unde aceste lucrări sînt îndrăgite și foarte cunoscute. Ca dovadă, îmi fredonează „Pe o stîncă neagră", melodia lui Flechtenmacher, cu care începe Rapsodia a II-a.

Sosirea unor tineri concurenți din R. D. Germană

Un alt concurent sosit tot din Statele Unite, e CHARLES LIBOVE, violonist de asemenea. Îl găsim repetînd cu Ferdinand Weiss.

— Ce șanse credeți că aveți la concurs?

Ridică din umeri dezorientat:

— **Cum aș putea și? Și cum aș putea să fac vreun pronostic aci, în patria viorii? La noi, în America, fiecare stat are ca simbol o floare. Dacă ar fi după mine, aș spune că floarea Rominiei e vioara.**

— Vă referiți la Enescu?

— **Bineînțeles. Și apoi i-am auzit și pe tinerii dvs. violoniști Ruha, Podlovski. Sînt excelenți.**

— Compozițiile lui Enescu vă sînt familiare?

— **Am mai cîntat sonata a II-a acum cîțiva ani. De altfel sînt membru al Cvartetului „Paganini" din Los Angeles și în repertoriul nostru se înscriu piese de muzică de cameră de Enescu. Dacă regret ceva, este că nu am reușit să-l ascult pe el, pe Enescu, decît pe plăci.**

— Este primul concurs internațional la care participați?

— **Da, și în curînd va fi prea tîrziu ca să mai pot participa la vreunul: am 32 de ani. Și de altfel, consider concursurile drept probe foarte dificile: e implicată atîta tensiune nervoasă...**

— Ați vizitat Bucureștiul?

— **Nu încă. Și mă gîndesc că prost am făcut: s-ar putea ca după concurs să nu mai am dispoziția să-l vizitez...**

Surîde, modest. Ne luăm rămas bun.

Părăsim Conservatorul în care tinerii au rămas să-și continue repetițiile, ore după ore. Zilele probelor finale se apropie. Memoria marelui compozitor trebuie cinstită: în memoria lui, cinstindu-i și prețuindu-i opera, zeci de tineri pianiști și violoniști se străduiesc, își pun la contribuție tot talentul, tot sufletul, pentru succesul cît mai deplin al acestui prim concurs internațional „George Enescu".

Eva MOLHO

Un grup de concurenți *(de la stînga la dreapta)*: *pianistul* Pierre Vozlinsky *(Franța)*, *violonistul* Serge Blanc *(Franța)*, *pianista* Michèle Bregner *(Franța)*, *violonistul* Elwin Adams *(S.U.A)*, *violonista* Etsuko Hirose *(Japonia)*, *pianista* Suzanne Godefroid *(Belgia)* și *violonistul* Ralph Holmes *(Anglia)*.

„Sînt un copil negru din Little Rock"

(Urmare din pag. 1-a)

în școală printr-o ușă dosnică. Eram însfîrșit la școală.

O fată a alergat către mine, spunîndu-mi:

— Sînt atît de mulțumită că vă aflați și voi aici. Vrei să mergem împreună la masă?"

N-am mai văzut-o niciodată pe această fată.

Am fost conduși în biroul directorului pentru a discuta despre cursuri și manuale, așa cum se întîmplă cu toți cei noi sosiți la o școală. N-am aflat că în fața școlii se și adunase o mulțime de oameni decît în clipa în care am auzit zgomot. După aceea i-am privit pe fereastră.

Am fost duși într-o clasă la etajul III. Fuseserăm distribuiți astfel, încît în fiecare clasă să nu fie decît un singur elev negru. Era ora de chimie. Un băiat mi-a permis să urmăresc lecția pe cartea lui. A fost prima și ultima oară cînd s-a arătat prietenos. Ne-am dus apoi la ora de limba engleză, la etajul I, și apoi la ora de muzică. Toată lumea era foarte drăguță cu noi în ziua aceea. Am luat loc cu toții împreună. Am o voce de soprană și-mi place foarte mult să cînt. După ce profesorul mi-a pus la încercare vocea, cîteva eleve mi-au spus: „Ce bine cînți!" Cînt ca toată lumea.

Cu un sfert de oră înainte de terminarea cursurilor a venit să mă caute doamna Huckaby, directoarea adjunctă. Conducerea școlii se temea că mulțimea va încerca să pătrundă în școală și a găsit de cuviință că ar fi mai bine să plecăm. A doua zi am venit la școală într-o camionetă militară, escortată de două „jeep"-uri. Încercam un sentiment de siguranță: mulțimea nu îndrăznea să-i atace pe militari.

Primul meu necaz s-a produs în timpul orei de franceză. Un băiat își întinsese picioarele peste intervalul dintre bănci. I-am cerut foarte politicoasă să mă lase să trec. Mi-a răspuns: „Negreso, dacă vrei să treci trebuie sau să mă omori, sau să mă oclești." Apoi mi-a spus că n-aveam decît să trec peste picioarele lui. Cînd am vrut să fac aceasta, m-a lovit. Sărind peste el, i-am atins un picior. A vrut să mă bată. Am chemat pe soldatul care mă păzea (fiecare dintre noi era primit, la intrarea în școală, de către un soldat, care îl conducea, rămînînd apoi lîngă ușa clasei). Profesoara a spus soldatului să părăsească clasa, deoarece prezența ei era suficientă pentru asigurarea ordinei.

Odată, un băiat care stătea în bancă aproape de mine, mi-a spus: „Negreso, bagă de seamă să nu te atingi de banca mea, că te spintec".

Bine înțeles că aceasta m-a înfuriat și l-am insultat la rîndul meu. El s-a plîns profesoarei și ca rezultat am fost notată că spun vorbe urîte. Soldatul asistase la această dispută și mi-a luat apărarea, dar nu s-a ținut seama de spusele lui.

Pînă atunci nu mă înfuriasem niciodată. Aveam un caracter foarte blînd, fără îndoială pentru că nu mi se întîmplase niciodată ceva asemănător. Odată însă am fost chemată la tablă, în timpul orei de franceză, pentru a recita o poezie. Cîțiva elevi au început să șoptească destul de tare ca să poată fi auziți: „Ascultați, recită negresa!".

Am început să mă schimb. M-am maturizat. Nu trecea nici o zi fără să fiu insultată. În ziua cînd soldații din regimentul 101 au fost retrași din interiorul școlii, elevii ne-au „masacrat". Ne-am dus să-i căutăm pe generalul Clinger și să-i spunem că vom fi nevoiți să rămînem acasă, deoarece elevii nu respectă garda națională. Ofițerii însă nu voiau aceasta, așa că ne-au dat fiecăruia dintre noi cîte doi soldați de gardă, care, pe cît se vedea, își îndeplineau misiunea cu foarte multă neplăcere. A doua zi regimentul 101 a retrimis garda în interiorul școlii.

Atît timp cît soldații au rămas în școală am avut foarte mulți prieteni. La plecarea soldaților, acești prieteni ne-au părăsit cu toții, afară de o fată. Prietenia ei îmi permitea să cred că nu toată lumea mă detesta. Dar cea mai mare parte din timp mă simțeam singură. Atunci cînd profesorul ne dădea voie să vorbim eu rămîneam izolată, pentru că nu aveam cu cine schimba nici două cuvinte.

Puteam ghici dinainte cînd se vor înrăutăți lucrurile: de fiecare dată cînd guvernatorul Faubus sau Amis Guthridge (reprezentantul comitetului cetățenilor albi) sau conducerea Ligii mamelor făceau vreo declarație. Se făceau tot felul de glume în legătură cu situația noastră și se spunea că va trebui să se cumpere mult plastură, care ne va fi foarte necesar. Știu cum s-a întîmplat că am devenit fata cea mai detestată din Little Rock. Într-o oră de muzică s-a hotărît să se pregătească un spectacol coral pentru Crăciun. Făceam și eu parte din cor. Acest lucru mă neliniștea. Dacă te urăsc pentru simplul fapt că ești în școală, ce-o să ți se mai întîmple dacă și cînți? Dacă le ești inferior s-ar putea să te privească cu bunăvoință dar dacă te arăți egalul lor..

Mama trebuia să-mi facă o rochie albă pentru spectacol, dar mi-a pus în vedere că nu mă va lăsa niciodată să cînt. Avea dreptate. Într-o zi profesorul mi-a spus că directorul, dl. Matthews, se întreba dacă n-ar fi mai bine să nu cînt. Am cerut să vorbesc cu directorul. Mi-a spus că se teme ca elevii să nu părăsească sala sau să stîrnească tulburări. Oricum, nu mi s-a dat voie să cînt.

Elevii mă hărțuiau din ce în ce mai mult. O fetiță albă a spus unui reporter:

„O urăsc pe Minnijean, se crede egala noastră".

Într-o zi, la cantină, treceam printre două mese cu farfuria în mînă, așa cum face toată lumea. 5 băieți și-au împins scaunele înapoi pentru a-mi bloca drumul. M-am întors. Și-au tras și ei scaunele. Apoi, cînd am încercat din nou să trec, unul din ei și-a întins iar scaunul. M-am împiedecat și farfuria mea cu sos s-a vărsat pe doi dintre băieți.

Un soldat m-a condus la director — dl. Matthews — care a fost foarte prost impresionat. Am fost eliminată din școală pentru 10 zile. M-au întrebat dacă făcusem aceasta intenționat. Am răspuns că nu știu. Mi s-a spus atunci că eram pricina a foarte multe tulburări petrecute în școală. Directorul mi-a mărturisit chiar că primea amenințări. I-am spus atunci că, fiind mai în vîrstă, putea și el foarte bine să suporte amenințările ca și mine. Mi s-a plîns că i se spunea „prietenul negrilor". Ceea ce în nici un caz nu era. N-a luat nici un fel de măsuri împotriva băieților. M-am întors acasă. Aveam sentimentul că nu mă comportasem cum trebuia și că striceasem totul. Îmi venea să mă arunc sub roțile unei mașini. Am reușit însă să-mi reținlacrimile pînă acasă. După Crăciun am fost reprimită la școală. Am promis să nu spun nimic nimănui, să nu ripostez nimănui. Elevii m-au huiduit în holul școlii, și au prevenit pe ceilalți 8 copii negri că vor avea de suferit dacă se vor ocupa de mine. Aceștia au răspuns că și așa sufereau destule și că, deci, o astfel de amenințare nu-i impresionează.

După 4 zile am plătit pentru întîmplarea cu sosul. Un băiat, David Șontag, mi-a vărsat în cap farfuria cu supă. Venise pînă în spatele meu, aruncîndu-mi apoi supa în cap. M-am simțit foarte prost, dar n-am plîns. Ceilalți elevi l-au aclamat. Era un erou.

Un soldat m-a întovărășit pînă în biroul directorului. Am intrat în birou surîzînd. Domnul Matthews m-a întrebat ce se întîmplase. I-am răspuns că îmi primisem răsplata. N-a spus decît: „E regretabil". Cu toate acestea băiatul a fost eliminat temporar.

Ora de gimnastică mă înspăimînta cel mai mult. Fetele pot fi foarte crude. Se adunau în jurul meu și dansau ceea ce ele numeau „dansul Ubangi-ilor". Inele, mingi de baschet, zburau în capul meu. Fetele mă întrebau: „E adevărat că mama ta e neagră?"

Desenau tot felul de figuri, spunînd: „Iată cum arată mama ta".

La ora de gimnastică se mai afla cu mine o altă elevă neagră, Elizabeth Eckford. Sufeream împreună. Adesea primeam lovituri. Celelalte rîdeau dacă pățeam ceva și aplaudau cînd făceam vreo greșeală. Atunci cînd simțeam că mă cuprinde furia, mă retrăgeam într-un colț pînă cînd mă linișteam. O dată am rămas mult timp ascunsă în vestiar; cînd m-am înapoiat, toate cele 70 de fete m-au fluierat.

Am simțit că încep să urăsc și am încercat să învinge acest sentiment. Trebuia. M-am hotărît să aleg o persoană și să o urăsc pentru toți ceilalți. Altfel, dacă i-aș fi urît pe toți, n-aș mai fi putut nici măcar să trec pe culoarele școlii.

M-am gîndit că nu elevii erau de vină și am început să urăsc conducerea școlii.

Aveam ca profesoară de religie o femeie foarte bună. Într-o zi am întrebat-o dacă cineva se poate ruga pentru ca și ceilalți să devină la fel de buni ca el. Mi-a răspuns:

„Nu, dar poți să te rogi pentru ca ceilalți să nu te mai urască".

Mă rugam în toate serile, la culcare, și dimineața înainte de a mă duce la școală. Toți cei nouă elevi negri ne duceam regulat la capelă pînă cînd au început să ne hărțuiască și acolo. Violența creștea. Fuseserăm amenințați în repetate rînduri că se vor arunca bombe, iar într-o bună zi s-a descoperit în școală dinamită. Cînd a plecat armata am simțit că mi se poate întîmpla orice. Băieții se apropiau de mine pe la spate și mă loveau. În zilele cînd se servea la masă supă, trebuia să vin cu haine speciale. Și chiar și așa mă înapoiam acasă plină cu pete de cerneală. Sammie Dean Park, o fată care a fost eliminată tot apoi reprimită, era numită „regina segregaționiștilor". Celelalte fete care se comportau ca ea duceau bilețele pe care era scris: „Înfrățire cu sprijinul baionetelor".

Un băiat, Richard Boehler, îmi inspira o deosebită teamă. În ziua în care a fost eliminat pentru activitate nesatisfăcătoare, m-a lovit cu piciorul în timp ce mă îndreptam spre autobus. De data aceasta am plîns. Mama văzuse totul. Ea a întrebat pe soldatul de gardă dacă văzuse și ei. Acesta n-a binevoit să-i răspundă. De data aceasta mama a mers cu mine la procuror. Procurorul a declarat că va ancheta cazul, dar pînă în prezent totul a rămas o simplă promisiune.

În ultima zi m-am dus la școală bine dispusă. În fața băncii mele stătea o fată blondă, Frankie Gregg. Această fată obișnuia să mă urmărească în fiecare zi pînă la etajul al treilea strigînd: „Negreso, negreso, negreso!" În dimineața aceea n-am dat atenție nici chiar atunci cînd un grup întreg de elevi a început să facă acest lucru. Frankie însă nu s-a mai mulțumit doar să mă urmărească, ci s-a repezit la mine și m-a lovit. Apoi m-a amenințat că dacă voi continua să mă port astfel mă va bate. Nici chiar atunci nu i-am ripostat nimic.

Am intrat în camera mea și ea a rămas la ușă, continuînd să țipe.

La ora de muzică eram nevoită să stau singură în bancă; de data aceasta toți „călăii" din clasă s-au așezat în spatele meu și au început să mă insulte. Am cerut profesoarei voie să plec acasă. Nu mai puteam îndura. Am încercat să telefonez mamei mele, dar trei băieți nu m-au lăsat să intru în cabina telefonică. Am telefonat din cancelarie, dar mama nu era acasă. La masă un băiat m-a împroșcat cu supă fierbinte. A fost aclamat. Cînd am ajuns în cele din urmă acasă, am plîns ore întregi.

În noaptea aceea s-a anunțat la radio că am fost eliminată. La ora 11,30 mama a telefonat directorului general. Era foarte enervată. I-a spus acestuia că a doua zi voi fi prezentă la școală. A doua zi dl. Matthews ne-a telefonat pentru a ne anunța oficial că fusesem eliminată. Peste cîteva zile am fost eliminată pentru tot restul anului. De atunci nu m-am mai dus la școala din Little Rock.

„Declarația Drepturilor" pare a fi obiect de batjocură la Little Rock, ca și cum ea nu s-ar referi decît la albi. Poate că ar fi mai bine ca o astfel de experiență să fie făcută atunci cînd copiii sînt încă mici, înainte de a se naște această ură rasială. Dar există temerea că dacă se permite o apropiere prea mare între negri și albi, aceasta s-ar putea termina prin căsătorii. Dar dacă se duc la școală împreună, ar putea învăța cel puțin să nu se jignească reciproc. Adolescenții sînt foarte sensibili la jigniri și de asemenea știu să jignească profund.

Nu considerăm ca o satisfacție faptul că ne-am putea așeza în clasă lîngă un alb. Dar vrem să ne bucurăm de aceleași posibilități și de aceeași educație ca și ei. Voi încerca să mă înapoiez la Little Rock la toamnă.

Micuța Minnijean Brown și gardienii ei

ȘTIINȚA și VIAȚA

O centrală electrică... fără generator

La Expoziția agricolă unională de la Moscova, în pavilionul „Inventatorii și raționalizatorii producției agricole", este expus un cazan neobișnuit. El furnizează abur, aer cald și... curent electric. Cînd ghidul relatează acest lucru vizitatorilor expoziției, i se pune de obicei întrebarea: „Se poate oare obține curent electric direct cu ajutorul cazanului? Mașina nu conține oare un generator?"

Într-adevăr, în cazan nu există nici un generator. Ca izvor de curent se folosesc baterii termoelectrice de semiconductori, montate în cazan. Acestea au aspectul unor mici blocuri de mărimea unor cutii de țigări. Ele sînt confecționate dintr-un aliaj special, care, fiind încălzit, poate transforma direct căldura în energie electrică. Sistemul de încălzire a bateriilor în cazan este foarte original: o parte a bateriilor intră în permanență în contact cu apa care fierbe, iar partea opusă — cu gazele ce se formează prin arderea combustibilului. Gazele sînt încălzite la aproape 700 de grade, în timp ce temperatura apei este de numai 100 de grade. Această diferență în încălzirea bateriei de semiconductori este suficientă pentru furnizarea curentului care poate fi utilizat pentru iluminarea caselor, acționarea motoarelor, a posturilor de radio, a secțiilor de preparare a furajelor precum și în alte scopuri.

Acest cazan original a fost realizat de Voronov, colaborator al Institutului pentru semiconductori din Moscova, împreună cu Demin și Cerkasski, cercetători la Institutul unional pentru electrificarea agriculturii.

Instalația poate fi folosită pe scară largă în gospodăriile și fermele situate la distanță mare de centrele populate și de izvoarele de energie.

Numeroși colhoznici au și făcut cereri pentru procurarea acestei mașini și în curînd uzinele sovietice vor organiza producția ei în serie.

Țesături... nețesute

Desigur că este vorba aici de un joc de cuvinte, pe care l-am folosit pentru a atrage atențiunea cititorului asupra unor produse, menite poate, într-un viitor apropiat, să revoluționeze întreaga industrie textilă. Mai precis, este vorba de găsirea altui procedeu de a realiza țesătura decît prin străvechiul principiu de îmbinare a firelor de urzeală cu cele de bătătură. Și în acest domeniu chimia și-a spus cuvîntul, căci — în cazul de față — acțiunea de combinare mecanică a firelor este înlocuită printr-un proces de fabricație mult mai rapid, de natură chimică.

În primul rînd se urmărește obținerea unui așa numit văl de fibre, care nu este altceva decît o masă compactă de fibre „tocate" foarte mărunt. Pentru a se obține o rezistență cît mai mare a acestei pături fibroase, se execută mai multe suprapuneri de văluri — cu ajutorul unei mașini speciale — alternativ în direcții longitudinale și transversale. Un același rezultat se poate obține și prin metoda „suflării" fibrelor, prin tuburi pneumatice, ajungîndu-se la soluția dorită de a avea un văl cît mai omogen.

În funcție de destinația pe care dorim s-o dăm acestei țesături, se alege materia primă. În general se poate întrebuința orice fel de fibră, atît cele naturale, cît și cele chimice (sintetice sau artificiale), de orice fel de grosime, cu avantajul în plus că acest procedeu îngăduie folosirea sorturilor inferioare de fibre naturale — care, în mod obișnuit, nu dau produse țesute de calitate —, precum și deșeurile de fibre.

Cea de a doua operație, de care depinde în fapt caracteristica produsului finit, este „legarea" fibrelor. În acest scop se pot utiliza diferite cleiuri, precum emulsii de latex natural sau artificial, felurite soluții sintetice sau din celuloză (viscoză), precum și fibre termoplastice, care introduse în vălul de fibre și încălzite, se topesc și realizează „cimentarea" fibrelor. Materialul obținut are o rezistență la sfîrșire aproape similară cu cea a textilelor din fibre naturale.

Fabricarea materialelor nețesute — încă o raritate cu zece ani în urmă — a început să intereseze toate țările.

Acest interes trebuie pus, în primul rînd, pe seama marii productivități a procedeului, care nu necesită decît puține instalații absolut noi, în rest putînd fi utilizate mașinile existente în întreprinderile textile, natural cu unele modificări. De reținut că acest nou procedeu chimic renunță la multe din utilajele obișnuite în industria textilă.

Se poate afirma deci că fabricarea materialelor nețesute prezintă atît avantajul reducerii prețului de cost al produselor (prin eliminarea operațiunilor de filare și țesere), cît și pe cel al folosirii mai raționale a materiei prime — despre care am amintit mai sus. Desigur că nu se poate vorbi în prezent decît de un anumit cîmp de folosire a procedeului și anume pentru căptușeli, articole tehnice, articole decorative, articole sanitare, perdele, suport pentru piele artificială și produse similare. Se depun însă eforturi pentru a se ajunge la producerea de articole de tipul țesăturilor și ștofelor. Ce se poate afirma deocamdată este că operațiunea de cusut „prinde" tot atît de bine la acest nou tip de material, ca și la cel clasic.

Problema fabricării materialelor nețesute nu putea să lase indiferenți pe tehnicienii noștri. La „Întreprinderea pentru Industria Bumbacului" din București s-a experimentat, în laboratorul întreprinderii, obținerea unei pături de fibre prin suprapunere de văluri, „legarea" lor făcîndu-se cu soluție pulverizată de latex, după care s-a efectuat o vulcanizare. Rezultatele bune obținute pe această cale, au creat condițiile necesare pentru trecerea la următoarea fază — producția semiindustrială.

Plante care provoacă rîsul

În ținuturile Arabiei se semnalează o plantă care provoacă rîsul. Ea se prezintă ca o tufă ce poate atinge un metru, cu ramuri lemnoase, frunze verzi și un fruct rotund, conținînd 2—3 semințe negre de mărimea și forma boabei de fasole, asemănătoare oarecum la gust și miros cu opiul. Din pisarea semințelor, lor calcinării obțin un praf cu care prepară unguente pentru răni și alte leziuni ale pielei. S-a observat că cel ce absoarbe o doză cît de mică din acest praf, intră într-o stare de agitație, cu rîs puternic, însoțit de strigăte și cu tendința de a face sărituri etc.

Această stare poate dura circa o oră.

Asta ați știut-o?

Anumite specii de pește din familia țiparului, care trăiesc în fluviile europene, părăsesc aceste fluvii în epoca împerecherii și pornesc într-o lungă călătorie, de aproape 6000 km., în Atlantic, pînă în zona insulelor Bermude, unde au loc împerecherile la o adîncime de 500 m. După aceasta adulții mor, iar micii peștișori ieșiți din icrele depuse sînt antrenați de curentul golfului (Gulfstream), către Europa. Călătoria durează 3 ani, după care acești peștișori călători reintră pe fluvii, cresc, și ciclul reîncepe.

● Lăcusta are localizat organul auzului pe labele sale din față.

● În regiunile polare trăiește o bufniță albă, care adaptîndu-se zilelor polare activează și vînează la lumina zilei polare.

● Țipătul potîrnichii albe seamănă cu un lătrat, al pescărușului cu capul negru cu un rîs de om, bîtlanul cînd își bagă ciocul în apă scoate un muget ca de bou, iar becațina agitîndu-și coada imită behăitul unui miel.

● Nu numai iepurii dorm cu ochii deschiși ci și șerpii și peștii care au pleoapele transparente, iar peștii nu au pleoape de loc.

● Nu numai cămilele pot răbda mult timp de sete, dar și girafele și antilopele.

● Struțul, pinguinul și pasărea Kiwi sînt păsări care nu zboară: struțul folosește aripile la alergat, pentru a-și iuți fuga cînd este urmărit, pinguinul la înotat, permițîndu-i să atingă o viteză mare la pescuit, iar Kiwi care este o pasăre mare cu cioc lung trăind în Noua Zeelandă nu folosește aripile la nimic.

● Racul nu merge totdeauna numai înapoi; cînd zărește hrana se repede înainte.

● În marea Antilelor trăiește un pește de mărimea unei sardele numite remora. Acest pește curios are pe cap o puternică ventuză cu care se poate prinde de un pește mare parcurgînd astfel distanțe mari fără oboseală. Ingeniozitatea indigenilor a dus la folosirea acestui pește pentru propriul lor pescuit. Ei prind un remora viu, îi leagă de coadă un lung fir de pescuit și îl aruncă din nou în apă. Remora la apropierea unui pește mai mare se lipește de el cu ventuza, iar pescarul indigen nu are decît să tragă de sfoară pentru a avea peștele dorit.

Masa zburătoare

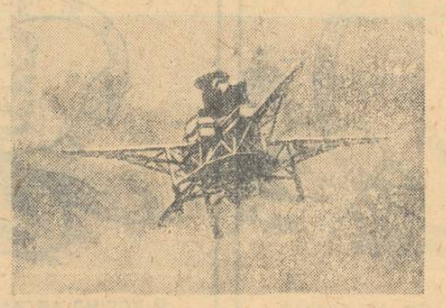

Peste 500.000 de spectatori din Moscova au putut admira cu prilejul demonstrației care a avut loc de Ziua Aviației pe aeroportul Tușino, printre altele, și acest nou aparat de zbor intitulat „Masa zburătoare", care decolează și aterizează vertical pe un teren foarte mic. Interesant că aparatul nu are niciun fel de elice.

Decoruri de filme din mase plastice

În producția filmelor artistice, decorurile constituie adesea o problemă prin faptul că ele sînt foarte scumpe. Recent, specialiștii germani au elaborat o prețioasă metodă în vederea ieftinirii lor, prin confecționarea acestora din mase plastice.

În laboratoarele DEFA au fost elaborate și perfecționate o serie de instalații în această privință. Plăcile subțiri de masă plastică, îmbuiate cu ajutorul razelor infraroșii, sînt introduse într-o matriță de lemn și aplicate pe toate detaliile modelului. Masa plastică întărită reprezintă exact modelul matriței în care a fost turnată.

O coloană din masa plastică poate fi dusă cu ușurință în brațe, cîntărind doar 12 kg. (Aceeași coloană construită din ghips are o greutate de 250 kg.) Greutatea extrem de mică a decorurilor din masă plastică reprezintă unul dintre cele mai mari avantaje ale acestora. Prin folosirea maselor plastice se realizează economii mari de material lemnos, cheltuieli de transport etc. În același timp, deșeurile de material plastic pot fi revalorificate.

PAGINA FEMEII

Medicul vă sfătuieşte

O. ROZALIA — Baia Mare: Ne este foarte greu să vă răspundem dacă copilul dvs. este bolnav de spasmofilie sau nu. Nu ne-aţi dat nici un fel de date concrete. Adresaţi-vă neapărat medicului pediatru de la policlinică.

A. ELENA — Bucureşti: Evitaţi excesul de lichide, grăsimi, dulciuri, făinoase. Consumaţi carne, brînză, ouă, fructe, zarzavaturi, legume. Excesul alimentar este una din condiţiile îngrăşării.

Faceţi exerciţii fizice regulate. Practicaţi sportul.

R. GERHARD — Bucureşti: Adresaţi-vă medicului specialist oftalmolog de la policlinică, care după ce vă va examina vă va putea răspunde dacă aveţi nevoie de tratamentul despre care ne întrebaţi. Desigur, dacă este cazul, acesta poate fi făcut la un spital din Bucureşti.

PAUL S. — Bucureşti: Medicamentul despre care ne întrebaţi este mult depăşit de cele existente astăzi în farmaciile noastre. Ne mirăm faptul că vă adresaţi unor broşuri aşa-zise „medicale" de acum 20 de ani, cînd vă puteţi adresa oricînd medicului endocrinolog specialist de la policlinică sau chiar, dacă este cazul, Institutului de Endocrinologie „C. I. Parhon" din Bucureşti. Repetăm din nou că urmînd sfaturile acestei broşuri perimate puteţi dăuna stării sănătăţii dvs.

S. PETRE — Timişoara: Cereţi avizul unui medic chirurg, căruia trebuie să-i descrieţi amănunţit evoluţia bolii dvs.

C. V. BUHUŞI şi S. O. S. — Fălticeni: Nu sîntem de acord cu dvs. că nu vă puteţi dezobişnui. E nevoie însă de puţină voinţă. Vă atragem atenţia asupra urmărilor foarte neplăcute, dacă nu veţi pune capăt acestei practici nesănătoase. Practicaţi sportul. Duşurile reci, plimbările zilnice în aer liber, vă vor fi de folos. Nu vă lăsaţi de medic. Adresaţi-vă pentru a fi examinat de către un endocrinolog.

IONESCU C.: a) Astfel de operaţii pot fi făcute în orice spital de boli de ochi din ţară; b) nu vă putem da nici un răspuns, dat fiind că nu am văzut bolnavul; c) medicul oftalmolog care a examinat bolnavul este singurul care poate aviza.

COSTIN — Predeal: a) Cale de mijloc nu există. Trebuie să terminaţi definitiv; b) unele din complicaţiile pe care ni le descrieţi se pot ivi, dacă nu vă veţi opri la timp.

SILVIA — Bucureşti: Nu aveţi nici un motiv să fiţi disperată. Sîntem de acord cu dvs. că abuzul de medicamente dăunează şi chiar foarte mult uneori. Dar asta nu înseamnă că trebuie să evitaţi cu totul medicamentele, atunci cînd vă sînt necesare. Un consult la un medic dermatolog vă este necesar.

ION POPA — Roman: Există multe afecţiuni ale prostatei. Nu ştim la care vă referiţi. Cereţi un consult urologic.

M. A. — Făget: a) Foarte regretabil că nu aţi spus medicului care vă îngrijeşte cele ce ne-aţi scris. Nu este tîrziu nici în prezent. b) Tratamentul pe care îl urmaţi este corect.

Dr. B. PAUL

VĂZUTE ŞI AUZITE

TICA...

Teribilul domn Goe aş putea spune că era un adevărat model de bună creştere şi de bună cuviinţă, de drăgălăşenie, de graţie şi de farmec copilăresc, pe lîngă preşcolarul Tică, întîlnit mai zilele trecute într-un compartiment de tren.

Întîi că domnia sa şi-a vestit prezenţa pe culoarul trenului unde se trîntise pe jos, barînd trecerea într-o direcţie sau alta printr-un formidabil, printr-un magistral răcnet, imposibil de imitat. Într-o clipă, toţi călătorii din vagon erau îngrămădiţi în jurul lui Tică şi toţi nu aveau decît o singură dorinţă, o singură curiozitate: să afle ce i s-a întîmplat lui Tică.

Dar Tică n-avea chef să dea nici o explicaţie: îşi continua performanţa vocală, tropăind în loc, în acelaşi timp cu picioruşele lui încălţate în sandale cafenii şi cu mîinile, pleznind în dreapta şi în stînga, pe cine nimerea. Lîngă el, un bărbat foarte tînăr şi o femeie la fel de tînără, încercau fără convingere, să-l potolească.

— Taci, măi Tică, se ruga cu glas apatic, mama.

— Isprăveşte odată, măi Tică — intervenea şi tatăl — nu cu mult mai autoritar.

— Al dvs. este băieţaşul? — a întrebat careva din asistenţă.

— Al meu — a răspuns cu grabă mama.

— Al meu, — a subliniat tatăl.

— Şi ce are copilul? De ce zbiară în halul ăsta? am întrebat eu — recunosc, nu destul de reverenţios.

Am primit răspuns la întrebarea mea—tatăl mi l-a dat calm: — Vrea îngheţată pe băţ. S-a întors spre băieţel.

— De unde să-ţi dau, măi Tică, îngheţată pe băţ în tren? De unde?!

Aceste cuvinte au avut un efect catastrofal asupra lui Tică. De ce l-au supărat atît de tare — cînd prin ele nu află nimic nou — n-aş şti să spun. Destul că i-au provocat o suprasecreţie dintre cele mai expansive şi abundente ale glandelor lui salivare. Cei vizaţi eram toţi cei care, plini de solicitudine, încercarăm să-i oferim tot ce puteam: o vorbă bună, o mîngîiere pe frunte — respinsă cu un brînci — o bomboană, o fructă sau un corn.

— Nu ţi-e ruşine, Tică, de ce scuipi? — i s-a adresat, moale, mama.

— Vai, ce urît te porţi băiatule! — a rostit careva.

— Nu vreau. Nu vreauuuuuu!, tipă el, ca înjunghiat.

Şi aşa a ţinut-o vreme de cel puţin încă două ore. Uluitoare rezistenţă! Eram cu toţii, cei care ne găseam în acel vagon, scoşi din fire, epuizaţi. Părinţii lui Tică păreau foarte deprinşi cu asemenea manifestări ale fiului lor. Renunţaseră de mult să-l mai înduplece să tacă. Se retraseseră la o fereastră de pe culoar şi acolo, umăr lîngă umăr, îşi vorbeau şi nu era greu să înţelegi după gesticulaţie şi expresia chipurilor lor că nu îşi spuneau unul altuia lucruri tocmai plăcute.

Fără efort şi fără indiscreţie, dar cu interes pentru cazul care mi se înfăţişa — am înţeles mai mult. Erau foarte tineri amîndoi: nu arătau să aibe decît douăzeci şi patru—douăzeci şi cinci de ani, fiecare. La ce vîrstă se căsătoriseră, dacă acum, aveau un băieţel de cinci-şase ani? Faceţi vă rog socoteala! Nu-i aşa, erau ei înşişi nişte copii, cînd le-a sosit pe lume copilul lor. N-au ştiut să-l crească. Şi nici nu s-au înţeles ei între ei. Au început să se cunoască mai bine şi să descopere nepotrivirile, abea după ce s-au căsătorit. Lipsa de experienţă, de maturitate, nu i-a ajutat cu nimic să ajungă la aplanarea conflictelor. Dimpotrivă.

În cei cîţiva ani ai lor de căsătorie s-au despărţit şi s-au împăcat de cîteva ori. Copilul a stat cînd la unul cînd la celălalt. Şi într-o parte şi într-alta, micului despot — devenit despot nu din vina lui — i se îndeplineau toate voile. Copilul asistase desigur la neînţelegerile dintre părinţii lui şi — cine ştie? — poate, la schimburi penibile de cuvinte. Autoritatea lor era deci, destul de compromisă în ochii lui. Dar, fără îndoială, cu el era ceva în plus, ceva ce ar putea explica nervozitatea anormală — dincolo de lipsa de elementara bună creştere a acestui biet copil: poate o sănătate defectuoasă.

O problemă la care părinţii lui n-au avut vreme să cugete, ca şi la altele care ţin de educaţia fiului lor, ocupaţi să se certe între ei.

Nesuferitul, imposibilul domn Tică, urla ca dintr-o sută de plămîni. Nu vreau! Nu vreuuuu! după ce pînă atunci îşi lăsase părinţii să creadă că plînge atît de disperat, după o porţie de îngheţată pe băţ...

Erau altele cu care nu era de acord, pe care nu le mai voia.. Nu mai voia să se ştie cînd la mama cînd la tata şi nu mai voia, atunci cînd era la amîndoi, să-i vadă duşmănindu-se, nici nu mai voia să fie trimis la bunici..

Voia — şi cît de legitimă era dorinţa lui — să-i fie bine acasă la el, lîngă părinţii lui, uniţi.

Dacă te gîndeşti la toate astea nici nu te mai poţi supăra pe bietul şi imposibilul domn Tică...

Sidonia DRAGUŞANU

Cîteva modele practice pentru uzină, pentru laborator, pentru birou

Desene de Tantzi PFENNINGS

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

8 — 14 SEPTEMBRIE

— Borş de peşte; budincă de dovlecei; friganele de mere.

— Ochiuri în roşii; varză cu carne; compot.

— Fasole verde, cu sos de roşii; pîrjoale moldoveneşti, cu piure de cartofi; pepene.

— Supă cu zdrenţe; rasol cu sos de mărar; prăjitură cu prune.

— Salată de conopidă; vinete umplute cu orez; fructe.

— Dovlecei prăjiţi; friptură înăbuşită; tarte cu struguri.

— Saramură de crap, cu mămăliguţă; pilaf de pasăre; prăjitură cu mere.

Ochiuri în roşii

Alegeţi roşii rotunde, frumoase şi tari. Se taie la fiecare un capac şi se golesc de miez şi de seminţe. Se presară cu sare şi se lasă cu gura în jos să se scurgă. Se aşează apoi într-o farfurie rezistentă la foc, unsă cu unt, şi se dau la cuptor, la foc mijlociu, pînă încep să se moaie.

Separat se pregăteşte puţin sos alb, dintr-o lingură de unt cu o lingură de făină şi se stinge cu o ceaşcă de lapte sau de apă. Se potriveşte de sare şi piper (facultativ). Se fierb ochiuri româneşti în apă cu sare şi puţin oţet. Se pune în fiecare roşie cîte o linguriţă de sos, se aşează cîte un ou bine scurs de apă şi deasupra se toarnă din nou sos. Se presară brînză rasă şi se dau la cuptor pînă se înfierbîntă. Înainte de a servi se presară foi tocate de pătrunjel.

Vinete umplute cu orez

Se aleg vinete tinere şi potrivit de mari. Se taie în două în lungime, şi se opăresc în apă clocotită cu sare. Se scot şi se aşază pe masa de lemn, deasupra punîndu-se un fund cu greutăţi pe el, ca să se scurgă. Se prăjeşte o ceapă tăiată mărunt cu o lingură de ulei. Se adaugă 5—6 roşii tăiate bucăţi, un căţel de usturoi, o linguriţă de zahăr, sare şi piper. Se lasă totul să fiarbă, pînă se obţine un sos bine scăzut. Se trece prin sită. Separat se fierbe în apă cu sare o jumătate ceaşcă de orez. Se scobesc jumătăţile de vinete, se toacă miezul şi se amestecă cu orezul scurs de apă, şi cu o parte din sos. Se toarnă puţin ulei într-o tavă şi se aşază vinetele; cu o lingură se pune umplutura în fiecare, se presară pesmet, şi se dau la cuptor la foc potrivit. Cînd sînt gata, se toarnă împrejur sosul de roşii care a mai rămas. Aceeaşi mîncare se poate pregăti cu unt, şi se serveşte caldă.

Prăjitură cu mere

Se face un aluat din 250 g. făină, 175 g. unt, 50 g. zahăr, 2 gălbenuşuri, o lingură de vin şi un praf de sare. Se frămîntă bine şi se dă cîteva ore la rece. Se curăţă 1 kg. de mere, se taie în felii subţiri şi se pun într-o cratiţă la foc, cu 2—3 linguri de zahăr şi o lingură de unt. Se amestecă din cînd în cînd pînă încep merele să se moaie. Se dau la o parte şi se adaugă după gust coajă de lămîie, rasă, sau puţină scorţişoară.

Se întinde aluatul într-o foaie de mărimea tăvii şi se coace la foc potrivit. Cînd este gata, se taie în două şi se aşază merele între foile de aluat, într-un strat cît mai egal. Se apasă uşor cu mîna şi se taie în bucăţi potrivite.

Sanda MARIN

Curierul Laurei

VANDA. Are douăzeci şi cinci de ani şi este vînzătoare la o Alimentară. De cîteva luni de zile întreţine o legătură de dragoste cu un tînăr slujbaş într-o instituţie. Se înţeleg bine, se văd destul de des, dar întotdeauna în locuri foarte discrete şi numai ei singuri. Vandei îi este din ce în ce mai limpede că bărbatul pe care-l iubeşte se fereşte de a fi văzut într-o tovărăşie pe care nu o consideră vrednică de „situaţia" lui. Şi alte manifestări ale lui au dus-o la aceeaşi concluzie. De pildă, de cîteva ori s-a întîmplat ca fiind împreună cu el pe stradă să se întîlnească cu un cunoscut sau cu un prieten, să se oprească, să stea de vorbă cu acesta — lăsînd-o de o parte pe Vanda, să aştepte.

La fel a procedat odată cînd s-a întîlnit cu o verişoară a lui: a evitat s-o prezinte acesteia pe Vanda.

Despre căsătorie tînărul nu i-a pomenit niciodată. Vanda s-a îndrăgostit de el, dar totuşi raţiunea nu o împiedică să-şi pună întrebarea dacă să continuie această legătură sau s-o curme?

...Sînt foarte înclinată să subscriu la concluzia pe care a tras-o Vanda. Fireşte, dacă aşa stau lucrurile, e greu de presupus că tînărul ar avea — cum se spune — „intenţii serioase".

Dar ar putea totuşi să existe şi o altă explicaţie (emit o simplă ipoteză, pe care o supun discernămîntului Vandei şi mijloacelor pe care le are de a-şi forma totuşi o convingere în această chestiune) poate că dimpotrivă, fiind un om serios ţine, înainte de a face publică legătura lui cu Vanda, să se încredinţeze că n-a greşit oprindu-se la ea, poate că nici nu este destul de sigur de sentimentele ei faţă de el şi aşteaptă să mai treacă un timp pînă să ia hotărîrea pe care o aşteaptă şi Vanda.

De aceea sînt de părere ca ea să nu se grăbească. Dacă va vedea însă că şi după alte cîteva luni nu se schimbă nimic şi că el continuă a lua aceleaşi măsuri de... discreţie, să rămînă la prima ei concluzie şi să aibă forţa de a se desprinde dintr-o legătură jignitoare pentru ea şi lipsită de perspective.

GINA TROTUŞ. Cinci ani de zile cît a locuit singură cu soţul ei s-au înţeles perfect. De cînd însă s-a mutat la ei o soră a soţului ei rămasă văduvă şi de cînd această femeie a preluat conducerea menajului, s-a destrămat cu totul armonia conjugală. Influenţat de această soră, el găseşte numai cusururi soţiei lui şi se poartă din ce în ce mai rău cu ea. Gina se teme că va trebui să ajungă foarte curînd la divorţ.

Ea însă nu doreşte deloc să divorţeze fiindcă, împotriva celor întîmplate, ea se simte încă foarte legată de soţul ei şi este convinsă că dacă ar rămîne din nou singură cu el, relaţiile dintre ei ar reveni la ceea ce au fost înainte...

...Mai adaugă că această cumnată a ei nu este lipsită de mijloace materiale: are şi o pensie şi o mică slujbă şi mai are şi alte rude apropiate la care ar putea locui.

...Este un adevăr care dintr-o sută de cazuri se verifică de cel puţin nouăzeci şi cinci de ori: amestecul foarte direct al rudelor, fie ale soţului fie ale soţiei, într-o căsnicie, veche sau nouă, este foarte neindicat, oricît de binevoitor, de bine intenţionat, ar fi acest amestec...

Sînt împrejurări în care coabitaţia soţilor cu părinţii unuia sau altuia este de neevitat: atunci trebuie făcute, din toate părţile, eforturi pentru a se stabili relaţii cît mai bune, prin cît mai puţină imixtiune a unora în viaţa altora. În cazul de faţă însă se putea foarte bine evita coabitarea cu această nefastă cumnată şi eu cred că nu e încă timpul pierdut.

Pentru a ajunge la un asemenea rezultat, trebuie să lupte Gina — cu toată stăruinţa de care este capabilă — căutînd în primul rînd să-l facă să înţeleagă pe soţul ei că aşa e drept să se întîmple.

NORA-Bucureşti: Scrisoarea d-tale este foarte încurcată, cum se pare că este şi toată această istorie de dragoste pe care vrei să mi-o dai spre dezlegare. Şi încurcate sînt acum toate în sufletul şi în mintea d-tale. Cel puţin, astfel ai izbutit să mi le comunici mie. Deci ceea ce îţi recomand în primul rînd este să te străduieşti să te limpezeşti. Cînd îţi vei pune gîndurile şi sentimentele în ordine, scrie-mi din nou, dacă vei mai simţi nevoia.

LAURA

Ştiaţi că...

...tot ce ne-a rămas scris de mîna lui William Shakespeare sînt numai şase semnături, trei dintre ele găsindu-se în testamentul său, aşternut pe hîrtie de un notar?

...în localitatea San Juan de Capistrano (California) rîndunelele sosesc în fiecare an la 19 martie, orele 6 dimineaţa? De asemenea, locuirii au constatat de 140 de ani plecarea acestor păsări călătoare la 23 octombrie, orele 18..

Colţul cosmeticianei

Dacă femeile ar şti cît de folositoare poate fi apa de ploaie pentru sănătatea şi frumuseţea epidermei, desigur că niciodată nu ar mai ezita să facă un drum pe timp ploios ci din contra, îmbrăcate cu un impermeabil şi avînd faţa nefardată, şi-ar vedea în linişte de treburi în oraş, expunînd tenul „duşului" binefăcător. Spun „duş" pentru că ploaia acţionează ca un duş filiform prelungit, care curăţă porii, activează circulaţia cutanee, masează pielea, o fortifică şi o împrospătează.

Oridecîte ori aveţi posibilitatea, strîngeţi apă de ploaie într-un vas, pentru a vă putea servi de ea în zilele cînd nu plouă. Fie că o folosiţi simplă, fie că o preparaţi într-un fel anume care vi se potriveşte, apa de ploaie constituie un mijloc simplu, necostisitor şi la îndemîna oricui, de întreţinere a pielii.

Indicată cu deosebire pentru băile copiilor mici, a căror piele este foarte sensibilă, apa de ploaie este perfect suportată de cel mai iritabil şi dificil ten. Desigur, dacă aveţi o piele normală, este suficient să vă spălaţi cu apă de ploaie şi săpun obişnuit. Dar dacă aveţi tenul dilatat, spălaţi faţa cu un pahar de apă de ploaie, la care adăugaţi zeama unei jumătăţi de lămîie, ori a unei roşii, sau cîteva picături de tinctură benzoe. Lăsaţi să se usuce şi clătiţi cu apă de ploaie simplă.

Adăugaţi la un pahar de apă de ploaie, o linguriţă de lapte proaspăt şi o lingură de zeamă de castraveţi şi serviţivă de acest amestec dacă aveţi pielea uscată. Iar dacă pielea obrazului şi a gîtului este deshidratată, ridată, puneţi în 3/4 litri de apă de ploaie, un pumn de rădăcină de nalbă tăiată mărunt, lăsaţi să fiarbă pînă scade la 1/2 litru, daţi la o parte şi se răcească şi amestecaţi lichidul cu 2 linguri de amidon pe care l-aţi dizolvat în prealabil în una sau două linguri de nalbă călduţă. Muiaţi în acest amestec un tifon (sau o bucată de pînză veche, moale) pe care-l aplicaţi pe faţă şi gît şi după 20—30 de minute vă clătiţi cu apă de ploaie rece.

Ştiut fiind că pielea femeilor din regiunile unde plouă mai mult este mai suplă, mai rezistentă şi mai frumoasă, încercaţi şi dvs. să profitaţi de avantajele pe care vi le oferă apa despre care v-am vorbit şi, ori de cîte ori aveţi prilejul, umblaţi cu obrazul lipsit de orice fel de fard, în bătaia ploii.

Sanda NOREANU

SĂ COMBINĂM UTILUL CU FRUMOSUL

Adesea se întîmplă ca un tricotaj să se roadă, să se slăbească în anumite locuri. De multe ori, tricotînd, nu sîntem destul de pricepute să facem modelul. Din aceste situaţii ne salvează ceea ce este arătat în cele trei scheme. Cu acul completăm locul slăbit, „mergînd" întocmai pe ochiul tricotării, urmărind de jos în sus şi de la dreapta la stînga. La fel vom face şi în cazul că vrem să aplicăm un model colorat. În scheme, pentru a fi mai vizibil (indiferent că e de aceeaşi sau de altă culoare) firul aplicat este negru.

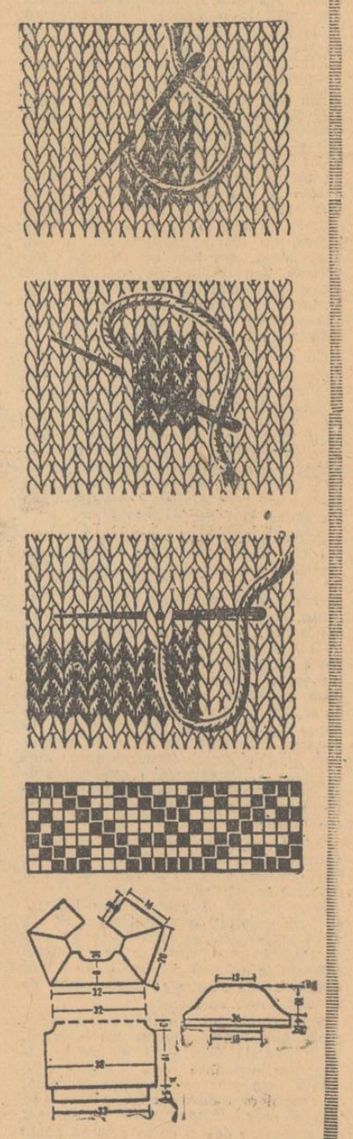

PRACTIC

Întreţinerea perdelelor

Se spală în apă de tărîţe (50 gr. la litru) dacă perdelele sînt foarte subţiri. În caz contrar, se pot spăla în apă săpunită. În ultima apă de limpezire se adaugă cîteva picături de oţet — pentru ţesăturile roz — şi un vîrf de sare, pentru cele albe.

La perdelele imprimate lavabile, se va încerca înainte de spălat, dacă nu lese culoarea, apoi se vor pune la înmuiat în apă călduţă acidulată (o lingură de oţet la 5 litri de apă). Se scoate şi se spală imediat într-o apă caldă, foarte puţin săpunită. Se freacă locurile murdare. Nu se lasă însă în nici un caz să rămînă în apă săpunită. Se limpezesc imediat în mai multe ape, adăugîndu-se oţet în ultima apă, respectiv cîte o linguriţă de fiecare litru de apă.

Un alt procedeu de spălare al perdelelor este următorul: se înmoaie în apă rece timp de 48 ore, schimbîndu-se apa din 6 în 6 ore. Se spală în apă caldă, fie cu săpun, fie cu „Lux", fără a se freca. După spălare se clătesc de cîteva ori în apă rece. După clătire perdelele se scrobesc tare cu soluţie de amidon, cantitatea de amidon ce trebuie pusă rămînînd la aprecierea fiecărei gospodine. Apoi se lasă să se scurgă apa din ele şi încă umede se întind pe gherghefuri aşezat la locul unde se va agăţa perdeaua. Se mai pot întinde şi pe frînghii, pînă la completa lor uscare. Cu excepţia perdelelor de reţea, restul feluriilor de perdele se calcă.

TORTUL DE CIOCOLATA

POVESTIRE PENTRU CEI MICI

de Pascal RADULESCU

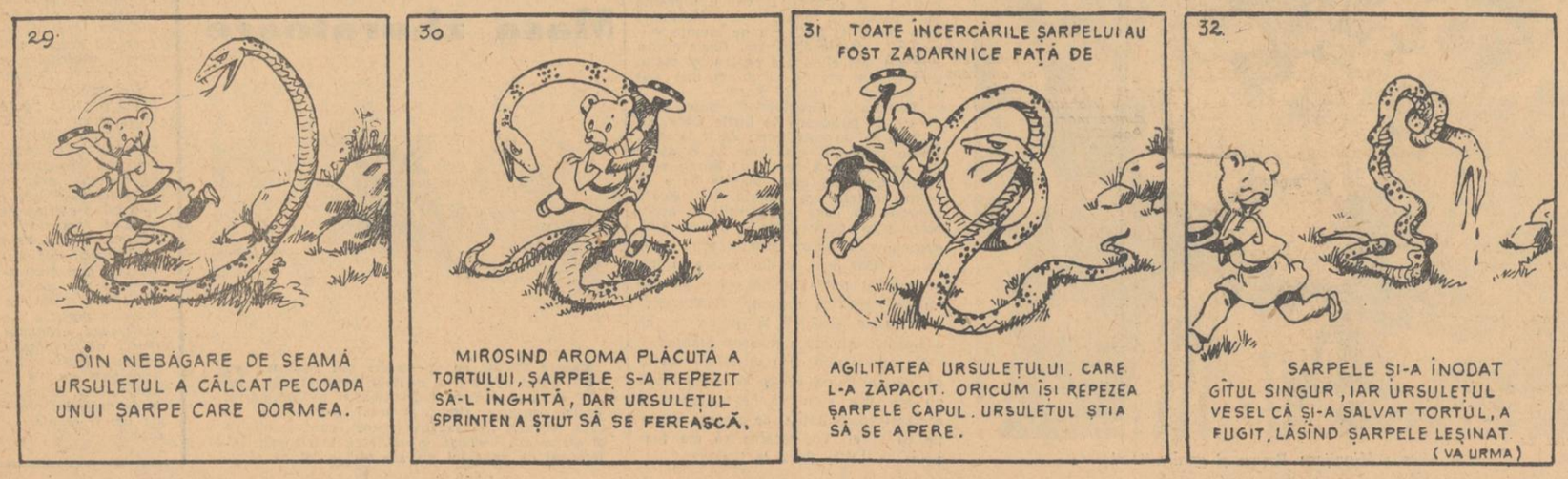

Concursul literar

ETAPA IV-A „VERSURI ȘI POEȚI"

Publicăm astăzi a doua serie de 5 întrebări din cele 15 care constituie etapa IV: „VERSURI ȘI POEȚI" a concursului nostru literar cu premii. Reproducem în cele ce urmează cinci fragmente din lirica românească, cititorilor cerîndu-li-se să indice titlurile poeziilor din care fac parte fragmentele respective, precum și numele autorilor.

FRAGMENTUL nr. 6

Iat-o pasere măiastră prinsă-n luptă c-un balaur;
Iată cerbi cu stele-n frunte care trec pe punți de aur;
Iată cai ce fug ca gîndul, iată zmei înaripați
Care-ascund în mari palaturi mîndre fete de-mpărați.

Iată pajuri năzdrăvane care vin din neagra lume
Aducînd pe lumea albă Feți-frumoși cu falnic nume;
Iată-n lacul cel de lapte toate zînele din rai...
Nu departe stă Pepelea tupilat în flori de mai.

FRAGMENTUL nr. 7

Azi te-adorm cu dînsul eu,
Ieri — el m-adormea pe mine
Și-adormi pe tatăl meu
Cînd era copil ca tine...

Mîine, cînd voi fi pămînt,
Nu-l uita nici tu — și zi-le,
Zi-le doina, cîntec sfînt,
La copiii tăi, copile!

FRAGMENTUL nr. 8

În zădar vă zbateți și asudă
Fruntea voastră gaibenă ca ceara
Nu puteți, degeaba-i orice trudă,
Să legați cu lanțuri primăvara.

Muguri noi țîșnesc din putregai,
Înfrunzește și-nflorește țara.
Și voi vreți, cînd noi intrăm în mai,
Să legați cu lanțuri primăvara?

FRAGMENTUL nr. 9

Peste zăpezi, peste pustietate,
suiau din ura noastră ziduri late,
ne-nvinse ziduri, mari pereți de ură,
erescînd din noi ca o semănătură

și înfrățite cu-alte ziduri dese
din ura lumii — rodnică — purcese.

Ca niște fierăstraie mari de piatră,
tăiau văzduhul, înălțîndu-și vatră

mai vie decît satele distruse,
din Lidice-n pămînturile ruse.
Cît munții lumii, zidurile grele
luceau sub geana roșiei noastre stele.

FRAGMENTUL nr. 10

Iar cînd zicem azi: poporul — și cînd zicem: muncitorii,
clocotă biruitorul
fluviu, străbătînd istorii...

În orașe, au la țară,
au pe valuri, au în brazi,

gînduri mari și-adînci măsoară
graiul oamenilor, azi.

Graiul lor... Par vorbe simple
după cum le spune gura...
După cîte pot să schimbe,
uriașă îi-i măsura.

★ ★

Răspunsurile dv. ne vor fi trimise — numai după publicarea tuturor celor 75 de întrebări — ale concursului nostru literar — pe adresa: Redacția revistei „MAGAZIN", piața Scînteii nr. 1, București, cu mențiunea: „Pentru concursul literar".

ȘAH

Turneul de la Portoroj (I)

Lupta pentru titlul de campion mondial de șah se aseamănă, într-un fel, cu o temerară ascensiune alpină. Pentru a ajunge în vîrful muntelui, cutezătorul alpinist trebuie să cucerească stîncă cu stîncă. Pentru a deveni campion mondial și șahistul trebuie să cucerească numeroase „stînci", înțelegînd desigur prin stînci turneele de șah mai puțin primejdioase dar nu mai puțin dificile. Pentru a aspira la titlul suprem în șah trebuie întîi să fii printre cei mai buni în țara ta. Apoi, în așa numitele turnee zonale, alături de cei mai buni jucători din alte țări, trebuie să te dovedești, din nou, a fi printre cei mai tari. Pentru ca, după aceea, în turneul interzonal, să lupți iarăși împotriva cîștigătorilor turneelor zonale.

Lupta pentru mult rîvnitul titlu mondial, deținut după cum se știe de Mihail Botvinik, a ajuns acum tocmai în faza turneului interzonal. Acest concurs se dispută, de cîteva săptămîni, la Portoroj, în Iugoslavia, și se află pe bună dreptate în atenția șahiștilor din întreaga lume. 21 de maeștri și mari maeștri, reprezentînd toate regiunile lumii, de la sovieticii Tal, Bronștein, Petrosian, Averbach la filipinezul Cardoso, de la columbianul De Greif la islandezul Olafsson și de la americanii Fischer și Scherwin la bulgarul Neichirch, 21 de jucători au început escaladarea „stîncii" interzonale. Dar numai 6 dintre ei o vor cuceri, pentru ca, ulterior, împreună cu Smislov și Keres, să-și măsoare forțele în „turneul candidaților", de unde numai unul singur va porni mai departe, spre vîrful muntelui unde, liniștit, îșl așteaptă Botvinik viitorul adversar.

Care vor fi însă cei șase?

Unul din ei pare să fie maestrul sovietic Mihail Tal, care confirmă la Portoroj bunele rezultate obținute în campionatele U.R.S.S. După victoria categorică obținută în runda întîia la De Grief (partida a fost publicată și în rubrica noastră) Tal a jucat cu marele maestru Szabo. Tal a învins într-o manieră strălucită.

Alb: **SZABO** — Negru: **TAL.**
1. e4, c5. 2. Cf3, d6. 3. Nb5 șah. O variantă populară a apărării siciliene care desigur că interesează mai ales pe participanții la turneele „Magazin" cu deschidere obligatorie, dar firește că nu numai pe ei. 3... Nd7. 4. N:d7, D:d7. Se obișnuiește adeseori: și 4...C:d7, o continuare despre care marele maestru Pachman afirmă că nu e mai rea. 5. 0—0, Cc6. 6. c3, Cf6. 7. Te1, e6. 8. d4, c:d. 9. c:d, d5. 10. e5, Ce4. 11. Cc3, C:c3. 12. b:c3, Ne7. 13. Cg5, h6. 14. Dh5. Marele maestru Ivkov arată că era mai bine pentru Szabo să-și retragă calul la h3. 14... N:g5. 15. N:g5, Ce7. 16. Nd2, 0—0. S-ar putea spune că prima fază a partidei s-a încheiat într-un mod favorabil pentru Tal. Albul n-a mai ajuns să atace pe flancul regelui — clasic în această deschidere — și a rămas cu slăbiciuni pe flancul damei (pionul înaintat c3) pe care Tal le va exploata cu multă siguranță. Acum teatrul operațiilor se mută pe aripa damei. 17. a4, f5. 18. f4, Tac8. 19. Teb1, Tc4. 20. Dd1, Tfc8. 21. a5, Cc6. 22. Db3, Tc7. 23. Tb2, Rh7. 24. h3, a6. 25. Db7, Ce7. 26. Dd6, De8! 27. Tb6. Pionul e6 nu poate fi luat pentru că se pierde dama. 27... T4c6. 28. T:c6, D:c6. 29. Tb1, Td7. 30. Db4, Cc8. 31. g4, g6. 32. Df8, Tg7. 33. Rf2? Szabo începe o manevră neinspirată cu regele permițînd lui Tal să intre cu regina în dispozitivul său, prin importantul cîmp e4. 33... Dc4. 34. Tb2, Ca7. 35. Tb6, Cc6. 36. Re1, Dd3. 37. g5, h:g5. 38. f:g5, C:a5. 39. T:e6, Cc4. 40. Nc1, D:c3 șah. 41. Rd1, D:d4 șah și Tal a cîștigat cu ușurință.

Aici, în loc de a juca 53 Rf5! pentru ca după 53... T:e3. 54. N:e3. Nc7. 55. Nd4 să ajungă într-o poziție evident superioară, Averbach a schimbat direct turele 53. T:e6, R:e6. A urmat 54. g6, h:g6, 55. h:g5, Nf6. 56. g7, N:g7. 57. N:g7, Rd6. 58. Nc3, Rc5. 59. Rf5, b5. 60. N:a5, b:a4. 61. b:a4 și Averbach, deși cu un nebun în plus, nu mai poate cîștiga! Scăparea sa este cu atît mai surprinzătoare cu cît el este și autorul unei apreciate lucrări de teorie a finalurilor. În următoarele runde Averbach a forțat însă jocul și a realizat 3½ puncte din patru posibile.

★

În numărul viitor vom publica componența a noi grupe din cadrul turneelor prin corespondență dotate cu „Cupa Magazin". INSCRIERILE LA ACESTE TURNEE CONTINUA.

CONCURS LITERAR
Bon de participare nr. 4

NELL COBAR

UNDEVA ÎNTR-O LOCALITATE BALNEARĂ
— Tot aici sînteți? Încă n-ați terminat verificarea aceia, tovarășe inspector?
— Deh, de terminat am cam terminat, dar nevastă-mea încă nu și-a terminat cura, așa că am luat-o de la început...

PAVEL ILIEȘ

LENEȘUL: — Tot una e, dacă nu-l ajung eu, mă ajunge el pe mine...

AL. CLENCIU

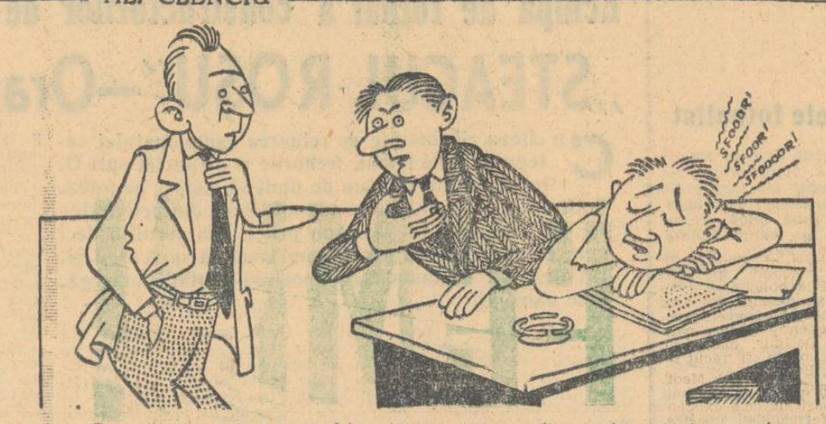

— Tov. director, v-aș ruga să-l mutați pe Ionescu din serviciul nostru, că sforăie cînd doarme și din cauza lui nu pot să ațipesc...

G. BADEA

— De ce își citește din nou referatul?
— A fost prea scurt și vrea să-și epuizeze tot timpul ce i-a fost afectat...

SNOBISM
— Cum, dragă, nu te bucuri că ți-am luat televizor?
— Ce rost mai are acum, cînd se văd antene peste tot

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Călători romîni în Uniunea Sovietică

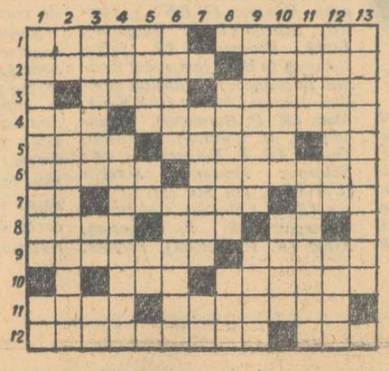

ORIZONTAL: 1) Vine de la răsărit, ne spune maestrul Mihail Sadoveanu, un bun cunoscător al Uniunii Sovietice. — Publicist romîn, autorul volumului „Pămîntul prieteniei". 2) În cei 14 ani de regim democrat popular au publicat numeroase note de călătorie, impresii, însemnări despre Uniunea Sovietică, opere ale vizitatorilor romîni — Viitor. 3) „Aerul... al înălțimilor", volumul prin care Victor Birlădeanu își aduce contribuția sa la cunoașterea Marei Țări a Socialismului. — „...de drum" de Horia Oprescu. 4) În acest loc. — „...de călător, reflexii de scriitor" una din contribuțiile lui Cezar Petrescu la opera de cunoaștere a Uniunii Sovietice. 5) Feciori (ban.). — Intercepta un sunet. — Inițialele unui popular cîntăreț de muzică ușoară care a obținut un frumos succes în Uniunea Sovietică. 6) Măsuri de greutate. — Crea (fig.). 7) Soare egiptean — Autorul volumului „Moscova roșie, Moscova aurie" — Fruct. 8) A editat în 1947 la Sibiu o broșură intitulată „Aspecte din civilizația sovietică văzute și redate de tehnicienii romîni — La înmulțire. — „...la Tian-Șan la munții de Jasp" note de călătorie din Kazahstan de Al. Șahighian. 9) Analizează — Numele unui scriitor despre a cărui operă am vorbit mai sus. 10) Și-a trimis și el numeroși reprezentanți în țara vecină și prietenă, pentru a vedea și a învăța din marile realizări ale Uniunii Sovietice în domeniul agriculturii — Anticamera scenei 11) „Nopți..." în Leningrad", excepționala descriere a lui Geo Bogza în „Meridiane Sovietice" (masc.) — Teatrul romînesc care a obținut aplauzele entuziaste ale publicului cu prilejul turneului făcut în Uniunea Sovietică (pl.). 12). Dramaturgă și publicistă, laureată a Premiului de Stat, autoarea volumului „Marea noastră prietenă" — „U.R.S.S..." de Alexandru Sahia, prima relatare cinstită despre realitățile din Țara Socialismului, scrisă și apărută în condițiile grele ale regimului burghezo-moșieresc.

VERTICAL: 1) Unul din orașele sovietice vizitate de academicianul George Călinescu, o treime din titlul volumului publicat după această călătorie — Aurel Dumitrescu. 2) Umed — Operele lui dramatice se joacă de-a lungul și de-a latul Uniunii Sovietice, fiind traduse în limbile rusă, ucraineană, armeană etc. — Teatrul care-i poartă numele se pregătește pentru un mare turneu în Uniunea Sovietică. 3) ...Constantinescu, autorul volumelor „Impresii din Uniunea Sovietică" și „Continentul U.R.S.S." — Sînt — Bem. 4) Întreprinderea de Transporturi Auto — „... din Moscova" volum de M. T. Vlad (sing.). 5) Farmece — Pronume personal — Asia. 6) Cele din Uniunea Sovietică au găzduit adesea sportivi romîni (sing.) — ... Petru Groza, autorul volumului „Am văzut cu ochii țara păcii". 7) Legătură (fig.). — 3,14. 8) Împărați — Riu în Turchestan. 9) Capătul ciubucului prin care se trăgea fumul (pl.) — Cel al valutelor îi interesează pe turiști. 10) Prispă — Docar (mold.). 11) Cu Dumbadze și Ponomareva s-a întîlnit în Uniunea Sovietică Lia Manoliu, cu Otkalenko, Florica Oțel — Stropită. 12) Echipă de fotbal din Orașul Stalin care a întreprins un turneu în U.R.S.S. — Pun. 13) Acțiune pe care a suferit-o (cu plăcere!) volumul academicianului Zaharia Stancu „Călătorind prin U.R.S.S.".

Mircea ZECHERU

AFIȘ ÎN PIRAMIDĂ

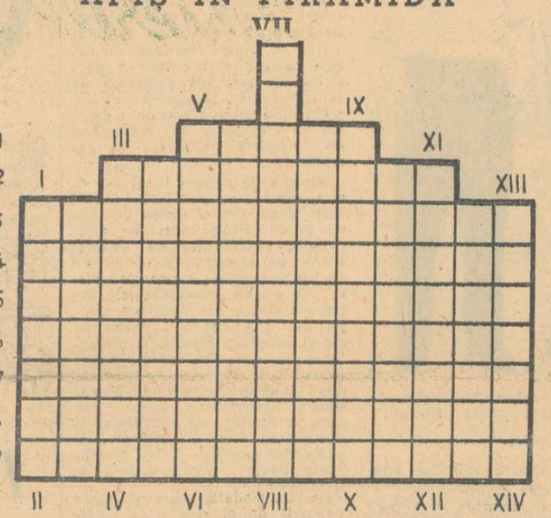

Inscrieți — pe rîndurile orizontale — cuvinte corespunzătoare semnificațiilor de mai jos. Cifrele din paranteză indică numărul literelor cuvîntului definit.

1) Așezămînt de cultură (fig.) (5) — 2) Gaz pentru afiș (4) — Posedă (3) — Aurel Baranga (2) — 3) Emoție scenică (4) — Anotimp (4) — Prefix (2) — Culoare (3) — 4) De acolo vine lumina (3) — Monolog (6) — Bătea vîntul ușor (4) — 5) „Oameni de...", piesă de Lucia Demetrius (3) — Trage cortina... pleoapelor (3) — Face parte din jocul actorului (4) — „Recolta de...", piesă de Aurel Baranga (3) — 6) Cupă (6) — Interioară (7) — 7) Sînt mai multe într-o sală de teatru (sing.) (4) — Loc la teatru (4) — Nume feminin (3) — Numeral (2) — 8) Strigăt de victorie (3) — Pronume (4) — Porție (4) — Argint (2) — 9) Soră mai mare (4) — Ud (4) — Semn de înnoire... (5).

Pe vertical: de la I la II și de la III la IV: Instituție de cultură care se pregătește pentru un lung turneu în U.R.S.S.

De la V la VI, VII—VIII, IX—X, XIII—XIV: Dramaturgi romîni ale căror piese figurează în repertoriul acestui turneu.

De la XI — la XII: Comedie clasică care se va juca în cadrul acestui turneu (neart.).

Mioara DAN

ALEX. VLAHUȚĂ

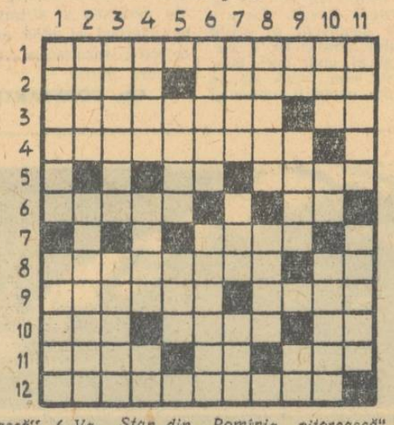

ORIZONTAL: 1) Volum de schițe și nuvele publicate de Vlahuță în 1911 (3 cuv.) 2) „Lanurile-s părăsite/Nici... nu-i pentru vite, / Apele-au secat/Goi, flămînzi, copiii zbiară, / Gospodarii au plecat / În lume, să ceară..." (Versuri din poezia „Ananghie") — „Decît să-nting în unt / Și să mă uit în... / Mai bine să-nting în sare / Și să mă uit la soare" (O „vorbă" de-a lui moș Gheorghe din „Rominia pitorească".) 3. Loc cu urme romane, menționat de Vlahuță în „Rominia pitorească" („Valea Oltului") — Pronume 4) Tăiată în formă prismatică 5) Poftim — „Cîți..., lipsiți de slavă,/ Nu dispar în lupta asta nesfîrșită și grozavă!" („Unde ni sînt visătorii?"...) 6) Stinsă—Cămașă 7) „Dormi în..., poezie publicată în 1884 în „Convorbiri literare" 8) „— Măria-ta, e un străin afară,/ Cam trentăros, — dar pare-om de seamă,/ Și... parc-a zis că-l cheamă/ De unde o fi... Că nu-i de aici din țară" (Versuri din poezia „1907", în care Vlahuță înfierează cîrdășia dintre monarhie și minciună — Rea (Mold.) 9) „...silită", poezie tradusă de Vlahuță din Ada Negri — „Împăratul...", alias „Auri sacra fames" (Nepotolita sete de aur), basm cu caracter antimonarhic publicat de scriitor în volumul „Din goana vieții") 10) Riu în Anglia — Călăuza scriitorului prin Bucegi („Rominia pitorească") — Eră! 11)„ O, clipele aceste sînt așa de... !! Și-un cîntec e-un izvor de fapte mari" („Nunquam ridenti") — Operă — Roman de Vlahuță publicat în 1894 12) Mare pictor romîn despre care Vlahuță a scris o monografie.

VERTICAL: 1) „Rominia...", publicație la care Vlahuță a colaborat — „În...", poezie publicată în „Epoca" sub titlul „Cugetări" 2) „Singurul...", schiță din volumul „În viitoare" — Badea Stan din „Rominia pitorească", sau moș Gavrilă din amintirile poetului 3) Mînăstire în care Vlahuță l-a întîlnit pe un schimnic ce trăia de optzeci de ani singur într-o cocioabă — Combinații organice obținute din alcooli sau fenoli 4) „Pin' s-ajungă lîngă tine/ Îți părea o veșnicie de-așteptare și de dor./ Tu-l sorbeai din ochi, privindu-l. El, s-apropia..." („Ce te uiți cu ochi galeș?"...) — Hrana plantelor — Urme de frig; 5) Personaj din nuvela „Din durerile lumii" — Trecut prin foc 6) „Anevoie vremea trece, / cînd uritul greu te...! Ce ursuză-i vatra rece!/ Parc-aș sta c-un mort în casă" („La vatra rece") — Guvernator al unei provincii romane 7) Seară — Pîriul..., afluent al Bistriței întîlnit de Vlahuță în călătoria sa „Pe plută de la Dorna la Piatra" — Olt, Mureș, Ozana, Bistrița, iată cîteva din cele menționate de Vlahuță în „Rominia pitorească" 8) Scapă — Trib 9) Prefix pentru doi — „La...", schiță din volumul „Clipe de liniște" — De ce? 10) Vine seara pe la gene — Animale blînde — Muntele pe care a stat și s-a adăpostit odinioară Voievodul Rareș, cu domnița lui, Elena („Rominia pitorească") 11) Iviri — Viața-i trudnică și grea a constituit subiectul multora din poeziile și scrierile lui Vlahuță („Ananghie", „Socoteală", „1907", etc.).

Luci DOBRIN

B. ARTIN

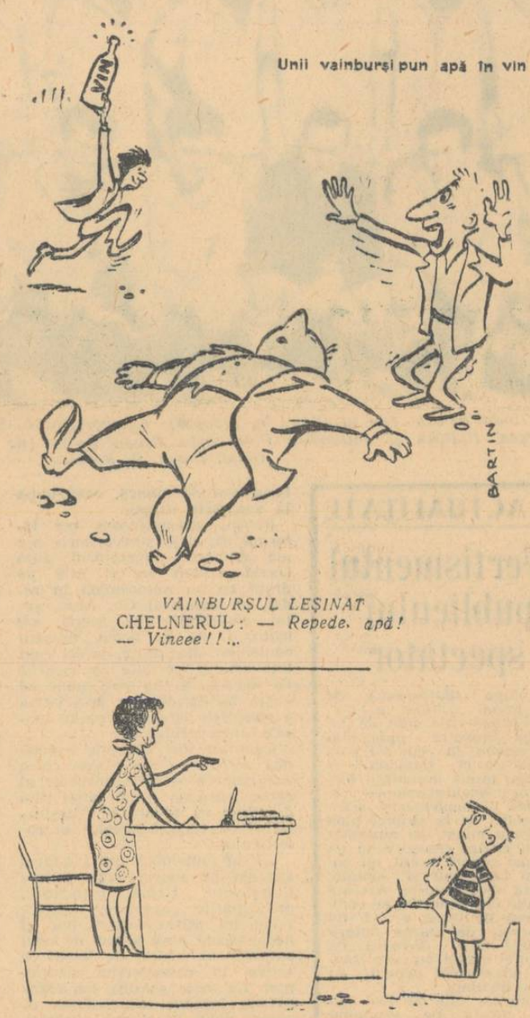

VÎNZĂTORUL LEȘINAT
CHELNERUL: — *Repede, apă!*
— Vineee!!...

FIUL VÎNZĂTORULUI
PROFESOARA: — *Popescule, dacă într-o eprubetă cu alcool etilic punem apă, ce rezultă?...*
— Trei ani.

PIETRE

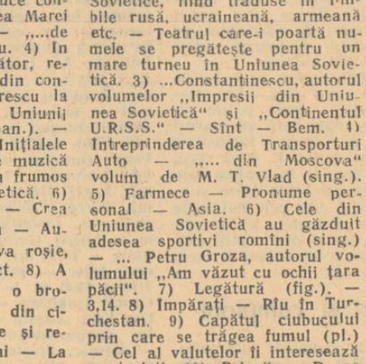

ORIZONTAL: 1) Încărcătură cu saci de nisip, pietriș, etc., care asigură echilibrul unei nave — Unitate de greutate pentru pietre prețioase. 2) Piatra Neamț — Munte în Carpații Moldovei pe vîrful căruia sînt două stînci numite „Pietrele Doamnei". 3) A arunca cu pietre în cineva — Scoate scînteI din piatră de scăpărat 4) Pietre false — Epocă 5) Arbore rășinos care crește prin locurile pietroase alpine — A vopsi cu lac — Staniu 6) Mineral dur, folosit ca piatră semiprețioasă — Masă minerală vulcanică 7) Lăstar — Piatră greu de zgîriat 8) A exista — Pietroși 9) Nume feminin — Aproximativ — Insă 10) Piatră fină decorată cu o figură — Doine! — Articol 11) ....mai uit pe aceia care-au dat/ Cu pietre-n rămurișul meu rotat" (M. Beniuc — Mărul de lîngă drum) — Nume bărbătesc 12) .....ca piatra, iute ca săgeata" — Stîlpi de piatră.

VERTICAL: 1) Pietre căzute din cer — „Carieră" de pietre 2) „Din tronul lui de piatră bătrînul preot vede/ Și-n vînturi el ridică adîncul glas de..." (Eminescu — Strigoii) — Piatră..., sulfat de cupru 3) Săpat în piatră — Fluviu în Asia 4)Asociația științifică a inginerilor și tehnicienilor — Crapă pietrele! — Vine pe la gene 5) Totalitatea plăcilor de piatră ale unei pardoseli — Casa de economii 6) Convenție scrisă între state — Pronume — Pană... 7) ...de despicat lemne — Petru Rareș 8) Piatra..., masiv muntos în Carpați — Fluviu în Egipt 9) Veche măsură olandeză — Anotimpul în care crapă pietrele — Indemn canin 10) Caractere grafice la vechii scandinavi — Depresiuni — ....trece, pietrele rămîn" 11) Piatra, ...culme în Bucegi — Sirag de pietre scumpe 12) Inimă de piatră — Fructe pietroase.

Vlad SORESCU

Pescuitul balenelor

Războiul contra balenelor durează de peste 500 ani.

Institutele de statistică, după anchete minuțioase, evaluează numărul cetaceelor pescuite pînă în prezent la un milion două sute de mii exemplare. La mijlocul secolului trecut, captarea unui astfel de gigant marin constituia un eveniment, deoarece cei mai întreprinzători vînători abia puteau face cîteva zeci de victime anual.

Prada vînată era de 2000 balene anual, în 1900.

Datorită progreselor realizate în construcția vaselor de pescuit, dotate cu motoare cu combustie internă Diesel — electrică și elice de propulsie cu pași reglabili, care dau navei în serviciu o mare suplețe, precum și dotării cu instrumente moderne de pescuit, cu dispozitive electrice, numărul mamiferelor harponate anual de vasele baleniere depășește cifra de 50.000—55.000.

Specialiștii apreciază această cifră ca limita admisibilă care nu poate fi depășită, fără a se ajunge la exterminarea speciei.

Deja balena albastră, regina mărilor australe, este protejată de reglementări internaționale. Pescuitul balenelor se face de vase baleniere în două moduri diferite.

Ambele metode, atît cea a remorcării directe a balenei omorîte pînă la o uzină de prelucrare așezată la țărmul mării, cît și cea a prelucrării ei industriale în larg în așa numitele nave uzină sau mamă, utilizează un vas de vînătoare lung de 30—40 m, propulsat fie cu o mașină cu aburi fie de un motor Diesel.

Pe lîngă instrumentele de pescuit obișnuite, vasele de vînătoare mai sînt echipate și cu un tun, pentru lansarea asupra balenei, de la o distanță considerabilă, a unui harpon. Adesea harponul este prevăzut cu o încărcătură explozivă, care odată înfiptă solid în corpul balenei provoacă moartea rapidă a animalului.

Uneori cablul harponului care-l leagă de vasul de vînătoare mai este prevăzut și cu conductor electric, care în momentul șocului produce o descărcare electrică în corpul balenei, electrocutînd-o.

Animalul odată mort, cu ajutorul unui ac de injecție gigantic înfipt sub pielea animalului, se insuflă în corpul balenei aer comprimat, mărindu-i astfel volumul, pentru menținerea plutirei pînă la pescuirea ei de către vasul uzină sau remorcarea pînă la cea mai apropiată uzină terestră de prelucrare.

Vînătoarea de balene nu mai este de mult o expediție eroică și dezinteresată, ci o întreagă expediție tehnică pentru industrializarea produselor rezultate, deoarece în balanța mondială de grăsimi, cele 400.000 tone untură de balenă extrasă anual, reprezintă 10%, din consumul mondial de grăsimi utilizate la fabricarea margarinei, săpunurilor și unguenților utilizați în parfumerie.

Flota mondială de vase baleniere care iau parte anual la vînătoarea cetaceelor este de 483 nave, numărul lor fiind în continuă creștere.

Există 26 nave uzină. Flotila de baleniere sovietică „Slava", în 8 luni străbătînd trei oceane și 14 mări, a pescuit o cifră record de 4112 balene.

VARIETĂȚI

Iepurele fotbalist

De curînd, într-un sat din R.P.F. Iugoslavia, s-a petrecut un fapt puțin obișnuit. În timpul unui meci de fotbal între două echipe sătești, cu un minut înainte de sfîrșitul jocului, scorul era de 1—0. La un atac al echipei care era gata să termine meciul învinsă, un înaintaș a tras spre poarta adversă. Mingea, în traiectoria ei, s-a lovit de un iepure care în mod cu totul neașteptat a pătruns pe teren și s-a oprit în plasă. Arbitrul a fluierat gol și meciul s-a terminat cu scorul de 1—1.

Un reportaj neobișnuit

Un ziarist sportiv german a trimis ziarului său un reportaj neobișnuit. Plecat să facă cronica unei gale de box și constatînd că unul din meciurile programate nu va avea loc din cauza îmbolnăvirii subite a unui pugilist, el a propus organizatorilor să-l înlocuiască, arătîndu-și vechea licență de boxer.

În reportajul trimis ziarului său, el a descris în mod amănunțit imoresiile sale înaintea, în timpul și după terminarea meciului, în care a reușit și isprava de a termina la egalitate cu adversarul său...

Vă prezentăm azi

Echipa de fotbal a constructorilor de autocamioane

„STEAGUL ROȘU"—Orașul Stalin

Cu cîteva zile înainte de reluarea campionatului categoriei A de fotbal, treburile m-au purtat spre Orașul Stalin. Doream de mult să cunosc pe fotbaliștii de la „Steagul Roșu", să aflu ceva din activitatea lor. Mi se oferea cel mai bun prilej. Am pornit-o deci spre uzină. Ajuns la poartă, am lăsat să se scurgă șirul nesfîrșit de muncitori, apoi am căutat să-mi găsesc oamenii.

Să spun drept, nu prea credeam în izbînda încercării mele, din cauză că ziua aleasă era tocmai o zi de luni. Mă gîndeam că de... fotbaliștii or fi susținut vreun meci și simțindu-se obosiți și-or permite să vină mai tîrziu, sau să nu vină deloc la muncă. De aceea, am întrebat nu de un fotbalist, ci de antrenorul acestora, Silviu Ploeșteanu. Ca antrenor trebuie să fii exemplu de disciplină, îmi făceam eu socotelile. Și, am păsit, cum se spune, cu dreptul.

Pe antrenorul Ploeșteanu l-am găsit la colectivul sportiv, discutînd tocmai despre... fotbal. Mi-a fost destul de ușor să încheg discuția și să aflu cele ce mă interesau. Nu m-am putut însă abține să nu-i împărtășesc teama ce mă stăpînise în legătură cu ziua ce-mi-o alesesem pentru a-i cunoaște pe fotbaliștii de la Steagul Roșu. Răspunsul nu s-a lăsat prea mult așteptat:

— **Da, aveți dreptate,** spuse zîmbind antrenorul. **Dar vedeți că teama dvs. era îndreptățită acum 5—6 ani. Astăzi, puteți fi fără grijă, lucrurile stau cu totul altfel.**

— Adică?

— **Adică, acum uzina noastră are o echipă ai cărei componenți sînt încadrați cu toții în producție, aducîndu-și fiecare la locul său de muncă, contribuția la succesele uzinei.**

Pentru exemplificare mă informă că, deși sînt primele ore ale dimineții, mecanicul auto David Zoltan se și află pe drum cu un autocamion în rodaj, că inginerul Gh. Aron, șeful controlului pe secția 520 motoare, dă de acum indicații oamenilor din secție, la fel cum toți ceilalți se află la locurile de muncă. Și nu pot spune că vizita făcută ulterior prin uzină a contrazis cîtuși de puțin spusele antrenorului.

Cum au fost obținute asemenea rezultate? Care este cheia succesului? — Iată întrebări al căror răspuns l-am aflat din discuțiile cu tovarășul Ploeșteanu și cu ceilalți membri ai colectivului.

...Prin septembrie 1947 s-a făcut apariția pe poarta uzinei Silviu Ploeșteanu. Uzina, muncitorii, preocupările acestora, constituiau tot atîtea lucruri noi și necunoscute pînă atunci de noul antrenor al echipei de fotbal ce activa în campionatul districtual. La toate acestea s-a adăugat la început neîncrederea unora, chiar și dintre jucători, care nu vedeau o ieșire din impas, o perspectivă pentru echipa lor. Încet, încet, gheața s-a spart și antrenorul a început să se apropie de muncitori, să învețe de la ei, iar aceștia să-i acorde încrederea necesară și să învețe de la el în domeniul fotbalului. S-a născut dorința de a avea o echipă pe măsura prestigiului uzinei, de a o crește odată cu uzina. Și cu toate insuccesele de pe parcurs (în 1949 echipa promovase într-o categorie superioară, iar în anul următor a retrogradat) în anul 1951 echipa a cîștigat barajul, promovînd în divizia B. Au urmat ani zbuciumați pentru cei ce iubeau echipa și o vedeau bătînd pasul pe loc. Analizîndu-se cauzele, s-a ajuns la concluzia că în echipă și-au făcut loc unele elemente străine de uzină și echipă. Ajutat de comuniști, antrenorul a descoperit aceste elemente și le-a îndepărtat. Numai la un an după aceasta, în campionatul 1956-57, echipa reușește, datorită insuflețirii cu care au luptat și dragostei de colectiv de care au dat dovadă jucătorii ei, să ocupe primul loc în categoria B, la diferență de 13 puncte de a doua clasată, promovînd astfel în prima categorie a țării. Astfel muncitorii uzinei „Steagul Roșu" și-au văzut realizată dorința: o echipă de fotbal pe măsura uzinei lor.

Este justificată mîndria constructorilor de autocamioane atunci cînd îți vorbesc de echipa lor. Este justificată, deoarece în afara succesului de a avea o echipă în prima categorie a țării, ei au reușit să crească oameni noi, demni reprezentanți ai lor pe terenul de sport. Mi se pare grăitor exemplul jucătorului Gheorghe Percea. Acesta reprezenta la venirea în uzină, tipul jucătorului carierist, care cutreieră țara în lung și-n lat avînd o singură preocupare: cîștigul de pe urma fotbalului. Nu țin minte numărul orașelor și cluburilor prin care a umblat, dar știu sigur că treceau cu mult de zece.

Ce face azi Percea? Întrebați-l pe el, întrebați-i pe muncitorii din sectorul rulmenți. Veți afla că îndeplinește munca de reglor, fiind unul din cei mai prețuiți muncitori. Un caz izolat, veți fi dispuși să credeți. Nicidecum. El este caracteristic tuturor membrilor echipei de fotbal „Steagul Roșu". Fiecare din ei este absolvent al școlii de învățămînt politic de 2 ani din uzină și al unui curs profesional. Este clar, cred, de ce muncitorii din uzină îi iubesc și îi stimează pe fotbaliști și pe antrenorul lor. Este clar că aceștia își iubesc colectivul, dovadă fiind și faptul că majoritatea joacă în aceeași echipă de la înființare și pînă în prezent, iar antrenorul își serbează în acest an, la 15 septembrie, împlinirea a 11 ani de muncă în cadrul aceluiași colectiv. Nu este deci întîmplător faptul că atît în uzină cît și pe terenul de sport, disciplina este păstrată cu sfințenie. De altfel echipa se poate mîndri că în ultimii ani nu a primit nici-o sancțiune pentru abateri de la disciplina sportivă. Iată dar pe scurt istoria, dacă o putem numi astfel, a unui harnic colectiv, istorie care dovedește că rezultatele de astăzi sînt urmarea unei munci temeinice și de perspectivă dusă ani de zile cu răbdare și perseverență...

Gîndindu-mă că iubitorii fotbalului doresc să afle care sînt preocupările actuale ale echipei „Steagul Roșu", ce-și propune această pentru noul campionat care abia a început, am adresat întrebările respective tovarășului Ploeșteanu. Răspunsurile le-am primit ceva mai greu, dar le-am primit. Simpatizanții echipei au aflat de acuma că echipa lor merge pe drumul ei specific, adică de folosire a aceluiași lot de jucători format din: **Ghiță Constantin, Birsan Gh., Marinescu Gh., Zaharia Octavian, Percea Gh., Aron Gheorghe, Szighetti Ion, Hidișan Ștefan, Paul Popescu, Hașoți Emanoil, Fusulan Gh., Proca Nicolae, Cimpo Nicolae, David Zoltan și Constantinescu Constantin.** Acestui lot i se vor adăuga tinerii jucători crescuți în uzină **Pușcașu** (19 ani — inter), **Cimpeanu** (19 ani — portar) și alții.

Aci ar trebui deschisă o paranteză, și de semnalat faptul că deși în uzină există școli profesionale cu sute de elevi, deși acestea au ur. campionat ce se desfășoară cu regularitate, foarte puține elemente se recrutează de aci. Mi s-a spus că există o preocupare în această direcție, dar ea nu prea se vede în practică.

Echipa are nevoie de jucători tineri, care nu trebuie căutați în afară ci crescuți în uzină.

Cei doi tineri introduși în lot anul acesta sînt numai o părticică din ceea ce așteptăm de la colectivul „Steagul Roșu". Posibilitățile existente ne dau dreptul să pretindem mai mult. Așa că închidem paranteza și așteptăm.

Pregătirile pentru turul campionatului s-au desfășurat astfel încît după cîteva etape echipa să poată atinge nivelul urmărit. De altfel tovarășul Ploeșteanu ne asigură că, după un an în categoria A, an considerat de studiu, condițiile de întrecere sînt egale deoarece echipa și-a cunoscut atît partenerii cît și propriile lipsuri, remediindu-le în cea mai mare parte. (Rezultatele obținute în primele două meciuri confirmă numai parțial aceasta). Echipa, mai ales în meciul cu Dinamo, a dovedit că este „capabilă", de asemenea surprize și deci trebuie luate măsuri pentru a le evita în viitor).

Obiective de viitor? Probabil ca sînt multe. Eu n-am aflat decît două:

— **Echipa să-și aducă contribuția la rezolvarea problemelor actuale ale fotbalului nostru, prin practicarea unui joc de calitate, care să dea posibilitatea obținerii unor rezultate valoroase;**

— **Obținerea rezultatelor să se facă prin mijloace care să facă cinste uzinei, colectivului și echipei de fotbal.**

S-ar părea că sînt niște obiective generale. Părerile pot fi împărțite. Un lucru este însă clar: echipa muncitorilor de la „Steagul Roșu" va căuta să se impună în acest al doilea an de participare în campionatul categoriei A de fotbal. Dacă va reuși sau nu depinde numai de ea, de felul cum va ști să muncească de acum înainte. Iar dacă la baza acestei munci va sta modestia și sîrguința ce au caracterizat și pînă acum acest colectiv, rezultatele vor fi pe măsura dorită.

Gh. CONSTANTINESCU

În rîndul de sus (de la stînga la dreapta): Campo, Hașoți, Szighetti, Fusulan, Marinescu, Percea, Hidișan și antrenorul Ploeșteanu. Rîndul de jos (de la stînga la dreapta): Birsan, Ghiță, David, P. Popescu.

IN ACTUALITATE

Avertismentul publicului spectator

Echipa timișoreană de fotbal „Știința" a cunoscut din plin ce înseamnă simpatia publicului bucureștean. În repetate partide jucate în Capitală — cele mai multe împotriva formațiilor bucureștene — aplauzele și încurajările acestui public, de la primul pînă la ultimul minut, au însemnat pentru echipa timișoreană un puternic suport moral, un stimulent care, pur și simplu, o purta spre victorie. Această simpatie era generată de comportarea pe teren a „11"-lui timișorean, de marea putere de luptă ce-o dovedea, de avîntul și elanul cu care combătea adversarul pentru a-i smulge biruința.

Duminică, în partida cu C.C.A., jucată pe stadionul „23 August" din Capitală, preocupată strict de un rezultat care să nu-i fie defavorabil (eventual măcar un rezultat de egalitate, obținut printr-o defensivă crîncenă), Știința Timișoara a găsit cu cale să apeleze la ceea ce în limbaj fotbalistic se numește „jocul la ofseid".

„Tactica" (!?) aceasta — de a folosi regulamentul de joc făcînd o armă de apărare din una din prevederile lui — în locul luptei cinstite, sportive, s-a dovedit falimentară din toate punctele de vedere. Mai întîi, cu ajutorul ei Știința Timișoara nu a putut obține rezultatul scontat, pentru că a fost învinsă, fără dubiu, de C.C.A., cu scorul de 2—0. Dar nu numai atît. Jucătorii timișoreni, antrenorul lor și ceilalți însoțitori ai echipei, au putut să vadă „metamorfoza" ce s-a produs în publicul spectator. După ce s-a convins că „Știința" se preocupă să joace „la ofseid" și nu să joace fotbal, publicul și-a manifestat cu insistență dezaprobarea lui și, în același timp, a aplaudat cu căldură și intensitate crescîndă, la scena deschisă, fotbalul clar, ofensiv, creator, practicat de echipa C.C.A.

Știința Timișoara, învinsă duminică de C.C.A., a pierdut „două puncte" în campionatul categoriei A de fotbal. Dar această pierdere ni se pare incomparabil mai mică decît avertismentul ce l-a primit din partea publicului bucureștean amator de fotbal. Sîntem convinși că învinsă de C.C.A., însă la capătul unui joc în care s-ar fi comportat pe măsura obișnuitei ei reputații, Științei Timișoara nu i-ar fi lipsit aplauzele publicului, pentru că acesta nu așteaptă strict victoria, ci jocul bărbătesc, de mare spectacol, de ridicată valoare tehnică în care cel mai bun să fasă învingător.

De aceasta trebuie să țină seama în viitor, cu toată seriozitatea, echipa Știința Timișoara, ca și oricare altă echipă a țării, căci pentru toate, fără nici o deosebire, morala ce se degajă din faptul consemnat în aceste rînduri este aceeași.

B. BERCEANU

Examen sub apă

Apariția stilului delfin a însemnat o adevărată revoluție în lumea înotului. Stilul acesta extrem de spectaculos a cucerit atît pe înotători, cît și pe spectatori...

Astăzi, stilul delfin este folosit în toate țările lumii și mereu se înregistrează noi progrese în privința sporirii vitezei. Este o dovadă că specialiștii caută în permanență să aducă îmbunătățiri acestui stil, preocuparea lor principală fiind aceea a obținerii unei viteze din ce în ce mai mari. În privința aceasta atenția specialiștilor se îndreaptă în special asupra dinamicii stilului.

Prof. Richter din Magdeburg, pentru a putea studia mai bine această problemă, a folosit niște „lipitori" artificiale, prinse de picioarele unei înotătoare și apoi a filmat sub apă mișcările ei. În acest fel el a putut face observații importante în legătură cu felul cum acționează apa asupra dinamicii mișcărilor. Richter afirmă că pe baza acestor studii se vor putea aduce îmbunătățiri stilului delfin.

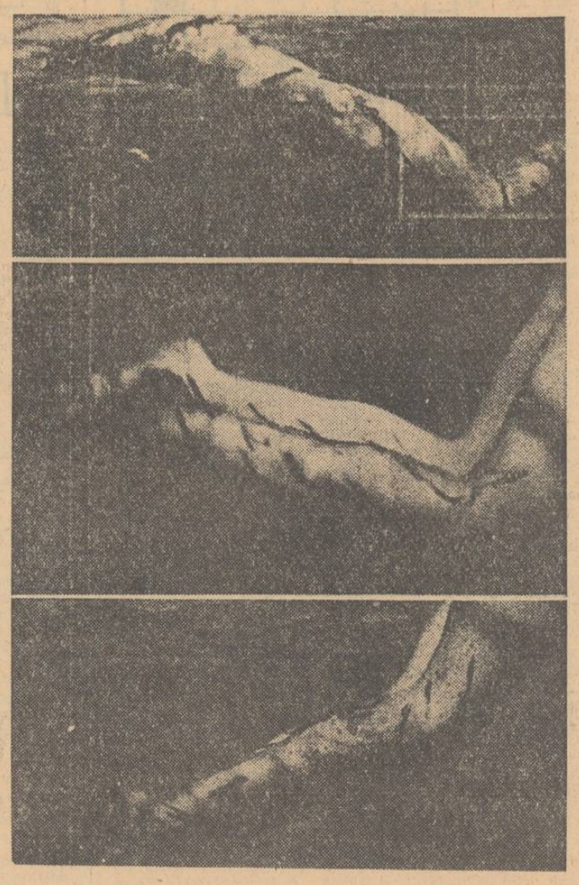

SPORT magazin

Prima Spartachiadă internațională a armatelor frățești ale țărilor socialiste

Pe marele stadion din Leipzig, cu o capacitate de 100.000 de locuri, va avea loc la 20 septembrie, orele 14, deschiderea oficială a unui eveniment sportiv de o deosebită importanță. Este vorba de prima Spartachiadă internațională a armatelor frățești ale țărilor socialiste, competiție care, prin amploarea ei și prin valoarea participanților, se situează printre cele mai de seamă întreceri sportive internaționale ale anului.

Prima ediție a acestei Spartachiade, de la care fără îndoială se așteaptă o serie de performanțe de răsunet, va contribui în primul rînd la dezvoltarea și întărirea legăturilor de prietenie ale armatelor socialiste, va fi încă o demonstrație a unității de neclintit a lagărului țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Spartachiada de la Leipzig va reuni la startul întrecerilor de atletism, gimnastică, natație, fotbal, baschet, box, handbal, haltere, pentatlon modern, lupte și poliatlon — o probă specific militară — concurenți de certă valoare, cunoscuți în lumea întreagă, campioni și recordmani mondiali, campioni olimpici și europeni, echipe de renume internațional. Printre cei care și-au anunțat participarea se numără: Vladimir Kuț, I. Lituiev, V. Țibulenko (U.R.S.S.); Skobla, Jungwirth (R.Cehoslovacă); Niebisch, Janke (R. D. Germană); Piatkowski (R. P. Polonă); Sy Ti-suan (R. P. Chineză); Todorov (R. P. Bulgaria); Teodowossi (R. P. Albania) la atletism; Rasinskji, Apuchtin, (U.R.S.S.); Kolev, Panaiotov, Manolov (R. P. Bulgaria); Zientara, Woznisk (R. P. Polonă); Marotzka, Wirth (R. D. Germană) la fotbal; campionul olimpic Safronov, campionul european Abramov (U.R.S.S.), Stoilov, Spasov (R. P. Bulgaria), Bothe, Bencowski (R. Cehoslovacă) la box; campionul mondial Bogdanov, recordmanii mondiali Itkin și Umarov (U.R.S.S.), Mars (R. D. Germană), Chanhun (R. P. Chineză), Hristov, Toșcow (R. P. Bulgaria) la tir; Soloviev, Meșcerov, Sorekin (U.R.S.S.), Lin Sin ciu, Li Fușen (R. P. Chineză), Cercenvko, Gheorghiev (R. P. Bulgaria), Kiese (R. P. Polonă), Kramer, Tities (R. D. Germană) la natație etc. De asemenea vor fi prezente echipele de fotbal ale cluburilor militare TSKMO-Moscova, Honved-Budapesta, Legia-Varșovia, TDNA-Sofia, UDA-Praga, Worwertsz-Berlin etc.

În afara sportivilor consacrați, la această Spartachiadă vor participa o serie de elemente tinere, talentate, care s-au remarcat cu prilejul Spartachiadelor militare desfășurate în țările prietene. Aceasta dovedește că Spartachiada de la Leipzig este o competiție de masă la care fără îndoială se vor afirma noi sportivi de valoare.

Sportivii militari ai patriei noastre, care vor participa la Spartachiada de la Leipzig, așteaptă cu deosebit interes aceste importante întreceri, pregătindu-se cu toată conștiinciozitatea. Cu toții sînt stăpîniți de dorința de a se prezenta cît mai bine pregătiți, pentru a putea reprezenta cu cinste mișcarea sportivă militară din țara noastră.

O vedere a stadionului din Leipzig, unde se vor desfășura întrecerile Spartachiadei

CAMPIONATELE INTERNAȚIONALE DE ATLETISM ALE R. P. R.

De simbătă viitoare, stadionul Republicii din Capitală va fi gazda ediției a XI-a a tradiționalelor campionate internaționale de atletism ale R.P.R., competiție îndrăgită și frecventată cu intensitate de atleții fruntași ai celor mai multe țări europene și din alte continente.

În zilele de 13, 14 și 15 septembrie vom asista deci, din nou, la întîlnirile pasionante ale acestor campionate, pentru care în aceste ultime zile au venit mereu noi confirmări de participare, cu loturi în care figurează atleți dintre cei mai valoroși.

Am răsfoit recent paginile de istorie ale celor zece ediții desfășurate pînă acum și am reținut unele date care au marcat momente de mare intensitate de-a lungul anilor. E, dacă vreți, un fel de trecere în revistă care înmănunchiază unele fapte și evenimente pe care cele mai multe sau poate pe toate le-ați trăit la vremea lor și dvs., iubiți cititori, dar nu le-ați înlănțuit vreodată între ele.

Titluri și campioni

Titluri de campioni internaționali al R.P.R. au fost împărțite, în cele zece ediții disputate pînă acum, între atleții a 20 de țări. În clasamentul general (bărbați și femei) al repartiției titlurilor pe țări — clasamentul care are doar o valoare relativă, dat fiind că frecvența participării diverselor loturi naționale nu a fost la fel de regulată — ordinea este următoarea: 1) *Ungaria* 82 titluri, 2) *U.R.S.S.* 68 titluri, 3) *R.P.R.* 59 titluri, 4) *Cehoslovacia* 38 titluri, 5) *Polonia* 16 titluri, 6) *R.D. Germană* 10 titluri, 7) *Franța* și *Germania* cîte 9 titluri, 8) *S.U.A.* 6 titluri, 9) *Finlanda* 5 titluri, 10) *Olanda* 4 titluri, 11) *Islanda* 3 titluri 12) *Italia* și *Danemarca* cîte 2 titluri, 13) *Austria, Belgia, Bulgaria, Luxemburg, Suedia* și *Grecia* cîte 1 titlu. Acest clasament mai are darul să arate cît de variată a fost participarea la campionatele internaționale ale R.P.R. care încet-încet, au devenit loc de consacrare a atleților fruntași, prin valoarea ridicată a concurenților.

Vă reamintim, de altfel, cîtiva dintre marii campioni care au participat la aceste campionate și care și-au înscris numele și performanțele lor — cele mai bune performanțe ale campionatelor — în cartea de aur a competiției: *Vladimir Kuț* (10.000 m—28:59,2), *Igor Kașkarov* (înălțime — 2,09 m), *Arcadion Ignatiev* (400 m plat — 46,7 sec), *Iurii Lituev* (400 m garduri — 50,9 sec.), *Ianus Sidio* (sulița 80,47 m), *Henk Visser* (lungime — 7,98 m), *Robert Gutowski* (prăjină — 4,55 m), *Karel Merta* (disc — 54,08 m), *Parry O'Brien* (greutate — 18,55 m), *Ludmila Lisenko* (800 m. — 2:05,4), *Galina Zibina* (greutate — 16,20 m), *Nina Ponomareva* (disc — 49,65 m), *Maria Itkina* (400 m — 53,9), *Taisia Cencik* (înălțime — 1,75 m), etc. Din lista aceasta — a recordurilor campionatelor internaționale — lipsesc, firește, unele nume de atleți celebri care la vremea lor au stabilit recorduri, dar care apoi au fost depășite de alții. Ar fi astfel de amintit aici de faimosul *Emil Zatopek*, care are stabilite trei recorduri ale campionatelor (unul la 5000 m și două la 10.000 m), *Ferenc Klics* de patru ori recordman la disc, *Sandor Kharos* (1500 m), *Leonid Scerbakov* (triplu salt), *Nina Otkalenko* (800 m), *Dana Zatopkova* (sulița), etc. etc.

Cei mai mulți dintre aceștia pot fi găsiți de altfel pe tablourile de onoare ale campionatelor și recordurilor europene, pe cele ale recordurilor mondiale, ale olimpiadelor.

Duelul Iolanda Balaș—Tschen Fen jun

Pentru ediția din acest an este încă prematur să se vorbească despre participanți, pentru că „lista" este încă în curs de definitivare. Dar dintr-o privire fugară pot fi reținuți: ungurii *Klios Ferenc* (disc), *Istvan Rozsavölgyi* (1500 m), *Iharos Sandor* (3000 și 5000 m), cehoslovacii *Dana Zatopkova* (sulița) — proaspăta campioană europeană — *Lanski* (înălțime), *Iiri Krejcar* (prăjină), polonezii *Kopyto* (sulița), *Lewandowski* (1500 m), *Z. Baranowski* (100 m), olandezul *Henk Visser* (lungime), chinezoaica *Tschen Fen jun* (înălțime). Aceasta din urmă este considerată pe plan mondial — alături de sovietica *Taisia Cencik* — cea mai redutabilă adversară a atletei noastre *Iolanda Balaș*, la titlul suprem. La recentele campionate europene de la Stockholm, *Iolanda Balaș* a rezolvat, pentru moment, categoric în favoarea ei, disputa cu *Taisia Cencik*. Acum, la „internaționalele" de atletism ale R.P.R. vom asista la duelul *Balaș-Tschen-Fen jun*, care poate aduce o nouă corectare actualului record mondial — deținut de compatrioata noastră cu o săritură de 1,81 m. Bineînțeles, dacă și timpul va fi favorabil unei asemenea tentative.

„Timpul probabil"...

Deoarece am pomenit de timp, să vă reamintim cum s-a prezentat el la trecutele ediții, după consemnările oficiale: timp frumos în anii 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954; timp ușor ploios, cerul acoperit în 1956, iar anul trecut... în ziua a treia (obișnuit și ultima) a campionatelor a plouat atît de puternic încît, pentru prima oară de la înființare, competiția a trebuit să fie întreruptă și amînată pentru ziua următoare, ceea ce a făcut ca în palmares să figureze acum o ediție cu patru zile de concurs.

Cum va fi vremea anul acesta? Am fost tentați mai întîi să solicităm avizul specialiștilor Institutului Meteorologic Central. Mai apoi am socotit să înlocuim obișnuitul „timp probabil" cu ceea ce, în materie, este dezideratul nostru și al tuturor amatorilor de sport: am vrea să fie timp frumos!

★

Și acum, ca să vă pregătiți din vreme, iată programul zilei I-a: 15,30 festivitatea de deschidere; 16: 400 m garduri (serii), disc femei (finală); 16,20: 100 m plat femei (serii), înălțime (finală); 16,50: 100 m plat (serii); 17,20 20 km mars (șosea)-plecare, sulița femei (finală), greutate (finală); 17,30: 100 m plat femei (semifinale), lungime (finală); 17,45: 100 m plat (semifinale); 18: 800 m plat femei (finală); 18,15: 800 m plat (finală); 18,30: 5000 m plat (finală); 18,50: 20 km mars sosire).

De la o săptămînă la alta

Un tînăr ciclist cu frumoase perspective

Ne așteptăm ca ciclistul Ion Stoica, de la Voința, să cucerească titlul de campion republican la mare fond — juniori (competiție pe etape, însumînd 450 km). Ne așteptam, pentru că în ultima vreme tînărul alergător a făcut dovada, în repetate rînduri, a unor frumoase calități în compania alergătorilor noștri fruntași.

Cu toate acestea victoria repurtată de el ne-a surprins oarecum prin stilul ei. Proaspătul campion — care a avut cei mai puternici adversari în V. Cohanciuc (Voința) și D. Stănescu (Recolta) — pe care i-a întrecut, finalmente, cu 1'49" și, respectiv, 3' 23" — a luptat cu dîrzenie ca succesul lui să fie cît mai complet, să aibe cît mai multă autoritate. Cum a reușit în această tentativă? O mărturisesc cele patru etape consecutive cîștigate, o mărturisește primul loc pe care l-a ocupat în clasamentul sprinterilor cu 29 puncte — față de D. Stănescu (23 puncte) și V. Cohanciuc (18 puncte).

Felicitîndu-l pentru victoria obținută pe Ion Stoica îl felicităm de aceea și pentru combativitatea de care a dat dovadă, ca și pentru dîrzenia cu care și-a înfruntat adversarii — fugind de „calculele savante" cu care-și „concep" cursele mulți dintre cicliștii noștri fruntași. În același timp, îi sugerăm să persevereze pe această cale — o dată cu preocuparea care, credem, nu-l va părăsi, pentru ridicarea măiestriei lui sportive — căci ea îl va duce la victorii și mai mari decît cele obținute pînă acum.

Un izvor de tineri fotbaliști

Mîine începe campionatul categoriei C de fotbal. Ediția din acest an a competiției ar merita să fie consemnată și pentru faptul că se dispută în șase serii (formulă ce ni se pare mai fericită decît cele precedente, prin micșorarea deplasărilor ce le au de făcut echipele participante) și pentru că va angaja în joc un număr de 60 de echipe. Dar mai important ni se pare faptul că, potrivit dispozițiunilor federației de fotbal, în toate aceste formații vor trebui folosiți minimum cîte 5 jucători avînd vîrsta sub 23 de ani. În felul acesta, o sumară socoteală arată că, cel puțin 300 de jucători de această vîrstă vor fi folosiți în limitele acestei categorii, care este o veritabilă poartă de intrare spre categoriile fotbaliștilor fruntași (A și B).

Opinăm de aceea, că în această formă și cu această preocupare campionatul categoriei C. de fotbal se va apropia mai mult de ceea ce el trebuie să însemne pentru mișcarea noastră fotbalistică: un principal izvor de jucători tineri, talentați, cu pregătirea de specialitate corespunzătoare, capabili și preocupați să cîștige noi galoane sportive.

Față ce așteptăm și ce urăm să fie ediția din acest an a campionatului categoriei C de fotbal.

„Turneul celor 4"

Boxerii noștri fruntași s-au înfruntat recent în competiția desfășurată sub titulatura „Turneul celor 4". Din fiecare categorie au fost alesi cîte patru boxeri, socotiți cei mai reprezentativi, și ei și-au încheiat apoi între ei socotelile. Numai la categoria grea s-a făcut o excepție, la care s-a mai adăugat apoi una. Inițial au fost desemnați numai trei boxeri: E. Fuhresz, V. Mariuțan și D. Ciobotaru — pentru că s-a considerat că ceilalți boxeri ai categoriei n-au atins valoarea acestora și deci întîlnirile ar fi și dezechilibrate și dăunătoare pentru boxeri abia în formare. Apoi, pînă la începutul competiției, la această categorie au rămas numai doi concurenți pentru că D. Ciobotaru a renunțat să participe, motivînd că i-ar lipsi pregătirea necesară.

„Turneul celor 4", rezumat la categoria grea numai la doi boxeri, a ridicat de aceea din nou în actualitate o problemă de multe ori dezbătută: necesitatea găsirii și ridicării de cadre cu care să se pună capăt precarei situații de efectiv la această categorie. La „grea" mai sînt în discuție ca elemente în formare, care au urcat treptele ringului: Mihai Gheorgheoni (Hunedoara), Filip Dan (Tg. Mureș), Coltun (București), Jugu Bete — un începător cu reale posibilități, de la uzinele „23 August" din Capitală — Ștefan Comănescu (București) și Pop Cornel (Craiova), ultimii doi figurînd, pentru moment, la categoria semi-grea. Asupra acestora este fixată atenția forurilor de specialitate, pentru pregătirea și promovarea lor. Numai că după părerea noastră, această atenție ar trebui împletită cu o preocupare sporită. De exemplu, doi dintre ei, la alegerea federației de specialitate, ar fi putut și ar fi trebuit să susțină un meci cu caracter amical cu prilejul „Turneului celor 4", căci proba publică le-ar fi folosit fără îndoială. De aici, o soluție mai completă ar fi, de pildă, ca în reuniunile sau competițiile ce se vor organiza pe plan local, să fie programate, cu o alegere judicioasă din partea federației de box, întîlniri între boxerii grei amintiți — și alții care ar apărea la „suprafață" — pentru că meciurile publice să completeze pregătirea de la colectivele lor.

În perioada actuală, cînd federația se preocupă să ridice noi contingente de boxeri valoroși la toate categoriile, se cuvine să lupte și pentru rezolvarea „crizei" din rîndul „greilor", unde lucrurile se cer soluționate ceva mai grabnic. Să așteptăm deci... măsurile.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II Nr. 49 ★ Sîmbătă 13 septembrie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 lei

Moții mineri

SUS, LA ROȘIA MONTANA...

Apele curg repede, galbene. Munții sînt albi, goi, Cărările sînt înguste, greu de urcat. Coboară, suie, de o mie de ani, de mai mult, călăreți și cai mărunți, cu capul plecat, cercetători peste pămînt, cu mersul liniștit și sigur. Oamenii aceștia au un nume, unic, zidit în fila istoriei pentru nemurire : *moții!*

Oamenii aceștia sînt buni, aprigi, eroici în fapte, și de nimenea sub povara rușinei plecați.

Ei urcă aici, în vîrf, sus la Roșia Montană de o mie de ani, de mai mult. Și din munca lor, din patima brațelor lor, s-au născut frumusețí neuitate.

Ci în primul rînd s-a născut frumusețea omului nou, a moțului miner, a minerului întîia dată stăpîn.

E cuvîntul stîrnit din revoluție înălțat roșu și biruitor.

Sculați voi oropsiți ai vieții,
Voi osîndiți la foame sus!

E cuvîntul marilor împliniri!

Cobor o treaptă și încă una. Lumina zilei a rămas departe, afară. Tunelul, galeria, se îngustează, de sus cad arar stropi mici, galbeni, de apă. Flacăra lămpii cu carbid se mărește.

E liniște. Aici bătăile inimii au rezonanță. Meșterul zidar: natura, a creat cea mai perfectă acustică.

Sever UTAN

• (Continuare în pag. 2-a)

In minele aurifere de la Roșia Montana

ÎNCEPE ȘCOALA

Se țineau de mînă amîndouă și vorbeau încetișor și repede cînd una cînd cealaltă. Cea înăltuță, brunetă, cu ochii ca murele, părea mai liniștită. Cealaltă, mai măruntă, blondă ca paiul și cu ochii de floricică „nu mă uita", n-avea astîmpăr nici un pic. O tot trăgea pe maică-sa de rochie și-o îndemna:

„Hai mai repede, hai odată să-i arăt și ei școala..."

Așa le-am cunoscut pe Cristina Cucu și pe Valentina Beguz, proaspete „absolvente" de grădiniță, și acum după înscriere — moment la care am fost martoră — eleve în clasa I-a elementară.

Abia terminate formalitățile de înscriere, Valentina o zbughi pe sală, trăgînd-o după ea pe Cristina.

— Vino să-ți arăt „exact" unde este clasa noastră.

— *Dar cum de știi matale așa „exact" unde ți-e clasa?* — o întreb pe Valentina.

Dar Valentina era departe. În locul său, maică-sa îmi răspunse cu o umbră reținută de surîs.

— Mă aduce mereu la școală de cînd a terminat grădinița. Scornește ba una, ba alta numai ca s-o aduc, să se vadă în școală. Cît m-a mai sîcîit pînă s-o înscriu... Că dacă întîrzii, că dacă n-o primește — e mai mică puțin de 7 ani — și cîte altele.

Am ajuns în clasa I-a. Miroase a ceară, a benzină, pereții sînt proaspăt zugrăviți, ferestrele luminoase. Cristina și Valentina s-au oprit în prag. S-a intimidat pînă și Valentina. Clasa este atît de mare, băncile așa de multe și ea, abia ajunge cu mîna la clanța ușii. Merge încet pînă la tabla neagră, care acoperă întreg peretele și se întoarce alarmată...

— Mămico, e prea sus...

— Pînă începe școala mai crești — o încurajează maică-sa. Dar fruntea micuței eleve s-a înourat. Primele griji au și început...

Ca orice necaz al copilăriei, și acesta a trecut repede... Valentina și Cristina

Alice MIHALCEA

(Continuare în pag. 2-a)

OEDIP

PE SCENA OPEREI ROMINEȘTI

GEORGE ENESCU

despre lucrarea capitală a creației sale

In rolul lui Oedip, pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. vor apare succesiv David Ohanesian și I. Florei. In fotografia noastră David Ohanesian și Maria Săndulescu, în tabloul I al actului II.

La 22 septembrie, seria minunatelor manifestări din cadrul Primului Concurs și Festival Internațional „George Enescu" *va lua sfîrșit cu premiera de gală a operei „Oedip", lucrarea capitală a creației enesciene, pe care o pune în scenă, cu deosebită grijă și migală și cu neasemuită pasiune artistică, sub conducerea muzicală a artistului poporului* Constantin Silvestri, *colectivul Teatrului de Stat de Operă și Balet al R.P.R.*

Munca de pregătire a acestui mare eveniment muzical, începută cu aproape un an în urmă, atinge în aceste zile apogeul. Zilele trecute au început repetițiile în costume și în mijlocul decorurilor. Zi de zi pînă atunci, și ore la rînd în fiecare zi, maestrul Silvestri a lucrat cu interpreții — mai mulți pentru fiecare rol — cu corul, care are poate rolul cel mai mare, cu orchestra și cu toții la un loc. Străduințele acestea neostenite țin să asigure prezentării pentru prima oară în țara noastră a operei „Oedip", cadrul și condițiile care se cuvin acestei mari lucrări a literaturii muzicale contemporane — **opera pe care George Enescu a socotit-o ca cea mai dragă lucrare a sa.**

In „Amintirile" sale, publicate de Bernard Gavoty, Enescu a expus în felul următor geneza operei „Oedip" și locul pe care această lucrare îl ocupă în creația sa:

„Nu e în căderea mea să declar că „Oedip" este sau nu este cea mai desăvîrșită dintre lucrările mele. Cele ce pot spune cu siguranță e că, dintre toate, îmi este cea mai scumpă. Mai întîi, m-a costat luni de muncă, ani întregi de încordare. Apoi, am pus în ea toată ființa mea, pînă la a

(Continuare în pag. 5-a)

Artista emerită CORNELIA GAVRILESCU, una din interpretele rolului Antigona din opera „Oedip" de George Enescu

Fotografia : Mihai POPESCU

GHENDENSAMBUU

Insemnările trimisului nostru în R. P. Mongolă

Eram de cîteva ceasuri oaspetele gospodăriei colective „Pionieriin Zam" (Drum de pionier). Văzusem, unul după altul, toate acareturile așezate în mijlocul celor șaptezeci de mii de hectare ale gospodăriei și tocmai păraseam clădirea nouă, cu miros crud de brad, a fabricii de unt, cînd ne-a ieșit în cale un bărbat necunoscut. După înfățișare nu-i dădeai mai mult de cincizeci de ani. Obrazul smead, umbrit de o barbă stufoasă, cum rar întîlnești la mongoli, era luminat de un surîs de bunătate și ghidușie.

Omul m-a privit drept în ochi, spunîndu-mi ceva în limba lui, ajutîndu-se și de gestul larg al mîinii întinse.

— **Ghendensambuu, păstorul, te poftește să-i faci plăcerea și cinstea de a-i trece lui primul pragul iurtei sale",** m-a lămurit tîlmaciul.

De unde știa Ghendensambuu că pînă atunci nu intrasem încă într-o iurtă?

Am întîlnit deseori pe drum multe iurte, ca niște ciuperci crescute din pămînt care nu și-au desfăcut încă pălăriile, ca niște cuiburi albe de pasăre pe care un gînd zurliu și o mînă de uriaș le-a întors de-a-ndoaselea. Am zărit profilîndu-se pe orizontul îmbujorat de razele asfințitului cămilele greoaie, cu două gheburi, purtînd în dăsagi cercul și spițele, subțiri ale acoperămîntului iurtei, grătii din stinghii albe pentru ridicat pereții. Am văzut la o fabrică din Ulan Bator valuri uriașe de **esghii,** — pătură de lînă, groasă de două degete, anume pentru învelit iurta, prin care nu trece apa și nu răzbate frigul. Iar la Muzeul Central al Republicii m-am minunat privind gravura veche, poate de pe timpul Marelui Han, poate de mai înainte, care înfățișează o iurtă pe roate, trasă de douăsprezece perechi de boi. In vremea strămutării. Dar înăuntrul iurtei, al unei iurte adevărate, nu fusesem niciodată și de aceea propunerea lui Ghendensambuu m-a bucurat peste măsură.

Am pornit pe urmele noii mele călăuze și, după cîteva sute de pași, am recunoscut iurta păstorului după ușa deschisă larg și după mulțimea strînsă în bătătură.

Ca la mai toate iurtele din Mongolia, ușa este zugrăvită cu podoabe care desfată ochiul. Albastrul siniliu și portocaliul, roșul de vișină coaptă și verdele cu reflexe de bronz, se armonizează într-o vegetație de basm.

Pătrund într-o încăpere strîmtă, peste

Boris BUZILA

• (Continuare în pag. 3-a)

La despărțire, o fotografie de rămas bun. „Baiartai" (La revedere!)

AZI INCEPE

A XI-a EDIȚIE A CAMPIONATELOR INTERNAȚIONALE DE ATLETISM ALE R. P. R.

Azi, pe stadionul Republicii, un mare eveniment sportiv: a XI-a ediție a campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R., la care iau parte atleți fruntași din peste 20 de țări. In pagina 8-a, publicăm un reportaj în legătură cu această manifestare sportivă cu larg ecou peste hotare.

Campionatele internaționale de atletism ale R.P.R. au reunit pe stadionul Republicii, în toți anii, atleți de mare renume. Memorabilă va rămîne, de pildă, prima întîlnire dintre cei doi mari campioni ai curselor de fond, Vladimir Kuț și Emil Zatopek, care a avut loc pe stadionul Republicii.

In acest număr:

MAREA BRITANIE contra... ISLANDEI!

Un film povestit: INVENȚIE DIABOLICA

„R. M." — fabrica de minciuni

Din carnetul unui pedagog: VACANȚĂ FURATĂ

MIC JURNAL AL CONCURSULUI INTERNAȚIONAL „GEORGE ENESCU"

Ziua de miercuri a constituit pentru concurenții înscriși la secția de pian, ziua primei emoții puternice, dacă facem abstracție de emoția prilejuită de prezentarea lor în prima etapă a concursului. Ultimii trei concurenți care cîntaseră în cursul dimineții în fața juriului, părăsiseră sala Dalles. Porțile s-au închis și holul, în ultimele zile obișnuit cu animația firească oricărei săli de spectacol, a rămas pustiu.

Sus, la etaj, într-o cameră cu pereții capitonați cu pînză cenușie, juriul a început să delibereze. Ora probabilă a afișării rezultatelor era prevăzută pentru 2 după amiază. Primii care au apărut, dînd tircoale, nerăbdători să afle cei dintîi rezultatul, au fost ziariștii. Apoi au început să apară în grupuri sau singuri, concurenții. Se așezau pe băncile din hol, se ridicau măsurînd cu pași nervoși întinderea holului.

Printre ei îl zăresc pe MIHAIL VOSKRESENSKI din U.R.S.S., vesel și zimbitor ca totdeauna.

— Ce părere aveți? Intrați în etapa a II-a?, *îl întreb.*

Ridică din umeri și din sprîncene, cu un aer interogativ și misterios.

— *Asta vom afla peste cîteva minute... Dar acum sînt ocupat* — *și-mi arată, zîmbind strengărește, cablurile reflectoarelor cinematografice, care șerpuiesc pe dalele de piatră.*

— *Devin erou de film!*

— *?!*

Se apropie de noi un tînăr operator al studioului de filme documentare „Alexandru Sahia".

— *Facem pentru jurnal filmări cu*

Maria NEACȘU

• (Continuare în pag. 5-a)

Trei tineri participanți la Concursul internațional de interpretare muzicală „George Enescu": (de la stînga la dreapta) violonistul Ștefan Ruha *(R.P.R.), pianistul* Erling Petersen *(Danemarca), pianistul* Mihail Voskresenski: *(U.R.S.S.)*

Fotografii : AGERPRES

Strigoiul

Intîmplările din povestirea aceasta nu sînt născocite, ele s-au petrecut, aevea: unele cu ani în urmă, altele în zilele noastre

— Ioane, mă Ioane!

Strigătul care sfîșia întunericul nu era puternic. Dimpotrivă. Era slab. Strigăt de femeie.

Toamna, după culesul păpușoiului, nu era noapte să nu-l auzi prin rediurile de peste Ripa Glodului. Ba sus spre bordeiul Crețului, — ba tocmai devale spre Frasina.

Cînd l-am auzit întîia oară, m-am speriat. Vocea asta răgușită, slabă, amăgitoare parcă, în crucea nopții, mă furnica prin spate, îmi dădea fiori.

Am lăsat boii care păsteau printre tufe, și-am fugit la foc, la tovarășii cu care mînam vițele la păscut. Au stat și ei și-au ascultat. De astă dată, chemarea s-a auzit mai aproape, mai clară, mai chinuitoare parcă.

— Nu-i nici o șatie, ne liniști bădița Neculai, cel mai mare dintre noi. E lelița Ileana a lui Ion Ducu. Așa i-i cazna. Să-l caute noapte de noapte pe bărbatu-său ca să-i ducă mîncare caldă. Altfel nu-i chip. O asuprește și-o bate din te miri ce.

A mai vrut el să ne spună ceva, dar din negura nopții se desprinse o arătare care se opri la focul nostru. Ne dădu bineț. Întrebă apoi dacă nu cumva știm pe unde-i Ion al ei. O lămuri bădița Neculai că-i mai la vale, spre malul rîpei, la stejarul cel mare. Mulțumind pentru îndrumare, porni mai departe, purtîndu-și păcatele. O mai auzirăm o dată strigînd. După aceea, nimic...

★

Plouă. De trei zile plouă. Ploaie mărunță, mohorîtă, ploaie de toamnă. S-a muiat pămîntul și s-a făcut un glod de nu-i chip să ieși afară. Ba, de ieri, s-a pornit un vînt rece, cu-nvolburări, vînt care nu prevestește nimic bun.

S-a oprit bunica din tors și ascultă. Se duce la fereastră și privește afară, în noapte. Liniștită oarecum, se-ntoarce-napoi la scăunelul cu trei picioare. Dînd iarăși rotire fusului, siobozi oftat adînc și glasu-i porni singur, nechemat de noi cei din jurul focului, să depene amintirile...

. . . . . .

Doi ani se-mplinesc de-atunci. Așa era și noaptea aceea. Ca păcura de neagră și plină de vîntoase. Aud ciinele zăpăind și zbătîndu-se pe prispă. Om străin bătea cu bățu-n ușă:

— Hei, mătușă Marie!

Am sărit și-am tras zăvorul de la tindă. Era Vasile a lui Toader Oprea.

— Mătușă Marie, hai pînă la Ion Ducu, că moare Ileana și n-are cine-i ține luminarea. Păginul cela de Ion s-o îmbătat și-acu doarme-n șamaluc. Nici nu-i pasă.

M-am tras ciupicile de sub pat și-am pornit repede cu Vasile.

La Ducu, — casa răvășită de parcă trecuseră turcii. Își bătuse nemernicul femeia. Mai rău ca altă dată.

Ileana — în fundul patului — cu ochii larg deschiși, căta-n sus, spre bagdadie. Nu spunea nimic. Nu se văita. Am întrebat-o ce-o doare. A mișcat buzele, dar dintre ele n-a ieșit nimic. I-au murit vorbele-n gîtlej. N-o mai ajuta limba. Două lacrimi i-au izvorît din fîntîna ochilor și s-au prelins, încet, pe obrazii supți.

A stat așa toată noaptea. Nemișcată ca un butuc.

Spre ziuă, începu să se frămînte. Ar fi vrut să spună ceva, dar buzele n-o ajutau nici acum. Nu lăsau cuvîntul să iasă la lumină, să se facă auzit. Deodată, se ridică-n capul oaselor, dînd un țipăt sfîșietor. Cînd se ostoi, din gură-i ieșiră cuvinte grele, de blestem:

— Să n-ai parte, Ioane, de liniște pe pămînt! Să-ți plîngi zilele, așa cum mi le-am plîns eu, că mare dușman mi-ai fost! Să te prigonească oamenii ca pe lup, așa cum m-ai prigonit tu pe mine! Pămîntul să nu te primească! Strigoi să te faci, pentru necazul oamenilor! Să nu găsești astîmpăr în mormînt, decît atunci cînd ți-or bate țărușii în inimă!

I s-au încleștat apoi fălcile. A murit.

★

Hapsîn om a fost Ion Ducu. Rău și zăcaș la inimă! A făcut avere, punînd pe alții să muncească pămîntul. Îi bătea apoi și nu le dădea nimic. Lua pămîntul oamenilor prin judecăți și mărturii mincinoase. Așa a adunat ea la 40 de fălci de loc.

Cu vicleșug și cu minciună a luat-o și pe Ileana de nevastă. Fata n-a vrut, în ruptul capului, să se ducă după el. Era în dragoste cu unul Gheorghe Toma, o mîndrețe de flăcău. Las' că și ea era frumoasă și vrednică. Au silit-o însă părinții. Și nu li s-a putut împotrivi. N-a avut destulă tărie. Au crezut bătrînii că fata lor o s-ajunge cucoană, o să scape de sărăcie. Numai că la Ducu a dat peste iad. O bătea și-o muncea mai rău ca pe slugi. Era fată de om sărac și nu-i putea ierta asta. Cînd pleca la prășit sau la seceriș, o lua cu el în car. Dar ca să simtă că el i-i stăpîn, îi punea boța cu apă în spate. Zicea că așa li-e mai ușor la boi. Și rînjea.

A răbdat femeia și sudălmi și ocări și bătăi. Pînă la urmă a virit-o dușmanul în pămînt.

S-a legat apoi și de Georghe Toma. Avea omul o curătură de cîteva prăjini chiar la marginea satului, lîngă grădina lui Ducu. A încercat Ducu să i-o ia. Dar Gheorghe se ținea tare. Pe Ileana i-o luase că n-avea stăpînire asupra ei. N-o putuse opri. Dar pămîntul e al lui. Îl stăpînește din bătrîni. Pămîntul nu-l dă, c-atîta are. L-a chemat Ducu în judecată și l-a rămas. Cu martori ticăloși și judecători corupți, a pus stăpînire pe pămîntul lui Toma.

A doua zi, Ion Ducu a fost găsit bătut rău de tot, chiar în curătura pe care i-o furase lui Toma. Abia bleojtea cîteva vorbe. A zăcut toată vara. Toamna, s-a ridicat. A încercat să la cu japca unuia Croitoru niște pămînt. Numai că Croitoru l-a bătut de i s-a tras și moartea.

L-au căutat jandarmii mult timp pe Toma. Nu l-au găsit.. Se prăpădtuise încolo spre munți. S-a angajat, după cum s-a auzit mai pe urmă, cioban prin părțile Călimanului.

★

De toate astea mi-am adus aminte, într-o noapte din luna trecută.

Eram la țară, la un prieten. O cam lungisem cu vorba și cu paharul, pînă ce ne-am dat seama că eloșca cu pui se urcase sus pe boltă. Nu mai era mult pînă la ziuă. Trebuia să-ncepem pregătirile. Voiam să plecăm la tîrg și ne gîndeam să mergem pe răcoare.

Ne-am dus în țarc, la iesle, să vedem ce face calul, să-i mai dăm ceva să mănînce. Cînd colo, ia calul de unde nu-i. Se dezlegase și cum găsise o poartă deschisă o zbughise.

— Talanul dracului, făcu supărat prietenul meu. Are năravul să plece așa hai-hui ori de cîte ori i se ivește prilejul. Și-n seara asta, de... ne-am cam luat cu luleaua neamțului. Să mergem spre cimitirul Posăzii, că l-am mai găsit acolo de cîteva ori. Se vîră-n gardul cela de cătină ca să se apere de muște. Ia-o tu prin cimitir, iar eu m-oi duce spre viile din deal.

Așa am și făcut.

Mergeam atent printre morminte, oprindu-mă din cînd în cînd la cîte o cruce și încercînd — la lumina palidă a lunii — să descifrez literele stîngace săpate-n lemn. Nici n-am băgat de seamă cînd m-am pomenit în fața unei cruci strîmbe, c-o aripă sprijinită-n pămînt. O cunoșteam. Și mormîntul îl știam. Le văzusem de multe ori. Erau ale lui Ion Ducu.

M-am gîndit atunci la ticăloșia și la nimicnicia omului ista de sub cruce. Și de Ileana mi-am adus aminte. De viața și de moartea ei. Și-am blestemat, în gînd, și eu pe ticălos.

Deodată, un strănut puternic, ieșit parcă din zece morminte, umplu cimitirul.

— Ptrruuu...

Nu știu cum am sărit pîrleazul și cum am ajuns în drum. M-am pomenit în brațele prietenului meu, care tocmai venea spre cimitir. Văzîndu-mă că fug cu 80 km. pe oră, a întins brațele și m-a prins.

— Ho, ce fugi așa, că nu te-alungă nici un strigoi din urmă!

— Nu știu ce-o fi fost, dar tare m-am speriat, făcui eu abia trăgîndu-mi sufletul. Și-n cîteva cuvinte, îi povestii ce mi s-a întîmplat pe cînd stăteam în fața mormîntului lui Ducu.

Stătu puțin în cumpănă prietenul meu. Apoi, îmi spuse răspicat:

— Te știu om cu mintea-ntreagă. Strigoi nu există. Ion Ducu a fost strigoi cît a trăit. Pe mulți a chinuit, pe mulți alții i-a băgat în mormînt. O dată ce l-a înghițit însă pămîntul, viermii au avut parte de el. Așa. S-o știi și să nu mai spui prostii. Și mai ales să termini cu frica asta fără rost.

Apoi, cu-n glas mai îmblînzit mă iscodi:

— Spune-mi și mie cum a strănutat strigoiul tău?

— Ptruuu... — făcui eu.

Numai ce-l văd că se lasă pe vine și-ncepe să rîdă. Și rîde și rîde. Tare și cu hohote.

— Păi, tocmai pe „strigoiul" ista îl căutăm noi. Hai cu mine!

Într-adevăr, înfășurat în umbra gardului de cătină, am găsit calul. El strănutase.

A rîs și lelița Salomeia de spaima mea. Și-n timp ce prietenul meu „meșterea" ceva la șaretă, ea-mi povesti cîteva crîmpeie din viața sa...

— Eu în munți am văzut lumina zilei. Sus, la-ngemănarea Dornelor. Am trăit printre sălbătăciuni și nu mi-a fost frică. Nici de oameni nu mi-a fost, cu toate că unii erau mai răi ca lupul. Copilă fiind, am muncit ca strungărița la tîrla unui bogătan. Am trecut apoi la mioare. Aici, m-a văzut stăpînul cel bogat și s-a dat la mine. Credea că pentru-un bot de mămăligă și-un pumn de urdă am să-i fiu roabă. N-am răbdat. Am asmuțit cîinii asupra lui. Pentru asta a trebuit să plec la altă tîrlă, mai adînc în munți. Acolo l-am cunoscut pe Gheorghe al meu. Era neguros. Părea sălbatic. S-a domolit cu timpul și-a intrat și el în albia vieții. Ne-am „luat" mai apoi; ne-am fost sprijin unul altuia, ca să ieșim la mal. I-am cunoscut aleanul inimii și-am căutat să-l mîngîi și să-i alin.

După ce s-a statornicit așezare nouă-n țară, am coborît dăvale, printre oameni. Am venit în satul lui. Am muncit și ne-am rostuit. Ne-a ajutat partidul muncitorilor. A făcut dreptate pentru săraci și obijduiți. Și nouă, femeilor, ne-a arătat prețuire, ne-a dat drepturi. Astăzi, sîntem la fel cu bărbații. Oameni ei, oameni noi. Egali. Iacă, eu îs deputată la comună. Îmi place să muncesc și oamenii m-ascultă. Bunăoară, în luncă, de cîte ori venea pîrîul ista al nostru mare, nămolea fînețele de nu s-alegeau bieții oameni cu nimic. Ne-am sfătuit noi între noi și-a sărit tot satul. Am făcut, pe-alocuri, albie nouă pîrîului, am ridicat cîteva diguri. S-au dovedit bune. La arătură nu prea ieșeam noi cu folos. Prea munceau oamenii împrăștiați pe bucăți mici, fără spor. Ne-am dus la Oarba să vedem cum muncesc acolo oamenii de au pătulele pline. Ehei, orbenii îs oameni deștepți. Și-au unit pămînturile și-au făcut colectivă. Aici-i tot secretul bogăției lor. Am făcut și noi cerere. Tot satul. Duminică, inaugurăm și noi gospodăria noastră. O să fie tare frumos! Nu cumva să lipsești...

★

Mă simt dator să vă fac o mărturisire. Prietenul ista al meu era Gheorghe Toma. Se-ntorsese țarăși la lume din cele pustietăți pe unde se mistuise.

Acum, e bucuros și-mi spune cu mîndrie că atît el cît și lelița Salomeia au fost primiți printre candidații de partid.

E. BEJENARU

„Premiul I pentru cel mai ales buchet"

La Concursul internațional de vinuri de la Ljubljana, vinul românesc „Muscat-Ottonel de Tîrnave" a întrunit cel mai mare punctaj al concursului, datorită buchetului său neîntrecut.

Schimb de... buchete

Desen de Nell COBAR

INCEPE ȘCOALA

(Urmare din pagina I-a)

au ieșit pe sală. S-au oprit în fața unei imense vitrine în interiorul căreia se văd păsări și animale împăiate. Și-au turtit năsucurile de vitrină și privesc, privesc...

— *La ce te uiți așa atent?* — o întreb intrigată pe Cristina.

— Vedeți dvs. ieduțul de acolo? Are peste burtă încă o burtă și înăuntru un pui... De ce îl ține așa?

Îi explic pe cît posibil taina ieduțului — de fapt un cangur împăiat — și începem să ne împrietenim. Cristina îmi face confidențe:

— Noi două — ea și Valentina — sîntem prietene de la grădiniță. Și mai avem și alte prietene... Ehee... ce multe... Abia aștept să înceapă școala, să ne întîlnim... să ne jucăm.

— *Bine, bine, dar școala asta nu e grădiniță,* — îi spun eu. *Aici trebuie întîi să înveți și apoi să te joci...*

— Așa sînt fetele... proaste! sare un tînc, îmbrăcat încă în șortul de grădiniță, coleg și el cu cele două fetițe.

— Și tu ești rău... — ripostează bătăioasă Valentina.

La intervenția mamelor conflictul se aplanează și părțile de pe acum beligerante se împacă.

Valentina și Cristina au terminat „inspecția" la parter și se pregătesc să urce la etaj. Dar mamele le opresc. „Acasă domnișoarelor, că mai avem și treabă..."

Fetițele n-au încotro, s-au hotărît să plece. Mai zăbovesc puțin în curtea împodobită cu flori a școlii, apoi o iau spre casă. Pe drum, Valentina îmi povestește:

— Și am un șort așa frumos... alb cu volane. Tata mi-a cumpărat cărți și creioane și penar. Am și o gumă, dar îmi mai trebuie ascuțitoare. Prea se rup vîrfurile la creion. Tata mi-a promis un pix... la anul. Da' poate se-ndură să mi-l la anul ăsta. Dacă mă lăsa mama, mă îmbrățișam cu șortul nou. Da ea nu și nu... să-l am curat pentru întîia zi de școală. Ce credeți, mai așteptăm mult ziua asta?...

★

Pe lotul agricol experimental al aceleiași școli, un grup de pionieri pliveau buruienile. Tov. Ion Botezatu, instructorul de pionieri, „dirija operațiunile". Mă văzu privind cu îndoială pămîntul uscat și-mi spuse:

— Adevărat, e cam uscat! Copiii au fost plecați în colonii, în tabere, la munte, la mare, n-au mai putut îngriji parcelele. Dar dacă i-ați fi văzut astă-primăvară. În fiecare zi pe seară, copiii se întorceau la școală și grupe întregi de fete și băieți cărau apă, stropind apoi culturile. Unii abia întrecau în înălțime găleata. Alții țineau cîte doi toaletele unei oale de supă. În sfîrșit se foloseau de stropitori, căni, ibrice și tot ce li se părea bun pentru așa ceva. Era tare frumos spectacolul și emoționant. Acum, înainte de începerea anului școlar, au venit să pună la punct lotul. În 2—3 zile n-o să-l mai cunoașteți...

Sînt sigură că așa se va întîmpla. De altfel cuvintele instructorului au fost auzite și de elevul Dan Gheorghe din-tr-a V-a, un băiat răsărit și frumușel. Parcă pentru a întări cuvintele instructorului, el izbește mai puternic cu sapa, odată și încă odată... Na! s-a rupt! O roșeață bruscă îi acoperă obrajii pînă la urechi... Dar se poartă ca un bărbat. S-a retras într-un colț și tot mestecînd la sapă.

Aș vrea să mai stau de vorbă cu ceilalți copii, cu Maria Harabagiu, despre care se spune că are reale talente literare, sau cu Daniel Harabagiu, fratele mai mic, care tot aruncă ochiade spre noi. Toți sînt însă atît de preocupați, de activi, încît mi-e greu să intervin. Îi las să lucreze mai departe și mă îndrept spre clasele mari. Oare cum se pregătesc apropiații studenți pentru noul an școlar?

★

Decebal Grigoriu are 16 ani, dar este mai înalt decît mulți dintre profesorii săi și are o ținută dreaptă, frumoasă. Este elev în clasa X-a, unul din cei mai buni elevi — mă încredințează un profesor. — și mai are doi ani pînă să devină student. Îi cer permisiunea să-i iau un mic interviu și el acceptă politicos și serios.

— *Deci ai 16 ani. La vîrsta asta probabil te-ai fixat asupra profesiunii pe care o vei urma. Vrei să-mi spui și mie care este?*.

— Voi urma politehnica — electrotehnica — precizează el.

— *De ce tocmai electrotehnica?*

— Tata este maistru electrotehnic. De mic mi-a fost dragă această profesiune.

— *Sport faci?*

— Sigur! Baschet, fotbal, dar fac sport de plăcere, nu de performanță. Pentru asta nu prea am timp.

— *Poate nu ai timp în cursul anului școlar, dar în vacanță?*

— În vacanța asta, de pildă, am pregătit o piesă: „Nota zero la purtare". N-am să fiu modest, dar trebuie să vă spun că am avut mare succes cu ea cînd am prezentat-o. Repetițiile însă mi-au luat mult timp și nu ne-am putut ocupa serios de altceva.

— *Cum ți se pare școala în care înveți?*

— Excelentă, cu toate că este foarte tînără.

— *Cine învață mai bine în clasa voastră, fetele sau băieții?*

— Cum să vă spun — în limbajul nostru, fetele se zice că „tocesc". Noi băieții învățăm...

Simt că am alunecat spre un teren periculos și renunț să lămuresc lucrurile. Trec la ultima chestiune.

— *Vacanța este pe terminate. O regretați?*

O regret... și n-o regret. Orice sfîrșit de vacanță are parfum de toamnă, lasă în urmă apa, aerul, soarele tare, mirosul de brazi sau de mare. Un nou an școlar promite însă totdeauna un început de viață interesantă, viu, frumos și apoi, fiecare început de an școlar mă apropie de studenție. Mai am doi ani și părăsesc școala. Mă așteaptă înainte o viață întreagă, căreia am să-i dau totul și care îmi va da totul. Am încredere în ea și mă simt fericit...

★

Era un soare puternic cînd am părăsit școala medie mixtă „Mihail Sadoveanu". Cu siguranță însă că nu numai din pricina soarelui mă simteam tînără, cu sufletul ușor și cu o nemărginită încredere în viitor! Și dacă ne-am orienta după zicala „Copiii sînt viitorul țării", atunci viitorul țării noastre va fi dintre cele mai frumoase.

Alice MIHALCEA

Cronica rimată

Sună clopoțelul!

I.

Auzi un clopotel cum sună
La poarta anilor ce-au fost?
El s-a trezit din somn să spună
Refrenul școlii pe de rost.

Auzi un clopotel cum cheamă
Promoțiile-nchise-n el?
Strigați cu voce de alamă,
Răspund toți anii la apel.

Da, micul clopotel cînd cerne
Ecou de clinchete subțiri,
Pe fila gîndului s-așterne
Un catalog de amintiri.

Vezi pe străduța de-altădată
O casă cu școlari în prag:
De-un stîlp se ține răzimată,
Precum o babă de-un toiag.

Portița scîrțîie în ploaie
Suspinul ruginit de ani:
Iar curtea, baltă de noroaie,
O treci sărind pe bolovani.

Urci două trepte la intrare
Cu pas nesigur și timid.
Te uiți în jur. Nu vezi o floare.
Doar flori de mucegai pe zid.

O lampă cu petrol, pe sală,
Tot timpul fumegă-n tavan.
Și-n clasa noastră, soba goală
Visează vreascuri, an de an.

E iarnă. Vreme viforoasă.
Mai mulți elevi stau pe trotuar.
Au fost eliminați din clasă.
De ce? N-au taxa-n buzunar.

Opriți la ușa dinainte,
Spun dorului de carte, nu!
O, cetitorule, ții minte,
Că printre ei erai și tu?

Și-n timp ce voi fi trași pe stradă
Ghiozdanul unui vis necopt,
Un clopotel suna-n ograda.
Suna prin anul „38"!

II.

Și astăzi clopotelul bate
La poarta anului cel nou.
Metalul e același poate,
Dar răspîndește alt ecou.

Semnalul umple strada toată
Din curtea cu grilaj înalt:
Și pași zgîboiți îi dau îndată
Răspunsul ritmic pe asfalt.

Vezi mica „oaste cu ghiozdane"
Purtînd la git aprinse flamuri?
În bănci se-nșiră pe coloane.
Ca rîndunelele pe ramuri.

Un strai de iederă s-anină
Pe casa cu ferestre mari:
Acolo-i cuibul de lumină,
Un cuib cu sute de școlari.

Urci scara largă, primitoare:
Te-așteaptă fiece ungher
Cu ochi electrici, stropi de soare,
Și brațe de calorifer.

Treci a culoarului potecă
Cu zidul alb ca un cearșaf.
Pe-o ușă scrie: „bibliotecă",
Pe alta: „cinematograf".

Doi plopi, fosnind spre noua sală,
Parcă citesc: „laborator";
Și-un porumbel face escală
Pe-antena de televizor.

Glicina-și cațără ciorchinii
Spre geamul unde rîd băieții.
Afară-s florile grădinii
Și-n clasă: florile vieții.

E recreație... Departe,
Răzbate țurțurul spontan.
Nici pentru joc, nici pentru carte
Nu cere nimeni nici un ban.

La gard, privirea ta s-abate
Spre puii rumeni de flăcău.
O, cetitorule, se poate
Că-i printre ei și fiul tău!

Și azi, cu dînsul împreună,
Cînd visul tău cel vechi s-a copt,
Auzi un clopotel cum sună?
Da, sună-n anul „58"!

E clopotelul care trece
Pe drumul timpului cel nou
Și limba lui, deși e rece,
Împrăștie un cald ecou.

Vestind o viață tot mai bună
Vestind un cer tot mai senin
E clopotelul care sună
La poarta anilor ce vin!

I. BERG

Cronica gastronomului

O nouă victorie vinicolă românească

Anul acesta a avut loc al patrulea tîrg internațional de vinuri la Ljubljana, martie, cînd a patra mare victorie a vinurilor noastre. E bine să se știe că la acest concurs vinurile se prezintă sub anonimat. Nu se spune țara de bastină, ci numai soiul viței și anul recoltei.

În ce ne privește, selecționarea vinurilor socotite vrednice de a participa la competiție a căzut în sarcina unei comisii naționale, alcătuită din reprezentanți ai tuturor instituțiilor și departamentelor producătoare: I.C.A.R. — I.C.H.V. — Departamentul industriei alimentare, Gostat și Fructexport. Comisia a lucrat sub președinția profesorului emerit I. C. Teodorescu, fiind compusă din: ing. Ștefan Teodorescu din partea I.C.A.R. prof. Neagu și ing. Basamac din partea I.C.H.V., ing. Teleba și Ionescu din partea Departamentului industriei alimentare, ing. Popescu și Dodu din partea Departamentului Gostat, ing. Prelipceanu din partea Fructexportului și ing. Gheorghiu din partea Ministerului Agriculturii.

Cartierul general al operațiilor pregătitoare, sau mai bine zis biroul de recrutare și-a avut sediul tot în str. Banului nr. 2 (strada nu are decît un singur număr, dar acela e 2). În hrubele acestei vaste pivnițe au răspuns la apel circa două sute de voluntari, dintre care severa comisie n-a găsit buni de front decît 38.

Toate regiunile din țară au fost reprezentate și absolut toate au obținut distincțiile maxime. Dar ceea ce dă acestei victorii la care ne așteptam, o neașteptată strălucire, e faptul că dintre cele 583 de probe, prevenite din toate podgoriile de pe cîmp, Muscat-Ottonel-ul din podgoria Crăciunelul de pe Tîrnave, s-a clasat primul, cu media 19,2 la scara 1-20, punînd o ușoară umbră pe cele patru medalii de aur pe care le-au obținut cele patru probe de Cotnari. Meritul revine în bună parte inginerului oenolog al stațiunii I.C.A.R., Octavian Bellu. În adevăr, bună podgoria, bună și vita, dar ca să dai la ivoală un asemenea vin, în afară că e obligator să-ți cunoști la perfecție via, să poate tainele ei, dar îți trebuie cuget încercat, mîrșu ascuțit și o neadormită atenție, într-un cuvînt, excepționale daruri naturale și o mare experiență. Toate aceste însușiri rarisime, inginerul oenolog Octavian Bellu a dovedit că le întrunește. Specialiștii știu bine cît de greu este de mînuit mustul din toate sorturile de vită, făcînd parte din familia tămîioaselor, printre care se numără și menționatul Muscat-Ottonel și cîtă pricepere și trudă se cer podgoreanului pentru a scoate din el un vin echilibrat. Cîteva ere și uneori una singură de stagiu în plus pe boască sînt de ajuns pentru a preface suavul buchet al acestui vin superior într-un iz netrebnic și respingător. Și de aici preasta reputație scornită acestui soi de vinuri. Inginerul oenolog Octavian Bellu le-a reabilitat cu brio. Toate elogiile i se cuvin neprecupețite.

Și pentru că ne aflăm la capitolul reabilitări, nu putem trece sub tăcere faptul într-o toate împrejurările, că la acest tîrg internațional, vechea și pe nedrept năpăstuita podgorie a Drăgășanilor a avut prilejul să se revalorifice, reeșalonîndu-și locul de cinste care de drept i se cuvine. Faima celor trei cîne, adică Dealul Oltului, Călina și Mitrofanii care alcătuiesc podgoria, a fost vremelnic știrbită de hibrizii care s-au întins ca o lepră la poalele lor și al căror produs era răspîndit de negustori fără scrupule pe toate piețele sub denumirea de Drăgășani. Nefastele urmări ale acestei năpaste au fost sporite și de neglijență, coroborată cu nepriceperea cîtorva podgoreni din regiune. Vinul de Drăgășani e un vin complet, dar foarte ginaș. În anii proști, aciditatea lui scăzută îl expune ravagiilor fermentului oțetirii (mycoderma aceti.) S-a tras concluzia pripită că vinurile de Drăgășani se oțetesc toate. Dacă podgoreanul aborigen, urmînd pilda lui Columb, care a știut ou pe masă ca să sadă, s-ar fi ostenit adăugînd vinului de an prost acidul care-i lipsea, vinul nu s-ar mai fi oțetit. Inginerii oenologi care au pregătit vinul de Drăgășani pentru concurs, știau aceasta. Rezultatele le dăm mai la vale, pe sorturi și regiuni.

OLTENIA — Drăgășani: patru medalii de aur cu vinuri provenite din Tămîioasă românească, Muscat-Ottonel, Sauvingon și Pinot-gris.

Segarcea: o medalie de aur cu Pinot noir, 1950.

MUNTENIA — Valea Călugărească: o medalie de aur cu Cabernet-Sauvignon 1956.

MOLDOVA — Podgoria Putnei (Odobești): n-a luat anul acesta decît patru medalii de argint (anul trecut a luat 3 de aur).

Podgoria Iași: Cotnarii au prezentat patru probe, și, după cum mai sus s-a scris, au luat 4 medalii de aur.

Tomești: Două medalii de argint cu Riesling și Aligete.

Nicorești: 6 medalii de argint cu Merlot, 1957.

ARDEALUL — Alba Iulia: Din două probe, o medalie de aur (Pinot-gris) și una de argint (Fetească albă).

Tîrnavele: Nouă probe, obținînd șase medalii de aur și trei de argint, repartizate astfel: două medalii de aur cu Muscat-Ottonel, două cu Fetească de Ardeal, una cu Traminer și una cu Pinot-gris.

DOBROGEA — Murfatlarul a prezentat o singură probă de Pinot-Cherdonnay, obținînd medalie de aur.

Din lista de mai sus, după cum se vede, lipsesc cîteva nume de podgorii celebre. Dar mobilizarea n-a fost generală și victoria a fost cîștigată mai mult de recruți. Cînd vor intra în luptă și catanele bătrîne, ne putem aștepta la victorii și mai mari. Dacă ținem seamă că pe lîngă vinuri, vermutul făcut în țară din plante indigene exclusiv de oenologii români Al. Ionescu și Virgil Gheorghiu, a luat, la paritate cu cel englezesc, medalie de argint, cu toate că avea în față celebrul vermut de Torino, dacă ținem seamă de asemenea că șampania noastră a fost și ea distinsă cu medalia de argint și că în fine spuma de drojdie și coniacul nostru au obținut medalii de aur, putem afirma sus și tare, fără să exagerăm, că tîrgul de la Ljubljana ne-a așezat pe primul plan al țărilor producătoare, deschizînd podgoriei noastre mărețe perspective.

PĂSTOREL

N. B. Între timp a sosit vestea că la Budapesta, la un mare concurs internațional vinicol, țara noastră a obținut un nou succes de răsunet: 30 de medalii de aur și 18 medalii de argint. Hotărît! Vinurile noastre se impun tot mai mult

Morții mineri

(Urmare din pag. I-a)

Urcă, coboară, — flacăra lămpii cu carbid din fața mea se depărtează. E călăuza, șeful sectorului I al minei Roșia Montană, ing. Ion Telescu.

Acum ne oprim. Am trecut peste un plan înclinat de treisprezece metri, peste orizontul plus șaizeci de metri și ne oprim pentru un popas scurt. Apoi din nou vom urca două scări, de unde, ușoară, calea va trece printr-un alt plan orizontal.

În vremea scurtului răgaz, ca în oricare altă drumeție, cercetez fața inginerului Telescu, luminată de lampa cu carbid: pare făcută din laturi de triunghi, laturi aspre, și deasupra o frunte rotundă, nervoasă. Ochii urmăresc iscoditor, auzul e capabil să surprindă cel mai fin zgomot.

— Unde mergem?

— La Nicolae Zlăgnean.

— E mult încă?

— E!

Vorbele îi sînt scurte, laconice. Obișnuință, ce să-i faci! Oamenii minelor, cîți am cunoscut, aici ori în Valea Jiului, n-au timp de discuții.

Ne ridicăm. Pornim. Trecem prin abatajul fruntașului în producție Ion Malea. În timp, aflu despre tovarășul meu cîte ceva: face parte din a patra generație de mineri din familie. Ce spuneam înainte: tradiția.

În abataj

Înainte de a ajunge la Zlăgnean, îl întreb pe inginer:

— Cum muncește sectorul?

— Află!...

Am aflat: în ultimele trei luni, depășirea planului de sector a fost de 12,03%.

— Cine-i în frunte?

— Florea Viorel.

Florea Viorel e tot tînăr. Conduce sectorul doi, fruntaș pe întreprindere. Primit în rîndurile partidului, n-a desmințit niciodată încrederea ce i s-a acordat. În sectorul condus de Florea Viorel s-au făcut raționalizări, s-au făcut felurite organizări care îmbunătățesc procesul de producție. Dar Florea Viorel a obținut cel mai frumos succes în muncă cu oamenii. El s-a făcut iubit de muncitori, și în toate situațiile, cînd au fost probleme deosebit de grele, Florea Viorel a fost acela care a trecut întîiul la rezolvarea lor.

Dar să trecem la frați. Am să povestesc soarta unor oameni.

★

Trăiește și astăzi bătrîn, obosit, pensionar, într-o căsuță modestă de la marginea satului, zidarul Iosif Zlăgnean. Învrednicit cu șapte copii, omul s-a văzut silit să nu-și îndestuleze casa cu mîncare. El n-a vrut, le-ar fi dat copiilor ce era mai bun, dar...

Hi la deal și hi la vale
Că n-am ceți da de mîncare...
Munții noștri aur poartă
Noi cerșim din poartă-n poartă.

Cîntecul e vechi, scornit de rapsozi anonimi, născut dintr-o existență socială crudă dar adevărată, e cîntecul bătrînesc al moților, e cîntecul care a stăpînit viața lui Iosif Zlăgnean.

Așa a trăit bătrînul.

Atunci, într-o dimineață, era în anul 1941, și-a luat feciorașul cel mare de mînă, pe Ion, de unsprezece ani, și l-a coborît întîia dată în mină.

A mai trecut un an și l-a adus aici și pe prislea, pe Nicolae.

Prea era acasă greu, multe erau acolo nevoile și mulți erau copiii.

Copiii erau mărunți și slăbuți. Mina era mare, întunecoasă, rece și rea. Poate au plîns atunci... Erau copii... Dar supraveghetorul minei avea în mînă biciul, tare, dureros, care plesnea în cei ce nu asudau îndeajuns...

Pînă în anul 1948, — 11 iunie.

În aceeași zi, aici, sus la Roșia Montană, s-a împlinit descătușarea. Din această zi minerii au devenit stăpîni. Nicolae și Ion s-au înscris în U.T.M. Au învățat să păstreze și să apere ceea ce atît de greu s-a cîștigat. Avea grijă de acest lucru comunistul Gheorghe Vișea.

Erau mari acum frații. Și sub cămașa lor, fierbinte, se afla carnetul roșu.

S-au despărțit. Nicolae a trecut în sectorul unu, Ion la sectorul doi. În 1950 Nicolae ajunge ajutor miner. Inginerul Nicolae David și maistrul Ion Șoit, au făcut din el un muncitor vrednic.

Fratele mai mare, Ion Zlăgnean, a pornit suișul spre glorie mai moleom, mai moțește. În 1953 face cursurile de calificare gradul doi, iar peste patru ani termină etapa a doua a calificării lui de miner, cu media 8,60. Aici, în formarea acestui talentat meseriaș și-a spus cuvîntul și inginerul Florea Viorel. Iată cum din an în an, Ion Zlăgnean se făcea mai vrednic printre ortaci, mai respectat de ei. Și n-are nici treizeci și unu de ani.

Frații s-au reîntîlnit din nou. Acum lucrează împreună. Sînt bărbați cu familie, amîndoi își ridică locuințe noi. Ion are și un copil, pe micuțul Ion de cinci ani. „Inginer îl fac..."

★

Întîi li s-a dat să conducă echipe, apoi brigăzi întregi. Nicolae Zlăgnean conduce brigada tineretului, colectiv de entuziaști neobosiți. Am citit, într-o galerie, următoarea inscripție în legătură cu întrecerea ce se poartă între brigada lui Ion Malea și Nicolae Zlăgnean.

Scria acolo: Depășiri peste plan: 20%. Asta, pentru Zlăgnean.

Și tot pentru acele zile, la Malea: 15%.

De unde se vede că puternici sînt amîndoi.

Dar cifrele amintite sînt încă mici. Să ne-nvețe Ion Zlăgnean cum trebuie să fie ele. El, Ion Zlăgnean, om cu fruntea rotundă, cu trupul mai slăbuț decît al fratelui său mai mic, dar cu ochii la fel de albaștri ca ai tuturor precursorilor din familia sa, astăzi lucrează în contul lunii februarie 1959.

Sever UTAN

Sînt unii așa zis pasionați de muzică care merg la concerte numai ca să nu zică lumea că nu sînt oameni culți.

„Melomanul"

Desen de B. ARTIN

POȘTA Redacției

C. JEAN — Tr. Severin: Caricaturile trimise nu pot fi publicate. Motivul: cele bune (mineca hainei vînzătorului de la „Alimentara" și vitrina cu sandale) au mai apărut în ziare. Celelalte două nu sînt de calitate. Așteptăm de la dvs. caricaturi pe teme inedite.

A. BAGHINA — Moneasa: Într-adevăr, ne-a cam dat de gîndit faptul că nu am primit cîteva săptămîni vești de la d-ta. Dar începînd cu numărul trecut, cînd am aflat motivul, ne-am liniștit și, după cum ați observat, v-am repus în „drepturi", publicîndu-vă o epigramă. De astă dată reținem epigrama în legătură cu uzina electrică din comuna Moneasa (unde sînteți în concediu) care nu prea funcționează:

De cîtva timp pe-aici lumina
Nu știu de ce s-o fi oprit
Pe la conducere nu cumva
S-o fi produs... scurt circuit?

PUIU POPESCU — Pitești: În legătură cu prima propunere, deocamdată nu vă putem da un răspuns afirmativ. Nu depinde de noi. Cît privește propunerea următoare nu putem introduce o asemenea rubrică, în paginile revistei noastre. Ne bucurăm că revista noastră ajunge pînă în vîrf de munte, în comuna în care locuiți și ne pare bine că ea este apreciată.

C. CONSTANTIN — Moinești: Și caricatura trimisă de dvs. suferă de același defect: tratează o temă ce a mai fost publicată de curînd în revista noastră. În rest, dacă vă interesează, numai lucruri bune despre linia desenului.

O CITITOARE. Nu. Asemenea anunțuri nu publică nici revista noastră și nici alte publicații.

**F. LUȚESCU — Craiova: Treb

Ce se întîmplă în Extremul Orient?

Dl. Dulles caută să-şi îmbogăţească bogata sa colecţie de eşecuri

De curînd „New-York Herald Tribune" relata că „de cînd a luat în primire postul de secretar de stat, John Foster Dulles a călătorit mult, atît prin ţară cît şi dincolo de hotarele ei, străbătînd în total 540.401 mile". Cum pînă la lună sînt aproximativ 400.000 de km. înseamnă că diplomatul-rătăcitor a parcurs cam de două ori distanţa pămînt-lună. Cu prilejul recentului său voiaj-fulger pînă la Newport unde s-a întîlnit cu preşedintele Eisenhower, biografii lui Dulles ar putea pretinde că acesta şi-a început cel de-al treilea voiaj... pînă la lună.

Fiecare călătorie a şefului diplomaţiei americane este legată de o declaraţie agresivă, de proclamarea unui nou plan războinic. Pentru a nu-şi desmînti faima, dl. Dulles şi-a punctat călătoria la Newport prin citirea unei noi declaraţii provocatoare la adresa R.P. Chineze, care cuprindea, pe scurt, esenţa planului aventurist american de dezlănţuire a unui război în regiunea Extremului Orient.

Semnalul

Cuvintele aţîţătoare ale lui Dulles au fost ca un balsam pentru cei de la Pentagon. Ele au constituit semnalul intensificării actelor provocatoare. Belicoşii generali de la Pentagon au început să-şi strîngă vapoarele de război de prin toate mările lumii şi să le îndrepte în grabă spre regiunea Taivanului. Proporţiile planului agresiv al S.U.A. poate fi apreciat şi prin prisma declaraţiei făcută ziariştilor de amiralul Beakley care a afirmat „că nici o concentrare de forţe navale din lume nu este mai mare decît flota a 7-a." Prezenţa acestor vase în regiunea Taivanului a fost determinată de noua etapă a planului agresiv în care flota americană a început să participe direct la acţiunile militare ale clankaişiştilor, escortînd navele acestora şi violînd apele teritoriale ale R. P. Chineze. Şi, în aceste condiţii, spre văzul şi desfătarea tuturor umoriştilor din lume, Mc Elroy, ministrul Apărării al S.U.A., găseşte de cuviinţă să afirme: „America nu se laudă, dar flota a 7-a... militează în favoarea păcii în Extremul Orient"!

Numai că încercarea aceasta de a arunca praf în ochii oamenilor nu are nici un sorţ de izbîndă.

Omenirea nu mai poate fi înşelată. Toată lumea ştie bine că prezenţa vapoarelor americane într-un colţ sau altul al globului este nemijlocit legată de o nouă încercare de atentat la suveranitatea şi independenţa vreunui stat sau a altuia.

Atunci cînd va fi scrisă istoria ..

Acţiunile provocatoare ale S.U.A. au stîrnit, şi nu puteau să nu stîrnească, oprobiul popoarelor. Într-un comentariu intitulat „S.U.A. şi China", ziarul indian „Tribune" scria printre altele: „Atunci cînd va fi scrisă istoria timpurilor noastre, nu este probabil ca politica S.U.A. în Extremul Orient să provoace comentarii prea favorabile". Ziarul arată mai departe că astăzi chinezii „consideră S.U.A. ca pe duşmanul lor principal, ca o ţară imperialistă care încearcă să domine lumea şi ca un agent al reacţiunii şi obscurantismului".

Pentru întreaga lume e limpede că dl. Dulles imprimă politicii externe a S.U.A. un caracter nefast. Eşecuri peste eşecuri se adaugă în palmaresul Departamentului de stat. Fiecare călătorie a secretarului de stat american este legată de o înfrîngere. Şi cu toate acestea cercurile conducătoare de la Washington perseverează să meargă pe această pantă. Pe drept cuvînt scria parizianul „Combat": „Ai impresia că ei participă la o cursă în contra timp, cu riscurile incalculabile pe care ea le atrage după sine şi nu la elaborarea unei mari politici care ar necesita mai puţini soldaţi dar mai mulţi oameni capabili de a o duce la bun sfîrşit, pronunţîndu-se împotriva unor metode care nu au adus occidentului decît eşecuri de temut".

Moş Teacă la lucru

Scriam mai înainte că marea concentrare de forţe navale americane din strîmtoarea Taivanului arată măsura intenţiilor agresive ale Washingtonului.

Pe de altă parte nu poţi să nu rămîi surprins de îngustimea cunoştinţelor profesionale ale celor de la Pentagon. În planurile lor ei au uitat, inadmisibil lucru pentru nişte moderni comandanţi de oşti, cîteva elementare fapte care, credem, că nu i-ar fi scăpat din vedere nici măcar eroului lui Bacalbaşa, Moş Teacă.

Mai întîi au uitat că nu se poate vorbi azi cu China din perioada cînd vasele de război imperialiste îşi puteau permite să intre în orice port chinez şi să-l bombardeze fără nici o rezistenţă. Republica Populară Chineză este astăzi o mare forţă politică, economică, militară. Este surprinzător faptul că cei de la Pentagon îşi pot închipui că pot înspăimînta un popor de 600 milioane de oameni cu înşirarea numărului de vase şi cu tonajul pe care l-au concentrat în regiunea Taivan. Să-şi amintească aceşti vajnici generali ai Pentagonului că nu cu prea mulţi ani în urmă agresorii de azi au mai fost puşi pe fugă de poporul chinez. Şi pe atunci China nu reprezenta forţa de astăzi...

În al doilea rînd, Pentagonul a uitat la ce grave riscuri îşi expune forţa prin concentrarea ei pe o porţiune relativ restrînsă, în condiţiile actuale. De bună seamă că dacă imperialiştii americani vor împinge lucrurile pînă la dezlănţuirea războiului, Pentagonul să nu fie surprins dacă, în condiţiile armamentului modern existent astăzi, militariştii americani vor fi nevoiţi să asiste la un — hai să-i zicem — „nou Pearl Harbour".

Subliniind pasajele din mesajul lui N. S. Hruşciov cu privire la lipsa de sens de a trimite astăzi vase de război în diferite părţi ale lumii, agenţia „France Presse" menţiona de altfel: „observatorii subliniază că punerea în gardă, conţinută în mesajul şefului guvernului sovietic nu este lipsită de seriozitate".

Maxwell Taylor are obiecţiuni?

Agresiunea americană a stîrnit nu numai dezaprobarea cercurilor largi ale opiniei publice, nu a provocat numai defecţiuni în sistemul aliaţelor patronate de S.U.A. (o serie de „aliaţi" refuză să se lase angrenaţi în jocul periculos început de S.U.A.) dar se pare că a nemulţumit chiar pe unele personalităţi din rîndul cercurilor conducătoare. Nemulţumirile nu provin — de bună seamă — din prea marea dragoste de pace a acestora, ci dintr-o mai lucidă, poate, analiză a realităţilor.

Astfel, este simptomatic faptul că a fost nevoie de dat o desmînţire referitoare la o informaţie potrivit căreia generalul Maxwell Taylor, şeful de stat major al armatei ar fi ridicat unele obiecţiuni privind apărarea insulelor care se găsesc în faţa litoralului chinez.

Dacă Taylor are sau nu obiecţiuni nu ştim. Oricum, de nu faci foc nu lese fum. Fapt este însă că navele americane au escortat vapoare clankaişiste care aprovizionează cu muniţii trupele clankaişiste aflate pe insulele de lîngă litoral. Un convoi a şi reuşit să-şi descarce muniţiile profitînd de faptul că artileria armatei populare de eliberare şi-a încetat într-o zi activitatea. Cel de-al doilea convoi a fost împiedicat însă de tirul artileriei să-şi îndeplinească misiunea. După cum transmitea agenţia „Associated Press" încercarea de a se forţa trecerea „unui al treilea convoi ar putea fi anulată datorită timpului nefavorabil (Sic!) din strîmtoarea Taivan".

★

Datorită acţiunilor agresive ale S.U.A., situaţia din regiunea Taivan ar putea evolua într-un sens periculos pentru pacea lumii întregi. Opinia publică internaţională aşteaptă în momentul de faţă ca S.U.A. să aprecieze la justa lor valoare avertismentele ce le-au fost date de R. P. Chineză şi U.R.S.S. şi să acţioneze de urgenţă în direcţia curmării provocărilor împotriva marelui popor chinez.

Eugen PHOEBUS

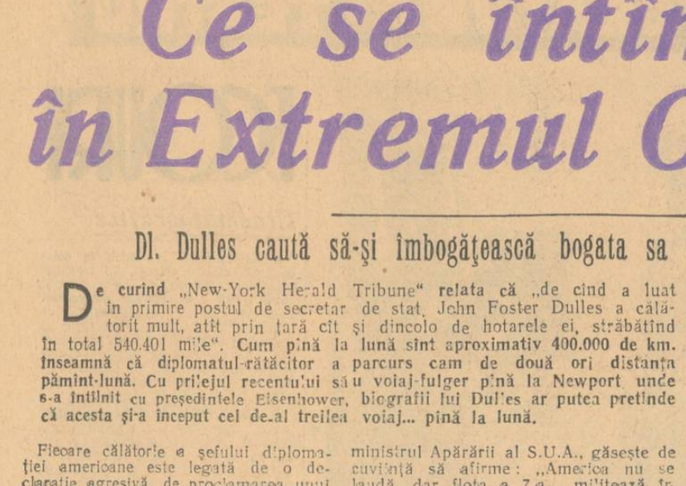

Trupe ciankaişiste, retranşate la Tzinmindao (Quemoy), bază de agresiune de unde pornesc cele mai multe dintre provocările împotriva R. P. Chineze.

Venezuela din nou la ordinea zilei

Duminică s-a produs în Venezuela o nouă încercare de răsturnare prin forţa a juntei militare guvernamentale, condusă de amiralul W. Larrazabal. Rebeliunea, organizată de un grup de ofiţeri şi soldaţi ai poliţiei militare, în frunte cu locotenenţii coloneI Moncada şi Mendosa, urmărea restaurarea dictaturii militare, căreia poporul din Venezuela i-a pus capăt la începutul acestui an, izgonind de la cîrma ţării, printr-o puternică mişcare populară transformată în insurecţie armată, pe sîngerosul dictator Perez Jimenez, omul monopolurilor din Statele Unite.

O încercare similară de restaurare a dictaturii mai avusese loc cu nici două luni în urmă, în a doua jumătate a lui iulie, sub conducerea generalului Castro Leon, ministrul armatei. Ca şi atunci, complotul a fost zdrobit datorită acţiunii energice a organizaţiilor de masă, a partidelor democratice din ţară şi a maselor populare, ferm hotărîte să nu mai permită revenirea vremurilor de tristă memorie din timpul sîngerosului regim dictatorial al lui Jimenez, care guverna ţara sub lozinca „petrolul şi poliţia". POLIŢIA — pentru ca petrolul Venezuelei să poată curge liniştit spre Statele Unite, transformîndu-se din aur negru în aur galben, sunător, din care Jimenez se înfrupta şi el binişor. (În cei 10 ani cît a fost la cîrma ţării a încasat din comisioanele date de monopolurile americane, în special cele petrolifere, frumuşica sumă de 3 miliarde de bolivari). PETROLUL — pentru că acesta este cea mai importantă şi uriaşă bogăţie a ţării.

Prin producţia sa de petrol, Venezuela se situează pe al doilea loc din întreaga lume capitalistă (în 1956 producţia ei a reprezentat aproape o şeptime din producţia mondială) şi pe primul loc în ce priveşte exportul de petrol. Cît priveşte rezervele ei de petrol, ele au fost estimate, la sfîrşitul anului 1956, la 1 miliard 650 milioane tone — 6,3 la sută din rezervele mondiale. Pe lîngă aceasta, în subsolul Venezuelei mai există şi alte importante bogăţii: zăcăminte de minereu de fier, aur, cupru, mercur, nichel, uraniu, etc. Alte bogăţii ale ţării sînt imensele păduri şi plantaţii de cacao şi cafea.

Azi, activează în Venezuela, peste 300 de societăţi din S.U.A. ale căror investiţii se ridică la 3 miliarde de dolari — cea mai mare parte în petrol. Faimosul concern al Rockefellerilor „Standard Oil" controlează prin filialele sale 75 la sută din producţia de petrol a ţării, care în 1956 se ridica la 129 milioane tone. Dar dintr-o producţie anuală în valoare de 2.200.000.000 dolari Venezuelei nu i-au revenit decît 600.000.000. Calculele făcute au arătat că în această situaţie, de pe spinarea fiecărui muncitor petrolist din Venezuela, monopolurile americane storc anual 14.000 dolari. O situaţie similară s-a creat şi în privinţa unei alte bogăţii importante a ţării, minereul de fier exploatat (aproape 10.000.000 tone anual) exclusiv de societăţile nord americane „Betlehem Steel" şi „U.S Steel", care vînd tona de minereu în S.U.A. cu 6,37 dolari, în timp ce Venezuelei îi plătesc 6 cenţi pe tonă adică nici 1 la sută. Într-o asemenea situaţie, regimul sîngeros al lui Jimenez, protejatul monopoliştilor din S.U.A., şi desele rebeliuni de după răsturnarea acestuia îşi au ţîţîul lor.

Cruntul faţă al monopolurilor nord-americane se împleteşte cu menţinerea Venezuelei în cea mai profundă înapoiere economică, culturală şi socială.

Pentru a pune capăt unei asemenea situaţii a luat poporul Venezuelei arma în mînă, izgonindu-l pe Jimenez, omul americanilor, de la cîrma ţării. Pentru acelaşi motiv a contribuit acum cîteva zile la zdrobirea complotului de inspiraţie nord-americană. Poporul întreg se pregăteşte pentru alegerile prezidenţiale din noiembrie, prin care speră să-şi aleagă o conducere corespunzătoare intereselor sale. Şi nu interesul Statelor Unite faţă de care poporul din Venezuela şi-a exprimat cel mai bine sentimentele, prin huiduielile cu care l-a primit pe Nixon, în capitala ţării sale, Caracas.

A. STANCIU

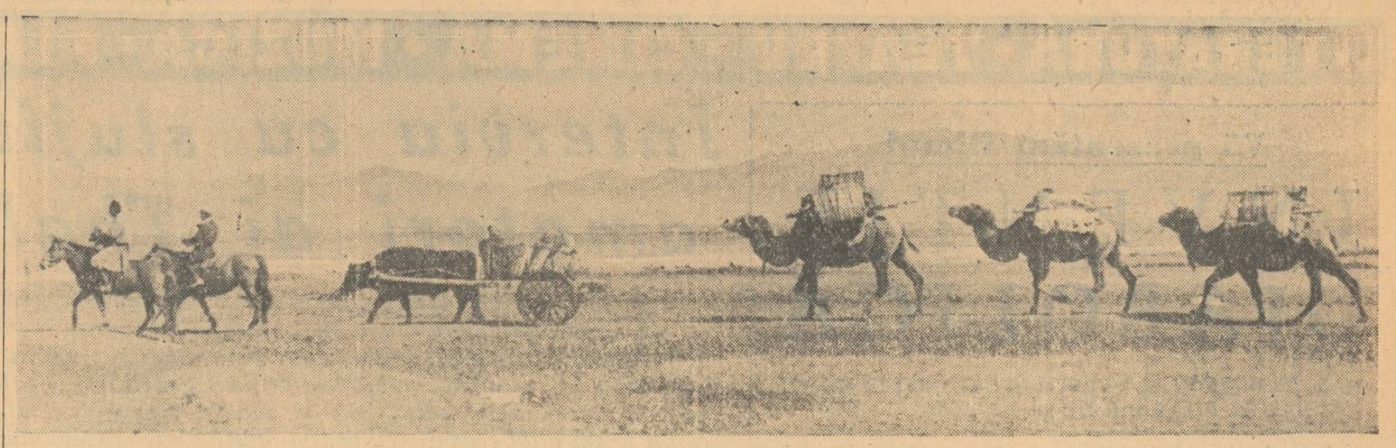

„Am zărit profilîndu-se pe orizontul îmbujorat de razele asfinţitului cămile greoaie"

GHENDENSAMBUU

(Urmare din pag. 1-a)

care coboară lumina prin deschizătura rotundă a acoperişului.

Gazda mă îmbie să trec înainte pînă la ceaunul scund din fundul iurtei, faţă în faţă cu uşa deschisă. E locul de cinste al oaspeţilor... Drept în mijlocul iurtei focul arde necontenit. Locul pirostriilor şi al cuibei primitive l-a luat în anii din urmă plita rotundă de tuci. Ceaunul uriaş cu lapte de oaie mă îndeamnă să cred că mă găsesc undeva la stînă, prin munţii Sebeşului, iar mirosul care vine de la burduful enorm din piele de viţel, plin cu cumis, îmi aduce aminte de jinţiţă. Lîngă ceaunul cu lapte sfîrîie un ceainic de aramă. Mongolilor nu le place „ceaiul negru", pe care nu-l beau decît îndoit cu lapte.

Familia întreagă, neamurile şi vecinii, stau adunaţi, care pe laiţele de lîngă pereţi, care jos, „turceşte", în jurul focului. Gospodina casei, Doljinjav, se ţine mai mult pe de margini. Generaţiile vîrstnice mai ţin încă minte tradiţiile străvechi, care opreau femeia să păşească prin mijlocul iurtei, să privească în ochi un străin, să se apropie de „locul de cinste".

Ghendensambuu începe să-şi cinstească oaspeţii. Apucă cu arhaică solemnitate cupa cu lapte, pe care m-o întinde cu amîndouă mîinile. Este semnul celei mai înalte cinstiri, al ospitalităţii dezinteresate, „plînea şi sarea" mongolilor.

— Cupa trebuie primită tot cu amîndouă mîinile şi săltată uşor pînă în dreptul frunţii", îmi şopteşte însoţitorul.

Fiecare primeşte din mîna gazdei cîte o ceaşcă fără toartă, plină cu lapte şi ceai.

De la bătrînul ciobanul laniuuz, unul din cei mai vîrstnici colectivişti, pînă la prichindeii de şcoală, care, potrivit statutului, trebuie să facă trei sau patru zile muncă la mioare ori la viţei, cei de faţă se înfruptă apoi din băutura preferată a mongolilor — cumîsul. Lichidul rece, cu gust înţepător, este trecut în cupe adînci, dintre care cele destinate oaspeţilor nu au niciodată mai puţin de... un litru. După cumîs vine la rînd „arhi"-ul, un fel de rachiu făcut din lapte. Fiecare gospodar are pe lîngă iurtă un cazan-alambic pentru făcut rachiu din lapte. Laptele acru de vacă sau de oaie este fiert vreme îndelungată, iar lichidul obţinut la prima distilare, cu o tărie de 12°, este singura băutură alcoolică a păstorilor mongoli.

Au început să se dezlege limbile. Ghendensambuu mă îndeamnă să ghicesc ce vîrstă are. Auzindu-mă că-i dau cincizeci şi cinci de ani, se bucură că l-am întinerit cu zece ani. Prinde să povestească ceva cu evidentă mulţumire, apăsînd cuvintele. Gospodăria i-a dat în seamă, lui şi lui moş laniuuz, trei sute de oi. Cum le-a îngrijit, să spună mai bine Purevsuren, preşedintele colectivei, care e de faţă. Dar pot să-mi dau şi eu singur seama ce fel de om este: astă primăvară i-au încredinţat o sarcină de cinste şi de răspundere: să meargă la Ulan Bator, ca să ia în primire camioanele cele noi ale gospodăriei. Nici gospodina, mătuşa Doljinjav, nu-l face de ruşine. Anul acesta a muls 2.600 litri de lapte. Ca nişte fruntaşi ce sînt, gospodăria i-a trimis la o casă de odihnă.

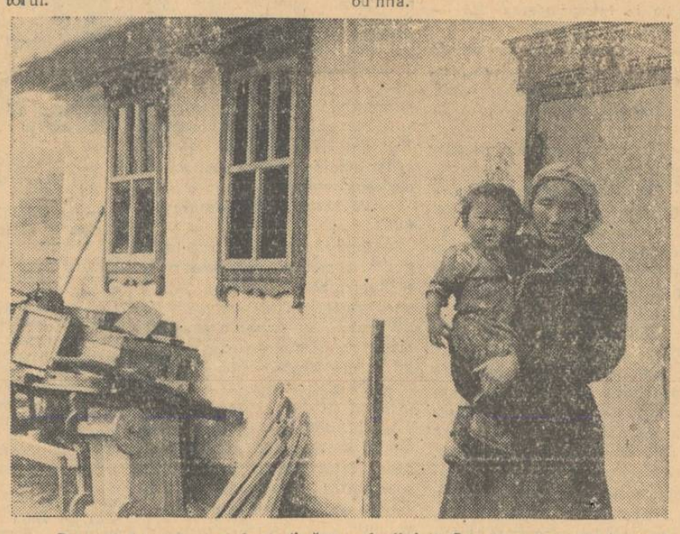

„De mai bine de trei luni, tînăra colectivistă Şagdor s-a mutat în casă nouă..."

Mă uit în jur. Pe măsuţa din spatele meu stau rînduite cărţi în limba mongolă, statuiete de masă plastică, un ceasornic, fotografii. Într-un colţ descopăr o cutie rotundă ca o cocoaşe de leînn: maşina de cusut.

Purevsuren, preşedintele, urmărindu-mi privirea, parcă mi-a ghicit gîndul. **„Ai de toate Ghendensambuu, un singur lucru îţi mai lipseşte — o casă".** Ghendensambuu tace încurcat. Nu-i sînt pe plac vorbele lui Purevsuren...

Încă înainte de a veni în iurta lui Ghendensambuu preşedintele îmi povestise că arăţi — crescători de vite — intră bucuroşi în colectivă. Acum doi ani, cînd a luat fiinţă, gospodăria număra 34 de familii şi 800 capete de vite. Astăzi, colectiva întruneşte 400 familii şi 19.000 capete de vite. **„Nu găseşti pe nimeni prin partea locului care să nu vrea să vină în mijlocul nostru. Cei ce se mai ţin deoparte o fac numai pentru că trăiesc la mare distanţă de centrul gospodăriei. Sînt însă ceva mai greu de convins atunci cînd e vorba să-şi dureze case, să se lepede de viaţa de nomad..."**

Citeam în privirea lui Ghendensambuu, în tăcerea lui plină de stînjeneală: **„Mă simt bine în iurtă şi mi-e dragă, nu duc lipsă de casă"...**

Purevsuren a spart tăcerea cu o glumă... **„Ei, Ghendensambuu, de ce-ai rămas pe gînduri? Nu vezi că e gol paharul oaspetelui? Ori ai uitat vorba din bătrîni: Musafirului să nu-i dai mai puţin de două pahare, cîte unul de fiecare picior, doar omul ţi-a trecut pragul iurtei cu amîndouă picioarele, nu-i aşa?"...** Gazda s-a înveselit iarăşi...

Mai sînt unii care, asemeni lui Ghendensambuu nu se grăbesc să-şi întemeieze gospodării temeinice. Dar de fapt ei îşi dau singuri seama că păşind în colectivă au şi făcut primul pas spre o viaţă statornică. Din ce în ce mai numeroşi colectiviştii, înfrîngînd obişnuinţa veche, ca şi îndeletnicirile tradiţionale — păstoritul şi călăritul —, îşi zidesc case creîndu-şi deprinderi noi. Ceva mai încolo de iurta lui Ghendensambuu, mai bine de trei luni, tînăra colectivistă Şagdor s-a mutat în casă nouă. Urjin, fetiţa lui Şagdor, năpîrstocul cu ochi de cărbune şi năsuc de păpuşă, este prima generaţie care nu va mai creşte în fumul înecăcios al focului din iurtă, prima generaţie care nu se va apleca de spate cînd va trece pragul, care va deschide larg ferestrele către lumină şi căldură, va folosi cuvîntul casă.

Şi nu încape îndoială că harnicul şi sfătosul Ghendensambuu nu va rămîne nici el în urma vecinilor, astfel încît, anul 1960, sfîrşitul planului de trei ani, să-l găsească printre cei 70 la sută colectivişti care urmează să se statornicească pînă atunci...

Am părăsit iurta lui Ghendensambuu, după ce am primit cu amîndouă mîinile, potrivit obiceiului învăţat, cureaua lungă pentru legat caii şi pentru bătărît iurta, pusă pe basmaua de mătase albastră ca cerul înălţimilor din Mongolia. Ghendensambuu, Doljinjav şi toţi noii mei prieteni îmi făceau semne din pragul iurtei: **„Baiartai"** (la revedere) **Ghendensambuu şi să ne vedem cu bine, la casa nouă!"...**

Boris BUZILĂ

De pretutindeni

LA UZINA metalurgică „Azovstal" din oraşul Jdanov, a fost încercat un costum special, care apără organismul de temperaturi înalte. Protejat de un asemenea costum, un muncitor a înlocuit un subansamblu la un cuptor Martin la o temperatură de plus 250—300 grade Celsius.

●

OMUL, în cursul întregii sale vieţi, consumă aproximativ 75 de tone de apă, 17,5 tone de hidraţi de carbon, 2,5 tone de albumine, şi 1,3 tone de grăsimi. Organismul omului prelucrează deci o cantitate de alimente de 1.000—1.500 de ori mai mare decît greutatea corpului său.

●

ANDREA VIVIANI, în vîrstă de 43 de ani, este de meserie fachir. Recent, el a fost operat la Napoli din cauza unor dureri la stomac. Cu acest prilej i-au fost scoase din stomac cuie şi pietre în greutate de 1 kg.

●

RIKŞA — acest vestigiu al exploatării colonialiste în China, este înlocuit acum de aceste Rikşa moderne, care funcţionează cu ajutorul

unui motor electric şi este produs în serie la Şanhai.

●

În 1957, volumul total al producţiei de peşte în R. P. Chineză s-a ridicat la 2.640.000 tone (al patrulea loc în lume). Conform planurilor stabilite, în 1962 R. P. Chineză va ocupa — cu o producţie evaluată la 8 pînă la 10 milioane tone — primul loc în lume în ceea ce priveşte produsele acvatice.

●

UN INGINER norvegian şi-a construit un model original de avion. Având două locuri, avionul este construit din fibre de sticlă, nu cîntăreşte mai mult de 250 kg. şi decolează vertical.

●

ANUL acesta Academia de Ştiinţe a R. P. Polone va începe să editeze un nou dicţionar al limbii polone. El va cuprinde aproximativ 120.000 termeni, ilustraţi cu citate extrase din peste 3.000 izvoare. Dicţionarul va avea 11 volume.

●

UN COPIL în vîrstă de 9 ani, Jean Louis Fernandez, lovit de o maşină, se află în stare de letargie de 27 de luni, fiind hrănit cu biberonul.

●

IN INDIA se construieşte, cu ajutorul Republicii Cehoslovace, o fabrică de contori electrici cu o capacitate anuală de 60.000 contori. Tehnicienii indieni care vor lucra această fabrică vor fi instruiţi de specialişti cehoslovaci.

●

O MARE subterană de 200.000 km. p. a fost descoperită de către geologii chinezi în regiunea Chinei de Nord-Est.

●

DOI PESCARI din Ţara Galilor (Abdersoch) au pescuit în golful Gardigan un animal care prezintă toate caracteristicile unui peşte dar, mai are şi... două labe. Acest curios animal cîntăreşte 10 kg., are 1.10 m. lungime, e acoperit cu solzi şi e de culoare maron închis.

●

IN LOCALITATEA San José din California, un anume Hyder Hawkins, considerat de unii ca un neînfricat scafandru, urma să ţină o conferinţă despre cercetările subacvatice.

Neapărînd de loc în sală, cîţiva auditori s-au dus să i caute la hotelul la care locuia. Aici l-au găsit adormit în cada din baie şi, în ultimul minut, l-au putut salva de la înec...

●

TREI elevi ai şcolii medii nr. 3 din Vinita (R.S.S. Ucraineană) au

construit acest automobil de sport, care poate realiza performanţe remarcabile.

●

MANIA pilulelor a luat în ultima vreme forme din ce în ce mai absurde în S.U.A. În vara acestui an, s-au pus în vînzare pilule despre care se afirmă că provoacă o bronzare a pielii dacă sînt luate timp de două săptămîni. Ele ar înlocui astfel concediul şi băile de soare la mare, devenite din ce în ce mai inaccesibile maselor largi ale cetăţenilor americani, din cauza crizei economice.

●

UN GRUP de specialişti cehoslovaci a pus la punct un agregat cu ajutorul căruia ultrasunetele vor putea fi folosite în vederea eliminării fumului, prafului şi gazelor dăunătoare din atmosfera oraşelor.

●

7000 muncitori chinezi îşi petrec actualmente vacanţa lor pe celebra plaje de la Peitaiio, din provincia Hopei. Această plajă era altădată rezervată „înaltei societăţi" şi colonialiştilor.

Marea Britanie contra... Islandei!

Cînd a început războiul pescuitului?

1932. Întreaga lume capitalistă, deci şi Anglia, deci şi armatorii englezi, luptau din răsputeri să iasă din criză. Concurenţa era mai aprigă decît oricînd. Nimic mai firesc decît izbînda proprietarilor britanici de traulere. Ei au convins guvernul să pună o taxă de import de 10% la tot peştele provenit din străinătate.

Piaţa engleză a devenit fieful exclusiv al peştelui englez. Locul de unde era pescuit nu avea importanţă. El dobîndea cetăţenia britanică în momentul în care se lăsa prins într-un năvod britanic, aruncat de pe un trauler britanic.

Pentru pescarii islandezi, lovitura a fost grea. Ei pierdeau piaţa engleză. Şi aceasta nu era decît începutul. Începutul „războiului pescuitului".

Peştele cel mare înghite pe cel mic

Este oare de mirare că în aceşti 26 de ani islandezii au pierdut poziţie după poziţie? De o parte, Marea Britanie, stăpîna traditională a mărilor, cu tot ce reprezenta ea în reţeaua comerţului mondial, cu toată greutatea ei în orînduirea treburilor acestei lumi; de cealaltă parte, Islanda, o stîncă aproape stearpă, bătută de toate vînturile reci, o biată ţară, poate cea mai săracă între ţările sărace.

După ce şi-au asigurat monopolul desfacerii peştelui în Anglia, negustorii britanici au luat cu asalt şi alte pieţe. „Războiul peştelui" n-a conţinut decît în vremea cînd băteau tunurile adevăratului război, cel de al doilea război mondial, pentru ca a doua zi după încheierea păcii să fie reluat cu şi mai multă străşnicie.

Marea Britanie are o flotă de pescuit. Islanda are şi ea o flotă de pescuit.

Încape însă vreo comparaţie între ele două?

De la trauler la cîrligul de undiţă, industria engleză produce cele mai perfecţionate unelte de pescuit. Maestrul Mihail Sadoveanu arată într-una din istorisirile sale că pentru a fi socotit un rafinat al artei pescuitului, pescarul amator de la noi avea neapărat nevoie de instrumente de proveniencă britanică.

La mică distanţă de coasta Islandei, flota britanică sorbea bogăţile vii ale mării, traulerele se încărcau cu vinat de preţ, iar islandezii? Islandezii trebuiau să se mulţumească cu ce rămînea după ce se îndestulau marile firme pescăreşti britanice, şi cele vest germane şi cele belgiene şi cele olandeze şi cele franceze, ba chiar şi cele spaniole.

Mică incursiune în dreptul maritim

Nu este o întîmplare că la ultima conferinţă internaţională consacrată dreptului maritim, care a avut loc în 1958, nu s-a ajuns la nici-o înţelegere în ceea ce priveşte limitele apelor teritoriale. Marile puteri imperialiste ar fi dorit ca dreptul lor de a patrula şi scotoci mările şi oceanele să nu cunoască îngrădire. E mai greu să faci demonstraţii de forţă de-alungul coastelor Chinei, Libanului, sau Cubei, dacă suveranitatea acestor ţări se extinde asupra unei fîşii late din apele care le mărginesc. Cum să pretinzi că petrolul de sub apă e al nimănui şi deci poţi să ţi-l însuşeşti, dacă apa respectivă, cu tot ce conţine şi acoperă, aparţine uneia sau alteia dintre ţările Americii Latine?

În schimb, ţările maritime, mici şi mijlocii, au susţinut la conferinţă că marilor puteri trebuie să le ajungă largul nesfîrşit al oceanelor şi mărilor. Ele au cerut să se respecte dreptul fiecărei ţări de a dispune de apele care-i scaldă ţărmurile, pînă la o distanţă de 12 mile marine.

Strîmbind din nas, reprezentanţii puterilor occidentale au început tocmeala de la 3 mile marine şi n-au vrut să treacă de 4.

După cum era şi de aşteptat, Uniunea Sovietică s-a situat şi de data aceasta de partea ţărilor mici şi a sprijinit dreptul acestora de a-şi stabili limitele apelor teritoriale la 12 mile.

Conferinţa, după cum am mai spus, s-a încheiat fără a se lua vreo hotărîre. Ea a recomandat totuşi în concluzie ţărilor participante „să nu-şi stabilească limitele apelor teritoriale la peste 12 mile".

Nu PESTE 12 mile. Clar.

Pescuitori în ape tulburi

Cînd Islanda a făcut cunoscut că, de la 1 septembrie, apele sale teritoriale se întind pe o distanţă de 12 mile de la ţărm şi Anglia a anunţat că nu va respecta o asemenea limită, cercurile conducătoare ale Pactului Atlantic s-au cam speriat. La Paris au început consultări tainice. Conducerea lor a fost încredinţată lui Paul Henry Spaak, secretar general al N.A.T.O. S-a încercat, aşa zicînd, o acţiune de mediere. Dar guvernul islandez şi-a dat repede seama că nu e vorba de o mijlocire, ci de un dictat. Deoparte Islanda, de cealaltă parte Anglia, S.U.A., Franţa, Germania Occidentală, Belgia, Olanda şi alte ţări care doresc să pescuiască în apele ei teritoriale. Norvegia şi Danemarca aşteptau cu un interes special rezultatul convorbirilor. Dacă Islanda ar fi dobîndit cîştig de cauză, ele s-ar fi grăbit să proclame la rîndul lor aceeaşi limită. Altminteri, izgonite din apele islandeze, toate vasele de pescuit ale aliaţilor din N.A.T.O. ar fi năvălit de-a lungul coastelor lor.

Pentrucă guvernul islandez refuza să cedeze s-a uneltit răsturnarea acestui guvern. În guvernul Islandei există şi comunişti, s-a şoptit la Paris. Ministrul pescuitului, Ludvik Iosepsson, este comunist. Trebuie înlăturat, trebuie făcut ceva, orice, pentruca Islanda să renunţe la pretenţiile ei asupra a ceea ce i se cuvine.

Pînă acum lucrul nu a fost cu putinţă, deşi Spaak s-a deplasat personal la Reykjawik. Mai mult, Islanda a avertizat că, dacă membrii N.A.T.O. îi vor viola apele teritoriale, ea se va retrage din această organizaţie. „Ar fi o tragedie", a exclamat în faţa acestei veşti ziarul american New York Times. Islanda, „bazacheie" a N.A.T.O., să părăsească pactul?

Şi tunurile sînt în Anglia unelte de pescuit

Englezii sînt pare-se mai tari în istoria trecutului îndepărtat, decît în cea a ultimilor ani. Ei îşi amintesc bine de vremea cînd forţa prima nestingherită asupra dreptului. Şi cu toate că de la formarea imperiului britanic a mai curs multă apă şi prin Suez şi aiurea, unii dintre ei cred că ajunge să apară undeva un vas militar englez pentruca voinţa guvernului Majestăţii sale să devină lege.

Cu intenţia mărturisită de a sfida hotărîrea micului său partener din N.A.T.O., Anglia a ales tocmai ziua de 1 septembrie, ziua în care aceasta intră în vigoare, pentru o demonstraţie de pescuit unică în felul ei. O sută de traulere încadrate de vase de război s-au apropiat de coastele Islandei.

Vechile legende islandeze povestesc multe despre piraţi. Dar pescarii islandezi au acum prilejul să vadă piraţi moderni, piraţi care nu vor să li se spună pe adevăratul lor nume.

Bănuind că se vor petrece întîmplări senzaţionale, agenţiile de presă şi ziarele occidentale au trimis reporteri pe bordul vaselor de război engleze. Riscul înfruntat de aceşti corespondenţi de presă este de altfel minim. Ce pot face cele opt vase islandeze de pază a coastei faţă de flota navală britanică?

Un corespondent al agenţiei „France Presse" a nimerit pe bordul fregatei „Palliser", primul vas de război britanic care „s-a distins" în campania islandeză.

„Traulerul „Vascama" pescuia în zori la 5 mile de coasta islandeză, povesteşte el. Vasul islandez de coastă „Aeger" l-a somat să se oprească. Fregata de protecţie „Palliser" s-a interpus de îndată între trauler şi vasul islandez. Tunurile sale erau îndreptate împotriva lui „Aegir". Acesta s-a îndepărtat, iar „Vascama" a continuat să pescuiască ocrotită de „Palliser".

Peştele — hrana săracului

E timpul scrumbiilor. E timpul morunului. Un an întreg aşteaptă pescarul islandez acest sezon. El nu poate pleca în largul oceanului, barca lui nu rezistă.

Surîzători, eleganţi, căpitanii vaselor de război engleze vegheazâ la jefuirea acestui pescar.

Pescarul islandez ştia de mult că nu poate aştepta nimic bun de la Pactul Atlantic. Cu doi ani în urmă, reprezentanţii săi în parlament au votat o moţiune prin care se cerea retragerea trupelor americane staţionate în Islanda în baza acestui pact. Cum de nu s-a mers pînă la capăt nu ştie pescarul. Ceea ce ştie şi vede el astăzi este că e prădat, că i se ia hrana de la gură, lui şi copiilor lui.

Ceea ce ştie şi vede el astăzi este că domnilor de la Londra nu le pasă nici de el, nici de ţara lui.

„E o piraterie" — scrie presa islandeză...

Şi pescarul citeşte şi dă din cap: „Da, e o piraterie, dar cine îi va pune oare capăt?".

Felicia ANTIP

Vă prezentăm filmul

INVENȚIE DIABOLICĂ

MARELE PREMIU AL FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL AL FILMULUI DE LA BRUXELLES 1958

O producție a studiourilor cehoslovace. Regia Karel Zeman. **Scenariul** — Karel Zeman și Frantisek Hrubin, **după romanele lui** Jules Verne. **Imaginea:** J. Tarantik; **muzica:** Zdenek Liska; **interpreți:** Arnost Navratil, Lubomir Tokos, Jana Zatloukalova, Miloslav Holub **și alții.**

În ajunul desăvîrșirii unei invenții de mare însemnătate — un explozibil cu o uriașă putere de distrugere — profesorul Roch este răpit împreună cu asistentul său, inginerul Hart, și dus pe bordul unei nave ciudate, care-l transportă spre o țintă necunoscută. Grija și menajamentele cu care sînt tratați îi fac pe cercetători să se creadă oaspeții unui „mecena", dornic să le sprijine munca științifică.

Prin geamul gros care-i desparte de tainica lume submarină, călătorii admiră fantasticul peisaj al adîncurilor, populat de făpturi grațioase sau hidoase. Cea mai mare surpriză îi așteaptă însă la capătul călătoriei: au fost aduși într-un oraș submarin, a cărui viață e dominată de cuceriri tehnice fabuloase. Stăpînul absolut al acestei așezări, Artigas, este însă un pirat setos de putere și de avuții și nu un sprijinitor al progresului științific, cum ar vrea să pară.

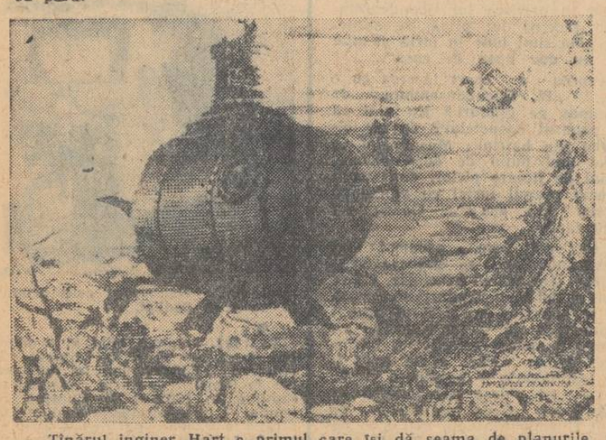

Tînărul inginer Hart e primul care își dă seama de planurile sinistre ale răpitorilor săi, de intenția lor de a-și însuși invenția profesorului Roch, în scopul terorizării și aservirii întregii omeniri. Pentru a-l face inofensiv, pirații îl despart de profesor și-l întemnițează. Dar cu prețul unor încercări neînchipuite și uzînd de întreaga sa inventivitate, inginerul Hart izbutește să evadeze și să alarmeze opinia publică mondială. Vasele de război ale cîtorva țări se îndreaptă spre ascunzătoarea piraților.

Simțindu-se încolțiți, piratii se pregătesc să-și ducă la îndeplinire planul criminal, să distrugă cu ajutorul explozibilului inventat de profesorul Roch cele mai mari centre ale civilizației omenești. De abea acum însă înțelege și profesorul — care fusese pînă atunci absorbit de cercetările sale — că invenția sa a devenit,

în mîna unor criminali, o teribilă armă de distrugere. Nu-i mai rămîne altă cale decît să se folosească de ea pentru a nimici pe Artigas împreună cu banda sa, pierind și el, odată cu opera întregii sale vieți.

Singurii care izbutesc să se salveze în ultima clipă sînt inginerul Hart, care s-a reîntors s-o scape din puterea piraților pe tînăra sa prietenă Jana. Pe bordul unui balon, ei se îndepărtează

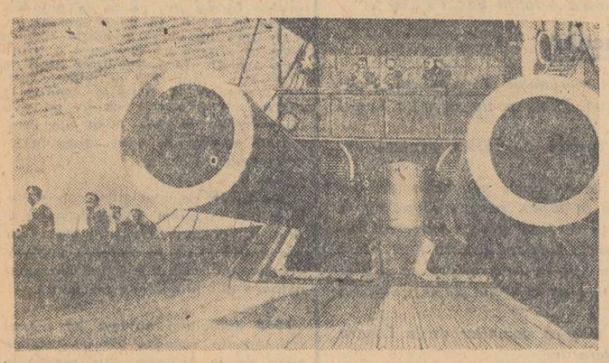

de locul dezastrului, purtînd în suflet nădejdea unei lumi în care inventivitatea omenească va sluji progresului și nu distrugerii civilizației.

Interviu cu slujitori amatori ai Thaliei

Actorii sînt obișnuiți cu interviurile. La deschiderea stagiunii, după o premieră sau o mare creație actoricească, interviul este nelipsit. Și totuși există nebănuit de mulți slujitori ai Thaliei care n-au dat niciodată interviuri, din bunul motiv că ei capătă, calitatea de actori doar odată sau de două ori pe săptămînă. Printre aceștia m-am aflat recent, cu ocazia deschiderii în Capitală a fazei raionale din cadrul Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale".

În fața mea se află un tînăr brunet, cu trăsături dure ce contrastau puternic cu blîndețea privirii. Îmbrăcat „civil", adică demachiat și degajat de hainele de pe scenă, ghiceai cu greu în înfățișarea lui Petrea Ilie pe actorul ce fusese cu cîteva clipe înainte.

De aceea prima întrebare a fost:

— *Care este profesiunea dvs. adevărată?*

— Electrician. Dar „foarte adevărată" este și ocupația mea de actor amator, deși aparent nu au nici o contingență.

— *Numai aparent?*

— În ceea ce mă privește, numai aparent. Căci am lucrat ca electrician în cinematografie și venind în contact cu actorii am îndrăgit meseria lor. De atunci am rămas un credincios și perseverent interpret — în orele libere.

— *Ce roluri ați jucat pînă acum?*

— Multe... Dar bineînțeles nu în toate am fost mulțumit de calitatea interpretării mele... Mi-am început „cariera" de actor amator, așa cum se obișnuiește în această meserie: la început am făcut figurație, am recitat scurte fragmente, apoi mi s-au încredințat roluri... Am jucat în piesele „Bărbatul fără opinci", „E trist, dar adevărat", puse în scenă de căminul cultural „I. Negulici" din comuna Dobroiești, „Nunta Ioanei", piesă în care m-ați văzut astăzi... De altfel piesa aceasta îmi place în mod deosebit în zilele acestea...

— *De ce?*

— Pentru că peste două săptămîni mă căsătoresc. Și viitoarea mea soție — care este absolventă a școlii profesionale de construcții — este și ea o pasionată artistă amatoare. Ca atare, cel puțin în această privință, ne vom înțelege perfect...

— *Și în rest?*

— În rest o să confirme timpul și sînt convins că nu îmi va înșela așteptările...

Următorul interlocutor... au fost frații Marin și Vasile Ștefan. Spun totuși „următorul interlocutor" deoarece — numai din pricina hazardului — răspunsurile lor au fost... identice.

— *Ce meserie aveți?*

— Amîndoi lăcătuși. Amîndoi lucrăm la întreprinderea 215 — Instalații din Capitală.

— *Sînteți artiști amatori vechi?*

— Fără-ndoială. Jucăm pe scenă de 7—8 ani, cifră revenind de data aceasta, fiecăruia în parte.

— *Probabil că jucați și în același piese...*

— Da, foarte adesea. Dar — bineînțeles — nu și în același rol... Avînd aceeași meserie și aceeași pasiune pentru teatru — prin forța împrejurărilor — sîntem de foarte multe ori împreună...

— *Și care este interpret mai bun?*

— Amîndoi... Orice încercare de a semăna discordie în această privință este nereușită. Ne străduim cu aceeași rîvnă să jucăm cît mai bine și mai convingător. De altfel ,trebuie să știți că întregul nostru colectiv de teatru a muncit mult pentru prezentarea la Festival. La concursul al IV-lea al artiștilor amatori noi am luat premiul I la faza raională și n-am vrea nici acum să rămînem mai prejos...

— *Așadar, faceți pronosticuri?*

— Nicidecum. O dorință firească nu poate însemna pronostic. Cu atît mai mult cu cît în fiecare an nivelul artistic al formațiilor de amatori este mai ridicat, iar lupta între concurenți — mai strînsă. Deci pronosticurile sînt excluse, pînă la deliberarea definitivă a juriului, iar aceasta este așteptată cu legitimă emoție de amîndoi...

O nevastă tînără, voinică, iute la mînie și tare bună de gură — așa a apărut pe scenă Elisabeta Petrescu, în rolul Chirei din piesa „Bucuroși de oaspeți" prezentată de căminul cultural „Pavel Tcacenko" din comuna Pantelimon. În realitate, interpreta este o fată liniștită și... deloc guralivă. Totuși am reușit să o „descos" pe îndelete.

— *După felul cum jucați, — plină de dinamism și naturalețe — se vede că vă place rolul Chirei...*

— E adevărat: dar oricare personaj mă atrage la fel, de la bun început. Am fost pe scenă, cu aceeași plăcere, și logodnică, și fiică de senator și mamă...

— *Care dintre roluri v-au atras mai mult?*

— Dacă este vorba de cel mai iubit rol — pe care de altfel nu l-am jucat niciodată — atunci trebuie să spun că acesta rămîne „Anca" din „Năpasta". L-am învățat, cu toate că nu se punea piesa în scenă, fiind mult prea grea pentru posibilitățile noastre artistice... Dar asta nu m-a împiedicat să simt, să înțeleg și să iubesc foarte mult acest personaj, descris atît de bine de Caragiale...

— *Aveți o înclinație deosebită spre literatura clasică?*

— Cred că da, deși citesc cu plăcere și multe lucrări din literatura contemporană. Știu pe de rost versuri de Eminescu, Cosbuc, pe care-l apreciez în mod deosebit, și ale cărui poezii le recit cu precădere.

— *Mergeți des la teatru?*

— Nu atît cît aș dori. Lucrez la întreprinderea „Electrocablul", unde sînt dactilografă și în orele libere sînt artistă amatoare. De aceea am prea puțin timp liber pentru spectacole, la care m-aș duce în fiecare seară...

Cînd am intrat în cabina improvizată a actorilor, l-am găsit pe Șerban Ștefan demachiindu-se. Pielarul de la „Flacăra Roșie" își scotea fardul de pe față, cu o îndemînare de profesionist.

— *Ați învățat repede și acest meșteșug...*

— Nu chiar atît de repede. Dar din 1947, cînd am devenit artist amator și pînă azi, a trecut ceva vreme...

— *Vă amintiți ceva despre debut?*

— Amintirea nu este prea măgulitoare pentru mine. Aveam de recitat o poezie și după două strofe, paralizat de trac, am uitat restul. Au urmat cîteva momente penibile, după care am fugit rușinat de pe scenă.

— *De atunci însă ați avut prilejul să vă luați revanșa...*

— Într-adevăr. Și mai cu seamă în acest episod dramatic „O seară de toamnă", pe care l-a prezentat căminul cultural „Luminița copiilor", în cadrul Festivalului...

— *Ce gen dramatic preferați?*

— Drama și tragedia. Dar în același timp îmi place și comedia. Într-un cuvînt, tot ceeace înseamnă teatru.

— *Ce studiați pentru ridicarea nivelului de interpretare?*

— Mă voi înscrie anul acesta la școala populară de artă, pentru care mă pregătesc acum. Dar chiar concursul acesta este pentru mine o bună posibilitate de verificare artistică. De aceea este de prisos să vă spun că așteptăm cuvîntul juriului cu mare nerăbdare...

I-am lăsat pe artiștii amatori pradă emoțiilor inerente și așteptărilor febrile, proprii întrecerilor de acest gen. În asemenea clipe ei și-au dezbrăcat haina de scenă; „erou principal" a devenit comisia care va da verdictul.

Pia RĂDULESCU

La Leningrad, în 11 săli ale Ermitajului, s-a deschis recent o expoziție de artă românească. Au fost prezentate peste 160 de lucrări de pictură, sculptură și grafică. În clișeu: În fața tabloului pictorului Alexandru Ciucurencu „Ana Ipătescu"

Primul deceniu al unui teatru dintr-un centru muncitoresc

— Ne mută? Unde?
— Am auzit că la... Turda!
— Unde???

Cam acesta era dialogul — multiplicat — al celor care făceau parte, acum zece ani, din ansamblul Teatrului Poporului din Cluj. Se hotărîse tocmai mutarea sediului acestui colectiv într-un alt oraș ardelean. Și cum forurile de partid și administrative din Turda susțineau cu însuflețire necesitatea existenței unui teatru stabil în acest centru industrial în plină dezvoltare, actorii și tehnicienii clujeni urcară dealul Feleacului și poposiră pe malul Arieșului, în timp ce colegii de la secția maghiară a aceluiași teatru plecau să se stabilească la Sfîntu-Gheorghe. Așa a luat ființă, în 1948, Teatrul de Stat din Turda. Și de aceia cele cîțiva din membrii colectivului, care se mai află și astăzi, după un deceniu, în teatru, li se spune „generația pașoptiștilor" — un epitet care, pe bună dreptate, le face cinste. Fiindcă cei care au pus bazele primului teatru permanent din Turda au contribuit și ei la înfăptuirea unei revoluții: revoluția culturală.

Entuziaști, membrii colectivului, s-au pus pe treabă fără să se sperie de condițiile în deosebi de dificile, inerente oricărui început. Faptul că sala în care trebuiau să joace, și mai ales scena fostului cinematograf se dovedeau improprii, nu le-a știrbit din elan. Și cît de greu le-a fost să se adapteze pe scena mică ca o cutie de chibrituri, abia astăzi își dau seama; astăzi, cînd au la dispoziție o scenă modernă, bine utilată și o sală confortabilă, plăcută, primitoare. Și în pofida deficiențelor tehnice, pe acea scenuță a avut loc, în toamna anului 1948, deschiderea primei stagiuni, cu „O scrisoare pierdută". Apoi, rînd pe rînd, an după an, alte premiere, și iarăși altele. În total, 57 de piese, dintre care — și aceasta spre mîndria colectivului turdean, care a preferat adesea

Nella Comloșan, Avram Besoiu, Lucia Tamaș și Tănase Cazimir în „Dragostea Anei Berezko".

se aducea decorul pentru viitorul act, ceea ce lungea nespus pauzele. Și în toamna aceia, iarna venise ceva mai iute, așa că în seara premierei, o lapoviță străsnică însoțea aceste „originale" schimbări de decor, umezind și pătînd decorurile abia ieșite din atelierul de pictură. În plus, ușa larg deschisă către curte lăsa viscolul să zburde în voie pe scenă. Publicul premierei însă aplauda cu însuflețire voioșia și energia tinerelor și frumoaselor strungărițe ale comediei, care petreceau o zi de odihnă într-un minunat cring înverzit, căci întregul colectiv de actori și tehnicieni, într-o atmosferă cu adevărat sărbătorească își realizau, în ciuda greutăților, angajamentul de onoare de a cinsti printr-o premieră valoroasă aniversarea zilei de 7 Noiembrie.

Era deci clar, și pentru membrii colectivului, dar și pentru organele de partid și cele ale puterii locale că Teatrul de Stat din Turda are nevoie de o sală adecvată, demnă de străduințile adeseori încununate de succes, ale colectivului. Și s-a purces la reamenajarea unui local spațios, al fostului cinematograf, menit să devină sediul nou al teatrului.

Dar în cele patru stagiuni, cît n-au avut un local propriu, actorii turdeni nu au stagnat activitatea, ba dimpotrivă. Obligați să facă mai des turnee, ei au cutreerat regiunea, întreaga țară chiar, reușind să se facă cunoscuți și apreciați. De unde la început mulți nici nu știau că la Turda există un teatru, astăzi afișele care vestesc sosirea colectivului sînt așteptate cu bucurie și la Suceava, și la Cîmpina și la Turnu-Severin. Căci publicul din întreaga țară a putut înregistra realizările din ce în ce mai valoroase ale celor de la Turda: „Împărăteasa lui Machidon" a obținut o mențiune la Decada dramaturgiei originale din 1956; comedia cehă „Oaspeți nepoftiți" regizată și interpretată doar de tineri actori ai colectivului a prilejuit mai multe realizări răsplătite cu mențiuni la Concursul tineretului din vara trecută. Zece stagiuni în care de cel puțin 7000 de ori s-a bătut gongul și s-a dat semnalul „Sus cortina". (Să nu credeți cumva că au fost date 7000 de spectacole! Nu, doar 2289, dar cum „sus cortina" se înalță la fiecare act, am apreciat la 7000...) Zece stagiuni în care, la Turda, în mica sală de pînă acum sau în sălile de festivități ale fabricilor „Cimentul", „Sticla", „Industria Sîrmii"; în satele dimprejur sau departe, de-a lungul și de-a latul patriei, impresionanta cifră de 664.670 de spectatori este rezultatul efortului unui vrednic colectiv angajat în lupta pentru educarea socialistă a oamenilor muncii din țara noastră. Actori și tehnicieni, tineri și maturi laolaltă, cei care peste cîteva zile își vor deschide în noul teatru, prima stagiune a celui de-al doilea deceniu, sub semnul aceluiași mare Caragiale, reluînd, într-o nouă montare și interpretare tot „Scrisoarea pierdută" deschizătoare a drumului lor, merită din plin, în numele celor peste 650.000 de spectatori, sărbătoreasca urare: La mulți ani!

G. CUIBUȘ

„R. M." — fabrica de minciuni

Publicitate și șomaj în S.U.A...

Scriitorul american Vance Packard a publicat de curînd la New York cartea „Stăpînii oculți ai Americii", în care dezvăluie cu un ascuțit spirit critic rolul imens pe care-l au în viața publică a S.U.A. marii capitaliști americani, proprietari ai agențiilor de reclamă și publicitate.

Autorul demască metodele de lucru ale fabricanților de minciuni folosite în coruperea publicului american, care sub influența reclamelor și publicității este silit să cumpere un anumit produs, să citească un anume ziar sau o anumită carte, să voteze pentru un anumit candidat, să meargă la un anumit film, să fumeze anumite țigări etc.

Tehnica acestor magnați ai baloanelor cu minciuni se rezumă la așa zisul sistem R.M., și la argumentele pe care le folosesc în acest scop (firmele de neon, afișele multicolore pentru care pozează fete tinere aproape complet dezbrăcate, pungile de nylon, guma de mestecat, ciocolata sau caramelele pe care le oferă gratuit cumpărătorilor unui anumit produs, etc.).

Ce urmărește acest sistem R.M.? Agenții R.M. și toți acei ce se ascund în dosul acestui sistem, trebuie să supună cu orice preț voința consumatorului voinței marilor capitaliști. Serviciile R.M. sînt în stare de alarmă în momentul în care se anunță o supraproducție pe piață și atunci se verifică capacitatea lui de a îndemna și convinge americanul de rînd să cumpere tot felul de mărfuri utile și inutile, pentru ca acesta să nu mai păstreze nici un dolar nefolosit în buzunar...

Adeseori amestecul brutal al aparatului R.M. dă naștere la situații ridicole. O firmă din Chicago, care producea articole pentru coafori, trebuia să declare faliment în răstimp de cîteva zile. R.M. a intrat însă în acțiune, pentru a convinge mamele americane să facă coafuri „permanente" copiilor. Cîțiva specialiști de psihiatrie infantilă în serviciul R.M. au decretat necesitatea imperioasă de a se face ondulații permanente copiilor americani... R.M. a susținut în reclamele sale la radio, televiziune, în trenuri și metrouri, că părul ondulat este semnul adevăratei fericiri terestre, în timp ce părul lins face ca persoanele în cauză să piardă dragostea celor din jurul lor...

Un adevărat bombardament publicitar însoțește uneori apariția unei cărți în S.U.A., dacă la mijloc se ascund anumite interese. Tirajul maculaturii naturaliste a lui Mickey Spillane a întrecut, datorită reclamei susținute făcută de R. M., tirajul celor mai populare cărți americane. Vance Packard arată că reclama literară din S.U.A. dezinformează de cele mai multe ori cititorul american.

Despre o carte oarecare se spune într-un afiș suprarealist: „Poți fi fericit dimineața dacă-l citești pe Robert Paul Smith, bîndu-ți cafeaua la Café Nino"... Prin hotelul Pearson din Chicago au trecut numeroase personalități de-a lungul anilor. Proprietarii acestui hotel invită pasagerii, în reclama pe care o fac hotelului, să ocupe camerele locuite cîndva de Mistinguette, de André Maurois, de regele Albert al Belgiei, etc... unde se vor simți în intimitatea marilor personaje...

Numeroși poeți talentați — arată Packard în cartea sa — sînt nevoiți să-și vîndă conștiința pentru o bucată de pîine. Adesea ei scriu poeme pentru reclama unei fabrici de săpun, a unei băuturi alcoolice sau a unei companii de aviație. Reclamele marilor ateliere de croitorie ale firmei Altman and Comp. din New York sînt de obicei în versuri.

Revistele literare de genul „The Atlantic", „The Writer", și altele sînt pe trei sferturi pline cu reclame de tot felul, de la cărți la automobile, de la insecticide la apă de colonie, etc. În aceste reviste, controlate de serviciile R.M., întîlnești nume ca al poetului Winifred Harre, care dedică versuri companiei navale de pasageri „Moore-Mc Cormack Lines", invitînd pe americani să viziteze insula Barbados sau plaja de la Copacabana. Vance Packard afirmă cu ironie vădită că în acest mod compania de transport va avea de cîștigat și sărmanul poet va avea o pîine...

R.M.-ul, acest stăpîn ocult al Americii, prin puterea pe care o exercită asupra opiniei publice americane, poate ruina sau îmbogăți un om în 24 de ore, în urma unei reclame sgomotoase; Leslie Weatherhead, de pildă, autorul unei cărți de umor răsuflat „Medicamente pentru plictiseală", s-a trezit milionar peste noapte în urma reclamei deslănțuite de serviciile de publicitate R.M. în jurul acestei cărți, care trebuia să alunge spectrul plictiselii din S.U.A...

Vance Packard se întreabă cu amărăciune unde va duce campania psihologică a agențiilor de publicitate americane, menită să dea impresia prosperității care există în S.U.A. În spatele acestei prosperități se află însă milioanele de șomeri americani, care știu că nici superautomobilul „Hardtop", prezentat de serviciile R.M. ca un simbol al femeii americane moderne, alături de toate celelalte trucuri ingenioase ale agențiilor de publicitate și reclamă din S.U.A. nu-i poate convinge că în S.U.A. se trăiește din ce în ce mai bine și că climatul economic se înviorează...

G. CUIBUȘ

ECOURI

Cinematografice

● **CINEAȘTII** sovietici, în colaborare cu cei chinezi, au terminat turnarea filmului de lung metraj **„Sub cerul deșerturilor străvechi".** Este un film în culori, realizat de regizorii V. Snaider și Tin Cijen și consacrat regiunilor Chinei de nord-vest. El va rula pe ecranele Chinei și Uniunii Sovietice cu prilejul sărbătoririi celei de-a noua aniversări a proclamării R. P. Chineze.

● **STUDIOUL** de filme „A. Dovjenko" din Kiev a realizat filmul artistic „Pravda", ecranizare a piesei cu același nume a lui Aleksandr Korneiciuk. Piesa lui Korneiciuk, scrisă cu 20 de ani în urmă, se bucură de un invariabil succes pe scenele teatrelor sovietice. Folosind posibilitățile cinematografiei, scenaristul Levada a lărgit cadrul prezentării pe scenă.

Filmul „Pravda" povestește felul în care masele populare, conduse de partidul comunist, au știut să găsească drumul spre adevăr în anii de după revoluția burghezo-democratică din februarie, în timpul regimului lui Kerenski. În rolul lui Lenin apare artistul G. Lucenko.

● **SE ANUNȚĂ** terminarea unui nou film al lui Gillo Pintecorvo, cu Yves Montand și Alida Vali în rolurile principale. Acțiunea se petrece pe mare. Titlul filmului: „Un anume Squarcio".

● **STUDIOUL „Albania Nouă"**, în colaborare cu Studioul central de filme documentare de la Moscova, va produce un film consacrat folclorului albanez. Turnarea va fi realizată în anul 1959. În prezent se află în Albania cunoscutul regizor sovietic Ilia Kopalin.

● **VITTORIO DE SICA** a reluat colaborarea cu Cesare Zavattini, refăcînd astfel cuplul care a creat „Hoții de biciclete". Zavattini a terminat scenariul unui nou film scris pentru de Sica și având titlul „La ora 18 pentru judecata".

● **ALBERT LAMORISSE**, creatorul filmului „Balonul roșu", a încenput turnarea în Bretania a unui nou film având titlul provizoriu „Călătoria în balon". El este și autorul scenariului, iar fiul său Pascal Lamorisse este bineînțeles actorul principal, alături de André Gilles și de Maurice Baquet.

● **ALBERTO LATUADA** a început turnarea interioarelor pentru filmul „Furtuna" de Puschin. Tot el este autorul scenariului. În colaborare cu Peterson și Perilli. Interpreții principali sînt Silvana Mangano și Vittorio Gassman.

● **DE CURIND** a fost reprezentat la Roma în localul Legației Republicii Cehoslovace, filmul „Crearea lumii" de Jean Effel și Eduard Hofman. Filmul, care a obținut Premiul I la Festivalul Internațional al Filmului pentru copii și care a stîrnit mînia ziarului Vaticanului „Osservatore Romano", a obținut acum meritate aprecieri din partea criticii italiene. Clericalii fac însă tot posibilul ca această capodoperă să nu fie prezentată publicului italian.

● **LA KUNMIN** (R. P. Chineză) a fost dat în exploatare un nou studio cinematografic, primul din provincia multinațională Iunnan. Studioul a realizat primul său film, un jurnal care prezintă viața nouă a provinciei. Anul acesta și anul viitor studioul va produce în special jurnale și filme științifice și educative. Mai tîrziu el va produce și filme artistice.

● **IN STUDIOURILE DEFA** s-a început realizarea unei superproducții cu caracter istoric asupra revoluției germane din noiembrie 1918. Pentru realizarea acestui film au fost utilizați cca. 15.000 de figuranți.

● **UN FILM** care are ca subiect viața lui Cicero, va fi realizat de o casă de filme italiană, rolul principal fiind interpretat de Vittorio de Sica.

Muzicale

● **O CULEGERE** de romanțe de compozitori sovietici pe versuri de Rabindranath Tagore va apare în curînd la Moscova.

● **ÎNTRE** 10 octombrie și 8 noiembrie va avea loc la Paris un festival muzical, la care vor lua parte orchestre și soliști din mai multe țări. Printre soliștii de renume mondial care și-au și anunțat participarea figurează David Oistrach, Yehudi Menuhin, Isac Stern, Tino Francescatti, Alex Brailovsky și Artur Grumieau.

● **LA TAȘKENT** a fost prezentată de curînd noua operă a compozitorului Junius Radjabai, intitulată „Zainab și Oman", consacrată vieții tineretului uzbek din zilele noastre.

● **„MUZICA FRANCEZĂ"** este o nouă lucrare apărută de curînd în Editura muzicală din Moscova. Ea conține un studiu detaliat asupra originii și tradițiilor muzicii franceze și popularizează opera celor trei muzicieni Vincent d'Indy, Gabriel Fauré și Claude Debussy, care au avut o influență deosebită asupra muzicii franceze moderne.

● **ÎN EDITURA** „Compozitorul sovietic" a apărut în limba rusă cartea lui L. Danilevici, „Dimitri Șostacovici". La sfîrșitul monografiei există o listă completă a operelor lui Șostakovici, cu datele lor de apariție și cu cele ale primei lor execuții.

● **UN COREGRAF** japonez a compus un balet după binecunoscuta operă chineză „Fata cu părul cărunt". Baletul a fost prezentat pentru prima oară în R. P. Chineză, rolul titular fiind interpretat de balerina japoneză Mikiko Matsuyama.

● **ÎN ULTIMA VREME**, compozitorii uzbeci au creat o serie de lucrări remarcabile, printre care opera comică „Tertipurile lui Maisarî", de Suleiman Iudakov, baletul „Visul" de Ilias Akbarov, precum și numeroase simfonii și cantate.

„Nora" de Ibsen în interpretarea artiștilor teatrului chinezesc din Pekin

VITRINA cu cărți

K. STANISLAVSKI:

„Viața mea în artă" (Ediția III-a)

Cartea lui Stanislavski „Viața mea în artă" depășește cadrul unor simple notații autobiografice pentru că, atît materialul faptic cît mai ales concluziile teoretice sintetizează o îndelungată și inovatoare experiență de actor și regizor. Într-adevăr, este cunoscut ce datorează teatrul realist contemporan lui Stanislavski, indicațiilor sale. Ideile sale reformatoare, expresie a înnoirilor săvîrșite pe plan social, tindeau să marcheze apariția unui teatru de tip nou, revoluționar, adresat maselor celor mai largi de spectatori. Pornind de la această cerință a artei pătrunsă de spiritul realismului-socialist, Stanislavski a ridicat munca actorului și a regizorului pe o treaptă superioară, dînd un conținut nou muncii lor, eliberîndu-i de spectrul cabotinajului și facilității. Ideile sale cuprinse în faimosul „sistem Stanislavski" au educat generații întregi de actori ai scenelor sovietice, impunîndu-și superioritatea și în afara granițelor Țării Socialismului. Mereu viabil, mereu proaspăt, mereu actual, mesajul artistic al lui Stanislavski se dovedește a fi destul de complet pentru a putea rezolva complexele probleme ale teatrului contemporan. Interesul mereu crescînd pe care arta sa o trezește în rîndurile oamenilor de teatru în general ca și în rîndul nespecialiștilor din țara noastră a impus ca o necesitate apariția celei de a treia ediții a operei sale de bază.

EMIL GÎRLEANU:

„Bucăți alese"

Bucățile reunite în acest volum, deși aparțin unor perioade diferite de creație, sînt caracteristice pentru proza scriitorului: dragoste pentru oameni simpli și obijduiți, umor blajin, sensibilitate în fața frumuseților naturii.

Cunoscător al vieții și psihologiei țăranului, Emil Gîrleanu închină acestuia pagini emoționante prin dramatismul situațiilor. Schița „Inecatul" este caracteristică din acest punct de vedere, dincolo de nenorocirea propriu zisă, relevîndu-se mizeria de nesuportat în care trăiau masele de țărani săraci. Urmărind procesul de desumanizare al oamenilor datorat mizeriei și obsesiei banilor, Gîrleanu înfățișează în „Punga" consecințele pe care le au în comportarea unor țărani, întîmplări ca găsirea unei pungi — presupusă plină cu bani.

Volumul mai cuprinde cîteva schițe inspirate de războiul de independență de la 1877, valoroase prin reliefarea aceleiași dragoste pentru oameni a scriitorului.

O însemnată parte din volum însă cuprinde ciclul „Din lumea celor care nu cuvîntă". Sensibil față de lumea animalelor, Gîrleanu înfățișează cu umor (Fricosul) sau în tonuri tragice (Căprioara) viața plină de taine a pădurii.

I. GONCEAROV:

„Opere" — volumul 4

Încheind galeria „oamenilor de prisos" — romanul „Oblomov" de I. Goncearov, cuprins în volumul 4 din opere, recent apărut, constituie, ca și operele lui Puşkin, Lermontov, Gogol sau Turgheniev, un aspru rechizitoriu la adresa societății țariste din prima jumătate a sec. XIX-lea, coruptă, crudă, neputincioasă.

Oblomov, odraslă de mic boiernaș, este un produs tipic al acestei societăți. Neobișnuit cu o viață activă, incapabil de un efort cît de cît serios, Oblomov își trăiește ceasurile lenevind pe canapea, pierzîndu-se în visări sterpe și în vagi considerații etico-filozofice. Încercările Olgăi de a-l smulge letargiei, de a da un sens major vieții lui se soldează cu un faliment. Oblomov, asemeni lui Oneghin, Pecioria sau Rudin, este condamnat de o societate care nu poate trezi în om energii și idealuri mărețe, care nu-i poate oferi posibilitatea împlinirii visurilor lui. El pier odată cu societatea care l-a produs, în locul lor apărînd eroi realiști, energici, ca Rahmetov sau comuniști ca Pavel Vlasov care știu de acum ce vor pentru că au ales drumul spinos dar măreț al luptei pentru eliberarea omenirii.

I. MATEI

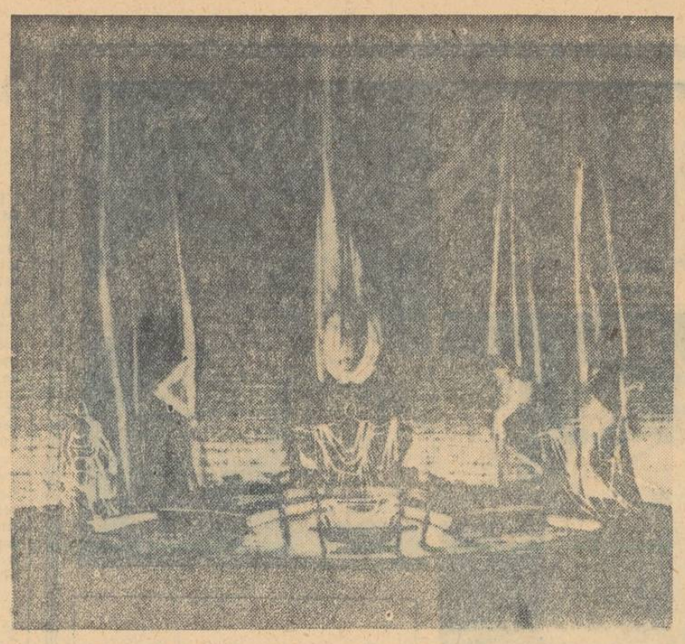

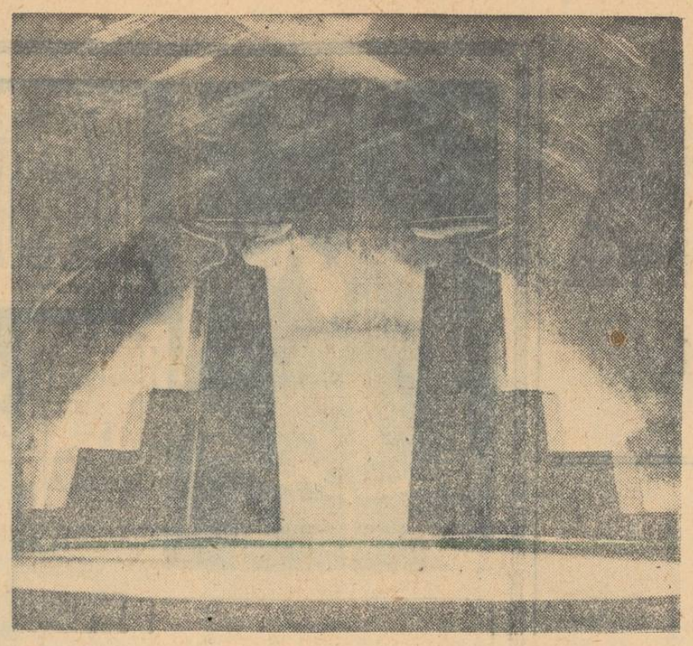

Două decoruri ale operei „Oedip" de George Enescu, pe scena Teatrului de Stat de Operă și Balet al R.P.R.

Fotografii: AGERPRES

Oedip pe scena operei românești

(Urmare din pag. 1-a)

mă identifica, în unele momente, cu eroul meu. Dacă aș spune în ce stare de exaltare m-am găsit gîndindu-mă la Oedip, apoi compunînd notă cu notă această voluminoasă operă, nimeni nu m-ar crede.

Un subiect ca acesta nu-l alegi: te alege el; pune stăpînire pe tine, nu-ți mai dă drumul, nu mai scapi de el decît cu stiloul în mînă, în fața hîrtiei liniate.

Într-o zi, în 1910, la Comedia Franceză, am văzut pe Mounet-Sully în „Oedip Rege". Mounet-Sully nu mai era tînăr, dar ce om! În adevăr, nu aș putea să descriu emoția pe care am resimțit-o în fața operei și a interpretului. Vocea lui, vocea aceea sonoră și flexibilă, care lansa frazele ca și cînd ar fi fost un cîntec și versurile ca pe o melodie, vocea aceasta va răsuna în memoria mea pînă în ultima mea zi.

Cei care nu au văzut și nu au auzit niciodată pe Mounet-Sully nu pot să-și facă o idee de acest incomparabil tragedian. Chiar și discul nu redă decît parțial accentul vocii sale patetice.

În momentul în care Oedip își sparge ochii, Mounet-Sully realiza un miracol. Obrazul lui, atît de frumos deobicei, devenea progresiv hidos, aproape animalic. Nu vorbesc de șiroaiele care curgea pe obrajii lui, ci de trăsăturile feței însăși, pe care durerea le deforma. Cît despre strigătul care izbucnea din această mască înspăimîntătoare, l-am notat în partitura mea în note intenționat false. Aceste note ce nu pot fi cîntate, André Pernet, care a creat rolul lui Oedip (este vorba de premiera mondială a operei „Oedip", care a avut loc la Paris, în martie 1936, N.N.) a avut curajul să le înveție și talentul de a le urla.

Ieșind de la Comedia Franceză, eram halucinat. O idee fixă pusese stăpînire pe mine: să compun un „Oedip"... Cînd am început să lucrez, eram literalmente posedat. Un astfel de subiect! Să abordez antichitatea în ce are ea mai splendid, mai legendar și în același timp mai uman! Nu voiam să fac din Oedip al meu un zeu, ci o ființă de carne, ca d-ta și ca mine. Dacă unele accente pe care i le-am dat au emoționat cîteva persoane, cred că e din cauză că ele au recunoscut în pînsul lor un ecou frățesc.

M-am mulțumit la început cu o simplă schiță grăbită, în care niște săgeți și semne cabalistice, inteligibile numai pentru mine, îmi serveau drept puncte de reper. Aceasta mi-a luat cam patru luni și jumătate. Apoi, mi-au trebuit șaisprezece luni ca să redactez un proiect mai complet. După care am lucrat, cu unele întreruperi, timp de opt ani. În rezumat „Oedip" mi-a frămîntat mintea timp de un sfert de secol și mi-a luat zece ani de muncă. Primele note le-am scris în Elveția, aproape de Lausanne, iar ultimele la Tețcani, în Moldova.

Cînd am început, îmi impusesem trei reguli de conduită:

Primo: nu patos, nu repetiții, nu discursuri inutile, acțiunea trebuie să se înoade rapid.

Secundo: Publicul nu trebuie să se plictisească. Aceasta e de altfel o consecință logică a primului punct.

Tertio. Auditoriul trebuie să înțeleagă textul. Convingerea mea este că lumea nu merge la operă pentru a auzi numai muzică. O dramă lirică reușită trebuie să aibă o acțiune și un text inteligibile".

George Enescu povestește că, în timp ce își termina opera, era frămîntat de cine vor fi viitorii ei interpreți. Doi mari artiști îi ocupau mintea. Mounet-Sully murise și în afară de aceasta era greu de presupus că el ar fi putut interpreta un rol liric. „Dar — spune Enescu — Șaliapin trăia și aș fi dat totul ca el să joace și să cînte rolul principal. Nu i-am propus eu acest lucru. Puțin timp înainte de moartea sa, pe cînd mai cînta încă „Don Quichotte" de Massenet la Opera Comică din Paris, Șaliapin mă invită să-l văd. M-am dus într-o seară în cabina lui, între două acte. Îmi spuse, simplu, o frază care, pentru moment, mi se păru stranie:

— Vreau să văd libretul, dar fără să aud o singură notă de muzică...

Mai tîrziu am înțeles că mai înainte chiar de a judeca muzica, voia să măsoare importanța rolului și să știe dacă forțele lui îi îngăduiau să-l înfrunte. Fiind sigur că nu ar fi putut să rămînă în scenă atît de mult timp, îmi înapoie textul într-o bună zi, fără să spună nici un cuvînt. Eram foarte trist, mărturisesc, gîndindu-mă că Oedip ar fi putut să fie Șaliapin".

La premiera de la Opera din Paris, „Oedip" a înregistrat un mare succes. „Da, în adevăr — scrie Enescu — a fost o seară frumoasă, fiecare dîndu-și contribuția din toată inima și eu însumi simțind cum îmi bate inima să se spargă după atîția ani de speranțe și de eforturi!"

„Oedip" s-a mai reprezentat, după moartea lui Enescu, la 3 martie 1956, la Opera din Bruxelles, sub conducerea muzicală a lui Jean Absil, actualmente oaspe al țării noastre.

Premiera de la București cere colectivului Teatrului nostru de Operă și Balet eforturi cu atît mai mari cu cît prezentarea acestei mari lucrări enescience trebuie să întreacă strălucirea pe care l-a dat-o realizarea ei pe scenele din Paris și Bruxelles.

★

La București, rolul „Oedip" — indiscutabil rolul dominant al întregii opere — va fi cîntat succesiv, de David Ohanesian și I. Florei.

Am avut prilejul, în pauza unei recente repetiții, să stăm de vorbă cu unul din interpreții lui Oedip. Tînărul bariton David Ohanesian și-a cîștigat de mai mulți ani simpatiile publicului de operă din țara noastră și în mod deosebit ale celui din Cluj. Ohanesian a debutat pe scenă la 2 decembrie 1950, la Cluj. Pînă atunci fusese corist și solist al Ansamblului de cîntece și dansuri C.F.R. din București. A cîntat la opera din Cluj din 1950 și pînă în februarie 1958, cînd a trecut în colectivul Teatrului de Stat de Operă și Balet din București.

În scurta lui carieră, Ohanesian a cîntat în peste 20 de opere, dintre care „Paiațe" (în care și-a făcut debutul la Cluj), Rigoletto, Trubadurul, Aida, Traviata, Carmen, Halka, Tannhäuser, Evghenii Oneghin, Cneazul Igor, Mazeppa, Pană Lesnea Rusalim. Cele mai mari succese și rolurile cele mai dragi i-au fost cele din Mazeppa de Ceaikovski și Pană Lesnea Rusalim, de Paul Constantinescu.

A obținut mari succese peste hotare cu „Rigoletto" și cu „Aida", în Cehoslovacia și în R.S.S. Armeană.

— Fără nici o îndoială însă că rolul cel mai mare care mi s-a încredințat vreodată este Oedip — ne-a spus Ohanesian. Este o mare cinste pentru mine și un prilej de deosebită mîndrie că voi cînta acest rol complex, rol de culme pentru cariera unui artist. Vă imaginați, cred, cît de emoționat sînt și cît de preocupat de a-l pregăti fără nici un răgaz și pînă în cele mai mici amănunte. Am credința însă că mă voi achita cu cinste de sarcina mea, avînd permanenta îndrumare a maestrului Silvestri și făcînd parte dintr-un colectiv care pregătește opera „Oedip" cu o grijă și o dragoste izvorîte din admirația pe care cu toții o purtăm genialului muzician care a fost George Enescu.

Mic jurnal al concursului internațional „George Enescu"

(Urmare din pag. 1-a)

concurenții. Și, adresîndu-se lui Voskresenski:

— Vă rog, treceți în sală. Începem. Din sala de concert se aude din nou pianul, la care Voskresenski interpretează din nou ca în prima zi de deschidere a concursului, fragmente din suita op. 10 de Enescu, din preludiul și fuga în do diez minor de Bach.

Mai apar și alți concurenți, pe care, probabil, îi vom putea urmări pe ecranele cinematografelor: CRIMHILDA CRISTESCU. LI MIN-CEAN, MICHELE BOEGNER RUSLANA ANTONOVICZ. Într-un colț, așezați pe o bancă, doi tineri concurenți stau de vorbă în așteptarea rezultatelor. Sînt SHELDON LUBOW și ALDO MANCINELLI din S.U.A.

Încep cu obișnuita întrebare adresată concurenților:

— Ce părere aveți despre concurs?

Aldo Mancinelli, un tînăr oacheș și mărunțel, începe să rîdă:

— Oh! Ca să-mi spun părerea ar trebui să știu întîi dacă am ieșit printre primii! Apoi, redevine serios, ceea ce, trebuie să spun că îi vine foarte greu, fiind tot timpul pus pe glume:

— Concursul se desfășoară, socotesc eu, la un nivel foarte înalt: concurența e serioasă. E drept că nu i-am ascultat cîntînd pe ceilalți, dar unii dintre concurenți îmi sînt cunoscuți ca pianiști excelenți. Și încă ceva: m-a impresionat teribil organizarea concursului. Am fost de-a dreptul emoționat, la sosire la aeroport, cînd am constatat că eram așteptat de membri ai comitetului de organizare. Atîta grijă, atîta atenție...

— Bine, dar mi se pare normal. Cum ați fi știut să vă descurcați în București, străini cum sînteți, dacă nu vă primea cineva?

— Oh! Am mai participat și la alte concursuri, dar fiecare se descurcă singur.

— Cum vă place orașul nostru?

— N-am avut, din păcate, timp prea mult ca să mă plimb. Dar, atît cît am văzut, găsesc că e un oraș mare. Cred că are peste 1.500.000 de locuitori.

— Vorbiți-mi despre activitatea dvs. pe tărîm muzical în Statele Unite.

— Ei bine, am studiat la „Oberlin Conservatory of Music", pe care l-am absolvit în 1958. Am avut ca profesori pe Jack Radunski, Rudolf Firkusny și Claudio Arrau. Apoi am studiat cu Carlo Zecchi la Academia Santa Cecilia din Roma, unde am luat diploma în 1955. Iar în 1954 am luat premiul I Busoni în Italia, la Bolzano.

— Compozitorul preferat?

— Beethoven. Evident cînt și muzică modernă. Chiar pentru concurs m-am înscris cu o piesă a unui compozitor american modern, foarte apreciat la noi: Sonata op. 26 de Samuel Barber.

— Ce muzică preferă publicul american? Clasică sau modernă?

— La noi se face mult zgomot pe tema muzicii moderne. Dar, ca pretutindeni, oamenii iubesc mai mult compozitorii cunoscuți: Beethoven, Schuman, Brahms...

În timpul acesta, clipele se scurg una după alta. Parte din concurenți au renunțat să mai aștepte rezultatele.

— Să stai așa, în așteptare, e îngrozitor, spune cineva.

— Pentru noi, da, dar gîndește-te și la juriu. Mi-e cu adevărat milă de ei, intervine un alt concurent. După ce au ascultat aceleași piese interpretate de, cred, peste 50 de concurenți, stau acum de trei ceasuri în discuții și deliberări. Trebuie să fie de-a dreptul chinuitor.

Doamna Boegner, mama MICHELEI BOEGNER, își sfătuiește fiica să meargă să studieze mai departe la Conservator. Pleacă, însoțită de CLIVE LYTHGOE, concurentul englez.

— E mai bine așa, îmi spune ea. N-are nici un rost să stea aici, cu emoții și nervi. Mai bine să exerseze mai departe.

Ruslana Antonovicz, pianistă austriacă, se apropie și ea.

Pianista Michèle Boegner (Franța)

— Eu nu plec pînă nu văd rezultatele, spune ea și zîmbește. N-am răbdare să stau în alt loc, cînd aici se hotărăște soarta concurenților. Și a mea, natural!

Intru în vorbă cu dînsa. Îmi declară că Bucureștiul a încîntat-o.

— Mi s-a spus că e un oraș frumos, dar e mult mai minunat decît toate așteptările mele. Am văzut Opera și parcul din fața ei, parcul din fața Ateneului. Apoi fîntîna din piața Republicii, aceia de pe clădirea laterală a hotelului Bucureștiului (e vorba de fîntîna dintre strada Academiei și calea Victoriei). E de-a dreptul încîntătoare. Aș dori să merg și în parcul Stalin, despre care am auzit atîtea. Dar, natural, n-am să pot face asta decît după concurs.

— Aș dori să-mi vorbiți despre felul cum vă petreceți timpul la Viena.

— Sînt destul de ocupată. Cînt mereu. Am moștenit probabil dragostea pentru muzică de la mama mea, care este fostă cîntăreață de operă. Îmi place mult să merg la operă. Ascult și discuri, am multe imprimări cu Ghilels, Rubinstein, Oistrah. Îmi place să citesc...

— Scriitorii preferați?

— Tolstoi, Dostoievski. Din păcate, nu-mi rămîne mult timp liber pentru mine. Concertez, am făcut turnee în străinătate. În luna mai am cîntat la Baltimore, unde am luat premiul pentru interpretarea poetică a lui Chopin. Eram invitată pentru septembrie la San-Salvador. Dar am preferat să vin aici, la concurs. Este un concurs foarte important. De altfel, nivelul mi s-a părut foarte ridicat. Exigențele mari. Și încă ceva. Am cîntat cu foarte multă plăcere. Atmosfera din sală era minunată.

De sus de la etaj se aud pași pe scări. Prin hol trec, întreptîndu-se spre ieșire, Peter Solymos, Jean Absil apoi Pavel Serebreakov, Halina Czerny Stefanska, Sigismund Toduță. La urmă, pleacă și Constantin Silvestri, președintele juriului. E clipa mult așteptată; lista rezultatelor etapei I-a a fost definitivată. Voskresenski, Mancinelli, Ruslana Antonovicz, Michèle Boegner, au trecut împreună cu încă o serie de concurenți în etapa a II-a. În total 22, din care se vor alege ultimii 6, cei ce-și vor disputa primele șase locuri în etapa a III-a, finală, a concursului.

Maria NEACȘU

ȘTIINȚA și VIAȚA

Folosirea izotopilor radioactivi

O problemă importantă pentru toate țările

Specialiștii din diferite țări care au luat cuvîntul la conferința pentru folosirea pașnică a energiei atomice ce se ține actualmente la Geneva, sînt de părere că, singură folosirea radio-izotopilor ar justifica, ea însăși, existența energiei atomice.

Folosirea izotopilor în domeniul industrial și agrar poate aduce economii de zeci și sute de milioane fiecărei țări. Datorită folosirii izotopilor radioactivi, în U.R.S.S. în anul 1957 s-au economisit peste un miliard de ruble iar în S.U.A., în același an s-au economisit 500 milioane de dolari.

În Uniunea Sovietică se folosesc pe scară largă radiațiile în industria chimică: polimerizare, oxidare, cracking, cataliză etc. Una din comunicările savanților sovietici a fost în întregime consacrată folosirii izotopilor în domeniul tehnicii și industriei (prospectarea petrolului, metalurgiei) demonstrînd posibilitățile uimitoare ale acestei metode. Este de asemenea în curs de dezvoltare metoda conservării alimentelor prin iradiere, îndeosebi în ceea ce privește carnea, untul, cartofii, cerealele, care își păstrează în acest mod toate proprietățile nutritive.

La conferința de la Geneva s-a ajuns la părerea că întrebuințarea izotopilor în agricultură este în mod practic nelimitată. Astfel, s-a putut dovedi că producția de lapte a vacilor este subordonată unei funcționări optime a glandei tiroide. Recoltele de cereale au putut fi foarte mult sporite grație cunoașterii exacte a funcțiilor de nutriție a plantelor, cunoaștere care a devenit posibilă prin folosirea izotopilor.

Medicina profită și ea foarte mult din folosirea izotopilor. Posibilitatea de a urmări cu ajutorul „trasoarelor" radioactive fenomene dinamice complete și procese submicroscopice cu o precizie extremă, face ca izotopii să fie instrumente remarcabile de cercetare biologică.

Radioizotopii sînt aplicați cu un succes tot mai mare în diagnosticul și tratamentul bolilor glandei tiroide, în tratamentul bolilor de inimă, în cercetările asupra circulației sîngelui, în diagnosticul anemiei pernicioase etc.

Și la noi în țară se acordă o deosebită importanță folosirii izotopilor radioactivi. În industria petroliferă, carotajul radioactiv a devenit o metodă curentă. Cercetări interesante se fac în ceea ce privește utilizarea izotopilor în medicină și agricultură. De o importanță deosebită în ceea ce privește izotopii e faptul că R.P. Română este una din puținele țări din lume ce posedă utilaj atomic, furnizor de izotopi radioactivi.

CINETARIUM

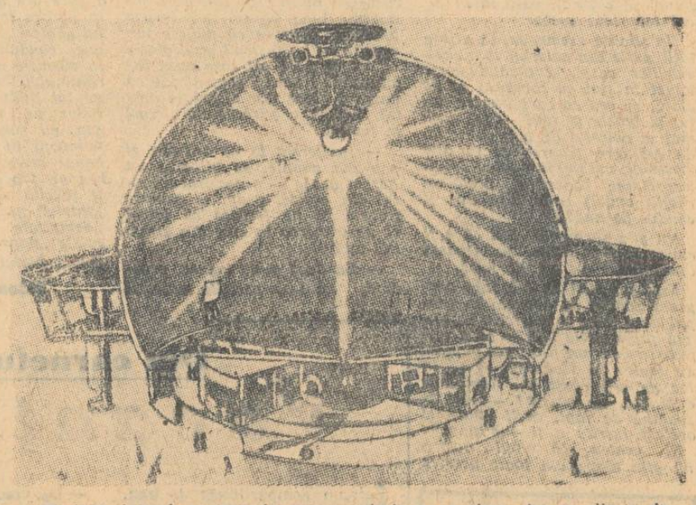

Cinetarium-ul nu este în prezent decît un proiect, dar nu lipsit de originalitate. Imaginată de hamburghezul Baltes, această sală de cinema sferică — cu un diametru de 30 de metri — ar putea primi 1.000 de spectatori. Aparatul de proiecție plasat jos, în mijlocul sălii, ar trimite imaginile pe o sferă suspendată de plafon, de unde, la rîndul lor, ele ar fi reflectate pe un imens ecran sferic de 800 metri pătrați, (față de 40 cît măsoară un ecran obișnuit) întins pe toată suprafața pereților cinematografului... În felul acesta spectatorul ar putea avea iluzia că ia parte el însuși la acțiunea filmului.

Iată mai sus macheta Cinetarium-ului.

Mai înalt ca turnul Eiffel

Într-un viitor nu prea îndepărtat, turnul Eiffel din Paris, astăzi cea mai înaltă construcție de acest gen de pe continent, va fi depășit de turnul de emisiune pentru televiziune, a cărui construcție va începe în curînd la Moscova. El va atinge înălțimea de 500 de metri, fiind cu 190 metri mai înalt ca „similul" său din capitala Franței.

Turnul de tele-emisie din Moscova va avea patru ascensoare rapide, care vor putea transporta simultan 56 de persoane pînă la restaurantul situat la 400 de metri înălțime. La diferite înălțimi se vor găsi puncte de observație, de unde 1000 de vizitatori vor putea admira imaginea panoramică a capitalei Uniunii Sovietice.

Scopul principal al turnului este însă difuzarea programelor de televiziune, prin antenele instalate în vîrful său, pe o rază de 120 kilometri.

Proiectul de construcție întocmit de acad. N. Nikitin și de arhitecții Burdin și Balatov se deosebește de toate celelalte prin originalitatea soluției tehnice și economicitatea materialelor folosite.

O clădire montată... din apartamente prefabricate

„O casă din elemente de construcție prefabricate din beton armat", „O casă din blocuri prefabricate din panouri mari" — aceste expresii din terminologia constructorilor sovietici s-au obținut în U. R. S. S. și nu mai uimesc pe nimeni. În dezvoltarea industriei construcțiilor s-au obținut în U.R.S.S. asemenea succese, încît la construirea de clădiri drept elemente prefabricate se vor folosi apartamente întregi, asamblate la uzină din blocuri monolite de beton armat.

Prototipul unui asemenea bloc a și fost construit și este prezentat la Expoziția nouii tehnici a construcțiilor, deschisă de curînd la Moscova.

Imaginați vă o cameră spațioasă, lungă de 5,1 m, lată de 4,3 m și înaltă de 2,75 m. În cameră sînt toate terminate dușumeaua, ferestrele ușile dulapurile înzidite, pereții; sînt gata pentru a fi date în exploatare bucătăria și instalațiile sanitare.

O casă cu cîteva etaje formată din asemenea camere-blocuri, poate fi montată foarte repede. Pentru asamblarea unei case cu 3 etaje, avînd 60 de apartamente cu cîte 4 încăperi, sînt necesare cel mult 10 zile, pe cînd pentru construirea după proiecte tip a unei case prefabricate de aceleași dimensiuni sînt necesare două luni, ea revenind totodată mult mai scump.

Camerele-blocuri se toarnă din beton armat într-o formă universală de oțel, din care se pot obține aproximativ 1.000 de blocuri pe an.

Cu ajutorul acestei forme se pot obține un apartament sau o cameră cu instalațiile sanitare, o cameră cu bucătărie, cușca scării.

Autorii acestei remarcabile realizări din domeniul industriei construcțiilor sînt colaboratorii laboratorului de construcții de case din beton și beton armat al Institutului de cercetări științifice în domeniul construcției de locuințe al Academiei de arhitectură și construcții a U.R.S.S. și colaboratorii Institutului de fizică a construcțiilor și de construcții de proiecții.

Construirea de case din apartamente prefabricate din blocuri monolite va începe în 1959 la Moscova, Leningrad, Kiev, Minsk și în alte orașe din Uniunea Sovietică.

Cea mai puternică turbină cu vapori

La uzina de construcții metalice din Leningrad a fost construită cea mai mare turbină cu vapori din Uniunea Sovietică. Puterea sa este de 200.000 Kw. Turbina este destinată centralei electrice din Uralul de Sud.

În momentul de față inginerii uzinei studiază proiectul unei turbine cu o putere de 300.000 KW.

SCURTE ȘTIRI

ÎN ULTIMII zece ani industria cehoslovacă a gazelor s-a situat pe unul din primele locuri din lume. În 1948 Cehoslovacia ocupa în această privință unul din ultimele locuri din Europa (cu o producție de 614.000.000 m^3). În 1956, producția de gaze atingea în Cehoslovacia, 3.554.000.000 m^3. Consumul de gaze s-a dublat aproape în ultimul deceniu, iar prețul gazelor folosite în menaj a scăzut cu 2/3 față de perioada antebelică.

LA MINA „Severnaia" nr. 2 din bazinul Donețului, a fost instalată o stație de televiziune care permite să se urmărească felul cum se extrag cărbunii. Această operație poate fi urmărită pe un ecran instalat în biroul dispecerului.

În alte mine s-au instalat posturi de televiziune pentru a se controla funcționarea ascensoarelor. Mulțumită acestor posturi, se poate urmări coborîrea minerilor în mine și transportul cărbunelui la suprafață.

MAGAZIN

PAGINA tinerii

VĂZUTE ŞI AUZITE

„SUB PAPUC"

Pînă în ziua în care a aflat — la un fap de bere — de la niște foști colegi — prea veseli și prea întîrziați hoteri — că bietul de el, trăiește sub „papucul nevestei" — închipuiți-vă, pînă în ziua aceea, omul nostru se credea un soț fericit! Se credea și se simțea astfel pentru că încă nu „descoperise" că a-i purta nevestei respect și dragoste și a-i fi credincios înseamnă... — cam așa i-au tălmăcit amicii — să dai dovadă de slăbiciune de caracter, să nu știi să-ți impui autoritatea și demnitatea ta de bărbat!

Nici nu știa că a veni de-a dreptul de la slujbă acasă — fără popasuri prelungite prin bodegi — nu știa că a nu-ți lăsa nevasta să te aștepte cu ceasurile, la vremea mesei, nesocotind și munca ei și dreptul ei la nutriție și odihnă — înseamnă a-i îngădui găinei să cînte în casa ta în locul tenorului cocoș.

Nu știa de asemenea, că a face întîi parte din salariul tău, cheltuielilor casei, a alcătui acest buget în sfat cu tovarășa ta de viață, cu cea cu care împarți totul și binele și răul — (și dacă mai ai obiceiul de a o consulta, de a-i cere părerea și în alte chestiuni, vai ție) înseamnă... (interpretarea aparține aceloraș cheflii amici) a te lăsa dus și condus de nas!

Nu știa sărmanul, nici că a fi cuviincios, politicos, cu nevasta înseamnă... a-i ști de frică.

Nu știa nici că a-ți face program comun cu nevasta în timpul liber, fără a încerca să-i impui preferințele tale — că a prefera să vezi un film sau o piesă de teatru în tovărășia ei — în loc de a-ți căuta o... companie dubioasă, de ocazie! — nu înseamnă de fapt, decît unul și același lucru: a fi sub papuc!

Și pentru că omul nostru nu știa nimic din toate acestea era foarte mulțumit și trăia în armonie cu soția lui și nu avea a se plînge cu nimic de ea și deasemenea nici ea de el.

Și pentru că omul nostru ducea o viață echilibrată, ordonată, n-o să vă mirați, cred, dacă o să aflați că acest fel de viață sănătos, se oglindea și în rezultatele pe care le obținea în munca lui. Nu vă spun nimic nou, nu-i așa că știți! Un om care vine odihnit la slujbă, care nu își irosește fără folos timpul liber, muncește cu mult mai bine și cu mai mult spor decît un altul care și-a pierdut noaptea în tovărășia amicilor cheflii.

Dar totul s-a schimbat de cînd acei amici prea veseli și prea întîrziați hoteri — i-au „deschis ochii" că trăiește sub „papucul nevestei"!

— Și ce-i dacă te-așteaptă nevasta cu masa? Și ce-i dacă nu doarme pînă să vii tu? Foarte bine: să aștepte că daia e nevasta! — l-a instruit unul dintre ei, mi se pare cel care avea întotdeauna bani pentru cîteva halbe de bere dar niciodată destul, pentru o pereche de flecuri la pantofi.

— Indiferent la ce oră din zi sau din noapte, se întoarce un bărbat acasă — a declarat un altul din același grup, — nevasta trebuie să fie fericită că totuși el se întoarce în cele din urmă. Păi nu?

— Eu dacă m-aș însura, vreodată, nu i-aș permite nevestei mele să-mi ceară nici o socoteală la nimic. Ori îmi dă libertate absolută, ori...

Era cel de al treilea care își expunea punctul de vedere!

...Aceste repetate „lecții", și-au avut ecoul lor!

Influența unui mediu nesănătos a apărut curînd în comportarea omului nostru — care nu uitați: fusese un soț bun și fusese un soț fericit!

Acum avînd a demonstra că dumneaiui mă rog — face ce vrea, că — mă rog — nu-i pasă de ce zice nevasta — că autoritatea lui de bărbat... etc. etc... acum nemai admițînd — mai exact: nemai tolerînd soției lui să-l întrebe nici de unde vine, nici ce-a făcut cu banii — acum de cînd ridică tonul la ea și nu evită nici grațioase epitete — acum viața dependentă pe care o duce are grave repercusiuni și în munca lui; acum repetatele lui abateri și derogări de la linia unei conduite corecte, morale, în căsnicie a dus la distrugerea căminului lui, acum, în întreaga lui înfățișare poartă pecetea risipei pe care o face cu timpul său, cu sănătatea sa, a felului nesocotit în care își cheltuiește banul muncit. Acum în schimb bea un țap de bere, bunii amici îl felicită că a scăpat de sub „tutela" nevestei, că a știut cu „demnitate bărbătească" să zvîrle „papucul" matrimonial cît colo... Bietul nostru om!

Sidonia DRAGUȘANU

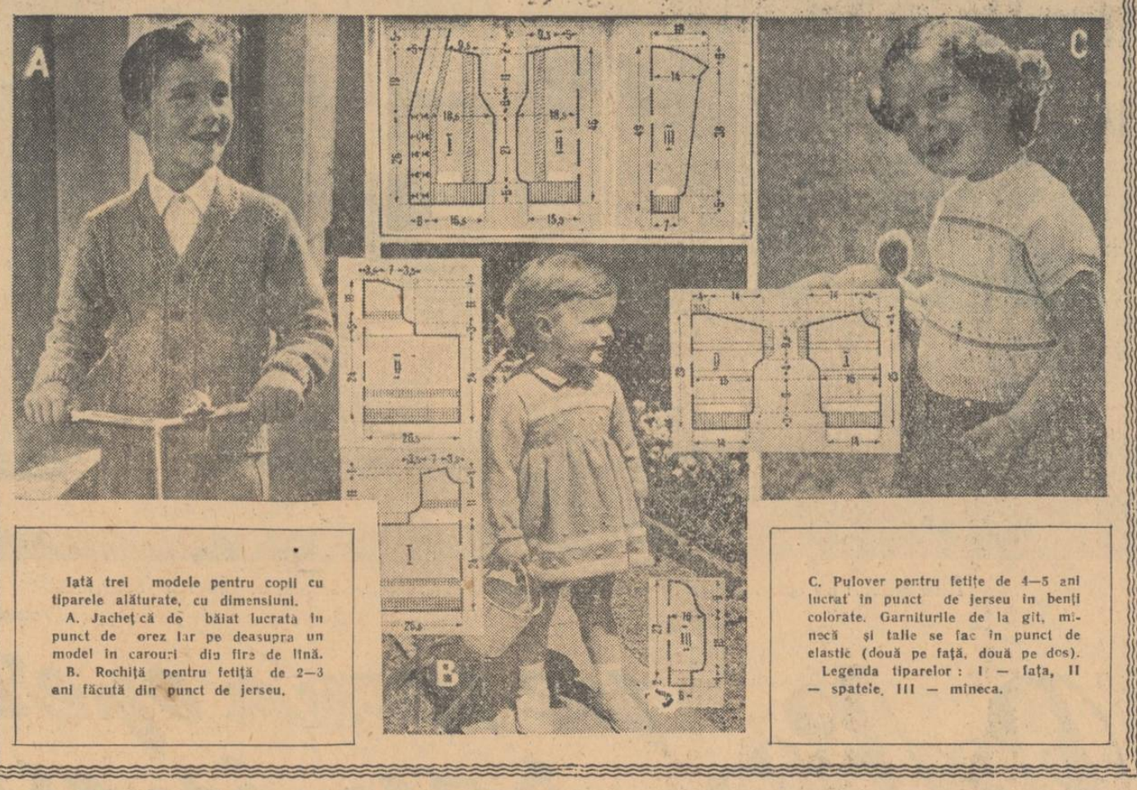

Iată trei modele pentru copii cu tiparele alăturate, cu dimensiuni.
A. Jachetică de băiat lucrată în punct de orez iar pe deasupra un model în carouri din fire de lînă.
B. Rochiță pentru fetiță de 2—3 ani făcută din punct de jerseu.

C. Pulover pentru fetițe de 4—5 ani lucrat în punct de jerseu în benți colorate. Garniturile de la git, mînecă și talie se fac în punct de elastic (două pe față, două pe dos).
Legenda tiparelor: I — fața, II — spatele, III — mineca.

COLȚUL COSMETICIANEI

O cititoare care semnează „Liliana"-Ardeal, ne scrie: „Locuiesc într-un sat depărtat de orice oraș mare, am 28 de ani și 4 copii. Nu am posibilitatea să consult o specialistă și totuși aș vrea să am și eu o piele îngrijită. Vreți să mă ajutați? Am un ten cu pori foarte dilatați, îmbîcsiți de grăsime și cu puncte negre. Credeți oare că mă pot îngriji singură sau este absolută nevoie să vin la oraș?".

Nu, nu este nevoie să veniți la oraș, după cum nu trebuie să facă acest lucru nici atîtea alte femei care se găsesc în aceeași situație cu dv. deoarece există mijloace simple și eficace, la îndemîna tuturor, datorită cărora vă puteți îngriji.

În primul rînd trebuie să vă spălați fața de 2—3 ori pe zi, în special dimineața și seara, cu apă caldă și săpun și s-o clătiți cu apă rece. Pentru a înmuia pielea și pentru a putea goli porii de grăsime și puncte negre, faceți obrazului, odată pe săptămînă, o baie de aburi, apleeînd capul acoperit cu un prosop peste un vas cu apă clocotită, în care ați pus un pumn de flori de mușețel. Cînd simțiți că pe față se preling picături de apă, ridicați capul, stergeți obrazul și cu degetele învelite în tifon sterii presați ușor punctele negre, pînă cînd goliți complet porii și dezinfectați bine fața ștergînd-o cu alcool. Apoi, folosind 2—3 felii de roșii, masați ușor obrazul, lăsați sucul să se usuce pe față și după ½ oră vă spălați mai întîi cu apă călduță și apoi cu multă apă rece. Deoarece sucul de roșii are proprietatea de a stringe porii, contribuind în același timp la dispariția punctelor negre, este bine să folosiți acest din urmă procedeu de 3—4 ori pe săptămînă.

În celelalte zile ștergeți fața cu un tampon de vată muiat într-un amestec format din 2 linguri de lapte nefiert și o lingură de rachiu de drojdie și după 20 de minute vă spălați, așa cum am indicat mai sus. Folosiți aceste două procedee alternativ.

Nu întrebuințați nici un fel de creme sau loțiuni grase și nu aplicați nimic pe obraz în timpul nopții, deoarece pielea trebuie lăsată să respire în voie.

Căutați ca din alimentația dv. să nu lipsească vitaminele A, B, C, și H, cu alte cuvinte, consumați fructe și legume cît mai multe, gălbenuș de ou, ficat, lapte, unt, drojdie de bere. Evitați băuturile alcoolice, carnea conservată și mîncărurile grele, gătite cu multă grăsime.

Sanda MOREANU

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

15—21 SEPTEMBRIE

— Jumări moldovenești; macaroane cu brînză, la cuptor; salată de mere.
— Supă de roșii; smîtel de legume, cu salată; struguri.
— Fasole verde cu smîntînă; ruladă de carne; găluște cu prune.
— Mămăliguță cu sos de roșii; mîncare de pasăre, cu conopidă; pepene.
— Zacuscă de vinete și ardei; varză dulce cu orez; compot.
— Ciorbă de dovlecei cu carne; coltunași cu brînză; budincă de mere.
— Ouă umplute; boboc de rață cu castraveți; fructe cu cremă la gheață.

Mămăliguță cu sos de roșii

Faceți o mămăliguță ceva mai moale și o răsturnați într-o formă rezistentă la foc, și unsă din belșug cu unt. Tăiați 250 gr. de șvaițer sau cașcaval în baghete de grosimea degetului și le înfigeți în mămăliguță, astfel ca să pătrundă adînc. Deasupra turnați un sos de roșii bine asezonat, și potrivit de gros. Se dă la cuptor cîteva minute și se servește fierbinte.

Varză dulce cu orez

Se curăță o varză mică, se taie mărunt și se opărește în apă clocotită cu sare. Se scurge. Se taie 2—3 cepe felii subțiri, se înăbușă în ulei, fără să se rumenească și se adaugă o ceașcă de orez ales și spălat. Se stinge cu o ceașcă de apă; cînd apa a scăzut și orezul este pe jumătate fiert, se dă la o parte și se amestecă cu verdeață tocată mărunt. Se potrivește de sare și piper (facultativ).

Se așază într-o cratiță un strat gros de felii de roșii, deasupra se pune varza, și apoi orezul. Se acoperă cu un rînd de felii de roșii. Se toarnă o jumătate de ceașcă de ulei, se dă la cuptor, și se ține, fără să se amestece, pînă ce zeama de roșii este bine scăzută. Se lasă să se răcorească și se răstoarnă ca o budincă.

Fructe cu cremă la gheață

Doriți să serviți un desert gustos, răcoritor și ușor de pregătit? Încercați rețeta de mai jos:

Se curăță de coajă 2—3 pere și tot atîtea mere și se taie în mici cuburele; se amestecă cu boabe de struguri dulci, cu cîteva prune tăiate mărunt, zahăr și puțin rom. Se dă la gheață.

Se freacă într-o cratiță mică 2 ouă întregi cu 100 gr. zahăr vanilat și cu 50 gr. făină (2 linguri); se toarnă 1/4l. de lapte fierbinte și se amestecă pe foc bun pînă ce se leagă ca o smîntînă groasă. Se dă la o parte, se mai bate puțin și după ce s-a răcorit se amestecă crema cu fructele bine scurse de zeama ce-au lăsat.

Se servește rece, în cupe sau în mici castronașe.

Rulouri cu marmeladă

(Pentru ceai)

Se face un aluat din 150 gr. brînză de vaci, 150 gr. unt proaspăt sau margarină, 150 gr. făină, o lingură de zahăr, un praf de sare și un vîrf de cuțit de bicarbonat. Se întinde o foaie ca de tăiței, se taie dreptunghiuri potrivit de mari, se ung cu marmeladă și se fac sul. Se ung cu ou, se presară zahăr tos, și se coc la foc potrivit.

Sanda MARIN

CURIERUL LAUREI

BOGDAN V. Are treizeci de ani și este de profesie chimist. Anul trecut, în concediul de odihnă pe care și l-a petrecut la mare, a făcut cunoștință cu o tînără divorțată — chimistă și ea — cu care o lună mai tîrziu s-a căsătorit. Bogdan V. ține să precizeze în scrisoarea sa că nu o dragoste fulgerătoare și irezistibilă l-a făcut atît de grăbit să legalizeze o legătură abia înfiripată, ci „alte motive" și anume: aveau amîndoi aceeași profesie, ceea ce era de presupus că va întreține în mod constant o comunicare mai complexă între el și soția lui și aveau amîndoi aceleași concepții despre căsătorie și aceleași dragoste amîndoi, pentru copii...

Aceste toate însă s-au dovedit a fi mai tîrziu... numai acorduri teoretice... În practică soția, după cîteva luni de căsnicie, a refuzat să-și mai exercite profesia de chimistă. A pretins să fie întreținută de bărbatul ei! Copii nu dorește să aibă! Și-a schimbat și în această privință punctul de vedere...

Bogdan V. ajunge deci la constatarea că a făcut o foarte proastă alegere și găsește că singura soluție este divorțul, soluție însă pe care soția lui nu o acceptă sub nici un motiv.

În cazul acesta, se întreabă el — ce-i mai rămîne de făcut?

Nu mă surprinde niciodată eșecul unei căsătorii încheiate foarte în pripă, între doi oameni care abia s-au cunoscut, care de fapt nu știu mai nimic, unul despre cellalt! În asemenea condiții, surprizele de tot felul sînt de așteptat, firește!

Așa cum înfățișează situația Bogdan V. se pare că, într-adevăr, el a făcut o alegere tot atît de nefericită pe cît de nechibzuită. Ce să-i mai spun lui Bogdan decît că greșelile se plătesc în viață! Și dacă totul este așa cum se află redat în scrisoarea pe care o am în față, nu pot decît să condamn femeile care procedează ca soția d-tale. Este evident că asemenea femei se căsătoresc numai din interes, din dorința de a găsi un bărbat care să muncească pentru ele. Faptul e cu atît mai condamnabil cu cît soția tov. Bogdan are o meserie pentru dobîndirea căreia statul nostru a investit cheltuieli și timp.

LIDIA DUȚESCU. Dacă ești înțeleptă cum este un om serios, bine intenționat și că sentimentele lui pentru d-ta sînt adînci și că ești în stare să-i răspunzi cu aceeași măsură, nu îți făcea o piedică din vîrsta d-tale — cu trei ani mai mare decît a lui.

CRISTINA. Dacă mai este actuală problema pe care o atingi foarte în treacăt în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o și care nu constituie decît o introducere, după cum spui, la cele care vor urma — încearcă să mă pui mai bine în temă, dar te rog, cît mai concis!

LAURA

Moda rochiilor-sac

SPERIETOAREA: Nu vă supărați: dv. pe care tarla lucrați?

Desen de V. VASILIU

Din carnetul unui pedagog

Vacanță furată

Într-un compartiment de tren. În fața mea, o femeie „autoritară", la trup și în glas, sprijină în poala ei capul cu păr bălai al unei fetițe de vreo 7 anișori. La geam, altă femeie, cu bucle platinate, mănîncă cu poftă zmeura dintr-un coșuleț de nuiele. Lîngă mine, un bărbat înalt pufăie molcom din țigară.

De aproape o oră, tovarășii mei de drum deapănă firul unei discuții, din care am aflat că femeile sînt „de profesiune: casnică", iar bărbatul e maistru la o fabrică din București.

— Mîine-i zi mare la mine, zice femeia corpolentă. O înscriu pe Pușa în clasa întîia.

— O, vă felicit, îi răspunde femeia de la geam. Băiatul meu, Nelu, intră în clasa a șasea. Abia aștept s-ajung acasă și să văd ce-a făcut cu învățatul în astea două zile cît am zăbovit eu la mama.

— Dă vreun examen?

— Nu, dar l-am pus în vacanță să pregătească dinainte materia clasei a șasea. I-am fixat un plan de lucru și i-am luat și meditator. Am să-i arăt eu Vasileascăi, că nu numai Costel al ei poate fi fruntaș, ci și Nelu al meu. De aceea, pe tot timpul vacanței, i-am interzis fotbalul, ring-pongul, strandul, mă rog toate astea, și i-am pus serios pe carte. Mai mult de o oră-două pe zi n-are voie să iasă din casă. Chiar și la Vălenii-de-Munte, unde a stat cu mine trei săptămîni, a avut același program. Cînd va veni însă la școală, îi va face praf pe toți colegii.

— Strașnic, se grăbi s-adauge femeia cea trupeșă, care o asculta entuziasmată. Așa procedez și eu. O vedeți pe Pușa mea? Intră în clasa întîia, dar nici nu va mai avea ce învăța. Încă din iarnă am pus-o la tras liniuțe pe caiet, am început cu bețișoare, cu abecedarul; și acuma scrie, citește și socotește la perfecție. Are clasa I-a în buzunar. O va lua cu siguranță înaintea tuturora!

Locomotiva șuieră scurt, ca o replică tăioasă.

Călătoarea cea blondă, la fiecare gară scoate capul pe geam și oftează plictisită: „Uf, încă n-am ajuns!..."

Apoi cele două femei își continuă discuția pe același subiect:

— Da, cu metoda asta merg la fix. Nelu va lua premiul I cum te văd și cum mă vezi.

— Și Pușa mea la fel.

Tovarășul de lîngă mine trage din țigară și zîmbește cu tîlc pe sub mustață. Femeia blondă, observîndu-i privirea ironică, îl întreabă:

— De ce zîmbești, tovarășe? Ce? N-am dreptate?

— Cred că nu — răspunde vecinul meu, pe un ton serios. Și eu am doi copii la școală. În vacanța aceasta au petrecut trei săptămîni în tabăra de la Vasile Roaită, trimiși de uzina unde lucrez eu; apoi vreo 20 de zile au stat la țară, la părinții mei. Acolo au ajutat la strînsul spicelor, la culesul legumelor, și-au întocmit un ierbar și un insectar bogat, dar îndeosebi s-au zbenguit, s-au jucat pe pajiște și au înotat în rîu. Reîntorși acasă, la București se duc la strand, la volei; mă rog, se joacă cît poftesc. E drept, au citit și multe cărți de la biblioteca din cartier, s-au dus și la spectacole. Într-un cuvînt, s-au bucurat din plin de vacanță.

Acum, cînd se redeschid școlile, copiii d-voastră sînt desigur obosiți de efortul învățăturii la care i-ați supus în vară, pe cînd ai mei sînt vioi și viguroși, creierul nu le e ostenit și amîndoi intră în noul an școlar cu forte proaspete.

— Cum?, sare femeia cea blondă — copiii dumitale nu prepară materia dinainte, ca să-i întreacă pe ceilalți din clasă?

— Nu, răspunse tovarășul cu mustăcioară, pe tonul cel mai firesc. Eu socot că vacanța e vacanță; și știu una și bună: cînd e de muncă, să muncim și cînd e de odihnă, să ne odihnim. D-voastră, însă, ce ați făcut? Ați răpit vacanța copiilor. Pentru ce? Ca să vadă „Vasileasca, că nu numai Costel al ei poate fi fruntaș". Constat deci că nu-i vorba aici de o întrecere între copii, ci... între mame! Așa se explică că de atîta timp d-ta ai pregătit-o pe Pușa pentru clasa I-a, în loc să lași ca primul an de școală să-i apară ca o cutie cu surprize, cu noutăți. Știi însă ce se va întîmpla? În clasă ea se va plictisi, va căsca, sau se va juca pe sub bancă. Va fi ca un burete, care a supt dinainte toată apa.

Discuția aceasta, evident, mă interesează și o urmăresc discret.

Cele două femei, căutîndu-și aliați, se uită dintr-odată la mine și mă-ntreabă, ca și cînd ne-am cunoaște de cînd lumea:

— D-ta ce părere ai?

— Eu? — răspund calm. Sincer vorbind, sînt întru totul de părerea tovarășului. Copilăria are drepturile ei. Nu trebuie s-o sacrificăm de dragul unor ambiții materne. Fără îndoială, în lunile de odihnă, elevii nu trebuie să uite ce-au învățat la școală. Dar asta nu înseamnă să le furăm vacanța.

— Spune-mi, mă întreabă tranșant femeia cea voinică, dumneata cîți copii ai?

— 38.

Trei perechi de ochi își cască mirarea spre mine:

— Cîțiți?!

— Da, 38! Sînt profesoară!

Trenul șuieră prelung. Ca o concluzie.

Afară luminile orașului scînteiază ca niște ștrațuțe în noapte. Călătoarea de lîngă geam exclamă ușurată: „Însfîrșit, am ajuns la destinație!".

Îi răspund zîmbind:

— Da, și cu trenul, și cu... discuția!

Lili BERGEA

Cum se spală tricotajele de lînă

Există părerea că tricotajele de lînă, după spălat se deformează și devin pîsloase și urîte. Adevărul este că în cele mai multe cazuri, este de vină tratamentul și spălatul greșit.

Iată felul cum trebuie procedat la spălatul și uscatul tricotajelor de lînă. Ar fi păcat să vă stricați lucrurile dvs. printr-un spălat greșit.

Spălatul

— Trebuie evitate soda, amoniacul și alte chimicale.

— În nici un caz nu se freacă pe scînduri. Nu se freacă de loc! Nici nu se stoarce.

— Se ia apă călduță (ca temperatura normală a corpului) cu o lingură de praf de săpun sau fulgi de săpun (modul de întrebuințare se află pe fiecare pachet; respectați-l!)

— 5—10 minute tricotajul se moaie în apa aceasta și se strînge ușor.

— Se clătește cu mare băgare de seamă în mai multe ape. În penultima apă se adaugă puțin oțet, pentru a se împrospăta culoarea.

Uscatul

— Nu se stoarce

— Nu se întinde pe frînghie; nici direct la soare, nici în căldură prea mare (lîngă sobă, etc.).

— După clătit, tricotajul de lînă nu trebuie lăsat să stea ud într-un loc. Imediat trebuie învelit și presat într-un prosop.

— Tricotajele trebuie întinse plat și aranjate după forma lor.

— Tricotajele din lînă albă trebuie tratate cu mult mai mare băgare de seamă și nici o dată nu trebuie spălate într-o apă împreună cu lucruri colorate.

Tricotajele de lînă nu trebuie spălate într-o apă împreună cu lucruri colorate.

PRACTIC

Lipirea obiectelor din porțelan

Se dizolvă gelatină în acid acetic (oțet) și cu compoziția rezultată se unge spărtura. Dacă bucățile au fost potrivite perfect, iar chitul de prisos șters cu îngrijire, crăpătura devine aproape invizibilă. Este nevoie în orice caz de 14 zile pînă se usucă chitul.

Se amestecă în părți egale brînză de vacă, amoniac, și var nestins, iar pasta obținută se folosește la lipit.

Alt material de lipit este creta fin pisată, amestecată cu sticlă solubilă.

(Rețetă cerută)

Diferite jersee sau tricotaje demodate, învechite sau rărite putem să le renovăm și reparăm dîndu-le un aspect cu totul nou.

Figura A ne arată felul cum putem broda peste un tricotaj, cu un fir de lînă, diferite forme — linii sau carouri cum se vede pe modelele alăturate. În Fig. 1 — mineca și partea de sus a jerseului sînt refăcute cu aceste carouri, liniile care le formează alternîndu-se la 5—6 cm. Culoarea modelului se face în contrast cu a jerseului. Fig. 2 — e cu aceeași înfățișare plus floricele de diverse culori făcute între carouri în partea de sus a jerseului formînd ca o platcă (Modelul florilor în fig. B). Fig. 3 — e un pulover de băiat pe care s-au brodat linii în formă de buzunare. Fig. 4 — din resturi de lînă o mică vestă, pentru copii tricotată în punct de orez. (Fig. c). Punctul de orez se lucrează astfel: rîndul 1: un ochi pe față, unul pe dos pînă la sfîrșitul rîndului. Rîndurile următoare, ochiul care a fost pe față se lucrează pe dos și cel de pe dos, pe față.

MEDICUL VA SFATUIEȘTE

CRISTINA: Vă recomandăm excursii mici, sporturi ușoare în aer liber. Alimentația va fi mixtă. Regimul va conține mai ales vegetale și fructe, precum și cantități mici de carne, brînză și grăsimi. Veți exclude laptele dulce, ouăle, mezelurile, varza, leguminoasele, cacao, cafeaua, băuturile alcoolice tari. Vă rugăm să ne mai scrieți.

CHIRIAC CONSTANTIN — Craiova: Vă sfătuim să vă adresați medicului internist de la policlinică pentru un examen general medical foarte amănunțit. Desigur că acesta va cere și părerea medicului neurolog și oftalmolog. O serie de analize ca: radiografia pulmonară, VSH, hemogramă, vă sînt de asemenea necesare. Desigur că tratamentul medical care vi se va prescrie, precum și concediul de odihnă petrecut la munte, vă vor ajuta foarte mult. Nu este cazul să disperați. La vîrsta dvs. bolile de care suferiți se pot și se vor vindeca. Vă rugăm să ne mai scrieți.

T. D. Gh. — Cîmpulung Muscel: a) Boala dvs. se poate ameliora, foarte mult sub îngrijire medicală; b) credem că nu este cazul să mergeți la mare; c) tratamentul medicamentos făcut pînă în prezent este corect; d) desigur că ar fi bine să evitați eforturile exagerate.

F. CRISTESCU — Loco: Vă recomandăm să vă adresați unui endocrinolog. Fără avizul acestuia nu încercați nici un tratament cu hormoni. Aceștia pot fi întrebuințați numai sub supraveghere medicală.

PRISTAVU SANDU — Buhuși: Simptomele pe care ni le-ați descris sînt insuficiente pentru a vă putea răspunde despre ce fel de formă de gastrită este vorba. Adresați-vă medicului internist specialist de la policlinică.

ISAC VASILE — Ploești: Tratamentul pe care l-ați urmat este corect. Ar fi bine să vă mai revadă medicul care vi l-a recomandat. Ar trebui să vă petreceți concediul la munte. Evitați să depuneți o activitate fizică exagerată. Vă rugăm să ne mai scrieți.

POPOVICI DORICA — Galați: Nu este posibil să vă indicăm vreun tratament pentru boala de inimă de care suferă mama dvs., deoarece nu am văzut bolnava. Ar fi bine s-o internați într-un spital de boli interne. Credem că acolo, sub supraveghere zilnică medicală, starea ei se poate ameliora mult. De altfel, toate analizele de care ne pomeniți pot fi făcute în cele mai bune condițiuni la spital.

NIC. STOICA — Turda: Vă rugăm a ne da date mai ample pentru a vă da vreo indicație.

PICU MOIU — Com. Poiana Mare, raionul Calafat: Datele comunicate de dvs. sînt insuficiente. Descrieți mult mai amănunțit boala de care suferiți. De cînd sînteți suferind? Ce analize ați făcut? Ați urmat vreun tratament?

Dr. B. PAUL

TORTUL DE CIOCOLATA

Povestire pentru cei mici

de Pascal RADULESCU

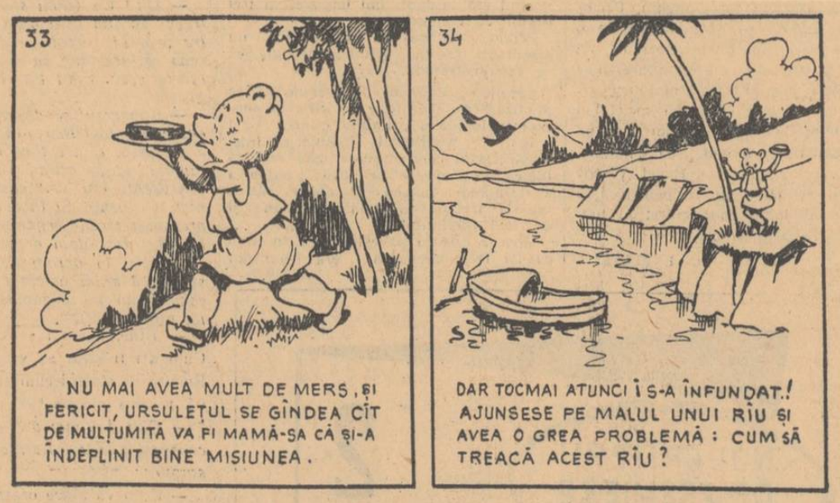

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

La deschiderea stagiunii

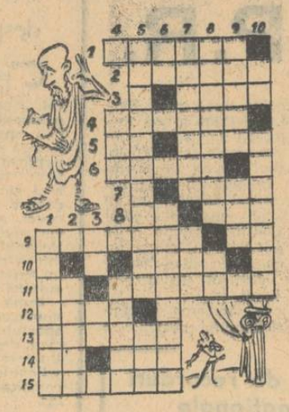

ORIZONTAL: 1) „...Turbinilor" de Bulgakov, piesă pe care o vom vedea în premieră la teatrele noastre. 2) Teatru bucureștean care va juca — printre altele — „Veșnic vii" de Rozov și „Ana Karenina" (tt=t) 3) Asalt. 4) Capodoperă a marelui Shakespeare pe care o va înscena Teatrul Municipal. 5) In teatru — Sprijină vița de vie. 6) Plimbare. 7) „Casa · Bernardei..." piesă de Frederico Garcia Lorca, tradusă de Cicerone Theodorescu. 8) In orice dublură. — Localitate în Africa de sud-vest; 9) Scriitor sovietic, autorul piesei „Palos și stele", pe care o vor juca în premieră teatrele din Reșița și Brăila — In „Antigona" și în „Dușmanii" 10) Poet ardelean 11) Mireasa desculță pe care o vor juca teatrele de stat din Turda și Galați (în inițiale) — Teatrul din acest oraș are în repertoriu piesa sovietică „Palos și stele" 12) „...Gynt", piesă de H. Ibsen, pe care au jucat-o în stagiunea trecută studenții Institutului de teatru și cinematografie din București; 13) In stagiunea care începe vor avea de interpretat un repertoriu bogat și divers. 14) La Național — La ușă sau la box. 15) Teatrul ei îl va readuce pe scenă pe Cyrano.

VERTICAL: 1) Piesă de Lucia Demetrius — oglindind actul revoluționar al naționalizării—care se va juca la Teatrul C. Nottara din București și la Teatrul Evreesc din Iași. 2) Trebuie să contribuie la prezentarea realistă a pieselor pe scenele noastre: 3) La parter... — ...și tot acolo! 4) Talent — Incercare; 5) „Roadele..." piesă de L. N. Tolstoi pe care o va înscena Teatrul din Timișoara — Livede (Tr.); 6) In „Potoliul 16" de Ugriumov (pe care-l va juca Teatrul Municipal). — De aici e plutașul care a trecut fruntariile țării. 7) Expusă — Pe stimabilul îl găsiți și în „O scrisoare pierdută" și în „D'ale carnavalului" (care vor fi reluate în această stagiune)! 8) Caracterul oricărei strapontine — In „Aristocrații" de N. Pogodin (la Teatrul Național din Iași, la Teatrul din Oradea și Orașul Stalin) 9) E necesară uneori și la programele teatrelor (cel rutin în stagiunea trecută) — „Intr-un ceas ..." de V. Rozov, va fi jucată anul acesta de Teatrul din Baia Mare: 10) In „Cetatea sfărîmată" care se va juca la Teatrul din Tg. Mureș — Stînt la loc de cinste în repertoriul noii stagiuni.

I. MARCULESCU

Școlărească

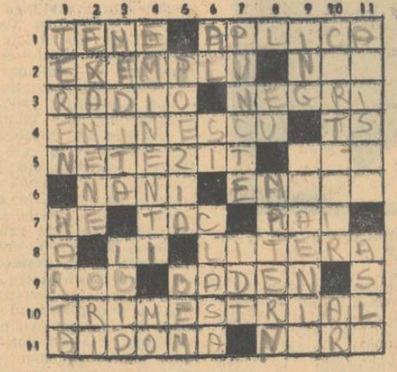

ORIZONTAL: 1. Școală la domiciliu — A vedea cu ochii tăi foloasele învățăturii. 2. — E totdeauna la temă! — Il ai în vedere! 3. — O școală cu profesori nevăzuți — Nu au acces în școlile albilor din S.U.A. 4. — Clasic al literaturii române, studiat cu multă sîrguință de către elevii noștri — Tese! 5. — Drumul către reușită al elevului bine pregătit — Bulevardistul la examen! 6. — Somn ușor! — Desen folosit în special în geometria descriptivă. 7. — Heliu — Jumătate de ceas... — Materie primă la ora de lucru manual 8. — Paralele! — In abecedar și în cursurile universitare (sing.) 9. — Sclav, iobag — Provincie pe harta Germaniei. 10 — Mod de numărare a bobocilor... la școală. 11. — Ca-n carte! — Afluent al Dunării.

VERTICAL: 1. — Sala de studiu a orelor de educație fizică — Geografie negru pe alb sau... tehnicolor! 2. — „Cine știe... reușește!" sau piatra de încercare a studentului — Semn matematic. 3. — A pune umărul la reușita elevului. — Ibidem 4. — Elevi excepționali! — In memorie. 5. — Se învață pe din afară — Ne potolim setea. 6. — Unul din chimie — Și altul așișderea — Contingent de... școlari! 7. — Note pentru „drumeții veseli" — Institutul de Documentare Tehnică. 8. — Subsemnatul — Sentiment care face uneori farse în educație 9. Inginer — Boală gravă, apare frecvent în timpul examenelor la școlarii leneși. 10. — Ieri-alaltăieri era și el elev! — Măsură de suprafață. 11. A participa la un curs — Clasă la superlativ.

Mihai CHIRICUȚĂ

EXCURSIE PE VALEA PRAHOVEI

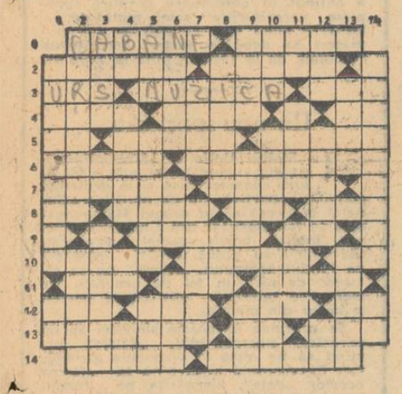

ORIZONTAL: 1) Loc de odihnă și popas până s-ajungi la creastă (pl.) — O pui prea mult la încercare cînd urci panta repede. 2) Se strecoară printre brazi și stînci pînă ce-ajung sus în vîrf. — A agăța. 3) Locuitor el pădurilor de munte, mare amator de mure dar și de... carne. — Buna dispoziție ce însoțește pe drumeți tot timpul excursiei, — „Calabreaza", lucrare muzicală de Gh. Danga. 4) Oraș în R.P. Ungară. — Munte în Sinaia unde se găsesc izvoare cu apă minerală. — Aluminiu. 5) Notă muzicală. — Cărăușii munților. — Gust neplăcut. 6) cuțit (pl.). — Foliu. — Stînci de pe vremea... bunicii. 12) Sculptor francez (m. 1913). — Trec peste. — Brădul privit geometric. — Intrebare. 13) Loc mîncat de ape, între două dealuri, pe unde se scurg pîraiele de munte (pl.). — S. — „Vîrful cu..." una din înălțimile Bucegilor. 14) Sosesc pe Valea Prahovei chiar în ziua în care apar — Coastă prăpăstioasă greu de urcat.

VERTICAL: 1) Vale care desparte doi munți. — Semi oval! 2) Vîrf în Bucegi înalt de 2.291 m. țintă multor excursioniști, ale cărui creste se zăresc de departe de-a lungul Văii Prahovei. — Vîlcea închisă într-un ținut sălbatic, fără ieșire spre creastă. 3) „Piatra ..." cabană în Bucegi la care se poate ajunge în cîteva ore plecînd din Sinaia. — In temă! — Munți foarte colindați aflați de-a lungul Văii Prahovei. 4) Negație. — Ață de însăilat. — Simbolul germaniului. — Abis. 5) Lucra pămîntul. — Frumoasă localitate climaterică pe Valea Prahovei. — Cărunt. 6) Munți înalți încărunțiți de... vreme. — Cele de munte sînt reci și repezi. — Ștefan între amici. 7) Muște pietroasă și înaltă — A ieși din pămînt (verbind de ape). 8) Rocă sedimentară întrebuințată în olărie. — Zeul vînturilor. 9) Vîrf în munții Rodnei. — Sar cu ușurință din creastă în creastă. — Fundalul pe care se profilează crestele semețe. 10) Compozitor spaniol. — Străstrăbunicul mașinii de calculat. — Verbul întoarcerilor din excursie. 11) Plantă textilă. — Cel mai înalt vîrf în Bucegi — Fondatorul statului bulgaro-valah 12) Floare roșie ca focul. — „...Morarului", sau „Colții Morarului", stînci ascuțite ce se zăresc de departe pe partea dreaptă a Prahovei. — Notă muzicală. 13) Așa să fie? — Munți de carton. 14) Cascadă în drumul excursioniștilor ce urcă din Bușteni spre cabanele din munți. — Erbiu.

B. STOIANOVICI

Printre stele

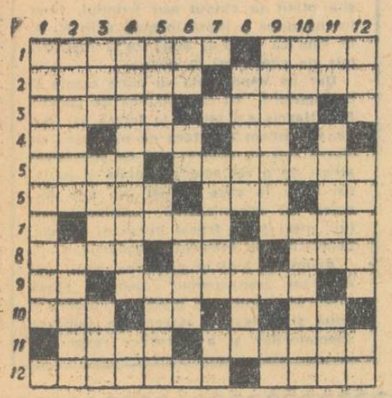

ORIZONTAL: 1) Corp ceresc care se rotește în jurul soarelui — Cînd apar stelele-n Moldova; 2) Instrument optic îndreptat spre stele pentru prima dată în 1610 de către ilustrul Galileo Galilei — Orbite! 3) Protozoare microscopice — A rămas fără „stele", dar cu artiști adevărați! 4) Pronume — Strigăt de victorie — Cămașă: 5) Bandă luminoasă care înconjoară planeta Saturn — Prăjitură, cintec și floare: 6) Ciclu de 18 ani și 11 zile descoperit de chaldeeni, care determina aproximativ periodicitatea eclipselor solare și lunare — Impreună cu lumina măsoară distanța stelelor — Dinsul: 7) Fierăstrău mecanic — Înțeles 8) Mică planetă care a servit la măsurarea paralaxei soarelui — Cu ochii la stele... — Prefix cu sensul de „nou"; 9) Soarele la egipteni — Stea din constelația Scorpionului; 10) Frunzele coniferelor — Animale — Aduc doar jumătate! 11) Felicitat — Astronom german, autorul legilor mișcărilor planetare; 12) Grup de stele din constelația Taurului, numit și Cloșca cu pui (neart.) — Stea de... sau asterih viu.

VERTICAL: 1) Hartă în care globul terestru sau sfera cerească sînt reprezentate pe o suprafață plană; 2) Cealaltă dimensiune de măsurare a distanței stelelor — Numele unei constelații în dreptul căreia ajunge soarele la solstițiul de vară; 3) Timp în care pămîntul își îndeplinește rotirea în jurul soarelui (pl.) — Deci (lat.) — Epoci: 4) Aglomerare de stele formînd o lumină difuză pe bolta cerească — Posezi; 5) Narcotic — Semi-stea... — Do sau rel 6) Posesiv — La avion — Existi; 7) Gratiază — K. E.; 8) Frumoasă constelație care cuprinde stelele de prima mărime: Betelfens și Riegel — Spațiul străbătut într-un timp dat de raza vectoare a unei planete; 9) Steaua omului! — Postmeridian; 10) Lucrează pămîntul — Titlul unei piese care ca și „Steaua fără nume", aparține lui M. Sebastian; 11) Rubidiu — Străluces noaptea pe bolta cerească — Lăcașul stelelor; 12) Spațiul care înconjoară pămîntul — Stea cu nume din „Steaua fără nume" — Notă muzicală.

Mirela OPREAN

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE ȘI... DESFĂȘURATE

ORIZONTAL: 1) Se convinge tot mai mult de avantajele muncilor agricole făcute în comun. 2) Printre cei ai muncii socialiste se numără și Vasile Voichiță 3) Ramură 4) Radicali chimici 5) Un răspuns categoric dat atîtătorilor la război — In muncă 6) Fringi 7) Interjecție pentru cai.

VERTICAL: 1) Suprafață 2) Lucrări agricole 3) Tigani — A vui 4) Posezi — Se îmbracă uneori în piele de oaie 5) Ghicit.

Citind într-o anumită ordine toate literele cuprinse în careul dezlegat veți obține o acțiune patriotică ce se desfășoară cu mare entuziasm în întreaga țară (Cifrele din pătrățele indică numărul de ordine al literei în expresia care e alcătuită din patru cuvinte. Numărul literelor fiecărui cuvînt din expresie: 3-9-6-12.)

Lucia VASILIU

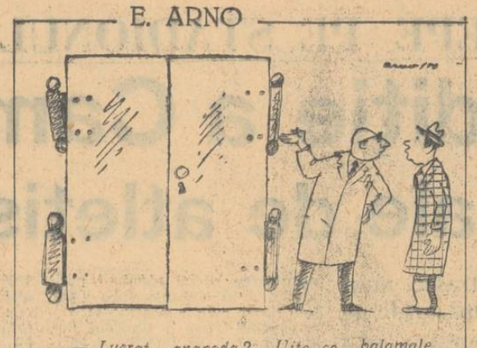

— Lucrat, anapoda? Uite ce balamale „serioase" are!...

E. ARNO

— Uite, am prins scrumbiile astea...
— Dar bine, omule nu ți-am spus să-mi prinzi niște crapi?...

S. MAUR

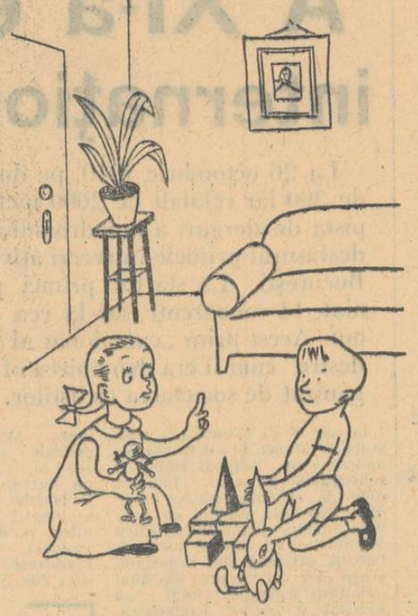

— S-a reîntors tătucu de la servici,
— De unde știi?
— S-aude numai gura mamei...

PAVEL ILIEȘ

ȘEFUL: — Cît e ceasul dumitale, să-l potrivesc și pe al meu că a rămas în urmă...
SUBALTERNUL SERVIL: Vai, lăsați, îl potrivesc pe al meu după al dvs.

G. BADEA

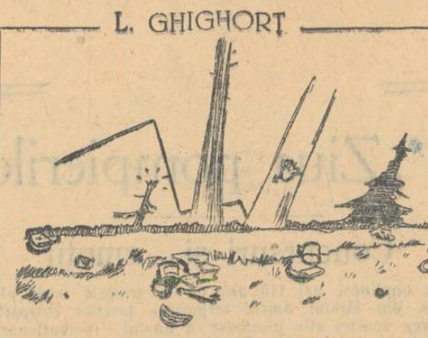

O potecă marcată

L. GHIGHORT

— Măi frati-miu și ne prinse acuma și ploaia!..

ȘT. MUNTEANU

S. NOVAC

Unii doctori consultă superficial.

— Hm!... Cine ți-a băgat în cap că ești bolnav? Ești tare ca piatra!...

La unele Centre de comandă „Comec" se găsesc multe perechi de pantofi

— Parcă-s cam mari...
— Vi se pare... din cauza ochelarilor...

Cum este exploatată în S.U.A. dorința femeilor de a fi frumoase

De mii de ani, în fiecare dimineață, în fața a milioane de oglinzi mari sau mici, dreptunghiulare sau rotunde tot atîtea milioane de femei, de pe toate meridianele, se supun aceluiași rit: fardatul. Unele mai puțin, altele mai mult, — fiecare dintre ele plătește astfel un tribuit dorinței de a fi frumoase, de a place. In fond, nu e nimic rău în asta mai ales cînd fardatul se face cu discreție, cu bun gust, cînd femeia nu se transformă într-un papagal vopsit cu alb, cu negru, cu roșu și cu albastru... Căci atunci ar rămîne valabilă observația pe care — cum spune anecdota — un sot ar fi făcut-o soției sale care lucra cu nu știm cîte culori și pensule în fața oglinzii: „De ce nu-ți pui și semnătura pe obraz, ca la pictură?..."

Dar introducerea de mai sus am făcut-o cu totul în alt scop decît aceia de a ironiza obiceiul femeilor de a se farda. Vrem să arătăm în cele ce urmează cum, în țările capitaliste, trusturile de produse cosmetice profită, pentru a stoarce cît mai mulți bani de pe urma dorinței femeilor de a fi cît mai frumoase, precum și lupta crîncenă ce se dă între aceste trusturi.

In Statele Unite, după cel de-al doilea război mondial, începe o luptă teribilă între trusturile de produse cosmetice. Revlon lansează publicitatea prin televiziune, oferind premii de mii de dolari. Vînzarea produselor sale se ridică cu 54 la sută. Celelalte trusturi recurg și ele la exagerată publicitate. Pentru a atrage cumpărătoarele, producătorii de articole cosmetice dau produselor lor nume care să sugereze cît mai mult romantismul, aventura și pasiunea: „Chip de înger", „Amor", „Tinerețe", „Arborele vieții", etc...

Trusturile franceze Chanel, Lavin și altele, sînt alungate treptat de pe piața americană. O cunoscută firmă franceză s-a plîns că în cursul anului trecut a pierdut un milion de dolari. Reclamei lui Coty că „parfumul francez este arma secretă a femeii", trusturile din S.U.A. i-au răspuns că „parfumul francez nu se potrivește spiritului sportiv al femeii americane".

Industria cosmetică din S.U.A. grupează 2.600 de firme. Marele trust chimic din Kolmar controlează el singur 385 de firme.

Pentru a lansa un produs nou, cum ar fi, de pildă, o nouă nuanță a unui ruj de buze, este nevoie de o cheltuială între 200-400 de mii de dolari, din care majoritatea o constituie publicitatea, care costă cel puțin dublul produsului respectiv. Acest fapt explică prețul extrem de ridicat al produselor cosmetice.

Dar prețurile mari mai au o explicație: goana după profituri cît mai mari, exploatînd în această privință o anumită slăbiciune a clientelei. Un mare fabricant, care a majorat prețul unor produse de ale sale cu 900 la sută a declarat următoarele: „Produsele prea ieftine se vînd mai greu, deoarece nici o femeie nu va recunoaște în fața altcuia că ea utilizează produse cosmetice ieftine".

Iată un alt exemplu concludent de felul cum, datorită exploatării dorinței de frumusețe a femeilor, cineva — de astă dată chiar o femeie — a făcut avere, Helenne Rubinstein a debutat în 1902 la Melbourne (Australia) cu cîteva cutiuțe de cremă aduse cu ea din țara ei natală, Polonia. La 25 de ani, datorită unei publicități abile, strînsese o avere de un milion de dolari, cu care a plecat în Statele Unite unde s-a autointitulat, pur și simplu: „...cea mai mare specialistă din lume în probleme de frumusețe". Ea posedă astăzi o avere de cel puțin 100 milioane dolari și o colecție celebră de tablouri în casa ei somptuoasă cu 26 de camere.

Concurența cea mai puternică o face lui Rubinstein o altă femeie: Elisabeth Arden. Intre ele se duce o luptă surdă. In 1938 Arden îi suflă lui Rubinstein pe directorul vînzărilor, propunîndu-i un salariu enorm. Un an mai tîrziu Rubinstein își lua revanșa, angajînd ca vice-președinte al trustului ei pe Thomas Lewis, fostul sot al Elisabethei Arden, care a fost totodată directorul vînzărilor trustului Arden.

O asemenea concurență necesită capitaluri enorme și micile întreprinderi se ruinează și sînt acaparate de marile trusturi. Cel mai important trust este „Avon", care utilizează 100.000 de vînzători, ce desfac mărfurile direct la domiciliul clienților. Cea care se ridică însă cel mai rapid este „Revlon" (95 milioane dolari cifră de afaceri în 1957), al cărei director a declarat: „eu nu concurez, eu suprim".

Lupta este crîncenă, deoarece cîștigurile sînt enorme. Și totul de pe spinarea milioanelor de femei din S.U.A. care plătesc pentru puțin produs chimic-înveliț în ambalaje luxoase și purtînd etichete cu numele unor firme cărora li se face o reclamă imensă — de zece ori valoarea lui.

I. PANU

CONCURS LITERAR
Bon de participare nr. 4

Concursul literar
ETAPA IV-A: „VERSURI ȘI POEȚI"

Publicăm astăzi ultima serie de cinci întrebări din cele 15 care constituie etapa IV „Versuri și poeți", a concursului nostru literar cu premii. Reproducem în cele ce urmează cinci fragmente din lirica românească, cititorilor cerîndu-li-se să indice titlurile poeziilor din care fac parte fragmentele respective, precum și numele autorilor.

FRAGMENTUL nr. 11

Cățelu Samurache, ce ședea la o parte
Ca simplu privitor,
Auzind vorba lor,
Și că nu au mîndrie, nici capriții deșarte
S-apropie îndată
Să-și arate iubirea ce are pentru ei:
„Gîndirea voastră, zise — îmi pare minunată,
Și sentimentul vostru, îl cinstesc, frații mei"
„Noi frații tăi — răspunse Samson plin de mînie —
Noi frații tăi, potale?
O să-ți dăm o bătaie
Care s-o pomenești
Cunoști tu cine sîntem,
Și ți se cade ție,
Lichea nerușinată, astfel să ne vorbești?"
— „Dar ziceați"... — „Și ce-ți pasă? Te-ntreb eu ce ziceam?
Adevărat vorbeam,
Că nu iubesc mîndria,
Și că urăsc pe lei.
Că voi egalitate, dar nu pentru cățeî".
Aceasta între noi adesea o vedem,
Și numai cu cei mari egalitate vrem.

FRAGMENTUL nr. 12

Rămîne nălucă, dar tot o zărește
Cu porți de topaze, cu turnuri de argint.
Și tot către ele s-ajungă zorește,
Cu toate că știe prea bine că-i mint
Și porți de topaze, și turnuri de argint.

Rămîne nălucă în zarea pustiei
Regina trufașă, regina magiei.

Frumoasa lui Meca — tot visul țintit,
Și vede pe-o iasmă că-i trece sub poartă...
Pe cînd șovăiește cămila ce-l poartă...
Și-n Meca străbate drumețul pocit,
Plecat șchiop și searbăd pe drumul cotit —
Pe cînd șovăiește cămila ce-l poartă...

FRAGMENTUL nr. 13

Bate Surul din potcoavă,
Drum de iarnă, fără spor,
Calcă rar și cu zăbavă
Lunecușuri de pripor.
Și-n tăcerea care creste,
Adîncit ca-ntr-o visare,
Popa cînd și cînd șoptește
Legănîndu-se călare...
Scutură din treacăt salbe.

Reci rodoabe care mint,
Surpă bolți de ramuri albe
Cu portaluri de argint.
Lîngă drum bătut de sănii
Unde malul stă să cadă,
Vede urme de dihănii
Înstelate pe zăpadă.
Iar pe culmea unei creste,
Ametit de zare multă,
Strînge frîul fără veste
Și-mpietrit pe cal ascultă.

FRAGMENTUL nr. 14

— Roagă-te, maică, maicuță vreme
Redă-mi tinerețea dintîi!...
— N-are măicuța cum s-o recheme.
Așa cum ți-e datul, rămîi...
— Dar mi-am pierdut-o în beznă și zgură.
Și fără de soare s-a stins
— Altii viața în beznă-și pierdură
Și rază de soare n-au prins.
— O, ce n-aș da ca s-o iau de la capăt
Asuma, cînd roadă se coc.
— Mergi, fericit călător, pînă-n scapăt
Slăvită-i amiaza-ți de foc.

FRAGMENTUL nr. 15

Băile Moneasa, iată-mi dau sălaș
unde altă dată n-a fost să m-apropiu,
că această vilă, pe un fel de ași
o miză sfrijitul fumător de opiu,
că aceste ape le-au spurcat atunci
dame lăbărțate, domni cu piele fină,
lăfăindu-mi-se în sezlonguri lungi
ca și crocodilii Nilului în tină.

Dar așa e vremea asta, cu bucluc,
meșteri timpi trecură, sfinții scăpătară
Azi la băi în țara noastră nu se duc
domnii burtă-verde, domnii pierde vară
Ci-am venit să-mi stîmpăr, eu miner rumîn,
boala mea bătrînă, cutra de reumă. —
tare drag mi-i splaiul cu bălzan de fîn,
tare drag mi-i rîul cu calac și spumă.

ȘAH

Cupa „Magazin"

Un cunoscut ne-a povestit o întîmplare amuzantă. Intr-o zi, aducîndu-i corespondența, poștașul l-a întrebat puțin nelămurit:

— Nu vă supărați, ce sînt cifrele și literele acestea învălmășite de pe cărțile poștale pe care le primiți?

Misterioasele cifre și litere pe care nu le cunoștea poștașul erau... mutările unei partide de șah!

Probabil că mulți lucrători de poștă nesahiști încearcă în aceste zile o curiozitate asemănătoare în fața tainicei și totuși atît de simplei indicații 1. Cg8 — c6. Turneele „Magazin" sînt doar în plină desfășurare, mutările înscrise pe cărți poștale circulă în toate direcțiile. Chiar după cele mai sumare calcule, numai pînă acum participanții la „Cupa Magazin" schimbă într-o săptămînă aproape 2.000 de cărți poștale cu mutări șahiste. In acest timp la redacție continuă să sosească zilnic noi înscrieri, ceea ce dovedește într-un mod grăitor de cîtă popularitate se bucură acest gen de practicare a jocului de șah. Fluxul de participare e perfect explicabil. Jocul prin corespondență oferă amatorilor prilejul să joace șah, chiar dacă au ocupații profesionale care nu le lasă timp pentru participarea la turneele obișnuite. Jocul prin corespondență dă totodată posibilitatea studierii temeinice a teoriei șahului. In sfîrșit, jocul prin corespondență dă ocazia unei activități șahiste regulate și jucătorilor care domiciliază în acele localități rurale și sătești unde, din păcate, organizînd rar turnee de șah, secțiile de șah n-au o muncă prea intensă.

LA TURNEELE DE ȘAH PRIN CORESPONDENȚA POATE PARTICIPA ORICARE DIN CITITORII REVISTEI NOASTRE AMATOR DE ȘAH, INDIFERENT DACA ARE SAU NU CATEGORIE DE JOC PRACTIC. INSCRIERILE CONTINUA PINA LA 20 SEPTEMBRIE.

Iată acum alcătuirea altor grupe de joc prin corespondență. In aceste grupe partidele vor începe la 25 septembrie, dată pînă la care fiecare jucător va primi regulamentul și lista cu adresele partenerilor săi.

GRUPA 36 Moarcăș Nicolae (Or. Stalin), Fodor Iosif (București) Schilhu Frederic (Timișoara) Popa Mihai (Hunedoara), Tătaru Liviu (Cluj), Puscașu Ion (Focșani) și Tihi Robert (Reșița).

GRUPA 37: I. Grossu (București), Negru Ion (Brad), Gh. Iliescu (Racoș), Furnica Dumitru (Or Stalin), Maltopol Mihai (Tg. Jiu), Ienciu Dumitru (Beiuș) și Al. Burdea (Cluj).

GRUPA 38 (Deschidere siciliană): Buza Adrian (București), Ivanov Vsevolod (București) Talos Doru (Cluj), Ciurel Ion (Moldova Veche) Vasile Dorin (Zlatna) Ștefănescu Nicolae (București) și ing. Victor Cuciuc (Constanța).

GRUPA 39: Boloni Iuliu (București), Benghea Dinu (Vaslui), Simu Octavian (Iași) Apolzan Sorin (Orașul Stalin) Mircea Dabija (Cîmpina), Marian Iacob (Pitești) și Serbănescu George (București).

GRUPA 40 (Deschidere siciliană): Hellinger Adolf (Gura Humorului), Mircea Dabija (Cîmpina) Teoc V. Ioan (Gura Barza Drăgușin Mircea (Sibiu) Ioan Nicolescu (București) Stănășilă Octavian (București) și Parfene Florin (Vaslui).

GRUPA 41: Adrian Ionescu Vornicu (București) Oproiu Ovidiu (Drăgoiești), Frunzescu Theodor (București), Stroescu Stefan (Sinaia), Avsintescu Gh. (Aninoasa) Gagiu Titi (Pitești) și Berneagă Constantin (Iași).

SPORT magazin

De „Ziua pompierilor"

Concursuri şi... emoţii

Se împlinesc azi 110 ani de la eroicele lupte ale pompierilor, din Dealul Spirii, împotriva turcilor cotropitori. In amintirea acestei zile glorioase a anului revoluţionar 1848, partidul şi guvernul au hotărît instituirea „Zilei pompierilor din R.P.R.".

In cinstea acestei zile, în Parcul de Cultură şi Odihnă I. V. Stalin din Bucureşti s-au desfăşurat tradiţionalele concursuri ale militarilor pompieri.

O zi însorită de toamnă, care sfidează parcă frunzele ruginii ce acoperă potecile parcului.

In bătaia vîntului steagul în trecerilor a fost ridicat de către echipa Bucureştiului, cîştigătoarea concursului de anul trecut.

Doi ani la rînd ea a deţinut cupa. Va mai reuşi oare să o mai cîştige şi anul acesta?

Desigur, unii dintre cititorii revistei noastre n-au asistat niciodată la asemenea concursuri. De aceea cu greu îşi pot imagina de cît curaj, calm, siguranţă în mişcări şi de ce calităţi fizice excepţionale trebuie să dispună concurenţii pentru a putea face faţă dificilelor probe ale concursurilor.

Iată, s-a dat startul în proba de ştafetă 4 x 50 metri. Ostaşul Dragomir Ion, cu ţeava în bandulieră, a pornit „ca din puşcă", escaladează într-o fracţiune de secundă un gard înalt de 2 metri şi apoi predă ştafeta ostaşului Molnar Ştefan. Fiecare secundă e preţioasă. Molnar prinde din fugă o scară baston, aleargă şi cu ea trece printr-o capcană îngustă, lungă de 10 metri şi apoi sare la rîndul lui un gard, de data aceasta de 3 metri.

Cea mai grea misiune o are însă ultimul schimb, ostaşul Mateşanu Achim, care trebuie să stingă numai cu ajutorul unui stingător o tavă aprinsă plină cu petrol şi benzină.

Mateşanu realizează treaba asta într-un timp record şi odată cu aceasta echipa Grupului Bucureşti, din care face parte, cucereşte primul loc la această probă cu timpul de 1 minut 20 secunde şi 2 zecimi.

Următoarea probă, scara de fereastră, este cîştigată de grupul de pompieri Deva, care realizează 38 secunde şi 8 zecimi.

Mateşanu Achim, reprezentantul Grupului Bucureşti, începe şi această probă bine, dar în momentul cînd trebuie să agaţe scara de fereastra „etajului al doilea", din cauza emoţiei, o aruncă cu un avînt prea mare şi nu reuşeşte s-o prindă decît după mult timp.

Grupul de pompieri Deva a avut o comportare foarte bună şi la celelalte probe, reuşind să se claseze pe primul loc în clasamentul general. Pe locul doi s-a clasat grupul de pompieri Iaşi, iar pe locul trei grupul Oradea. Grupul Bucureşti s-a clasat de data aceasta pe locul cinci.

Căp. Stelian PETRESCU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

ÎN ACTUALITATE

„NĂRAVURI"

La Hunedoara şi la Moreni, duminică, în campionatul categoriei B de fotbal, patru jucători au fost eliminaţi de pe teren (doi cîte doi) pentru lovire reciprocă. E vorba de Balint (Corvinul Hunedoara), Groza (Minerul Lupeni), Nica (Flacăra Moreni) şi Fillo (Foresta Fălticeni).

N-am fost martori oculari la nici una din aceste manifestări, dar nu ne vine deloc greu să ne imaginăm una sau alta dintre „scene", pentru că toate acestea seamănă între ele ca picăturile de apă. In văzul sau în spatele arbitrului, dar totdeauna în văzul marelui public, jucători ce nu-şi pot struni „temperamentul" aduc pe terenurile de fotbal apucături de maidan, manifestări huliganice. Se lovesc cu picioarele sau pumnii pentru te miri ce, dar totdeauna pentru că în mentalitatea lor sînt cuibărite preocupări şi mijloace de exprimare străine marei mase a fotbaliştilor din ţara noastră.

Se găsesc de obicei, în asemenea cazuri, unii „apărători" gata să afirme: „De fapt, să ştiţi, vinovatul principal e cutare, pentru că el a lovit întîi (sau pentru că l-a provocat pe celălalt să dea). Dacă vreţi vă reamintesc faza..." Şi dacă nu i-o curmi imediat, te ţine mult şi bine ca să debiteze luxul de amănunte cu care vrea să-l scape basma curată, pe unul dintre vinovaţi.

Cu asemenea „apărători", dar mai ales cu fotbalişti de soiul celor ce se fac vinovaţi de „lovire reciprocă", ne vom găsi totdeauna pe poziţii diferite, mărturisind fără ocol totalul nostru dezacord, ca şi cerinţa sancţionării fără circumstanţe a vinovaţilor. Cu măsuri aspre, dar drepte, să fie făcuţi să tragă consecinţele şi „bătăuşii" terenurilor noastre de sport şi colectivele care duc cu aceştia o slabă muncă educativă, pe care se pot altoi manifestări dintre cele mai reprobabile.

Alături de Balint, Groza, Nica şi Fillo, din aceeaşi etapă de campionat, vrem să-i situăm şi pe Stanoilovici I de la Prahova Ploeşti, despre care un corespondent de presă, prezent la partida cu Dinamo Galaţi jucată la Ploeşti, a scris în ziarul „Sportul Popular": „De semnalat atitudinea nesportivă a jucătorului Stanoilovici I, care a căutat în desele rînduri să-şi lovească adversarii". Rezultă clar că Stanoilovici I a avut ca principală ţintă picioarele adversarilor, că a urmărit desigur să-i accidenteze, să-i facă să părăsească terenul, ca să descompleteze formaţia adversă. Pe Stanoilovici I îl semnalăm spre cuvenita judecată forului de specialitate, pentru o pedeapsă exemplară, care să-l lecuiască pentru totdeauna de tendinţa „vinării" picioarelor, provocării de accidente, atentării la integritatea corporală a jucătorilor adverşi. Şi pentru că l-am adus în discuţie se cuvine să menţionăm — ca revers al medaliei — atitudinea demnă, sportivă, a tuturor celor „urmăriţi" pe teren de jucătorul ploeştean, care n-au răspuns, care au evitat „lovirea reciprocă".

Pe Balint, Groza, Nica, Fillo şi Stanoilov I, îi vom avea mereu în evidenţă, ca să le putem urmări viitoarele „comportări". Pentru că ei, ca şi alţii dispuşi să le imite „comportările", trebuie să ia aminte cu toată seriozitatea că ori se corijează definitiv, ori definitiv vor părăsi terenurile noastre de sport, dacă nu vor să se lecuiască de „năravurile" lor.

B. BERCEANU

AZI ÎNCEPE PE STADIONUL REPUBLICII

A XI-a ediţie a Campionatelor internaţionale de atletism ale R.P.R.

La 26 octombrie 1910, pe două trasee, unul de 200 iar celălalt de 2000 metri, măsurate pe pista de alergări a hipodromului Băneasa, s-au desfăşurat primele întreceri atletice oficiale din Bucureşti. La startul primei probe s-au aliniat, 14 concurenţi iar la cea de a doua doar opt. Acest prim „campionat al alergărilor pedestre" cum îi era denumirea oficială, a fost organizat de societatea cicliştilor.

In cele 47 de toamne cîte s-au scurs de atunci, în atletismul românesc s-au petrecut adînci şi substanţiale prefaceri. Inaintea celui de al doilea război mondial, Federaţia română de atletism număra doar 1000 de atleţi legitimaţi. In această cifră de 1000 de persoane sînt incluşi toţi atleţii care, cu începere din anul înfiinţării federaţiei (1912), au solicitat şi obţinut legitimarea. Mulţi dintre ei au abandonat însă rapede atletismul din motive felurite, totuşi Federaţia română de atletism se lăuda în 1938 cu 1.000 de atleţi. De fapt, şi în Romînia burghezo-moşierească masa de tineret era dornică să practice atletismul, ca şi alte sporturi. Printre atleţii care în ciuda unor mari greutăţi au făcut cinste culorilor româneşti în perioada dintre cele două războaie mondiale, trebuie citat talentatul maratonist *Ludovic Gall*. Acest croitor din Transilvania, care a cîştigat numeroase şi însemnate competiţii, şi-a găsit un glorios sfîrşit în timpul războiului, cînd cu arma în mînă a căzut luptînd împotriva ocupanţilor fascişti. Contemporan cu el era şi un tînăr alergător pe distanţe lungi, care în ciuda condiţiilor pe care le avea, sau mai bine spus, pe care nu le avea, obţinea remarcabile performanţe. Numele său este *Dinu Cristea*, maestru emerit al sportului din ziua de astăzi, care luptă cu aceeaşi neostenită vigoare şi acum pe pistele de atletism.

După 23 August 1944 s-au creat premizele ridicării atletismului la nivelul condiţiilor sociale şi culturale oferite de regimul de democraţie populară.

Imediat după cel de-al doilea război mondial, numele talentatului atlet clujean *Ion Moina* era bine cunoscut în întreaga lume. Multă vreme performanţele sale în probele de 100 m., 200 m. şi 400 m., au fost în fruntea tabelelor atletismului continental. După el a urmat o pleiadă întreagă de atleţi, ca de pildă: recordmanul mondial de marş Dumitru Paraschivescu, alergătorul de garduri *Ilie Savel* şi încă mulţi alţii, despre a căror comportare meritorie au vorbit, şi încă mai vorbesc, cronicile sportive atît din ţara noastră cît şi de peste hotare.

Atleţi din 38 de ţări pe stadionul Republicii

In cei 11 ani care au trecut de la prima ediţie a Campionatelor internaţionale de atletism, pe stadionul Republicii s-au întrecut atleţi din toate cele cinci continente ale lumii, reprezentînd următoarele ţări străine:

R. P. Albania, Anglia, Austria, Australia, Belgia, R. P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R. P. Chineză, Chile, Columbia, Cuba, Danemarca, Ecuador, Elveţia, Egipt, Finlanda, Franţa, R. D. Germană*), R.F. Germană, Grecia, Guadelupa, Indonezia, Iran, Islanda, Italia, Iugoslavia Japonia, Luxemburg, R. P. Mongolă, Norvegia, Olanda, R. P. Polonă, Scoţia, S.U.A. Suedia, Turcia, Ungaria, U.R.S.S.

* Cu prilejul a două ediţii a Campionatelor internaţionale, atleţii din R.D.G. şi R.F.G. au hotărît să-şi unifice echipa.

Dezvoltarea deosebită pe care a luat-o atletismul nostru face parte integrantă din „vîntul mişcării de cultură fizică, ce se desfăşoară în ţara noastră sub îndrumarea şi cu sprijinul partidului şi al statului. Incă din anul 1948, cînd s-a elaborat cunoscuta Hotărîre a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la dezvoltarea continuă şi stimularea culturii fizice şi sportului, partidul a apreciat atletismul ca unul din cele mai de seamă sporturi.

Indicaţia a avut urmări din cele mai favorabile. Pe stadioane a crescut neîncetat numărul celor care practică sportul deprinderilor naturale — alergarea, săritura, aruncarea. Mase din ce în ce mai largi de muncitori, ţărani muncitori, elevi, ostaşi şi studenţi au făcut binefăcătoarea cunoştinţă cu atletismul, în proporţie de masă. Bunăoară la finala campionatelor şcolare de atletism, desfăşurate anul acesta la Ploeşti, s-au calificat, după întrecerile regionale, aproape 1000 de tineri atleţi, adică cam atîţia cîţi existau în registrele măsluite de conducătorii sportului rominesc din 1938. Asemeni cu elevii se întrec muncitori, ostaşi, ţărani muncitori sau studenţi, în campionatele lor de atletism. Din această uriaşă masă răsar incontinuu talente noi, care reprezintă cu cinste culorile patriei în cele mai de seamă întîlniri internaţionale. Reprezentativa noastră de atletism a izbutit ca în ultimii cinci ani să învingă puternicele echipe ale Belgiei, Elveţiei, Olandei, Franţei şi Norvegiei, performanţă la care atleţii dinainte nici nu ar fi putut visa.

Crista Macsai, tînăra campioană de junioare a R.P.R. la probele de sprint, face parte din lotul R.P.R.

Iolanda Balaş după ce la Berna, în 1954 a cîştigat prima medalie (de argint) în cadrul campionatelor europene de atletism, a izbutit anul acesta la Stockholm să-şi învingă în mod net toate adversarele la săritura în înălţime, fiind consacrată campioană a Europei, după ce a reuşit un fapt unic în istoria atletismului mondial: să-şi înscrie numele de cinci ori în dreptul recordului lumii.

Paralel cu creşterea vertiginoasă a atletismului nostru, a sporit în mod considerabil capacitatea organizatorică a activiştilor sportivi. In anul 1948 pe stadionul Republicii, — refăcut de elanul creator al tinerilor muncitori, în locul unui morman de ruine lăsat de aviaţia fascistă — s-a inaugurat prima ediţie a campionatelor internaţionale de atletism ale Republicii Populare Romîne, la care au participat sportivi din R. Cehoslovacă, R. P. Polonă şi R. P. Ungară. De atunci, an de an, în fiecare toamnă, floarea atletismului mondial îşi dă întîlnire pe stadionul Republicii, preţuind în întrecerile ce se desfăşoară aici nu numai posibilitatea obţinerii unor performanţe remarcabile dar mai cu seamă prilejul de a se cunoaşte şi preţui mai bine, manifestîndu-şi astfel dorinţa de a lupta pentru cel mai fierbinte ideal al omenirii — pacea.

G. FLORIAN

Sute de recorduri naţionale

In afara recordurilor mondiale şi europene, pe stadionul Republicii s-au bătut sute de recorduri naţionale de atletism. Următoarele ţări au trecute pe lista recordurilor naţionale omologate în dreptul performanţei locul Bucureşti, stadionul Republicii: Australia, Belgia, R. P. Bulgară, R. Cehoslovacă, R. P. Chineză, Elveţia, Finlanda, Grecia, Italia, R.P. Mongolă, Norvegia, Olanda, R. P. Polonă, Turcia, R. P. Ungară, U.R.S.S. etc., etc.

RECORDURILE STADIONULUI

Cele mai bune performanţe atletice realizate pe Stadionul Republicii sînt toate de talie mondială după cum se poate constata urmărind lista recordurilor acestui stadion, în care figurează nume ale fruntaşilor atletismului din întreaga lume.

BARBAŢI

100 m	10,3	V. Suhariev	U.R.S.S.	1951
200 m	21,3	V. Janecek	R. Cehoslovacă	1953
400 m	46,7	A. Ignatiev	U.R.S.S.	1955
800 m	1:50,2	T. Sudrigean	R. P. R.	1958
1500 m	3:44,6	J. Pipine	U.R.S.S.	1956
5000 m	14:03,0	E. Zatopek	R. Cehoslovacă	1953
10000 m	28:59,2	V. Kuţ	U.R.S.S.	1955
Maraton	2h 27:02,0	E. Puikinen	Finlanda	1955
4X100 m	40,5	U.R.S.S. (Tokarev, Konovalov, Kaleaev, Bartenjev)		1955
4X100 m	3:10,8	U.R.S.S. (Pilaqs, Lituiev, Bondarenko, Ignatiev)		1953
110 m g	14,2	A. Mihailov	U.R.S.S.	1957
400 m g	50,9	L. Lituiev	U.R.S.S.	1956
3000 m obs.	8:45,8	S. Rjişcin	U.R.S.S.	1957
Lungime	7,98	H. Visser	Olanda	1956
Triplusalt	15,91	V. Kreer	U.R.S.S.	1956
Înălţime	2,09	I. Kaşkarov	U.R.S.S.	1956
Prăjină	4,55	R. Gutovski	S. U. A.	1956
Greutate	18,55	P. O'Brien	S. U. A.	1956
Disc	54,08	K. Merta	R. Cehoslovacă	1955
Suliţă	80,47	J. Sidlo	R. P. Polonă	1956
Ciocan	65,91	M. Krivonosov	U.R.S.S.	1957
20 km marş	1.34:37,2	G. Dordoni	Italia	1956

FEMEI

100 m	11,6	H. Bloemhoff	Olanda	1957
200 m	23,8	M. Itkina	U.R.S.S.	1954
		B. Lerczak	R. P. Polonă	1956
400 m	53,9	M. Itkina	U.R.S.S.	1955
800 m	2:05,4	L. Lisenko	U.R.S.S.	1956
4X100 m	45,4	(U.R.S.S.) (Krepkina, Rezcikova, Itkina, Popova)		1956.
80 m g	11,0	E. Fisch	Germania	1956
Lungime	6,14	N. Kazmina	U.R.S.S.	1957
Înălţime	1,78	I. Balaş	R. P. R.	1958
Greutate	16,20	G. Zibina	U.R.S.S.	1955
Disc	52,63	N. Ponomareva	U.R.S.S.	1953
Suliţă	53,00	D. Zatopkova	R. Cehoslovacă	1957

PĂRERI ŞI DECLARAŢII

Cele patru întîlniri de fotbal R.P.R. — R.D. Germană

In aceste zile s-a vorbit mult de cele patru partide de fotbal interţări ce le vor susţine fotbaliştii noştri în compania celor din R. D. Germană. Interesul existent în jurul acestei quadruple întîlniri a fost puternic alimentat de pregătirile la care au fost supuşi jucătorii noştri, chemaţi pentru alcătuirea celor patru formaţii, ca şi de amintirile triplei întîlniri R.P.R.—R.D. Germană din septembrie 1955, cînd fotbaliştii noştri s-au dovedit mai puţin vrednici decît adversarii întîlniţi. La Bucureşti, partida dintre formaţiile A s-a terminat atunci cu neaşteptata înfrîngere a echipei noastre (2—3), care a înregistrat primul eşec din palmaresul acestei întîlniri; în aceeaşi zi, la Magdeburg, duelul dintre echipe secunde s-a soldat mai categoric cu favoarea echipei germane: 3—0. Singura „rază de lumină" pentru noi a fost victoria formaţiei de juniori care, la Bucureşti, a cîştigat cu scorul de 5—2.

Din formaţiile de atunci, vă reamintim cîţiva dintre jucătorii folosiţi: **Voinescu, Zavoda II, Szöke, Petschowschi, Georgescu, Suru (A), Cosma, Pahonţu, Apolzan, Hidişan, Ene I (B), Stancu, Grei, Jeney, Mihăilescu, Dumitrescu, Bukossi (juniori).**

Reflecţii ca un refren

In forfota pregătirilor din ultimele zile, am zăbovit de cîteva ori în mijlocul loturilor noastre, unde am stat de vorbă cu o serie dintre jucători şi cu antrenorii lor.

„Intîlnirile cu echipele R. D. Germane ne pun probleme serioase". E reflecţia ce-am auzit-o repetată ca un refren, de către cei mai mulţi dintre jucătorii şi antrenorii cu care am stat de vorbă, în locuri diferite şi în zile diferite. La această identitate de vederi s-au adăugat şi argumente: **„Fotbalul germar are o valoare în continuă ascensiune, iar jucătorii germani dovedesc o mare putere de luptă, avînd şi calităţi fizice remarcabile, pe care ştiu să le valorifice de minune".**

Faza din meciul de juniori R.P.R.—R.D.G. (5—2) disputat în 1955 pe stadionul „23 August" din Bucureşti.

Un fundaş şi doi atacanţi au cuvîntul...

Vasile Zavoda este unul dintre jucătorii echipei noastre A care a luat parte şi la întrecerea din septembrie 1955. Ne-a interesat de aceea în mod deosebit să-i aflăm părerile asupra partidei, în care se vor înfrunta din nou echipele A.

„Rezultatul jocului mi se pare pus sub semnul comportării liniei noastre ofensive. Eu consider că apărarea echipei noastre e punctul „forte" al formaţiei. Aşa cum cunoaşte eu fotbaliştii germani, se cere ca în jocul de duminică atacanţii noştri să se mişte cît mai mult, ca să nu se lase marcaţi strict de adversarii lor direcţi şi să joace cu o ambiţie şi o putere de luptă care să depăşească intensitatea aceleiaşi „arme" folosite de gazde.

Sînt convins că în jocul de la Leipzig, echipa R. D. Germană va dovedi progresul înregistrat de la ultima noastră întîlnire, aşa că... nici noi să nu ne arătăm mai prejos".

Ene I, care în septembrie 1955 a jucat sub culorile echipei noastre B, va conduce de astădată linia de atac a primei noastre garnituri. După ce-am înregistrat „punctul de vedere" ce ni l-a împărtăşit Zavoda II, jucătorul dinamovist ni s-a părut cel indicat pentru un schimb de păreri pe marginea întrebării sugerată de discuţia cu viguroasul fundaş:

— Inaintarea sau apărarea echipei noastre se va dovedi mai bună la Leipzig?

Coincidenţa a făcut că Ene I şi Constantin să ne fie simultan parteneri de discuţie, pentru că... i-am găsit împreună. Răspunsul a venit mai întîi de la Constantin, care a sărit ca ţîrît, după ce a auzit întrebarea.

— Inaintarea va fi mai bună!

Totdeauna înaintarea a fost partea mai bună a echipei noastre...

N-am apucat să discutăm asupra acestei „opinii" a lui Constantin, pentru că a intervenit şi răspunsul lui Ene I:

— Eu aş spune că e mai grea misiunea înaintării, căci oricum e mai uşor să se facă un joc de apărare. Dar asta mi se pare acum mai puţin important. Ceea ce mă preocupă — ca şi pe toţi ceilalţi jucători ai echipei — e ca ambele compartimente să se dovedească, duminică, deopotrivă de bune, pentru că, se ştie, ne aşteaptă un joc greu.

Mai mult n-am putut scoate de la Ene I, în afară de un laconic „da" la întrebarea: „Te simţi în formă?".

Doi de pe tuşe

Pentru echipa B am cerut avizul a doi dintre „spectatorii" jocului Sofia (B) — Bucureşti (B), disputat marţi la Sofia şi soldat cu o frumoasă victorie românească a antrenorului Lupaş şi portarului (rezervă la Sofia), Cosma.

Primul ar fi vrut şi s-a străduit să fie mai rezervat probabil pentru că aşa stă mai bine rolului ce-l are. Dar chiar aşa, declaraţia făcută are mare putere de convingere: „Dacă duminică va juca aceeaşi echipă ca la Sofia, prin valoarea şi capacitatea de luptă ce-a arătat-o în faţa unui adversar foarte puternic, putem spera să ne luăm revanşa la eşecul suferit, în 1955, la Magdeburg. Şi mai vreau să adaug ceva: dacă va fi repetată comportarea de la Sofia, echipa noastră nu numai că va cîştiga ci va arăta şi un fotbal de foarte bună calitate"...

Portarului dinamovist Cosma i-am înregistrat următoarea declaraţie: „Echipa noastră a jucat la Sofia cum n-am văzut-o niciodată şi aşa a învins un adversar care în deosebi în primele 25 minute, s-a comportat la înălţime. De aici puteţi trage concluziile ce vă interesează pentru partida cu echipa B. a R. D. Germane".

Putem spera deci să vizionăm un spectacol deosebit asistînd la această întîlnire.

Doi din echipa de tineret şi antrenorul lor

Stancu—Ene II—Bazil Marian e un trio rapidist, cu care de astă-dată am stat însă de vorbă nu despre echipa lor, ci pe marginea întîlnirii de tineret, ce se va desfăşura la Ploeşti.

I-am întîlnit cam din cinci în cinci minute — în timpul orei prînzului — şi fiecare ne-a spus cîte ceva asupra partidei în care vor fi angajaţi:

Stancu: Nu vom dezminţi aşteptările.

Ene II: Mă voi strădui să confirm aşteptările.

Marian: Rezultatul va fi conform aşteptărilor. Se scontează, cum ştiţi, o victorie asupra unui adversar pe care nu-l cunoaştem, a cărei valoare n-o ştim. Cred totuşi şi eu în victoria noastră şi pentru că echipa mi se pare bună, şi pentru că jucătorii au dorinţa şi voinţa să se impună şi pentru că fotbalul nostru este superior celui din R.D. Germană.

Citeşi trei jucători şi-au legat, cum vedeţi, declaraţiile de „aşteptări"... De ce? Pentru că această echipă are în rîndurile ei tinere talente ce se pregătesc pentru „schimbul de mîine" al naţionalei A.

Primul examen

Echipa noastră de juniori însoţeşte echipa A în deplasarea din R.D. Germană, unde e programată în compania formaţiei corespunzătoare a ţării gazdă. Asupra acestui joc ne-a spus cîteva cuvinte antrenorul federal Traian Ionescu: **„Prezentăm o echipă nouă, pe care ne propunem s-o creştem, ea aparţinînd, ca să spun aşa, mai mult viitorului decît prezentului. Intîlnirea aceasta va fi prima ei evoluţie internaţională, aproape toţi titularii ei fiind debutanţi în echipa reprezentativă. Nu e deci cazul să supunem rezultatul jocului unui pronostic, ci mai curînd să ne manifestăm dorinţa ca ea să treacă cu bine primul examen care este chemată să-l susţină la Frankfurt".**

★

Patru întîlniri fotbalistice între ţări R.P.R.—R.D. Germană deodată. Asta înseamnă aşteptarea încordată a patru rezultate, pe care opinia noastră publică sportivă le doreşte favorabile pe toate. Să sperăm că comportarea şi rezultatele obţinute de jucătorii noştri vor fi prilej de satisfacţii...

B. BARBU

Stadionul Republicii — locul de întîlnire al marilor atleţi

Pe pista stadionului Republicii s-au întrecut numeroşi campioni olimpici, recordmani ai lumii, recordmani şi campioni europeni, care în ultimii 11 ani şi-au demonstrat măestria în faţa a peste un milion de spectatori bucureşteni. Dintre ei citîm:

PROBE DE SPRINT: Fanî Blankers-Koen, Giuseppina Leone, Klaudia Secenova, Barbara Ianisewska, Maria Itkina, Fütterer, Germar, Williams, Murchinson, Karakulov, Ignatiev.

GARDURI ŞI OBSTACOLE: Centa Gastl, Erika Fisch, Bulancik, Iulin, Lituev, Chromik, Rjscin.

ARUNCAREA GREUTĂŢII: Tamara Tişkevici, Galina Zibina, Ana Andreeva, O'Brien, Skobla.

DISC: Nina Dumbadze, Nina Ponomareva, Consolini.

SULIŢA: Dana Zatopkova, Klaudia Smirniţkaia, Rautavaara, Nikkinen, Sidlo, Danielsen.

CIOCAN: Nemeth, Csermak, Strandli, Krivonosov, Nenuşev, Rut.

LUNGIME: Viser, Ter Ovanesian, Földessi.

SEMI-FOND: Moens, Boysen, Iharos, Rozsavölgyi, Junghwirt, Slijkuis, Szentgali.

FOND: Kuţ, Zatopek, Mimoun, Kovacs, Stehens, Nina Otkalenko, Maria Ermolenko.

INALŢIME: Iolanda Balaş, Thelma Hopkins, Alexandra Ciudina, Cen Fen-iun.

VARIETĂŢI

Ziarul „Sputnik" despre sportul sovietic

Cu prilejul organizării „Zilelor naţionale ale U.R.S.S." la Expoziţia Universală de la Bruxelles, ziarul „Sputnik", editat pentru vizitatorii pavilionului sovietic, a închinat un număr special dezvoltării sportului în Uniunea Sovietică. In acest număr a fost publicat un interviu cu preşedintele Comitetului unional pentru cultură fizică şi sport, Romanovski, un reportaj despre construcţiile sportive ale Moscovei, aspecte ale participării sportivilor sovietici la Jocurile Olimpice de la Helsinki şi Melbourne, răspunsuri la întrebările cetăţenilor din diferite ţări în legătură cu dezvoltarea mişcării de cultură fizică şi sport din U.R.S.S.

După cum transmite presa belgiană, numărul închinat de ziarul „Sputnik" sportului sovietic a fost apreciat în mod deosebit de vizitatorii Expoziţiei Universale şi în deosebi de cei ai pavilionului U.R.S.S., care continuă să constituie atracţia principală la Bruxelles.

Roadele educaţiei americane

Boxerul filipinez Julien Pasate ispăşeşte în prezent o pedeapsă de 15 ani închisoare, pentru crimă. Totul a pornit de la un meci disputat de Pasate în compania unui alt pugilist filipinez, Florento Pacifico, încheiat cu un rezultat de egalitate. Un meci nul nu are nimic dezonorant. Totuşi Pasate l-a avut la inimă şi atunci cînd, la începutul lunii august el şi-a întîlnit adversarul pe stradă, nu i-a aplicat o directă şi nici un croşeu, ci... o lovitură de cuţit, în urma căreia Pacifico a încetat din viaţă.

In timpul procesului care a urmat, Julien Pasate a declarat că „răfuiala" lui cu fostul său adversar l-a fost inspirată de multe din filmele americane care au rulat la Manilla. Judecătorii nu au vrut însă să ţină seama de aceste... circumstanţe atenuante.

Secretul succeselor: fructe şi cereale!

Comentariile în presa de specialitate în legătură cu recordul mondial stabilit recent de atletul australian Herbert Elliot la Goteborg (Suedia) în cursa de 1500 m. cu timpul de 3'36" şi în cursa pe o milă în 3'54"5, continuă. Şi ele sînt explicabile dacă se iau în consideraţie o serie de amănunte şi date privind acest adevărat fenomen al atletismului.

Destul de puţin cunescut pînă la cele două excepţionale performanţe, Elliot are numai 19 ani şi jumătate (înălţime 1,85 m şi 63 kgr. greutate) şi este antrenat de Percy Cerutty (fost antrenor al lui John Landy). Contrar tuturor sistemelor clasice de antrenament ale marilor alergători, Elliot se antrenează foarte puţin pe pistă. De preferinţă el aleargă cu picioarele goale pe nisipul plajelor şi sprinteză acolo unde încep dunele. După afirmaţiile sale, regimul său de alimentare cuprinde numai fructe şi cereale.

După părerea specialiştilor — avîndu-se în vedere vîrsta lui şi faptul că el a obţinut în continuare timpuri apropiate recordurilor sale mondiale — Herbert Elliot este capabil în anii următori să doboare toate recordurile mondiale de la 1500 m pînă la 5000 m.

Un nou sport sau...

In Statele Unite ale Americii moarna după senzaţional este o trăsătură caracteristică şi în domeniul activităţii sportive. Nu de mult s-a semnalat în presă că în oraşul Massachusets se fac alergări sub... apă. Intr-adevăr, într-un bazin special amenajat, spectatorii au putut urmări întreceri pe fundul bazinului. „Atleţii" nu se folosesc de nici un fel de greutăţi, iar alergarea durează... atît cît le permite aerul din plămîni.

Se pretinde că aceste alergări au un caracter experimental, „datele" urmînd să fie puse la dispoziţia savanţilor. Deocamdată însă, pînă la aflarea acestor „date", alergările pe fundul bazinului atrag spectatorii plătitori şi... asta este principalul.

Să caută noi adversari pentru Floyd Patterson

Rechinii boxului profesionist din Statele Unite au încheiat cu bine o nouă afacere. După farsa oferită de întîlnirea dintre campionul mondial la categoria grea, negrul Floyd Patterson şi Rademacher, ei au organizat, cu surle şi trîmbiţe o nouă întîlnire de aceleaşi proporţii.

A fost scos în acest scop la iveală un ilustru necunoscut — Roy Harris, un boxer din Texas, cu o carte de vizită cu totul nesemnificativă — şi angajat să dea replică neînvinsului campion.

Evident, rezultatul sportiv a fost cel aşteptat: cu un ochi închis în urma loviturilor, cu nasul spart, cu faţa şi bustul acoperit de sînge, Roy Harris şi-a plătit la rîndul său tributul, fiind învins după o luptă inegală prin K. O. în repriza a 12-a, după ce a fost trimis de cîteva ori la podea.

Dar ce importanţă au toate aceste şi ce legătură au cu noţiunea de sport? Roy Harris s-a întors la ferma sa din Texas într-un hal fără de hal, dar cu cîteva mii de dolari; mii de spectatori atraşi de o reclamă deşănţată şi-au lăsat banii la casa arenei din Los Angelos, iar organizatorii „senzaţionalului" meci şi-au frecat bucuroşi mîinile: beneficiile au întrecut aşteptările.

Acum, ei sînt în căutarea unui alt adversar „senzaţional" pentru Floyd Patterson, adică se pregătesc pentru o nouă şi bănoasă afacere pe spinarea spectatorilor şi a boxerilor respectivi.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

175 1964
Bibl. Centrală

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 50 ★ Sîmbătă 20 septembrie 1958 ★ 8 pagini — 1,50 LEI

In acest număr:

Cu Zaharia Stancu despre „RĂDĂCINILE SINT AMARE"

•

„O scrisoare pierdută"
comedia lui Caragiale

prezentată la Montevideo

•

PRIMA SPARTACHIADĂ MILITARĂ INTERNAȚIONALĂ DE VARĂ

•

Filme noi pe ecranele Capitalei

•

15 minute de gimnastică

OISTRAH ȘI MENUHIN
vorbesc cititorilor „Magazinului"

De două săptămîni Capitala noastră găzduiește, prin organizarea Concursului și Festivalului Internațional „George Enescu", o seamă de personalități muzicale de renume mondial, care au sosit la noi în țară pentru a cinsti memoria marelui muzician romîn. Printre aceștia se numără doi dintre cei mai desăvîrșiți artiști ai arcușului: DAVID OISTRAH și YEHUDI MENUHIN.

Pe David Oistrah l-am urmărit încă de la sosirea lui în țară, cu prilejul Concursului și Festivalului, în activitatea prodigioasă pe care a desfășurat-o: ca solist al orchestrei Radio, interpretînd **Concertul în re major** pentru vioară și orchestră al lui Beethoven, ca membru în juriul concursului de vioară, ca spectator la numeroasele și strălucitele manifestări muzicale ce-au avut loc.

L-am văzut zilele trecute la repetiția generală a operei „Oedip", impresionat de întregul spectacol, de muzica enesciană, de valoarea interpretării, urmărind cu emoție desfășurarea tragediei antice, spectator sensibil și competent. Cu o zi înainte, în cadrul unei conferințe de presă, își manifestase părerea despre Concurs ca despre un eveniment de o deosebită importanță.

— Concursul — a spus David Oistrah — nu este important numai pentru că a ajutat la apropierea și cunoașterea muzicienilor din țări atît de diferite, ci și pentru că a fost un unic prilej de răspîndire, de propagare a operei lui George Enescu.

L-am putut cunoaște în decursul acestor zile pe David Oistrah ca pe un mare iubitor și admirator al muzicii populare românești. Cu prilejul

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Sus: *David Oistrah (dreapta) întreținîndu-se cu artistul poporului George Georgescu;* jos: *Yehudi Menuhin și soția lui, în restaurantul gării de frontieră, Curtici.*

Colectivul Teatrului Național „I. L. Caragiale" se află actualmente în preajma primelor spectacole pe care le va da în cadrul turneului său în Uniunea Sovietică. In clișeu, artista emerită Irina Răchițeanu, din colectivul primei noastre scene.

Fotografia: Mihai POPESCU

RELON!

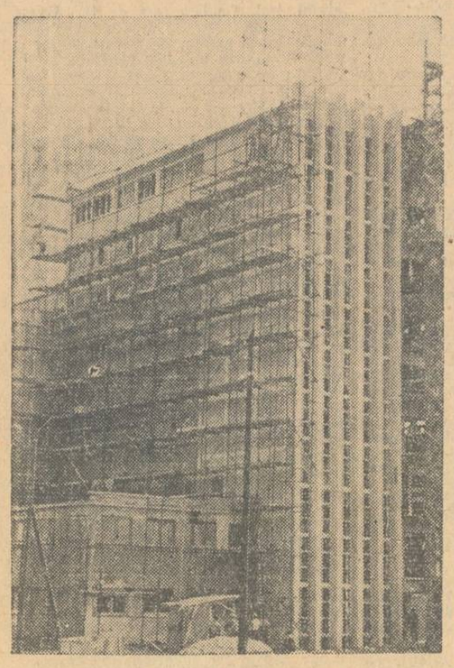

mecanic, altul ca operator chimist. E nevoie de oameni calificați. Uzina va intra în probe tehnologice încă la sfîrșitul acestui an. In trimestrul I 1959 va începe să producă cu o parte din utilaj, iar în primăvara viitoare cu întreaga capacitate.

I-am urat succes lui Costică Stoica și m-am dus să privesc uzina, să stau de vorbă cu oamenii. Am dat și eu capul pe spate, ca fiecare care intră pentru prima oară în corpul poliamid. La înălțimi amețitoare, cățărați pe bare de fier cît mîinile, niște tineri ageri ca pisicile desfăceau cu energie, dar și cu prudență, schela metalică ce servise la finisarea fațadei. Începuse ploaia, o ploaie mărunță de toamnă, pornită să țină parcă cu zilele și ei stăteau acolo și lucrau. Cu energie și

Nichita BISTRICEANU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

O MINUNE A NATURII
peștera Meziad

Despre existența acestui sat din regiunea Bacău, ctitorit de vreun Savin oarecare, nu se știa decît pe o mică rază împrejur. Și dintr-odată, de vreun an și ceva încoace, a devenit cunoscut în toată țara. Pînă și tinerii de la școala elementară știu că acolo, la Săvinești, e una din marile construcții ale țării noastre: Uzina de fibre sintetice relon.

Să coborîm într-una din zilele acestea din trenul de Bicaz, aici în halta altădată pustie, acum întotdeauna plină de lume: muncitori și tehnicieni care vin să se angajeze, o clasă de copii în excursie cu învățătorul în frunte, ziariști, fotografi, mă rog ca în preajma unui mare șantier.

Aici am coborît și eu. Și ca toți ceilalți, am lăsat șoseaua nou construită și am apucat de-a dreptul printre ogoare de păpușoi și hrișca. Am ocolit împrejmuirea din prefabricate din beton, pe lîngă care un moșneguț își păștea turma de mioare și am pășit pe poarta uzinei, discutînd cu un tinerel — să tot fi avut 19 ani — care căuta secția de cadre. Îl chema Costică Stoica, era de loc de prin Buzău, absolvise școala profesională petrol-chimie de la Cîmpina și fusese repartizat aici.

Biroul e chiar în clădirea asta improvizată, care pare a fi un pitic pe lîngă blocul poliamid ce atinge cota 29,50, impozant, masiv pe lîngă vastitatea șantierului întins pe circa 40 de hectare. Deși e foarte devreme, alți doi tineri au și fost angajați — unul ca

Fotografia: Nicu VASILE

Nu știu în ce măsură geologii și speologii sînt poeți. Știu însă că de vor pune în cercetările și în calculele lor nițică poezie, vor alcătui un poem incomensurabil, închinat celei mai frumoase și celei mai sălbatice peșteri din țara noastră: Meziad.

Călătorim spre peșteră doi oameni: fotoreporterul și semnatarul reportajului de față. Sîntem echipați cum scrie la carte: îmbrăcăminte de munte, merinde concentrate în calorii și-o jumătate de țuică bătrînă. Chiar dacă se supără medicii, trebuie să spun că fără două guri de țuică, cu greu am fi ajuns la peșteră.

George MINIȘAN

(Continuare în pag. 2-a)

OPT ZILE ÎN IRAK
Cea mai tînără republică din lume

Luminile puternice ale aeroportului din Cairo dispăreau treptat, pe măsură ce luam altitudine. Zburam spre Bagdad în toiul nopții, cu un avion cuadrimotor al Societății „Misrair" din R.A.U. După o oră și trei sferturi aveam să trecem peste Beirutul invadat de americani.

Cu o zi înainte, puzderie de avioane americane, făcînd o puternică demonstrație de forță, întunecau cerul Beirutului, în timp ce tunurile grele ale flotei a VI-a se îndreptau amenințătoare spre Beirut — împotriva micului și curajosului popor libanez. Noi tancuri și trupe americane continuau să debarce aci, în timp ce forțe

Colonelul Wasfi Taher, (al treilea de la stînga) ne povestește momentele ultimei zile din viața trădătorului Nuri Said...

proaspete britanice aterizau în Iordania. Doar cu cîteva săptămîni înainte, poporul irakian distrugea monarhia trădătoare și elibera țara de sub călcîiul imperialist. Toate aceste pregătiri militare febrile, despre care ziarele publicau știri cît mai sumbre, erau îndreptate de fapt împotriva tinerei republici Irak.

In Orientul Arab domnea o atmosferă apăsătoare ca rezultat al amenințărilor tot mai evidente ale cercurilor colonialiste anglo-americane, care-și zîngăneau ostentativ armele. Imi răsună încă în urechi mugetul sinistru al sirenelor de la Cairo, care cu cîteva zile înainte făcuseră un exercițiu. Acest muget răscolise în mulți oameni, ca și în mine însumi, amintiri dureroase... Cît de îngrozitor este războiul!

Al. GHEORGHIU

(Continuare în pag. 5-a)

La masa rotundă

CEI CE FĂURESC BELȘUGUL

Satul Cuza Vodă de lîngă Medgidia este o așezare obișnuită în Dobrogea. Aceleași ulițe strîmte și întortochiate cum sînt peste tot prin aceste părți, aceleași garduri joase de piatră albă, spălăcită, același colb persistent, sîcîitor. Obișnuită era pînă nu de mult și gospodăria colectivă de aici. Nimic n-o deosebea de altele. Nu era mai mare, nici mai bogată, nici cu recolte mai barosane.

De o bucată de vreme însă, colectiva aceasta a început să le lase în urmă pe celelalte, să ajungă printre cele mai bune din Dobrogea. Deși anul acesta condițiile atmosferice au fost vitrege, deși n-a plouat timp îndelungat, iar vîntul, mai insistent ca oricînd, a căutat să smulgă din pămînt și ultima picătură de apă, totuși recoltele au crescut pe toată linia și încă într-o măsură destul de mare. Să luăm grîul. Se preconizase o producție de 1200 de kg. pe hectar. La cules, s-a văzut că s-au obținut cîte 1300 kg. pe hectar. Sau să ne oprim la porumb. Primele evaluări care s-au făcut direct în lan n-au arătat nicăieri producții mai mici de 2.500 kg. pe hectar.

Ion PAVELESCU

(Continuare în pag. 2-a)

RELON!

(Urmare din pag. 1-a)

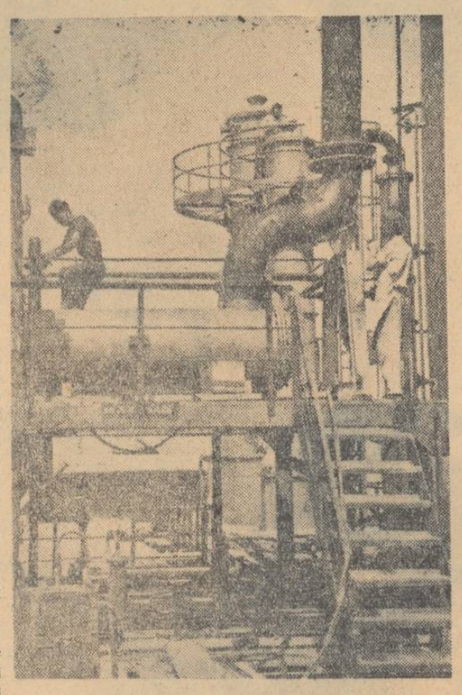

prudență. Și de aceea n-am rămas surprins cînd ceva mai tîrziu inginerul Katona Zoltan, tînăr și el, (în uzina aceasta — mezina din regiune — toți sînt tineri) îmi povestea cum în vremea începuturilor, muncitorii refăceau cu o răbdare aproape peste fire, ca într-o nouă legendă a Meșterului Manole, malurile care din cauza terenului de slabă consistență, mereu, mereu se surpau.

Nu călcam pentru prima oară pe un șantier. Ce mi se părea nou și interesant aici erau contrastele de la fiecare pas, nota de gingășie și grijă pe care constructorii și montorii o dădeau muncii lor, de obicei aspră. Alături de excavatoarele urnind din lanțuri și scrîșnind din cupe, am văzut aici conducte afundate la doi metri, gata să fie acoperite cu pămînt și pietriș, dar vopsite în roșu, fără cusur, ca rochiile unor fetițe și învelite în vată. Da, în vată, nu greșesc. Am văzut în hale, imense cît toate zilele, mașini și ele gigantice, care deși sosiseră din țări străine, deși fuseseră coborîte din vagoane, transportate, urcate la cîteva etaje și montate, n-aveau nici o zgîrietură cît de mică și multe, cele mai multe păstrau încă, pînă la intrarea în funcțiune, ambalajul original.

Inginerul șef de la montaj îmi vorbea, cu o mîndrie pe care nu și-o putea ascunde, despre oamenii pe care-i conduce, despre greutățile pe care, alături de ei, le învinsese... Era în aprilie, veniseră ploi torențiale, interminabile, lucrările de canalizare nu se isprăviseră și montorii trebuiau, cu toate acestea, să ducă la locul lor, absolut intacte, utilaje care cîntăreau 8—10—15 tone. Și le-au dus. Cu ejectori mari, dar le-au dus și le-au montat. După trecerea fiecărui obstacol de acest fel montorii erau poate tot așa de emoționați ca și constructorii, atunci cînd cu luni înainte turnaseră prima grindă cu zăbrele monolit la temperaturi pînă la minus 20 grade.

Nici nu vorbeam pentru prima oară cu un constructor. Dar pe Ionită Ionescu, maistru mecanic, șeful unei echipe de la secția filare, l-am îndrăgit dintr-odată. Pentru bucuria lui de a munci la zidirea unei noi uzine a țării. Pentru severul examen practic, trecut cu succes de întreaga lui echipă, în fața specialiștilor, la înfăptuirea unor lucruri cu totul noi. Pentru că, deși fără de partid, e din toată inima alături de toți cei care, sub conducerea partidului, muncesc și biruie pentru stăpînirea de către om a tuturor bunurilor materiale. Noul și neobișnuitul sînt pasiunea lui. A muncit la Buhuși, la Bicaz. A venit aici. Conduce acum o echipă care execută lucrări de mare finețe, pune în stare de producție mașini și aparate de o extrem de mare sensibilitate, de o precizie care nu admite uneori nici o toleranță.

Desigur, pînă la această secție de filare, care pe verticală cuprinde mai multe etaje, fenolul, sulful, amoniacul și compușii lor — toți produși în țară — suferă multe transformări ca să cadă aici, în cazanul relon, sub forma unor tăiței. Dar odată aici, ei vor trece în corpul de filare, nepulind să ocolească sleaua de topire la o temperatură de 260 grade și în sfîrșit, vor ajunge jos, la mașina de bobinare, apoi la răsucit și rebobinat ca în orice fabrică de textile. Aparate de control, pe care echipa lui Ioniță le montează acum, de o sensibilitate aproape fără egal, vor veghea, în absența oamenilor, toate aceste transformări succesive.

Și iată, în sfîrșit, firele subțiri pe care inginerul Viorel Ion Popa mi le scoate dintr-un dulăpior — mostre pentru curioșii care, ca și mine, întreabă ce va produce uzina. Inginerul a răspuns de zece ori și va mai răspunde de sute de ori acelorași întrebări: că uzina va produce fire și fibre de relon identice cu acelea de nylon, de perlon și o altă serie întreagă de fire din familia poliamidelor, de două ori mai rezistente decît lîna, de două ori și jumătate decît mătasea artificială, suferitoare la influența agenților chimici, ușor de spălat; că uzina aceasta pune bazele unei industrii de mare viitor în țara noastră, că produsele ei vor avea o largă utilizare industrială și casnică, făcînd disponibile cantități uriașe de lînă și bumbac. Fire pentru țesături ușoare și de mare finețe, dar și granule pentru mase plastice de o nebănuită rezistență vor porni de aici, din uzina de la Săvinești, nu numai pentru acoperirea necesarului intern, dar și pentru export. Vom avea la îndemînă pahare și farfurii ușoare, stilouri plăcute, plase și genți comode, impermeabile bune, haine elegante, bibelouri frumoase. Dar și filtre speciale, benzi de transport și curele de transmisie, roți dințate, angrenaje ușoare etc. etc., vor fi fabricate tot din relon produs aici, la Săvinești.

Am luat cu mine ca amintire un fir ca de păianjen, subțire de mai să nu-l vezi cu ochii, dar mai fin și, nelndoios, mult, mult mai rezistent.

...Uzina rămînea în urmă. Iată colo arabescurile, profilate pe cerul de început de toamnă, ale secției lactama, mai încolo textil-etirare, și ici, chiar în față, impozant, dominînd totul, poliamidul.

Spre gară, pe drumeagul care taie drumul, m-am întîlnit cu alți tineri cărora de abia le mijeau mustățile. Aveau valize cu ei. După port păreau de prin Ardeal.

— Acolo e relonul?

— Da, acolo...

Nichita BISTRICEANU

Cronica gastronomului

REȚETĂ...

Cocorii pleacă, pleacă și berzele
Și-n orice curte pe înserat,
Vezi gospodina cărîndu-și verzele
Pentru murat.

După o săptămînă de practică zilnică la bucătărie, sub staторnica privegheре a meșterului bucătar Vasile, ajunsesem să gătesc curățel cîteva feluri de mîncare. Dintre toate însă, nu-mi dau sama de ce, mai bine îmi reușea varza umplută. Cu asta îl dau gata pe Costache, îmi ziceam. Cu o zi înainte de cele ce urmează, fusesem informat că prietenul meu Costache își pregătește mîncăruri pentru iarnă și că primise în dar mai multe sticle de Muscat-Ottonel și Pinot noir de Segarcea, din cele care obținuseră medalie de aur la Ljubljana. Momentul era cum nu se poate mai potrivit. Așadar mă înfățișez la Costache cam cu două ore înaintea prînzului. Pusese la murat, în oțet de vin roș, castraveciori și gogoșari în borcane și-și pregătea, cînd am sosit, putinele pentru mîncărurile în saramură. Pe masa din bucătărie zăresc cîteva verze frumoase, de dimensiuni diverse.

— Costache, zic, știam că ești ocupat cu mîncărurile și am venit să gătesc ceva de mîncare.

— Tu? se minună Costache, izbucnind de rîs.

— Cine rîde la urmă, rîde mai bine, zic.

— Și ce știi tu să gătești? îmi răspunse Costache.

— Multe, zic, dar văd că ai varză frumoasă.

— Și?

— Carne ai?

— Și porc și vită, dar de tocătură!

— Cel mai bine, zic, carne amestecată, e tocmai ce-mi trebuie.

— Și ce te încumeți să faci?

— Îți voi face o varză umplută să mă pomenești, Costache!

— Și ce te face pe mata, bobocule, să crezi că-ți voi da eu pe mînă, pentru experimente, frumusețea de varză și bunătate de carne?

— Cearcă, Costache, și de nu ți-o plăcea, să nu-mi dai picătură de Pinot noir.

— Aș și aflat, berechetule!

— Ce să aflu? Nu știu nimic! Am zis așa!

— Lasă, lasă, nu te mai preface! Cît despre mîncare, uite ce-i: spune-mi mai întîi cum procedezi și dacă oi vedea că ești pe calea bună oi face și încercarea asta, dar mai întîi alege varza.

Măsor din ochi verzele de pe masă și piaza rea mă pune să aleg pe cea mai mare, cu foile lipite și de-o perfectă sfericitate. Costache surîdea sardonic:

— Asta-i bună de salată, dacă vrei și de pus la murat în saramură, dar ceva mai tîrziu, cînd dă bruma. Pentru umplut, asta e.

Și Costache îmi întinse o varză mai mică și creață. Mi-am amintit atunci că Vasile îmi făcuse și el aceeași recomandație, dar uitasem. Costache și pusese mîinile în șolduri și cu ochii în tavan, îmi spuse:

— Varza ți-am ales-o. Ce faci cu ea?

— O las acolo și-mi prepar tocătura.

— Cum?

— Ca la sarmale.

— Adică?

— Știu că preferi carnea trecută prin mașină, celei tocate cu satîrul. Prin urmare: trec de două ori prin mașina de tocat carnea amestecată cu ceapă rumenită în unt și pătrunjel tocat. Dacă dorești și orez...

— Nu!

— Bine, fără orez. Leg tocătura c-un ou. Sărez, piperez.

— Bun!

— Acuma varza.

— Aici să te văd!

— Opăresc cîteva foi întregi, lau trei, patru foi, pun tocătura pe ele și o acopăr c-o foaie. Înfășor totul bine, dau o formă lunguiață, leg cu ață ca să nu se desfacă, bag într-o formă de kek, acopăr cu apă...

— Ha, ha! izbucni Costache.

— Sau cu zamă de roșii...

— Aha!

— Și le pun la cuptor. Cînd mîncarea e aproape gata pun și puțină smîntînă.

— Nu-i rău, dar asta s-o mănînci mata cu Vasile care te-a învățat.

— Care Vasile?

— Nu te fă niznai, că știu eu cine ți-i profesorul. Să-i spui din partea mea că ceea ce te-a învățat el e sarma, nu varză umplută. Varza umplută lasă-l tot pe Costache să ți-o facă și n-o să-ți pară rău.

★

Zicînd acestea, Costache trecu la treabă. L-am lăsat să toace carnea, precum mai sus s-a scris și așteptam să văd ce va face cu varza. Întîi și-nții a opărît-o cu apă sărată. Pe urmă a clătit-o cu apă rece. După ce i-a scos cotorul, a așezat varza pe-un șervet ud, desfăcîndu-i apoi foile, cum desfaci un boboc de trandafir pe care intenționezi să-l pui într-o vază. A scos inima verzei și în golul rămas a pus o parte din tocătură, amestecată cu foile inimii tăiate subțire ca o fidea (fideluțe). Cu restul tocăturii a uns fiecare frunză, după care i-a dat verzii, presînd-o cu mare meșteșug, forma sferică. A învelit apoi varza cu felii subțiri de slănină afumată și a legat-o strîns în șervet. Ajuns aici, prietenul meu Costache mă privi cu coada ochiului. Eu căscam gura. Costache surîdea mulțumit:

— Acu ce facem? zice.

— O punem la fiert.

— În ce?

— În zamă de roșii, probabil.

— Nu, maestre gastronom: în supă, în supa de carne rămasă de la rasol și din care păstrez totdeauna o parte, pentru astfel de operații.

Și-a pus Costache varza la fiert în supă și la foc moale, unde a lăsat-o cam un ceas și jumătate. Cînd a chibzuit el că-i gata, a pus varza pe-o farfurie mare și i-a scos șervetul, lăsînd zama să mai fiarbă puțin în oală. Apoi, cînd i s-a părut lui că a fiert destul, a turnat zama peste varză și-atîta a spus: gata! Am uitat să spun că în oala în care a fiert varza bărduită cu slănină și strînsă-n șervet, Costache pusese dinainte bucăți de slănină, morcov tăiat în rondele și ceapă tăiată.

Trebuie să mărturisesc că varza prietenului meu Costache întrecea cu mult pe aceea pe care mă învățase s-o gătesc meșterul bucătar Vasile. Pe cînd înfulecam dintr-o porție, Costache mă privea satisfăcut și turnîndu-mi un pahar de Pinot noir, îmi spuse sarcastic:

— Vroiai să-mi vinzi mie castraveți?

— Nu, zic, varză.

— Tot aceia!

PĂSTOREL

Ominne a naturii

(Urmare din pag. 1-a)

Meritul pentru provizia de țuică nu este nici al meu și nici al fotoreporterului, ci al unui bucureștean, priceput într-ale turisticei. Dumneaului ne-a sfătuit la plecare ca, într-o gură a raniței, să ferim o sticluță cu țuică, din care să bem la ieșirea din peșteră. Numai că țuica a fost băută cu mult înainte, din motive nepreveăzute și cu totul obiective. O să le aflați mai la vale.

Pînă la Ciucea, drumul e în perfectă ordine. Ne bucurăm strașnic de panorama împrejurimilor. Dealurile și cîmpiile, pînă la marginea cerului, sînt de-un verde tulburător. Dacă n-ar scri în calendar că-i septembrie, ai zice că ești în miezul verii, după o proaspătă și îmbelșugată ploaie. Dar bucuria noastră este răcită de o veste neplăcută: trenușul de la Remeți, care circulă deobicei spre peșteră, nu mai circulă acum. Linia e în reparație. Așa că, ajungerea la peșteră are o singură rezolvare: **per pedes apostolorum.** Nu ne înspăimîntă drumul, chiar dacă avem o mică podoabă de reumatism. Sîntem în plină tinerețe și ispita inedितului ne cheamă. Nu mai că soarele dă-n amurgire și aflîndu-ne singuri printre dealuri și munți, nu ne încumetăm să fim prin excelență voluntari prin locuri prăpăstioase, rar călcate de picior de om. Dar călătorului îi iese norocul în cale atunci cînd trebuie. Un țăran, care venise la Remeți cu treburi gospodărești — Șofran Luncan — ne simte străinași prin aceste locuri și ne ia în primire.

— **Mă rog frumos la dumneavoastră, unde vroiți a ieși?**

— La peștera Meziad, răspunde fotoreporterul.

— **Apăi dacă nu vă supărați, eu vă pot fi călăuză peste dealuri și peste munți și bineînțeles pe unde-i calea mai scurtă...**

Ne bucurăm de invitație. O pornim apostolește peste dealuri. Ne ținem tari și nu ne pasă nici de rană și nici de diverse aparate de fotografiat, plus accesorii speciale, atîrnate de grumazul nostru. După un ceas de drum, cămașa mea și a fotoreporterului — numai apă. Călăuza, care a ciobănit pe aicea mulți ani, habar n-are. Fluieră și grăbește pasul. Are cojoc de oaie și opinci de cauciuc, care atîrnă mai greu decît bocancii mei și-ai fotoreporterului. Și spune că urcușul e un fleac. Urcăm dealuri, urcăm munți și dumnealui nu se sinchisește de urcuș. Noi abia ne tragem sufletul.

— Să hodinim o leacă, nea Șofrane, ne rugăm noi. Omul ne-a privit ca pe niște domnișori.

— **Apăi să hodinim, dacă ziceți dumneavoastră. Apăi că nu-i rău dacă hodiniți, că amu vine Dealul Mare. Spunu-vă povestea cu fata cea faină și ciobanul bolind de dragul ei?**

— Te rugăm, nea Șofrane.

— **D-apăi se zice că pe aici ar fi ciobănit un ficior fain. Și cum o fo' cum n-o fo' i s-or aprins călcîile după o fată săracă, da mai frumoasă ca soarele. Și atîta i-o fo' drag de fată, că mai să bolînzească de dragul ei. O cerut-o de muere. Și-atunci fata o fo' zis: „Ioane, dacă ți-i așa de drag de mine și vrei să mă ai de muere, fă ce ți-oi spune eu amu: ia-mă în brațe și du-mă pînă-n virful Dealului Mare. Și cît mă duci, tu să cînți din fluier. Și Ion, bolînd de dragul ei a luat-o-n brațe și cînta din fluier de răsunau munții. Da' cînd o ajuns în virful Dealului Mare, s-a uitat la ea numa' odată, și a pierit inima din el. O murit și aleluia mai tovarăși.**

Legenda cu Ion ciobanul și cu fata cea frumoasă nu ne-a displăcut. Dar cînd privim la virful Dealului Mare, după ce am stors cămășile, nu ne mai arde de nici o legendă.

Șofran, călăuza, familiarizat acum cu noi, nu ne mai ia cu reverențe.

— **No, pruncilor, hai să urcăm Dealul, că ne-o hi mai ușor, că n-avem în brațe nici o fată mare.**

Urcăm. Ispita e mare și frumoasă. La jumătatea drumului cerem călăuzei încă un popas. Aflăm din gura dumisale noi legende și noi ispite. La întunecire ajungem în virful Dealului Mare. Inima dă să sară din piept și picioarele nu știu ce ștîrn au.

Călăuza ne ia din nou în primire.

— **Păi, dumneavoastră, pruncilor, de ce porniți la drum fără strop de băutură?**

Fotoreporterul se uită la mine cu înțeles. Pune mîna pe rană și scoate sticluța. O bem în trei și coborîm. Tovarășul de la București, care ne-a sfătuit să bem o gură de țuică la ieșirea din peșteră, poate să se supere. Sticlei i-am făcut hatîrul înainte de a ajunge la peșteră. Ce să-i faci? Călăuza are mai multă experiență.

Ajungem în satul Meziad noaptea.

— **Ei, și-amu unde trageți?** se interesează călăuza.

— La moș Pașcu Ilinaș.

— **Hai, păi ăsta știe o mie de istorii. Umblă-n peșteră cu ochii închiși și nu se teme de moarte. Și e o gură bogată, cum n-o lăsat dumnezeu pe lumea asta multe.**

Rătăcirea inginerilor, prăpăstiile și liliecii

Ne hodinim la moș Pașcu peste noapte. Dormim în șură. Dimineața pregătim lămpile cu carbid. Însoțiți de moș Pașcu, călăuza cea mai autorizată, pornim tot apostolește spre peșteră. Pe drum moșului îi turue gura ca moara. Îl poftim să ne vorbească despre peșteră.

— Apăi că nime n-o cunoaște ca mine. Că umblu-n ea de 40 de ani. Zău, nu mă laud. Dreptu-i că n-am descoperit-o eu, ci Iuliu Țăranu, în 1884. Auzita-ți de el? D-apăi dacă vreți, măi, pruncilor, eu vă las și singuri să umblați prin peșteră, da' doamne teamă mi-i c-o să pățiți ca cei 25 de ingineri. Apăi că asta nu-i poveste, să nu văd soarele dacă mint. Da-n 1930 ori venit aici la peșteră 25 de ingineri și-or rîs că n-au trebuință de călăuză, că au hartă. Și, doamne, cum s-or mai rătăcit, că trei zile or stat numa' cu liliecii. Da' pînă la urmă tot eu am fost cela ce i-am adus la lumina zilei.

Statuară și sobră, gura peșterii ne primește la ora asta matinală cu reverența rece a marilor tăceri. Pășim cu îndrăzneală, favorizați încă de lumina zilei. După 5 minute aprindem lămpile. Altminteri e imposibil să faci un pas. Ajungem la primele stalagmite, de grosimea unui om, dar nu putem descifra în înfățișarea lor nici un simbol. Aerul se răcește tot mai mult, bezna e tot mai adîncă și tăcerea desăvîrșită este spartă rar și ritmic de stropii ce cad din stalactite.

Urcăm pe o scară de piatră, adică mai precis ne cățărăm și suim apoi pe o scară de fier. Ajungem la primul etaj. Despăturim harta peșterii. Moș Pașcu ne poftește s-o vîrîm în buzunar. Privim de la primul etaj și prăpastia o simțim amețitoare.

— Păi dacă aci vi-i teamă, măi pruncilor, cînd o să ajungem la „Gîtul dracului", prins între două prăpăstii, o să tremure nădragii pe voi.

Ridicăm lămpile deasupra capului. Nenumărați lilieci zboară peste capetele noastre. Aci e împărăția lor. Lumina lămpilor de carbid îi enervează. Moș Pașcu trage cu ochiul către fotoreporter și se adresează mie.

— **Pe dumneata te lasă nevasta. O să rămîi fără frizură.** Trebuie să te tundem. N-ai să scapi de lilieci.

Și rîde moșul de tremură la'burul pe el.

5 etaje și 45 de mărci

Sîntem la primul etaj. Peștera are **5 etaje și 45 de mărci.** Mai toate mărcile au un simbol. Fie etic, fie social, erotic sau religios. În jurul multor mărci oamenii au născocit legende.

Ne oprim puțin la primele două mărci, „Tabla amintirii" și „Treptele de piatră" și zăbovim mai mult la „Turnul de Pizza", o rară frumusețe arhitectonică, formată din coloane — **prin unirea stalactitelor și stalagmitelor — care se unesc într-o perfectă simetrie în virful turnului care atinge cerul peșterii. Ajungem la „Urîașul în mijlocul apei". Aci contururile încă nu s-au perfectat, fapt pentru care oamenii n-au găsit nume pentru uriaș. La „Bucătăria de vară" atîrnă deasupra noastră două stalactite care și-au perfecționat formele în înfățișarea unei giște și a unui miel.** Același lucru îl observăm la o respectabilă stalagmită, „Cămila răsturnată".

Iată o panoramă unică. De-o frumusețe tulburătoare marca aceasta, „Buciumul lui Avram Iancu" întruchipează o parte din istoria poporului nostru. Privit de jos, din vale, „Buciumul lui Avram Iancu" pare însuflețit, ca o chemare din înălțimi către lumea de jos.

Trecem pe lîngă „Orga mare" și ajungem într-un loc mai odihnitor, „Sala liliecilor", a cărei cupolă ne îmbie la odihnă. În stînga cupolei e „Peștera aurită". N-a scos nimeni de-aici un gram de aur, dar privite la semi-întuneric stalactitele au pigmenți gălbui, fosforescenți. Ne iese în cale „Tancul cu două țevi" și „Tianchistul spînzurat". Ajungem la „Bazinul de apă", la „Ciuperci" și-apoi ne hodinim o leacă la „Balconul galben". Pauza e mică. Dăm o raită prin „Grădina de animale". Un leu privește niște maimuțe și niște broaște.

„Orga mare"

Urcăm la etajul II. Ne primește „Elefantul și cei trei șerpi". De-acum ne-am obișnuit cu toți uriașii și cu toate jivinele, așa că nu mi-e teamă de „Călăul" ce ne apare în față. În jurul acestei mărci — „Călăul" — și-al celora ce urmează, „Femeia care-și plînge bărbatul" și „Palmierul cu trei cărăci", oamenii au născocit o tragică poveste de amor. Ascultați-o: Călăul s-a îndrăgostit de o femeie săracă, dar strașnic de frumoasă. Femeia însă nu voia să-i devină soție. S-a îndrăgostit de un om sărac, dar harnic. Gelos, călăul i-a luat zilele acestui om. La marca „Femeia care-și plînge bărbatul", mina nevăzută a naturii a sculptat trupul omului ucis și lacrimile femeii, rămasă de-a pururi logodnică, soție niciodată. Mai faci cîțiva pași și la „Palmierul cu trei cărăci" ai să vezi trupul acestei femei, odihnindu-se la umbra palmierului.

Trecem de la această poveste sentimentală înainte și ne trezim pe „Gîtul dracului". În dreapta prăpastie, în stînga prăpastie. Moș Pașcu, glumeț, ne întreabă dacă tremură nădragii pe noi. De la „Gîtul dracului" ajungem la „Trei proectile cu tun" și suim apoi la etajul trei. Gustăm apa de la „Isvorul în două culori" și apucăm gîrboviți pe un tunel extrem de strîmt. Foloreporterul rămîne în urmă pentru a poza „Stupii cu albine", „Izvorul Iacob" și „Fîntîna cu trei gemeni". Îl așteptăm. De la „Mormîntul lui Iuliu Țăranu" urcăm mult spre stînga. Drumul e odihnitor, dar moș Pașcu ne încredințează că ne va răsplăti oboseala cu un „concert" dat de dumnealui. Ajungem în sfîrșit la „Sala de muzică". E un loc de-o frumusețe impresionantă. În sala de muzică avem orga mică, pianul și toba. Stalactitele din „Sala de muzică" au forma unei cortine perfecte, întredeschise. Moș Pașcu se ține de cuvînt. Ia o bucată de lemn și cîntă la orgă. Fiecare stalactită are alt sunet. Moșul trece de la o octavă la alta. Trece apoi la tobă, iar la pian renunță întrucît nu se pricepe. Iarăși ne apare un tunel, unde sîntem nevoiți să mergem în „patru picioare". De la „Poarta călugărițelor" trecem la etajul IV. Aici sînt mai puține mărci. Ne oprim la două, „Bazinul de botez", și „Clasa de fin". La etajul V admirăm „Slănina afumată", după care facem popas la „Cimitirul oaselor". Iată o vertebră, iată un dinte respectabil, iată oase, oase, oase, iată rămășițele primilor locuitori ai peșterii — urșii de piatră.

Sîntem în peșteră de aproape 5 ore. Moșul ne trage de limbă.

— Vi-i dor, mă pruncilor de lumina zilei, hai?

Revenim spre gura peșterii pe o cale mult mai scurtă. Nu știm prin ce ascunziș moșul ne duce din nou la „Gîtul dracului". De-aci coborîm și ajungem la „Fîntîna fără fund". Iarăși facem un mic popas pe „Cuptorul țărănesc", după care pornim către „Sala mare de argint".

Se zărește lumina zilei. Pornim către gura peșterii. Cînd am intrat în peșteră era răcoare de-a binelea. La ieșire am dezbrăcat cămășile. Erăm numai apă. Le-am pus să se usuce.

Ultima poveste

Desfacem merinde și îmbucăm aici, la izvorul de la gura peșterii. Mă uit la bocanci. Li s-au desfăcut tălpile. Moș Pașcu rîde de se prăpădește.

— Nu ști să umbli, pruncule. Și-apoi nu-i bai, că așa frumusețe de peșteră merită o pereche de bocanci. Nu vreți să vă mai spun o poveste adevărată? D-apoi c-or fost amu trei ani aicea niște domni de la Oradea, cu nevestele. Erau mi se pare ingineri. Și-apoi cînd am ajuns la „Gîtul dracului" toate muerile lor or venit la mine și s-or rugat ca de dumnezeu să le iau în brațe pînă trecem de prăpastie. Eu am zis că le iau, numa' să nu se supere bărbații lor. Și le-am luat. Cînd ajung acasă zice muierea către mine: Unde-ai fost, mă, că miroși numa' a parfum de doamne? Da' nu s-a supărat muierea mea, că știe că mi-s de casă și nu vîndroc... No, dacă mergeți la București, să spuneți lumii că peștera Meziad n-are seamăn la frumusețe! Da mi-s supărat pe geologi. De ce nu scriu ei istoria peșterii? Că ne putem mîndri cu ea la tată lumea.

Credem că necazul lui moș Pașcu este perfect legitim.

George MINIȘAN
Fotografii: Nicu VASILE

Cei ce făuresc belșugul

(Urmare din pag. 1-a)

Așa și cu orzul și cu ovăzul și cu floarea-soarelui. *„Am dat lovitura la cimp"*, spunea cineva din partea locului. E adevărat. Dar numai pe jumătate. Căci dacă e vorba de „lovitură", apoi ea a fost dată nu numai la cîmp, ci și în altă parte. Bunăoară la vite. Au fost simțitor înmulțite. Pe lîngă ce avea gospodăria înainte s-au cumpărat 33 de vaci cu lapte, aproape 1000 de oi, 32 de scroafe, 2100 de găini și 42 de stupi. Dar oamenii nu s-au oprit aici. Au căutat să mărească și producția diferitelor ferme. De pe fiecare oaie s-au tuns cîte 3,800 kg. de lînă, de la fiecare vacă s-au mulș cîte 1200 litri de lapte. Nu-i un lucru simplu.

În chip firesc, sporindu-și avuția, gospodăria a devenit mai puternică; posibilitatea ei de a asigura colectiviștilor un trai îmbelșugat s-a mărit foarte mult. Deși mai e mult pînă la încheierea anului și deși de abia de acum încolo se vor vinde produsele cele mai multe, totuși veniturile bănești au atins cifra de 1.500 000 lei, ceea ce nu are precedent în istoria unității. Și valoarea zilei-muncă a înregistrat un salt neașteptat. În planul anual se stabilise ca ea să fie de 35 de lei. Toate semnele arată însă că va ajunge la 40 de lei și chiar la mai mult.

Am socotit că pe cititorii „MAGAZINULUI", chiar și pe cei mai puțin inițiați în aridele și complicatele probleme de agricultură, i-ar putea interesa cum au procedat colectiviștii din Cuza Vodă de au ajuns unde au ajuns. Drept care am poftit în jurul mesei rotunde pe tov. *Gheorghe Bălan*, președintele gospodăriei, din satul Cuza Vodă, pe *Constantin Haras*, agronomul unității, pe *Petre Păruș*, inginerul ei zootehnist, pe *Ion Lepădatu*, șeful uneia din cele două brigăzi de tractoare ale S.M.T. Castelu care o deservește, pe brigadierul de cîmp *Gheorghe C. Lupu* și pe colectiviștii fruntași *Didina Cristian* și *Gheorghe Vătafu*. La început s-au arătat tare stingheriți. Se vedea cît de colo că preferau să fie lăsați la combină, ori la semănătoare, decît să fie puși să facă declarații. Treptat, treptat însă, venind vorba de lucruri pe care le cunosc de-a fir-a-n păr și-au dat drumul la limbă. Și discuția s-a înfiripat pe negîndite.

— Ați avut cam mult de furcă cu seceta; cum ați făcut de ați biruit-o? am început noi. S-a grăbit să ne dea lușească tovarășul Gheorghe Bălan.

— Seceta... apoi ea a fost întotdeauna dușmanul cel mai înverșunat și mai înduplecat al recoltelor noastre. Cînd ne așteptam mai puțin, atunci ni le lovea. Am încercat noi să-i venim de hac, dar degeaba. Orice făceam dădeam greș. Adevărul este însă că nu făceam ceea ce se cuvenea. De o bucată de timp încoace ne-am apucat însă cu toții să învățăm, să studiem cărți de agrotehnică. Ne-a ajutat și inginerul nostru agronom, care e aici de față. Și iată că așa am putut să dăm de capăt și secetei. Cel mai bun mijloc de luptă împotriva ei s-a dovedit a fi agrotehnica. Am început să nu mai arăm primăvara ca mai înainte. Nu. Acum aproape tot cîmpul îl arăm toamna. Vine zăpada, se oprește în bulgări, iar cînd se topește îi umple de apă ca pe un burete. Oricît ar încerca după aceea vîntul să-și facă de cap, nu mai are spor. Căutăm să semănăm totdeauna de vreme și grîul și porumbul și celelalte culturi. Să vă spun un secret: cincizeci la sută din planul de recoltă pe care l-am obținut în acest an se datorește faptului că am pus sămînța în pămînt la timp. Firește contează mult și ceea ce punem, adică soiul seminței. În ceea ce privește porumbul, mult l-au ajutat și prașilele. Înainte îi făceam cel mult două. Acum i-am făcut trei și pe alocurea și patru. Știți cum e vorba: „o prașilă face cît o ploaie bună".

Inginerul agronom Constantin Haras a ascultat cu interes și cu vădită plăcere această expunere.

— Da, a intervenit el zîmbind, la noi toți au prins gust pentru agrotehnică. Poate comparația nu-i prea reușită, dar aș vrea să spun că asta a devenit un fel de modă. Toți se întrec în a cunoaște regulile recomandate de știință și în a le aplica.

Alături, zootehnistul Petre Păruș dădea semne de nerăbdare.

—Parcă în gospodărie n-ar fi decît cereale, spuse el oarecum mînios. Uiți că mai sînt și vite și că ele au adus un venit de o jumătate milion. Ce asta se ia din drum?

— Vorbiți-ne despre munca din acest sector, am spus noi, încercînd să-i potolim supărarea.

— Păi asta și vreau să fac. Și aici, ca și în alte domenii, s-au produs multe înoiri. Vitele sînt hrănite acum după norme științifice. Se întocmesc fișe de rații care se respectă cu cea mai mare rigurozitate. Am stăruit să se asigure adăposturi ca lumea. Acum dispunem de grajduri călduroase și încăpătoare, de saivane bune, de maternități curate, igienice. Aplicăm o seamă de metode înaintate. Așa e bunăoară monta artificială, care se face deocamdată numai la oi, dar care se va introduce cît de curînd și la fermele de vaci. Dar cea mai de seamă noutate o reprezintă folosirea pe scară largă a furajelor însilozate în hrănirea animalelor. Anul acesta am pus la murat, în gropi anume făcute, nu mai puțin de 1.700 de tone de porumb furajer.

În înfiăcărarea lui, zootehnistul uitase că mai sînt și alții care au ceva de spus. Am profitat deci de o pauză și ne-am îndreptat privirile spre tovarășul Ion Lepădatu, brigadierul de la S.M.T., un om voinic cît un atlet, dar din cale afară de sfios și de retras.

— Ce rol au avut mecanizatorii în dobîndirea acestor rezultate? ne-am interesat.

— Păi au avut un rol important, cum să n-aibă. Doar noi am arat, noi am semănat, noi am strîns pîinea, noi am ajutat la însilozarea furajelor. Am avut de lucru, nu glumă. Și nu ne-am dat în lături. De-a fost soare, de-a fost vînt, de-a fost furtună, noi am stat la post. O pot spune mai bine cei cărora le-am lucrat.

— Da, a adeverit brigadierul Gh. C. Lupu, tractoriștii ne-au făcut treaba la timp și bine. N-avem nimic de zis. Niciodată n-am fost nevoiți să-i obligăm să refacă ceva. Dar și noi, la rîndul nostru, le-am plătit pînă la ki'o-gram tot ce le datoram pentru munca prestată.

— Tractoriștii au fost conștiincioși și harnici. Dar același lucru se poate spune și despre oamenii noștri, a intervenit Didina Cristian, o fată cu părul de culoarea spicului de grîu. Eu lucrez într-o echipă de tineret și știu că de la noi anul acesta nimeni n-a lipsit nici o zi. De altfel, pe întreaga gospodărie participarea la muncă a fost tot timpul de 95-100 la sută. Dar oamenii nu numai că au venit la treabă. Ei au lucrat cu pricepere, cu avînt. Întrecerea dintre brigăzi a fost foarte aprinsă. La un moment dat nu mai știam la cine e steagul, căci l-au șiăpînit, pe rînd, cînd cei de la brigada întîia, cînd cei de la brigada a treia, cînd alții.

— Are dreptate Didina, a confirmat Gheorghe Vătafu. Anul acesta oamenii noștri s-au întrecut pe ei înșiși. Aș pomeni pentru hărnicia lor pe Traian Oprișan, pe Petre Dulgheru și firește pe fata asta, care pune multă inimă în tot ce face.

Discuția a alunecat apoi spre alte probleme. Cineva a amintit că colectiviștii din satul Cuza Vodă, mulțumiți de recolta din acest an, caută să aibă și la anul una măcar tot așa, dacă nu mai bună. În acest scop s-au apucat să are, să pregătească sămînța, să semene grîul de toamnă. S-a vorbit apoi despre cele 17 case care s-au construit în sat numai în cursul verii, despre nunțile care n-au început încă, dar al căror sezon se vestește foarte bogat.

Tabloul muncii însuflețite și al vieții bogate în conținut a acestor oameni de ispravă se contura astfel din ce în ce mai mult. Pe neașteptate cineva s-a strecurat pe lîngă noi și, pe masă au apărut o cană cu vin și cuvenitele pahare. Președintele a turnat tacticos fiecăruia, apoi s-a ridicat.

— Pentru recolta anului acesta și pentru cea de la anul, a închinat el. *— Pentru cei ce făuresc belșugul, în cinstea și sănătatea lor!* — am adăugat noi, în asentimentul tuturora.

Ion PAVELESCU

Intrarea în peștera Meziad

POȘTA Redacției

L. PLAVALESCU — București: Ne bucurăm atunci cînd putem da o rezolvare imediată și satisfăcătoare scrisorilor primite de la cititori. În cazul dvs., deși așteptarea este prea mare, nu am găsit o rezolvare nici pînă în prezent. Mai precis, rubrica respectivă nu deține materiale de calitate care să merite a ocupa spațiul revistei și așa destul de restrîns. Cam asta este situația. Cît privește completările trimise de dvs. ele sînt judicios întocmite. Vă mulțumim.

DITOIU F. MARIN — Comuna Tărîceni, raionul Lehliu: Partial am ținut cont de propunerea dvs chiar începînd cu numărul de față. Vă mulțumim pentru bunele aprecieri la adresa revistei.

A. MIHAIL — Galați: Adresa exactă a revistei o găsiți în pagina a 8-a. V-am îndeplinit dorința, înscriindu-vă la concursul de șah. Vă îndeplinim și cealaltă dorință, dîndu-vă un răspuns privitor la poezie. Versurile au unele calități. În cadrul cenaclului la care v-ați înscris veți avea posibilitatea să progresați. Asemenea poezii, izbutite, desigur, se publică. Trebuie ca în viitor să vă adresați unei reviste de specialitate. Noi vă dorim succes.

CONST. IONESCU și E. OPRESCU — București: Vă rugăm să treceți pe la redacția revistei pentru a da unele explicații suplimentare în legătură cu materialele trimise.

Șt. ȘTEFANESCU — București. Materialul dvs. are următoarele deficiențe: 1) Este o povestire pe lucruri minore, necesențiale; 2) Nu vorbește despre fapte întîmplate în zilele noastre. Acestea sînt motivele pentru care nu-l putem da publicității.

TEODOR MARGINEANU — Timișoara: În legătură cu problemele ridicate de dvs. vă rugăm să vă adresați Stațiunii Zoologice Experimentale Agigea, regiunea Constanța. Veți primi un răspuns competent.

I. POP și I. RAȚIU — Bistrița: Am înaintat scrisoarea dvs. Casei Centrale de Creație Populară București, singura care poate răspunde întrebărilor. Îndată ce vom primi un răspuns satisfăcător vi-l vom face cunoscut.

H. ELISABETA — Lugoj. Rezolvarea la prima întrebare o găsiți adresîndu-vă oricărui magazin cu aparataj electroteh

De PRETUTINDENI

O MOTORETA care nu cîntăreşte decît 20 de kilograme şi poate fi strînsă, căpătînd forma unei valize, a fost realizată de ing. Serdiuc, de la Institutul Transporturilor Aeriene din Moscova. Motoreta poate atinge o viteză de 30 km. pe oră; roţile sale au un diametru de numai 30 de centimetri.

●

APA de băut devine rară în Olanda şi această situaţie se agravează din ce în ce. Ridicarea nivelului apelor mării şi concomitenta lăsare a terenurilor agricole, măreşte incontinuu conţinutul în sare al lacurilor interioare. Fluxul mării aduce în permanenţă mase de apă sălină şi stratul de sare care se formează prin depozitările apei de mare pe albia fluviilor, înaintează anual cu cîte 230 metri spre interiorul ţării.

●

UN POD care nu ruginеşte şi timp de 20 de ani nu necesită o întreţinere specială, se construieşte actualmente la şantierul fluvial de la Plock (R. P. Polonă). Podul este acoperit în loc de vopsea, cu un strat subţire de aluminiu.

●

UN DEPUTAT al partidului liberal din Canada a cerut deunăzi, în faţa Parlamentului din Otawa, să se acorde mai mult ajutor celor 9.600 de eschimoşi care trăiesc în Canada şi care duc o viaţă plină de lipsuri. El a subliniat cu această ocazie, soarta tragică a celor 14 eschimoşi care au murit în iarna trecută pe malurile lacului Garry. Proviziile lor de carne de ren se terminaseră, iar alte alimente nu posedau. În culmea disperării, ei începuseră să mănînce îmbrăcămintea confecţionată din piele de ren.

●

IN REPUBLICA CEHOSLOVACA, 1500 colecţionari de etichete de cutii de chibrituri s-au constituit recent în cea mai mare organizaţie de acest gen. In U.R.S.S., medicul dr. V. Fedotov din Yalta, care este de multe decenii un pasionat colecţionar, a reuşit să strîngă pînă acum peste 80.000 etichete de cutii de chibrituri, din cele mai variate colţuri ale lumii.

●

UN MAGAZIN de articole sportive din New-Jersey (S.U.A.) a afişat deunăzi următoarea reclamă în vitrina sa:

„Deveniţi scafandru sportiv!" Pe fundul mării sînteţi feriţi de musafiri nepoftiţi şi de telefoane sîcîitoare! Este cel mai bun remediu împotriva neurastheniei mercantile. De aceea — afundaţi-vă zilnic în adîncimile mării!...

●

DUPA o muncă de 9 ani, un grup de cercetători forestieri au terminat recent harta pădurilor Uniunii Sovietice, la scara de 1 : 2 500.000 Suprafaţa totală a pădurilor U.R.S.S. ocupă aproape un miliard de hectare, iar rezervele de lemn sînt de 50 miliarde metri cubi, aceasta corespunzînd cu aproape jumătate din rezervele mondiale.

●

RECORDUL mondial al donatorilor de sînge pare să-l deţină Alfredo Anselmi din Roma. Zilele trecute el a fost supus celei de a mia transfuzii sangvine, cu care ocazie, totalul sîngelui donat de el se ridică la 600 de litri.

●

IN PORTUL Paimatcing, care se găseşte situat pe insula chineză Hainan, a fost găsită zilele trecute o stridie conţinînd 55 de perle.

●

O IMENSĂ balenă albastră s-a lovit de un vas sovietic de pasageri, care naviga în marea Ohotsk, ce se deplasa cu o viteză de 17 noduri.

Intrucît balena nu a putut fi observată decît în ultimul moment, ciudatul duel maritim a avut loc şi colosul de carne a fost spintecat în două de navă.

●

O EROARE cu urmări neaşteptate a fost săvîrşită de un farmacist din Los Angeles care este acuzat acum de un client al său pentru că îi vînduse flacoane greşit etichetate.

Vreme de peste un an, clientul îşi frictionase chelia cu picături pentru stomac şi înghiţise leacul contra căderii părului. In timp ce pentru chelie, medicamentul împotriva gastritelor nu se dovedi a fi nociv, prin ingerarea permanentă a leacului contra cheliei, pofta de mîncare a pacientului crescuse în aşa măsură, încît provocase cheltuieli disproporţionate...

●

MUZEUL de istorie din Moscova a împlinit 75 de ani. Obiectele expuse în cele 46 de săli arată principalele etape ale dezvoltării ţării, începînd din antichitate. Anul trecut muzeul şi filialele sale au fost vizitate de peste 1.200.000 de persoane.

●

O EXPERIENŢA originală a fost efectuată recent la Institutul de medicină tropicală din Portorico, unde, pentru scopurile cercetărilor psihologiei animalelor, cîţiva oameni au fost închişi în cuştile maimuţelor. In timp ce acestea au rămas în afara gratiilor.

Animalele s-au comportat asemenea unor vizitatori de grădină zoologică, înconjurînd cu sutele cuştile şi dînd de mîncare oamenilor dinăuntrul lor...

●

LUIGI Verdolini din Roma a obţinut, la vîrsta de 75 de ani, un certificat de alfabetizare! Mai bine mai tîrziu decît niciodată...

●

O STATISTICA sui-generis (bine înţeles americană) arată că numărul femeilor care folosesc corsetul este în foarte mare scădere. In schimb creşte numărul bărbaţilor care folosesc diferite ţesături elastice.

●

UN CATALOG care conţine 15.000 stele schimbătoare, cel mai cuprinzător realizat pînă astăzi, a fost întocmit în U.R.S.S.

Această nouă lucrare conţine cu 4000 de stele mai multe decît se găseau în colecţia precedentă, care a apărut cu 10 ani în urmă şi a fost realizată tot de savanţii sovietici.

POPORUL FRANCEZ spune NU proiectului de Constituţie

NON
NON
NON

CU ZAHARIA STANCU

despre „Rădăcinile sînt amare"

Odaia era cufundată în umbră. Singură lampa de masă proiecta pe cristalul biroului, rotundă ca o aureolă, o pată de lumină. In mijlocul focarului — teancuri de pagini mirosind a tipografie, pagini umede, pe care condeiul scriitorului drege și adaugă... Mîine aceste file, astăzi volante și pestrițe, purtînd pe margini rînduri scrise de mînă, vor fi înmănuncheate într-o carte nouă. Și tot de mîine cartea cea nouă va înceta să mai aparțină unui singur om, devenind a lui și a tuturor...

Intrînd în cabinetul academicianului Zaharia Stancu, am crezut o clipă că întîrziasem sau că venisem prea devreme. Cu cîtva timp în urmă îl rugasem la telefon să-mi numească un ceas de răgaz cînd am putea sta de vorbă și tot atunci stabilisem ora șapte după amiază. Am încercat o scuză, arătînd din ochi maldărul de spalturi:

— Credeam că o să vă găsesc liber. N-aș fi vrut să vă întrerup lucrul...

— *In ipoteza că doreai mai curînd această întîlnire, ar fi trebuit să aștepți cam mult... Sînt prins într-o treabă care nu-mi îngăduie să-mi caut timpul liber.*

— Fără să vreau am nimerit, cum se zice în plin proces de creație. Spalturile de pe masă îmi spun că peste puțin timp noua dvs. carte se va afla în librării.

— *Intr-adevăr, fac ultimele corecturi ale primelor patru volume din „RĂDĂCINILE SÎNT AMARE".*

— Precizarea Dvs. lasă să se înțeleagă că romanul va depăși cele patru volume...

— *Am pregătit deocamdată pentru tipar patruzeci de capitole mari, cele mai multe publicate în „Gazeta literară". Tocmai acest material intră în volumele de care ți-am vorbit. Intreg ciclul mi-am propus să cuprindă douăsprezece volume.*

— Va fi ceea ce se cheamă un roman fluviu...

— *In primul rînd nu este și nici nu va fi un roman. Pe coperțile volumelor nu va figura decît numele cărții și... numărul curent, de la 1 la 12. Mi s-a părut că romanul clasic gen „Madame Bovary" și chiar pînzele epice ample de mai tîrziu, prin impedimentele de construcție pe care le ridică nu reprezintă o formulă prea fericită atunci cînd sîntem chemați să zugrăvim, deplin și întreg, dinamismul epocii noastre. Forma actuală a cărții s-a impus de la sine pe măsură ce scriam. In scopul cuprinderii evenimentelor în dialectica lor, a apărut necesitatea varietății de planuri, ca și incursiunile retrospective în trecut. După cum știi, deși acțiunea se desfășoară în zilele noastre, aria de investigație a cărții cuprinde o perioadă de timp mult mai ampă.*

— Spuneați că formula cărții v-a fost dictată de procesul de elaborare. Se pare că însăși ideea scrierii cărții în forma ei actuală n-a fost precedată de un prea îndelungat proces de gestație...

— *Mi se pare că trebuie să interpretez aluzia dumitale ca o invitație de a face pe scurt istoricul cărții. Te previn însă că nu ești primul căruia îi fac această mărturisire. La începutul anului publicam în „Gazeta literară" o rubrică permanentă intitulată „Săptămîna", pe care o semnam cu primele trei litere ale alfabetului: A.B.C.*

— Ultimul material apărut la această rubrică se intitula pare-mi-se „Ah! Cît l-am iubit!". Era vorba de o întîlnire în tren, o întîlnire cu una din stăpînele de altădată ale Bărăganului, o boieroaică ce suspina după vremurile de odinioară...

— *Intr-adevăr, după instantaneul de care vorbești, „Săptămîna" n-a mai apărut, fiindcă tovarășii de la „Gazetă" în preziua apariției materialului următor, mi-au înlocuit pseudonimul cu numele întreg, motivînd că scrisesem de fapt o bucată care depășea domeniul publicisticii. E vorba de „Steaua Dominului, Steaua", căreia i-a urmat pe rînd, la îndemnul aceloraș tovarăși, „Liliacul", „Dulce" și celelalte...*

— De unde se vede că sfaturile criticilor — pentru că bănuiesc că tovarășii de care vorbiți sînt protejații celei de-a... zecea muze — pot avea urmări binecuvîntate atunci cînd sînt luate în seamă...

Zaharia Stancu rîde cu poftă.

— *Sînt curios ce vor spune criticii după ce voi pune punct pe ultima pagină. Cred că le voi pricinui puțină bătaie de cap. Gîndește-te, vor trebui să-i găsească cărții un loc în tabelele lor de clasificare...*

— Din lectura capitolelor publicate în „Gazetă", ca și din cele ce mi-ați spus acum, am dedus că în ciuda marii mobilități a timpului acțiunii, există preocuparea de a cuprinde cu precădere evenimente din zilele noastre, sau în orice caz din trecutul apropiat.

— *Intocmai. Evenimentele zugrăvite se vor întîmpla în timp pe aproximativ două decenii, ucigă din preajma celui de al doilea război mondial pînă în anul 1960, cînd sper să isprăvesc cartea.*

— Așa dar sînteți decis să lucrați și mai departe în ritmul de pînă acum...

— *Fără îndoială. Mă grăbesc să termin lucrul cu credința că fiii generației mele, cei născuți la începutul acestui veac, sînt orînduiți chemați să ducă la bun sfîrșit sarcina zugrăvirii acelor grandioase prefaceri care au făcut să se prăbușească lumea cea veche și să răsară o lume nouă. Scriitorii mai vîrstnici cunosc mai bine trecutul, cei tineri n-au apucat decît prezentul... E drept, mă grăbesc să termin mai iute și... s-o iau iarăși de la capăt.*

Se făcuse tîrziu. Deși în prealabil nestabilit, simțeam că timpul întrevederii trebuie să fi trecut demult și că sosise clipa despărțirii. Cele două maldăre de spalturi, unul mai mic în dreapta, altul imens, necercetat încă, în stînga, păstrau intacte dimensiunile de la venirea mea. In plus, „Gazeta" aștepta capitolul săptămînii în curs...

Boris BUZILĂ

Oistrah și Menuhin

vorbesc cititorilor „Magazinului"

(Urmare din pag. 1-a)

concertului dat de orchestra **„Barbu Lăutaru"**, i-a determinat pe toți oaspeții străini sosiți la Festival să-l urmeze acolo, ca **„să asculte ceva frumos"**. La sfîrșitul concertului nici nu mai voia să plece: **„Muzica asta mi-a mers la inimă"** — a spus — **„îmi vine să nu mai plec!"**.

Violonistul orchestrei de la restaurantul „Pescărus", i-a devenit deosebit de drag: **„Este un mare artist"** — a spus despre el. Și a mărturisit, referindu-se la felul cum interpretează muzica populară românească, că el n-ar fi capabil să cînte cu o asemenea repeziciune diavolească.

Programul încărcat al Festivalului nu l-a împiedicat pe David Oistrah să facă și cîteva plimbări prin București, pe care-l mai cunoscuse și cu prilejul unor turnee anterioare. Orașul i-a plăcut și cel mai mult din toate a îndrăgit Parcul de Cultură și Odihnă „I. V. Stalin", unde a zăbovit un ceas pe o bancă, ascultînd susurul fîntînilor țîșnitoare, privind jocul luminilor în apele lor.

— **Aveți o țară foarte frumoasă**, a spus el, **și cred că amintirea cea mai frumoasă a celui mai frumos concediu petrecut în viața mea va rămîne aceea de anul trecut, cînd am stat vara la „Foișor", la Sinaia...**

S-a anunțat sosirea lui Yehudi Menuhin. Maestrul sovietic, în semn de prietenie și prețuire, s-a dus să-l primească personal la gară, nu înainte de a-i fi trimis, în camera de hotel, un buchet de flori.

In aceeași zi, după amiază, cei doi mari artiști și-au încercat Stradivarius-urile, exersînd împreună. In octombrie, la Festivalul U.N.E.S.C.O. de la Paris, ei se vor întîlni din nou, pentru a interpreta dublul concert de Bach, pe care, cu cîțiva ani în urmă — în 1946 — l-am auzit interpretat de neuitatul cuplu Enescu-Menuhin.

Yehudi Menuhin și un tînăr amator de autografe din Curtici

★

Yehudi Menuhin, sosit în Capitală doar pentru cîteva zile, nea vorbit cu emoție despre marele său dascăl.

— Era un om de o simplitate, de o modestie și de o generozitate unică. Cred că nu a existat șef de orchestră care să fi fost atît de iubit cum a fost Enescu. Imi amintesc că, bolnav fiind, membrii orchestrei din Philadelphia, pe care o dirijase, se interesau mereu, îngrijorați, de soarta maestrului suferind. Amintirea lui le era dragă, apropiată, ca a unui părinte.

Își amintește apoi de un episod cînd, la Paris, George Enescu imprima, împreună cu o orchestră, pentru casa de discuri „La voix de son maître".

— Fiecare minut costa bani: inginerii, orchestranții, tehnicienii, erau plătiți după timpul folosit. Și directorul căruia nu-i conveneau cheltuielile prea mari, i-a spus lui Enescu, într-o pauză de 20 de minute, care fusese acordată orchestrei, „să cheme înapoi „băieții".

La care Enescu, enervat, a răspuns:

— Nu sînt „băieți" — sînt colegii mei!

Și Menuhin a adăugat:

— A fost singura oară cînd am auzit o asprime în glasul lui...

Ne împărtășește apoi dorința de a se duce la Sinaia, pentru a-i arăta soției sale locurile dragi și cunoscute în copilărie, vila „Luminiș", unde a locuit împreună cu maestrul său.

Răsfoind pliantele turistice căpătate la frontieră, își reamintește cu precizie stilul construcțiilor întregii stațiuni Sinaia, clădirile, străzile, podul peste care trecea ca să ajungă la Cumpătul.

Apoi, revenind la Enescu, vorbește despre extraordinara capacitate de muncă pe care o avea, de extraordinara lui memorie muzicală.

— Putea să cînte în întregime „Tristan și Isolda" la pian, pe dinafară. Imi mai amintesc că un editor îi expediase odată 58 de volume din cele 60 ale operei lui Bach. Era dispărat că nu are și ultimele două. Dar acele 58 le știa perfect pe dinafară.

Discuția alunecă apoi spre alte subiecte. Soții lui Yehudi Menuhin se interesează mult de pictura românească. Menuhin îi propune ca, în timpul pe care-l petrece în București, să se întîlnească cu pictorii români pe care ar dori să-i cunoască.

Își manifestă amîndoi admirația față de arta populară românească. Țesăturile, covoarele, sculpturile în lemn, îi încîntă, le găsesc extraordinar de frumoase, de artistice. Le place tot: și borvizul excelent pe care-l beau și al cărui nume „Borsec" și-l notează; și soarele auriu de toamnă; și amabilitatea oamenilor de care au fost înconjurați încă de la frontieră. Ba, la Curtici, nici nu coborîseră bine din tren, că primii solicitanți de autografe s-au și arătat: doi puștani de vreo 7—8 ani, cu carnețele gata pregătite în mînă.

Soții Menuhin s-au bucurat nespus că se vor reîntîlni cu David Oistrah la București. O prietenie veche îi leagă, prietenia a doi mari artiști ai veacului nostru.

Menuhin ne relatează apoi ultima perioadă a vieții lui Enescu.

— Era bolnav, știa că nu va mai cînta. M-a chemat la el și mi-a dăruit una din viorile sale, un „Raffino", pe care-l cumpărase încă la Viena, pe vremea cînd studia cu Hellmesberger.

— Ia-o — mi-a spus. Eu, de-acum, nu voi mai cînta.

După un timp, l-a chemat din nou, să-i dea în păstrare celelalte viori ale sale, acelea pe care le-a trimis mai tîrziu în dar, guvernului român.

— A fost, poate, cel mai dramatic moment la care am asistat. Acela cînd Enescu s-a despărțit de viorile sale. Era un mare patriot și-a iubit cu ardoare țara și poporul. Lucrul acesta se vede și din operele sale, care păstrează amprenta patriotismului său, lucrul acesta era evident în toată comportarea lui, în felul cum vorbea de locurile sale natale.

Eva MOLHO

David Oistrah, în vizită la sediul orchestrei de muzică populară a Filarmonicii de Stat „George Enescu", examinează cu atenție faimosul nostru instrument, naiul.

„UNA CARTA PERDIDA"

„O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale la Montevideo

Intr-una din serile de august ale acestui an o furtună năpraznică zgîlțîia ferestrele caselor și o ploaie neîndurătoare inunda străzile orașului Montevideo. In sala teatrului „Victoria", actori ai Teatrului Universitario, alături de colegii lor de la Teatro del Pueblo, Club de Teatro și Teatro Moderno priveau probabil cu tristețe acest spectacol natural, care le punea în primejdie reprezentația pe care o pregătiseră cu atîta grijă și dragoste. Prin perdeaua de apă au început să apară totuși spectatorii, care nu s-au lăsat intimidați. Sala de teatru gemea de lume. Cortina s-a ridicat și cu toții au uitat de urgia de afară. Se juca „UNA CARTA PERDIDA".

Acest titlu de afiș în spaniolă grăiește de la sine oricărui român. Se juca „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale. De la primele replici sala a fost cucerită și „Una Carta Perdida" a fost răsplătită cu furtunoase aplauze. La sfîrșit, actorii au fost rechemați la rampă de șase sau șapte ori. Intr-un cuvînt: mare succes.

Sîntem obișnuiți cu aceste vești. Caragiale cucerește lumea, fie că e jucat la Paris, Cairo, Roma sau într-un depărtat oraș-el asiatic. Acum a trecut Atlanticul. Și aceasta, trebuie subliniat, se întîmplă azi și nu ieri. Faptul că „Scrisoarea pierdută", în zilele noastre, se joacă peste hotare nu este întîmplător. Este un reflex al prețuirii de care se bucură marele dramaturg, ca un reprezentant de frunte al culturii românești.

Nu ne propunem să dezvoltăm aci idei despre actualitatea și valoarea universală a operei lui Caragiale. Istoria a depășit cadrul teoretic al acestor discuții și demonstrează concret atît actualitatea cît și universalitatea operei lui Caragiale. Ne folosim numai de acest prilej al prezentării „Scrisorii pierdute" la Montevideo pentru a arăta cititorilor cum se reflectă personalitatea și valoarea operei marelui nostru dramaturg în mărturiile presei din îndepărtatul Uruguay.

Se subliniază în primul rînd și în mod deosebit „satira fără vîrstă" a marelui nostru Caragiale.

„Accion", unul din marile ziare burgheze din Montevideo, reproșează echipelor teatrale că fac cunoscut pe Caragiale cu atîta întîrziere. „Este surprinzător — spune ziarul — că echipele independente au întîrziat atîta timp pentru a pune în scenă această delicioasă comedie a românului Caragiale, cea mai ingenioasă, comică și proaspătă satiră a vieții politice și în special a adunărilor electorale și care, rejucată astăzi, pare, în ciuda celor 74 de ani de cînd a fost scrisă, o piesă dintre cele mai bune".

Mărturiile despre actualitatea piesei lui Caragiale abundă. „O scrisoare pierdută" pare scrisă acum și aici, în loc de România anului 1884, scrie „El Pais"

Cronicile se întrec în a arăta în ce constă valoarea acestei lucrări dramatice. Ele recunosc că „O scrisoare pierdută" este o capodoperă a teatrului românesc și că rămîne actuală prin forța adevărurilor pe care le conține.

Ziarul El Popular merge mai departe și reportează aceste adevăruri la realitățile din viața politică a țării sale.

„Dar în alte părți, aici de exemplu, este altceva. Tipurile lui Caragiale ar putea primi numele celor care aclamă în aceste momente propaganda electorală burgheză. Ion Luca Caragiale știa să vadă realitatea timpului său, realitatea țării sale, și prin aceasta opera sa ne poate ajuta să vedem de asemenea, aici și acum, o realitate care are evidente puncte de contact cu aceea pe care el o descrie atît de magistral".

Identificarea tipurilor caragialiene cu tipurile societății burgheze din țara respectivă merge și mai departe, fără să piardă din vedere marea forță de generalizare a acestora. Ziarul „El Bien Publico" scrie: „In caricatura foarte reușită a tipurilor și situațiilor întîlnim „MACCHIETAS" atît de cunoscute pe scena indigenă și modalități tipice ale epocei actuale. Aceasta face remarcabil darul de observație care se manifestă în original cu o forță care întrece adaptările...

Caragiale, om prigonit de politica marilor boieri face o satică excesivă a acestei politici în care interese mărunte sînt legate de cele mai importante probleme. Personajele orășenești, cu pitoreasca lor notă de culoare locală, au aici o rezonanță de universalitate..."

Impletite cu considerațiile despre actualitatea și universalitatea operei lui Caragiale, se fac remarcabile observațiile judicioase despre talentul marelui nostru scriitor și despre valoarea artistică a piesei „O scrisoare pierdută".

Incheind aceste mărturii despre Caragiale și „O scrisoare pierdută", venite din depărtata Americă de Sud, simți mîndria și bucuria că „satira fără vîrstă" a marelui nostru scriitor calcă în picioare timp și spațiu, impunîndu-se tot mai mult, într-un cadru luminos, în panteonul literaturii și culturii universale.

Mihai APOSTOLESCU

Epilogul unei farse literare...

Peste dureroasa poveste a micuței Berthe Grimault, fetița de 14 ani, presupusa autoare a două romane apărute în Franța, s-a lăsat zilele acestea cortina...

Această țărăncuță, smulsă cu brutalitate mediului ei natural și transplantată într-o lume coruptă și viciată, este o nouă victimă a vorbitorilor editori și impresari literari din occident. Acești afaceriști, în goana lor după descoperiri senzaționale, au speculat cu nerușinare debilitatea mintală a acestui copil și ignoranța celor din jurul lui, pentru a-și mări profiturile lor personale. Cazul Berthe Grimault nu este o excepție în această privință. Zilnic apar în ziarele occidentale știri menite să abată atenția opiniei publice și să producă scandal. In ziare ca „France-Soir" sau ca „Le Soir", se pot citi știri ca acestea: „Un mosier italian plătește argatului său călătoria de nuntă". „Fata unui pescar se mărită cu un miliardar american". „Un nou talent descoperit printre vagabonzi străzii Moufetard", etc. etc...

Berthe Grimault era o fetiță cu privirea stranie și indobitocită de mizerie, care păștea vitele tatălui său pe izlazul comunei. Prin cătunul Jussay unde trăiește Berthe Grimault, trecu însă într-o bună zi un impresar al editurii „Julliard", în căutare de noi talente literare... Și din această zi țărăncuța aproape analfabetă din Jussay a început să ocupe coloanele cronicilor de scandal ale ziarelor occidentale.

Necesitatea descoperirii unui talent literar cu orice preț în acest copil sărman, abrutizat de mizeria care domnește în regiunea Masivului Central, una dintre cele mai înapoiate regiuni ale Franței, l-a împins pe Arnaud, impresarul editorului Julliard să recurgă la o farsă literară. El a folosit fantezia bolnăvicioasă a micuței Berthe, sălbăticită de mizeria pe care o cunoscuse în casa părintească și a împletit istorioarele culese din gura copilului cu propriile sale elucubrații despre răul atavic care devorează de secole țăranul francez. Se înțelege că aceste povești, ticluite de impresar, au fost trimise de îndată patronului său, editorului Julliard...

Și din momentul apariției celor două romane ale micuței Berthe, cătunul Jussay a pierdut liniștea patriarhală care-l caracteriza. Berthe a fost prezentată în cursul unui turneu ca un obiect de curiozitate și ca un simbol al resurselor spirituale ale poporului francez... Diverse societăți minate de scopuri publicitare au folosit prilejul pentru a demonstra grija deosebită care se manifestă în occident față de tradiție și folclor...

Editorul Julliard se aștepta să înregistreze rețete uriașe... Cel de al doilea roman al micuței țărănci a trecut însă neobservat. „Mi-am ucis propriul meu fiu" este povestea unei fete de la țară, care sfîrșește prin a-și ucide pruncul, fruct al unei legături cu un flăcău din sat, dîndu-l ca hrană porcilor... Deși a urs multă cerneală pentru reclamă în jurul romanului, naturalismul și violența limbajului acestei cărți au făcut să se vîndă abia un număr de 5.000 exemplare. Afacerea însă nu s-a oprit aici.

Faima micuței „scriitoare" a ajuns la urechile onorabilei miss Orre Ewing, directoarea colegiului din Seal — Anglia, rezervat celor mai rafinate odrasle ale milionarilor din Europa. Miss Ewing, în speranța unei reclame spectaculoase pentru colegiul ei, s-a hotărît să reeduce pe această țărăncuță, animalizată de viața pe care o dusese printre capre și porci...

Berthe trebuia să învețe aici muzică și tenis de masă, să studieze stenodactilografia și literatura universală, să învețe cum să se poarte în societate, etc. Ea trebuia să fie dovada vie a principiilor pedagogice, care guvernau viața elevilor din colegiul din Seal și să contribuie în acest mod la prosperitatea lui...

Zilele acestea Berthe Grimault s-a întors cu ochii înlăcrimați în sătucul său de munte. Miss Ewing, descoperind că țărăncuța din Jussay era un copil nedezvoltat și îngrozită că ar putea compromite reputația colegiului la balul de la curte, a alungat-o în straiele cu care venise...

Și astfel romanul Berthei Grimault a luat sfîrșit. Ea nu mai era o afacere interesantă pentru lumea editorilor, a impresarilor și a directorilor de școli particulare... Agentul literar care montase întreaga afacere, dovedit ca escroc, a dispărut și el fără urme.

Un lucru rămîne însă în picioare. Scandalul Berthe Grimault dovedește o dată mai mult că literatura a devenit un obiect de tranzacție în mîna marilor capitaliști, care în goana lor după profituri nu se dau înapoi de la nimic. El se folosesc de mizeria maselor muncitoare ca de un expedient oarecare pentru a specula și înșela.

G. CUIBUȘ

ECOURI

Muzicale

● **CU PRILEJUL** festivalului muzical de la Bayreuth din acest an, în opera Lohengrin de Richard Wagner au vor mai apare, așa cum era tradiția, cîntăreți germani. Opera va fi dirijată de Cluytens (Franța), iar în rolurile principale vor apare Lohengrin (Konya Sandor, R. P. Ungară); Elsa (Leonie Kysanek Austria); Artind (Astrid Varnay S. U. A.); Regina (Eugenie Keith S.U.A.) Telramund (Ernest Bank Franța) și Cramicul (Eric Saeden Suedia).

● **LA TEATRUL DE STAT** de comedie muzicală din Azerbaidjan se joacă noua operetă „Hadji Kara". Autorii acestei lucrări sînt tinerii compozitori, studenți ai conservatorului, Ramiz Mustafev și Vasil Adighezalov din Azerbaidjan. Opereta este scrisă după comedia cu același nume a lui M. Ahundov, clasic al literaturii azerbaidjane.

● **RECENT**, ansamblul Operei de Stat din R.P.D. Coreeană a prezentat cu mult succes o nouă operă a compozitorului coreean Mun Gen Ok, intitulată **„Oameni din Sorgiakor"**. Subiectul operei e un episod din lupta de eliberare a poporului coreean.

Cinematografice

● **CU PRILEJUL** împlinirii a 20 de ani de la semnarea tratatului de la München, studioul cehoslovac de filme documentare pregătește documentarul de metraj mijlociu „München". Filmul, care va cuprinde documente cinematografice cehoslovace și străine, prezintă o perioadă îndelungată, începînd cu criza din 1929—1933, venirea la putere a fasciștilor, pînă la situația internațională din zilele noastre. Regizorul filmului este J. Mrazek. La selecționarea materialului vor colabora cunoscuții cineaști germani Anelie și Andrew Thornik, regizorii filmului documentar „Operația Sabia Teutonă" care a luat premiul întîi la festivalul cinematografic de la Karlovy Vary.

● **ANUL** acesta, Bulgaria va produce opt filme artistice. După terminarea marelui studio modern, care se construiește în împrejurimile Sofiei, Bulgaria va putea realiza 16—20 de filme anual. In perioada 1950—1957 Bulgaria a produs 28 de filme artistice, depășind numărul filmelor realizate înainte de eliberarea țării în 56 de ani de regim capitalist.

La sfîrșitul anului trecut, funcționau în Bulgaria 1.200 de cinematografe, adică de șase ori mai multe decît în 1944. Numărul spectatorilor care era de 35.000.000 în 1950, a crescut cu aproximativ 8.000.000 în 1957. Numărul spectatorilor de la sate s-a triplat în această perioadă.

● **CINEAȘTII** chinezi și mongoli vor realiza în colaborare un film documentar de lung metraj, consacrat prieteniei dintre popoarele Chinei și Mongoliei. In acest scop s-a format o echipă de scenariști, regizori, operatori, căreia i-a fost încredințată turnarea filmului.

● **FILMUL** polonez „Eva vrea să doarmă", a fost distins cu Marele Premiu al Festivalului internațional al filmului de la St. Sebastian (Argentina).

● **„PRIN SPAȚIILE AERIENE"**, „Moscova noaptea", „Construim", sînt doar cîteva dintre titlurile documentarelor sovietice de scurt metraj care vor mai fi realizate în acest an. Primul, la care lucrează A. Levitan, împreună cu jurnalistul E. Riabcicov, va reflecta realizările aviației sovietice, referindu-se mai ales la mașinile născuți T.U.-104, T.U.-114 și I.L.-18. In filmul „Moscova noaptea" Babuskin își propune să înfățișeze activitatea care se desfășoară în acest oraș în timpul nopții, iar ultimul documentar amintit mai sus va fi închinat constructorilor de locuințe.

● **A DOUA** coproducție sovieto-cehoslovacă se intitulează „Stele de mai", și relatează patru episoade din lupta de eliberare a Cehoslovaciei de către Armata Sovietică.

● **FILMUL** chinez „Vulturii în furtună" se inspiră din istoricul mars al Armatei Populare (1934—1935). Subiectul filmului: ostașii chinezi eliberatori se înfrățesc cu populația tibetană din provincia Cing-hai, respingînd laolaltă trupele gomindanului.

● **IN COREEA** se vor realiza în acest an 13 filme de lung metraj, printre care unul are ca temă reunificarea pe cale pașnică a țării.

Literare

● **LA MOSCOVA** s-a tipărit recent, în limba franceză primul număr al revistei „Prietenie". Această revistă lunară, destinată elevilor și studenților, va face cunoscute cititorilor ei aspecte ale vieții, istoriei și culturii poporului francez.

● **INSTITUTUL** de literatură rusă al Academiei de Științe a U.R.S.S. a primit o serie de manuscrise datînd din sec. XV, XVI, XVII și XVIII, cumpărate de la colhoznicii, pescarii și vînătorii din nord. Nuvelele istorice, legendele și poeziile vechi, ca și scrisorile țăranilor din secolele XVIII și XIX, conțin date interesante în legătură cu istoria regiunii Peciora.

● **LA RIGA** au fost descoperite recent patru scrisori inedite ale lui Stendhal. Scrise în regiunea Smolenskului, aceste scrisori conțin prețioase lămuriri noi și interesante în legătură cu timpul șederii lui Stendhal în Rusia.

VITRINA cu cărți

CHARLES DARWIN:

„Călătoria unui naturalist în jurul lumii pe bordul vasului Beagle"

Pasionații cititori ai romanelor de călătorii — dar nu numai ei — vor găsi în lectura însemnărilor celebrului savant al secolului trecut satisfacții nebănuite. Noutatea peisajelor, pitorescul locurilor, ca și al obiceiurilor localnicilor, dar mai ales interesul științific al datelor și observațiilor, ca și concluziile impuse de o minte lucidă și critică — fac farmecul acestui jurnal de călătorie, lucrarea de tinerețe, dar indispensabilă pentru înțelegerea concepției de mai tîrziu a lui Darwin asupra evoluției lumii vii.

Apărut pentru prima oară în traducerea românească, volumul umple un gol resimțit în literatura noastră științifică. Alături de „Originea speciilor", opera capitală a marelui savant, apărută și ea recent în traducere, „Călătoria unui naturalist în jurul lumii pe bordul vasului Beagle" întregește cunoștințele noastre despre unul din cele mai mari spirite științifice ale lumii.

D. BEDNÎI:

Versuri alese

Cu lirica poetului sovietic Demian Bednîi cititorii români au luat cunoștință în urmă cu cîțiva ani, cînd a apărut o primă traducere din versurile acestuia. Recentul volum apărut, completat cu numeroase poezii aparținînd unor perioade diferite de creație, ne dă o imagine mult mai substanțială asupra operei lui Demian Bednîi.

Creația poetică a lui Demian Bednîi începe încă din anii premergători Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. In poeziile aparținînd acelei perioade, răzbat accentele de revoltă ale masei de țărani oprimați de guvernul țarist, încrederea într-o lume mai bună. Această încredere izvorăște la Demian Bednîi din participarea sa directă la lupta poporului rus împotriva autocrației, din constiința sa de militant comunist. De aici, caracterul poeziilor sale puse nemijlocit în slujba ideilor Revoluției, în slujba apărării ei.

Poezia lui Demian Bednîi e ordin de luptă, e manifest. Continua sa prezență în mijlocul frămîntărilor epocii, participarea sa directă la opera de construire a socialismului conferă întregii sale opere un caracter mobilizator, agitatoric. Intr-un stil direct, folosind imagini simple dar sugestive el se adresează muncitorilor, țăranilor, soldaților, chemîndu-i la apărarea Revoluției pe care ei au înfăptuit-o, trezind energii constructive, pașnice.

O însemnată parte din poeziile cuprinse în volum este consacrată demascării imperialismului, sugrumător al libertății popoarelor, dușman neîmpăcat al puterii sovietice. In aceste poezii, pana lui Demian Bednîi arde ca fierul roșu, dușmanul fiind tîntuit la stîlpul infamiei în tonuri viguroase, puternice.

I. MATEI

Festival internațional al filmului la Leningrad

Filmele sovietice sînt actualmente proiectate în peste 70 de țări, bucurîndu-se de un mare succes. Ca un semn al prețuirii filmelor sovietice, în nenumărate țări ca Italia, Statele Unite ale Americii, Anglia, Austria, Republica Arabă Unită, Uruguay, etc. au fost organizate, în cursul anului 1958, festivaluri și săptămîni ale filmului sovietic.

Ca o consacrare a prestigiului cinematografiei sovietice. Asociația internațională a producătorilor cinematografici a acceptat propunerea cineaștilor sovietici pentru organizarea la Leningrad a unui *Festival internațional al filmului*. Este pentru prima oară că un asemenea festival va fi organizat în Uniunea Sovietică. Organizarea acestui festival va avea loc în curînd.

Opera albaneză „MRRICA"

Ansamblul de artiști amatori al casei de cultură și creație populară din orașul Skoder (R. P. Albania) a început repetițiile în vederea punerii în scenă a operei albaneze „Mrrika". Libretul a fost scris de poetul Lazar Siliki, iar muzica de P. Iakova.

„Mrrika" evocă eroismul muncitorilor în timpul construirii celui mai mare obiectiv al celui de-al doilea plan cincinal al R.P. Albania, hidrocentrala „Karl Marx" de pe fluviul Mati, care a intrat în funcțiune anul acesta. Premiera operei va fi prezentată în cursul festivităților organizate cu prilejul celei de-a 14-a aniversări a eliberării Albaniei.

Filme noi pe ecranele Capitalei. In stînga, o scenă din „ULTIMA STAȚIE", o recentă producție a studiourilor cehoslovace; dreapta: scenă din filmul francez „PRIETENI DE DUMINICĂ"